

Giới thiệu Ma Y Độc Phi

Thể loại: Xuyên không

Convert: tangthuvien

Editor: susubluu

Từ ngàn năm trước đã lưu truyền trong dân gian một lời tiên đoán: Có "U lam" là có được thiên hạ. Nhưng lại chưa có ai từng gặp "U lam"

Nàng là thiên kim tiểu thư của tập đoàn Bạch thị. Từ nhỏ, Bạch Vũ Mộng nàng đã được người người sủng ái, nhưng tính cách lạnh nhạt, vô tâm vô tình, có một thân y thuật cùng độc thuật không ai sánh bằng. Một tay nàng dựng lên đệ nhất hắc bang nổi tiếng thế giới.

Nàng là đích nữ của phong lăng đại lục Lam Tường quốc, dung mạo xấu xí vô ngần lại là kẻ yếu đuối nhất gan nhu nhược.

Hắn là Chiến vương của Lam Tường quốc, là vị tướng quân trăm trận trăm thắng, tính cách lạnh như băng, vô tình mà thị huyết. Chưa từng người nào có thể đến gần hắn.

Sau một hồi âm mưu nàng biến thành nàng, nàng sẽ không bao giờ tin tưởng thế giới này có tình một lần nữa, nàng dùng bề ngoài lạnh lùng, bảo hộ nội tâm yếu ớt. Bạch đại tiểu thư ngày xưa nhất gan yếu đuối đã không còn tồn tại nữa, đến lúc mọi người nhận ra, hết thấy, đã vô phương挽回.

Một đám tuyết đại nam tử tao nhã xuất hiện bên nàng, khi bọn hắn đối với nàng rời bỏ đi, ai có thể làm băng sương trong lòng nàng hòa tan, lòng của nàng đến cùng nên đi nơi nào.

đoạn ngắn:

1.Nhìn người nhảy vào từ cửa sổ, Bạch Vũ Mộng tròn trừng mắt, mở miệng: "Vương gia, người thật nhàn rồi, đầu trộm đuôi cướp rất tốt sao, khi nào thì khuê phòng nữ nhân có thể cho nam nhân đêm khuya tùy tiện vào ra?"

Người nào đó cũng chỉ cười nhẹ, "Bỏn vương đến nhìn vương phi tương lai có gì sai sao, tin tưởng vương gia dù biết cũng sẽ không thể trách tội đi."

Bạch Vũ Mộng chỉ có thể nghiêng răng nghiêng lợi trợn mắt nhìn người vô sỉ này.

2, Linh Trần mặt không biểu cảm đứng ở trước bàn.

"Vương gia, Tần gia tiểu thư thỉnh cầu vương phi khiến Vương gia nạp nàng làm tiểu thiếp, vương phi muốn ta tới hỏi ý của ngài."

"Đi nói với vương phi, ta chỉ muốn một mình nàng là đủ rồi, nhanh đem Tần tiểu thư đuổi ra đi, vương phi xem như bận lòng rồi."

Linh Trần cảm giác trên đầu có một đám quạ đen bay qua.

Bạn đang đọc truyện *Ma Y Độc Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 1: Đổi hôn

Ám dạ, một bóng dáng thoắt thoát trong bóng đêm cấp tốc đi qua, mọi người căn bản không thấy rõ, chỉ cảm thấy một trận gió thổi qua, cái gì đều không nhìn thấy.

Bạch Vũ Mộng bước đi như bay, hôm nay cô nhận một nhiệm vụ, đi giết tổng giám đốc Lâm thị, vừa vặn mấy ngày nay nhằm chán, liền quyết định chính bản thân đi hoàn thành nhiệm vụ này.

Đi đến một căn biệt thự đèn đuốc sáng trưng, nơi nơi tràn ngập xa hoa lãng phí, trong đại sảnh âm nhạc kính bạo, mỹ nữ phong tình vạn chủng nhảy múa nóng bỏng

Nhìn chung quanh một chút, không phát hiện ra bóng dáng Lâm tổng, chỉ có một ít thương nhân nhỏ.

Đem ngân châm giấu trong tay áo chuẩn bị hết thấy đều tốt, ẩn thân trong bóng tối, lặng lẽ chạy lên lầu, dễ dàng tránh đi những cơ quan được trang bị ở mái hiên, đi đến trước cửa phòng, mở cửa, người bên trong đang trình diễn đồng cung sống.

Cười lạnh một tiếng, đem ngân châm lạnh lẽo phóng vào sau óc của hắn, Lâm tổng lửa nóng toàn thân nháy mắt bị dập tắt, hoảng sợ quay đầu. Há miệng thở dốc, muốn nói điều gì, nhưng lại vô lực ngã xuống.

Nữ nhân kia sớm sợ tới mức kêu to, Bạch Vũ Mộng nhú mày, nghe được thanh âm cảnh báo. Sau khi giết cô ta xong, nhanh chóng theo cửa sổ nhảy xuống. Chạy đến một chiếc xe cách đó không xa, ngồi vào.

Buông xuống đề phòng, đối với người đàn ông trong xe cười cười, hắn kêu là Tôn Hinh, là bạn trai của cô, bọn họ ở cùng nhau cũng lâu, tính cô bình thường lãnh tâm lãnh tình, nhưng đối mặt với hắn, cô luôn cảm nhận được ấm áp, bọn họ lập tức muốn kết hôn. Người đàn ông cười đến thật ôn nhu, sờ tóc của cô, đem xe nhanh chóng rời khỏi nơi này.

Tôn Hinh đem xe chạy đến một địa phương hẻo lánh, Bạch Vũ Mộng có chút nghi hoặc, trong lòng không khỏi có chút đề phòng. Tôn Hinh cười cười nói: “Cho em một kinh hi.” Bạch Vũ Mộng không có nghĩ ngờ hắn, quay đầu nhìn về phía ngoài cửa sổ. Cho nên nàng không nhìn thấy trong mắt Tôn Hinh có một chút phức tạp.

Khi xe dừng lại, Bạch Vũ Mộng cười xuống xe, quay đầu lại, nhìn thấy chỉ có hòng súng tối đen cùng đôi mắt Tôn Hinh lạnh như băng, ôn nhu súng nịch lúc trước sớm đã không còn nữa.

“Phanh” thanh âm thanh thúy phá vỡ yên tĩnh trong đêm, Bạch Vũ Mộng cười hỏi: “Vì sao?”

“Cô còn nhớ lúc trước Tôn gia diệt môn là vì sao không, lúc đó tôi là người duy nhất còn sống sót, xem người thân lần lượt ở trước mặt chết thảm như vậy, lúc đó tôi liền thề, nhất định phải tự tay giết chết kẻ thù.”

“Cho nên nhiều năm qua anh ôn nhu đều là giả, nói yêu tôi cũng là giả, chủ yếu chính là muốn ăn núp ở bên người tôi phải không?”

“Đúng, nhưng ở cùng với cô lâu như vậy, nói không có cảm giác gì là nói dối, tôi thích cô, nhưng nếu lúc trước cô chịu nghe, buông bỏ tất cả những thứ này, thì sẽ không có ngày hôm nay.” Tôn Hinh vô cùng đau đớn nói xong, đôi mắt lạnh như băng rốt cục có một tia dao động.

“Không thể hối hận nữa không phải sao, tôi Bạch Vũ Mộng tự nhận nhìn người sẽ không bao giờ lầm, không nghĩ tới, vẫn là nhìn nhầm a. Hôm nay chết ở trên tay anh, tôi không trách anh, là tự bản thân tôi tự làm tự chịu, nhưng nếu có kiếp sau, tôi sẽ không bao giờ tin tưởng thế giới này có tình, sẽ không bao giờ nữa...”

Nhanh chóng xuất ra một cây ngân châm, đây là ngân châm mà sư phụ Bạch Vũ Mộng đưa cho cô khi sinh nhật, sư phụ đem tuyệt học suốt đời đều giao cho cô, dạy cô y thuật, độc thuật. Cây ngân châm này càng là vật báu vô giá, hôm nay lại lãng phí như vậy. Cái này ngay cả Tôn Hinh đều không biết, trước đây, hắn đã sớm đem ngân châm cô sở hữu đều thu lại hết rồi. Sư phụ, có lẽ sẽ không gặp lại được nữa.

Tôn Hinh không ngờ rằng cô còn có một cái trong tay, không cam lòng ngã xuống. “Là anh dẫn tôi đến đây, còn cảm đi vũ khí của tôi, tôi cũng có chút phòng bị, có lẽ, tôi thật sự cũng không có quá yêu anh!”

“Nếu tôi không qua khỏi, tập đoàn Bạch thị khẳng định sẽ sớm rối loạn, hi vọng anh có thể thay thế tôi quản lý tốt tập đoàn.” đây là di nguyện của Bạch Vũ Mộng trước khi chết.

Đêm, yên ắng đến có chút quỷ dị, vào ban đêm, chiếc lắc trên tay Bạch Vũ Mộng phát ra một ánh sáng màu lam kỳ dị, đem cả người cô đều bao lại, khi ánh sáng biến mất, chung quanh tựa hồ không có phát sinh biến hóa gì, nhưng vòng trên tay cũng không thấy nữa.

Bạch phu.

“Tiểu tiện nhân, ngươi trừ bỏ khóc còn có thể làm gì, thật sự là xúi quẩy. Ngươi đem vòng ngọc của đại nhi làm vỡ nát, ngươi nói làm sao bây giờ đây.”

“Đại phu nhân, ta... Thật sự không... Có a, không là.... Ta rồi...”

“Ngươi còn dám nói láo, chờ lão gia về đến, ta xem hấn thế nào thu thập ngươi.”

“Không cần a, đại... Phu nhân, cầu... Cầu ngươi, không cần... Nói cho cha... Cha, ta... Thật sự không phải cố ý..., ta nói... tỷ tỷ... là ta làm vỡ... Ngươi không cần nói... cha, hấn sẽ... Đánh chết của ta.”

Bạch Vũ Mộng lui ra sau, roi lệ đầy mặt, run run mở miệng. Lâm Thái Sương bên cạnh đại phu nhân khinh miệt nhìn nàng.

“Ngươi thừa nhận, tốt lắm, ngươi đã thừa nhận, ta đây cũng sẽ không nói cho lão gia, nhưng là, chuyện này không phải chuyện nhỏ, hôm nay ngươi làm vỡ vòng tay của đại nhi, lần sau ngươi sẽ lại phá nát đồ vật của lão gia, cho nên, ta liền thay lão gia chấp hành gia pháp, cho ngươi ghi nhớ thật lâu.” Mẹ con Bạch Hàm Đại tính cả nhà hoàn, già sai vật đều vui sướng khi người gặp họa, không ai ra tay hỗ trợ.

Bàn tử từng chút từng chút đánh vào trên người Bạch Vũ Mộng, nàng cắn răng, không rên một tiếng. Nàng không có phá vòng tay của Bạch Hàm Đại, nàng không biết đã đắc tội với nàng ở chỗ nào, lại muốn hãm hại nàng.

“Phu nhân, nhị tiểu thư giống như không còn thở.”

“Cái gì?” Bạch Hàm Đại hoảng sợ kêu lên, “Nếu cha trở về phát hiện chúng ta sẽ không xong.”

“Sợ cái gì, đã bao nhiêu năm, cha ngươi đối với nàng chẳng quan tâm, lần này khẳng định cũng giống nhau, liền tính hấn biết thì thế nào, chỉ là một cái nha đầu chết tiệt, hấn khẳng định sẽ không trách tội chúng ta.”

Nghe Lâm Thái Sương nói, Bạch Hàm Đại mới thở dài nhẹ nhõm một hơi. Đều là tiện nhân, từ nhỏ cùng Cảnh vương định hôn ước, bộ dạng xấu như vậy, không có chỗ nào trông được, Cảnh ca ca là của ta, người chết đi mới tốt.

“Người đâu, đem nạng ném vô trong phòng, để cho nàng tự sinh tự diệt đi, ha ha.”

...

—— phân cách tuyến ——

“Tiểu thư, ô ô, người mau tỉnh lại a, mau đứng lên nhìn ta đi...”

...

... Đầu đau quá, sao lại thế này, đầu giống như sắp nứt ra, vì sao lại có nhiều kí ức không thuộc về nàng như vậy. Đợi chút, nàng không phải bị Tồn Hình giết sao, vì sao còn có thể có cảm giác? Đây rốt cuộc là chuyện gì đang xảy ra.

Thật ồn ào a, mở mắt ra, một tiểu nha đầu mười bốn, mười lăm tuổi đứng bên giường khóc, cách trang điểm, còn có cổ kính phòng.

Đông Nhiễm thấy Bạch Vũ Mộng tỉnh lại, kinh hi kêu lên: “Tiểu thư, người tỉnh, thật tốt quá, ta đi kêu đại phu, người đợi chút, ta rất nhanh sẽ trở về.”

“Đợi chút, người là ai, ta thế nào lại ở chỗ này?”

Xem bộ dáng tiểu nha đầu vừa rồi khóc rống, xem ra nàng thật để ý chủ nhân thân thể này đi, cho nên Bạch Vũ Mộng giọng điệu hơi chút hòa dịu.

Đông Nhiễm nhìn tiểu thư của nàng, nàng cảm thấy thương tâm, tiểu thư thật đáng thương, vừa mới bị đại phu nhân cùng nữ nhân á độc kia đánh, hiện tại lại mất trí nhớ, bất quá quên cũng tốt, ít nhất sẽ không thương tâm.

“Tiểu thư, ta gọi Đông Nhiễm, là nha hoàn của người, người là Bạch Vũ Mộng, là nhị nữ nhi của Bạch thừa tướng Bạch Cẩm Trình, mẫu thân của người sinh hạ người sau đó không lâu lại đột nhiên qua đời, lão gia có ba vị phu nhân, người là đích nữ, nơi này là Phong lăng đại lục Lam Tường quốc.”

Phong lăng đại lục, vì sao chưa từng nghe nói qua, đột nhiên trong đầu hiện lên một đoạn trí nhớ, Bạch Vũ Mộng nhắm mắt lại, chậm rãi sắp xếp trí nhớ. Sau đó mở to mắt, mắt hơi rướm nước. Nguyên lai, linh hồn lúc trước của nàng vẫn chưa chết, âm dương sai lệch liền nhập vào thân thể Bạch gia tiểu thư bất hạnh vừa mới chết.

Trời sinh voi sinh cỏ. Bạch tiểu thư chết đi, yên tâm đi, ta đã chiếm cứ thân thể của người, thù của người, ta sẽ thay người báo, ta sẽ thay thế người hoàn thành tâm nguyện người vẫn chưa hoàn thành, ta sẽ giúp người sống thật tốt.

“Người kêu Đông Nhiễm phải không, có thể giúp ta đi lấy gương tới không?”

“Tốt, tiểu thư, người chờ một lát.”

Cầm gương, xem dung mạo mơ hồ, đây là một gương mặt thế nào a, nửa bên trái khuôn mặt có một vết sẹo dữ tợn, nửa mặt bên phải vẫn bình thường, nhưng cũng có rất nhiều vết sẹo nhàn nhạt. Chỉ có ánh mắt, linh động dị thường, ngăm đen trong mắt lộ ra sự tự tin, lòng mi thật dài chớp chớp đáng yêu. Chỉ là không biết vì sao nàng có được một đôi mắt đẹp mà lại có một trương mặt như vậy. Thờ dài, tuy rằng không thêm để ý dung mạo, nhưng khuôn mặt này cũng quá...

Thay Đông Nhiễm lấy quần áo, đây là quần áo màu trắng, cổ áo cùng cổ tay áo thêu hoa mai, tuy rằng chất liệu không tốt lắm, nhưng thợ thêu xác thực là phi thường tinh tế. Càng nổi bật lên vẻ cao ngạo như mai, thanh lãnh như mai của Bạch Vũ Mộng.

Lúc này, Đông Nhiễm mang theo một tiểu nha hoàn tuổi cũng tầm nàng đi vào, nàng cao ngạo tiến vào, liếc mắt nhìn Bạch Vũ Mộng một cái, chán ghét quay đi, khinh thường nói: “Hừ, mạng người thật lớn, như vậy còn có thể sống, ta nói a, người vẫn là nên chết đi, tỉnh lại ta lại phải hầu hạ người.”

“Người... Làm sao người có thể nói như vậy với tiểu thư “

“Người tính làm cái gì, cut.” Nói xong, quăng một tay về phía Đông Nhiễm. Đông Nhiễm ủy khuất cúi đầu, nhưng vẫn như trước che ở trước mặt Bạch Vũ Mộng

Bạch Vũ Mộng xem nàng quật cường như thế, hộ chủ, trong lòng hơi có chút cảm động. Âm thầm thề "Nếu như người không phản bội ta, ngày sau ta nhất định sẽ bảo hộ người chu toàn."

“Đùng” Đông Nhiễm kinh ngạc nhìn tiểu thư, khi nào thì lợi hại như vậy, bất quá như vậy thật sự tốt lắm, trước kia tiểu thư yếu đuối, thường xuyên bị bọn họ khi dễ, hiện tại tiểu thư lợi hại như vậy, rốt cục không cần nhìn sắc mặt bọn họ. Bạch Vũ Mộng cười nhìn biểu cảm trên mặt Đông Nhiễm, nha đầu này a, tất cả cảm xúc đều biểu hiện ở trên mặt. Điều này càng làm Bạch Vũ Mộng kiên định bảo hộ nàng.

“Một cái tát này là để cho người biết, ai là chủ, ai là tớ, chuyện gì nên làm, chuyện gì không nên làm, cái gì có thể nói, cái gì không thể nói, nhớ kỹ cho ta.”

“Hừ, sẽ có người giáo huấn ngươi” nói xong liền khóc chạy đi.

Đại phu nhân sao, hiện tại Bạch Vũ Mộng sớm đã không còn là Bạch Vũ Mộng yếu đuối lúc trước nữa, có chiều gì đều sử dụng đi, binh đến tướng chặn, nước đến đất ngăn.

Xem vẻ mặt Đông Nhiễm lo lắng, cười cười, an ủi nàng. Nàng cuối cùng cũng có thể hơi buông tâm. Hiện tại tiểu thư, là rất lợi hại a!

Bạn đang đọc truyện *Ma Y Độc Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 2: Sơ ngộ

Bạch Vũ Mộng đi tìm một màn sa mang lên, khuôn mặt này đi ra ngoài sẽ hù chết người mất.

Chỉ chớp lát sau, Lâm Thái Sương cùng Bạch Hàm Đại liền dẫn một đám nha hoàn cùng gã sai vặt đến đây, còn có mấy bà tử về mặt hung ác. Một bộ tìm người tính sổ.

“Đại phu nhân, ta thật nghiêm cẩn hầu hạ nhị tiểu thư, nhưng nhị tiểu thư lại tát ta một cái, ta không biết đến cùng làm sai cái gì, thỉnh đại phu nhân vì ta làm chủ a, ô ô”

“Lớn mật, ở trước mặt phu nhân và tiểu thư, vậy mà không tự xưng 'Nô tì', mà xưng 'Ta', phải bị tội gì” Bạch Vũ Mộng từ trong phòng đi ra, lạnh giọng quát.

Lâm Thái Sương cùng Bạch Hàm Đại liền phát hoảng, đây cũng không phải là Bạch Vũ Mộng trước kia, chẳng lẽ lần này chết đi sống lại, làm cho nàng không còn yếu đuối nữa? Hừ, mặc kệ thế nào, Bạch Vũ Mộng con tiện nhân đáng chết còn không phải là đối thủ của ta, giết chết nàng, so với bóp chết một con kiến còn đơn giản hơn.

“A, nhị tiểu thư tức giận sao, nhưng ngươi chớ quên, gia đình này bây giờ còn là ta làm chủ.”

“Đại phu nhân, ngươi nói như vậy là không đúng rồi, ta tuy rằng là tiểu bối, nhưng nương ta ít nhất cũng là chính thất đi, như vậy ta không phải là đích nữ sao, ngươi chỉ là tiểu thiếp có tư cách gì đến giáo huấn ta.” Bạch Vũ Mộng lạnh nhạt cười nói.

“Miệng của ngươi lợi hại hơn rất nhiều. Ngươi nhiều năm ngây ngốc ở đây, sợ cũng không biết đi, ta đây liền đại nhân không chấp tiểu nhân, không trách cứ ngươi. Ta nói cho ngươi, lão gia lập tức sẽ đưa ta lên chính thất, đến lúc đó, ngươi chẳng qua là chỉ là một thứ nữ nhỏ nhen.”

“Không có khả năng, lão gia sẽ không làm như vậy, đại phu nhân, ngươi không cần ở đây nói năng lung tung.” Đông Nhiễm nghe không trôi, sợ tiểu thư thương tâm, nhanh chóng đánh gãy.

“Nơi nào đến phiên ngươi nói, quả nhiên là loại chủ nhân gì thì nuôi chó nấy, cùng tiểu thư nhà ngươi giống nhau không có giáo dưỡng” Bạch Hàm Đại châm chọc ra tiếng.

“Không cho ngươi nói tiểu thư nhà ta như vậy”

“Ngươi là đang nói chính ngươi đi, thật là hình tượng tốt để so sánh a.” Bạch Vũ Mộng ở một bên mở miệng.

“Ngươi...” Bạch Hàm Đại khí mặt đều xanh, không thể gây sự với Bạch Vũ Mộng, vậy xuống tay với nha hoàn của nàng cũng tốt lắm, “Ngươi tới, đem nha đầu đi hạ phạm thượng đáng chết này đánh cho ta, hung hăng đánh thật mạnh.” Bạch Hàm Đại trên mặt có một chút hết giận.

Gia đình cảm bản tử chuẩn bị tiến lên, Đông Nhiễm sợ hãi rút lui, nhưng vẫn như trước che ở trước mặt Bạch Vũ Mộng, Bạch Vũ Mộng thở dài, nha đầu quật cường này a.

“Đây là nha hoàn của ta, không làm phiền đại tiểu thư đến giáo huấn, huống hồ, chuyện này cũng không tới phiên các ngươi đến nhiều chuyện đi. Chúng ta đều là người không được dạy dỗ người tốt, nhưng cũng không làm phiền đại phu nhân cùng đại tiểu thư có giáo dục đến chỉ đạo.”

Lâm Thái Sương oán hận xoắn chặt khăn tay, tiện nhân này khi nào thì trở nên lợi hại như vậy, đợi lão gia trở về ta gọi hắn đến thu thập ngươi.

“Đại nhị, nhị muội ngươi nói đúng, đây là chuyện chúng ta không nên quản, đi thôi.”

“Nương, làm sao ngươi...”

Lâm Thái Sương cấp cho Bạch Hàm Đại một ánh mắt, Bạch Hàm Đại lập tức ngậm miệng, không cam lòng rời đi.

“Tiểu thư, bọn họ khẳng định sẽ đem lão gia gọi tới, vậy phải làm sao bây giờ a.”

“Không cần lo lắng, lão gia đến thì có sao, ta ngược lại thật muốn nhìn xem hấn làm cha thế nào.”

Bạch Vũ Mộng nhìn bốn phía chung quanh phòng, nàng hiện tại mới thật sự ngắm nhìn căn phòng này, hẻo lánh, trên cơ bản là không có gì, trừ bỏ đại phu nhân lúc trước dẫn người đến, chung quanh có chút lá trúc tía, lay động trong gió, mang theo ngao khí bất khuất.

Đây đường đường là nơi ở của một đích nữ tướng phủ, nói ra cũng không ai tin. Nàng bỗng nhiên vì nàng ta mà cảm thấy bi ai, nàng đến cùng đã trải qua như thế nào a, bất quá, về sau nàng nhất định sẽ đem tất cả những thứ này đòi lại hết.

“Tiểu thư, bên ngoài gió lớn, chúng ta vào đi thôi.”

Nhìn thoáng qua nha đầu đơn thuần này, nàng đi theo vị tiểu thư này chịu nhiều khổ sở như vậy, lại không hề bỏ đi, cũng thật sự là làm khó nàng.

—— phân cách tuyến ——

Ước chừng một canh giờ sau, quả nhiên rất nhiều người nô khí đằng đằng đến đây. Đông Nhiễm thấy, vội vàng gọi tiểu thư. Bạch Vũ Mộng lại chậm chạp không đi ra, dây dưa thật lâu sau mới chậm rì rì đi ra.

“Bạch Vũ Mộng, ngươi còn để người cha như ta vào mắt sao, ngươi có ý có phải không?”

“Ai nha, thật ngại quá, phụ thân, ta không cẩn thận ngủ quên, không lẽ muốn ta quần áo không chỉnh tề đi ra gặp phụ thân đại nhân sao!”

“Ngươi... Tốt, thật đúng là có tiền đồ, dám theo ta tranh luận.” Bạch Cẩm Trình đen mặt lại, hai mắt bốc hỏa nhìn nữ nhi kiêu ngạo lúc trước. Không khỏi cũng có chút nghi hoặc, đây thật sự vẫn là nữ nhi yếu đuối kia sao?

“Nhị muội muội, ngươi nhìn thấy phụ thân thế nào không quý, ít nhất cũng phải thỉnh an một chút chứ.” Từ tiểu thư Bạch Phù ở phía sau nhu nhược lên tiếng.

Điều này càng gọi lên tức giận của Bạch Cẩm Trình, hấn động thủ, muốn đánh Bạch Vũ Mộng. Bạch Vũ Mộng mở to đôi mắt bình tĩnh nhìn Bạch Cẩm Trình. Nhìn thấy ánh mắt như vậy, Bạch Cẩm Trình không biết vì sao, lại có chút đánh không nổi nữa, ánh mắt này cùng ánh mắt Úc Liễu năm đó là giống cỡ nào, thờ dài một hơi, cuối cùng vẫn là buông xuống tay.

Bạch Vũ Mộng hiện tại đối với người cha này thất vọng cực kỳ, nguyên bản còn có một tia chờ mong, hiện tại hoàn toàn không còn nữa. Dễ dàng bị chọc giận như vậy, ở trên triều đình làm thế nào sống yên, lại như thế nào từng bước một ngồi được lên bị trí thừa tướng hơn nữa lại còn giữ vững được lâu như vậy?

Khóe miệng cười lạnh, người đã đối đãi với nữ nhi như thế, như vậy chớ có trách ta.” Thế nào, cha thế nào không đánh, ta đã chuẩn bị tốt rồi, không đánh rất đáng tiếc a.”

Nhìn thấy hấn từ giữa hồi ức hồi tỉnh lại, lại bị gọi lên tức giận, Bạch Vũ Mộng cười cười, xoay người vào cửa, đóng cửa. Chỉ để lại một câu nói “Phụ thân đã không đánh, vậy nữ nhi mệt mỏi, đi nghỉ ngơi trước, đi thông thả, không tiện.”

Chỉ để lại hạ nhân ngoài cửa hai mắt nhìn nhau cùng Bạch Cẩm Trình phát tay áo mà đi.

Bạch Vũ Mộng ngồi ở bên giường, bỗng nhiên đối với nương nàng tò mò, trí nhớ về mẫu thân của thân thể này không nhiều, điều này khiến nàng không thể thu hoạch được tin tức hữu dụng. Tựa hồ có một câu nói hiện lên: “Vũ nhi, ngươi nhớ kỹ, ngươi từ nhỏ không tâm thương, nhưng ngươi hiện tại chỉ cần yên lặng sống ở trong này, bí mật kia, có lẽ ngươi vĩnh viễn sẽ không biết.” Đây là nương nàng ở trước mặt nàng nói rất nhiều lần, nàng cũng chỉ nhớ kỹ một câu này. Nhưng rốt cục bí mật kia là gì?

Đã không nghĩ ra, vậy không nghĩ, một ngày nào đó sẽ biết.

—— phân cách tuyến ——

“Tiểu thư, tiểu thư, Cảnh vương đến đây “

Đang đọc sách, Bạch Vũ Mộng ngẩng đầu lên, nhíu mi, nha đầu kia luôn tùy tiện như vậy.” Lại như thế nào, trời sắp xuống hay sao?”

“Tiểu thư, người đừng nói giỡn, Cảnh vương đến đây, người còn không mau trang điểm, ra ngoài gặp hấn a.” Đông Nhiễm thờ phỉ phò, chu cái miệng nhỏ, trên mặt bởi vì chạy nhanh quá mà nhàn nhạt đỏ ửng, rất là đáng yêu.

“Cảnh vương đến đây liên quan gì đến ta, vì sao lại muốn ta trang điểm?”

“Tiểu thư... Người không phải rất thích Cảnh vương sao, mỗi lần hấn đến người đều muốn trang điểm thật tốt mà!”

Bạch Vũ Mộng trên đầu nổi lên ba vạch hắc tuyến: “Nhớ kỹ, hiện tại bản tiểu thư đã không giống với trước kia, không bao giờ thích Cảnh vương gì kia nữa, về sau ngươi sẽ nhìn thấy một tiểu thư hoàn toàn mới, điều ngươi cần phải làm là tin tưởng tiểu thư nhà ngươi, nghe ta nói, có biết không”

“Nô tì đã biết, vậy...”

“Tốt lắm, nói ta không rảnh. Còn có, về sau không cần kêu nô tì, tự xưng "Ta" là được.”

“Dạ, nô... Ta đã biết “

Một lát sau...

“Tiểu thư, tiểu thư...”

“Lại như thế nào, ta còn chưa có chết đâu.” Bạch Vũ Mộng cười trả lời.

“Phi, phi, làm sao người có thể nói như vậy. Tiểu thư, Chiến Vương Lam Hạo Thần cũng tới rồi, lão gia gọi người đến đại sảnh gặp khách.”

“Bảo ta đi gặp khách, hần không sợ ta đem khuôn mặt này hù chết Vương gia sao!”

“Ai nha, tiểu thư người đừng nói vậy, ta giúp người trang điểm”

Bạch Vũ Mộng mặc váy đuôi dài màu xanh lam, trên mặt mang theo mạng che mặt cùng màu, tóc chỉ dùng một cây mộc trâm hoa đào cài cố định, không có trang sức khác. Mặt mộc không trang điểm, thanh nhã xinh đẹp.

Chậm rãi đi tới đại sảnh, mới đi mấy bước, liền ho lên, trong lòng oán trách thân thể này suy nhược, âm thầm hạ quyết tâm, trở về nhất định phải rèn luyện một chút thân thể này, tại dị thể phải dựa vào chính mình, không biết mọi chuyện kiếp trước còn có hay không.

Suy nghĩ một chút liền đến phòng khách, bước chân dừng lại một chút, liền tao nhã bước vào.

“Xem ra nhị tiểu thư Bạch phù cũng không giống với lời đồn nói là xấu không chịu nổi a.” Thanh âm Lam Hạo Thần lạnh lùng không mang theo một chút độ ấm vang lên, nếu cẩn thận nghe, bên trong còn có trào phúng nhàn nhạt.

Bạch Cẩm Trình chỉ xấu hổ cười cười.

Bạch Vũ Mộng tiến vào, cũng chỉ tượng trưng gật đầu, cũng không có hành lễ. Lễ giáo giả bộ của nàng làm người bên trong phòng khách ngẩn ra. Điều này làm Cảnh vương Lam Cảnh Diệp có chút tức giận, vốn là phi thường chán ghét nàng, hiện tại lại càng thêm chán ghét.

Một bên Bạch Hàm Đại vui sướng khi người gặp họa cười, "Liền tính người không chết thì như thế nào, Cảnh vương còn không phải là của ta sao."

“Ngồi đi “

Bạch Vũ Mộng trào phúng nhìn, vị trí trên đại sảnh đã sớm ngồi hết, lại vẫn kêu nàng ngồi, đây không phải là trước mặt mọi người làm khó nàng sao. A, thật sự là một phụ thân tốt a.

“Không cần, ta đứng là tốt rồi, lại nói, nơi này cũng không còn chỗ không phải sao?” Nhân nhạ nói, khiến cho Bạch Cẩm Trình một trận xấu hổ, hần là còn tức giận chuyện ngày hôm qua, muốn giáo huấn nàng một chút thôi, không nghĩ tới, nữ nhi bất hiếu này, lại không cho hần mặt mũi.

Bạch Vũ Mộng đột nhiên cảm nhận được một đạo tầm mắt mãnh liệt, quay đầu đi, vừa khéo chạm phải tầm mắt của Lam Hạo Thần, nàng làm bộ bình tĩnh dời đi, trong lòng lại thâm kinh hãi, ánh mắt lạnh lùng cỡ nào a!

Lam Hạo Thần khá có hứng thú nhìn Bạch Vũ Mộng có chút hoảng loạn dời tầm mắt, đây thật là Bạch Vũ Mộng như lời đồn sao, thế nào lại có chút không giống, ha ha, Bạch Vũ Mộng, người thành công gọi lên hứng thú của ta!

“Phụ thân, nếu không có chuyện gì, ta đây cáo lui trước, các người chậm rãi tán gẫu.” Nói xong như có thâm ý khác nhìn thoáng qua Bạch Hàm Đại, xoay người nhanh lẻ rồi đi. Lưu lại mọi người với biểu cảm khác nhau.

Bạn đang đọc truyện *Ma Y Độc Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 3: Hận Nhuế

Ngày kế tiếp, Bạch Vũ Mộng ngủ đến mặt trời lên cao mới dậy, đứng lên sau đó đơn giản rửa mặt chải đầu một chút, xem thời tiết bên ngoài cũng không tệ, quyết định ra ngoài đi dạo.

“Đồng Nhiễm, chúng ta ra ngoài đi dạo đi.”

“Tiểu thư, việc này không tốt lắm đâu, bị lão gia biết sẽ bị mắng, người cho tới bây giờ đều là cửa lớn không ra, cửa sau không rồi, thế nào lúc này lại

muốn đi ra ngoài đây?”

“Trước đây không ra, hiện tại mới muốn đi ra nhìn xem a, tốt lắm, đừng nói nữa, người có đi hay không, không, ta đi một mình.” Bạch Vũ Mộng hơi không kiên nhẫn nói.

“Đi.” Đông Nhiễm thề lưỡi, vội vàng trả lời, tiểu thư giống như có chút tức giận.

Bạch Vũ Mộng đội mạng che mặt, từ cửa sau Bạch phủ đi ra ngoài. Ra cửa, mới biết được phổ xá cổ đại thì ra lại náo nhiệt như thế.

Tiểu thư ra sức hét to, người đi đường chọn những thứ bản thân thích. Ngẫu nhiên đi qua vài người vội vàng chạy qua chạy lại, phổ xá náo nhiệt như vậy lại biến mất không lưu lại dấu vết gì.

Mang theo Đông Nhiễm đi trên đường cái, nhìn xem chung quanh. Đông Nhiễm càng giống như là được thả ra khỏi lồng chim, hưng phấn mà chạy tới chạy lui.

Bạch Vũ Mộng cười cười, nhìn thấy Đông Nhiễm đứng trước một quán nhỏ bán trăm cái, đi qua đi lại, “Nếu thích, liền mua đi.”

Ai biết tiểu nha đầu này lại lắc đầu, cảm động nói: “Cảm ơn tiểu thư, không cần, kỳ thực ta cũng không phải quá thích.”

Xem bộ dáng Đông Nhiễm rõ ràng là rất thích nhưng lại không mua, Bạch Vũ Mộng có chút hơi tức giận: “Thích liền mua, tiểu thư nhà người không phải là ngay cả vật nhỏ như vậy cũng không thể mua.”

Đông Nhiễm lại xấu hổ lôi kéo Bạch Vũ Mộng đi tới một bên, “Tiểu thư, chúng ta thật không có bao nhiêu tiền, tiền tháng này còn không có lấy đâu.”

“Đến cùng sao lại thế này, tiểu thư Bạch phủ ngay cả chút tiền ấy đều không có sao?” Bạch Vũ Mộng có chút nghi hoặc, nhưng cũng giống như đoán được chút gì đó.

“Kỳ thực lão gia vẫn rất hào phóng, vài tiểu thư khác đều được nhận tiền tháng không ít, chỉ là tiểu thư trước kia khi dễ đại phu nhân liền cắt xén tiền của chúng ta. Có đôi khi đi tìm quản gia lấy tiền sẽ bị dùng các loại lý do bác bỏ, rất nhiều lúc tiểu thư đều không có tiền tháng tiêu vặt, chỉ là tiểu thư bình thường cũng không có chỗ nào để dùng tiền, cho nên không quá để ý.” Đông Nhiễm ở một bên nhu nhược lên tiếng.

“Đại phu nhân thật đúng là một tay che trời a, một ngày nào đó, những thứ vốn thuộc về ta ta đều sẽ đòi trở về.” Bạch Vũ Mộng nhàn nhạt nói. Trong lòng đột nhiên xuất hiện một ý tưởng, bọn họ đã không cho, như vậy ta liền tự tay làm hàm nhai, ở thế kỷ 21 cũng không phải là sống uống phí, ta muốn sáng tạo ra một cái gì đó thuộc về riêng ta!

Đang nói, bỗng nghe được phía trước có chút huyền ảo, Bạch Vũ Mộng tỉnh tỉnh lạnh nhạt, không thích náo nhiệt. Nhưng nhìn đến Đông Nhiễm một bộ cảm thấy hứng thú, nhàn nhạt nói: “Đi xem đi!”

Được Đông Nhiễm ra sức che chở chen vào đám người, Bạch Vũ Mộng nhũn mảy, nàng thật sự không thích cảm giác như vậy

Trong đám người một hắc y nữ tử đang cố sức chống cự chung quanh một đám nam tử. Quần áo trên người nữ tử đã sớm rách, trên người có bao nhiêu vết thương, khóe môi nhếch lên máu tươi, lại như trước ra sức chống cự.

Bạch Vũ Mộng thấy được trong mắt nữ tử này tràn đầy tuyệt vọng, quật cường, lạnh như băng cùng hận ý vô tận. Cái đó so với Bạch Vũ Mộng lúc trước là giống đến cỡ nào, bọn họ đều kẻ cận cái chết, nhưng lại không muốn buông tha.

Bạch Vũ Mộng hơi có chút động dung, nhưng nàng không thích phiền toái, mà nếu cứu nàng ta, sẽ là một phiền toái lớn, nàng chán ghét xen vào việc của người khác.

Một bên Đông Nhiễm nhìn không được: “Tiểu thư, nàng thật đáng thương a, nhiều đại nam nhân khi dễ nàng một nữ tử như vậy, còn có vương pháp hay không a, chúng ta cứu nàng được không?”

Nhìn Đông Nhiễm không có tâm cơ, một lòng nghĩ phải giúp người khác, Bạch Vũ Mộng khẽ thở dài một cái, tính tình của nàng, về sau nhất định sẽ chịu thiệt.

“Đông Nhiễm, người nhớ kỹ, chúng ta không phải là thánh nhân, không phải nhìn thấy cái gì bất bình liền muốn đi cứu giúp, nếu như vậy, chúng ta chẳng phải là tự rước lấy phiền sao? Có chút phiền phức, chúng ta không nên chọc sẽ không cần đi chọc” Bạch Vũ Mộng lời nói thâm thúy giáo dục Đông Nhiễm

Đông Nhiễm cái hiểu cái không gật đầu, hình như có chút thất vọng nhìn nữ tử kia.

“Bất quá, nữ tử này, ta cứu!” Thấy ánh mắt Đông Nhiễm kinh ngạc, Bạch Vũ Mộng cũng không biết bản thân vì sao lại mềm lòng, có lẽ là quật cường trong mắt của nàng ta cùng kiếp trước của nàng rất giống nhau, làm cho nàng thấy được bản thân mình trong kiếp trước.

“Dừng tay.”

Mọi người đang đánh nhau bên trong đều ngừng lại, nhìn về phía người đột nhiên lên tiếng. Tựa hồ là đầu lĩnh của đám nam tử đi ra nói chuyện: “Người là loại người nào, không nên xen vào việc của người khác, bằng không, hậu quả người không thể gánh được đâu.”

Bạch Vũ Mộng lạnh lùng câu môi cười yếu ớt: “Ta là người nào không quan trọng, các ngươi nhiều người như vậy khi dễ một tiểu nữ tử, không biết hổ thẹn sao, ta chỉ là xem chương mất mà thôi.”

“Ta khuyên ngươi vẫn nên chạy nhanh đi, thừa dịp đại gia ta hiện tại tâm tình tốt, bằng không, ta cho ngươi sống không bằng chết.” Đầu lĩnh tàn nhẫn cười, nói ra những lời thị huyết.

“Nếu ta càng muốn cứu nàng thì sao?”

“Vậy đừng trách ta không khách khí.” Nói xong hướng về phía sau ra hiệu, một nhóm người hướng về phía Bạch Vũ Mộng đánh tới, Đông Nhiễm mặt trắng bệch, cấp tốc che ở trước mặt Bạch Vũ Mộng.

Bạch Vũ Mộng nhìn thấy thế, trên mặt không có biểu cảm gì, kéo xuống trăm cái trên đầu, hướng về người trước mắt ném đi, thoáng chốc bắn trúng từ huyết của hắn, người nọ ngay lập tức té trên mặt đất, chết đi. Người chung quanh hoảng sợ nhìn nàng, không dám bước tới nửa bước.

Đầu lĩnh nhìn thấy cảnh này đen mặt, phái tất cả thuộc hạ xông lên đánh Bạch Vũ Mộng, chỉ để lại một ít người tiếp tục vây quanh nữ tử kia.

Bạch Vũ Mộng nhanh chóng lấy trăm cái trên đầu Đông Nhiễm xuống, trong lúc Đông Nhiễm kinh ngạc, bắn ra ngoài, lại thêm vài người ngã xuống. Bọn họ cũng không dám tiếp tục công kích nữa.

Thủ đoạn kiếp trước vẫn còn, chẳng qua thân thể này quá yếu, chỉ có thể đả thương vài người như vậy, nếu tăng cường rèn luyện, hi vọng có thể khôi phục được thân thủ kiếp trước.

Bởi vì đa số thuộc hạ đều bị Bạch Vũ Mộng giết, bên kia cũng bị hắc y nữ tử dùng hết toàn lực giết sạch. Nhìn thấy chỉ còn lại mấy người, đầu lĩnh không cam lòng nói một tiếng “Rút”.

Bạch Vũ Mộng đi qua nâng hắc y nữ tử dậy, nàng ta chống đỡ hết nỗi mà té trên mặt đất, nghe chung quanh nghị luận, mặt không biểu cảm đem hắc y nữ tử giao cho Đông Nhiễm, dọc theo đường cũ từ cửa sau trở lại tướng phủ.

Đem nàng ta đi tẩy rửa, đi tới ngoài cửa phòng Bạch Vũ Mộng, “Vào đi.” Trong phòng truyền ra thanh âm nhàn nhạt.

Đông Nhiễm đến mở cửa, Bạch Vũ Mộng nhìn nữ tử sau khi tắm rửa sạch sẽ, lộ ra một gương mặt trái xoan, một đôi mắt đen khảm trên khuôn mặt này, trong mắt lại tràn ngập băng sương, cái mũi khéo léo, môi đỏ sẫm thật sự là giai nhân thanh tú.

“Bái kiến tiểu thư.” Nữ tử tiến vào liến đối với Bạch Vũ Mộng hành lễ. “Hôm nay đa tạ tiểu thư cứu giúp, mạng của ta về sau chính là của tiểu thư.” Nữ tử kiên định nói.

“Ta cứu ngươi không phải vì muốn mạng của ngươi, chỉ là cảm thấy ngươi rất giống một cổ nhân của ta thôi. Ta mặc kệ ngươi có thân phận gì, có thù hận gì, hôm nay ta cứu ngươi, sau này ta tất nhiên sẽ bảo hộ ngươi chu toàn, bảo thủ cho ngươi, nhưng, tuyệt đối không nên phản bội ta, bởi vì hậu quả, ngươi sẽ không thể gánh vác.”

“Được, ta nhớ kỹ.” Thanh âm kiên định như trước, không biết vì sao, liến tin tưởng nàng

“Ngươi tên là gì?”

“Ta không có tên.”

“Vậy ta đặt cho ngươi một cái tên đi, ngươi đã kêu Hận Nhuê đi.”

“Đa tạ tiểu thư, ta nhất định sẽ sống chết nguyện trung thành với tiểu thư, vĩnh viễn không phản bội.” Nói xong dập đầu lạy ba cái

“Đứng lên đi. Đây là Đông Nhiễm.” Bạch Vũ Mộng giới thiệu Đông Nhiễm một chút, liến đứng dậy đi nghỉ ngơi.

Về sau thời gian còn dài, nhiều người nhiều lực lượng, tuy rằng không phải là hoàn toàn tin tưởng Hận Nhuê. Lần này nàng cứu Hận Nhuê, tin tưởng ở tướng phủ nhất định sẽ gặp phong ba.

Quả nhiên, sáng sớm ngày thứ hai, đại phu nhân, Nhị phu nhân liền mang theo nữ nhi đến đây, còn mang theo rất nhiều nô tài, trện thế to lớn.

Nhị phu nhân là mang theo hai nữ nhi của nàng đến xem náo nhiệt, có chút vui sướng khi người gặp họa. Mà tam phu nhân, thường ăn chay niệm phật, nữ nhi Bạch Cẩm Ngâm của nàng cũng rất ít lộ diện. Cho nên lần này cũng không nhìn thấy các nàng.

“Vũ nhi a, đại nương, nhị nương cùng tỷ tỷ muội muội đến xem ngươi, ngươi còn không mau ra đây nghênh đón.” Lâm Thái Sương ở ngoài cửa kiêu ngạo kêu.

Bạch Vũ Mộng theo trong phòng chậm rãi đi ra, “Ta sao lại không biết, ta khi nào thì có nhiều nương như vậy?”

“Ngươi cũng không cần quá mức kiêu ngạo, ta tới hỏi ngươi, ngươi ngày hôm qua có phải không phải đã rời phủ, còn mang theo một tên khất cái trở về không?” Lâm Thái Sương cười hỏi, trong lòng cũng đã sớm đem Bạch Vũ Mộng ra mắng mấy ngàn lần.

“Đại phu nhân, thỉnh nói chuyện tôn trọng người khác một chút ngời, đây không giống với điều một người có giáo dưỡng nên nói nha. Hơn nữa, ta có ra phủ hay không, mang người nào trở về, còn cần hướng người báo cáo sao?”

“Bạch Vũ Mộng, đừng tưởng rằng người là đích nữ là có thể không đem đại nương để vào mắt, người cho rằng người là ai?” Từ tiểu thư Bạch Phủ ở một bên cắn giận lên tiếng.

“Như nhi, người nói như vậy sẽ không đúng rồi, nhị tỷ tỷ từ nhỏ đã không có nương giáo dục, cấp bậc lễ nghĩa có chút không hiểu, người không cần cùng nàng so đo.” Tam tiểu thư Bạch Phủ linh ở một bên làm người tốt, lại hàm súc ám chỉ Bạch Vũ Mộng là đứa nhỏ không có nương chỉ dạy.

Xem tỷ tỷ muội muội đối trá, Bạch Vũ Mộng thật sự rất muốn cười. Quả nhiên, là người một nhà, đều cùng một bộ mặt giống nhau.

“Đại phu nhân, ta nghĩ ta mua một cái nha hoàn cũng không phải không thể đi, ta chỗ này thiếu nha hoàn, đại phu nhân không nghĩ cho ta, ta tự mình đi mua thì có sai sao?” Nói xong còn rơi vài giọt lệ, dùng khăn tay xoa xoa.

Xem Bạch Vũ Mộng đột nhiên thay đổi sắc mặt, đại phu nhân các nàng còn không kịp phản ứng. Bất giác liếc đến bóng dáng màu tím ở chỗ rẽ một chút, giống như có chút hiểu rõ, muốn nói cái gì đó, bóng dáng màu tím kia đã đi lại.

“Thiếp thân tham kiến Chiến Vương, Phong vương.” Thanh âm chào hỏi vang lên, chỉ có Bạch Vũ Mộng đứng im bất động, như trước không có hành lễ.

Hôm nay Lam Hạo Thần một thân tử y, cổ tay áo vừa dùng tơ vàng thêu đóa tường vân, tăng thêm vẻ đẹp quý giá tao nhã. Tóc cao buộc lên, dùng một căn tử ngọc trâm cài cổ định. Hai hàng lông mày uy nghiêm, đôi mắt nheo lại thành một đường, bạc môi khẽ mím lại. Như thiên tiên xuống trần, khiến vạn vật vì hân mà thất sắc.

Ở bên người hân chắc hẳn là Phong vương Lam Giác Phong, một thân áo lam, nổi bật anh tuấn tiêu sái, trên mặt cười nhàn nhạt, làm cho người ta cảm thấy rất ôn hòa. Hiện tại một bộ nghiêng ngăm cười, hứng thú nhìn Bạch Vũ Mộng.

Bạn đang đọc truyện *Ma Y Độc Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 4: Phượng hoàng bớt

“Đều đứng lên đi, nơi này xảy ra chuyện gì, nhị tiểu thư tại sao lại khóc?” Một bên Lam Giác Phong có chút hứng thú mở miệng.

“Nga, không có gì, chỉ là chúng ta hôm nay đến xem Vũ nhi, Vũ nhi nhìn thấy chúng ta có chút vui vẻ, cảm động khóc thôi” Lâm Thái Sương xấu hổ lên tiếng, tận lực che giấu.

“Nga? Phải không? Nhưng ta nhìn thấy lại là đại phu nhân ngược đãi nhị tiểu thư, không cho nàng nha hoàn để sai khiến, nàng không thể không tự ra ngoài để mua nha hoàn, lại còn bị phu nhân tức giận mắng!” Lam Giác Phong cười nói, nhưng đáy mắt lại không hề có ý cười, giọng điệu lạnh như băng, hân chán ghét nhất là loại người đối trá.

“Nhất định là Phong vương nghe lầm, làm sao có thể, không tin chính người hỏi Vũ nhi đi.” Nói xong hung hăng trừng mắt nhìn Bạch Vũ Mộng một cái, cảnh cáo nàng không được nói lung tung.

“Nhị tiểu thư, là như vậy sao?”

Bạch Vũ Mộng lau khóe mắt lưu lại nước mắt, thoát nhìn rất thâm: “Phong vương, đúng là người nghe lầm, nhị nương cũng không có ngược đãi ta, chỉ là bình thường chúng ta rất hiếm khi gặp mặt, cho nên lần này nàng đến hỏi việc của ta, làm cho ta thật cảm động.” Nói xong, cảm giác được một tầm mắt mãnh liệt, làm Bạch Vũ Mộng cả người không được tự nhiên, cứng đờ thân thể.

Bạch Vũ Mộng nói như thế, mặt mày chỉ ra bọn họ đối với nàng chẳng quan tâm, chỉ khi có cơ hội chế nhạo Bạch Vũ Mộng mới có thể đến “Quan tâm” một chút.

Nghe Bạch Vũ Mộng nói như vậy, Lâm Thái Sương dùng sức nắm chặt khăn tay, sắc mặt tái nhợt, nếu việc này bị hai vị Vương gia truyền đến tai Hoàng thượng, vậy bọn họ thật chịu không nổi hậu quả. Đương kim Hoàng hậu Hạ Thi Lan cùng mẹ ruột Bạch Vũ Mộng là hảo tỷ muội, nàng cùng Cảnh vương có hôn ước cũng là do hoàng hậu định, vài năm nay Bạch Vũ Mộng luôn nói với bên ngoài bản thân bị bệnh, mới không khiến Hoàng hậu phát hiện cuộc sống hiện tại của nàng, một khi bị truyền ra, không chỉ ảnh hưởng đến danh dự Bạch phủ, khả năng sẽ chọc giận Hoàng hậu.

Lam Hạo Thần xem Bạch Vũ Mộng diễm đam đáng yêu, trong mắt cất giấu suy nghĩ sâu xa, Bạch Vũ Mộng như vậy, thật sự giống như lời đồn, dung mạo xấu như Vô Diễm sao, tâm cơ của nàng sâu như thế, nếu không phải nàng lấy mạng che mặt, hẳn sẽ cho rằng dung mạo xấu cũng chỉ là đòn bẩy bả.

“Nga, thì ra là như vậy.” Lam Giác Phong làm bộ như tỉnh ngộ thờ dài, lại có thâm ý khác liếc Lâm Thái Sương một cái.

“Chiến Vương, Phong vương, thì ra hai người ở trong này.” Bạch Cẩm Trinh hướng về bên này đi tới, “Gia quyến không từng trải việc đời, hi vọng không đắc tội với hai vị Vương gia.” Nói xong trừng mắt Bạch Vũ Mộng, khẳng định lại do nữ nhi bất hiếu này gây rắc rối, thật sự làm cho người ta không bớt lo.

“Không có việc gì, chỉ là, vừa mới nhìn thấy trò hay a.” Bên này hẳn chưa nói xong Lam Hạo Thần liền đã mở miệng.

“Như vậy, xin mời Vương gia đi giả đến thư phòng đi.” Bạch Cẩm Trinh đối với Lam Hạo Thần bọn họ cúi đầu khom lưng, sau khi nói xong, lại đối với Lâm Thái Sương các nàng nói: “Ồ trước mặt Vương gia lại bày ra bộ dáng gì nữa, nếu không có việc gì, đều giải tán đi. Chuyện của Vũ nhi ta cũng biết, không phải chỉ là một cái nha hoàn sao, nàng mua liền mua.” Bạch Cẩm Trinh đồng thời nói, vẫn như trước không quên sắm vai một từ phụ.

Lam Hạo Thần đi rồi, Lâm Thái Sương lại ngẩng cao đầu: “Ngươi không cần đắc ý, chuyện hôm nay, ta sẽ từ từ cùng ngươi tính, hừ.” Chỉ vào mũi Bạch Vũ Mộng nói xong, liền mang theo một nhóm người lớn nhỏ vội vàng rời đi.

Bạch Vũ Mộng cũng không yên lòng, ngay cả Đông Nhiễm ở một bên hô vài tiếng, đều không có phản ứng lại. “Tiểu thư, người đang nghĩ cái gì a, thế nào lại không có phản ứng gì?”

“... Không có việc gì.” Bạch Vũ Mộng nhàn nhạt nói một tiếng, liền đi vào nghỉ ngơi. Nàng luôn nghĩ vừa rồi ánh mắt kia, trong đó có rất nhiều thứ nàng xem không thấu. Quên đi, xem không thấu thì không xem nữa, dù sao cũng không có quan hệ gì với ta.

—— phân cách tuyến ——

Sáng sớm ngày thứ hai Bạch Vũ Mộng liền đi ra, nhìn thấy Đông Nhiễm cùng Hận Nhuê còn đang ngủ say, không có đánh thức các nàng, bản thân tự một mình ra cửa, nàng nhớ sau phòng của nàng hình như có một rừng trúc, theo trí nhớ, nàng đi về phía rừng trúc kia.

Hít thở không khí buổi sáng mát mẻ, đầu tiên chạy vài vòng quanh mảnh rừng trúc này, cánh rừng nói lớn cũng không lớn, Bạch Vũ Mộng cũng chạy vài vòng mới mệt đến thở hổn hển. Nhưng nàng không có dừng lại nghỉ ngơi, hiện tại biện pháp nhanh nhất để khôi phục thân thủ kiếp trước chính là.

Chạy đến khi không còn khí lực, Bạch Vũ Mộng mới dừng lại, nằm trên mặt đất, nghỉ ngơi một hồi, lại tiếp tục đứng lên rèn luyện, nàng đánh một lần thái cực quyền, sau đó lại dùng các loại phương pháp huấn luyện của kiếp trước để phá vỡ giới hạn của thân thể này. Thẳng đến khi mặt trời lên cao, nàng đã đổ mồ hôi đầm đìa, mới dừng lại, vừa dừng lại, mới nhớ tới, nàng đã luyện lâu như vậy rồi, nha đầu Đông Nhiễm kia sợ là đang đi tìm nàng đi.

Trở lại phòng trong, quả nhiên, Đông Nhiễm cùng Hận Nhuê đều đang sốt ruột tìm kiếm nàng. Nhìn thấy Bạch Vũ Mộng, Đông Nhiễm chạy nhanh tới, đến gần, mới phát hiện khuôn mặt nhỏ nhắn của nàng rướm nước mắt.

“Tiểu thư, người đi nơi nào, làm ta sợ muốn chết, người có biết ta lo lắng như thế nào không?”

“Tốt lắm, ta không sao, chỉ là ra ngoài rèn luyện một chút. Ngươi giúp ta chuẩn bị nước ấm, ta muốn tắm rửa.” Nhìn Đông Nhiễm sốt ruột cùng Hận Nhuê lo lắng, Bạch Vũ Mộng cười cười, an ủi các nàng.

Ngâm mình ở trong nước ấm thoải mái, Bạch Vũ Mộng cả người đều buông xuôi.

Bây giờ mới cẩn thận nhìn thân thể này, da trắng nõn nà, vô cùng mịn màng, bóng loáng nhẵn nhụi, so với khuôn mặt một điểm đều không phù hợp. Bỗng nhiên, nàng chú ý tới trên vai trái có cùng một vết bớt như trên mặt, màu đỏ sậm, ở trong hơi nước lại càng thêm xinh đẹp.

Vết bớt này có hình dạng chim phượng hoàng, không phải chim phượng hoàng cao quý kiêu ngạo, mà là phượng hoàng mới sinh non nớt, thẹn thùng.

Bạch Vũ Mộng nhíu mày, làm sao có thể có vết bớt kỳ quái như này, cái này cùng với lời nói của nương, rốt cuộc là có quan hệ gì? Hết thấy càng ngày càng thần bí.

Rất nhanh Bạch Vũ Mộng không còn rối rắm chuyện vết bớt nưac, mặc quần áo, từ trong bình phong đi ra ngoài.

Đi ra ngoài lại kinh ngạc nhìn người vốn không nên ở đây lại đang ngồi ngao ngẫm. Bọn họ không phải là đi rồi sao, thế nào lại trở lại?

“Nhị tiểu thư, không để ý chúng ta mạo muội quấy rầy đi?” Lam Giác Phong một bên thân sĩ nói.

“Các người đều đến đây, còn muốn hỏi ta để ý hay không sao.” Bạch Vũ Mộng ở trong lòng nghĩ, trợn trừng mắt. Vừa vận động tác đáng yêu này bị Lam Hạo Thần luôn luôn chú ý đến nàng thấy, ánh mắt lóe lóe, rất nhanh lại khôi phục vẻ lạnh như băng.

“Cho hỏi các người có việc sao, nếu không có việc gì, ta muốn nghỉ ngơi.” Bạch Vũ Mộng trực tiếp hạ lệnh đuổi khách.

“Ngươi cùng Tứ ca lập tức sẽ kết hôn, ta đây làm đệ đệ đến xem tẩu tử, ngươi không để ý đi.” Lam Giác Phong mặt dày nói, kỳ thực hẳn tuyệt không thích Tứ ca, người hẳn sung bái là tam ca Lam Hạo Thần, đây chỉ là một cái cớ mà thôi.

“Đương nhiên không để ý, các người tùy tiện xem, ta đi nghỉ ngơi trước, không phụng bồi.” Bạch Vũ Mộng nói xong, liền xoay người đi vào bên trong, không hề để ý tới hai người này.

Lam Giác Phong xấu hổ sờ sờ cái mũi, lại ngồi một hồi, cùng Lam Hạo Thần như trước lạnh như băng đứng dậy rời đi.

Chương 5

Sau vài ngày gió êm sóng lặng, không có chuyện gì phát sinh. Bạch Vũ Mộng vẫn cứ mỗi ngày kiên trì rèn luyện, thể lực đã tốt lên rất nhiều. Chẳng qua, đã mấy ngày không thấy Hận Nhuế.

Một ngày kia, Hận Nhuế rốt cục xuất hiện, thần thần bí bí đối với Bạch Vũ Mộng nói gì đó, chỉ thấy Bạch Vũ Mộng tán thưởng gật đầu, một bộ thật cao hứng.

Bên cạnh Đông Nhiễm nghi hoặc nhìn tiểu thư của nàng, “Tiểu thư, các người nói gì vậy, cũng không cho ta biết.”

“Rất nhanh người sẽ biết, chờ một chút đi.” Bạch Vũ Mộng một mặt thần bí nói.

Ngày kế, Bạch Vũ Mộng mang theo Đông Nhiễm cùng Hận Nhuế ra khỏi Bạch phủ, cũng không có ghé qua nhiều nơi, trực tiếp đi vào một cái tửu lâu khai trương, tên là Hoa rơi lâu. Tửu lâu này vừa khai trương, nên có rất nhiều ưu đãi. Đi vào trong, liền gặp người ta đi tới lui tấp nập.

Bên trong trang trí thanh nhã, bốn phía quét sơn nhàn nhạt, mỗi một cái bàn đều dùng bình phong trang nhã ngăn cách. Ở đây tổng cộng có bốn tầng, từ tầng mái đi xuống, tình xảo lại không mất sự thanh nhã.

Đây là chuyện mấy ngày nay Bạch Vũ Mộng giao cho Hận Nhuế làm. Nàng đem tất cả mọi thứ có thể bán của nàng đều bán đi hết, lấy tiền, mở một tửu lâu, nàng tại cổ đại này bắt đầu từ nơi này.

Lầu một là nơi tiếp khách nhân bình thường, ở giữa có một vũ đài lớn, để biểu diễn các loại tiết mục. Lầu hai là phòng, người thường cũng có thể sử dụng. Mà lầu ba là phòng chuyên dùng để tiếp những kẻ có tiền, sang trọng quý phái, cũng là nơi rất tốt để mật đàm, mỗi gian phòng đều được cách âm. Lầu 4 chỉ dùng để tiếp chủ nhân, cũng chính là Bạch Vũ Mộng, so về mọi mặt đều xa hoa.

Bạch Vũ Mộng ở lầu ba, lầu 4 là phòng chuyên dụng của nàng. Mỗi gian phòng đều có tên riêng biệt. Toàn bộ bảy biện trong lầu đều tỏa ra khí chất thanh nhã. Bên trong Hoa rơi lâu có chút đồ ăn thức uống do chính Bạch Vũ Mộng dạy đầu bếp làm, đều là đồ ăn hiện đại, tại cổ đại, có vẻ độc đáo, các tửu lâu khác đều không có, cho nên vừa mới khai trương, tửu lâu liền chật ních người.

Mang theo Đông Nhiễm cùng Hận Nhuế đi lên lầu ba, hiện tại chưa đến lúc nàng tiết lộ thân phận lão bản. Một bên Đông Nhiễm liên tục kinh thán, khi Hận Nhuế nói cho nàng biết đây là tửu lâu Bạch Vũ Mộng mới khai trương, sợ tới mức tròn mắt thiếu chút rớt ra.

“Oa, tiểu thư, người quá lợi hại, ta rất sùng bái người a...”

Xem bộ dáng Đông Nhiễm sùng bái, Bạch Vũ Mộng bắt đắc dĩ lắc đầu, nha đầu kia, làm sao vẫn không lớn nổi vậy.

Một lát sau, một người chừng bốn mươi tuổi đi đến: “Tham kiến tiểu thư, ta là chương quầy của tửu lâu, gọi là Văn Bác.”

Bạch Vũ Mộng khẽ gật đầu, nhìn người này một mặt khôn khéo, xem ra là am hiểu kinh thương, Hoa rơi lâu giao cho hắn quản lý hẳn là không sai.

“Ta là lão bản của tửu lâu, người hẳn là đã biết, ta không thích người không thành thật, người giúp ta làm việc, ta sẽ không bạc đãi người, nếu không có việc gì, liền đi xuống đi.” Bạch Vũ Mộng cho nam nhân gọi là Văn Bác này một cái cảnh cáo nhỏ.

“Dạ.”

Ăn cơm chiều. Tùy tiện đi dạo một hồi, lại trở về tướng phủ, lần này ra chủ yếu là đến nghiệm thu thành quả, xong việc, cũng nên trở về, bằng không lại có phiền toái.

Chỉ là nàng không chú ý tới, ở trong một tửu lâu khác, ở một căn phòng có cửa sổ mở ra, một đôi mắt từ khi nàng rời khỏi tửu lâu vẫn luôn nhìn theo nàng.

Ở một bên, “Chủ tử, muốn thủ hạ đi tra một chút hay không.” Một thân hắc y nhân đối với nam tử yêu nghiệt mặc hồng y nói.

Yêu nghiệt nam tử chỉ lắc đầu, nói: “Không cần, rất nhanh sẽ biết, không cần tra.” Nói xong uống một ngụm trà, trong mắt lóe ra chút hứng thú.

—— phân cách tuyến ——

Trở lại thính vũ các, nhìn thấy Linh Liên đứng ở cửa, chau mày, rồi đi qua.

“Người tới nơi này làm gì?” Không đợi Linh Liên mở miệng, Đông Nhiễm liền phản nộ hỏi.

“Hừ, người nghĩ rằng ta nguyện ý đến sao, đừng tưởng rằng các người có mặt mũi lớn, là đại phu nhân phải ta đến nói cho các người một tiếng, ba ngày sau muốn các người đi tham gia cung yến, người chuẩn bị một chút cho tốt, đừng ăn mặc keo kiệt, đánh mất mặt mũi Tướng phủ.” Nói xong liền uốn éo rồi đi.

“Tiểu thư, chúng ta có đi hay không, trước kia chúng ta đều không đi, bọn họ cũng chưa bao giờ đến cho chúng ta biết sẽ có cung yến.” Đông Nhiễm ở một bên cau mày nói.

“Vậy không đi, nơi nhàm chán như vậy có cái gì hào tốt, chúng ta tắm rửa rồi ngủ đi.” Bạch Vũ Mộng thờ ơ lên tiếng.

Đông Nhiễm liền giúp Bạch Vũ Mộng sửa sang lại giường. Chỉ là lúc Bạch Vũ Mộng chuẩn bị nghỉ ngơi, Hận Nhuê đi đến: “Tiểu thư, lão gia tới, nói là muốn gặp người.”

Bạch Vũ Mộng phiền chán nắm tóc, đi ra ngoài.

“Vũ nhi, ba ngày sau cung yến người nhất định phải đi a, hơn nữa trang điểm xinh đẹp một chút.” Bạch Vũ Mộng vừa đi ra, Bạch Cẩm Trình liền khản cập lên tiếng.

“Ta không nghĩ đi, trước kia ta không phải đều không đi sao.” Bạch Vũ Mộng miễn cưỡng nói.

“Trước kia không giống bây giờ, người cáo ốm nói không đi liền thôi, nhưng lần này, hoàng thượng hoàng hậu chỉ tên muốn người đi, người không đi không được a. Ngoan, nghe cha một lần.”

"Là ta cáo ốm không đi sao? Rõ ràng là các người không cho ta đi, hiện tại lại đến giả trang từ phụ." Bạch Vũ Mộng trong lòng thầm nghĩ, nàng hiện tại thực lực không đủ để cùng Bạch Cẩm Trình đối kháng, cho nên nàng không đem những lời này nói ra.

“Ta đã biết, ta sẽ đi, phụ thân yên tâm đi.” Bạch Vũ Mộng đáp ứng rồi, Hoàng hậu kia hẳn là rất quan tâm thân thể này đi, lần này đi gặp cũng tốt.

“Vậy là tốt rồi, lát nữa người tới đại sảnh một chuyến, ta kêu tùy y các làm cho người vài bộ quần áo.” Bạch Cẩm Trình giả mù sa mưa nói xong bước đi.

Ước chừng khoảng một chén trà nhỏ thời sau đó, gã sai vặt đến kêu Bạch Vũ Mộng đi đại sảnh xem quần áo.

Đến đại sảnh, vài cái tiểu thư khác đã có mặt. Bạch Hàm Đại chọn trúng vài khối vải, cái nào thích, liền chiếm lấy. Bạch Phù linh, Bạch Phù như tỷ muội trong tay cũng có chọn xong vải. Làm cho người ta kinh ngạc là Bạch Cẩm Ngâm trong tay cầm một khối vải màu tím.

Bạch Vũ Mộng tùy ý nhìn lướt qua vài vóc, đều là chọn đồ thừa lại, tùy tiện lấy một khối màu trắng, liền đi.

Nhìn đến thái độ của Bạch Vũ Mộng như vậy, Bạch Hàm Đại hận nghiêng răng nghiêng lợi, nếu không phải một bên Lâm Thái Sương lôi kéo, chỉ sợ vừa rồi nàng ta liền mắng người. Hiện tại là thời kì đặc biệt, Lâm Thái Sương không thể để cho các nàng bị bắt được nhược điểm, nàng không thể phá hư hình tượng trong mắt mọi người ở yến hội ba ngày sau.

Lẽ ra hình yến hội lớn như vậy, di nương cùng thứ nữ đều không thể tới dự, nhưng Bạch Cẩm Trình cho tới bây giờ cũng không mang Bạch Vũ Mộng theo, mà chỉ mang theo mẹ con Lâm Thái Sương, các nàng sớm đã tự khoe mình là nữ chủ nhân Bạch gia.

Hơn nữa yến hội lần này có chút bất đồng, sứ giả tam quốc đều sẽ đến, nghe nói đều là Vương gia thái tử, cố ý cùng Lam Tường quốc kết thân, cho nên lần này đặc biệt truyền quan viên có thiên kim chưa hứa hôn chưa luận gả đều mang phải theo, đi tham gia yến hội này kỳ thực chính là để tuyển người hòa thân.

Có thể gả cho nam nhân tôn quý như thế, đều là giấc mộng của từng vị tiểu thư, mấy ngày nay đều hết sức chuẩn bị.

Trở lại thính vũ các, Đông Nhiễm hỏi thăm tin tức đến nói cho Bạch Vũ Mộng. Bạch Vũ Mộng cười cười nói: “Tiểu thư người xấu như vậy, lại có vị hôn phu, hẳn là không ai tuyển ta đâu.”

“Tiểu thư, làm sao người có thể nói như vậy, Cảnh vương chán ghét người như vậy, không chừng yến hội lần này lại sẽ vì người tìm một trượng phu khác đi.”

Bạch Vũ Mộng liếc Đông Nhiễm một cái, không nói gì nữa, tiểu nha đầu này muốn nghĩ như thế nào liền nghĩ như thế đấy đi. Bất quá, lần này đi tham gia yến hội, nàng tin tưởng, sẽ có chuyện phát sinh.

Cảnh vương đã không thích nàng, có lẽ, yến hội lần này là cơ hội tốt để từ hôn, nàng có dự cảm, yến hội lần này sẽ không đơn giản như thế, hi vọng phát sinh chút chuyện có lợi với nàng.

Bạn đang đọc truyện *Ma Y Độc Phi* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 6: Đêm trước yến hội

Ba ngày trước, Bạch Vũ Mộng phân phó Hận Nhuế chuẩn bị rất nhiều dược liệu, sau đó nàng tự nhốt mình trong phòng, không hề đi ra, ngay cả đồ ăn đều là Đông Nhiễm đem vào cho nàng. Không được nàng đồng ý, bất luận kẻ nào cũng đều không thể tiến vào.

Nàng nên tự vì mình tính toán, kiếp trước nàng là một thân y thuật cùng độc thuật, chẳng qua có rất ít người biết mà thôi. Lần này đi dự tiệc, không chừng sẽ có ám toán, nàng muốn làm chút gì đó để đề phòng.

Ba ngày sau, Bạch Vũ Mộng rốt cục từ trong phòng đi ra. Trong ba ngày này, nàng điều phối nhiều loại dược, có giải dược cứu mạng, cũng có độc dược trí mạng, nàng đem độc dược tẩm vào những cây kim thêu nhỏ, để làm vũ khí, giấu ở toàn thân cao thấp

Tất cả đều chuẩn bị thỏa đáng, Bạch Vũ Mộng hít một hơi thật sâu.

“Bây giờ là giờ nào?” Bạch Vũ Mộng miễn cưỡng hỏi.

“Tiểu thư, hiện tại đã là giờ mẹo, người chuẩn bị một chút sắp tới lúc tiến cung rồi.” Đông Nhiễm đứng một bên nói, Hận Nhuế vẫn như trước lạnh như băng.

“Đi chuẩn bị nước, ta muốn tắm rửa đã.” Bạch Vũ Mộng nói xong lại đi vào trong phòng.

Mọi thứ đều chuẩn bị thỏa đáng, một lúc lâu sau. Bạch Vũ Mộng mặc bộ y phục may từ khúc vải ngày đó nàng chọn. Một thân trắng như tuyết, bên hông thắt một cái thắt lưng màu lam nhạt, hơi rung nhẹ theo gió. Cổ áo dùng sợi tơ vàng thêu mây hóa hoa lan nhỏ nổi bật hẳn lên. Nếu không để ý gương mặt, sẽ có cảm giác giống như tiên nữ xuống trần.

Trên tay đeo một chuỗi vòng màu lam, huyền ảo lạ thường, cái này là Bạch Vũ Mộng trước khi xuyên vào để lại, nàng cũng không rõ là có chuyện gì xảy ra, hôm nay thừa dịp tham dự yến hội, liền đeo.

Bạch Vũ Mộng không có trang điểm, dù sao đều sẽ dùng mạng che mặt lại, vả lại cũng không ai nguyện ý nhìn gương mặt khó coi này của nàng. Nàng dùng mạng che mặt màu trắng. Trên tóc cũng không có quá nhiều trang sức, chỉ dùng một cây trâm màu tím cài cố định.

Cứ như vậy, Bạch Vũ Mộng cho tới nay đều xinh đẹp theo cách này, dùng mạng che mặt che lại, càng làm cho bản thân thần bí, làm cho người ta không nhìn được muốn xem thử sau mạng che là một gương mặt khuynh quốc khuynh thành đến cỡ nào.

Kỳ thực, trừ bỏ gương mặt, những chỗ khác đều đáng giá cho Bạch Vũ Mộng kiêu ngạo, chỉ là không biết vì sao nàng ta lại có một gương mặt như vậy.

Thời điểm Bạch Vũ Mộng đi ra, mọi người đều đã chờ ở đó, nhìn thấy Bạch Hàm Đại một mặt khó chịu cùng oán giận, Bạch Vũ Mộng cười lạnh, chậm rãi đi qua.

Khi bọn họ nhìn thấy Bạch Vũ Mộng, liền bày ra nhiều loại cảm xúc, có hâm mộ, có kinh ngạc, có ghen tị, có phẫn hận, còn có khinh thường.

“A, nhị tỷ tỷ thật đúng là có mặt mũi a, để mọi người ở đây chờ lâu như vậy.” Bạch Phù Như châm chọc lên tiếng.

“Ta có bắt các người chờ ta sao, là ta cầu các người mang ta theo sao?” Bạch Vũ Mộng nhàn nhạt nói.

“Tốt lắm, đừng âm ỉ, đều là người một nhà, có cái gì để ồn ào, Vũ nhi đã đến, chúng ta liền xuất phát thôi.” Bạch Cẩm Trình giả bộ hiền lành nói. Hắn tất nhiên nghe ra hàm ý uy hiếp trong lời nói của Bạch Vũ Mộng, nếu nàng không đi, Hoàng hậu nương nương khẳng định sẽ không từ bỏ ý định.

Tốt, nha đầu đáng chết này đúng là đã trưởng thành, cũng dám uy hiếp phụ thân, lần này tha cho người, xem ta về sau thu thập người thế nào.

Nghe Bạch Cẩm Trình nói vậy, Bạch Phù Như cắn giận lên xe ngựa, Bạch Vũ Mộng liếc qua những người khác một cái, cũng mang theo Hận Nhuế lên xe. Mặt khác những người khác cũng đều tự lên xe.

Lần này là lần đầu tiên đến hoàng cung, còn chưa quen thuộc, Đông Nhiễm rất đơn thuần, mà hoàng cung lại tràn ngập âm mưu, không thích hợp với nàng, cho nên lần này Bạch Vũ Mộng mang theo Hận Nhuế, ít nhất Hận Nhuế có năng lực tự bảo vệ mình.

Đến hoàng cung, sớm đã có một ít xe ngựa đứng ở đó, đều là những quan lớn mang theo nữ quyến trong nhà, tùm ba tùm năm cùng nhau tán gẫu, ân cần hỏi thăm.

Đội người Bạch gia xuống xe, lập tức có người đi lên ân cần hỏi thăm, nhìn thấy Bạch Vũ Mộng, nghi hoặc hỏi: “Vị này là? Sao chưa từng gặp qua?”

“Đây là nhị nữ nhi của ta Bạch Vũ Mộng, bình thường không ra ngoài, người không biết cũng là bình thường. Vũ nhi, mau thỉnh an thượng thư đại nhân a.” Bạch Cẩm Trình vội vàng giải thích.

Bạch Vũ Mộng cũng chỉ tượng trưng gật đầu, cũng không có phản ứng gì nhiều.

Nhìn thấy thái độ Bạch Vũ Mộng như vậy, lễ bộ thượng thư trên mặt có chút khó chịu, gằn dừ nói:

“Nguyên lai là nhị tiểu thư bạch gia trong lời đồn, thật sự là trăm nghe không bằng một thấy.”

“Khiến nhan bá bá chê cười, nhị tỷ bình thường không ra ngoài, đặc tội Nhan bá bá, Linh nhi ở chỗ này thay nàng xin lỗi.” Bạch Phù linh dịu dàng hào phóng đứng ra vì Bạch Vũ Mộng xin lỗi.

“Linh nhi a, không có việc gì, có một số người không có giáo dưỡng, không trách ngươi, lâu rồi không gặp ngươi, bộ dạng càng ngày càng hiểu biết.” Lễ bộ thượng thư cười lớn khen Bạch Phù linh.

Bạch Phù linh ở một bên xấu hổ đỏ mặt, một bộ tiểu nữ nhi thẹn thùng.

“Tinh Nhi ở bên kia, các ngươi cũng lâu rồi không gặp, đi qua tâm sự đi.” Lễ bộ thượng thư nói tiếp.

“Được, vậy ta đi trước.” Bạch Phù linh lễ phép hành lễ một cái, liền bước về phía Nhan Nam Tĩnh.

“Phụ thân, chúng ta cũng đi trước.” Bạch Phù Như chờ mấy người cáo từ đi hết, cũng hướng về phía Lý tiểu thư đi đến.

Chỉ còn lại Bạch Vũ Mộng, cảm thấy không thú vị, cũng liền rời đi.

Một tiểu công công đi tới: “Xin hỏi, là Bạch nhị tiểu thư sao?”

“Có việc sao?” Bạch Vũ Mộng nhàn nhạt hỏi.

“Bạch tiểu thư, nô tài là người trong hậu cung, Hoàng hậu nương nương để ta tới mời ngươi đi qua ôn chuyện.” Tiểu công công cung kính trả lời.

“Đẫn đường đi.” Như cũ trong giọng nói không có độ ấm.

Tiểu công công vừa đi vừa nghĩ “Đây thật sự là nhị tiểu thư sao, làm thế nào có cảm giác không giống vậy?”

Cong cong vòng vòng đi qua rất nhiều đường, rốt cục cũng đến phượng tê cung, tiến vào, Hoàng hậu Hạ Thi Lan sớm đã chờ ở bên trong. Nhìn thấy Bạch Vũ Mộng tựa hồ rất kích động, hưng phấn lời kéo Bạch Vũ Mộng hỏi đông hỏi tây.

“Vũ nhi, ở tướng phủ thế nào, nếu có yêu cầu gì, nói cho đi biết.” Hạ Thi Lan thân thiết hỏi.

“Dì, ta sống rất tốt, ngươi không cần lo lắng.” Xem người trước mắt này quan tâm mình, có thể nhìn ra được, phần quan tâm này là thật, không khỏi có chút áy náy, bản thân vốn không phải là Bạch Vũ Mộng trước đây, lừa gạt nàng như vậy, có phải rất có lỗi hay không.

Hạ Thi Lan cũng biết một ít về cuộc sống của Bạch Vũ Mộng ở tướng phủ, dù sao cũng là Hoàng hậu, không có chút thủ đoạn thì sao có thể duy trì được hậu vị, nhưng nhìn Bạch Vũ Mộng không muốn nói, cũng không muốn bức nàng.

Ngay cả Hạ Thi Lan đều có chút kinh hãi, Vũ nhi rốt cục đã hiểu chuyện, như vậy, nàng cũng sẽ không cô phụ giao phó lúc trước của Duẩn Úc Liễu, hảo tỷ muội của nàng.

Lúc này, một nữ hài mặc quần áo màu lam từ bên ngoài đi vào, cùng Bạch Vũ Mộng gần như bằng tuổi, nhảy tung tăng, tràn đầy sức sống.

“Dì, ta đến thăm ngươi...” Thấy Bạch Vũ Mộng, “Ngạch... Dì ngươi có khách sao, ta không biết.” Nói xong ngượng ngùng thè lưỡi.

“Không có việc gì.” Hoàng hậu hiền lành cười cười, “Đến, Vũ nhi, ta giới thiệu một chút, đây là Tử Lăng. Đây là Vũ nhi.” Hoàng hậu giới thiệu với nàng.

“Tỷ tỷ, xin chào, ta là Hạ Tử Lăng, ta rất thích ngươi a, chúng ta làm bằng hữu được không.” Hạ Tử Lăng cao hứng hỏi.

Nhìn thấy Hạ Tử Lăng hoạt bát cùng nàng nói chuyện như thế, Bạch Vũ Mộng bất đắc dĩ cười, lần đầu thấy nàng, Bạch Vũ Mộng cũng rất thích nàng. Bởi vì trong mắt nàng không có âm mưu quỷ kế, chỉ có hồn nhiên vô tư.

Đều nói nhìn người nên nhìn qua ánh mắt, Bạch Vũ Mộng cảm thấy, người có được một đôi mắt như vậy, sẽ không làm ra chuyện xấu, cho nên nàng cười gật đầu.

“Thật tốt quá, ta về sau gọi ngươi là Vũ tỷ tỷ được không?”

“Àn.”

“Bộ dạng ta rất khó xem nha, ngươi không để ý sao?” Bạch Vũ Mộng giống như vui đùa nói, chỉ là không biết trong đó phần nào thật phần nào giả.

“Sẽ không, ta thích tỷ tỷ không phải vì bộ dạng của tỷ dễ nhìn hay không a”

Nghe nàng trả lời như thế, Bạch Vũ Mộng có chút kinh ngạc, nhưng cũng mong chóng bình thường trở lại, nha đầu này, nên là như vậy.

“Tốt lắm, các người đi dạo đi, bản cung không cản trở hai tiểu cô nương nói chuyện nữa, đợi yến hội bắt đầu rồi trở về, các người cùng bản cung đi.”

“Được.” Hạ Tử Lăng đáp xong, liền mang theo Bạch Vũ Mộng chạy ra khỏi Phụng Tê cung, phía sau Hạ Thi Lan bắt đầu cười cười, quý nha đầu này.

Hạ Tử Lăng mang theo Bạch Vũ Mộng dạo trong Ngự hoa viên, vừa đi vừa giới thiệu cho Bạch Vũ Mộng, giống con chim nhỏ bàn luận sôi nổi, giống như hoa viên này là nhà của nàng.

“Vũ tỷ tỷ, ta nói cho tỷ biết nha, bên này hoa rất đẹp, ta dẫn tỷ đi xem” Hạ Tử Lăng tự hào nói. Bất quá, hoa ở đây, quả thật rất đẹp, có rất nhiều loại khác nhau.

“Nhìn xem a, chúng ta thấy ai đây, kia không phải là muội muội ngu ngốc của Đại nhị sao, đi cùng với nàng là ai vậy?” Bên kia Ngự hoa viên vài vị tiểu thư đi tới, các nàng cùng nhau cười nhạo Bạch Vũ Mộng.

Nghe thấy thế, Hạ Tử Lăng tức giận: “Các người nói cái gì, ai cho phép các người nói Vũ tỷ tỷ của ta như vậy, các người nhàn rỗi lắm sao.”

Rốt cục cũng thấy rõ được diện mạo của người đi với Bạch Vũ Mộng, nữ nhân vừa mới nói chuyện âm thầm hối hận, làm thế nào lại là Hạ Tử Lăng, nàng là tâm phúc của Hoàng hậu, không thể đắc tội nàng.

“Hạ tiểu thư, người này, dung mạo xấu như Vô Diệm, căn bản không xứng với thân phận của hạ tiểu thư, làm sao người lại đi cùng với nàng?” Có một ít người, ngực lớn nhỏ, chính là thiên kim võ tướng Thượng Linh Sương.

“Nàng không xứng với ta? Chẳng lẽ người xứng sao, không cần ở đây nhiễu loạn tâm tình của ta, Vũ tỷ tỷ, chúng ta đi.” Hạ Tử Lăng nói xong, liền chuẩn bị đi.

“Xin đợi đã, là chúng ta không tốt, chúng ta hướng hạ tiểu thư xin lỗi, thật sự thất lễ rồi, thỉnh hạ tiểu thư đại nhân đại lượng tha thứ cho chúng ta.” Bạch Phù linh lại đây làm người hoà giải.

Hạ Tử Lăng không hề để ý các nàng, lôi kéo Bạch Vũ Mộng rời đi.

“Phù linh, người làm gì vậy, nàng rõ ràng...” Thượng Linh Sương không cam lòng nói.

Không chờ Thượng Linh Sương nói hết lời, Bạch Phù linh liền chen ngang nàng: “Người đắc tội Hạ Tử Lăng, nếu nàng đến trước mặt Hoàng hậu nói gì đó, người còn có thể đứng ở trong này sao!”

Nghe thấy, Thượng Linh Sương mới ý thức được bản thân sai lầm, chạy nhanh đến cảm tạ Bạch Phù linh: “Phù linh, thật sự cảm ơn người, nếu không có người, ta hôm nay có thể sẽ không xong rồi.”

“Không có việc gì, lần sau cẩn thận một chút là tốt rồi.” Bạch Phù linh khiêm tốn rộng lượng nói, nếu Hạ Tử Lăng ở chỗ này, khẳng định sẽ nói nàng giả mù sa mưa. Hạ Tử Lăng cho tới bây giờ đều không thích nói chuyện với những thiên kim đối trá nhà giàu. Đây là lý do vì sao nàng lại muốn cùng Bạch Vũ Mộng làm bằng hữu, nàng với Bạch Vũ Mộng là cùng một loại người.

Bạn đang đọc truyện *Ma Y Độc Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 7: Yến hội (1)

Sau khi cùng đám tiểu thư kia tách ra, Hạ Tử Lăng cùng Bạch Vũ Mộng liền về tới Phụng Tê cung, nhìn Hạ Tử Lăng quyết miệng, Hạ Thi Lan nghi hoặc hỏi: “Sao vậy, là ai trêu chọc tiểu tổ tông của chúng ta?”

Còn không phải là do đám thiên kim tiểu thư tự khoe mình cao quý sao, chỉ biết ở sau lưng người khác nói bậy, thật sự đáng ghét.

Nghe lời này, lại nhìn biểu cảm của Hạ Tử Lăng, Hạ Thi Lan cũng đại khái đoán được chuyện gì phát sinh, chỉ thờ dài, cũng không nói gì thêm.

Sau đó, Hạ Thi Lan liền mang theo Bạch Vũ Mộng cùng Hạ Tử Lăng đến nơi diễn ra yến hội, yến hội được tổ chức ở bàn long điện, trong điện bốn phía đều dùng đại dạ minh châu đèn thấp sáng, ở giữa đặt một viên dạ minh châu lớn, hai bên là chỗ ngồi, trên cùng có hai ghế ngồi nạm vàng, được chuẩn bị cho Hoàng thượng cùng Hoàng hậu, bên dưới là mấy cái ghế dựa hẳn là chuẩn bị cho Vương gia cùng sứ giả các nước.

Hạ Thi Lan đến nơi, mọi người đã đến đông đủ. Chỉ còn thiếu vài người.

"Hoàng hậu nương nương giá lâm..."

Ngoài cửa, tiểu thái giám thông báo.

Bên trong, mọi ánh mắt đều tập trung ở trên người các nàng, nhìn thấy Bạch Vũ Mộng một thân bạch y, tất cả đều sùng sốt một chút, sau đó, là thảo luận to nhỏ.

"Vũ nhi, Từ Lăng, các người đến ngồi chung với ta." Hạ Thi Lan nhỏ giọng nói.

"Không cần, cảm ơn đi, ta nên ngồi ở chỗ của mình thì hơn, người cùng Lăng Lăng ngồi đi, ta không thích bị nhiều người để ý." Bạch Vũ Mộng dịu dàng cự tuyệt Hạ Thi Lan, kỳ thực nàng không biết là, vô luận nàng ngồi ở đâu, hôm nay nàng cũng sẽ trở thành tiêu điểm.

"Vậy được rồi." Hạ Thi Lan đồng ý. Mang theo Hạ Từ Lăng đi lên vị trí của nàng, mà Bạch Vũ Mộng tùy tiện chọn một vị trí trong góc ngồi.

Vừa ngồi xuống, liền nhìn thấy có một mỹ nhân ngồi ở bên cạnh nàng, nàng không khỏi có chút nghi hoặc, hôm nay ai lại không muốn thể hiện bản thân thật tốt, sao người này lại ngồi vào góc như vậy?

Tuy rằng nghi hoặc, nhưng nàng cũng không hỏi, nàng không phải là người nhiều chuyện.

Một lúc sau, lại một trận huyên náo, Bạch Vũ Mộng nhìn theo tầm mắt các nàng, thấy được Lam Hạo Thần cùng Lam Giác Phong từ bên ngoài tiến vào.

Hôm nay Lam Hạo Thần mặc một thân bạch y, thắt lưng treo một khối ngọc bội màu đỏ, so với y phục màu trắng càng nổi bật lên, tóc dùng kim quan màu tím làm bằng ngọc buộc lên, bạch y bay trong gió, nhìn như thần tiên. Bộ mặt vẫn không biểu cảm, đồng tử tối đen sắc bén.

Còn Lam Giác Phong một thân áo xanh, tay cầm một chiếc quạt xếp, trên mặt cười ôn nhuận, thỉnh thoảng vỗ cây quạt một chút, có vẻ phong lưu phóng khoáng.

"A... Tại sao có thể như vậy, Chiến Vương không phải bình thường đều mặc quần áo màu tím sao, sao hôm nay lại mặc đồ trắng, ta đặc biệt mặc màu tím vì hấn, bắt quả, cho dù như vậy, vẫn rất mê người a." Một nữ nhân háo sắc nói.

"Đúng vậy, ta cũng vậy, thật sự là đáng tiếc a, bắt quả cũng tốt, không ai mặc quần áo giống hấn." Một nữ nhân háo sắc khác cũng hưng phấn nói.

"Ai nói, Bạch Vũ Mộng kia không phải cũng mặc đồ trắng sao, làm sao có thể trùng hợp như vậy, thật là." Nữ nhân háo sắc phẫn hận lên tiếng.

Lập tức, tất cả ánh mắt đều tập trung trên người Bạch Vũ Mộng cùng Lam Hạo Thần, vì sao nhìn thế nào đều cảm thấy rất xứng đôi, hiện tại đây là ý nghĩ duy nhất ở trong lòng mọi người, ý nghĩ này vừa xuất hiện, liền bị phủ định, một người là thiên chi kiêu tử, chiến công hiển hách, một người là đích nữ ngu ngốc, dung mạo xấu như Vô Diễm, làm sao có thể xứng đôi.

Lam Hạo Thần ánh mắt thâm thúy nhìn về hướng Bạch Vũ Mộng, trong mắt giống như vực sâu không đáy, không có cảm xúc gì.

Bạch Vũ Mộng cũng chỉ nhàn nhạt liếc mắt một cái, liền dời ánh mắt đi, chẳng qua là nhan sắc thôi, có cái gì hay, một đám háo sắc.

Đột nhiên nàng phát hiện một điều rất kì lạ, người ngồi ở bên cạnh nàng, khi nhìn thoáng qua, nàng ta đều không có phản ứng gì, điều này làm cho Bạch Vũ Mộng đối với nàng càng thêm tò mò.

Lúc này, Hoàng thượng cùng sứ giả các nước đều đã đến.

Mộ Dung Nam, một thân hồng y xuất hiện, trên thắt lưng treo một cây tiêu màu đỏ, nhìn kỹ, tựa hồ có thể nhìn cây tiêu đỏ như máu chậm chậm chuyển động. Mặt của hấn híp lại, một bộ lười nhác quý phái.

Đằng sau là công chúa Mộ Dung quốc Mộ Dung Phi Yên.

Sứ giả Phong quốc là Triết vương Dương Dịch Triết cùng công chúa Dương Như Du. Dương Dịch Triết một thân hắc y, trên áo thêu một ít cảnh trúc, tay áo thêu rất nhiều hoa văn nhỏ, tạo cảm giác trầm ổn mà lại không mất uy nghi.

Thanh Hoàng Quốc Thu Hằng Duệ một thân y bào màu lam, phảng phất hội chuyển động, trên ngực thêu năm con mãng xà, thân hình đứng thẳng, một cỗ uy nghiêm quanh thân hấn phát ra, làm người ta không dám tới gần.

Đội bọn hấn đều tiến vào, bách quan đều lên tiếng: "Ngô hoàng vạn tuế vạn tuế vạn tuế." Ngay cả vài vị sứ giả đều tượng trưng khom lưng. Đúng lúc này, mọi người nhìn đến hành động của một người mà đồ mồ hôi, Bạch Vũ Mộng không có quỷ lạ, cứ như vậy đứng ở nơi đó, không có phản ứng gì.

"Lớn mặt, người là người phương nào, vì sao không quỳ." Hoàng thượng nhìn thấy có người khiêu chiến uy quyền của hấn, phẫn nộ quát.

"Thật ngại quá, ta chỉ lạy trời lạy đất lạy cha mẹ, người cũng không phải ông trời, lại càng không phải là phụ mẫu ta, ta vì sao phải quỳ?" Bạch Vũ Mộng lạnh lùng nói.

"Người... Người tới, mang ra ngoài, chém." Hoàng thượng thẹn quá hóa giận.

"Hoàng thượng, bớt giận a, Vũ nhi còn nhỏ, không hiểu chuyện, thỉnh Hoàng thượng tha thứ cho nàng một lần đi." Hạ Thi Lan vội vàng cầu tình, sử dụng ánh mắt ý bảo Bạch Vũ Mộng nhanh chóng quỳ xuống nhận sai.

Nhưng Bạch Vũ Mộng cũng không có ý nhận sai: "Hoàng thượng, Lam Tường quốc không có luật lệ nói rằng nhìn thấy Hoàng thượng không quỳ sẽ phải mất đầu, nếu Hoàng thượng muốn giết ta, như vậy, Hoàng thượng chính là không nói lí lẽ, không phân tốt xấu, lấy việc công làm việc tư, là hôn quân." Bạch Vũ Mộng hữu lực nói xong.

Mọi người nghe Bạch Vũ Mộng nói xong đều khiếp sợ, đây là đứa nhỏ nhà ai a, lá gan cũng thật lớn, dám ở trước mặt lão hủ xúc phạm quyền thế của hân.

"Lớn mặt!" Lam Ngao Thiên rống giận, lần này ngay cả Bạch Cẩm Trình cũng đến cầu tình, "Hoàng thượng, tiểu nữ không hiểu chuyện, thỉnh Hoàng thượng tha cho nàng đi." Lúc này mọi người đều đã biết, thì ra đây là Bạch tiểu thư a, không biết là người nào, nhìn có chút lạ mắt, lại không nghĩ là nhị tiểu thư Bạch gia. Đầu nói năng dung mạo xấu như Vô Diệm, không nghĩ tới còn ngu xuẩn.

Nhưng là, qua một hồi lâu, đều không hề nghe được thanh âm của Hoàng thượng, mọi người đều nghi hoặc ngẩng đầu lên xem, thật đúng là không xem không biết, liền bị dọa nhảy dựng. Trên mặt Hoàng thượng mang theo một chút tán thưởng, tươi cười đầy mặt. Hoàng thượng không phải là bị kích thích quá đi?

"Ha ha ha ha... Tốt, có cốt khí, người thật thông minh. Người tên là gì?" Hoàng thượng cười hỏi.

"Bạch Vũ Mộng." Thanh âm nhàn nhạt như trước.

Nghe được tên này, Lam Ngao Thiên cau mày, bất quá cũng không quá để ý, lại nói thêm vài câu, khiến mọi người đều đứng lên, tuyên bố yến hội có thể bắt đầu.

Nghe hân nói như vậy, thần sắc mọi người đều khác nhau, vài vị sứ giả trực tiếp đem ánh mắt tập trung ở trên người Bạch Vũ Mộng.

Nhìn thấy như vậy, các vị thiên kim liền lại bắt đầu tức giận.

Yến hội bắt đầu, Hoàng thượng vẫy tay để vũ cơ tiến vào, nói mọi người không cần câu nệ. Dần dần, mọi người cũng đều thả lỏng, chề chén tâm tình.

Một thị nữ đưa cho Bạch Vũ Mộng một ly trà, đồng thời cũng cho người bên cạnh nàng một ly.

Bạch Vũ Mộng đưa trà lên chuẩn bị uống, nhưng khi đưa đến bên miệng, phát giác có gì không đúng. Ha ha, muốn dùng loại tiểu xảo này để giết nàng, cũng quá xem thường nàng rồi, một khi đã như vậy, ta đây lợi dụng một chút, trừng trị người.

Nhìn thấy nữ tử bên cạnh đã uống xong, nhìn thoáng qua chén trà kia, nàng biết, nó cũng bị hạ dược, hân là phòng ngừa sai sót đi.

Vốn không muốn xen vào việc của người khác, nhưng lại cảm thấy nữ tử này có chút đặc biệt, liền ghé qua, nhỏ giọng nói một câu: "trà bị hạ — được, ăn giải dược trước." Nói xong lặng lẽ đưa cho nàng một viên thuốc.

Nữ tử kia nhìn thoáng qua Bạch Vũ Mộng, làm dường như không có việc gì dùng ống tay áo che mặt, đem giải dược ăn vào, Hành động này khiến Bạch Vũ Mộng cảm thấy kỳ quái.

"Người không sợ ta cho người độc dược sao?"

"Ta tin tưởng người, bằng không người sẽ không nhắc nhở ta, huống hồ người rất có dũng khí, cảm ơn." Nữ tử như trước lạnh như băng nghiêm mặt nói.

"Người hân cho là người tín nhiệm làm ta cảm thấy cao hứng." Bạch Vũ Mộng cười cười nói, "Chúng ta tựa hồ là cùng một loại người, ta tên Bạch Vũ Mộng."

Nàng kia nhìn Bạch Vũ Mộng, một lúc lâu sau, cũng cười: "Đường Ưc Ảnh."

Mọi chuyện đều không cần nói.

Bạch Vũ Mộng nhìn ly trà trước mặt, đến cùng là ai làm, đây là, nhìn nha hoàn vừa rồi đưa nước cho nàng đi về phía Bạch Phù Như cùng Bạch Hàm Đại.

Thì ra là các nàng, các nàng hận ta như vậy sao?

Bạch Vũ Mộng cấp tốc đem hai chén nước cùng các nàng trao đổi một chút, nhanh đến nỗi không ai có thể thấy rõ, chỉ cảm thấy một trận gió thổi qua, cái gì cũng không thay đổi.

Trừ bỏ Lam Hạo Thần cùng Mộ Dung Nam luôn luôn quan sát Bạch Vũ Mộng, đương nhiên còn có Dương Dịch Triết cùng Thu Hằng Duệ thấy được, bọn họ đều dùng ánh mắt tràn ngập hứng thú nhìn Bạch Vũ Mộng, cô gái này, rất thú vị.

Bạch Vũ Mộng cùng Đường Ưc Ảnh thì lại chờ mong nghĩ, không biết đến lúc đó sẽ phát sinh chuyện gì, hai người đồng thời lộ ra nụ cười nghiền ngẫm, khiến người ta không khỏi dựng tóc gáy, cảm giác lạnh lẽo.

Lúc này Bạch Vũ Mộng cùng Đường Ưc Ảnh giống như là đã quen biết lâu, ngay cả cười đùa đều giống nhau.

Yến hội tiến hành hơn một nửa, Tinh công chúa Lam Hạc Tuyết đi ra đề nghị: "Phụ hoàng, hôm nay có nhiều sứ giả đến nước ta như vậy, không bằng ta đến nhảy một điệu trợ hứng, được không?"

"Ha ha ha ha... Khó có khi Tinh nhi có tâm ý, được, chuẩn." Lam Ngạo Thiên cao hứng cho phép.

Lam Hạc Tuyết thay vũ y xong, ở giữa những vũ nữ vây quanh xuất hiện, vòng eo mềm mại, linh hoạt nhảy, kiễng mũi chân, vũ nữ chung quanh lúc thì tản ra, lúc thì tụ lại, như hoa nở.

Vũ nữ đều mặc vũ y màu xanh, Lam Hạc Tuyết mặc quần áo màu vàng nhạt, như một đóa hoa nở rộ. Lam Hạc Tuyết phát tay tay áo dài, nhẹ nhàng múa.

Đến khi kết thúc, vũ nữ chung quanh đem Lam Hạc Tuyết vây ở bên trong, như một nụ hoa khép lại.

Sau khi kết thúc, các đại thần còn đắm chìm trong kỹ thuật nhảy, đến khi phản ứng lại, bốn phía nhiệt liệt vỗ tay. Lam Hạc Tuyết kiêu ngạo trở về vị trí của bản thân.

Đây là do nàng tỉ mỉ chuẩn bị rất lâu, nhất định là tốt nhất, đám nữ nhân các ngươì, lấy cái gì mà muốn cùng ta so. Nhìn về phía nam từ nàng lần đầu thấy liền phải lòng, đáng tiếc, hân một cái liếc mắt đều không nhìn nàng.

Hơi có chút thất vọng, nhưng vẫn tự tin tràn đầy, không có khả năng còn có người có thể so được với nàng.

Màn vũ đạo này, người duy nhất bình tĩnh cũng chỉ có Bạch Vũ Mộng, Đường Ưc Ảnh, còn có đám sứ giả, đều là nhìn không chớp mắt, đối với cái này là xem thường. Lam Hạc Thần căn bản lúc bắt đầu cũng chỉ nhìn thoáng qua, sau đó cũng không xem nữa. Hắn luôn luôn để mắt nhìn Bạch Vũ Mộng.

Mọi người tất nhiên không biết các vị quý nhân đều không ham thích vũ đạo của Tinh công chúa, chỉ lo nịnh hót, tăng bốc vị công chúa này.

"Tinh nhi nhảy rất đẹp, thưởng." Lời nói khí phách của Hoàng thượng truyền đến.

"Tạ phụ hoàng." Lam Hạc Tuyết vội vàng tạ ơn.

Bạn đang đọc truyện *Ma Y Độc Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 8: Yến hội (2)

"Ha ha, hôm nay mọi người đều cao hứng như thế, vậy các thiên kim của đại thần đều lên đài biểu diễn tài nghệ đi, vì mọi người trợ hứng." Lam Ngạo Thiên cao hứng nói.

Mọi người dưới đài bàn luận sôi nổi, trang điểm lại, sửa sang lại, đều nóng lòng muốn thử, trường hợp như vậy, được Hoàng thượng coi trọng, là giấc mộng trong lòng mỗi thiếu nữ.

Tiến hành biểu diễn tài nghệ, nhóm sứ giả cũng không hưng trí, biểu diễn như vậy, bọn họ sớm đã xem nhiều, không có gì đặc biệt.

Bạch Vũ Mộng cùng Đường Ưc Ảnh cũng không liếc mắt xem một cái, nhưng Hạ Tử Lăng lại hưng trí ngồi xem.

Đến phiên Hạ Tử Lăng biểu diễn, nàng vẫy tay gọi người lấy đàn tranh đến. Chậm rãi ngồi xuống, cầm dùng dây móng làm thành, một khúc nhạc thanh nhã theo ngón tay nàng mà vang lên.

Hạ Tử Lăng hơi nhắm mắt, đắm chìm trong ca khúc. Khúc đàn như một đoạn phim bắt đầu từ khi mặt trời lên, từ từ thức tỉnh, ngẫu nhiên có thể nghe được vài tiếng chim hót.

Dần dần, mặt trời càng lên cao, thẳng đến khi lên tới đỉnh đầu, trở nên mãnh liệt, ánh nắng chiếu xuống làm mọi người ướt đẫm mồ hôi, tất cả đều bao trùm không khí nặng nề.

Khúc nhạc từ từ kết thúc, mặt trời xuống núi, mọi thứ lại trở nên yên tĩnh tốt đẹp, không huyền ảo như ban ngày, vạn vật đều đắm chìm trong ánh chiều tà.

Nghe thủ khúc như thế, mọi người giống như đều tiến nhập vào một mộng cảnh, cảm thụ được mặt trời mọc mặt trời lặn, đắm chìm vào thế giới tốt đẹp.

Bạch Vũ Mộng tán thưởng gật đầu, thủ khúc này dung nhập cảm tình, làn điệu hòa dịu, tuyệt đẹp, êm tai, nếu không luyện tập trong thời gian dài sẽ không đạt được hiệu quả như vậy.

Một khúc nhạc, toàn hội trường vang lên tiếng vỗ tay, "Hay, hay, hay, Tử Lăng quả nhiên không hổ là đứng đầu tứ đại tài nữ ở Mục Loan thành, cảm nghệ thật sự cao siêu." Lam Ngạo Thiên như trước dẫn đầu khích lệ, liên tục khen.

"Hoàng thượng quá khen rồi." Hạ Từ Lăng hơi khom người, khiêm tốn nói.

Kế tiếp, chính là Đường Ưc Ảnh, nàng vốn không nguyện lên đài biểu diễn, nhưng bởi vì hoàng quyền bức bách, không thể không đi. Nàng biểu diễn múa kiếm, một thân quần áo nhẹ, kiếm trong tay, tư thế oai hùng hiên ngang.

Kiểm tùy người động, người tùy tâm động, kiếm ở trong không gian phát ra âm thanh "Soàn soạt", kiếm khí đến chỗ nào, đều có thể cảm giác được một cỗ lương ý, làm cho người ta không khỏi tưởng tượng, nếu kiếm này đặt ở trên cổ, thì sẽ ra sao.

Hoàng thượng vẫn như trước khách lệ, mọi người vỗ tay, lễ tiết vẫn không thay đổi. Sau đó, tựa hồ tất cả mọi người đều biểu diễn xong rồi, Hoàng thượng đang chuẩn bị tuyên bố tiết mục kế tiếp, một thanh âm không hài hòa vang lên.

"Hoàng thượng, còn có một người chưa biểu diễn đâu!" Thượng Linh Sương nói.

"Không phải đều biểu diễn xong rồi sao, còn có ai vậy?" Hoàng thượng kỳ quái hỏi, chư vị đại thần cũng đều nghi hoặc nhìn nhau, không biết còn người nào.

Thượng Linh Sương nhu hòa cười: "Hoàng thượng, thiên kim Bạch thừa tướng Bạch Vũ Mộng còn chưa biểu diễn tài nghệ đâu, chúng ta thế nào lại quên mất nàng a."

Giống như bị nhắc tỉnh, mọi người lại đảo mắt nhìn về phía Bạch Vũ Mộng. Bạch nhị tiểu thư này không phải là cái gì cũng đều không biết sao, để cho nàng biểu diễn không phải là đem nàng chê cười sao? Tuy rằng nghĩ như vậy, nhưng mọi người vẫn giữ thái độ xem kịch vui.

"Ngại quá, các vị, muội muội ta bình thường không ra khỏi phòng, có chút thẹn thùng, các người không cần khó xử nàng." Bạch Hàm Đại thay Bạch Vũ Mộng nói, lại không biết là thật hay là giả.

Nghe nàng nói như thế, tất cả mọi người có thâm ý khác nhìn Bạch Vũ Mộng, đây không phải là ý nói nàng cái gì đều không biết sao, còn muốn biện lý do.

Mà mấy vị ngồi ở trên cao kia, cũng nhú mày, cái gì cũng chưa nói. Nhưng Lam Ngao Thiên lại tò mò nhìn về phía Bạch Vũ Mộng, hẳn muốn nhìn xem nha đầu lớn mặt này giải quyết thế nào.

Chỉ là Bạch Vũ Mộng vẫn không có phản ứng gì, tựa hồ như là đang ngủ.

"Vũ nhi, người liền tượng trưng biểu diễn tiết mục nào đi, tin tưởng các vị đại thần sẽ thông cảm cho người." Bạch Cẩm Trình ở một bên giả mù sa mưa nói thêm vào.

"Đúng vậy, Vũ nhi, không bằng tỷ tỷ đến thay người biểu diễn?" Bạch Hàm Đại nói ra biện pháp tốt nhất.

Bạch Vũ Mộng rốt cục có phản ứng, nàng ngồi nghe lâu như vậy, sớm đã thấy chán, đám người giả mù sa mưa, nàng đôi khi thật sự hoài nghi Bạch Cẩm Trình có phải là phụ thân của nàng thật hay không, bằng không làm sao có thể hại nàng như vậy.

"Không cần, người vẫn tự lo cho chính mình đi!" Bạch Vũ Mộng lạnh lùng nói

Nói ra lời này, liền nhìn thấy Bạch Hàm Đại mặt đỏ tới mang tai, mọi người đều nghĩ, người này làm thế nào lại không biết tốt xấu như vậy

Đúng lúc này, một thanh âm vang lên "Cạch..." các đại thần sững sốt, lúc kịp phản ứng, lập tức lấy tay che mũi, chung quanh tìm kiếm người tạo ra âm thanh đó.

Bạch Hàm Đại mặt càng đỏ hơn, nàng cũng không biết là chuyện gì xảy ra, bản thân nhin không được... xong rồi, mặt mũi đều không còn.

Mọi người phát hiện ra nguyên nhân của âm thanh kia, đều ghen cười, muốn cười cũng không dám cười, nhưng trên mặt đều là biểu cảm: Chán ghét.

Tiếp theo, Bạch Hàm Đại lại thả thêm vài cái, lại càng khiến người ta chán kinh, mọi người đều nhìn nàng một bộ dáng hèn mọn, làm Bạch Hàm Đại hận không thể tìm một cái động để chui vào.

"Bạch Vũ Mộng, có phải người làm không, có phải là người hãm hại ta không, sao người có thể ác độc như vậy." Bạch Hàm Đại thẹn quá hóa giận.

"Người dựa vào cái gì kết luận là ta hại người, người có chứng cứ sao, không đúng sự thật, ta đề nghị người nên đi ra ngoài đi, miễn cho ở trong này làm ô nhiễm không khí." Bạch Vũ Mộng giọng điệu miễn cưỡng.

"Người..."

"Được rồi, không nên nháo, Bạch đại tiểu thư, trầm thấy người vẫn nên trước đi ra sau điện nghỉ ngơi một chút đi." thanh âm Lam Ngao Thiên uy nghiêm truyền đến.

Bạch Hàm Đại đành phải vừa xấu hổ vừa bước đi, trước khi đi còn trừng mắt nhìn Bạch Vũ Mộng một cái.

Bạch Phù Như lại âm thầm cảm thấy may mắn, bản thân có mắt, không có uống chén trà kia, bằng không bản thân liền giống như nàng, về sau làm thế nào đi ra ngoài gặp người a.

Thấy Bạch Vũ Mộng đem nước trà đổi ai nấy đều có tâm tư, chẳng qua, không ai nói ra, những người đó cũng đem cảm xúc che giấu rất khéo.

Chuyện này liền trôi qua, vốn định tiến hành tiết mục kế tiếp, nhưng Thượng Linh Sương vẫn không buông tha Bạch Vũ Mộng, kiên trì muốn nàng biểu diễn.

"Đã như vậy, Vũ nhi ngươi liền biểu diễn một chút đi." Lam Ngạo Thiên nói.

Tuy rằng giống như lúc trước mời, nhưng mọi người thấy ánh mắt Bạch Vũ Mộng lại không giống như vậy, nói nàng không liên quan đến chuyện vừa rồi của Bạch Hâm Đại, đánh chết bọn họ đều không tin.

Bạch Vũ Mộng vốn không muốn đáp ứng, nhưng nàng biết, hôm nay biểu diễn có thể là thời điểm tốt để nàng lật ngược tình thế, cho nên nàng nhẹ nhàng gật đầu.

Đi lên đài, nghĩ, nên biểu diễn cái gì, kiếp trước nàng ở phương diện đều nào cũng đều xuất sắc, lần này liền biểu diễn vũ đạo đi, cũng tương đối thích hợp với trang phục nàng đang mặc.

Nhưng nên múa cái gì đây, nàng bỗng nhiên nghĩ tới Mai phi, sủng phi của Đường huyền tông ban đầu có múa điệu Kinh Hồng vũ, điệu nhảy này tại đây thời đại này hẳn là chưa từng thấy.

Nói múa liền múa, Bạch Vũ Mộng nhẹ nhàng vận vẹo đứng dậy, phát tay áo dài, như hồng nhạn ở trong không trung, tuyệt đẹp, kỹ thuật nhảy nhẹ nhàng, phiêu dật, ôn nhu, tự nhiên.

Y phục màu trắng ở trong không trung tung bay, dưới chân xoay tròn càng lúc càng nhanh, cả người cùng vũ đạo hòa hợp thành một thể, cảnh tượng đẹp giống như chỉ có ở trong mơ.

Trong thơ của Đường đại thi nhân Lí Đàn Ngọc (Trường Sa chín ngày đứng trên lầu phía đông xem vũ) có viết:

Miền nam có giai nhân, nhẹ nhàng lắc thắt lưng màu lục.

Hoa diên cửu thu mộ, phi mệ phát mây mưa.

Phiên như lan điều thúy, uyển như du long cử.

Càng điểm bãi tiền suối, Ngô cơ ngừng bạch trư.

Chậm thái không thể cùng, phồn tư khúc hướng chung.

Lưỡng lự liên phá lãng, hỗn độn tuyết oanh phong.

Trụy nhị khi lưu hể, sửa cư dục tổ không.

Duy sầu tróc không được, bay đi trục kinh hồng.

"Vùn vụt như chim nhạn múa, giống như rồng bay." ngâm xong. Vũ đạo kết thúc, mọi người đều đắm chìm trong kỹ thuật nhảy duyên dáng, rất lâu không phản ứng lại.

Người có phản ứng đầu tiên là Lam Hạo Thần, hắn nhìn Bạch Vũ Mộng, ánh mắt phức tạp, nhưng trong lòng hứng thú đối với nàng cũng càng ngày càng nhiều.

Thật lâu sau, mọi người rốt cục phản ứng, tiếng vỗ tay nhiệt liệt vang tận mây xanh, quanh quẩn trong bốn phía Bàn Long điện, thật lâu không dừng..

"Tốt, ha ha ha, Vũ nhi, xem ra đều là chúng ta hiểu lầm ngươi, tất cả tin đồn đều là giả, ngươi thực sự có thiên phú, xem ra vị trí tài nữ đứng đầu Mục Loan thành, muốn đổi chủ rồi." Lam Ngạo Thiên kinh hi nói xong, hôm nay Bạch Vũ Mộng gây cho hắn nhiều ngạc nhiên.

Chẳng lẽ đồn đãi đều là giả, quả nhiên lời đồn không thể tin a, nguyên lai hắn luôn bị lời đồn mê hoặc, nàng căn bản không phải ngốc nghếch a mọi người trong lòng không hện mà nghĩ giống nhau.

Bạch Vũ Mộng chỉ là nhân nhạ gật đầu, cũng không tỏ vẻ gì quá nhiều, vũ đạo này vốn không phải của nàng, chẳng qua là mượn một chút thôi.

"Ai, đúng rồi, Vũ nhi, vũ đạo này sao trăm chưa từng thấy qua?" Lam Ngạo Thiên nghi hoặc hỏi.

Bạch Vũ Mộng nhú mày, nàng thật sự không thích phiền toái, nhưng vẫn giải thích: "Đây là Kinh Hồng vũ, do ta từng gặp được một vị cao nhân, hắn nhìn thấy ta cảm thấy hợp ý, liền đem vũ đạo này truyền thụ cho ta."

Mọi người đều hiểu rõ gật đầu, nhưng cũng không khỏi nghi hoặc, nghe nói Bạch nhị tiểu thư bình thường cửa lớn không ra, cửa sau không gần, làm thế

nào gặp được cao nhân. Chỉ là, thông minh như bọn họ không hỏi cũng biết.

Vài vị thái tử cùng Vương gia tôn quý ngồi trên cao đều dùng ánh mắt kỳ quái nhìn nàng, giống như thấy con mèo. Còn Thu Hằng Duệ, hẩn nhìn Bạch Vũ Mộng, chỉ cảm thấy có cảm giác quen thuộc, lại không biết từ đâu mà đến, nhưng hẩn xác định, bọn họ chưa từng gặp mặt.

Bạch Vũ Mộng gật đầu trở về chỗ ngồi của bản thân, "Ngươi nhảy thật tốt!" Vừa ngồi xuống, Đường Ưc Ảnh liền lại gần vui vẻ nói.

Bạch Vũ Mộng cười nhẹ, tiếp nhận thiện ý chúc mừng này.

Chỉ là, trời không chiều lòng người, vốn định thoải mái nghỉ ngơi một chút, lại không thể không đứng lên.

"Hừ, ngươi múa đúng là rất đẹp, Lam Tường quốc đã biểu diễn xong, cũng nên xem Mộ Dung Quốc ta, Bạch Vũ Mộng, ta hướng ngươi khiêu chiến." Mộ Dung Quốc Mộ Dung Phi Yên công chúa đứng lên lớn tiếng nói.

Mọi người nhìn ta, ta nhìn ngươi, không biết vị công chúa này là có ý gì, đây không phải là cố ý khiêu chiến Lam Tường quốc chúng ta sao.

Mộ Dung Nam vội vàng đứng lên: "Ngại quá, Lam quốc bề hạ, tiểu muội không hiểu chuyện, ta ở đây nhận lỗi với ngài." Nói xong liền thi lễ.

"Thái tử ca ca..." Mộ Dung Phi Yên không cam lòng hô.

Mộ Dung Nam không để ý đến nàng, tiếp tục nói: "Nhưng nếu công chúa đã có tâm nguyện này, giữa hai người thân cận tỷ thí một chút cũng không sao đi, người nói được không?"

"Ha ha, đúng vậy, như vậy để cho các nàng hai tiểu nha đầu tỷ thí đi." Lam Ngạo Thiên tâm tình cực tốt nói.

Bạn đang đọc truyện *Ma Y Độc Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 9: Tỷ thí

"Thật ngại quá, ta còn chưa có đồng ý đâu." Thanh âm Bạch Vũ Mộng không kiên nhẫn truyền đến.

Nghe nàng nói như thế, Mộ Dung Nam mắt lóe lên. Mà Lam Cảnh Diệp bên cạnh một mặt phức tạp nhìn, tối hôm nay, hẩn vốn dĩ chuẩn bị hướng phụ hoàng từ hôn.

Người hẩn thích là Bạch Hàm Đại, Bạch Vũ Mộng dung mạo xấu như Vô Diệm căn bản không xứng với hẩn. Nhưng trải qua việc vừa rồi, hẩn bỗng nhiên có chút do dự, có lẽ, cưới nàng cũng không quá tệ.

Bên này Lam Cảnh Diệp đang suy nghĩ, bên kia đã đến đâu.

"Vũ nhi, đây chỉ là trò chơi nhỏ, không cần sốt sắng như vậy, không sao đâu." Lam Ngạo Thiên tận tình khuyên nhủ Bạch Vũ Mộng, nếu nàng không đáp ứng, vậy mặt mũi của hẩn cũng không giữ được. Lời của Hoàng thượng, không thể thu hồi lại.

"Bạch Vũ Mộng, ngươi không phải là không dám đi, nhìn bộ dạng của ngươi, sợ là cũng chỉ có vậy thôi. Sợ thì cứ việc nói thẳng, bản công chúa đại nhân lượng, sẽ không trách cứ ngươi." Mộ Dung Phi Yên một mặt châm chọc.

Bạch Vũ Mộng như trước không sợ hãi: "Công chúa, ngươi không phải là muốn dùng phép khích tướng đó chứ, sau đó làm cho ta xấu mặt phải không? Hiện tại ta nói cho ngươi biết, việc này nhất định là ngươi tự rước lấy nhục, muốn khiêu chiến ta sao, được, ta tiếp nhận." Bạch Vũ Mộng vẻ mặt lạnh như băng, lời nói ra tựa như hàn băng vạn năm làm người ta không rét mà run.

Khóe miệng Mộ Dung Phi Yên gọi lên nụ cười gian: "Đây là ngươi tự nói, cũng đừng hối hận." Dừng một chút, còn nói thêm: "Chúng ta liền bắt đầu đi, ta nhường ngươi một chút, ngươi nói đi muốn so cái gì!"

"Chờ một chút, đã là đâu, thì cũng phải có chút tiền đặt cược, như vậy mới thú vị." Bạch Vũ Mộng cười.

Mộ Dung Phi Yên hơi lo lắng một chút, dù sao này tiện nhân cũng không có khả năng thắng được nàng, có đặt cược hay không có quan hệ gì, đặt cược sẽ chỉ làm nàng ta càng thêm bị nhục nhã mà thôi.

"Tốt, đây chính là ngươi nói, đặt cược cái gì?"

Mộ Dung Nam muốn ngăn cản, nếu Yên nhi gặp chuyện gì, trở về hẩn cũng khó mà giao phó, nhưng nhìn Bạch Vũ Mộng bên kia vẫn nhàn nhạt như trước, bỗng nhiên lại đối với sự tình tiếp theo cảm thấy hứng thú, liền không thêm ngăn cản nữa. Nếu hẩn biết chuyện sắp, hẩn nhất định sẽ đi ngăn cản. Đáng tiếc, trên đời này không có nếu như.

“Ân...” Bạch Vũ Mộng hơi nghiêng đầu, làm bộ suy xét, bởi vậy không ai phát hiện khoe miệng nàng cười tà ác, cũng lâu rồi không có chơi như vậy!

Có lẽ còn có người phát hiện, khoe miệng Lam Hạo Thần câu lên, lộ ra ý cười nghiền ngẫm.

“Nếu ta thua, ta kêu ba tiếng chó sủa...” Bạch Vũ Mộng lời còn chưa dứt, Mộ Dung Phi Yên liền nở nụ cười: “Được, quyết định như vậy đi.”

“Ta còn chưa nói xong đâu, nhưng nếu ngươi thua...”

“Ta làm sao có thể thất bại!” Mộ Dung Phi Yên tự tin tràn đầy nói.

Bạch Vũ Mộng nhíu mày, nàng ghét nhất là lúc nàng nói chuyện có người chen vào: “Hết thấy đều có khả năng. Nếu ngươi thua, vậy ngươi liền uống một chén nước ta đưa cho ngươi.” Bạch Vũ Mộng gian trá nói.

Mộ Dung Phi Yên cười ha ha, nàng chỉ cần uống một chén nước, một chén nước có gì đặc biệt chứ, lại nói nàng cũng không có khả năng thất bại, đáp ứng, không nghĩ tới, đây lại là quyết định ngu xuẩn nhất của nàng.

“Như vậy trận đấu liền bắt đầu, ngươi nói đi, muốn so cái gì?” Mộ Dung Phi Yên khinh miệt nói.

“So cầm, như thế nào?” Bạch Vũ Mộng đề nghị.

Đề nghị này khiến Mộ Dung Phi Yên càng thêm đắc ý, cầm là sở trường của nàng, xem nàng ta làm thế nào cùng nàng so.

Nhưng nàng lại phạm vào một sai lầm ngu xuẩn nhất, đối thủ có khả năng đề nghị so tài thứ mà bản thân kém cỏi nhất sao? Quả thật, ở kiếp trước kĩ thuật đánh đàn của Bạch Vũ Mộng là tốt nhất, sự phụ của nàng từng đưa cho nàng một cây đàn tuyệt thế, gọi là Huyết Tế, cả thân cầm đều là màu đỏ, là thứ nàng thích nhất, rất có linh tính, nhưng hiện tại cũng không biết còn có thể thấy được cây đàn kia hay không.

Thị nữ đưa lên đến một cây cầm, Mộ Dung Phi Yên kích động chiếm trước thời cơ, xung phong biểu diễn trước.

Linh đình tiếng đàn truyền đến, như âm thanh truyền vào trong sơn cốc, u tĩnh, lại mang theo một chút mập mờ, dần dần sinh động.

Chờ nàng đàn xong, tất cả mọi người đều đắm chìm trong khúc nhạc duyên dáng, không cách nào kèm chế. Bạch Vũ Mộng nhìn Mộ Dung Phi Yên, cảm kỹ đích thực rất cao, chỉ là thiếu một chút linh hồn, có vẻ hơi trống rỗng, nàng ta không hề rót cảm tình vào, cho nên vĩnh viễn không đạt được cảnh giới cao nhất.

Nếu là lúc này có người am hiểu cầm nghệ nghe được đánh giá sắc bén của Bạch Vũ Mộng, nhất định sẽ khiếp sợ tột đỉnh, đây là đạt tới cảnh giới nào mới có thể đánh giá chuẩn xác như vậy.

Mộ Dung Phi Yên hướng mọi người thi lễ xong, liền hướng về Bạch Vũ Mộng đi tới: “Tới phiên ngươi, đến lúc đó bại bởi ta cũng không nên khóc nga, ha ha!” Khinh miệt cười nói.

Bạch Vũ Mộng thân nhiên đi tới, trước thử cầm một chút, vang lên thanh âm khó nghe. Bên tai truyền đến tiếng cười nhạo: “Không được thì thôi, không cần ở đây dọa người, ha ha ha...”

Bạch Vũ Mộng không thèm để ý, bàn tay trắng nõn khẽ vuốt dây đàn, một loạt tiếng đàn duyên dáng vang lên, nhanh chóng bao trùm lấy thanh âm thảo luận của mọi người, toàn bộ trong điện một mảnh yên tĩnh, vừa rồi những người đang cười đều xấu hổ ngậm miệng lại.

Đoạn nhạc giống như ngàn năm trước truyền đến, cô độc, thăm thẳm. Bạch Vũ Mộng từ từ nhắm hai mắt, đem linh hồn dung nhập vào tiếng đàn. Theo tiếng đàn, mở miệng, nhẹ nhàng hát:

Thương hà kiếm vẫn ngàn dặm sương

Khuynh thành một đêm tuyết thương mang

Ai bạch y điểm mai trang

Đi nhầm vào đàn lâm phát nhiễm hương

Phật độ cũng độ không xong cách một thế hệ cách thương

Bỏ đề hoa nở đầy cung tường

Hoa hạ là ai đối ảnh thành đôi

Trong mộng nhìn không thấy tường niệm phương hương

Nghiên tân mặc nhất phương

Đem tiền duyên viết ở trên gôi

Trên gôi thư thư vài đoạn mấy đi

Tháo xuống ngàn năm trước một đoạn ánh trăng

Chờ phạt linh thịnh phóng

Đem mặt mày ẩn sâu

Mở lại ra trong hồi ức người biết bộ dáng

...

Một khúc kết thúc, trời đất như không còn sinh vật tồn tại, hết thấy, đều trong trạng thái ngủ say...

Thật lâu sau, mọi người mới phản ứng lại, không vỗ tay, không có gì cả, chỉ là trong đáy lòng mọi người đều tỏ vẻ khiếp sợ cùng kính nể.

Vừa rồi tiếng đàn phảng phất như nước tinh khiết, có thể rửa sạch linh hồn mọi người, nghe qua suốt đời khó quên được. Cảm giác sau khi nghe xong cảm thấy thế tục dường như cùng bản thân không hề liên quan, tâm hồn đều trở nên yên tĩnh.

Sau hôm đó, Lam Tường quốc truyền lưu mọi loại đồn đãi, nói Bạch Vũ Mộng là tiên nữ hạ phàm, vì cứu thế tục.

Cũng có người nói Bạch Vũ Mộng vốn là tài nghệ hơn người, chỉ là ánh sáng minh châu bị một ít bụi bặm vùi lấp, nhưng một viên minh châu chân chính, là có phát ra ánh sáng chiếu rọi một ngày, mà Bạch Vũ Mộng khi đó thật sự tỏa ra ánh sáng chiếu rọi mọi thứ.

Tiếng đàn của Bạch Vũ Mộng cũng được phổ thành nhạc cho mọi người học tập, Bạch Vũ Mộng được truyền tụng khắp phố lớn ngõ nhỏ, cơ hồ người người đều hát. Nhưng đây đều là sau này.

Hiện tại, Mộ Dung Phi Yên không thể tin nhìn Bạch Vũ Mộng, trong mắt mang theo một chút ghen tị, phần hận. Nhìn Bạch Vũ Mộng bùng tới một chén nước, có chút khiếp đảm lui về sau mấy bước.

“Thế nào, công chúa sợ sao, hiện tại đã biết sợ, vậy vừa rồi vì sao lại bày ra khí thế bức người như thế? Cá cược của chúng ta, có rất nhiều người chứng kiến, công chúa sẽ không phải là muốn nuốt lời đi!” Bạch Vũ Mộng giọng điệu nhân nhật, lại làm cho người ta có loại cảm giác áp bách.

“Làm... Đương nhiên làm, ai nói ta sợ, uống thì uống!” Mộ Dung Phi Yên làm bộ trấn định, đem ly nước trước mặt uống một hơi cạn sạch, nâng tin tưởng, ở trước mặt bao người, Bạch Vũ Mộng hẳn sẽ không lớn mật như thế hại sứ giả là nàng.

Bạch Vũ Mộng nở nụ cười, nụ cười kia có bao nhiêu phong hoa tuyệt đại, mặc dù có mạng che mặt, nhưng cũng như trước hấp dẫn ánh mắt người khác.

Lam Cảnh Diệp nghĩ, không ngờ Bạch Vũ Mộng tài hoa như vậy, sợ là ngay cả tỷ tỷ của nàng Bạch Hàm Đại đều kém xa, xem ra, vẫn không nên đề xuất từ hôn, một người như vậy, đem về nhà nghe nàng đánh đàn cũng tốt.

Mà bên này Bạch Hàm Đại vẫn nháy mắt ra hiệu cho Lam Cảnh Diệp, Cảnh ca ca rõ ràng nói là muốn từ hôn, thế nào bây giờ còn không nói.

Rốt cục, Lam Cảnh Diệp cũng nhìn thoáng qua Bạch Hàm Đại, trong mắt mang theo một chút có lỗi, lập tức liền dời đi. Bạch Hàm Đại nhìn thấy vậy, tự giễu cười, đã sớm biết không phải sao, Bạch Vũ Mộng như vậy có nam nhân nào lại không thích đây?

Đây là, Mộ Dung Phi Yên lại có cảm giác không đúng, vì sao cả người đều ngứa, muốn gãi nhưng lại sợ thất lễ, nên cố nén.

Rốt cục nhìn không được, không ngừng đưa tay gãi chỗ ngứa, muốn để cho mình dễ chịu một chút, nhưng càng gãi càng ngứa, không chỉ như vậy, cả người có chút nóng lên, không khỏi kéo kéo quần áo.

Bên kia mọi người cũng phát hiện ra tình huống nơi này, đều nhìn qua, Mộ Dung Phi Yên chỉ cảm thấy thân thể càng ngày càng nóng, ý thức dần dần mờ hồ, đều không biết bản thân đang làm gì.

Mộ Dung Nam vội vàng đi tới: “Yên nhi, người làm sao vậy, không thoải mái sao?”

“Thái từ ca ca... Ta... Rất ngứa, thân thể... Nóng quá, ta thật khó chịu a!” Mộ Dung Phi Yên thờ gấp nói.

Nhìn Mộ Dung Phi Yên như vậy, mọi người cũng đại khái đoán được chút gì, nhìn về phía Bạch Vũ Mộng, chỉ thấy nàng một bộ nhân nhả, khiến mọi người hoài nghi đây rốt cuộc có phải do nàng làm hay không.

Bỗng nhiên, Mộ Dung Phi Yên cắn giận lên tiếng: “Bạch Vũ Mộng, có phải ngươi, có phải ngươi hại ta không, ngươi tiện nhân này, khẳng định là trong nước ngươi đưa cho ta có vấn đề.” Nói xong liền muốn bỏ nhào về phía Bạch Vũ Mộng, Mộ Dung Nam vội vàng kéo lại.

“Bạch tiểu thư, xin hỏi có phải ngươi đã cho Yên nhi ăn cái gì không, như vậy hiện tại, trừng phạt cũng đã trừng phạt, ngươi có thể đưa ra giải dược không?” Mộ Dung Nam ôn nhuận lên tiếng. Kỳ thực hẳn cũng không muốn cứu Mộ Dung Phi Yên, nhưng nếu không cứu, trở về sẽ không có cách nào

giao đãi, hấn mới bắt đầu đi lên tiếng.

“Ngươi thấy lúc đó ta hạ được sao?” Bạch Vũ Mộng nhàn nhạt hỏi lại.

Lời này khiến Mộ Dung Nam nói không nên lời. Đúng vậy, hấn không có chứng cứ, làm sao có thể tùy tiện hoài nghi người ta! Lời nói vừa nói ra, liền bị Bạch Vũ Mộng vặn ngược lại.

“Bất quá, ta thừa nhận, là ta hạ được, là nàng muốn cùng ta tỷ thí, đây là do nàng tự làm tự chịu, trách được ai, giải được ta sẽ không cho. Bất quá yên tâm, sẽ không chết, nhiều nhất chính là ngứa nửa tháng, về phần loại được còn lại, tìm một nam nhân là có thể giải.”

Lời này vừa nói ra, rất nhiều người đều biến sắc, cư nhiên lại dùng loại được này.

Chỉ là lúc này, thuốc đã phát tác, Mộ Dung Phi Yên bắt đầu khó chịu cởi quần áo, quần áo từng cái một được cởi xuống, không ít ánh mắt háo sắc đều nhìn chăm chăm nàng, đây chính là công chúa, bình thường không cơ hội nhìn đâu.

Mộ Dung Nam mặt đen thui, điểm huyết ngừ của Mộ Dung Phi Yên, cho dù như vậy, Mộ Dung Phi Yên vẫn xao động.

Ngày thứ hai, trên đường liền truyền tin Mộ Dung Quốc Phi Yên công chúa ở yến hội cởi áo, phở lớn ngõ nhỏ đều đang mắng nàng không biết liêm sỉ.

“Vậy ngươi muốn như thế nào mới bằng lòng cứu nàng?” Mộ Dung Nam hỏi.

Bạch Vũ Mộng như trước giống như không có việc gì: “Ta nói rồi, ta sẽ không cứu nàng, chọc ta, nhất định sẽ phải trả giá rất thảm.” Bạch Vũ Mộng giọng điệu tàn nhẫn.

Đã không thể trao đổi, Mộ Dung Nam đành phải buông tha, chuẩn bị trở về kêu đại phu thử điều phối ra giải được.

“Đúng rồi, ta có lòng tốt nhắc nhở ngươi một câu, không nên thử điều phối giải được, đây là do hai loại thuốc phối với nhau, trừ bỏ ta, không ai có thể làm ra giải được, coi chừng trị không hết ngược lại còn tăng thêm bệnh tình a.” Bạch Vũ Mộng ở sau lưng Mộ Dung Nam mở miệng.

Mộ Dung Nam không có biện pháp, đành phải sai người trước đem Mộ Dung Phi Yên đuổi về dịch quán, hấn còn muốn ở trong đây tiếp tục tham gia yến hội, nếu thiếu hấn, không chừng sẽ có người nói huyền thuyên.

Lam Hạo Thần hí mắt nhìn Bạch Vũ Mộng, cô gái này càng ngày càng thú vị, xem ra chính mình cũng nên chơi đùa một chút.

Bạn đang đọc truyện *Ma Y Độc Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 10: Thích khách

Yến tiệc bị nháo thành như vậy, đến buổi tối, mọi chuyện cũng dần lắng xuống.

Hoàng thượng phân phó mang đồ ăn lên, mọi người vừa ăn vừa thưởng thức ca múa, nhưng mỗi người lại có một loại tâm tư.

Bạch Vũ Mộng liếc mắt nhìn Lam Cảnh Diệp một cái, hôm nay muốn hấn đề nghị từ hôn là không có khả năng, nhưng nếu lỡ mất hôm nay sẽ rất khó có cơ hội từ hôn, hấn đã không đề cập tới, vậy nàng sẽ tự nhắc.

Bạch Vũ Mộng đứng lên, mọi người nghi hoặc nhìn nàng, lại có chuyện gì?

“Hoàng thượng, thần nữ có một chuyện muốn nhờ.” Bạch Vũ Mộng ánh mắt bình tĩnh nhìn thẳng vào Lam Ngao Thiên.

“Ngà? Ngươi có chuyện gì, nói ta nghe xem.” Thanh âm Lam Ngao Thiên như trước, không mất uy nghiêm.

Bạch Vũ Mộng tạm dừng một chút, mở miệng: “Thần nữ thỉnh cầu hủy bỏ hôn ước cùng Cảnh vương.” Lời nói làm nổi sóng, khí thế mọi người lại lập tức sôi trào hừng hực.

Từ xưa đến nay chỉ nghe nói qua nam hưu nữ, chưa từng nghe qua có nữ hưu nam, Bạch nhị tiểu thư thật đúng là làm cho bọn họ đại khai nhãn giới a.

Lam Cảnh Diệp liền đen mặt, phẫn nộ, trừng mắt nhìn Bạch Vũ Mộng, xấu nữ này, lại dám nhục nhã hấn, xem ra là hấn xem nhẹ nàng.

“Ngươi nói cái gì? Ngươi muốn cùng Diệp nhi hủy hôn?” Lam Ngao Thiên hơi có chút luống cuống, kinh ngạc hỏi.

Hoàng hậu Hạ Thi Lan kinh ngạc đứng lên: “Vũ nhi, ngươi đang nói cái gì a? Mau thu hồi lời ngươi vừa nói!”

“Đi, thực xin lỗi, lời nói vừa rồi là xuất phát từ nội tâm ta, là thật tâm, ta không hề muốn thu hồi.” Dừng một chút, tiếp tục nói: “Ta cảm thấy ta cùng Cảnh vương không thích hợp.”

Bạch Hàm Đại ngạc nhiên nhìn Bạch Vũ Mộng, bất quá như vậy cũng tốt, nàng biết khó mà lui, sẽ không cần bản thân lại dùng thủ đoạn. Cho nên Bạch Hàm Đại liền không có phản ứng gì.

“Bạch Vũ Mộng, lúc trước là ngươi cầu Hoàng hậu tứ hôn, hiện tại cũng lại là ngươi nói muốn từ hôn, ngươi rốt cuộc có ý gì, ngươi cho thánh chỉ là trò đùa sao?” Lam Cảnh Diệp nắm chặt hai đấm, gân xanh nổi lên.

Bạch Vũ Mộng thần sắc không thay đổi: “Lúc trước là ta còn nhỏ không hiểu chuyện, nhìn lầm người, hiện tại ta đã hiểu, muốn từ hôn, có cái gì không được.

Lúc trước là ta yêu cầu tứ hôn, như vậy hiện tại, ta muốn đích thân hủy bỏ nó. Cảnh vương không phải là chán ghét ta sao, như vậy hủy hôn, thì có quan hệ gì? Hủy hôn, hẳn là như ngươi mong muốn đi!”

“Ngươi...” Lam Cảnh Diệp bị Bạch Vũ Mộng làm cho á khẩu không trả lời được nhưng vì bảo vệ mặt mũi, đành phải theo lời của nàng nói: “Đương nhiên, cưới xấu nữ như ngươi, chính là làm mất mặt ta.”

Mọi người thờ dài, ngài vừa rồi ngủ gật sao? Nữ tử có tài như thế, ai cưới ai mới là phúc khí đây.

“Một khi đã như vậy, Cảnh vương đồng ý từ hôn rồi?” Bạch Vũ Mộng biểu cảm như trước.

Bất đắc dĩ, Lam Cảnh Diệp đành phải gật đầu đồng ý, trong lòng lại nghĩ, về sau ngươi nhất định sẽ hối hận. Lam Ngạo Thiên thấy hai người đều đồng ý, cũng không miễn cưỡng, đồng ý thỉnh cầu của Bạch Vũ Mộng.

Sóng gió vừa qua đi, không khí lại náo nhiệt trở lại. Chỉ là, mọi người đều đâm chiêu, có người vì Cảnh vương mà tiếc hận, nữ tử phong hoa có tài như thế bỏ lỡ thật đáng tiếc; có một số người thì vui sướng khi người gặp họa, cười Bạch Vũ Mộng không biết tự lượng sức mình; đương nhiên còn có người, hứng thú trong lòng càng ngày càng đậm.

Đây chính là một đoạn nhạc đệm nhỏ, nhưng đêm nay nhạc đệm sẽ chỉ như vậy thôi sao? Đáp án là không, có một số việc, cứ muốn cùng nhau phát sinh, làm mọi người đều chịu không nổi.

Một hồi, bên ngoài vọt vào một số thích khách, toàn bộ đều dùng vải đen che mặt, kiếm trong tay tản ra ánh sáng lạnh lùng.

Nhìn thấy cảnh tượng này, các vị đại thần cùng gia quyến sớm sợ tới mức mất hồn, toàn bộ đều trốn, nhưng không ai có thể trốn thoát, tất cả mọi người bị bức tụ tập lại trong điện.

Mục tiêu của hắc y nhân tựa hồ không phải bọn hắn, cũng không có làm bọn họ bị thương, bọn họ vừa tiến vào liền tiến thẳng đến chỗ Lam Ngạo Thiên cùng Hạ Thi Lan, không có quá nhiều người lưu lại, nhất thời sát khí bốn phía.

Chung quanh thị vệ muốn hộ giá, nhưng cách quá xa, cũng là có lòng mà lực không đủ. Mà đám sứ giả cùng Vương gia tựa hồ cũng không ngờ thích khách đến ám sát Hoàng thượng, có lẽ đã dự liệu được, nhưng không muốn đi cứu.

Thích khách dễ dàng đánh tới trước mặt Lam Ngạo Thiên, một kiếm đâm xuống, nhắm ngay trái tim, tuyệt đối một kích trí mạng.

Hạ Thi Lan hoảng loạn, không suy nghĩ nhiều, bước ra che ở trước mặt Lam Ngạo Thiên. Thấy một màn như vậy, vốn không muốn xen vào việc của người khác, Bạch Vũ Mộng bất đắc dĩ, đi yêu thương nàng như vậy, nàng không thể để cho đi có việc được.

Khi kiếm sắp đâm trúng Hạ Thi Lan, một cây tú hoa châm bay tới, lực đạo mạnh mẽ cùng góc độ chuẩn xác, nếu như không có nhiều năm công lực chắc chắn sẽ làm không được.

Chỉ là, vẫn chậm một bước, châm đánh trật đường kiếm, kiếm vẫn đâm tới. Nhất thời máu rơi xuống, Hạ Thi Lan ngã xuống, Lam Ngạo Thiên đỡ được nàng. Lúc này mọi người mới phản ứng lại, hướng về phía thích khách đi lên.

Thích khách gặp tình thế không đúng, dù sao cũng đâm trúng được một kiếm, ra lệnh một tiếng, chuẩn bị rút. Nhưng mọi người vây xung quanh, tất cả lại đều là người võ công cao cường, thích khách không địch lại, đều bị bắt.

Đám thích khách cho nhau một ánh mắt, bỗng nhiên tất cả đều ngã xuống, thị vệ tiến lên xem xét, đều uống thuốc độc tự sát. Xem ra là huấn luyện luyện theo kiểu sát thủ, nếu không thành công, cũng sẽ không lưu lại người sống.

Bên này Hoàng thượng Lam Ngạo Thiên sốt ruột ôm Hạ Thi Lan, phần nộ gọi thái y.

Chờ thái y đến, kiểm tra cho Hạ Thi Lan rồi một chút, đều lắc đầu, trong đó một thái y lớn tuổi tiến lên bẩm báo: “Hoàng thượng, Hoàng hậu nương nương thương thể quá mức nghiêm trọng, một kiếm đó tuy rằng không đâm đến tim, nhưng đều ở gần trái tim, hiện tại máu chảy không thôi, chỉ sợ...” Nói tới đây, liền không nói thêm gì nữa, ý trong lời nói mọi người đều hiểu.

“Trẫm nuôi các ngươi để làm cái gì, một chút thương tích nhỏ mà trị cũng không được, nếu Hoàng hậu có chuyện gì, các ngươi chuẩn bị mang đầu tới gặp trẫm đi.”

Nhóm thái y hoàng sợ quỳ xuống, không ngừng dập đầu, thỉnh cầu tha mạng, chỉ có thể mạo hiểm tính mệnh thử một lần, dù sao nếu trị được thì tốt, còn hơn không trị sẽ phải chết.

Trong lúc nhất thời, toàn bộ đại diện tràn ngập không khí nặng nề, thái y cầu xin tha thứ, Hoàng thượng gầm gừ cùng tiếng khóc của Hạ Từ Lăng quanh quẩn cùng nhau, làm cho người ta cảm thấy vô cùng phiền muộn.

“Đừng âm ỉ, có thấy phiền hay không, người còn chưa có chết đâu!” Bạch Vũ Mộng phiền chán nói. Nhíu nhíu mày, rồi đi qua, trước dò xét mạch đập của Hạ Thi Lan, sau đó liền nhíu chặt mi.

Đi đối với nàng tốt như vậy, nàng phải cứu nàng, nhưng nếu cứu nàng, y thuật bản thân liền sẽ bị bại lộ. Quên đi, trước cứu đi quan trọng hơn.

Thật tốt vì hồi nãy nàng bắn trật đường kiếm một chút, bằng không, thật đúng là thật phiền toái a.

Lấy thuốc lúc trước chuẩn bị ra, để cầm máu, rắc trên miệng vết thương, miệng vết thương lập tức liền dừng chảy máu. Thái y chung quanh ngạc nhiên nhìn thuốc này, vốn dĩ muốn chỉ trích nàng, nhưng cũng chỉ có thể nuốt xuống.

Bạch Vũ Mộng lại lần lượt dùng vài loại thuốc khác, xem miệng vết thương, nàng cho người đem Hạ Thi Lan ra sau bình phong, kế tiếp, mới là điểm máu chốt.

Bạn đang đọc truyện *Ma Y Độc Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 11: Du lịch

Bạch Vũ Mộng gọi người đi chuẩn bị một ít đồ dùng gì đó, một thái y xung phong nhận việc đi chuẩn bị, tuy rằng không biết nàng muốn làm gì, nhưng vẫn đi chuẩn bị, hơn nữa Hoàng thượng cũng không nói gì.

Rõ ràng mọi chuyện đang rất căng thẳng, còn có người không biết tự lượng sức mình muốn ra quấy rối.

“Bạch Vũ Mộng, đến cùng là ngươi muốn làm cái gì, không cần giả bộ hiểu biết, đến lúc xảy ra chuyện gì chắc chắn sẽ mất đầu, không lẽ ngươi nghĩ mình sẽ được tha thứ sao?” Bạch Hàm Đại ở một bên châm chọc khiêu khích.

Bạch Vũ Mộng nhíu mày, không quan tâm đến tiếng huyên náo giống như quạ đen, nhưng nếu không quan tâm, hôm nay giúp đi khâu miệng vết thương lại sợ là có chút khó khăn.

“Chết là ta, cũng không phải là ngươi, mắc mớ gì đến ngươi, ở đây không có phận sự của ngươi!” Trong lời nói nhàn nhạt mang theo một chút uy áp, khiến người nghe cảm giác được một cỗ áp lực.

Bạch Hàm Đại còn muốn nói gì đó, lúc này Hạ Thi Lan suy yếu mở miệng: “Các ngươi không cần âm ỉ, ta tin tưởng Vũ nhi, để nàng thử xem đi!” Tuy rằng bản thân cũng có chút nghi hoặc, nhưng nàng vẫn quyết định tin tưởng Bạch Vũ Mộng, nữ nhi tài hoa trong thiên hạ, sao có thể kém được.

Lúc này thái y đã đem đồ dùng cần thiết đến, thị nữ cũng đã chuyển bình phong cùng đệm đến.

Bạch Vũ Mộng chỉ huy bọn họ đem nệm này nọ sắp xếp ổn thỏa, đem Hạ Thi Lan đặt vào sau bình phong, rồi nàng tiến vào, nhìn Lam Ngao Thiên vội ôm Hạ Thi Lan, như vậy sẽ cản trở nàng khâu miệng vết thương lại cho Hạ Thi Lan, hần nhìn đến thủ pháp này, chắc chắn sẽ ngăn cản, xem ra nên đổi người.

Nhìn một vòng người đứng chung quanh, thấy được Lam Hạo Thần lạnh như băng đứng một bên, chọn hần đi, hi vọng năng lực thừa nhận của hần tốt hơn chút.

“Hoàng thượng, hiện tại ngài không thích hợp ở trong này, như vậy sẽ gây trở ngại cho ta, không bằng ngài đi ra ngoài trước đi!” Nhìn bộ dáng Lam Ngao Thiên tựa hồ muốn phát hỏa, Bạch Vũ Mộng mỉm cười, tiếp tục nói: “Ta hiện tại cần người giúp đỡ, không phải là trời buộc, nếu lát nữa lại phải chiếu cố hai người, ta không xác định được còn có thể giúp Hoàng hậu được không.”

Lam Ngao Thiên phức tạp liếc mắt nhìn Bạch Vũ Mộng một cái, đi ra ngoài. Sau đó, Bạch Vũ Mộng lại kêu Lam Hạo Thần tiến vào hỗ trợ, đầu tiên hần là con trai của Hoàng hậu, tiếp theo lại gặp biến không sợ hãi, là ứng cử viên tốt nhất.

Thời điểm đi vào, Bạch Vũ Mộng liếc mắt một cái ra bên ngoài, xem ra lại có rất nhiều người bắt đầu ghen tị, cái này nàng cũng không có biện pháp không phải sao? Nguyên bản nữ nhân cũng chỉ biết có ghen tị.

Một ít sau chuẩn bị tốt, Bạch Vũ Mộng để Lam Hạo Thần nâng đầu Hạ Thi Lan lên, bản thân mang kim hơ trên lửa, tiêu độc, tại cổ đại khoa học kỹ thuật lạc hậu, chỉ có thể dùng biện pháp như vậy.

Bạch Vũ Mộng để cho Hạ Thi Lan ăn ma phí tán, để giảm đau, chỉ là hiệu quả gây tê khẳng định không thể bằng thuốc gây mê ở hiện đại được.

Tiếp theo Bạch Vũ Mộng đem miệng vết thương của Hạ Thi Lan xử lí một chút, cầm kim châm, bắt đầu khâu miệng vết thương lại. Lam Hạo Thần nhìn động tác của Bạch Vũ Mộng, không nói gì thêm, chỉ nhìn nàng một cái.

Rất cục khâu xong, Bạch Vũ Mộng thu hồi châm, đắp thuốc lên trên miệng vết thương của Hạ Thi Lan, cuối cùng tất cả cũng xong xuôi.

Bạch Vũ Mộng khâu khí thật to hô: “Tốt lắm, không có việc gì, chỉ cần điều dưỡng thật tốt, hẳn là không có vấn đề gì lớn.”

Lam Hạo Thần nhìn chăm chăm Bạch Vũ Mộng, cảnh tượng vừa rồi còn hiện lên trước mặt hắn, dùng kim châm đem miệng vết thương khâu lại, ngay cả hắn là đại nam nhân nhìn đều thấy ghê sợ, năng cư nhiên lại mặt không đổi sắc.

Đi ra ngoài, đem Hạ Thi Lan giao cho thị nữ, ôm về phòng.

Một lát sau, Bạch Vũ Mộng cũng đi ra, sửa sang lại dụng cụ cầm trên tay thật tốt, tay nàng đều đầy máu, điều này làm cho mọi người không khỏi tò mò nàng đến cùng đã làm cái gì.

Bạch Vũ Mộng cái gì cũng không nói, chỉ giao đãi với Lam Ngạo Thiên vài chuyện cần chú ý, còn nàng sẽ định kỳ tới đổi được cho Hạ Thi Lan. Sau đó bước ra ngoài, hôm nay nàng quá mệt.

Lam Ngạo Thiên ra lệnh tất cả mọi người về trước, sau đó hướng vài vị sứ giả nói mấy câu, sắp xếp cho bọn họ ở lại vài ngày, hứa hẹn lần sau chắc chắn sẽ bồi thường, bây giờ hắn phải đi xem Hoàng hậu.

Mọi người với nhiều loại tâm tư, yến hội hôm nay, có nhiều thứ làm bọn hắn bất ngờ, Bạch Vũ Mộng thật sự là ngoài dự kiến của bọn họ.

—— phân cách tuyến ——

Bạch Vũ Mộng không cùng bọn người Bạch Cẩm Trình trở về, bản thân tự một người trở lại Bạch phủ, phải nghỉ ngơi đã. Hôm nay đã xảy ra quá nhiều chuyện, nàng muốn nghỉ ngơi cho tốt.

Bản thân ở yến tiệc hôm nay bại lộ nhiều như vậy, xem ra sau này ngày, sẽ không tốt, nên nàng muốn sớm chuẩn bị một chút.

Sáng sớm ngày thứ hai, Bạch Vũ Mộng mang theo Hận Nhuê cùng Đông Nhiễm ra ngoài, vừa ra khỏi cửa, liền bị rất nhiều ánh mắt nhìn, xem ra chuyện ngày hôm qua đã sớm lan truyền ồn ào huyên náo.

Bạch Vũ Mộng cảm giác thật phiền chán, nhiều ánh mắt như vậy làm cho nàng cảm giác thật không thoải mái. Bước chân nhanh hơn, đi vào Hoa rơi lâu.

Hôm nay nàng tới để hỏi tình huống, tuy rằng có Hận Nhuê truyền lời, nhưng nàng vẫn là cảm thấy nên tự mình đến một chuyến sẽ tốt hơn, vừa vặn nàng thật nhàm chán, có thể ra ngoài đi dạo.

Vừa vào hoa rơi lâu, Bạch Vũ Mộng liền hối hận, sớm biết sẽ không tới, làm thế nào ở trong này lại đụng mặt bọn họ, thật sự là không có gì hay ho. Nàng cũng không giấu lại, nếu không phải hoa rơi lâu của nàng náo nhiệt, danh khí lớn như vậy, có thể gặp được bọn họ sao?

Vừa định nâng bước đi ra ngoài cửa đi, đã bị mắt sắc của Lam Giác Phong thấy được: “Bạch nhị tiểu thư, làm sao ngươi còn chưa vào đã bước ra rồi, không bằng đi qua ngồi cùng chúng ta a!”

Bất đắc dĩ thờ dài, tốc độ đi giống như ốc sên, hướng về phía bọn họ đi qua. Bọn họ ở lầu ba có một cái ghế, ghế này tên là "Hoa mai".

Bạch Vũ Mộng tiến vào, hơi sững sốt, thế nào bên trong còn có người khác a, cư nhiên còn có nam nhân bị nàng hưu Lam Cảnh Diệp, còn có Lam Hạo Thần, Thu Hằng Duệ, Lam Hạt Tuyết, Hạ Tử Lăng, còn có một người làm nàng kinh ngạc, chính là muội muội nhỏ nhất của nàng Bạch Cẩm Ngâm.

Đi vào, phòng đầy người nhìn thấy nàng cũng đều sững sốt một chút, Hạ Tử Lăng sững sờ, lập tức hưng phấn chạy tới: “Vũ tỷ tỷ, sao ngươi lại tới đây?”

Bạch Vũ Mộng cười cười, rất cục cũng có người tốt: “Bị người nào đó gọi tới” Ý trong lời nói. Lam Giác Phong xấu hổ sờ sờ cái mũi, không phải chỉ là kêu nàng lại thôi sao, có cần nghiêm trọng vậy không!

Hắn liền nhanh chóng nói: “Bạch tiểu thư, người ở đây ngươi hẳn là đều biết hết đi, vậy không cần ta giới thiệu, chúng ta chuẩn bị ăn cơm chiều sau đó đi chơi, ngươi cùng đi đi!”

“Không có hứng thú!” Bạch Vũ Mộng gọn gàng dứt khoát cự tuyệt.

“Vũ tỷ tỷ, ngươi đi cùng đi, theo giúp ta, được không?” Hạ Tử Lăng lắc tay Bạch Vũ Mộng làm nũng.

Bạch Vũ Mộng nhìn Lam Giác Phong cùng Hạ Tử Lăng, bị bọn họ biến thành không có biện pháp, đành phải gật đầu đáp ứng.

Mọi người sau khi com nước xong, chuẩn bị đi du ngoạn. Lần này Bạch Vũ Mộng là có chút ngạc nhiên, Lam Hạo Thần lạnh lùng như vậy làm thế nào cũng sẽ đi theo bọn họ du ngoạn, chỉ sợ cũng là bất đắc dĩ đi.

Nghĩ lại thấy giạt mình, bản thân khi nào thì đối với hắn hiểu biết như vậy. Tự giễu cười cười, đây không phải chuyện nàng nên quản, nàng chỉ cần quản tốt bản thân là được rồi.

Đến một vùng ngoại ô, non xanh nước biếc, nhìn ra xa, đều là màu xanh. Cách đó không xa có một dòng suối nhỏ, nước suối trong suốt, mơ hồ có thể nhìn đến đáy sông, đá cuội cùng cá nhỏ.

Chỗ này, thật sự rất xinh đẹp, nhìn thấy như vậy, lần này mọi người thật sự thích chỗ này. Đặc biệt là Hạ Từ Lăng, vừa đến nơi, liền bay nhảy như chim.

Lam Hạt Tuyết cùng Bạch Cẩm Ngâm cũng rất muốn giống như Hạ Từ Lăng, điên cuồng ngoạn, nhưng là lý trí nói cho các nàng biết, các nàng phải bảo trì hình tượng thực nữ, không thể làm càn.

Chỉ là các nàng không biết, chỉ biết làm ra vẻ như vậy, cũng không làm tăng thêm hình tượng cho nàng bao nhiêu, ngược lại làm cho người ta càng thêm không thích các nàng.

Nhìn thấy bọn họ bao lớn bao nhỏ vác xuống xe ngựa, Bạch Vũ Mộng kỳ quái nhìn qua, cái gì vậy?

Lam Hạt Tuyết chú ý tới điểm này, ngao mạn đi tới: “Ai u, xem bộ dạng Bạch tiểu thư, chắc không biết chúng ta tới đây làm gì đi, đừng nói là ngươi cái gì cũng không mang theo nha!”

Thanh âm nàng ta khiến mọi người đều nhìn qua, Lam Giác Phong phản ứng đi lại, áy náy nhìn Bạch Vũ Mộng, hắn vừa rồi quả là nóng vội, quên không kêu nàng mang theo dụng cụ.

“Ngươi làm gì, Vũ tỷ tỷ mang hay không mang mắc mớ gì đến ngươi.” Hạ Từ Lăng cảm giận nói, tiếp theo còn nói: “Vũ tỷ tỷ, ngươi không cần để ý nàng ta, ngươi có thể ngủ cùng ta.”

Ngủ? Bạch Vũ Mộng miễn cảm bất được từ này: “Các ngươi đến cùng là tới đây làm gì?”

“Bạch tiểu thư, ngại quá, quên nói cho ngươi, chúng ta tới nơi này đóng quân dã ngoại, không bằng ngươi cùng Hạ tiểu thư ngủ chung đi, thật sự ngại quá.” Lam Giác Phong vội vàng đứng ra giải thích.

Bạch Vũ Mộng nhàn nhạt nhìn bọn họ, a, đây không phải là đang đùa giỡn nàng sao, đến đóng quân dã ngoại lại không mang theo gì cả, bọn họ đều biết rõ lại quên nói, không phải là muốn nàng bị chê cười sao? Nghĩ đến đây, với tính tình lạnh nhạt, Bạch Vũ Mộng cũng có chút tức giận đứng lên.

Nhưng cũng không trách Lam Giác Phong: “Không có việc gì, ta đã không mang theo cái gì, vậy ta đây liền không quấy rầy các ngươi, chúc các ngươi cắm trại vui vẻ.” Nói xong liền dứt khoát xoay người rời đi.

“Chờ một chút, đều đã đến đây, làm sao có thể trở về như vậy, Bạch tiểu thư, không bằng ngươi cùng Hạ tiểu thư ngủ cùng nhau đi!” Một bên Lam Hạo Thần cũng nhàn nhạt lên tiếng.

Vừa nói xong, mọi người đều cảm thấy kỳ quái, Chiến Vương bình thường lạnh như băng, lại mở miệng giữ người lại

Ngay cả Thu Hằng Duệ cũng tới khuyên, vài nữ nhân gặp loại tình huống này, cũng chỉ có thể làm bộ như rộng lượng khuyên bảo. Bạch Vũ Mộng từ khi Lam Hạo Thần bắt đầu nói chuyện liền dừng bước, quay đầu nhìn hắn một cái.

Nghe mọi người khuyên bảo, Bạch Vũ Mộng nếu không ở lại, thì có vẻ hơi làm kiêu, vì thế nàng đành phải đáp ứng ở lại.

Cùng Hạ Từ Lăng vào lều, nghe nàng lú lú nói, Bạch Vũ Mộng lại suy nghĩ rất xa.

Nguyên lai người cổ đại cũng sẽ đóng quân dã ngoại, bọn họ không có học qua kỹ năng sinh tồn khi dã ngoại, cư nhiên cũng dám đi, lại là một đám Vương gia cùng thiên kim được dưỡng trong chăn êm nệm ấm.

Bất quá ngẫm lại cũng đúng, đám Vương gia này đều biết võ công, muốn sinh tồn ở đây cũng không phải việc khó, bảo hộ đám thiên kim tiểu thư này vẫn dư giả, còn có thể có được danh hiệu anh hùng cứu mỹ nhân, có sao lại không làm?

Chỉ là nhìn Lam Hạo Thần lạnh lùng, hắn cũng là loại người sẽ đi bảo hộ đám nữ tử này sao? Nghĩ đến đáp án là có thể, trong lòng liền hơi có chút không thoải mái.

Bạn đang đọc truyện *Ma Y Độc Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 12: Xà độc

Chuẩn bị tốt tất cả mọi thứ, sắc trời tối dần. Trông mắt Lam Hạp Tuyết chuyển động, lập tức nghĩ tới một điểm, hừ, Bạch Vũ Mộng, người tốt nhất không nên câu — dẫn Thu Hằng Duệ.

Lam Hạp Tuyết vừa rồi thấy Thu Hằng Duệ ra ngoài, ánh mắt đều đặt trên người Bạch Vũ Mộng, đều là hồ ly tinh này câu — dẫn Thu thái tử.

“Bạch tiểu thư a, người xem chúng ta đều có việc, người không có việc gì, trong lúc đợi chúng ta nướng đồ, không bằng người đi nhặt chút củi đốt mang về đi!”

Ta thoạt nhìn giống như không có việc gì sao? Ta xem người mới giống đi, tất cả mọi việc đều có nha hoàn làm, vừa định nói chuyện, Lam Giác Phong liền mở miệng: “Sắc trời đã trễ thế này, làm sao có thể để một nữ tử như Bạch tiểu thư đi vào rừng cây nguy hiểm như vậy! Vẫn là để ta đi đi!”

“Không cần, ta đi là được!” Bạch Vũ Mộng nhàn nhạt mở miệng, “Chút năng lực tự bảo vệ mình ta vẫn có!”

Ý trong lời nói, muốn ám chỉ Lam Hạp Tuyết vô dụng, dù là việc nhỏ đều phải nhờ người khác đi làm.

Nghe như thế, Lam Hạp Tuyết cả mặt đều xanh.

Bạch Vũ Mộng theo đường nhỏ đi vào rừng, vốn nàng không muốn làm chuyện này, nhưng ở bên kia cũng không có ai tán gẫu, không bằng ra ngoài đi dạo.

Tùy tiện nhặt lên mấy nhánh cây khô héo, bắt tri bắt giắc, đã đi vào chỗ sâu nhất của cánh rừng. Chung quanh đều là cây cối, không thấy được bầu trời, mặt trời sớm đã xuống núi, trong rừng một mảnh tối đen, ngẫu nhiên truyền đến vài tiếng côn trùng kêu.

Như vậy ngay cả Bạch Vũ Mộng đều có chút rối rắm, thời điểm nàng vào căn bản là không nhớ kỹ đường đi, nên làm cái gì bây giờ, chẳng lẽ muốn nàng ở trong rừng qua đêm sao?

Tuy rằng không phải là không được, nhưng có ai lại nguyện ý qua đêm ở nơi như vậy đâu?

Mấy ngày nay trời cũng không tốt, rõ ràng lúc này vẫn là trời quang, hiện tại lại chuyển mưa.

Ở bên ngoài bọn Lam Giác Phong cũng bắt đầu sốt ruột, đã đi vào lâu như vậy rồi, thế nào còn chưa đi ra, huống hồ trời đã mưa rồi, hiện tại trong rừng sẽ rất nguy hiểm.

Lam Hạp Tuyết đắc ý nở nụ cười, người cùng ta đối nghịch, đều không có kết cục tốt. Giương mắt nhìn thấy mọi người đều dùng ánh mắt trách cứ nhìn bản thân, lại cảm thấy có chút ủy khuất, rõ ràng không phải là lỗi của nàng, các người đều đi giúp đỡ con tiện nhân kia.

“Để ta đi tìm, nàng là một nữ tử vào rừng một mình rất nguy hiểm, ta chạy nhanh vào đưa nàng ra.” Lam Giác Phong vội vàng nói.

“Vẫn là ta đi đi, các người đều ở lại chỗ này bảo hộ đám nữ này, hiện tại ở đây cũng không phải hoàn toàn an toàn, cũng rất nguy hiểm, không thể để mình bị vây trong nguy hiểm được.” Lam Hạo Thần lý trí phân tích.

Bạch Cầm Ngâm một thân một mình đứng đó say mê, Chiến Vương là đang quan tâm nàng sao? Nàng cảm giác rất hạnh phúc, nguyên lai Chiến Vương cũng thích nàng. Đứa nhỏ đáng thương a, nàng cũng không giấu lại xem nơi này còn có người khác!

“Ta cũng phải đi, Vũ tỷ tỷ một mình rất nguy hiểm, ta muốn đi cứu nàng!” Hạ Tử Lăng ở một bên reo lên.

“Không được đi, ta đi là đủ rồi, bằng không đến lúc đó lại phải quản hai người, người ngoan ngoãn ở lại đây đi.” Lam Hạo Thần uy nghiêm nói, hần lúc này, lộ ra một cổ khí thế quân lâm thiên hạ.

Sau khi nói xong, hần liền vận khinh công, bay về phía rừng.

Ở trong rừng tìm kiếm, nhưng không tìm thấy Bạch Vũ Mộng. Nhíu mày, nữ nhân kia sẽ không phải là đã đi vào chỗ sâu nhất của cánh rừng đi! Chỉ là, bản thân vì sao lại lo lắng như thế?

Hướng tới chỗ sâu nhất của cánh rừng đi đến, nhưng vẫn như trước không nhìn thấy bóng dáng nàng. Rốt cục, ở một bên cây tìm được Bạch Vũ Mộng, khi đó nàng, trấn định tự nhiên, cũng không có chút sợ hãi.

Ngẩng đầu nhìn lại, thấy được một con rắn đỉnh đầu màu đỏ, như hồ rình mồi nhìn Bạch Vũ Mộng, mà nàng tựa hồ cũng không phát hiện. Sốt ruột hô một tiếng: “Cẩn thận!”

Bạch Vũ Mộng vốn đã thấy con rắn kia đang muốn ra tay, nghe thấy tiếng la sau lưng, kinh ngạc quay đầu, nhìn thấy Lam Hạo Thần sốt ruột đứng ở kia, sùng sốt một chút, chính vì sùng sốt, đã để con rắn kia thừa dịp cấp tốc công hướng về phía đùi Bạch Vũ Mộng cắn một ngụm.

Bạch Vũ Mộng nhìn miệng vết thương, cúi thấp đầu rủa một tiếng, trước kia loại sai lầm nhỏ này căn bản không có khả năng phát sinh với nàng, hôm nay cư nhiên lại xảy ra, thật sự là kỳ quái.

“Người không sao chứ?” Lam Hạo Thần chạy nhanh chạy đến xem xét thương thế Bạch Vũ Mộng.

“Không có việc gì, sao ngươi lại tới đây?” Bạch Vũ Mộng như trước nhàn nhạt nói.

Nghe khẩu khí như thế, Lam Hạo Thần cũng tức giận, đây rõ ràng là không đem thân thể chính mình để ở trong lòng, đã như vậy còn nói không có việc gì: “Nếu không có việc gì, vậy đi thôi!” Tức giận xoay người, nâng bước bước đi.

Bạch Vũ Mộng nhìn bóng lưng phía trước, có chút khó nói, thật là. Cũng đi theo, vừa đi mới phát hiện, độc của con rắn này mãnh liệt như nào, bản thân căn bản là không thể đi.

Hôm nay ra ngoài cũng không nghĩ tới sẽ gặp chuyện như vậy, nên không mang theo giải độc, thật sự là xong rồi, bất quá bản thân nàng không dễ dàng nhận thua, cắn chặt răng, khập khiễng theo sau lưng Lam Hạo Thần.

Lam Hạo Thần hướng mặt nhìn thoáng qua, Bạch Vũ Mộng lập tức đứng thẳng thân mình, làm bộ như không có việc gì. Lam Hạo Thần nổi giận đùng đùng quay đầu tiếp tục đi.

Lại quay đầu, nhưng vẫn như trước, Lam Hạo Thần liếc mắt nhìn Bạch Vũ Mộng một cái, bước nhanh tới, một phen ôm lấy Bạch Vũ Mộng, liền hướng một chỗ đi đến.

“Này, ngươi làm gì, mau buông ta xuống!” Bạch Vũ Mộng vặn vẹo thân mình hô.

Lam Hạo Thần như trước không nói thêm một câu, chỉ trừng mắt nhìn Bạch Vũ Mộng một cái, tiếp tục đi. Quần áo bị nước mưa làm ướt gắt gao dán chặt vào thân mình, hai thân hình liền ái — muội kẻ bên.

Bạch Vũ Mộng cũng không nói gì thêm, cho tới bây giờ không hề có nữ nhân nào đến gần Lam Hạo Thần được hôm nay cư nhiên lại bế Bạch Vũ Mộng, mà người vô tâm vô tình như Bạch Vũ Mộng hôm nay lại tùy ý để một nam tử ôm, hôm nay, bọn họ đều rất kỳ quái.

Lam Hạo Thần ôm Bạch Vũ Mộng đi tới một cái sơn động, hiện tại trời mưa lớn như vậy, muốn ra khỏi cánh rừng này xem ra là không có khả năng, chỉ có thể đợi đến lúc mưa tạnh thôi.

Buông Bạch Vũ Mộng, Lam Hạo Thần tìm đến chút cỏ khô, nhóm lửa, cời quần áo hong khô, muốn Bạch Vũ Mộng cũng cời quần áo ra, nàng lại ôm chặt thân mình.

“Ngươi làm gì?”

“Cởi quần áo ra, hong khô, mặc quần áo ướt sẽ cảm mạo!”

“Không cần ngươi quản!” Bạch Vũ Mộng có chút tùy hứng nói. Hiện tại ý thức của nàng càng ngày càng mơ hồ, nàng thực sợ bản thân chống đỡ không được, rắn này cũng thật độc a!

Xem môi Bạch Vũ Mộng biến thành màu tím, Lam Hạo Thần biết, là xà độc phát tác, rõ ràng rất khó chịu, lại không nói ra, thật sự là quật cường.

Cúi đầu, vén váy Bạch Vũ Mộng lên, Bạch Vũ Mộng có chút phản kháng, giật giật: “Đừng nhúc nhích, bằng không, ngươi chết cũng đừng trách ta!”

Đem môi áp lên vết cắn, dùng sức mút vào, hút độc ra, phun qua một bên, lặp lại động tác này vài lần, máu phun ra rốt cục trở về màu đỏ bình thường.

Bạch Vũ Mộng kinh ngạc nhìn hấn, giữa bọn họ cũng không tính quen thuộc, hấn lại vì nàng, ngay cả mạng đều không cần, tâm tình tràn đầy phức tạp, nếu là người khác, hấn cũng sẽ như vậy đi!

Bất tri bất giác liền hỏi ra: “Nếu là người khác, ngươi cũng sẽ như vậy giúp các nàng hút độc ra sao?”

Bỗng nhiên có chút sợ hãi nghe được đáp án.

“Chỉ có ngươi!” Ba chữ ngắn ngủn, lại khiến Bạch Vũ Mộng nhẹ nhàng thở ra, không biết vì sao, chỉ là cảm thấy thực nhẹ nhàng.

Lam Hạo Thần không biết khi nào thì tìm được thảo dược nhai nát, đắp ở trên miệng vết thương, lại xé một mảnh vải từ trên y phục mình, băng bó vết thương cho Bạch Vũ Mộng.

Sau ngồi bên đống lửa hong khô quần áo, bản thân lại mặc vào, hỏi: “Có đói bụng không, muốn ăn cái gì?”

“Ta không đói bụng, ta buồn ngủ quá, trước tiên ngủ đã!” Bạch Vũ Mộng nói xong liền nhắm mắt lại ngủ.

Một lát sau, Lam Hạo Thần cũng chuẩn bị ngủ, nhìn Bạch Vũ Mộng giống như rất lạnh, thân mình co lại một góc. Kì lạ, hiện tại thời tiết, tuy rằng không phải quá nóng, nhưng cũng không có quá lạnh a!

Đưa tay sờ sờ cái trán của nàng, nóng quá! Xem ra là phát sốt rồi, cô gái này thế nào lại không biết tự chiếu cố bản thân vậy!

Cởi quần áo trên người, đắp cho Bạch Vũ Mộng, nhìn nàng vẫn còn rất lạnh, do dự một chút, vươn tay ôm lấy nàng, làm cho nàng có thể ấm áp hơn một chút.

Bạch Vũ Mộng trong lúc mơ màng, chỉ cảm thấy thân thể rơi vào một cái ôm ấm áp, đây là việc nàng chờ mong đã lâu, vì thế liền chui vào vòng ôm ấp của hắn, tìm vị trí thoải mái, an tâm ngủ.

Trước kia, chỉ cần có người xa lạ, Bạch Vũ Mộng tuyệt đối sẽ không an tâm ngủ như thế, có thể Lam Hạo Thần không tính là người xa lạ.

Hôm nay có lẽ là do Bạch Vũ Mộng phát sốt, cũng có lẽ là Bạch Vũ Mộng vốn yên tâm với chủ nhân của cái ôm kia.

Lam Hạo Thần thấy hành động đáng yêu của Bạch Vũ Mộng, cười cười, cũng ngủ.

Hôm nay giữa bọn họ có bất đồng gì, có lẽ cũng chỉ là ảo giác mà thôi.

Hương hoa hướng trẻ, nếu có thể nguyện luôn ngủ mơ, không để ý đến mưa gió thế gian, chỉ muốn sống trong cuộc sống xinh đẹp sung sướng cho đến khi chết, tro cốt lưu lại trong gió.

Bạn đang đọc truyện *Ma Y Độc Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 13: Ra khỏi rừng

Buổi sáng ngày thứ hai, Bạch Vũ Mộng tỉnh lại, phát hiện bản thân nằm ở trong lòng Lam Hạo Thần, không được tự nhiên giật giật, Lam Hạo Thần bừng tỉnh.

Bạch Vũ Mộng xấu hổ rời khỏi cái ôm của Lam Hạo Thần, Lam Hạo Thần lại không thèm để ý cười cười. Đưa tay sờ sờ trán Bạch Vũ Mộng, đã hạ sốt.

“Người ở trong này đi, ta đi tìm đồ ăn.” Lam Hạo Thần nói xong liền đi ra son động.

Bạch Vũ Mộng nhìn bóng lưng Lam Hạo Thần, lâm vào suy nghĩ sâu xa...

Rất nhanh, Lam Hạo Thần trở lại, mang về hai con chim trĩ đã xử lý tốt. Hắn vừa nướng chim trĩ, vừa cùng Bạch Vũ Mộng tán gẫu.

“Thương thể của ngươi có tốt hơn chút nào không?”

“Đã không có việc gì, cảm ơn ngươi!” Dừng một chút, nghi hoặc nói: “Bất quá, ngươi hôm nay rất kỳ quái a, nghe đồn Chiến Vương không phải thế này!”

Lam Hạo Thần không trả lời nàng, có lẽ chính hắn cũng không rõ vì sao bản thân lại trở nên kỳ quái như thế. Son động lâm vào yên tĩnh. Bọn họ ai cũng không nói gì thêm.

Ở ngoài bìa rừng đã sớm có rất nhiều người vây quanh, một người đi vào không trở về, người thứ hai đi vào cũng không trở về. Lam Hạo Thần võ công cao như vậy, nếu hắn có chuyện gì, chỉ sợ nơi này không một ai có năng lực đi cứu hắn.

Lam Giác Phong thương lượng với Thu Hằng Duệ đi tìm người, nhưng lại bận tâm đến nữ quyến bên này, không thể đi. Chỉ có thể ngồi tại chỗ chờ.

Trong son động Bạch Vũ Mộng cùng Lam Hạo Thần đã ăn xong, Lam Hạo Thần thoáng thu thập một chút: “Bên ngoài mưa đã tạnh, chúng ta trở về đi, bọn họ chờ cũng sốt ruột.”

Bạch Vũ Mộng không nói gì thêm, gạt đầu, nàng phải nhanh chóng làm rõ, bản thân vì sao lại kỳ quái như vậy.

Bạch Vũ Mộng đứng dậy, Lam Hạo Thần chuẩn bị đi lại bên nàng, Bạch Vũ Mộng hơi có chút không được tự nhiên, cũng chỉ có thể để Lam Hạo Thần đỡ đi.

Chờ đến khi bọn hắn đi ra khỏi rừng cây, đã là rất lâu sau, Lam Giác Phong đang chuẩn bị đi gọi ngự lâm quân tìm kiếm bốn phía. Nhìn thấy bọn họ bình an đi ra, rốt cục thở dài nhẹ nhõm.

Nhưng nhìn Lam Hạo Thần thân mật đỡ Bạch Vũ Mộng, đều kinh ngạc há to miệng, hơn nửa ngày không khép lại.

“Hoàng huynh, các ngươi rốt cục đi ra rồi, dọa chết ta!” Lam Giác Phong tùy tiện mở miệng.

Lam Hạo Thần như cũ mặt không biểu cảm, chỉ gạt đầu, ý bảo bọn họ không cần lo lắng.

Hạ Từ Lăng thấy Bạch Vũ Mộng là bị đỡ đi ra, vội vàng khăn trương chạy tới: “Vũ tỷ tỷ, ngươi không sao chứ?”

Thấy Hạ Từ Lăng quan tâm bản thân, Bạch Vũ Mộng khẽ cười, ý bảo nàng không có việc gì. Ánh mắt Hạ Từ Lăng trong lúc hai bọn họ ái muội chuyển

động vại vòng, thấy vậy Bạch Vũ Mộng càng thêm không được tự nhiên.

Đồng Nhiễm cùng Hận Nhuế vội vàng đến đỡ nàng, lần này ra ngoài thật sự là không thuận lợi, thế nào lại liên tục xảy ra nhiều chuyện như vậy, về sau ra ngoài phải xem hoàng lịch.

Đã xảy ra chuyện như vậy, mọi người cũng đều không có tâm tư tiếp tục đóng quân dã ngoại, Bạch Vũ Mộng hướng bọn họ giải thích một chút, liền về Tướng phủ.

Trở lại tướng phủ, Bạch Vũ Mộng còn chưa kịp ngồi, Bạch Cẩm Trình liền mang theo một đám người đến.

Bạch Vũ Mộng lại phải đi ra ngoài, nàng không muốn để cho bọn họ làm ô nhiễm không khí trong phòng.

“Các người vận động nhiều người đến như vậy, có chuyện gì không?” Ngữ khí Bạch Vũ Mộng hơi lạnh, nàng thật sự ghét những người này, trong đó có cả phụ thân của nàng.

“Không có việc gì chúng ta không thể tới sao? Lá gan người thật lớn a, còn dám qua đêm không về, người là một nữ tử, có biết liêm sỉ không?” Bạch Cẩm Trình đi lên mắng to.

“Ta không biết liêm sỉ, cũng là phụ thân người dạy cho, ai bảo ta không có giáo dưỡng đây, nương chết sớm, phụ thân lại đối với ta 'Tốt' như vậy, tất nhiên là không có liêm sỉ!” Bạch Vũ Mộng không có cảm tình gì, phụ thân này đã làm cho nàng tâm lạnh đến cực điểm.

Bạn đang đọc truyện *Ma Y Độc Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 14: Băng hỏa cổ

Bạch Cẩm Trình nghe nói như thế, trên mặt gân xanh nổi lên: "Người, nữ nhi bất hiếu này, người muốn làm mất hết mặt mũi ta mới cam tâm sao?" Hoi dừng lại sau đó tiếp tục nói: "Nói, người đến cùng là cùng gian — phu nào ra ngoài — lẩn lộn?"

"Gian phu?! A!" Bạch Vũ Mộng lạnh lùng trào phúng nói: "Nguyên lai Chiến Vương, Phong vương, Thanh Hoàng Quốc Thái tử đều là gian — phu của ta a, ta đây thật đúng là có vận may ba kiếp a!" Khóe môi hơi gợi lên một độ cong lạnh như băng.

Nghe nàng nói ra những người đó, Bạch Cẩm Trình sửng sốt một chút, không ai nói cho hắn là Bạch Vũ Mộng ở cùng những người đó. Sớm biết như vậy, hắn cần gì phải tìm rắc rối cho mình?

Tình huống hiện tại, Bạch Vũ Mộng khẳng định sẽ không cố kỵ tình cảm cha và con gái. Nếu nàng ở trước mặt họ nói cái gì, như vậy hắn sẽ không có đường sống?

Bọn họ đã mang theo Bạch Vũ Mộng, tất là quan hệ giữa nàng và họ cũng tốt đi. Nữ nhi bất hiếu này, khi nào thì quyền rũ được nhiều người như vậy!

"Sao người không nói sớm! Phụ thân sợ người bị người ta lừa, nếu đã đi cùng nhóm Vương gia, vậy ta cũng không có gì lo lắng. Người ra ngoài lâu như vậy rồi, cũng đã mệt mỏi, nghỉ ngơi thật tốt đi!" Bạch Cẩm Trình muốn nỗ lực vãn hồi chút gì đó.

Bạch Vũ Mộng ôm khóe môi, tựa tiểu phi tiểu nhìn Bạch Cẩm Trình. Bị Bạch Vũ Mộng nhìn như vậy, Bạch Cẩm Trình có hơi không được tự nhiên, đang muốn nói cái gì nữa, Bạch Vũ Mộng liền mở miệng.

"Phụ thân, người không có gì khác muốn nói sao? Tỷ như, bảo ta không được cho bọn họ biết chuyện này." Không đợi Bạch Cẩm Trình nói chuyện, Bạch Vũ Mộng nói tiếp: "Người yên tâm đi, mặc kệ như thế nào, người cũng là phụ thân ta, ta tất nhiên sẽ không nói."

Thấy Bạch Cẩm Trình thở dài nhẹ nhõm một hơi, Bạch Vũ Mộng cười nhẹ. Nàng vốn không muốn nói, cho dù đi nói cho họ biết cũng không phải nhất định sẽ trị được hắn, còn không bằng bán cho Bạch Cẩm Trình một cái nhân tình.

"Ta không quấy rầy người nữa, nghỉ ngơi cho tốt đi!" Nói xong, Bạch Cẩm Trình liền dẫn một đám người lớn nhỏ rời đi.

Bạch Vũ Mộng nhìn bóng lưng bọn họ hoảng loạn giống như chạy trốn, luôn cười, không hề hạ khóe miệng, thẳng đến khi không nhìn thấy nữa, mới thu hồi đầy ánh mắt chăm chọc, trở lại trong phòng.

Mấy ngày kế tiếp, cũng đều không xảy ra chuyện gì. Chỉ là Hạ Tử Lăng đến tướng phủ tìm Bạch Vũ Mộng hỏi thương thế của nàng, đến lúc này, Bạch Cẩm Trình mới biết được Bạch Vũ Mộng bị thương.

Thật sự là không xứng chức phụ thân a!

—— phân cách tuyến ——

Buông thư trong tay xuống, Bạch Vũ Mộng ngẩng đầu nhìn sắc trời, đã rất trễ, Đông Nhiễm đã đi ngủ.

Thôi tắt đèn, chuẩn bị đi ngủ. Ai biết lúc này, từ ngoài cửa sổ lại có người nhảy vào, Bạch Vũ Mộng đang muốn nói chuyện, người nọ lại che của nàng miệng, quát nhẹ: "Đừng nói chuyện."

Bạch Vũ Mộng không nói gì thêm, bốn phía thật yên tĩnh, đột nhiên Bạch Vũ Mộng ra tay nhanh như tia chớp, công kích trực tiếp tới tử huyệt của hắn, lực đạo mau, chuẩn, ngoan, làm cho người ta trở tay không kịp.

Hắn vội vàng né tránh, nhưng vẫn bị đánh trúng, buồn bực hừ một tiếng, ngã thẳng tấp xuống đất.

Bạch Vũ Mộng hừ lạnh một tiếng, xoay người đi kéo khăn che mặt người nọ xuống: "Ta muốn nhìn xem ngươi là loại người nào!" Vừa kéo khăn xuống, tuy rằng đã tắt đèn, bên trong tối đen, nhưng dựa vào thị lực của Bạch Vũ Mộng cùng ánh trăng ngoài cửa sổ chiếu vào, vẫn thấy rõ được người kia là ai.

"Lam Hạo Thần?! Sao lại là ngươi?" Bạch Vũ Mộng kinh ngạc lên tiếng, nhưng vẫn cực lực đè thấp thanh âm.

Lúc này bên ngoài đèn đuốc đã sáng trưng, ánh lửa chiếu vào vô số bóng người lúc ẩn lúc hiện. Nơi nơi vang lên thanh âm "Giết thích khách".

Đã có người hướng về phía phòng của Bạch Vũ Mộng trụ, Bạch Vũ Mộng nhìn Lam Hạo Thần té trên mặt đất, nghĩ đến lần đó hắn mạo hiểm vì nàng hút độc, quên đi, lần này liền trả lại món nợ ân tình cho hắn.

Gian nan đưa hắn từ trên đất đứng lên, kéo tới trên giường. Một khoảng cách ngắn như thế, nhưng khiến Bạch Vũ Mộng mệt đến thở hổn hển, không khỏi oán trách Lam Hạo Thần làm cái gì mà nặng như vậy, nhìn hắn cũng không phải quá béo mà!

Tất cả đều chuẩn bị tốt, quả nhiên bên ngoài có người đến gõ cửa, Đông Nhiễm cùng Hận Nhuê đều đi lên.

"Nhị tiểu thư, thỉnh mở cửa, chúng ta đang điều tra thích khách, xin hỏi người gặp qua người nào lên lút không?" Một thị vệ khách khí hỏi.

Bạch Vũ Mộng nhìn Lam Hạo Thần, Chiến Vương tôn quý lại bị người ta cho là thích khách lên lút, nếu để cho bọn họ biết thích khách bọn họ muốn tìm là Chiến Vương, sẽ có biểu cảm gì.

"Ta đã ngủ, nơi này không có thích khách nào hết, các ngươi muốn tìm thích khách thì đi nơi khác tìm đi, nửa đêm tiến vào phòng nữ tử khuê các còn ra thể thống gì?" Bạch Vũ Mộng cố ý giả bộ như bị đánh thức.

"Nhưng nhị tiểu thư như vậy chúng ta không thể báo cáo được, để lại phòng của người không tìm kiếm."

"Vậy ngươi nói làm sao bây giờ, ta đang thay quần áo, bởi vì các ngươi, danh dự của ta không phải bị hủy sao." Trong thanh âm hơi mang theo một chút nước nở.

Sau khi nói xong, liền cố ý làm ra bộ dáng cời áo, bên ngoài đèn đuốc rất sáng, mà bên trong tối đen một mảnh, bóng dáng cời áo có thể phản chiếu ra cửa sổ, bên ngoài thị vệ thấy, vội vàng nhắm mắt lại.

"Vậy chúng ta không quấy rầy nhị tiểu thư, đi" Chỉ huy thị vệ nói xong liền mang theo bọn họ rời đi.

"Đông Nhiễm, Hận Nhuê, các ngươi cũng đi ngủ đi, ta không sao!" Bạch Vũ Mộng nhàn nhạt an ủi nói, sau khi nói xong liền không còn thanh âm gì.

Đông Nhiễm cùng Hận Nhuê một lát sau cũng đi, Bạch Vũ Mộng thấy bóng dáng các nàng biến mất, mới xoay người đi thăm dò thương thế Lam Hạo Thần.

Đưa tay nhất xúc, liền đụng đến cái gì dính dính, vừa nhìn thấy, thì ra là máu. Lam Hạo Thần chảy rất nhiều máu, hắn tựa hồ là bị đâm bị thương.

Xé mở quần áo ở chỗ miệng vết thương, đơn giản xử lý miệng vết thương một chút, đắp được liệu dùng vải băng lại. Tất cả đều là được liệu trân quý, người khác không thể dùng được, hôm nay đúng là tiện nghi cho Lam Hạo Thần.

Kiểm tra cho hắn một chút, tựa hồ không còn chỗ nào bị thương. Nhưng Bạch Vũ Mộng lại tra được một chỗ bất thường.

Trong cơ thể của hắn có một loại độc tố, tựa hồ là vừa bị hạ, trách không được võ công hắn tốt như vậy lại bị thương. Độc này, Bạch Vũ Mộng tùy tiện cho một viên thuốc đã có thể giải quyết.

Chỉ là, trừ bỏ loại độc này, tựa hồ còn có loại độc khác ở trong thân thể hắn. Hình như là cổ độc, hơn nữa trúng độc đã lâu rồi.

Nàng đã từng nghe sư phụ nói qua, đây là một loại cổ độc rất lợi hại, phải từ trong bụng mẹ bị hạ, bằng không sẽ không có tác dụng. Hơn nữa người trúng loại cổ độc này, thông thường sống không quá mười tám tuổi, nhưng kỳ tích là, Lam Hạo Thần đã hai mươi tuổi, lại chưa chết, có thể tưởng tượng được ý chí nghị lực của hắn mạnh cỡ nào.

Loại cổ này tên là "Băng hỏa cổ". Ở trung cổ người trúng độc mỗi tháng đêm trăng tròn sẽ bị phát tác một lần, khi phát tác băng hỏa đan xen, làm người ta thống khổ.

Bạch Vũ Mộng về mặt phức tạp nhìn Lam Hạo Thần, cổ này ngay cả nàng cũng không chắc là có thể giải.

Có lẽ là lần này bị hạ độc khiến cho cổ độc trong cơ thể hấn phát tác trước kỳ hạn, Lam Hạo Thần lâm vào hôn mê. Trên người lúc lạnh, lúc nóng, thấy vậy Bạch Vũ Mộng không khỏi nhủ mảy.

Cho hấn uống giải độc hoàn chỉ có thể tạm thời áp chế độc, tựa hồ không quá hiệu quả, Lam Hạo Thần mơ mơ màng màng tỉnh, híp mắt mơ hồ thấy được Bạch Vũ Mộng.

Rất nhanh, hấn liền khó chịu mất đi ý thức, chỉ biết trên người lúc lạnh lúc nóng, thật không thoải mái, muốn phát tiết một chút.

Vừa muốn hô to, Bạch Vũ Mộng liền cho hấn ăn một viên dược, hấn kêu không được, nhưng loại cảm giác này càng ngày càng mãnh liệt, làm cho hấn muốn bộc phát ra.

Hấn xoay người, nhìn Bạch Vũ Mộng đang đứng, vươn tay bóp cổ nàng. Bạch Vũ Mộng thật không ngờ hấn sẽ có hành động như vậy, nhất thời không phản ứng lại, bị hấn nắm chặt.

Lam Hạo Thần càng ngày càng dùng sức, tựa hồ muốn thông qua phương thức như vậy để cho mình dễ chịu hơn chút.

Bạch Vũ Mộng bình tĩnh nhìn Lam Hạo Thần, hấn như vậy, không phân biệt được điều gì, cũng không có khí chất phong hoa tuyết nguyệt, chỉ là một con rối không có ý thức.

Quên đi, hấn trúng cổ, cũng không thể trách hấn, ai bảo hấn không thể khống chế bản thân! Chỉ là, nếu cứ tiếp tục bản thân thật sự sẽ bị hấn bóp chết.

Bạn đang đọc truyện *Ma Y Độc Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 15: Như vậy thật không giống hấn

Lam Hạo Thần dùng hết toàn lực bóp cổ Bạch Vũ Mộng, ngay khi Bạch Vũ Mộng muốn ra tay, Lam Hạo Thần thấy được con ngươi bình tĩnh của Bạch Vũ Mộng, bỗng liền thả tay ra.

Đồng tử của hấn cấp tốc co rút lại, tựa hồ nhớ tới cái gì, nhìn dấu lần đỏ trên cổ Bạch Vũ Mộng, Lam Hạo Thần có chút vội vã đứng lên, không biết phải nói cái gì, có chút áy náy cùng đau lòng, không ngừng nói ‘thực xin lỗi’.

Nhìn Lam Hạo Thần như vậy, Bạch Vũ Mộng "Phốc xuy" một tiếng, nở nụ cười, Lam Hạo Thần như vậy thật đáng yêu, không giống với Chiến Vương mặt lạnh kia.

Chỉ được một hồi, biểu cảm lúng túng của Lam Hạo Thần lại biến trở về bộ dáng thông khổ, lần này, hấn cũng không tiếp tục công kích Bạch Vũ Mộng, có lẽ ở trong tiềm thức của hấn, không hy vọng thương hại Bạch Vũ Mộng.

Lam Hạo Thần lui về góc giường, gất gao ôm thân thể của chính mình, thân thể kịch liệt run, tựa hồ tất cả thống khổ thế gian đều tập trung tại trên người hấn.

Bạch Vũ Mộng thấy Lam Hạo Thần như vậy, không biết vì sao, tâm hơi quặn đau, trong mắt lộ ra sự đau lòng rõ ràng. Hấn như vậy, nàng chưa vẫn chưa từng thấy qua, hấn như vậy, thật sự làm cho nàng đau lòng.

Không khống chế được, Bạch Vũ Mộng hướng về phía Lam Hạo Thần đi qua, Lam Hạo Thần cảm nhận được nàng tới gần, sợ bản thân lại xúc phạm tới nàng, rút lui về phía sau.

Bạch Vũ Mộng không lùi mà tiến tới, nâng một bước đi qua, nâng đầu Lam Hạo Thần lên, cho hấn uống một viên thuốc vô cùng trân quý.

Lam Hạo Thần tựa hồ trở nên tốt hơn một chút, nhưng ý thức vẫn không rõ ràng lắm, hơn nữa cổ độc trên người càng lúc càng nghiêm trọng, thân thể đã chống đỡ được, nếu không dựa vào ý chí nghị lực cường đại, đã sớm chống đỡ không được.

Bạch Vũ Mộng có chút kinh hãi, vừa rồi đụng vào hấn, thân thể hấn lạnh như băng như vậy, không phải chỉ lạnh như băng bình thường. Làm cho nàng không khỏi run rẩy.

Nàng giống như hạ một quyết định rất quan trọng, Bạch Vũ Mộng an ủi bản thân, bản thân chỉ là đang trả lại hấn món nợ ân tình thôi, không có gì lớn lao.

Tự cổ vũ bản thân một phen, sau đó trèo lên giường, đưa tay ôm lấy thân thể Lam Hạo Thần, giống như lần trước ở trong sơn động hấn ôm nàng. Sau đó cảm lấy chân đạp ở trên người hai người.

Một hồi sau, thân thể Lam Hạo Thần liền trở nên nóng như lửa, hần không thoải mái đá chần, giống tiểu hải tử, khó chịu lộn xộn.

Bạch Vũ Mộng gắt gao ôm Lam Hạo Thần, giúp hần đem chần lấy ra. Thẳng đến khi thân thể hần lại trở nên lạnh lẽo, lại đắp chần.

Cả đêm cứ như vậy —trôi qua, thẳng đến rạng sáng, nhiệt độ cơ thể Lam Hạo Thần mới từ từ bình thường lại. Hần thống khổ ngủ, dù đang ngủ cũng không thật sự an ổn, luôn cau mày.

Bạch Vũ Mộng thở dài nhẹ nhõm một hơi, thần kinh căng cứng rốt cục cũng nói lỏng, bất tri bất giác cũng ngủ.

Lam Hạo Thần tỉnh lại, nhìn đến cảnh tượng như vậy, Bạch Vũ Mộng ôm hần, đang ngủ say, trên giường đã loạn thành một núi.

Giúp Bạch Vũ Mộng đắp lại chần, Lam Hạo Thần chống đầu nhìn Bạch Vũ Mộng. Nàng ngủ thật sự rất thực nữ, ngày hôm qua hần như vậy, thật sự đã dọa nàng rồi!

Trong mắt mang theo một tia kiên định, âm thầm hạ quyết định, nàng vì bản thân mệt đến như thế, về sau hần nhất định phải bảo hộ nàng thật tốt, không thể để nàng chịu thương tổn.

Tự giễu cười, không biết khi nào thì, hần đối với nàng từ cảm thấy hứng thú biến thành thích, cư nhiên không hề bài xích nàng đụng chạm. Bất quá, như vậy không phải tốt lắm sao?

Dù ngại hiện tại không thích ta, ta cũng nhất định sẽ làm ngại yêu ta, ta tin là như vậy! Trong mắt Lam Hạo Thần tràn đầy kiên định.

Không nghĩ tới người lạnh như băng, vô tình, nhẫn tâm thị huyết như Lam Hạo Thần cũng sẽ thích một người, lại thích nhanh đến vậy, bọn họ cũng chưa từng thấy.

Nhưng người càng lạnh lùng vô tình, chỉ cần một khi yêu ai, sẽ thật lòng mà yêu. Trong lòng sẽ không tính toán này nọ, sẽ toàn tâm toàn ý đối đãi tốt với người đó, tuyệt sẽ không phản bội!

Có lẽ ánh mắt Lam Hạo Thần quá mức nóng, Bạch Vũ Mộng mơ màng tỉnh lại. Nhìn thấy Lam Hạo Thần ngẩn người, mới nhớ tới chuyện đêm qua.

Có chút giận dữ trừng mắt nhìn Lam Hạo Thần, Lam Hạo Thần tự động cho rằng vì nàng thẹn thùng, sang sảng cười phá lên.

Không nghĩ tới Bạch Vũ Mộng che miệng của hần lại, gằm nhẹ nói: "Ngươi muốn để mọi người tới đây có phải không?" Nói xong lại sờ sờ trán Lam Hạo Thần lẩm bẩm: "Bớt sốt rồi..."

Lam Hạo Thần không nói gì nhìn nàng, cho rằng hần phát sốt sao? Làm sao có thể, chính biểu cảm vừa rồi của nàng thật sự rất đáng yêu, cho nên hần mới nhìn không được nở nụ cười.

Bạch Vũ Mộng rất nhanh từ trên giường đứng lên, lạnh lùng nói: "Ngươi có thể đi được rồi, ta cũng không muốn bị liên lụy!"

Nghe nàng nói như thế, trong mắt Lam Hạo Thần nhanh chóng xẹt qua một chút bị thương, chẳng qua hần che giấu rất khéo, cũng không bị Bạch Vũ Mộng phát hiện.

"Ngươi cứ như vậy đuổi ta đi, thương thế của ta còn chưa có tốt đâu, làm sao ngươi có thể nhẫn tâm như vậy? Ta tùy thời đều có thể gặp nguy hiểm a." Nói xong còn không quên chen thêm vài giọt nước mắt.

Nhìn người này hoàn toàn không giống voi Lam Hạo Thần, Bạch Vũ Mộng thật sự hoài nghi Lam Hạo Thần có phải ngày hôm qua bị cô độc phát tác làm tổn thương đến đầu óc không, làm sao có thể biến hóa lớn như vậy?

"Nơi này là phòng của ta, ta nói ngươi đi thì ngươi phải đi, ngươi mấy tuổi rồi, còn cư xử như vậy!" Ngữ khí Bạch Vũ Mộng như trước lạnh lùng, lần này tựa hồ còn mang theo chút tức giận.

Chỉ là, bình thường nàng chưa bao giờ xúc động như vậy, cảm xúc hôm nay của Bạch Vũ Mộng có chút khác, có chút kỳ quái, nhưng hai người đều không chú ý tới, có lẽ, có chú ý, chỉ là không muốn thừa nhận mà thôi.

"Nga!" Lam Hạo Thần cúi đầu lên tiếng, đi tới cửa.

Bạch Vũ Mộng nhìn bóng lưng Lam Hạo Thần cô đơn cùng bước chân có chút khập khiễng, rốt cục vẫn mềm lòng: "Quên đi, ngại lưu lại đi, coi như ta trả lại ân tình kia cho ngại, ta cũng không muốn ngại chết ở nơi nào đó, đến lúc đó lại là trách nhiệm của ta. Từ nay về sau, chúng ta hai người không ai thiếu nợ ai."

Nói xong, liền chuyển ngại đi. Lam Hạo Thần kinh hi quay đầu lại, căn bản không có đem câu nói cuối cùng nghe lọt tai, cho dù nghe lọt thì sao, bọn họ hai người làm sao có thể không ai thiếu nợ ai được!

Lam Hạo Thần hưng phấn trở về trên giường nằm xuống, nhìn Bạch Vũ Mộng đi qua đi lại, trong lòng cảm thấy ngọt ngào như mật, ngày ngày như vậy thật sự quá tốt rồi, nhưng mà, con đường truy thê của hần tựa hồ có chút khó khăn a!

Thời điểm Đông Nhiễm vào, nhìn thấy Lam Hạo Thần, thiếu chút nữa kêu lên, may mắn phía sau Hận Nhuyết kịp thời che kín miệng nàng, mới không làm

nàng kêu lên.

Đồng Nhiễm ngờ ngác đứng nhìn, hơn nửa ngày mới hồi phục tinh thần lại, ánh mắt nhìn về phía Bạch Vũ Mộng đang ngồi ở một bên nhàn nhã uống trà, không tiếng động hỏi là chuyện gì xảy ra.

Bạch Vũ Mộng bất đắc dĩ lắc đầu, đem mọi chuyện phát sinh toàn bộ đều nói ra, chỉ là, nàng xem nhẹ cái gì, chỉ có nàng biết mà thôi.

Nhìn Bạch Vũ Mộng tín nhiệm hai nha hoàn kia vô điều kiện, Lam Hạo Thần có chút ghen tị, sao không thấy nàng tín nhiệm hẳn như vậy?

Sau vài ngày, Lam Hạo Thần luôn ăn tại phòng Bạch Vũ Mộng, trong lúc đó có người lại đến hỏi về thích khách, nhưng đều bị Bạch Vũ Mộng trả lời qua loa.

Điều duy nhất không tốt là, Lam Hạo Thần không chịu để hai nha hoàn chiếu cố hẳn, cứ muốn Bạch Vũ Mộng tự mình động thủ. Bạch Vũ Mộng lúc đầu không đồng ý, nhưng là vì thiếu nhân tình của Lam Hạo Thần, bất đắc dĩ đành phải đáp ứng.

Bạn đang đọc truyện *Ma Y Độc Phi* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 16: Thiên Sơn lão nhân

Một ngày này, Bạch Vũ Mộng bưng một chén nước tới cho Lam Hạo Thần, không cam tình không nguyện đưa đến bên miệng Lam Hạo Thần, Lam Hạo Thần cười uống xong chén nước này.

"Nàng muốn ta gọi nàng là gì đây?" Lam Hạo Thần giống như đang suy xét.

Bạch Vũ Mộng liếc mắt: "Tùy ý ngươi, đâu có liên quan gì tới ta?"

"Vây về sau ta sẽ kêu nàng là Mộng Nhi, đây là cách gọi độc quyền chỉ thuộc về ta, người khác không thể kêu." Lam Hạo Thần suy nghĩ nói.

Bạch Vũ Mộng trừng mắt nhìn Lam Hạo Thần một cái: "Người khác muốn kêu thế nào, ta làm sao ngăn cản được, ngươi không phải là đang ép buộc làm khó người khác sao!"

Lam Hạo Thần lại làm ra bộ dạng ủy khuất nhìn nàng, nhìn hẳn như vậy, Bạch Vũ Mộng bất đắc dĩ thở dài: "Được, ta đáp ứng ngươi, được chưa?"

Lam Hạo Thần vui vẻ nở nụ cười, nụ cười của hắn, so với bình thường càng quái dị, quả thực người thường không thể lý giải. Bạch Vũ Mộng thấp giọng rủa một tiếng "Yêu nghiệt", liền bước đi.

Thương thế Lam Hạo Thần đã tốt lên, hôm nay, thời điểm Bạch Vũ Mộng vào nhìn thấy trong phòng có một hắc y nhân xa lạ, giống như đang báo cáo cái gì cho Lam Hạo Thần.

Lại cùng Lam Hạo Thần nói một lúc, người kia mới đi, tựa hồ tuyệt đối không sợ Bạch Vũ Mộng sẽ đem bí mật của bọn họ tiết lộ ra ngoài. Linh Trần trước khi đi nhìn Bạch Vũ Mộng một cái, đây là chủ mưu tương lai, bản thân không thể đắc tội.

Lam Hạo Thần xoay người nhìn về phía Bạch Vũ Mộng: "Mộng Nhi, ta có chút việc, phải đi!" Trong lời, ngoài lời đều lưu luyến không rời.

Bạch Vũ Mộng chỉ nhàn nhạt lên tiếng, cũng không nói gì nữa. Thái độ như vậy làm Lam Hạo Thần có chút hơi thất vọng, bất quá cũng không nói gì thêm, nhảy ra ngoài cửa sổ.

Bạch Vũ Mộng làm bộ như không có việc gì tiếp tục làm việc, nhưng khóe mắt lại cứ nhìn theo bóng lưng Lam Hạo Thần cho tới khi không thấy nữa, mới thu hồi.

Lúc này Hận Nhuế từ bên ngoài đi vào: "Tiểu thư, Mặc liễu trang đưa thiệp mời tới, mời người tham gia đại hội võ lâm."

"Uh, ta đã biết rồi, ta sẽ đi." Vừa rồi bọn Lam Hạo Thần nói chính là cái này, cho nên Bạch Vũ Mộng đã biết rồi.

Về phần thiệp mời, còn là mời thế lực mà Bạch Vũ Mộng đang âm thầm tổ chức, thế lực kia tên là Phụng Hoàng lâu, là một tổ chức sát thủ. Phụng Hoàng lâu mới xuất hiện, lần lượt đã diệt vài môn phái, thanh danh trong chốn võ lâm vang chấn.

Phụng hoàng lâu luôn do Hận Nhuế ra mặt, chủ nhân là nàng cũng chưa từng đi qua dù chỉ một lần, bất quá có Hận Nhuế làm việc, nàng thật sự yên tâm.

Sát thủ đều là Hận Nhuế huấn luyện, mà Hận Nhuế là do Bạch Vũ Mộng huấn luyện, điều này gián tiếp chứng minh rằng, đây là một tổ chức sát thủ được huấn luyện theo phương thức hiện đại, tất nhiên là những tổ chức sát thủ khác không bằng.

Hiện tại Bạch Vũ Mộng, đã tương đối là người có tiền, Hoa rơi lâu mỗi ngày đều có rất nhiều tiền chạy vào túi nàng, mà Phụng Hoàng lâu cũng có thể kiếm không ít tiền.

Bất quá thể lực này nàng tạm thời còn không muốn để bại lộ, hiện tại mũi nhọn của nàng đã lộ ra rất nhiều, không thể lại quá kiêu ngạo, bằng không, mọi chuyện sẽ rất phiền toái, nàng hiện tại cần phải tự hạ thấp mình xuống.

—— phân cách tuyến ——

Hôm nay Bạch Vũ Mộng nhàn rỗi không có việc gì, chuẩn bị đi ra ngoài dạo, lâu rồi không có ra ngoài, đều là do tên hỗn đản Lam Hạo Thần này, thật sự là tức chết nàng rồi.

Ngồi xe ngựa, đi tới một vùng ngoại ô, nơi này phong cảnh khá tốt, thích hợp để giải sầu.

Lúc này, Bạch Vũ Mộng phát hiện cách đó không xa có một bóng dáng màu trắng đang di chuyển, nhất thời tò mò đi qua. Đi qua mới phát hiện, nguyên lai đó là một lão nhân râu bạc, mặc y phục trắng.

Liền cảm thấy nhàm chán, liền xoay người chuẩn bị đi. Ai ngờ cái lão nhân kia lại gọi Bạch Vũ Mộng lại: "Nữ oa tử, vì sao nhìn thấy lão nhân ta lại muốn đi?"

Bạch Vũ Mộng đành phải quay đầu lại cười cười nói: "Ngại quá, ta chỉ nhìn lầm người, không quấy rầy ngài."

Lão nhân nhìn Bạch Vũ Mộng, hai mắt nguy hiểm, nha đầu này căn cốt rất tốt a, ta nhiều năm như vậy đều không gặp được nhân tài luyện võ như vậy, nhất định không thể thả nàng ta đi.

"Tiểu nha đầu, có hứng thú bái ta làm sư hay không, ta dạy võ công cho ngươi!" Lão nhân hiền lành nói.

Bạch Vũ Mộng động tâm, đích xác, tại cổ đại, nếu dùng chiêu thức hiện đại là không được, cổ nhân đều rất phi thường. Tuy rằng rất muốn đáp ứng ngay lập tức, nhưng vẫn là quyết định muốn dò xét khẩu vị lão nhân này.

"Ngươi là ai, vì sao ta phải tin tưởng ngươi?"

Lão nhân kinh ngạc mở to mắt: "Ngươi ngay cả ta là ai cũng không biết, thế gian ai cũng hao hết tâm tư muốn tìm được ta, ngươi cư nhiên lại không biết ta! Tốt lắm, ta nói cho ngươi biết, ta là Thiên Sơn lão nhân."

"Thiên Sơn lão nhân? Không biết." Lão nhân nhất thời cảm giác như có một đám quạ đen bay qua, "Bất quá đã nhiều người tìm ngươi như vậy, khẳng định là không kém, ta đồng ý."

Thiên Sơn lão nhân lau mồ hôi, tiểu nha đầu này, rất khó đối phó a.

Bạch Vũ Mộng nhìn Thiên Sơn lão nhân, nàng cũng không nghĩ tới lại là Thiên Sơn lão nhân, nàng nghe nói qua, Thiên Sơn lão nhân phát ngôn bừa bãi, cả đời chỉ nhận một đệ tử, không nghĩ tới bản thân may mắn như vậy.

Vừa bái sư, sư phụ này đưa ra một ít bí tịch võ công giao cho nàng, để chính nàng tự luyện. Mà sư phụ không đáng tin kia chỉ đơn giản dạy nàng một ít khẩu quyết cùng tâm pháp, lưu lại một khối ngọc bội trắng như tuyết, liền bỏ đi. Nói là về sau muốn tìm hân, chỉ cần cầm khối này ngọc bội có dấu tuyết điều đến trong tiệm, thì hân sẽ tới gặp nàng.

Bạch Vũ Mộng bất đắc dĩ thở dài, nàng đã bái cái dạng sư phụ gì thế này, thế nào lại không đáng tin như vậy, hơn nữa, bản thân sao lại có cảm giác rơi vào cạm bẫy.

Ở ngoại ô lật một quyển bí tịch ra xem, luyện một hồi, khi trở về về tới tường phủ, trời đã gần tối đen.

Trở lại Thính Vũ các, Bạch Vũ Mộng đem bí tịch này ra, từ đầu tới đuôi nhìn một lần, đã nhớ kỹ gần hết, như vậy sau này chỗ nào cũng có thể tu luyện.

Kỳ thực, Bạch Vũ Mộng có bản lĩnh đã gặp qua cái gì là không quên được, bản lĩnh này bình thường giúp nàng rất nhiều, hiện tại, lại càng hữu dụng.

Trong đó chiêu thức phượng múa cửu thiên, mà mỗi một chiêu đều có chín chiêu thức nhỏ, tuy có chút phiền toái, nhưng uy lực quả thật không thể lường được.

Nghe nói phượng múa cửu thiên chưa từng có người nào có thể luyện đến chiêu thứ chín, lợi hại nhất cũng chỉ luyện đến chiêu thứ tám thức thứ ba, như vậy sẽ phát huy không hết toàn bộ uy lực của phượng múa cửu thiên, mà lực công kích sẽ yếu đi rất nhiều.

Bạch Vũ Mộng trước tiên cũng chỉ có thể thử luyện một chút, không biết có được không, nhưng ở cổ đại, có chiêu thức phòng thân cũng tốt, võ công cổ đại rất biến thái, hiện đại không thể so được.

Nghiên cứu hoàn tất, Bạch Vũ Mộng liền ngủ, mặc kệ mọi thứ. Mấy ngày qua, nàng mỗi ngày đều rèn luyện, xương cốt cũng càng ngày càng tốt, luyện một chút chiêu thức hân không thành vấn đề.

Ngày hôm sau, phải đi vô rừng trúc, trước tiên thực hiện chương trình luyện tập mỗi ngày, sau đó khoanh chân ngồi dưới đất, nhớ lại chiêu thức trong đầu.

Thăng đến mặt trời lên cao, trên người Bạch Vũ Mộng bộc phát ra năng lượng vĩ đại, làm chấn động chung quanh, lá cây vang sà sạt.

Cách xa đó ở Chiến Vương phủ Lam Hạo Thần cảm nhận được này cỗ năng lượng này, cùng cỗ năng lượng trong cơ thể hấn hấp dẫn lẫn nhau, đang muốn đi truy tìm xem là cái gì, cỗ năng lượng này lại biến mất.

Bạch Vũ Mộng nhẹ nhàng thở ra, may mắn che giấu mau, bằng không bị phát hiện liền xong đời. Không nghĩ tới cái này có thể luyện nhanh như vậy, bỗng chốc liền luyện đến chiêu thứ nhất thức thứ bảy.

Nếu người khác biết năng nghĩ như vậy, nhất định sẽ sợ tới mức học máu, đây là có bao nhiêu biến thái a, ai lại mạnh mẽ giống như nàng, bỗng chốc có thể luyện được nhiều như vậy.

Bất quá nghĩ đến cũng liên quan đến võ thuật hiện đại cùng mỗi ngày nàng kiên trì rèn luyện, có lẽ cùng thái cực quyền có liên quan, cũng là hạng mục nàng mỗi ngày đều luyện, đây là thói quen kiếp trước của nàng.

Bạn đang đọc truyện *Ma Y Độc Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 17: Rừng anh đào

Rất nhiều ngày trôi qua, vẫn như trước không có gì xảy ra, Bạch Vũ Mộng có một không gian yên tĩnh để luyện công, võ công tăng lên không ít.

Hiện tại Bạch Vũ Mộng đã luyện đến chiêu thứ tư thức thứ chín, không thể không nói, tốc độ kinh người như vậy, trong đó cũng có nỗ lực rất lớn của Bạch Vũ Mộng.

Hôm nay, Bạch Vũ Mộng luyện công xong đang xem thư, Đông Nhiễm từ bên ngoài thở hồng hển chạy vào: "Tiểu thư, tiểu thư!"

Bạch Vũ Mộng đầu cũng không nâng lên, tiếp tục đắm chìm trong sách, nha đầu kia tính tình khi nào mới có thể sửa a, luôn hấp tấp như vậy.

"Tiểu thư, sao ngươi còn nhàn nhả như vậy a, trong cung cử người tới, chỉ rõ tên muốn gặp tiểu thư."

"Ngà?" Bạch Vũ Mộng nhú mày, người trong cung tìm nàng có chuyện gì, dù sao khẳng định không phải chuyện tốt gì.

"Vây đi thôi, đừng để mọi người đợi lâu!" Bạch Vũ Mộng thả lỏng chân mày, lạnh nhạt đứng dậy, liền đi ra ngoài, cũng không có trang điểm

Linh Liên núp ở một bên nhìn thấy như vậy, lập tức xoay người chạy đi. Bạch Vũ Mộng dùng khước mắt liếc Linh Liên một cái, làm bộ như không phát hiện, rồi đi.

Đến đại sảnh, Lâm Thái Sương đã ở đó, đang tươi cười đối mặt với vị công công trong cung.

Nhìn thấy Bạch Vũ Mộng đến, vị công công kia lập tức đứng dậy đón chào, cười nói: "Nhị tiểu thư, nô tài phụng mệnh hoàng thượng, hoàng hậu, đến thỉnh nhị tiểu thư tiến cung."

Bạch Vũ Mộng lễ phép gật đầu: "Vây công công có biết là có chuyện gì không?" Bạch Vũ Mộng nhàn nhạt hỏi.

"Ngày mai có một đại hội luận võ, là võ sĩ nước ta cùng nước khác thi đấu, chỉ là bàn luận một chút, tăng thêm hòa khí giữa các nước." Dừng lại một chút, lại tiếp tục giải thích: "Hoàng thượng hoàng hậu mời nhị tiểu thư cùng tham gia, đương nhiên, người nhà của ngươi cũng sẽ đi, chỉ là bọn họ ngày mai mới tới, mà hôm nay muốn ngươi tiến cung liền, Hoàng hậu nương nương rất nóng lòng trông ngươi đến!"

Bạch Vũ Mộng cảm thấy có chút kỳ quái, thái giám này lại giải thích cặn kẽ cho nàng như vậy, thông thường thái giám không phải đều rất kiêu ngạo sao?

Mà tên thái giám kia lại nghĩ thâm, ngay cả Hoàng thượng đều tự mình hạ chỉ, còn phái kiệu tới đón nàng, có thể thấy được Hoàng thượng rất thích nàng. Cho nên hẳn không thể đắc tội nàng được, bằng không, khó giữ được vị trí này a.

Hơn nữa, tài nữ như thế, tương lai nhất định có thể tỏa sáng, không chừng về sau còn có thể dựa vào nàng một ít.

Cho dù nghi hoặc, Bạch Vũ Mộng cũng không hỏi ra, chỉ gật đầu, liền chuẩn bị đi theo thái giám. Nàng cũng lâu rồi không gặp dì, cũng có chút nhớ nữ nhân ôn nhu kia!

Chính lúc này, còn có người cố tình đứng ra quấy rối: "Công công, ta cùng Vũ muội muội cảm tình rất tốt, ta sợ nàng tiến cung không ai chiều cổ, không bằng ta cũng đi cùng!"

Bạch Hàm Đại chẳng biết xấu hổ nói ra, mở to mắt nói dối. Công công này đối với chuyện Bạch phủ cũng biết chút chút, đương nhiên sẽ không tin tưởng Bạch Hàm Đại.

"Bạch đại tiểu thư, thật ngại quá, Hoàng thượng chỉ mời một mình nhị tiểu thư, hơn nữa nha hoàn trong cung cũng sẽ chăm sóc nhị tiểu thư thật tốt, ngài chờ ngày mai rồi tiến cung đi!" Công công khách khí nói, lời nói bên trong bên ngoài đều không khách khí châm chọc.

Bạch Hàm Đại trong nháy mắt liền đỏ mặt, xấu hổ.

Bạch Vũ Mộng đi ra bên ngoài, nhìn thấy xe ngựa chuyên dụng của hoàng cung, không khỏi nghi hoặc, trong hồ lô của Hoàng thượng đến cùng là bán thuốc gì, lại tự nhiên giống trông khua chiêng tới đón nàng, là muốn cho nàng có thêm địch nhân sao?

Lắc đầu, cũng không nói gì thêm, cùng Đông Nhiễm lên xe ngựa, mà giữ lại, nàng còn muốn Hận Nhuê dùng thế lực hỗ trợ nàng!

Một đường chạy đến Hoàng cung, không lưu lại chút gì, rất nhanh đã đến cung. Có một thái giám dẫn nàng đến Phụng tề cung của Hoàng hậu.

Đi vào, Bạch Vũ Mộng liền nhìn thấy một người không muốn thấy, Hoàng Thượng, Hoàng Hậu đều ở đây, còn có một người, là Lam Hạo Thần.

Bạch Vũ Mộng hưng hăng từng mắt nhìn Lam Hạo Thần một cái, xoay người hướng về phía Hoàng Thượng Hoàng Hậu đi đến, vẫn như trước không hành lễ, chỉ gật đầu.

Nhưng bọn họ đều không để ý, Hoàng thượng cười cười, nói: "Vũ nhi, ngươi ở lại trong cung cùng đi của ngươi vài ngày đi, vừa vặn ngày mai là đại hội luận võ, ngươi cùng đi với nàng."

Sau đó dừng một chút, lại nói: "Ta còn có việc, không quấy rầy các ngươi ôn chuyện, ta chấp thuận cho ngươi ở lại trong cung có thể không tuân thủ quy củ." Sau khi nói xong bước đi, trong mắt tràn đầy hàm ý tán thưởng cùng vừa lòng, giống như đang nhìn con dâu. Xem ra nên giúp tiểu tử này tìm một nương tử, nàng chính là một ứng cử viên tốt nhất.

Hoàng thượng đi rồi, Hạ Thi Lan cũng dùng loại ánh mắt này nhìn Bạch Vũ Mộng, sau đó kêu Bạch Vũ Mộng đi qua ngồi xuống.

Hàn huyền thật lâu, Lam Hạo Thần luôn ngồi ở một bên không nói gì. Hạ Thi Lan cảm thấy đã tới lúc, liền nói: "Ta già rồi, cũng dễ dàng cảm thấy mệt mỏi, mới nói chuyện một chút, đã mệt mỏi, ta đi nghỉ trước. Thần nhi, ngươi mang theo Vũ nhi đi dạo đi!" Nói xong liền rời đi.

Lam Hạo Thần lên tiếng, ánh mắt ý bảo Bạch Vũ Mộng "Đi thôi". Bạch Vũ Mộng không cam lòng theo sau, cùng một tên biến thái như vậy đi dạo, sẽ phá hủy phong cảnh mất.

"Mộng Nhi, ta mang nàng đến một chỗ, nơi đó ngay cả phụ hoàng, mẫu hậu của ta đều không biết, nàng là người đầu tiên biết." Lam Hạo Thần hưng phấn mở miệng, lôi kéo tay Bạch Vũ Mộng đi đến một chỗ.

"Ta chưa nói gì cả, ngươi không sợ ta nói cho người khác biết? Hơn nữa, trong hoàng cung này còn có nơi người khác không biết sao?" Bạch Vũ Mộng lạnh lùng phản bác.

Lam Hạo Thần không nói gì, chỉ gắt gao lôi kéo tay Bạch Vũ Mộng, đi quanh quanh vòng vòng, thẳng đến một nơi hoang tàn vắng vẻ.

Chỗ này quả nhiên không có ai biết, một nơi heo lánh như vậy, hơn nữa, còn có chút... cũ nát, kỳ thực không thể nói là cũ nát, nơi này hoàn toàn là phế tích a.

Trong hoàng cung còn có một chỗ như vậy, sẽ không phải là lãnh cung đi! Bạch Vũ Mộng luôn suy nghĩ, cho nên không phát hiện Lam Hạo Thần luôn nắm tay nàng, hiện tại hẳn ở một bên vùng trộm vui vẻ!

Lam Hạo Thần thu hồi ý cười, nói: "Nàng đoán không sai, nơi này thật sự là lãnh cung, bất quá nơi ta mang ngươi đến không phải nơi này." Bạch Vũ Mộng kinh ngạc hẳn làm sao có thể biết bản thân suy nghĩ cái gì, Lam Hạo Thần lại mở miệng: "Nàng đi theo ta, sẽ không làm nàng thất vọng!"

Nói xong, nắm tay nàng, đi vào lãnh cung. Đi lòng vòng một hồi, rốt cục đi tới một chỗ, Bạch Vũ Mộng nhất thời bị cảnh tượng trước mắt mê hoặc.

Đó là một mảnh rừng anh đào, hiện tại là thời điểm anh đào nở, một rừng cây anh đào nở rộ làm mê mẩn lòng người.

Một trận gió nhẹ thổi tới, nhành cây hơi lay động, cánh hoa anh đào rơi đầy trời, giống như cánh trong mơ, không hề chân thực.

Bạch Vũ Mộng say mê đứng lên, xuyên qua rừng anh đào, giống như một tiên tử đứng dưới hoa, người và hoa dung hợp vào nhau, giống như nhất thể.

Lam Hạo Thần nhìn Bạch Vũ Mộng, ánh mắt đầy sùng nịch cùng si mê, nàng như vậy hẳn chưa bao giờ gặp qua, đẹp như vậy, nhưng lại không chân thực, cảm giác nàng tùy thời đều có thể biến mất.

Ý nghĩ này khiến Lam Hạo Thần lắp bắp kinh hãi, chạy nhanh tới, ôm lấy Bạch Vũ Mộng, Bạch Vũ Mộng đang đắm chìm bên trong cảnh đẹp đột nhiên bị người ta ôm lấy, liền hoảng hốt.

"Lam Hạo Thần, ngươi làm gì! Mau buông ra!" Bạch Vũ Mộng quát, thân thể không ngừng giãy dụa.

"Đừng nhúc nhích, cho ta ôm một lúc, một lúc thôi!" Giọng Lam Hạo Thần khàn khàn truyền đến, trong thanh âm mang theo ý nghĩ sợ hãi mà kinh hi. Nghe hắn nói như thế, Bạch Vũ Mộng quả nhiên không động dậy nữa, không biết tại sao, thanh âm này, làm cho nàng không đành lòng lại cự tuyệt. Bạn đang đọc truyện *Ma Y Độc Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.
Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 18: Đại hội luận võ

Cứ như vậy, Lam Hạo Thần ôm Bạch Vũ Mộng đứng yên một chỗ thật lâu. Bốn phía là cánh hoa tung bay, một nam nhân như tiên giáng trần đang ôm một nữ nhân che mặt.

Tình cảnh đó đẹp như vậy, làm cho người ta không đành lòng phá hư, giống như hai người này vốn dĩ không thuộc về thế tục, chỉ vì một lần trùng hợp, mới hạ phàm.

Chỉ tiếc, chuyện tốt đẹp sẽ kết thúc rất nhanh. Lam Hạo Thần lưu luyến không rời buông Bạch Vũ Mộng ra, Bạch Vũ Mộng miễn cưỡng cảm lập tức nhảy ra vài bước.

Lam Hạo Thần cười cười, ánh mắt nhìn về phía xa: "Mộng Nhi, nàng biết không, ta phát hiện ta thích nàng." Nói xong tự giễu cười: "Ta vốn cho là cả đời này ta sẽ không bao giờ động tình."

Bạch Vũ Mộng kinh ngạc nhìn hắn, há miệng thở dốc, lại không nói gì cả.

"Ta cũng không biết từ khi nào thì bắt đầu, cũng không biết vì sao lại thích nàng, dù sao, thích chính là thích." Nói xong, ánh mắt sáng quắc nhìn Bạch Vũ Mộng.

Tại một nơi mộng ảo như vậy, lại nghe lời tỏ tình rung động lòng người như vậy, mặc dù là ai đều sẽ đáp ứng, chỉ là, Bạch Vũ Mộng lại không có phản ứng gì.

Một lát sau, Lam Hạo Thần thất bại mở miệng: "Không sao, ta có nhiều thời gian, có thể chờ nàng, ta tin tưởng, nàng nhất định sẽ yêu ta!"

Nội tâm Bạch Vũ Mộng tràn đầy phức tạp, nàng không biết nên đối mặt với phần cảm tình này như nào. Nàng đã từng thất bại trong tình cảm, nàng không dám yêu lần nữa, nàng sợ yêu, sẽ lại bị thương.

Nhìn Bạch Vũ Mộng như cũ không có phản ứng, Lam Hạo Thần bất đắc dĩ cười, kéo tay Bạch Vũ Mộng, liền đi ra khỏi mảnh rừng anh đào này.

Bạch Vũ Mộng một mực yên lặng đi sau lưng Lam Hạo Thần, một câu cũng đều không nói, cũng không rút tay từ trong tay Lam Hạo Thần về.

Mà Lam Hạo Thần giống như là không có chuyện gì xảy ra, cứ tự nhiên gắt gao lôi kéo tay Bạch Vũ Mộng, hiện tại hắn đối với phần cảm tình này rất kiên định.

Đi đến cửa Phượng Tê cung, Bạch Vũ Mộng mới rút tay lại. Lam Hạo Thần cũng không nói gì nữa, cùng nàng song song đi vào Phượng Tê cung.

—— phản cách tuyến ——

Ngày hôm sau, đại hội luận võ chính thức bắt đầu.

Ở giữa là một võ đài dùng để luận võ, chỗ còn lại xếp một loạt chỗ ngồi. Chỗ ngồi của Hoàng thượng, hoàng hậu vẫn như trước, ở chỗ cao nhất.

Vị trí của Bạch Vũ Mộng lại ở bên cạnh Hoàng hậu, có thể đem toàn bộ sân nhìn không sót cái gì. Mà chỗ ngồi của sứ giả theo thứ tự từ vị trí của Hoàng thượng xếp xuống dưới.

Nhóm Vương gia đều ngồi ở bên cạnh Bạch Vũ Mộng, Lam Cảnh Diệp hung hăng nhìn chăm chăm Bạch Vũ Mộng, tựa hồ nàng đoạt mất bảo bối của hắn.

Trùng hợp là, vị trí Lam Hạo Thần ở ngay bên cạnh Bạch Vũ Mộng, càng làm cho người nào đó đặc ý, tục ngữ nói gần quan sẽ được ban lộc.

Đại hội luận võ rất nhanh bắt đầu, nghe nói lần này vài vị Vương gia đều phải lên đài so tài một chút. Hơn nữa, nghe đồn lần này người của thái tử Lam Tường quốc cũng sẽ lên đài.

Đương nhiên đó là tin tức ngoài đường do nha đầu Đông Nhiễm nghe được.

Nhìn phía dưới, mọi người ai nấy cũng đều quan sát kỹ vô đài, vẻ mặt rất háo hức, Bạch Vũ Mộng bỗng nhiên cũng thấy hứng thú, nhìn một chút cũng không sao.

Trận đấu chính thức bắt đầu, đầu tiên là người giữa Lam Tường quốc và Mộ Dung Quốc, thời điểm bắt đầu, tựa hồ chẳng phân biệt được cao thấp, nhưng dần dần, tuyến thủ Lam Tường quốc liền rơi vào thế hạ phong.

Bạch Vũ Mộng nhẹ nhàng ni non một câu: "Thế lực quá kém, lần này Lam Tường quốc thua rồi."

Không ngờ đã bị Lam Hạo Thần công lực thâm hậu thính tai nghe thấy, lại gần hỏi: "Mộng Nhi, làm sao nàng biết được?"

Bạch Vũ Mộng liếc mắt, trước mặt mọi người như vậy cư nhiên lại lớn mật dựa gần vào nàng, bất quá, hắn đã không thèm để ý, vậy bản thân nàng để ý nhiều như vậy làm gì.

"Tin hay không, ngươi xem đi rồi biết" Nói xong lời này, Bạch Vũ Mộng không mở miệng nữa, nhưng cũng âm thầm kinh thán thính lực của hắn.

Ngồi ở phía dưới, đại thần cùng nhóm Vương gia thấy được một màn như vậy, cũng đều suy đoán, hai người này quan hệ như thế nào, sao lại thân mật như thế.

Mà Bạch Hàm Đại còn oán hận nghĩ, Bạch Vũ Mộng tiện nhân đáng chết, nhanh như vậy đã quyến rũ được Chiến Vương, quả nhiên là hồ ly tinh.

Bạch Cẩm Ngâm ở một bên ngồi yên tĩnh, cúi mắt, không ai biết nàng đang nghĩ gì. Ở nơi không ai nhìn thấy, tay của nàng xiết chặt khăn tay, ánh mắt đầy hận ý.

Bạch Vũ Mộng cảm giác được nhiều tia lửa, tầm mắt bắn về phía nàng, ngừng đầu nhìn thoáng qua, không có phản ứng gì khác, nhưng lại ngầm hung hăng trừng mắt liếc Lam Hạo Thần một cái, đều tại tên yêu nghiệt này.

Lam Hạo Thần cũng không nói gì thêm, chỉ sùng nịch cười. Nhìn bộ dáng Bạch Vũ Mộng sinh khí, nhìn thế nào cũng thấy đáng yêu.

Đây giống như tục ngữ nói tình nhân trong mắt hóa tây thi sao?

Quả nhiên, cuối cùng, Mộ Dung Quốc thắng, Lam Ngạo Thiên tựa hồ có chút mất hứng, chỉ vỗ tay vài cái, khen ngợi vài cái, liền tuyên bố bắt đầu trận tiếp theo...

Tỷ thí rất nhiều trận, các quốc gia đều có thắng có bại, Lam Ngạo Thiên cũng tựa hồ rất cao hứng, bởi vì Lam Tường quốc dẫn đầu một ít.

Kỳ thực, lần tỷ thí này, không chỉ là hòa hợp mối quan hệ giữa các quốc gia, còn có hàm ý so đo ở bên trong. Mọi người đều quan sát đối phương để đưa ra chiến lược chuẩn xác nhất.

P phía dưới đài, người Lam Tường quốc lại thua rồi, lần này đối chiến là người Phong quốc. Đã thua vài trận rồi. Người thắng đang đắc ý kêu gào, võ sĩ Lam Tường quốc người nhìn ta, ta nhìn người, tựa hồ đều không biết nên phải ai ra mới tốt.

Lam Ngạo Thiên có chút tức giận, chẳng lẽ Lam Tường quốc không ai có thể đánh thắng người kia sao?

Lúc này, Lam Cảnh Diệp vận khinh công bay ra ngoài, lần này, để hấn đến đối phó cái người kiêu ngạo kia đi.

Lam Ngạo Thiên rốt cục nói lỏng mảy, xem ra, đứa con trai này vẫn rất hiểu chuyện, trong mắt mang theo một chút tán thưởng. Một bên quý phi nhìn thấy, âm thầm vui sướng, xem ra lần này Diệp nhi có hi vọng tranh đoạt thái tử vị rồi.

Lam Ngạo Thiên quay đầu nhìn Lam Hạo Thần, đứa con trai này hấn tương đối vừa lòng, nhưng hấn tựa hồ đối đế vị không cảm thấy hứng thú. Thở dài, tiếp tục xem tình huống phía dưới.

Lam Hạo Thần tất nhiên cảm nhận được tầm mắt của phụ hoàng hấn, nhưng hấn lại không để ý, như trước lười nhác dựa vào ghế, ánh mắt lúc lơ đãng đảo qua Bạch Vũ Mộng, sau đó lại miễn cưỡng dời về phía trên đài.

Lam Cảnh Diệp lên sân, tất nhiên rất nhanh sẽ đem người kia đả bại. Hiện tại đến phiên vương tôn công tử tỷ thí. Quả nhiên, tiếp theo Dương Dịch Triết lên sân.

Bọn họ tất nhiên là không phân biệt được, đều sần sần như nhau, đánh một hồi lâu, vẫn là Dương Dịch Triết lấy nhất chiêu đánh thắng Lam Cảnh Diệp, Lam Cảnh Diệp mặt ngoài khiêm tốn rộng lượng, nhưng trong lòng lại không cam lòng.

Sau đó là Mộ Dung Nam lên sân, tựa hồ cũng là một người lợi hại, bọn họ đánh nhau hồi lâu, cuối cùng là đánh ngang tay nên kết thúc.

Lam Ngạo Thiên nhìn bọn hấn đều rất mệt, liền tuyên bố tạm dừng nghỉ ngơi, chờ nghỉ ngơi tốt rồi, lại tiếp tục phân cao thấp.

Đồng Nhiễm bưng một ly trà cho Bạch Vũ Mộng, từ sự kiện hạ độc lần trước, Đồng Nhiễm không bao giờ để Bạch Vũ Mộng uống trà người khác pha.

Tuy rằng biết Bạch Vũ Mộng có biện pháp phát hiện ra, nhưng vẫn lo lắng, Bạch Vũ Mộng cũng không lay chuyển được nàng, nên theo ý nàng, bản thân cũng bớt mệt, có sao không đồng ý chứ!

Bạn đang đọc truyện *Ma Y Độc Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 19: Mũi nhọn lộ ra

Lúc này, Lam Hạo Thần lại đến gần: "Mộng Nhi, ta cũng rất khát, sao không pha cho ta một ly?"

Bạch Vũ Mộng liếc Lam Hạo Thần một cái: "Người không biết kêu thị nữ đi pha cho người sao!"

Lam Hạo Thần lại làm bộ đáng thương nói: "Mộng Nhi, nếu có người hạ độc ta, vậy làm sao bây giờ đây? Trên đời này thiếu đi một đại mỹ nam như ta thì sao?"

Bạch Vũ Mộng nhìn không được lại tròn trĩnh mắt, đã gặp qua người tự kỷ, nhưng chưa thấy ai tự kỷ giống như hắn, trước kia sao nàng không phát hiện ra chứ?

Bạch Vũ Mộng còn chưa mở miệng, Lam Hạo Thần liền đoạt chén trà trong tay Bạch Vũ Mộng, nhàn nhai tự tại uống. Bạch Vũ Mộng há miệng thờ đốc, muốn nói ly đồ nàng đã uống qua, nhưng Lam Hạo Thần đã uống rồi, nên không nói nữa.

Dưới đài mọi người xem một màn kịch như vậy, đều kinh ngạc há to miệng, Chiến Vương sẽ không phải bị người đánh tráo đi? Làm sao lại khác thường như vậy.

Mà hoàng thượng hoàng hậu nhìn thấy như vậy, không hện mà cùng gật đầu. Hạ Thi Lan nguyên bản cũng có ý này, muốn đem hai người bọn họ ghép thành một đôi, một người là con trai của mình, một người là nữ nhi của hảo tỷ muội, nhìn thấy bọn họ ở cùng nhau bản thân nàng cũng rất vui vẻ.

Mà Lam Ngạo Thiên còn cố ý muốn Bạch Vũ Mộng trở thành con dâu của hắn, về phần đứa con trai nào của hắn có phúc khí đó, hắn cũng không biết. Không nghĩ tới lại là Thần nhi, đứa con trai hắn vừa lòng nhất.

Bạch Vũ Mộng cùng Lam Hạo Thần không để ý tới tâm tư khác thường của bọn họ, chỉ tự lo cho chuyện của chính mình, tựa hồ không biết nàng là nhân vật chính.

"Mộng Nhi, nàng muốn ta đi lên chơi đùa không?" Lam Hạo Thần nhẹ giọng hỏi, tựa hồ đang trưng cầu ý kiến của Bạch Vũ Mộng.

"Người có đi hay không liên quan gì tới ta, hỏi ta làm gì." Người này cũng quá kiêu ngạo đi, lại còn nói muốn đi lên đài dạo chơi, làm không tốt có thể xảy ra án mạng, bọn họ cũng đều là võ công cao thủ.

Lam Hạo Thần cũng không nói gì nữa, lại một lần nữa nhìn trần tỷ thí, lâm vào trầm tư...

Bạch Vũ Mộng nhìn thoáng qua Lam Hạo Thần, tựa hồ lần này luận võ có ý nghĩa quan trọng, để thám thính thực lực đối phương.

Thời điểm trận chiến bắt đầu, vẫn là Dương Dịch Triết thắng, có thể mới vừa rồi không có thể lực, mới bắt phân thắng bại thôi!

Sau đó là Thu Hằng Duệ đối chiến Dương Dịch Triết, ngay thời điểm Thu Hằng Duệ sắp thắng, Dương Dịch Triết sử dụng một thủ đoạn nhỏ, làm Thu Hằng Duệ thua.

Thủ đoạn nhỏ này tất nhiên là không ai thấy, trừ bỏ hai người biến thái là: Bạch Vũ Mộng, Lam Hạo Thần.

Dương Dịch Triết đứng ở trên đài, cao giọng hô: "Còn có người nào muốn tỷ thí nữa hay không, nếu không có, vậy lần này chính là Phong quốc ta thắng."

Hắn làm như vậy kỳ thực là muốn bức Lam Hạo Thần ra tay, hiện ở trước mặt nhiều người như vậy, cũng chỉ có một mình Lam Hạo Thần hắn một chút đều đoán không ra.

Lam Ngạo Thiên nóng nảy, vội vàng xoay người nhìn về phía Lam Hạo Thần: "Thần nhi, hiện tại Lam Tường quốc chỉ có một mình người võ công cao cường!"

Ý tứ thật rõ ràng, chính là muốn Lam Hạo Thần đi lên đối chiến!

Lam Hạo Thần trầm tư một hồi, nếu không đi, Lam Tường quốc sẽ thua, hắn cũng không thể để phụ hoàng lâm vào loại tình huống này. Dù sao bọn họ cũng không điều tra hắn được, đi thì đi thôi.

Mà Bạch Vũ Mộng cũng suy nghĩ, hiện tại ở tình huống như vậy Lam Hạo Thần không nên xuất chiến, dù sao bị đối thủ biết nhiều nhược điểm của bản thân cũng không tốt.

Dù sao bản thân nàng vài ngày qua luyện công cũng có chút thành quả, vừa vận thử xem, còn có thể khiến Lam Hạo Thần thiếu bản thân một nhân tình, có sao lại không làm? Hơn nữa, cũng nên cho một số người một chút nhắc nhở.

Giữ chặt tay Lam Hạo Thần đang muốn phi thân xuống dưới, nhìn thấy hắn nghi hoặc quay đầu, Bạch Vũ Mộng tự tin câu khéo môi: "Để cho ta thử đi, thế nào?"

Lam Hạo Thần nghi hoặc nhíu mày, sau đó liền nở nụ cười. Thành thói tiêu sái ngồi lại chỗ cũ, chờ Bạch Vũ Mộng lên sân khấu, hắn tin tưởng nàng, hắn tin tưởng nàng nhất định có thể.

Nhìn thấy như vậy, tất cả mọi người đều cảm thấy kỳ quái, đây không phải là muốn ăn đòn sao? Bất quá cũng không quan hệ, nhiều người thấy cũng không có gì đáng ngại.

Bạch Vũ Mộng vận khinh công, phi thân về phía đài. Thấy một màn như vậy, trong đầu mọi người nhin không được suy nghĩ, nàng thật sự có thể hay không, khinh công này, nếu không có võ công trụ cột sẽ không thể thuần thục được như thế.

Chỉ là, lần này bọn hắn nghĩ sai rồi, Bạch Vũ Mộng quả thật chỉ luyện vài ngày mà thôi, chính là nàng quá biến thái, người thường không thể lý giải.

Lam Hạo Thần nghĩ, quả nhiên Mộng Nhi của ta không đơn giản như vậy, chỉ là, nàng như vậy, ta càng yêu thích. Khóe miệng tà mị cười, ánh mắt luôn nhìn về phía bóng dáng Bạch Vũ Mộng.

Bạch Vũ Mộng ở trên đài đứng vững, tự tin nhìn Dương Dịch Triết. Lúc này nàng, cho dù che mặt, vẫn như trước phong hoa tuyệt đại như vậy.

Dương Dịch Triết nhất thời bị cảnh đẹp này mê mắt, ngẩn người, mới mở miệng nói: "Bạch tiểu thư, đây cũng không phải là chuyện đùa, ngươi vẫn nên trở về đi, đợi đến khi ta tổn thương ngươi cũng không tốt."

"Bị thương hay không bị thương còn chưa biết đâu, nên so tài trước rồi hãy nói, ngươi không thử làm sao biết ta sẽ bị thương đây?" Thanh âm Bạch Vũ Mộng lạnh lùng phiêu tán theo gió.

"Khẩu khí đủ cuồng vọng, như vậy, Bạch tiểu thư, chớ có trách ta không lưu tình!"

"Như vậy là tốt nhất!"

Vừa dứt lời, liền bắt đầu giao chiến. Dương Dịch Triết một chiêu đánh úp lại, Bạch Vũ Mộng chỉ nhẹ nhàng phi thân sang một bên, tránh được. Lấy ra ngân châm sớm đã chuẩn bị, hướng về Dương Dịch Triết tấn công.

Chỉ chút mảy may ngân châm hướng về Dương Dịch Triết bay tới, hắn mạo hiểm né qua, không thể không nghiêm túc mà né. Theo lực đạo vừa rồi của ngân châm mà nói, tuyệt không thể coi khinh Bạch Vũ Mộng.

Trên đài hai người đánh nhau kịch liệt, mà người dưới đài xem cũng khần trương, theo không biết Bạch tiểu thư cư nhiên còn biết võ công, hơn nữa tốt như vậy, thật sự ngoài ý muốn, có lẽ phải nói, nàng trước kia che giấu quá tốt.

Rót nội lực vào ngân châm, tự nhiên uy lực so với kiếp trước lớn hơn, nhưng, Bạch Vũ Mộng cũng không phải là lên đài để thử châm, nàng muốn thử là phượng múa cửu thiên.

Đột nhiên thu hồi hết ngân châm, Dương Dịch Triết bị động tác này làm kinh ngạc, lập tức phòng bị, chẳng lẽ còn có chiêu khác lợi hại hơn sao?

Hai đoạn vải trắng từ trong tay áo Bạch Vũ Mộng bay ra, vải trắng mang nội lực hướng về Dương Dịch Triết bay tới, mang đến một lực gió vĩ đại.

Bạch Vũ Mộng không ngừng biến hóa thân hình, kỳ thực võ công này giống như một loại vũ đạo, lúc xuất ra rất đẹp, nhưng cũng là một kích trí mạng.

Nháy mắt, không khí chung quanh tựa hồ chuyển động kịch, Dương Dịch Triết muốn sử dụng tuyệt kỹ của hắn để ngăn cản, đáng tiếc đã không còn kịp rồi. Hắn bỗng chốc đã bị đánh rơi đài.

Thời điểm Bạch Vũ Mộng sử dụng chiêu thức kia, Lam Hạo Thần bỗng nhiên liền từ chỗ ngồi đứng lên. Võ công này, cùng võ công của hắn có liên quan, dẫn dắt lẫn nhau, đây rốt cuộc là chuyện gì xảy ra.

Bỗng nhiên nghĩ tới ngày đó ở Vương phủ cũng cảm ứng được, chẳng lẽ chính là Mộng Nhi sử dụng nó, hai loại võ công này có quan hệ gì chứ? Lam Hạo Thần nghĩ mãi không ra, cũng chỉ có thể chờ Bạch Vũ Mộng đánh xong hỏi nàng.

Dương Dịch Triết khóe môi nhếch lên một tia máu tươi, hiển nhiên bị thương không nhẹ: "Không nghĩ tới, Bạch tiểu thư lại có võ công tốt như thế, tại hạ bội phục."

Bạch Vũ Mộng chỉ câu môi lên, thì thầm tự nói: "Thì ra lại lợi hại như vậy a!" Sau đó lại ngẩng đầu nhìn Dương Dịch Triết: "Quá khen, như vậy, là Lam Tường quốc thắng đi!"

"Tất nhiên."

Bạch Vũ Mộng gật đầu, ánh mắt lúc lơ đãng đụng phải ánh mắt tươi cười của Lam Hạo Thần, hơi dừng một chút, làm cái gì hắn cũng không dời tầm mắt đi.

Lại vận khinh công, bay trở về khán đài, lần này, chỉ sợ lại có trò hay để nhìn, bất quá, bản thân giống như cũng là một trong số đó.

Bạn đang đọc truyện *Ma Y Độc Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 20: Phượng hoàng lâu

Quả nhiên, Hoàng thượng lập tức cười ha ha khích lệ Bạch Vũ Mộng: "Vũ nhi, người thật đúng là lợi hại, là đại công thần của Lam Tường quốc ta a! Nói đi, người muốn trăm ban thưởng gì?"

Mọi người cả kinh, xem ra lần này Hoàng thượng thật sự cao hứng a, như vậy không phải là tương đương cho Bạch Vũ Mộng một thánh chỉ rỗng để nàng tự điền vào sao!

Bạch Vũ Mộng mỉm cười, thu hoạch lần này không nhỏ: "Ta còn chưa nghĩ ra, không bằng, chờ ta nghĩ xong sẽ đến nói cho Hoàng thượng được không?"

Nói xong, thu lại là ánh mắt trách cứ khắp nơi, Hoàng thượng đã cho người chỗ tốt rồi, sao còn phải được tiện nghi còn khoe mẽ.

Lam Ngao Thiên sững sốt, lập tức cười nói: "Ha ha, tất nhiên là không có vấn đề! Bất quá, Vũ nhi, người khi nào lại có võ công lợi hại như vậy, trăm cũng không biết?"

Ánh mắt mọi người đồng loạt nhìn về phía Bạch Vũ Mộng, đây cũng là vấn đề bọn họ muốn biết. Ngày xưa là phế vật, làm thế nào lại trở nên lợi hại như thế?

"Hoàng thượng tất nhiên là không biết, ngay cả phụ thân ta cũng đều không biết!" Nói xong như có hàm ý nhìn về phía Bạch Cẩm Trình: "Cái này phải cảm tạ nhóm di nương của ta rồi."

“Sao? Nói rõ hơn?” Lam Ngao Thiên hỏi đúng vấn đề nghi hoặc của mọi người.

Bạch Vũ Mộng ánh mắt liếc mắt nhìn người ngồi bên cạnh Bạch Cẩm Trình một cái, mới lại mở miệng nói: "Ít nhiều các nàng cùng nữ nhi các nàng bình thường ở trong phủ dùng các loại phương pháp "Rèn luyện" ta. Ta đây cũng không có biện pháp khác a."

Lời này nói mơ hồ không rõ, tựa hồ thật sự là nhóm di nương giúp nàng, nhưng phía dưới đài là những ai, đều là người có tâm kế, tự nhiên nghe ra được ý tứ bên trong lời nói của Bạch Vũ Mộng.

Không khỏi thương cảm cho Bạch Vũ Mộng, tuổi còn nhỏ đã phải nhận đối đãi như vậy, nàng thật sự đã chịu khổ. Chẳng lẽ phụ thân của nàng cũng không quản sao?

Nghĩ đến liền đem ánh mắt chuyển về phía người Bạch phủ, trong ánh mắt có hèn mọn, khinh thường, trách cứ.

Tiếp nhận ánh mắt của mọi người, một đám đều xấu hổ hận không thể chui xuống lỗ đi. Chỉ có thể oán hận trừng mắt Bạch Vũ Mộng, có người hại người khác như nàng sao?

Bạch Vũ Mộng chỉ nhếch khóe môi, nhiều năm như vậy, đây là thời điểm nên tính toán rồi.

Lam Ngao Thiên cũng có cùng ý nghĩ giống mọi người, không khỏi vì kì nữ này cảm thấy bi ai, có cha mẹ như vậy, luyện võ phòng thân cũng không sai.

Đây chính là con dâu tương lai của hắn, làm sao có thể bị đối đãi như vậy đây?

"Người giải thích như nào đây, Vũ nhi nói có đúng không?" Nghĩ đến liền uy nghiêm nhìn Bạch Cẩm Trình, hỏi hắn.

"Chuyện này... Tất nhiên không phải, thần mấy năm nay có chút sơ sót nàng, tất cả chuyện do nhóm di nương làm thần một chút cũng không biết." Bạch Cẩm Trình quả nhiên là hồ ly giao hoạt, rất nhanh đã trốn tránh trách nhiệm.

Lâm Thái Sương không cam lòng nhìn Bạch Cẩm Trình, nhưng khi nhìn thấy ánh mắt của Bạch Cẩm Trình, vẫn là thu hồi ánh mắt lại.

"Nga? Là như thế sao?" Lam Ngao Thiên tựa hồ không tin hỏi một câu, nhưng cũng không tiếp tục truy vấn nữa, tựa hồ như nghĩ tới cái gì.

"Vũ nhi, không biết võ công của người là học từ đâu?"

Bạch Vũ Mộng ngẩn người, không nghĩ tới hắn sẽ hỏi như vậy, hiện tại thân phận của lão sư phụ không giống người khác, không thể bại lộ, vì thế liền ba phải hồi đáp: "Sư phụ ta hẳn đã quen cuộc sống nhàn nhã rồi, không hy vọng người khác biết đến mình, cho nên, ta cũng không tiện tiết lộ."

Nghe nàng trả lời như thế, Lam Ngạo Thiên giống như có chút thất vọng, bất quá cũng không hỏi nữa, tuyên bố kết quả, liền yêu cầu mọi người vào ăn cơm.

Nhàm chán ăn xong, trở về trước, Hạ Thi Lan muốn Bạch Vũ Mộng ở lại Phụng tộc cung, nhưng Bạch Vũ Mộng lại dửng dưng cự tuyệt, nàng còn có chuyện quan trọng hơn cần phải làm.

Trở lại tướng phủ, Bạch Vũ Mộng trước hết trở về Thính Vũ các của nàng. Lâm Thái Sương cùng Bạch Cẩm Trình cũng trở về phòng bọn họ. Vừa về tới phòng, Lâm Thái Sương liền quần quít lấy Bạch Cẩm Trình, không thuận theo kháng nghị.

"Lão gia, cái tiểu tiện nhân kia sao lại dám làm như vậy, không bằng..."

Bạch Cẩm Trình trừng mắt nhìn nàng một cái: "Tiểu tiện nhân là để ngươi kêu sao? Hiện tại nàng có Hoàng hậu bảo hộ, hơn nữa xem chừng Hoàng thượng cũng rất thích nàng, ngươi lấy cái gì đi đấu với nàng."

Dừng một chút, vừa hận vừa nói: "Nữ nhi bất hiếu này, lại lớn mật như thế. Ngươi cũng thật là, bình thường cũng không biết kiềm chế, ta đều mở một mắt nhắm một mắt, nhưng hiện tại lại mang đến tai họa."

"Lão gia, ta không phải cố ý, hơn nữa, cũng không biết cái tiểu tiện..." Nhìn thấy Bạch Cẩm Trình chờ nàng, Lâm Thái Sương vội vàng sửa miệng: "... Vũ nhi khi nào thì học võ công." Nói xong giống như không muốn nói thêm gì nữa, ôm lấy Bạch Cẩm Trình, bày ra dáng người xinh đẹp của bản thân.

Bạch Cẩm Trình còn muốn nói cái gì, nhưng nhìn đến mỹ nhân trong ngực, cũng không còn tâm tình kia, lập tức cùng Lâm Thái Sương lăn lộn trên giường, hẳn muốn đem tức giận hôm nay đều phát tiết hết ra.

Khó nhất chính là Lâm Thái Sương, bất quá nàng cũng giống như thật cao hứng, kêu lên một tiếng.

—— phân cách tuyến ——

Ngày hôm sau, Bạch Vũ Mộng tinh thần sáng khoái đi ra. Nàng lập tức muốn đi tham gia đại hội võ lâm, nàng muốn đi nhìn xem phụng hoàng lâu như thế nào.

Hận Nhuê mang theo Bạch Vũ Mộng đi đến một vùng ngoại ô, sau đó mở một cánh cửa ra, đi vào. Cong cong vòng vòng mới đi đến được căn cứ của Phụng hoàng lâu.

Bạch Vũ Mộng đi vào liền nhìn thấy rất nhiều người đều tụ tập ở bên kia, nhìn thấy nàng đến, đều vội vàng đứng vững. Xem ra là rất có kỷ luật.

Bạch Vũ Mộng đi tới chỗ ngồi trên cùng ngồi xuống: "Ta nghĩ các ngươi nhất định đã biết rồi, Phụng hoàng lâu không dưỡng người vô dụng. Hơn nữa, ta không muốn nhìn thấy người nào phản bội ta, bằng không, kết cục của hắn tuyệt đối sẽ là sống không bằng chết!"

"Dạ, cần tuân lời dạy bảo của chủ tử!" Thanh âm đồng thanh, giọng điệu kiên định.

Bạch Vũ Mộng cười cười, nguyên bản tất cả người ở đây đều là khát cái hoặc người nghèo túng, nàng giúp bọn họ thoát khỏi bể khổ, bọn họ tự nhiên sẽ thờ sống chết báo đáp.

Nhìn thấy hai người đứng đầu đám thù hằn, tựa hồ là chỉ huy, liền hỏi: "Các ngươi tên gọi là gì?"

"Tả hộ pháp, Lãnh, hữu hộ pháp, Ấm." Trả lời ngắn gọn mà lạnh lùng, nhưng giọng điệu lại vô cùng cung kính.

Bạch Vũ Mộng gật đầu, giao đãi một ít chuyện có liên quan đến đại hội võ lâm, đang chuẩn bị đi, người gọi là Ấm lên tiếng.

Hắn có một gương mặt tiểu oa nhi, làm cho người ta nhìn thế nào cũng giống nữ nhân, một bộ đáng yêu.

Vừa rồi thời điểm hắn nghiêm cẩn, nhất trầm tĩnh lại, liền trở nên cả lơ phất phơ: "Chủ tử, ta thế nào cảm thấy đã từng gặp qua ngươi ở đâu?"

Bạch Vũ Mộng tròn trĩnh mắt, tựa hồ đây là câu nói dùng để tán gái của rất nhiều người, bất giác thầm than, ta có cái dạng thuộc hạ gì a!

"Ngươi có phải nhìn thấy nữ đầu nói như vậy không." Bạch Vũ Mộng giọng điệu hơi bất đắc dĩ nói.

Mọi người trong nháy mắt đều ghen cười, có thể nhìn thấy hữu hộ pháp như vậy, thật không dễ dàng a.

Ấm trừng mắt nhìn mọi người một cái, tức giận nói: "Muốn cười thì cười đi, cần thận ghen thành nội thương." Lời này nói xong, lập tức vang lên tiếng cười to.

Ấm lại làm như không nghe thấy, như trước suy xét, đột nhiên ngẩng đầu lên:

"Nga, ta đã biết, ngươi là Bạch nhị tiểu thư, không nghĩ tới ngươi cư nhiên là chủ tử của chúng ta." Nói xong sùng bái nhìn Bạch Vũ Mộng một cái.

Mọi người lúc này mới phản ứng lại, nguyên lai đây là người được lưu truyền vô cùng kì diệu kia, Bạch Vũ Mộng.

Bạch Vũ Mộng không nghĩ tới bọn họ có thể nhận ra mình, cũng không có che giấu, chỉ là dặn bọn hắn không được tiết lộ thân phận của mình, đám thuộc hạ này đương nhiên là gật đầu đáp ứng rồi.

Trên đường trở về, Bạch Vũ Mộng buồn rầu, làm thế nào lại dễ dàng bị nhận ra như vậy, xem ra hiện tại nàng rất nổi tiếng a, nên nhanh nghĩ ra biện pháp, nếu không sẽ có rất nhiều phiền toái.

Suy nghĩ, liền mang mặt nạ đi, bộ dáng nàng mang mặt nạ đã có rất nhiều người biết, không bằng mang mặt nạ, như vậy sẽ không bị phát hiện, bằng không làm sao có thể tham gia đại hội võ lâm a!

Bạn đang đọc truyện *Ma Y Độc Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 21: Khởi hành đi Mặc Liễu gia trang

Hôm nay, Bạch Vũ Mộng khởi hành đi Mặc Liễu gia trang, nàng tìm người có dáng người không khác nàng lắm, để cho nàng ta dịch dung, giả trang nàng ở lại Tướng phủ.

Bạch Vũ Mộng lần này ra ngoài chỉ dẫn Hận Nhuế theo mà không mang theo Đông Nhiễm, Đông Nhiễm vì điều này mà bất bình rất lâu.

Vốn dĩ Bạch Vũ Mộng chuẩn bị nam trang, nhưng nghĩ đến một đại nam nhân lại có võ công như nàng, không khỏi rất kỳ quái đi! Vì thế vẫn mặc nữ trang, chẳng qua là mang theo một cái mặt nạ.

Mặt nạ màu trắng, che đi mặt nàng, mặt nạ tinh tế khảm một ít đá quý cùng lông chim. Hợp với màu sắc quần áo của nàng, thật sự là vừa thần bí vừa xinh đẹp.

Trừ bỏ Hận Nhuế, Bạch Vũ Mộng còn mang theo Lãnh, Âm, hai người là trợ thủ đắc lực của nàng, làm sao có thể thiếu bọn họ được!

Một đường vừa đi vừa du ngoạn, lần này bọn họ xuất phát tương đối sớm, vốn là có thêm tâm tư du ngoạn. Đi đến địa thế này lâu như vậy, còn chưa có dạo chơi qua đâu.

Đột nhiên khóe mắt lướt qua một bóng dáng màu tím, tựa hồ có chút quen thuộc, bất quá nhớ không ra đã gặp ở đâu, hắn cũng mang mặt nạ màu tím, làm cho người ta nhìn không rõ mặt.

Bên này đoàn người Lam Hạo Thần cũng phát hiện Bạch Vũ Mộng, Lam Hạo Thần chỉ hơi nhíu mày, liền đoán được người đó là Bạch Vũ Mộng.

Vì thế ân cần đến bắt chuyện: "Vị tiểu thư này, chỉ sợ cũng đi tham gia đại hội võ lâm, không bằng chúng ta cùng đồng hành được không, vừa vặn làm bạn."

Bạch Vũ Mộng liếc mắt nhìn người này một cái, bọn họ quen biết sao, sao nàng không có ấn tượng gì vậy.

Nhìn Bạch Vũ Mộng tựa hồ không nhận ra hắn, Lam Hạo Thần thở dài, ai, làm sao lại thích một nha đầu như vậy đây!

Mà mọi người đứng sau lưng Lam Hạo Thần, đều mở to mắt kinh ngạc nhìn Lam Hạo Thần, người này là chủ tử của bọn họ sao?

Linh Trần có vẻ rất trấn định, trong lòng lại cười trộm, nhớ ngày đó, lần đầu tiên ta thấy biểu cảm này cũng kinh ngạc, hiện tại đều đã miễn dịch rồi.

Mọi người thấy Linh Trần sắc mặt không thay đổi, trong lòng đều bội phục, quả nhiên là đầu lĩnh, định lực không giống bình thường. Mà ngày sau khi bọn hắn cũng quen rồi, rốt cục biết Linh Trần tại sao lại trấn định như vậy.

"Ta quen người sao? Vì sao phải đi cùng?" Bạch Vũ Mộng nhàn nhạt hỏi, nhưng trong lòng cũng không kháng cự đi cùng bọn họ.

"Quen hay không có gì khác nhau!" Lam Hạo Thần hỏi ngược lại.

Bạch Vũ Mộng cũng không nói nữa, muốn cùng đi thì cùng đi, dù sao nếu lần này nàng cự tuyệt, hẳn nhất định sẽ đi theo. Trong lòng không khỏi thầm nghĩ, làm thế nào đối với một người xa lạ mới gặp lần đầu lại hiểu rõ như vậy, nhử mày, nhưng cũng không biểu lộ ra.

Dọc đường đi, Lam Hạo Thần luôn nói chuyện với Bạch Vũ Mộng, tuy rằng Bạch Vũ Mộng luôn xa cách, nhưng Lam Hạo Thần một mình nói cũng rất vui.

Chiều tối đến một cái huyện, tìm khách sạn để trọ xong, Bạch Vũ Mộng cùng Lam Hạo Thần nhàn nhạt nói một tiếng liền lên lầu, nàng còn có chuyện

quan trọng!

Lam Hạo Thần cũng làm bộ về phòng, nhưng một lúc sau, lại chuồn êm đi tới phòng Bạch Vũ Mộng.

"Ai?" Bạch Vũ Mộng lạnh giọng quát.

"Mộng Nhi, sao nàng lại nhăn tâm như vậy a, cứ nhiên ngay cả ta cũng không nhận ra, ta rất thương tâm nha." Nói xong làm ra bộ dáng vô cùng đau đớn.

Bạch Vũ Mộng nhìn nam nhân mang mặt nạ trước mặt, nàng làm sao có thể biết hắn là ai. Đợi chút, hắn vừa mới kêu nàng là "Mộng Nhi", đây không phải là cách gọi độc quyền của cái tên táo bạo Lam Hạo Thần kia sao?

Chẳng lẽ người này chính là Lam Hạo Thần, điều này cũng quá khéo đi! Thật sự là ở đâu cũng có thể tương phùng mà! Cũng đúng, ngày đó bọn họ đàm luận về đại hội võ lâm, hắn làm sao có thể không tới tham gia được.

Chỉ là, hắn lại có thể liếc mắt một cái liền nhìn ra thân phận của nàng, là ánh mắt hắn có độc, hay là bản thân nguy trang không đủ kín đáo?

Lạnh lùng mở miệng: "Lam Hạo Thần, ngươi không cần nhầm chán như vậy, ta bề bộn nhiều việc!" Nói xong ghét bỏ nhìn Lam Hạo Thần một cái.

Lam Hạo Thần trong nháy mắt ủy khuất mân mê miệng: "Mộng Nhi, sao nàng có thể như vậy?" Bộ dáng giống người chồng bị ruồng bỏ, "Hon nữa, ta đến đây là cùng nàng chơi đùa."

"Nga?" Bạch Vũ Mộng nhú mày, hắn biết bản thân muốn làm gì? Thôi nhiều người cũng không sao đi!

"Được rồi, tùy ngươi." Bạch Vũ Mộng thật dễ dàng đáp ứng, bởi vì nàng biết nếu không đáp ứng, hắn vẫn sẽ đi theo.

Khoe miệng Lam Hạo Thần lộ ra nụ cười ôn hòa, làm Bạch Vũ Mộng kém chút nữa không mở được mắt, phục hồi tinh thần sau đó liền âm thầm ảo não một phen, ở trong lòng mắng Lam Hạo Thần một câu "Yêu nghiệt".

Xem đầy mắt Bạch Vũ Mộng nhàn nhạt ảo não, Lam Hạo Thần lại nở nụ cười, hắn rốt cục khiến nàng vì hắn mà lộ ra cảm xúc khác, đây là một dấu hiệu tốt.

Thật thích hợp làm chuyện xấu, thích hợp giết người phóng hỏa.

Buổi tối, Bạch Vũ Mộng cùng Lam Hạo Thần đi tới phủ tri huyện. Nghe nói tri huyện này có trọng thần trong triều làm chỗ dựa, tiền tham ô không ít. Kiểu ngạo lâm bấy, ức hiếp dân chúng, chiếm đoạt con gái nhà lành.

Hôm nay hai người bọn họ coi như vì dân trừ hại, có tiếng làm chuyện tốt, lại có cơ lấy bạc, có sao lại không làm?

Bạch Vũ Mộng cùng Lam Hạo Thần đều dùng khăn đen che mặt, dù bọn họ biết thân phận, cũng có sao đâu?

Bạch Vũ Mộng cùng Lam Hạo Thần vận khí khinh công bay vào phủ tri huyện, lặng yên không một tiếng động hành tẩu trên nóc nhà.

Gỡ một mảnh ngói ra, nhìn xuống, không nghĩ tới vận khí lại tốt như vậy, phút chốc liền tìm được thư phòng. Thông thường thứ tốt đều giấu ở thư phòng.

Hai người một trước một sau nhẹ nhàng tiến vào thư phòng, lại cảm thấy không thích hợp, thư phòng quan trọng, huống chi lại là thư phòng tham quan, không phải nên phòng thủ nghiêm mật sao?

Mà hiện tại, thủ vệ ở ngũ gà ngũ gậy, cửa thư phòng cũng không khóa. Cho dù tri huyện hồ đồ cũng không thể quên khóa cửa được!

Lam Hạo Thần cùng Bạch Vũ Mộng nhìn nhau một cái, đều phát giác có gì đó không đúng. Hai người dựa gần vào nhau, nhưng Bạch Vũ Mộng vẫn toàn thân phòng bị, không chịu giao sau lưng cho Lam Hạo Thần, Lam Hạo Thần tựa hồ có chút thất vọng, bất quá rất nhanh bị hắn che đi.

Kiếp trước Bạch Vũ Mộng rất tin tưởng người khác, rất dễ dàng đem sau lưng giao cho người khác, mới có thể rơi vào kết cục này, kiếp này nàng, tuyệt sẽ không tái phạm.

"Ha ha ha... Ta chỉ biết, hôm nay khẳng định sẽ có người đại giá quang lâm, không nghĩ tới lại chỉ có hai người, các ngươi lá gan cũng quá lớn đi."

Bạch Vũ Mộng cùng Lam Hạo Thần nhìn nhau cười, người này có phải quá kiêu ngạo hay không, nên cho hắn mở rộng tầm mắt, bằng không thật có lỗi với hành động lần này của bọn họ.

Bạch Vũ Mộng nháy mắt ra tay, ngân châm trong tay áo đồng loạt bay ra, bắn về phía các thị vệ, rất nhanh ngã đầy đất kêu rên. Bạch Vũ Mộng vừa lòng nhìn kiệt tác bản thân, tựa hồ có chút khiêu khích nhìn Lam Hạo Thần.

Tiếp thu ánh mắt của nàng, Lam Hạo Thần cười cười, tùy tiện đánh ra một chuông, tri huyện đã bị đánh bay. Nếu không có người che chở, sợ sớm đã bị đánh chết.

Thừa dịp này, hai người nhanh chóng trốn chạy, lúc này không chạy, còn đợi đến khi nào?

Bạch Vũ Mộng thuận tay cầm lấy vật để trên bàn, đến cũng đã đến, cũng không thể tay không mà về.

Thật dễ dàng trốn thoát, Bạch Vũ Mộng cùng Lam Hạo Thần ngồi ở trên tường thành.

Bạch Vũ Mộng lấy vật quý bản thân vừa lấy được ra xem. Lam Hạo Thần nhàn nhạt liếc mắt một cái, ánh mắt lập tức sáng rực, Bạch Vũ Mộng cũng một bộ khinh thường, còn tưởng là thứ gì tốt đâu.

Lam Hạo Thần vừa định mở miệng nói cái gì, Bạch Vũ Mộng liền giành mở miệng trước: "Thứ đồ hư này, ta giữ cũng vô dụng, nếu ngươi muốn thì lấy đi!" Vừa dứt lời, đã bị Lam Hạo Thần đoạt đi.

Bạch Vũ Mộng tròn trĩnh mắt, có cần khăn trương như vậy không? Lại nói, bản thân sao lại tốt bụng cho hán thứ này a?

Bạn đang đọc truyện *Ma Y Độc Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 22: Hội ngộ sắc lang

Ngồi một hồi, Lam Hạo Thần cùng Bạch Vũ Mộng mới rời đi.

Ngày hôm sau rời giường, tựa như chưa có chuyện gì phát sinh. Bên ngoài lại truyền tin: Ngày hôm qua trong phủ huyện thái gia có trộm, hiện tại đang điều tra toàn thành. Cửa thành cũng nghiêm ngặt kiểm tra, rất khó ra vào thành.

Khi Hận Nhuế đem tin tức này nói cho Bạch Vũ Mộng, Bạch Vũ Mộng chỉ nhàn nhạt gật đầu, dù sao thời gian còn sớm, nàng cũng không vội chạy đi, ở trong này hưởng thụ vài ngày đã.

Ngay lúc Bạch Vũ Mộng chuẩn bị ra ngoài, Lam Hạo Thần lại không biết xấu hổ đi theo. Bạch Vũ Mộng tròn trĩnh mắt, nhưng cũng không nói gì thêm.

Đi ở trên đường cái, nơi nơi đều là quan binh điều tra, nhìn thấy một nam một nữ đi cùng một chỗ liền bắt. Ngày hôm qua họ trốn thoát quá nhanh, huyện thái gia chỉ có thể nhận ra là một nam một nữ.

Bạch Vũ Mộng nhìn Lam Hạo Thần một cái, tựa hồ muốn nói: "Xem ra hôm nay ra ngoài không được, sẽ bị bắt" Sau đó chớp mắt, một bộ đáng hoạt bát.

Lam Hạo Thần làm bộ như trầm tư một hồi nói: "Vốn là chúng ta làm, sợ cái gì, không bằng nàng dịch dung thành nam nhân đi!"

"Thế nào, tại sao không phải là ngươi cải trang thành nữ, ta cảm thấy ngươi rất có tiềm chất." Bạch Vũ Mộng lập tức phản bác.

Lam Hạo Thần đen mặt, tròn trĩnh mắt nhìn Bạch Vũ Mộng. Cuối cùng không thể thương lượng, hai người liền để nguyên như vậy đi ra, cũng không mang theo mặt nạ.

Thời điểm Lam Hạo Thần cùng Bạch Vũ Mộng đều bỏ mặt nạ, thuộc hạ của bọn họ đều mở to hai mắt nhìn, trời ạ, hán (nàng) thì ra là Chiến Vương (Bạch nhị tiểu thư).

Hai người này cứ như vậy phóng túng, can rở, không kiêng nể ai tiêu sái đi trên phố, tuy rằng Bạch Vũ Mộng vẫn như cũ mang theo mạng che mặt, bắt quá hôm nay nàng đổi một kiện váy màu đỏ, hán là sẽ không quá nhiều người nhận ra.

Đi ở trên đường, nơi nơi đều là cảnh hòa thuận vui vẻ. Mặc dù có quan binh điều tra, nhưng vẫn không thể ngăn cản hoạt động hằng ngày của dân chúng.

Hôm nay cũng chỉ có Lam Hạo Thần cùng Bạch Vũ Mộng ra ngoài, người khác đều không đi theo, bởi vì bọn họ thu được ánh mắt cảnh cáo của Lam Hạo Thần: "Không cần đi theo làm bóng đèn", cho nên liền đau bụng tập thể.

Bạch Vũ Mộng tuy rằng biết bên trong có điều kỳ lạ, nhưng cũng không nói gì thêm, đi theo hán.

Lúc này, mắt sắc của Bạch Vũ Mộng thấy được cách đó không xa có chuyện phát sinh, nhú mảy, tại sao mỗi lần ra ngoài đều gặp những chuyện này. Xoay người rời đi, không muốn chỗ mũi vào.

Ai biết người nọ lại chạy ra khỏi đám đông vây quanh, thẳng đến chỗ Lam Hạo Thần. Vừa muốn đụng tới Lam Hạo Thần, Lam Hạo Thần liền nhẹ nhàng né tránh đụng chạm của nàng ta.

Nữ tử kia mềm mại quỳ trên mặt đất, cầu Lam Hạo Thần cứu nàng: "Công tử, van cầu ngươi cứu ta đi, ta nguyện ý làm trâu làm ngựa báo đáp ngài."

Bạch Vũ Mộng ngược lại cho Lam Hạo Thần một cái liếc mắt, nhàn nhạt mở miệng: "Ta nói ngươi, nhìn nàng ta bộ dạng cũng không tệ, nên giữ lại, dù

sao cũng là một mỹ nhân."

Lam Hạo Thần cũng phần nộ trùng mắt nhìn Bạch Vũ Mộng, bị trùng như vậy, Bạch Vũ Mộng cũng không mở miệng nữa. Nàng nhìn ra, Lam Hạo Thần thật sự tức giận.

Mắt thấy người kia sắp đuổi kịp đến đây, nữ tử kia cầu xin Lam Hạo Thần không có hi vọng, liền chuyển qua cầu Bạch Vũ Mộng, ai biết Bạch Vũ Mộng càng không có phản ứng, người phía sau đuổi theo.

Đó là một người rất béo, trên người mặc quần áo rất tốt. Đi theo đằng là hộ vệ của hắn. Người này, chỉ có thể dùng một chữ để hình dung: "Heo".

Bạch Vũ Mộng vốn không muốn quan tâm, vừa định xoay người, liền nghe đằng sau vang lên một câu nói: "Hôm nay gia vận khí thật tốt a, có tới hai cô bé xinh đẹp!"

Những người đằng sau cười phụ họa, lời này vừa nói ra, không khí chung quanh lạnh đến cực điểm. Bạch Vũ Mộng không có bao nhiêu phản ứng, người như thế để ý làm gì.

Nhưng Lam Hạo Thần phản ứng khá lớn, cư nhiên có người dám cợt nhả Mộng Nhi, không thể tha thứ, người này nhất định phải chết thật thảm.

Nhìn thấy phản ứng của Lam Hạo Thần, trong lòng Bạch Vũ Mộng ấm áp, không biết tại sao, còn có một người bảo hộ lại làm nàng cảm thấy ấm áp, ánh mắt không khỏi phức tạp nhìn Lam Hạo Thần.

"Người nói cái gì, lặp lại lần nữa!" Âm thanh giống như từ trong địa ngục truyền đến, làm Nhậm Trung Trúc giật nảy mình.

"Người... Người... Người là ai, dựa vào cái gì ra lệnh cho ta, cẩn thận ta gọi người bắt người lại." Nhậm Trung Trúc sửng sốt một lúc, mới tức giận quát.

Lam Hạo Thần khinh thường nhún mày: "Người là ai, có quyền gì đòi bắt giữ ta?"

"Ta? Người không biết ta là ai, không biết nhìn người. Ta nói cho người, ta là con trai bảo bối của huyện thái gia, Nhậm Trung Trúc "

Nghe hắn nói như thế, Bạch Vũ Mộng trực tiếp liền cười lên, ngay cả bộ mặt lạnh như băng của Lam Hạo Thần cũng có dấu vết vỡ vụn.

Xem phản ứng của nàng, Nhậm Trung Trúc cho là bọn họ sợ, cao ngạo ngửa đầu, liền muốn tiến đến thưởng thức Bạch Vũ Mộng.

"Nhậm Trung Trúc, ha ha, Trung Trúc..." Bạch Vũ Mộng nhin không được bật cười, người vây xem nghe xong cũng đều ghen cười, nhưng không dám cười ra.

Nhậm Trung Trúc còn rất cao hứng, mỹ nữ cư nhiên gọi tên hắn thân mật như vậy. Đợi đến lúc hắn hiểu ra, mới biết được là nàng cười nhạo hắn.

"Người... Các người chờ đó, ta sẽ không để các người sống tốt đâu." Nhậm Trung Trúc lớn tiếng hô, ý muốn người phía sau đem bọn họ bắt lấy.

"Đến cùng là ai còn chưa biết, ta muốn xem thử xem là cha con người bắt ta hay là ta bắt các người!" Lam Hạo Thần khinh thường nói.

Nghe nói như thế, mọi người không khỏi ồn ào đoán, người này có thân phận gì, cư nhiên lại có năng lực lớn như vậy, xem ra ngày lành của chúng ta sắp tới rồi.

Bạch Vũ Mộng cũng lôi kéo tay áo Lam Hạo Thần, hiện tại không nên bại lộ thân phận, hắn có phải đã giận đến hồ đồ rồi không, làm thế nào ngay cả điểm này đều không biết.

Lam Hạo Thần quả thật là giận đến hồ đồ, cư nhiên có người dám "Vũ nhục" Bạch Vũ Mộng, quả thực không thể tha thứ!

Nghe Bạch Vũ Mộng nói, lập tức liền thanh tỉnh lại, lý trí trở lại, ý thức được bản thân nói cái gì, ảo não nhún mày.

Nhìn thấy bộ dạng này của Lam Hạo Thần, Bạch Vũ Mộng không khỏi cười cười, bộ dạng này của hắn, rất ngu ngốc, thật đáng yêu.

Nhậm Trung Trúc có chút chần chờ nhìn Lam Hạo Thần, lại nhìn không được sắc đẹp mê hoặc, sai người lập tức đi lên cướp người. Lam Hạo Thần hai ba quyền liền giải quyết sạch sẽ.

Nhìn thấy bản thân không địch lại, Nhậm Trung Trúc lưu lại một câu: "Ta sẽ cho các người hồi hận!" Liền mang theo người xám xịt tiêu sái rời đi.

Nữ tử kia lập tức chạy tới quỳ gối trước mặt Lam Hạo Thần: "Công tử, đa tạ cứu giúp, ta đã là người của người, công tử muốn ta làm cái gì, ta sẽ làm cái đó."

Bạch Vũ Mộng ý vị thâm trường nhìn Lam Hạo Thần, nói: "Thật tốt a, nhanh như vậy liền có thêm một mỹ nhân làm bạn!" Nhưng lời này nghe thế nào đều có chút ê ẩm.

Lam Hạo Thần ở trong lòng nghĩ đến: "Rõ ràng là cứu Mộng Nhi, nữ nhân này sao lại không biết xấu hổ như vậy, lại làm Mộng Nhi hiểu lầm hắn!" Bất quá nghĩ đến Bạch Vũ Mộng ghen tị, hắn cũng có chút vui vẻ, điều này chứng minh Bạch Vũ Mộng bắt đầu để ý đến hắn.

Lam Hạo Thần cũng không giải thích, lôi kéo Bạch Vũ Mộng bước đi, ai biết nữ tử kia không buông tha, luôn đi theo ở phía sau. Bạch Vũ Mộng nhìn, hơi tức giận nói: "Người xem người ta vất vả như vậy đi theo người, người cũng đừng cự tuyệt người ta." Nói xong liền tránh tay của Lam Hạo Thần, tự đi trước.

Lam Hạo Thần vội vàng đuổi theo, đáng tiếc đã không thấy bóng dáng Bạch Vũ Mộng, vừa vặn lúc này đã đến cửa khách sạn, Lam Hạo Thần cũng không để ý đến nữ tử kia, liền tiến vào.

Nhưng trên đời lại có những người này da mặt dày. Nữ tử kia cũng theo vào, nhìn không thấy Lam Hạo Thần, bắt lực đứng ở đó.

Linh Ngạn nhìn thấy nữ nhân này là chủ tử mang vào, lại một lần kinh ngạc há lớn miệng, lần này ngay cả Linh Trần cũng thật sự kinh ngạc, tình cảm chủ tử đối với Bạch tiểu thư hẳn biết, làm sao có thể mang về một nữ tử khác được?

Bạn đang đọc truyện *Ma Y Độc Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 23: Tức giận

Nhưng mặc kệ thế nào đều do Lam Hạo Thần mang vào, cũng không thể bạc đãi nàng ta. Nghĩ như vậy, lễ phép hỏi: "Cô nương, xin hỏi người có chuyện gì không?"

Nàng kia thấy có người đến hỏi, chậm rãi mở miệng: "Vị công tử vừa mới đi vào kia, đã cứu ta, ta hiện tại đã là người của hắn."

Nghe nói như thế, Linh Trần vừa uống một ngụm nước, trong nháy mắt liền phun ra. Không phải đâu, chủ tử từ khi nào lại có lòng tốt như vậy?

Nhìn bộ dạng cô nương kia cũng không tệ, không phải chủ tử đã coi trọng cô nương nhà người ta rồi chứ. Vậy Bạch tiểu thư làm sao bây giờ?

Linh Ngạn nghe nói như thế cũng có chút giật mình, nhưng hẳn cũng không biết tình cảm Lam Hạo Thần đối với Bạch Vũ Mộng, nên cũng không phản ứng quá lớn, nếu hẳn biết sớm một chút, sẽ không thảm như thế.

"Vậy cô nương, người đi theo ta, ta mang người đến phòng chủ tử, hẳn đã trở lại." Linh Ngạn lễ phép mở miệng.

Kỳ thực trong lòng hẳn cũng rất rối rắm, đến cùng có nên đưa đến phòng chủ tử hay không, hẳn biết, chủ tử rất ưa sạch sẽ. Nhưng người là tự chủ tử mang về, chắc là không có việc gì đi.

Vị cô nương nhanh chóng gật đầu, liền đi theo Linh Ngạn đến phòng Lam Hạo Thần, ngồi một chỗ lẳng lặng chờ.

Lại nói Bạch Vũ Mộng bên này, nổi giận đùng đùng về phòng, "Phanh" một tiếng liền đem cửa phòng đóng lại, ngay cả Hận Nhuế đều lấp bắp kinh hãi, tiểu thư chưa từng phát hỏa lớn như vậy.

Khi Lam Hạo Thần đuổi kịp, cửa phòng đã đóng lại, hẳn chỉ có thể ở ngoài cửa bắt đắc dĩ cười, không có biện pháp, vì người trong lòng, làm đầu trộm đuôi cướp có gì đáng ngại?

Lam Hạo Thần theo từ cửa sổ lén lút vào phòng Bạch Vũ Mộng, Hận Nhuế thấy được, vừa muốn kêu lên, Lam Hạo Thần liền bảo nàng cầm miệng, nàng nghe lời rời khỏi phòng.

Bạch Vũ Mộng như cũ đắm chìm trong tức giận, cũng không phát hiện. Đột nhiên, nàng không còn tức giận nữa, biểu cảm tức giận dần biến mất, trở lại nhàn nhạt, giống như không có gì xảy ra cả.

Lần này đến phiên Lam Hạo Thần hốt hoảng, hẳn tình nguyện để Mộng Nhi giận hắn, mắng hắn, đánh hắn, cũng không muốn nhìn thấy biểu cảm này, thật sự làm cho hắn sợ hãi, sợ Bạch Vũ Mộng một chút đều không quan tâm đến hắn.

Bạch Vũ Mộng tựa hồ tỉnh táo lại liền phát hiện Lam Hạo Thần, quay đầu nhàn nhạt nhìn hắn một cái: "Xin hỏi Chiến Vương có gì chỉ giáo? Nếu không có việc gì, ta muốn nghỉ ngơi, mời người ra ngoài."

Nói xong liền đứng lên. Lam Hạo Thần vội vàng bắt lấy tay nàng, Bạch Vũ Mộng quay đầu, ánh mắt sáng quắc nhìn hắn cầm lấy tay nàng. Lam Hạo Thần chỉ nói ra một chút, hẳn biết, Bạch Vũ Mộng lúc này là rất tức giận.

"Mộng Nhi, nàng nghe ta giải thích, ta là vô ý cứu người, nàng..." Lam Hạo Thần vội vàng giải thích.

"Người không cần giải thích với ta, việc đó cùng ta có liên quan gì sao? Người cứu ai, đâu có liên quan tới ta, người muốn cứu ai, thì cứ việc đi cứu." Bạch Vũ Mộng giọng điệu nhàn nhạt không hề có cảm tình.

"Mộng Nhi..." Lam Hạo Thần lại một lần nữa bắt lấy tay Bạch Vũ Mộng.

"Buông tay! Chúng ta không có quan hệ gì, thỉnh Chiến Vương tự trọng!" Ngữ khí Bạch Vũ Mộng phút chốc trở nên lạnh lùng.

Nhìn Bạch Vũ Mộng đi vào, nhưng Lam Hạo Thần lại không có biện pháp gì, muốn phát tiết một chút, lại sợ ầm ĩ đến Bạch Vũ Mộng, liền nhẹ nhàng mà đi ra ngoài.

Bên trong Bạch Vũ Mộng tự giấu cười, lời nói của nam nhân vĩnh viễn không thể tin, một giây trước hắn còn nói vĩnh viễn yêu ngươi, giây tiếp theo lại quay đi nói với một người khác y như vậy.

Vậy bản thân cần gì phải tức giận, nam nhân như vậy không có gì tốt, không có nhẫn nại như vậy, nàng không cần. Nàng chưa bao giờ cần nam nhân bảo hộ.

Nếu Lam Hạo Thần nhìn thấy biểu cảm hiện tại của Bạch Vũ Mộng, nhất định sẽ không đi ra ngoài. Vừa đi ra, Lam Hạo Thần liền hối hận đến ruột đau.

Lam Hạo Thần từ trong phòng Bạch Vũ Mộng đi ra, về đến phòng của mình. Đi vào phòng, nhìn thấy một nữ tử ngồi ở bàn, hoài nghi bản thân đi nhầm phòng.

Nhìn kỹ, rõ ràng không có đi sai. "Linh Trần, Linh Ngạn, các ngươi tới giải thích cho ta đây là có chuyện gì?"

Linh Trần cùng Linh Ngạn nghe tiếng kêu đi lên, nhìn thấy nữ tử này, Linh Ngạn mở miệng nói: "Chủ tử, cô gái này không phải là ngươi mang về sao, ta cho rằng... Cho nên mới đem nàng vào đây."

Nghe hắn nói như thế Lam Hạo Thần nổi trận lôi đình: "Nàng ta là ta mang về sao? Các ngươi có dùng đầu óc để suy nghĩ không?"

Linh Trần cùng Linh Ngạn nhất thời sợ tới mức không dám nói thêm nữa, sao chủ tử lại phát hỏa lớn như vậy, chẳng lẽ bọn họ làm sai rồi, không thể nào?!

Lam Hạo Thần còn muốn nói cái gì, vừa quay đầu lại, liền thấy Bạch Vũ Mộng đứng ở cửa phòng, chỉ nhìn nháy mắt nhìn hắn một cái, liền đi xuống lầu.

"Mộng Nhi..." Lam Hạo Thần vội vàng kêu, nhưng không được đáp lại.

Lúc này Bạch Vũ Mộng nghĩ, thực mau a, người đầu đã đưa vào phòng!

Linh Trần cùng Linh Ngạn nhìn thấy tình huống này, chỉ biết bản thân gặp rắc rối rồi, rõ ràng chủ mẫu tương lai đang tức giận, mà chủ tử lại không thể làm gì, sẽ không đem cơn tức giận chuyển tới trên người bọn họ đi!

Linh Trần mắt đầy thương hại nhìn Linh Ngạn một cái, huynh đệ, xin lỗi, ai bảo ngươi dẫn nữ tử này vào phòng chủ tử, tự mình chuốc lấy khổ đi!

Linh Ngạn vẻ mặt cười khổ ha ha, lần này thật sự xong rồi!

"Nói! Là ai tự chủ trương đưa nàng vào?" Lam Hạo Thần giọng điệu lạnh lùng, người nghe được cũng run mình.

"Là... Là ta." Linh Ngạn thành thật nói.

Lam Hạo Thần nhìn chằm chằm Linh Ngạn thật lâu, lâu đến nỗi cả người Linh Ngạn đều không được tự nhiên. "Tốt lắm, sau khi trở về, bản thân ngươi tự đi hình đường lĩnh phạt, mặt khác, đi rừng rậm ma quỷ rèn luyện ba tháng rồi trở về."

Nghe nửa câu nói phía trước, linh ngạn nhẹ nhàng thở ra, tuy rằng trừng phạt ở hình đường thật tàn khốc, nhưng vẫn có thể chịu được, nhưng sau khi nghe được nửa câu sau, cả người đều trực tiếp ủ rũ, không phải chứ, rừng rậm ma quỷ, hắn lúc trước từ nơi này đi ra, không bao giờ nữa muốn quay lại địa phương đáng sợ kia nữa. Lần này phải đi không nói, còn phải đi ba tháng, ông trời ơi, hắn rốt cục tạo nghiệt gì a?!

Lam Hạo Thần không mở miệng nói chuyện nữa, chạy nhanh xuống lầu tìm Bạch Vũ Mộng, lúc xuống lầu còn không quên hung hăng trừng mắt Linh Ngạn một cái.

Linh Trần thật thông minh đi vào nói với nữ tử kia: "Cô nương, ngươi ở lại phòng này đi!"

Sau đó lại giúp Lam Hạo Thần đặt một căn phòng khác, phòng này đã bị "Ô nhiễm", Lam Hạo Thần tuyệt đối sẽ không ở lại.

Bạch Vũ Mộng đi ra khỏi khách sạn, tùy ý đi dạo, không có mục đích. Ánh mắt mơ hồ, tựa hồ suy nghĩ cũng không đặt ở phở xá.

Hận Nhuế đau lòng nhìn Bạch Vũ Mộng, tiểu thư rốt cuộc làm sao. Nàng vừa rồi cũng thấy được hoàn cảnh trong khách sạn, tiểu thư tựa hồ từ lúc đó liền bắt đầu không vui, không phải là vì Chiến Vương đi!

Chủ tớ hai người đều tự suy nghĩ, đều không nhìn thấy người phía trước, thẳng đến khi sắp đụng phải, Bạch Vũ Mộng mới phản ứng lại, mang theo Hận Nhuế nhẹ nhàng tránh qua một bên.

Người kia thấy nàng, dừng bước chân: "Tốt, ngươi còn dám ra đường, lần này ta xem ngươi làm sao chạy trốn?"

Người tới là người của Nhậm Trung Trúc, tựa hồ là tìm người giúp đỡ, hùng hổ đi tới.

Bạch Vũ Mộng nhú mày, người này thật đúng là kiên trì không ngừng a, vừa vận hiện tại người đầy bức tức không chỗ phát tiết, các người đến đây chịu chết đi.

Cũng không nói gì, trực tiếp liền động khởi thủ. Nàng không cần dùng vũ khí, hoàn toàn là dùng tay không mà đánh, nàng dùng võ thuật kiếp trước học, cũng không có hề thất thế.

Hận Nhuê nhìn tiểu thư đánh liều mạng như vậy, hoàn toàn chỉ dùng sức mạnh, như vậy đối với bản thân tổn thương rất lớn, không khỏi vì tiểu thư mà cảm thấy phần nộ.

Đến cùng là vì sao tiểu thư lại muốn tra tấn thân thể của chính mình như vậy. Tuy rằng võ lâm đại hội còn rất lâu mới bắt đầu, nhưng điều này cũng bất lợi a!

Bạn đang đọc truyện *Ma Y Độc Phi* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 24: Ghen

Bạch Vũ Mộng không nghĩ nhiều lắm, hiện tại nàng thậm nghĩ đem tức giận trong lòng phát tiết ra, cũng không lo lắng đến chuyện khác.

Khi huyện thái gia đuổi tới, nhìn thấy thủ hạ của mình bị đánh thảm như vậy, nhất thời một cỗ tức giận xông lên đầu: "Lớn mật, ai dám ở đây làm càn, còn có vương pháp hay không?"

"Hoàng thượng cho phép ta có thể không giữ quy củ, người nói vương pháp với ta có tác dụng sao?" Bạch Vũ Mộng tiếp tục phát tiết, lời nói trong miệng phát ra lạnh như băng.

Lúc Lam Hạo Thần đến, nghe thấy một câu như vậy, nhất thời trong lòng buồn bực, Mộng Nhi bình thường bình tĩnh, sao có thể nói ra những lời không suy nghĩ như vậy.

Nhìn thấy Bạch Vũ Mộng tay không đánh nhau, nhất thời lòng đầy đau lòng và phần nộ. Nàng sao có thể tự hành hạ bản thân như vậy?

Lam Hạo Thần vội vàng đi qua ngăn cản Bạch Vũ Mộng, cảm giác được tay bị nắm giữ, Bạch Vũ Mộng ngẩng đầu nhìn, phần nộ của nàng vừa rồi đã phát tiết ra lại một lần nữa dâng lên.

Dùng sức hất tay Lam Hạo Thần ra, Bạch Vũ Mộng tiếp tục phát tiết.

"Mộng Nhi, nàng có biết nàng đang làm cái gì hay không, bình thường nàng rất bình tĩnh cơ mà?" Lam Hạo Thần lạnh giọng chất vấn.

"Không cần người quản, người đi mà quản cho tốt nàng ta là được rồi." Lam Hạo Thần bị những lời này làm sững sờ, Mộng Nhi đang nói cái gì?

Đột nhiên phản ứng lại, thì ra là vì nữ tử kia, xem ra Mộng Nhi ăn dấm chua không ít a!

Lúc này Huyện thái gia lên tiếng: "Người, đừng gạt người, ta nói cho người biết, hôm nay cho dù hoàng đế lão tử đến đây ta cũng muốn bắt các người về."

Người chung quanh nghe thấy lời nói càn kia, mặt lộ vẻ thương hại nhìn Bạch Vũ Mộng và Lam Hạo Thần, hai người trẻ tuổi này thảm rồi, đáng tiếc hai người xinh đẹp như vậy!

"Nga? Phải không, sao ta lại không biết? Vậy ta hỏi người, người gặp qua Hoàng thượng rồi sao?" Lam Hạo Thần lạnh lùng nói.

Bạch Vũ Mộng cũng đành chỉ đánh nhau, vừa rồi lời nói của Lam Hạo Thần nhắc nhở nàng, hôm nay nàng thật sự rất lỗ mãng.

"Hoàng thượng, ta đương nhiên gặp qua!" Huyện thái gia tràn đầy tự tin nói xong.

Khóe miệng Lam Hạo Thần gọi lên một nụ cười trào phúng, không biết nhìn người, ba hoa cũng phải nhìn xem đối phương là ai.

"Người đâu, đem hai tên dân đen này bắt lại." Không đợi Lam Hạo Thần mở miệng, huyện thái gia liền ra lệnh, muốn bắt Lam Hạo Thần cùng Bạch Vũ Mộng.

Nhậm Trung Trúc tiêu sái đi lên: "Tiểu nương tử, người vẫn ngoan ngoãn theo ta đi, ta sẽ đối đãi với người thật tốt."

Bạch Vũ Mộng nhìn Nhậm Trung Trúc một cái, không nói hai lời, nhấc chân liền hướng về hạ thân của Nhậm Trung Trúc đá vào. Nhậm trung trúc bị đá kêu to.

Huyện thái gia nhìn thấy, càng thêm phần nộ, đây là con trai bảo bối của hắn, làm sao có thể bị người ta đối đãi như vậy, hai người kia, hắn sẽ không bỏ qua.

Nhậm trung trúc rất nhanh đau đến nỗi ngã xuống đất, Bạch Vũ Mộng lạnh lùng mở miệng: "Không mau dẫn hắn đi chữa thương, nếu không, sợ sẽ bị phế đó."

Nghe lời này, mọi người vây xem vui sướng khi người gặp họa, bọn họ đều bị khi dễ, hiện tại xem ra rốt cục cũng có ai đó có thể trị được bọn họ, thật cao hứng.

Huyện thái gia xem con trai đau chết đi sống lại, lại nhìn hạ nhân, cũng đều bị đá thương, vẫn nên rời đi trước, để lại một câu "Ta sẽ trở lại" rồi bước đi.

Bạch Vũ Mộng nhàn nhạt nhìn bọn họ chật vật rời đi, không nói gì, liền đi ra khỏi đám đông, về khách sạn.

Lúc này Lam Hạo Thần mới phát hiện tay Bạch Vũ Mộng luôn để trong ống tay áo đã sớm bị thương, nàng đang lấy cứng đối cứng, tất nhiên sẽ bị thương.

Về tới khách sạn, Bạch Vũ Mộng khóa kín cửa sổ, hắn căn bản vào không được. Lam Hạo Thần không có biện pháp, chỉ có thể đến mượn chuông quây chìa khóa, mở cửa đi vào.

Chuông quây tưởng vợ chồng son cãi nhau, cũng không nói hai lời thậm giao chìa khóa cho Lam Hạo Thần. Cho hắn vào xin lỗi.

Lam Hạo Thần mở cửa ra, ý bảo Hận Nhuế có thể ra ngoài, Hận Nhuế nhìn Bạch Vũ Mộng nằm ở trên giường nghỉ ngơi, đi ra ngoài, nàng tin tưởng Chiến Vương sẽ không thương hại tiểu thư, ngược lại còn có thể giúp nàng.

Lam Hạo Thần đi đến bên giường, nhẹ nhàng cầm lấy tay của Bạch Vũ Mộng, nhìn thấy bàn tay dính tơ máu, Lam Hạo Thần không khỏi đau lòng.

Bạch Vũ Mộng hình như đã nhận ra có người đang ở bên cạnh nàng, mở hai mắt sắc bén. Nhìn thấy Lam Hạo Thần, lập tức ra tay tấn công.

Lam Hạo Thần không trốn tránh, cú đấm này vừa vặn đánh trúng Lam Hạo Thần. Một đấm của Bạch Vũ Mộng căn bản không thu lực, Lam Hạo Thần đau buồn hừ một tiếng.

Bạch Vũ Mộng ngây ngẩn cả người, ngây ngốc hỏi: "Người vì sao không né?"

"Ta không sao, Mộng Nhi, nàng có tức giận cứ phát tiết lên người ta đi, không cần hành hạ bản thân?" Lam Hạo Thần đau lòng nói.

Bạch Vũ Mộng mắt đầy phức tạp nhìn Lam Hạo Thần một cái, nàng không biết nên nói những gì, nam nhân này, luôn làm cho nàng hành động không đúng mực.

Lam Hạo Thần lấy ra hòm thuốc, nâng tay Bạch Vũ Mộng lên muốn bôi thuốc cho nàng. Bạch Vũ Mộng rút tay một chút, tựa hồ không muốn Lam Hạo Thần đụng chạm.

Lam Hạo Thần cường thế bắt lấy tay Bạch Vũ Mộng, không chịu buông ra: "Mộng Nhi, nàng tin tưởng ta, được không?" Gần như là khăn cầu hèn mọn, làm tâm Bạch Vũ Mộng mềm nhũn xuống.

Lam Hạo Thần nhẹ nhàng bôi thuốc cho Bạch Vũ Mộng, ngẫu nhiên thổi vết thương cho nàng. Về mặt cẩn thận cùng đau lòng, Bạch Vũ Mộng thấy hắn như vậy, thật sự không biết nên nói cái gì.

Rốt cục bôi thuốc xong, Lam Hạo Thần tựa hồ nhẹ nhàng thờ ra, hắn luôn sợ làm đau nàng, hiện tại rốt cục cũng xong.

Bạch Vũ Mộng nhìn chằm chằm vào Lam Hạo Thần, tựa hồ muốn nhìn xem hắn có phải thật tâm hay không.

"Thế nào, Mộng Nhi bị ta mê hoặc sao, nhìn ta như vậy, ta sẽ thẹn thùng!" Lam Hạo Thần không biết xấu hổ, đánh gãy suy nghĩ của Bạch Vũ Mộng.

Bạch Vũ Mộng liếc mắt, vừa định khen hắn vài câu, trong nháy mắt liền trở nên không biết xấu hổ như vậy, thật là, nam nhân này, luôn có biện pháp làm cho nàng bất đắc dĩ.

Lam Hạo Thần thấy Bạch Vũ Mộng không có không vui, liền mở miệng nói: "Mộng Nhi, nữ tử kia ta sẽ xử lý, nàng không cần phải tức giận!"

"Ta có tức giận sao?" Bạch Vũ Mộng lạnh lùng mở miệng, lại nhắc tới nữ nhân kia.

"Ta có thể cho là nàng đang ghen không?" Lam Hạo Thần suy diễn ngược trong thanh âm còn chứa đựng sự cao hứng.

"Đi tìm chết đi!" Bạch Vũ Mộng cầm lấy gối ném về hướng Lam Hạo Thần, Lam Hạo Thần nhanh nhẹn tránh được, nhưng tựa hồ đụng đến chỗ bị thương, thống khổ kêu lên một tiếng.

Bạch Vũ Mộng vội vàng chạy tới kiểm tra thương thế cho Lam Hạo Thần, không nghĩ tới Lam Hạo Thần lại cúi đầu nở nụ cười. Bởi vậy, Bạch Vũ Mộng lập tức biết là Lam Hạo Thần lừa nàng.

Dùng sức đánh Lam Hạo Thần một chút, lúc này Lam Hạo Thần đau khổ kêu lên, Bạch Vũ Mộng liếc mắt nhìn hắn, không thèm quan tâm.

Một mưu kế bị lừa một lần là do đơn thuần, bị lừa lần thứ hai chính là ngu xuẩn.

Nhưng tựa hồ lần này là thật, Lam Hạo Thần thật lâu không đứng lên. Bạch Vũ Mộng cảm thấy kỳ quái đi qua nhìn, nhìn thấy Lam Hạo Thần thống khổ cau mày.

Sao lại thế này, lần này là thật?

Vừa chạm vào Lam Hạo Thần, Bạch Vũ Mộng liền rút mạnh tay lại, nóng quá! Chẳng lẽ cổ độc trong người hắn lại phát tác?

Vội vàng gọi Linh Trần cùng Linh Ngạn tới, hỏi bọn hắn đây là có chuyện gì, Linh Trần thấy Bạch Vũ Mộng là lo lắng thật, hơn nữa chủ tử lại để ý nàng như vậy, cũng liền nói chi tiết.

"Chủ tử từ sau lần trước, cổ độc càng ngày càng nghiêm trọng, hiện tại mỗi lần phát tác, đều thống khổ hơn rất nhiều so với lần trước, tuy rằng luôn có thân y Mạc Hân Trần phối dược cho hắn, nhưng hiện tại hiệu quả càng ngày càng kém."

Bạch Vũ Mộng nhíu mày, tại sao có thể như vậy, không phải là!

Bạn đang đọc truyện *Ma Y Độc Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 25: Cổ độc phát tác

Lần trước nàng cho hắn ăn Tuyệt liên hoàn, hắn có thể tạm thời ngăn chặn độc tính, sao lại càng thêm nghiêm trọng chứ?

"Các người trước tiên đỡ hắn lên giường đi, sau đó nói cho ta biết cụ thể là có chuyện gì xảy ra." Bạch Vũ Mộng bình tĩnh ra lệnh.

Đem Lam Hạo Thần đặt lên giường, Linh Trần đem tình huống của Lam Hạo Thần nói kỹ càng, sau đó mong chờ nhìn Bạch Vũ Mộng.

Trong khi Linh Trần nói, Bạch Vũ Mộng luôn cau mày. Thẳng đến khi hắn nói xong, Bạch Vũ Mộng vẫn như trước không buông lỏng mày.

Trên giường Lam Hạo Thần đã bắt đầu có phản ứng, hắn không ngừng động đậy, xoay đến xoay lui. Linh Trần cùng linh ngạn đành phải đi lên ngăn chặn.

Bạch Vũ Mộng lấy trong ngực ra một lọ Tuyệt liên hoàn, đổ ra mấy viên cho Lam Hạo Thần uống. Tuyệt liên hoàn này từ rất nhiều loại dược liệu tốt luyện chế mà thành. Không chỉ thanh nóng giải độc, hơn nữa đối với thân thể có trợ giúp rất lớn.

Người khác Bạch Vũ Mộng sẽ không cho, còn cho nhiều như vậy. Đây chính là linh dược hiếm có, có thể giải các loại độc, trị các loại bệnh.

Lam Hạo Thần quả nhiên không khó chịu như trước, nhưng cũng không phải quá dễ chịu, Bạch Vũ Mộng lắc đầu, nàng cũng không có biện pháp.

Kiếp trước nàng mặc dù có đọc lướt qua cổ độc, nhưng cũng không nghiên cứu sâu, cái này thật sự là phiền toái!

Xem Lam Hạo Thần thống khổ như vậy, Bạch Vũ Mộng vẫn quyết định đi nghiên cứu một chút, nói không chừng có thể tìm được phương pháp giải độc.

Bạch Vũ Mộng đề cho bọn họ đi ra ngoài trước, giống nhau lần trước ôm Lam Hạo Thần, thẳng đến khi thân thể hắn không run nữa, qua khỏi lần phát độc này.

Lam Hạo Thần tỉnh lại sau, nhìn thấy Bạch Vũ Mộng ở bên cạnh, thoáng có chút kinh ngạc, lần trước là xuất phát từ nhân tính, còn lần này thì sao?

"Nói đi, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?" Thanh âm Bạch Vũ Mộng lạnh nhạt truyền đến.

Lam Hạo Thần nhìn Bạch Vũ Mộng, tựa hồ hạ quyết tâm, vươn tay ôm Bạch Vũ Mộng, dùng một chút mới mở miệng nói: "Ta bị hạ độc từ trong bụng mẹ, cũng không biết khi nào thì bị, lúc trước ta tra xét rất lâu, cuối cùng vẫn không giải quyết được gì."

Bạch Vũ Mộng không được tự nhiên giật giật, nhưng không tránh thoát: "Vậy người chưa hề nghĩ sẽ tìm giải dược sao?"

"Ta cũng từng nghĩ tới, Trần luôn nỗ lực tìm phương pháp giải cổ, nhưng hình như một chút hi vọng đều không có."

Bạch Vũ Mộng nhìn Lam Hạo Thần thật lâu, mới mở miệng nói: "Người đã sống hơn hai năm, cổ độc này tất nhiên sẽ trở nên càng ngày càng nghiêm trọng, nếu không có được vật khổng chế, sợ sớm đã..."

Lam Hạo Thần kinh ngạc nhìn Bạch Vũ Mộng, không hiểu nàng làm sao mà biết thời gian cổ độc phát tác, bản thân chưa từng nói qua với nàng!

"Cổ độc này ta có nghe sư phụ nhắc qua, chỉ là ta cũng không quá hiểu biết, ta sẽ tận lực đi!"

"Mộng Nhi, nàng vì sao muốn tận lực giúp ta, có phải thích ta hay không?" Lam Hạo Thần lập tức thay đổi sắc mặt.

Bạch Vũ Mộng dùng sức tránh khỏi ôm ấp của Lam Hạo Thần, nổi giận đùng đùng không nói thêm một câu bước đi. Người này thật đúng là... thấy ánh mặt trời liền thay đổi!

Lam Hạo Thần cười nhìn Bạch Vũ Mộng đi ra, thẳng đến khi không nhìn thấy bóng dáng của nàng, mới thống khổ ôm ngực, há mồm ới ra một ngụm máu.

Lam Hạo Thần nhìn cũng không nhìn, liền xoay người nằm trên giường, hẳn phải nghỉ ngơi tốt, thật nhanh khôi phục. Như vậy mới có thể bảo hộ Mộng Nhi, tuy rằng nàng không cần hẳn bảo hộ.

Nhưng hẳn không phát hiện là, lúc này ở sau cửa có một người đi ra, là Bạch Vũ Mộng, nàng nhìn máu trên mặt đất, thật lâu không động đậy.

Kỳ thực vừa rồi Lam Hạo Thần nói ra lời kia, nàng liền chú ý tới biểu hiện khác thường của hắn. Bình thường, hắn sẽ hi vọng nàng ở lại, hơn nữa hẳn biết rõ nói như vậy nàng sẽ tức giận đi ra ngoài.

Nhưng hắn vẫn làm như vậy, điều này cho thấy, hắn cố tình làm cho nàng ra ngoài. Mà nguyên nhân chắc chắn là hắn có chuyện gì không muốn cho nàng biết.

Bạch Vũ Mộng nhìn chằm chằm nam tử nằm ở trên giường gất gao cau mày, tâm tình rất phức tạp. Nàng không biết, bản thân đến cùng có nên nhận phần tình cảm này hay không, phần tình này quá nặng, nàng sợ bản thân có một ngày sẽ hối hận.

Ngày hôm sau, Lam Hạo Thần một thân nhẹ nhàng khoan khoái xuất hiện trước mặt Bạch Vũ Mộng, giống như không có chuyện gì xảy ra, Bạch Vũ Mộng về mặt phức tạp như trước, Lam Hạo Thần lại làm ra bộ dạng này.

Bọn họ muốn khởi hành, đã chậm trễ lâu rồi.

"Người đâu, đem hai tiện dân kia đến!" Bên ngoài truyền đến một tiếng hét lớn, Lam Hạo Thần cùng Bạch Vũ Mộng đồng thời quay đầu lại nhìn, tầm mắt chạm đến, xấu hổ tránh đi.

Chỉ thấy huyện thái gia dẫn một nhóm người chuẩn bị đến tìm Bạch Vũ Mộng cùng Lam Hạo Thần tính sổ.

Bạch Vũ Mộng nhú mày, đối với vài người ngại sống lâu này một chút hảo cảm đều không có, làm thế nào lại giống như kẹo mè xừng như vậy.

Thấy Bạch Vũ Mộng tựa hồ hơi không kiên nhẫn, Lam Hạo Thần cũng nhanh chút đem sự tình giải quyết, cũng tức giận nói: "Đừng cản người nữa, chỉ có chó mới cản người thôi."

"Người..." Huyện thái gia còn chưa nói hết, Lam Hạo Thần liền một cước đá tới, một câu cũng không nói, liền lôi kéo Bạch Vũ Mộng chuẩn bị đi.

Thấy huyện thái gia còn muốn nói cái gì nữa, Lam Hạo Thần không kiên nhẫn nói: "Đừng có rượu mời không uống lại thích uống rượu phạt, cẩn thận con của ngươi vĩnh viễn không thể giao hoan!"

Nói xong liền lôi kéo Bạch Vũ Mộng rời đi, lưu lại mọi người thở dài, hai người kia thật sự là người tốt a, từng trị Huyện lệnh ác bá cùng con của hắn.

Chỉ là, bọn họ đến cùng là có thân phận gì, võ công tốt, còn nông cuồng như vậy. Bất quá, đây cũng không phải chuyện của đám tiểu dân như bọn họ.

Từ nơi đó đi ra, Bạch Vũ Mộng và Lam Hạo Thần một câu đều không nói. Cứ như vậy yên tĩnh tiêu sái.

Đột nhiên từ ven đường lao tới một người: "Công tử, tiểu thư, xin các người thương xót, không cần đuổi ta đi, ta thật sự có thể làm mọi thứ!"

Thì ra người nọ chính là nữ tử ngày đó bọn họ cứu, xem nàng bầm riết không tha, khăn cầu, Bạch Vũ Mộng lờm Lam Hạo Thần một cái, đột nhiên liền cười mỉm nâng nàng lên.

"Người tên là gì?"

Nữ tử kia nhìn Lam Hạo Thần, mới mở miệng trả lời: "Ta tên là Hoài Mai."

"Cái tên rất hay, ta thấy người nên mang theo nàng đi! Cô nương này kiên trì như vậy, ta cũng không để ý nhiều thêm một người!" Bạch Vũ Mộng sau khi nói xong liền bước đi.

Lam Hạo Thần không có cách nào khác, cũng không có để ý Hoài Mai, liền đi theo Bạch Vũ Mộng.

Hoài mai không để ý, đi theo sau lưng Hận Nhuế, theo Bạch Vũ Mộng.

Hận Nhuế quay đầu nhìn thoáng qua nữ tử này, người nếu an phận, ta sẽ không quản đến người, nhưng một khi làm ra cái gì, chớ có trách ta nhẫn tâm.

Nghĩ như vậy, trong mắt lộ ra tia hung ác. Hoài Mai giống như bị ánh mắt của Hận Nhuế dọa đến, bắt đầu run run, nhưng cũng không nói gì.

Bạch Vũ Mộng tất nhiên biết chuyện này, không khỏi âm thầm tán thưởng Hận Nhuế "Thật sự rất tốt!"

Đoàn người cứ như vậy ai cũng không nói gì đi tới một chỗ khác, đến lúc này, Lam Hạo Thần mới dè dặt cẩn trọng tiến lên hỏi Bạch Vũ Mộng.

"Mộng Nhi, nàng..."

Còn chưa nói hết, Bạch Vũ Mộng bước vào một quán trọ, cũng không để ý đến mọi người, một mình đi đến một cái bàn.

Bạn đang đọc truyện *Ma Y Độc Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 26: Cãi nhau

Lam Hạo Thần vội vàng đi theo, lấy lòng Bạch Vũ Mộng. Bạch Vũ Mộng không để ý đến Lam Hạo Thần, đi thẳng vào phòng Linh Trần đã đặt.

Lam Hạo Thần một mặt khó nói, rốt cục là thế nào?

Đi theo Bạch Vũ Mộng vào phòng, chỉ thấy Bạch Vũ Mộng xoay người lại muốn đóng cửa, thấy Lam Hạo Thần, không nói một lời tiêu sái ngồi vào bàn.

Lam Hạo Thần đưa tay đóng cửa lại, đi đến bên cạnh Bạch Vũ Mộng: "Nàng rốt cục muốn thế nào, có chuyện gì không thể nói ra được sao?"

"Người là gì của ta, vì sao ta phải nói với người, chuyện của ta không cần người lo!" Bạch Vũ Mộng không chút lưu tình mở miệng.

Lam Hạo Thần trong mắt hiện lên một chút bi thương, Bạch Vũ Mộng suýt nữa liền mềm lòng, nhưng lý trí của nàng vẫn còn.

"Nàng rốt cục muốn thế nào, nàng nói gì ta đều đã làm theo, nữ nhân kia cũng là nàng muốn dẫn theo, vậy cuối cùng nàng còn giận đối cái gì?"

Chung quy vẫn là Lam Hạo Thần hiểu Bạch Vũ Mộng nhất, liếc mắt một cái đã nhìn ra nàng đang tức giận, hơn nữa cơn tức không nhỏ. Lam Hạo Thần cũng tức giận đến hồ đồ, mới không đoán mò miệng nói lời này, sau khi nói xong hắn lập tức hối hận, nhưng tự tôn của hắn không cho phép hắn hối hận.

Ha ha, rốt cục cũng lộ ra bộ mặt thật, quả nhiên, nam nhân đều không thể tin. Lúc hắn đối tốt với người, có thể hái trăng sao cho người, đến lúc chán ghét người, đối với hắn mà nói người chỉ là rác rưởi.

"Ta tức giận lúc nào, nữ tử kia là ta mang về, cho nên, hiện tại người nên đối tốt với nàng, còn tới nơi này làm gì?"

Cơn tức của Lam Hạo Thần trong nháy mắt dâng lên: "Nàng quả thực không thể nói lý! Nàng cứ muốn hung hăng giẫm đạp lên tấm lòng của ta như vậy sao? Được! Đây là do nàng nói!"

Lam Hạo Thần hét lên với Bạch Vũ Mộng nổi giận đùng đùng ra ngoài. Trong phòng Bạch Vũ Mộng thống khổ nhu nhu thái dương, hôm nay bản thân nàng bị làm sao vậy?

Linh Trần, Linh Ngạn và Hận Nhuế đã sớm nghe thấy tiếng cãi nhau bên trong, nhưng cũng không ai chạy đi quấy rầy bọn họ, lúc nhìn thấy Lam Hạo Thần tức giận đi ra, trực giác cho biết đã xảy ra chuyện gì.

"Đi! Lập tức khởi hành!" Lam Hạo Thần lạnh lùng hạ lệnh, vung ống tay áo rời đi.

Linh Trần cùng Linh Ngạn lập tức đuổi kịp, còn quay đầu lo lắng nhìn cửa phòng một cái, chủ tử cùng chủ mẫu tương lai đã xảy ra chuyện gì?

Đi tới cửa khi nhìn thấy Hoài Mai, Lam Hạo Thần căm giận nhìn nàng một cái: "Đem nàng theo!" Sau đó cũng không quay đầu lại.

Linh Trần cùng Linh Ngạn kinh ngạc nhìn nhau, chủ tử không nên làm như vậy nha, nhưng cũng không thể cãi lại mệnh lệnh chủ tử, chỉ có thể đem nàng theo.

Nàng đã muốn ta đi cùng nàng ta, vậy nàng cũng đừng hối hận, đây là do nàng chọn!

Nghe thấy Lam Hạo Thần nói bốn chữ kia, Bạch Vũ Mộng cảm giác được trong lòng từng đợt đau đớn, cũng tốt là đã rời đi sớm, bằng không tổn thương lần này tuyệt đối sẽ không nhỏ hơn kiếp trước!

Hận Nhuế đi vào phòng, Lãnh cùng Âm cũng chỉ có thể sốt ruột chờ bên ngoài.

"Tiểu thư nguoi và Chiến Vương đã xảy ra chuyện gì?" Hận Nhuế cẩn thận hỏi, nàng nhìn ra tâm tình Bạch Vũ Mộng không tốt.

"Không có việc gì, ngày mai chúng ta sẽ rời khỏi đây!" Nói xong câu này, Bạch Vũ Mộng liền đi nghỉ ngơi, vừa rồi, chỉ là một giấc mộng mà thôi.

Hận Nhuế há miệng thờ đốc, còn muốn nói cái gì, nhưng nhìn bộ dáng Bạch Vũ Mộng mệt mỏi, vẫn ngậm miệng, lặng lẽ lui ra ngoài, hôm nay cả hai người bọn họ đều rất kỳ lạ!

Ngày hôm sau tỉnh lại, biểu hiện của Bạch Vũ Mộng giống như không có chuyện gì xảy ra, tiếp tục lên đường. Chỉ là, đến cuối cùng là cảm giác gì, chỉ có chính nàng mới biết.

—— phân cách tuyến ——

Một tháng sau, Bạch Vũ Mộng đến Mặc Liễu sơn trang, lúc này vẫn còn sớm, một ít môn phái vẫn chưa đến, hẳn là qua vài ngày nữa mới đến, dù sao thật vất vả mới đến đây một lần, không bằng chơi đùa một chút, quên đi những chuyện không thoải mái.

Bạch Vũ Mộng không trực tiếp đi đến Mặc Liễu sơn trang, mà tìm một quán trọ nghỉ chân, nàng biết, lúc này, Lam Hạo Thần khẳng định đã đến Mặc Liễu sơn trang.

Bạch Vũ Mộng yếu đuối lựa chọn trốn tránh, có lẽ, ở trước tình yêu, cho tới bây giờ nàng đều không có dũng khí để đối mặt!

Hôm nay, Bạch Vũ Mộng dẫn Hận Nhuế đi dạo trên đường. Nhưng lại nhìn thấy người mà nàng hiện tại không muốn gặp nhất.

Thấy Lam Hạo Thần đi tới, Bạch Vũ Mộng làm bộ như không phát hiện, tiếp tục đi.

Hắn hình như gầy hơn so với trước kia, nhưng vẫn tuấn lãng không thay đổi. Bên cạnh hắn còn có một người, cũng tuấn lãng vạn phần, chỉ là so với hắn, kém hơn một chút.

Người kia một thân xiêm y màu xanh, tóc cao dùng phát quan cố định lại, bên hông đeo một khối ngọc bội màu xanh lá, trên mặt tươi cười ôn hòa, như gió xuân.

Mà ở phía sau bọn họ, Bạch Vũ Mộng nhìn thấy Hoài Mai, bước chân hơi ngừng lại, trong lòng liệu mạng tự nói với mình, bản thân sẽ không để ý.

Người kia thấy Bạch Vũ Mộng, mang mặt nạ giống Lam Hạo Thần, tất nhiên cũng nhận ra Bạch Vũ Mộng tới tham gia đại hội võ lâm.

"Tiểu thư, xin dừng bước!"

Bạch Vũ Mộng nghe thấy buộc phải bắt đầu dừng lại.

Nơi này ngoại trừ Lam Hạo Thần biết thân phận của Bạch Vũ Mộng, ngay cả Hoài Mai cũng không biết, bởi vì lúc trước cứu Hoài Mai, Bạch Vũ Mộng không có mang mặt nạ.

Đôi mắt thâm thúy của Lam Hạo Thần thẳng tắp nhìn chăm chăm Bạch Vũ Mộng, xem ra mấy ngày nay, nàng sống rất tốt, thì ra nàng chưa bao giờ để ý đến hắn. Nghĩ đến đây, trong lòng không khỏi đau.

"Tiểu thư tới tham gia đại hội võ lâm sao? Ta là trang chủ Mặc Liễu sơn trang Thượng Quan Diệu Nhiên."

Bạch Vũ Mộng nhàn nhạt nhíu mày, hình như không có gì kinh ngạc: "Đúng vậy, Thượng trang chủ, nếu không có chuyện gì, ta đi trước."

Lời này nghe ra là không muốn nói thêm gì nữa, Thượng Quan Diệu Nhiên có chút hơi giật mình, nữ tử này, thật đặc biệt.

"Cô nương, nếu không để ý, có thể đến Mặc Liễu sơn trang nghỉ ngơi, dù sao Mặc Liễu sơn trang cũng có thể bảo vệ cô nương an toàn" Thượng Quan Diệu Nhiên không buông tay khuyên.

Bạch Vũ Mộng hơi không kiên nhẫn: "Không cần, ta đã tới tham gia đại hội võ lâm, tất nhiên có thể tự bảo vệ tốt bản thân, ta cũng không muốn đến Mặc Liễu sơn trang sớm như vậy, ta còn có việc, cáo từ."

Bạch Vũ Mộng cũng không để Thượng Quan Diệu Nhiên nói thêm nữa, trực tiếp mang theo Hận Nhuế rời đi, Hận Nhuế nhìn thoáng qua Lam Hạo Thần, lại lo lắng nhìn Bạch Vũ Mộng, không nói được lời nào đi theo.

Lam Hạo Thần cũng cùng Thượng Quan Diệu Nhiên nói một câu sau đó bước đi, Thượng Quan Diệu Nhiên không hiểu đứng tại chỗ, hai người này đều rất kỳ quái!

Bạch Vũ Mộng trở lại quán trọ, liền vào phòng, cơm trưa cũng không ăn, đến khi nài đi ra, giống như đã thay đổi.

Toàn thân lãnh khí, ánh mắt lạnh như băng, trên mặt không có biểu cảm. Bạch Vũ Mộng như vậy so với trước kia còn lạnh hơn, vô tình hơn.

Nàng cũng lập lên một bức tường bảo vệ trong lòng, bất luận kẻ nào cũng không thể dễ dàng đi vào. Bao gồm cả Lam Hạo Thần, cũng bị ngăn cách ở ngoài.

Chỉ là, thật sự như vậy sao, hay chỉ là tượng trưng? Đã để người ta tiến vào, thật sự có thể dễ dàng đẩy hắn ra sao?

Bạn đang đọc truyện *Ma Y Độc Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 27: Vào tháp

Đã đến ngày diễn ra đại hội võ lâm, mọi người từ khắp nơi đã đến đông đủ. Hôm nay, tất cả đều tề tụ ở Mặc Liễu sơn trang.

Mọi người đều nghị luận ồn ào, không biết Thượng Quan trang chủ gọi bọn họ tới đây là muốn bày ra chuyện gì nữa. Đứng ra là không có chuyện gì. Luận võ buổi chiều mới diễn ra!

Ngay khi mọi người nghi hoặc, Thượng Quan Diệu Nhiên xuất hiện, hân hướng người bên cạnh gật đầu, tiếp theo liền nghiêm túc, giống như có gì muốn nói.

"Mọi người, mục đích lần này mọi người đến đây là để giành được vị trí minh chủ võ lâm, nhưng năm nay, cửa ải đặt ra lần này so với năm ngoái sẽ khó hơn."

Nói xong, phía dưới cũng nghị luận ồn ào, có người bất bình, có người oán trách. Thượng Quan Diệu Nhiên chỉ là lẳng lặng nhìn bọn họ, đến khi bọn họ an tĩnh lại.

"Ta biết trong lòng các vị đều bất mãn, nhưng chỉ có người có thực lực mới có thể làm minh chủ võ lâm, cho nên, một cửa này sẽ trực tiếp tìm ra minh chủ võ lâm."

Dừng một chút, nói thêm "Một cửa này rất nguy hiểm, là cực sinh tử, nếu có ai muốn rời khỏi, hiện tại có thể rời đi, ta sẽ không truy cứu."

Nói xong lập tức có rất nhiều người dao động, nhưng cũng không có ai bỏ đi. Nếu rời khỏi không phải là nhát gan sao, sẽ bị người trong võ lâm khinh thường.

Thượng Quan Diệu Nhiên vừa lòng cười cười, mang theo mọi người đến một nơi.

Nhìn thấy tòa tháp cao không thấy đỉnh, mọi người rất nghi hoặc, bất quá cũng đoán được chút gì.

"Tòa tháp này có chín tầng, mỗi một tầng đều có cơ quan khác nhau, càng lên cao càng nguy hiểm. Nếu hiện tại muốn rời đi còn kịp, ta hỏi lại một lần nữa, còn có người nào muốn rời khỏi đây hay không?"

Nhất thời liền có mấy người rời đi, cho dù vị trí võ lâm minh chủ rất hấp dẫn, bất quá bảo trọng tính mạng mới quan trọng nhất, nếu ngay cả mạng sống cũng không còn, còn muốn võ lâm minh chủ làm cái gì!

Không thể không nói, ngưỡng người này yếu đuối, nhưng bọn họ cũng thông minh. Biết rõ không thể thành công, chỉ có thể làm bản thân bị thương.

Con người vĩnh viễn đều tham lam, vì vị trí này, có thể không tiếc cái gì, thậm chí là mạng! Cho nên cũng chỉ có vài người rời đi mà thôi, đại bộ phận đều ở lại.

"Ta muốn nhắc nhở mọi người một lần nữa, thời gian chỉ có ba ngày, hi vọng mọi người có thể nắm bắt thời gian. Ta không xem qua trình, chỉ nhìn kết quả."

Ý tại lời nói, các người ở bên trong đánh nhau thế nào cũng được, chỉ cần cuối cùng có thể đi lên lầu 9, là thắng.

Mọi người đều rất háo hức, Thượng Quan Diệu Nhiên cuối cùng liếc mắt một cái, liền phân phó người mở cửa, tất cả như ong vỡ tổ vọt vào.

Chỉ có Bạch Vũ Mộng ở phía sau chậm rãi tiêu sái. Chờ bọn họ giết lẫn nhau giảm bớt phiên toái cho nàng.

Lam Hạo Thần bước nhanh tới, vươn tay lôi kéo Bạch Vũ Mộng. Bạch Vũ Mộng tránh thoát nhưng vẫn không tránh được. Lam Hạo Thần một câu đều không nói, chỉ lôi kéo Bạch Vũ Mộng đi vào.

Bạch Vũ Mộng mím môi, cũng tùy ý để Lam Hạo Thần lôi kéo, cùng hắn sóng vai vào trong tháp.

Đội tất cả mọi người đi vào, cửa tự động đóng lại. Điều này đã nói lên, vào bên trong, nếu không sống, chỉ có chết!

Kỳ thực cũng không tàn nhẫn như vậy, chỉ cần biết lượng sức mà rời khỏi, tất nhiên sẽ không có việc gì, nhưng mọi người đều bị tham lam lấn áp lý trí, làm sao có thể rời đi.

Tiến vào tháp, một màn chém giết diễn ra, Bạch Vũ Mộng nhú mày, nhanh như vậy đã chết rất nhiều người, muốn mở đường đều rất khó khăn.

Lần này tiến vào tháp còn có Hận Nhuế, Lãnh cùng Âm. Phía sau Lam Hạo Thần cũng có một ít người đi theo, lần này chỉ cho phép thành công, không được thất bại.

Chỉ là, Bạch Vũ Mộng bắt đầu lo lắng, nếu cuối cùng Lam Hạo Thần cùng nàng đối đầu thì làm sao, nàng không nắm chắc có thể chiến thắng Lam Hạo Thần.

Kỳ thực, nàng không hề hiểu Lam Hạo Thần, chỉ cần là Bạch Vũ Mộng muốn, cho dù là mạng của hắn, hắn cũng sẽ không do dự mà đưa cho nàng.

Bạch Vũ Mộng suy nghĩ một hồi, phiền chán nhú mày, không thêm nghĩ nữa, đến lúc đó rồi tính!

Bỗng nhiên, từ vách tường chung quanh bắn ra rất nhiều mũi tên, chỗ tên bắn ra liền bị che giấu, vị trí mỗi lần đều không giống nhau, làm cho người ta không thể xuống tay.

Đây mới là tầng thứ nhất, mà đã khó như vậy. Rất nhiều người không có phòng bị bị bắn trúng, trên mũi tên đều có độc, ai bị bắn trúng, sẽ không thể sống sót.

Bạch Vũ Mộng cảnh giác nhìn bốn phía, phòng ngừa sẽ có tên bắn ra.

Lam Hạo Thần lắc mình che ở trước mặt Bạch Vũ Mộng, vô luận như thế nào, hắn đều không thể để Mộng Nhi bị thương, một chút đều không thể.

Bạch Vũ Mộng nhú mày, lạnh giọng nói: "Tránh ra, ta không cần người bảo hộ, đừng coi ta là tiểu nữ nhân bình thường."

Thân thể Lam Hạo Thần hơi ngừng lại, nhưng cũng không nói gì thêm, chỉ tránh ra. Đúng vậy, hắn nên tin tưởng Mộng Nhi.

Bọn họ hình như đều đã quên là đang cãi nhau, nhưng vẫn có một chút xấu hổ ở giữa bọn họ.

Rất nhanh tên lại phóng tới lần thứ ba, Bạch Vũ Mộng phát hiện cách đoạn thời gian tên mới lại phóng ra, nàng thừa dịp trong khoảng thời gian này chạy nhanh tìm được cửa lên lầu.

Nhìn Lam Hạo Thần một cái, há miệng thờ đốc nhưng cũng không nói gì.

Lam Hạo Thần hiểu Bạch Vũ Mộng, tất nhiên biết nàng muốn nói cái gì: "Mộng Nhi, nàng yên tâm đi, ta sẽ bảo vệ nàng, tin tưởng ta!"

Bạch Vũ Mộng mắt đầy phức tạp nhìn hắn một cái, cuối cùng vẫn đáp ứng. Một điểm đều không trì hoãn, Bạch Vũ Mộng nhanh chóng phóng ra ngoài, tìm kiếm cửa lên lầu.

Ở một cái góc, Bạch Vũ Mộng phát hiện điều khác thường, vừa định mở ra, một mũi tên bắn lại. Bạch Vũ Mộng cũng không trốn, chỉ chuyên tâm nghiên cứu.

Nàng tin tưởng Lam Hạo Thần sẽ bảo hộ nàng. Người như hắn không dễ dàng hứa hẹn, một khi đã hứa hẹn, thì không cần để ý.

Hơi sùng sốt, như vậy hắn nói yêu nàng đến cùng có phải thật không, nàng đến cùng có nên tin hay không? Lắc lắc đầu, hiện tại không có thời gian nghĩ mấy cái này, phá cửa ải này mới là thật.

Bạch Vũ Mộng cầm lấy tảng đá duy nhất ở đó, cơ quan tựa hồ bị khởi động. Mấy mũi tên trong nháy mắt đều bắn hết ra, nhưng sau đó, liền gió êm sóng lặng.

Mọi người còn sợ hãi vỗ vỗ ngực, trong lòng thầm nghĩ "Nguy hiểm thật!" Nhưng cũng rất bội phục Bạch Vũ Mộng, có một số người nghĩ cách, đi theo nữ tử này, nhất định có thể đến đỉnh tháp, về phần cuối cùng như nào cũng khó mà nói.

Bạch Vũ Mộng chỉ nhàn nhạt quét mắt nhìn mọi người, liền nắm được tâm tư bọn họ, khoe miệng gọi lên một nụ cười, những người này, không nên vui mừng.

Bạch Vũ Mộng nhắc chân đi lên tầng hai, nàng không biết có cái gì đang chờ nàng, chỉ biết là, nàng phải đi tới!

Lam Hạo Thần một mực yên lặng đi sau lưng Bạch Vũ Mộng, mấy ngày nay, hắn nghĩ lại một chút, lúc đó thật sự là tức giận đến hư đầu, lại có thể nói nặng với nàng như vậy, hắn luôn muốn xin lỗi nàng, nhưng bất hạnh không có cơ hội.

Hắn bỗng nhiên tỉnh ngộ, hắn đã từng thề muốn bảo hộ Mộ Dung Nhi thật tốt, cho nàng hạnh phúc, nhưng hắn lại nuốt lời, hắn thật sự cảm thấy, bản thân thật đáng chết!

Có lẽ là yêu quá sâu, nên không cho phép đối phương có một chút khuyết điểm nào, có lẽ, Bạch Vũ Mộ Dung cũng như vậy, chỉ là trong nhà chưa tỏ, ngoài ngõ đã tường, người ngoài cuộc tỉnh táo, còn người trong cuộc lại u mê!

Bạn đang đọc truyện *Ma Y Độc Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 28: Nghi hoặc

Đến tầng thứ hai, nơi này gió êm sóng lặng, cái gì cũng không có, làm cho người ta không khỏi buông xuống cảnh giác. Ngay thời điểm nhiều người đều thả lỏng, một đám doi bay qua, dọa mọi người lần nữa phải cẩn thận.

Chỉ là, một lúc sau, vẫn không có động tĩnh gì, ngay lúc mọi người bắt đầu đi lên cầu thang, toàn bộ không gian tối như mực đột nhiên xuất hiện nhiều điểm sáng màu đỏ.

Tất cả hoảng sợ tụ lại một chỗ, lúc này cũng không còn tàn sát lẫn nhau, mà là đoàn kết.

Bạch Vũ Mộ Dung nhìn bốn phía, rất nhanh nhận ra những điểm sáng này phát ra từ chỗ nào. Thì ra đây là mắt của đám doi vừa rời.

Bạch Vũ Mộ Dung nhíu mày, loại động vật ghê tởm này khiến nàng chán ghét nhất, còn có nhiều như vậy, chỉ có thể tận lực giết chúng.

Bỗng nhiên, âm thanh vỗ cánh liên truyền đến. Toàn bộ tinh thần Bạch Vũ Mộ Dung đều đề phòng, chém giết lũ doi bay tới.

Chỉ là, dù sao doi có thể bay, hơn nữa có năng lực ẩn thân trong bóng đêm, không dễ dàng phát hiện ra, cho nên, vẫn có nhiều người bị thương.

Tất nhiên, những người đó đã mất cơ hội rồi, bọn họ tự động yêu cầu rời khỏi, nếu không rời khỏi đây, mạng cũng không bảo toàn, lại đi tranh giành vị trí kia có tác dụng gì đâu?

Bạch Vũ Mộ Dung phóng một loạt ngân châm ra, rất nhanh đã có rất nhiều xác doi nằm trên mặt đất, Bạch Vũ Mộ Dung cũng chỉ lạnh lùng nhìn, tất cả không hề đơn giản như vậy.

Trước mặt mọi người rốt cục giết hết đám doi, đi về phía trước. Nhưng kỳ quái là, toàn bộ xác doi đều không thấy.

Mà những người này, cũng không chú ý tới, tới gần cầu thang, liền té trên mặt đất, đổ máu, trúng độc mà chết.

Bạch Vũ Mộ Dung nhíu mày, thì ra đám doi này sau khi chết còn có thể phóng ra khí độc, người bình thường căn bản là không trụ được, bất quá, nàng là ai, nàng có rất nhiều giải dược.

Lấy ra một viên giải dược, cho bọn Lam Hạo Thần, bản thân cũng ăn một viên, nhắc chân lên chuẩn bị đi.

"Vị tiểu thư này, xin dừng bước!" Bỗng nhiên có người ở phía sau gọi nàng.

Bạch Vũ Mộ Dung giương mắt nhìn lại, đó là một người rất gầy, trong mắt lóe ra ánh sáng, còn có chút tham lam, trực giác cho biết Bạch Vũ Mộ Dung rất không thích người này.

Thấy Bạch Vũ Mộ Dung nghi hoặc xoay người lại, người nọ liền thừa nước đục thả câu: "Tiểu thư, người đã có giải dược, vì sao không chia sẻ cho mọi người? Chúng ta dù sao cũng cùng nhau vào, không có khả năng đến đây liền bỏ cuộc!"

Bạch Vũ Mộ Dung cùng Lam Hạo Thần nhìn nhau, trong mắt thấy đối phương có thể lợi dụng được. Lưu lại vài người, có thể làm vật thí nghiệm.

"Tất nhiên! Bất quá, cho ai là chuyện của ta, người, ta tuyệt đối sẽ không cho, quả thực là lãng phí giải dược!" Nói xong lấy giải dược ra cho những người khác, chỉ có mình hắn là không có.

Người kia tựa hồ có chút tức giận, mắt bốc hỏa tiến lên chất vấn: "Dựa vào cái gì? Bọn họ đều có chỉ có ta là không, cái này do chính ta đề xuất!"

"Chỉ bằng thuốc này là của ta, ta nhìn người chướng mắt, không muốn cho, còn cần người hỏi sao, đừng nghĩ bản thân quan trọng!"

Bạch Vũ Mộ Dung nói xong liền đi lên cầu thang, những người khác thấy nàng không có chuyện gì, mới đi theo.

Tuy nhiên làm Bạch Vũ Mộ Dung kinh ngạc là, vừa rồi người kia cũng ở trong đó, hình như là đoạt giải dược của người khác, Bạch Vũ Mộ Dung nhíu mày, cũng không nói gì thêm, dù sao sớm muộn cũng sẽ chết, là chính người muốn đi theo, cũng đừng trách ta.

Đến tầng thứ ba, có rất nhiều gương, đi vào, liền nhìn thấy bản thân mình, căn bản không phân biệt được cái nào là thật, cái nào là giả.

Lam Hạo Thần gắt gao lôi kéo tay Bạch Vũ Mộng, làm cho nàng cảm giác được bản thân thật sự tồn tại. Bạch Vũ Mộng nhìn Lam Hạo Thần, không nói một lời đi về phía trước.

Gương ở đây rắc rối phức tạp, lúc tìm lối ra, không thể để bị gương mê hoặc, rất nhiều người đều đã phân tán, nhưng cũng có người thông minh đi theo Bạch Vũ Mộng.

Nơi nơi đều là gương, căn bản không tìm được đường ra, Bạch Vũ Mộng bắt buộc bản thân tỉnh táo lại, ở nơi như vậy, đã đi qua chỗ nào đều không biết, lại không thể để lại ký hiệu.

Bạch Vũ Mộng liền đi dọc một đường, không hề ngừng lại, nhưng đến cuối cùng, mới phát hiện, căn bản cũng chỉ đi vòng quanh một chỗ, bởi vì nàng nhìn thấy người vừa rồi đứng bên cạnh nàng.

Lam Hạo Thần nhéo tay Bạch Vũ Mộng, an ủi. Bạch Vũ Mộng quay đầu nhìn hắn, Lam Hạo Thần cười cười, bắt đầu nói: "Mộng Nhi, nàng hồ đồ rồi, có phương pháp đơn giản hơn, làm gì phải phức tạp như vậy?"

Bạch Vũ Mộng nhíu mày, có chút nghi hoặc nhìn Lam Hạo Thần, Lam Hạo Thần không nói tiếp, hần tin tưởng, lấy trí tuệ của Bạch Vũ Mộng nhất định có thể nghĩ ra.

Một lát sau, Bạch Vũ Mộng bừng tỉnh ra tay đánh một chưởng, toàn bộ những tấm gương trước mặt nàng đều nát, lại liên tiếp đánh ra mấy chưởng nữa, rốt cục, toàn bộ những tấm gương đều biến mất.

Bạch Vũ Mộng suy nghĩ sâu xa, chẳng lẽ là bản thân tự làm mọi chuyện phức tạp? Sao ngay cả phương pháp đơn giản như vậy đều không nghĩ ra?

Lam Hạo Thần luôn cười ảm áp, Linh Trần bọn họ cho tới bây giờ đều chưa từng thấy Lam Hạo Thần cười lâu như vậy, cho dù là cười, cũng rất khó nhìn thấy.

Lam Hạo Thần sẽ nhắc nhở Bạch Vũ Mộng chỉ cần là Bạch Vũ Mộng muốn, hần đều sẽ thỏa mãn, mặc kệ là cái gì! Dù sao, đến cuối cùng, Mộng Nhi cũng sẽ gả cho hần, của nàng không phải cũng là của hần sao?

Hơn nữa, hần muốn nhìn thấy Bạch Vũ Mộng vui vẻ, bởi vì chỉ có như vậy, hần mới có thể vui vẻ, hần mới cảm thấy bản thân được hạnh phúc vậy quanh.

Chỉ là, tuy rằng gương đều đã biến mất, nhưng cửa cầu thang ở chỗ nào, chung quanh còn một vòng gương vây quanh, đánh thế nào cũng đều không vỡ.

Bạch Vũ Mộng cau mày suy xét, xem ra phải hao tổn chút khí lực mới có thể tiến vào tầng tiếp theo, cẩn thận quan sát chỗ này, cũng không có gì khác lạ.

Muốn nói khác lạ, cũng chỉ có một mặt gương hình vuông bên cạnh.

Bạch Vũ Mộng đi qua, những người còn lại cũng đều đi qua. Xem những ký tự này đều thấy hết đường xoay xở, đều không hiểu cái gì.

Hình như là phải đoán ra bí ẩn này mới có thể đi qua, Lam Hạo Thần nhìn một chút, nhăn mày lại, hần xem không hiểu.

Đảo mắt nhìn về phía Bạch Vũ Mộng, bộ dáng nàng tựa hồ rất buồn rầu.

Kỳ thực Bạch Vũ Mộng không phải buồn rầu, chỉ nghi hoặc, những ký tự này không phải là ở hiện đại mới có sao, làm sao có thể xuất hiện ở nơi này?

Nhưng hiện tại không phải là lúc nghiên cứu vấn đề này, đến lúc ra ngoài hỏi Thượng Quan Diệu Nhiên một chút sẽ rõ ràng.

"Để cho ta đi!" Bạch Vũ Mộng nhàn nhạt lên tiếng.

Tất cả mọi người có chút nghi hoặc nhìn nàng, tuy rằng nàng rất lợi hại, nhưng không có nghĩa nàng sẽ hiểu, nhiều người như vậy đều không hiểu, nàng làm sao có thể?

Bạch Vũ Mộng đi ra phía trước, cẩn thận nhìn những thứ trước mắt, trên đó viết một ít chữ số Allah, trách không được bọn họ xem không hiểu.

Đây là một phương trình khá đơn giản, Bạch Vũ Mộng rất nhanh đã giải được. Có lẽ cái này không phải khảo thí chỉ số thông minh mà là để xem người có phải đến từ hiện đại không.

Sau lưng bọn họ một cánh cửa tự động mở ra, là cửa cầu thang dẫn lên lầu, Bạch Vũ Mộng cùng mọi người chạy lên, cũng không suy nghĩ nữa.

Chẳng lẽ đã từng có người cũng xuyên đến đây, bằng không làm sao có thể thiết kế được những thứ này, đây rốt cuộc là chuyện gì xảy ra, càng ngày càng phức tạp. Lúc trước xuyên đến đây, là do thiên ý, hay là bởi vì nguyên nhân nào khác?

Bạn đang đọc truyện *Ma Y Độc Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 29: Công nghệ hiện đại

Đi đến tầng thứ tư, bên trong đều không có gì nguy hiểm, nhưng lại có thứ khác đón người ta vào chỗ chết.

Bên trong toàn bộ đều là mỹ nữ, các nàng đều môi hồng răng trắng, làm nhóm nam nhân quê mùa này mắt đều sáng rực lên, nước miếng chảy ròng. Còn có người lập tức xông đến.

Những người đó đều giống như thật, chỉ cần có người đi qua, các nàng liền lập tức chào đón, hầu hạ, trong lúc nhất thời, các loại thanh âm trêu đùa tràn ngập căn phòng, quả thực rất giống kỹ viện.

Thậm chí còn có người không cưỡng lại được sắc đẹp mê hoặc, trực tiếp cùng những nữ nhân này làm vận động. Nơi nơi đều là hơi thở bại hoại.

Bạch Vũ Mộng chán ghét bầu môi, những người này thật sự là rất kinh tởm không thoát được sắc đẹp mê hoặc, nhưng đáng giá để nàng cao hứng là, còn có một số người không hề bị mê hoặc, bởi vì đã tâm bọn họ vĩnh viễn lớn hơn sắc tâm.

Ở đối diện cầu thang lầu, chỉ cần có thể đi qua đám nữ nhân đó, là có thể tiến đến tầng tiếp theo. Nhưng có bao nhiêu người có thể chống lại được mê hoặc?

Rất nhanh, chỉ còn lại mấy người, Bạch Vũ Mộng nhìn thoáng qua Lam Hạo Thần, không biết hắn có bị mê hoặc hay không?

Nhưng thấy Lam Hạo Thần ngay cả mắt đều hề nhìn những người này, lực chú ý của hắn, toàn bộ đều ở trên người Bạch Vũ Mộng, làm sao còn có thể quản những thứ này chứ.

Chú ý tới ánh mắt của Bạch Vũ Mộng, Lam Hạo Thần nhàn nhạt cười cười, nói với nàng, hắn vĩnh viễn cũng sẽ không phản bội nàng. Đây là hứa hẹn của hắn.

Bạch Vũ Mộng hơi dừng một chút, giống như có chút phản ứng không rõ. Dời tầm mắt đi chỗ khác, không dám tiếp tục nhìn vào đôi mắt thâm tình của hắn.

Lam Hạo Thần kéo tay Bạch Vũ Mộng, bước về phía cầu thang. Bọn họ đều mặt không đổi sắc tiêu sái đi qua, những thứ này đối với bọn họ mà nói, không là gì cả.

Những người may mắn kiên trì được, tất nhiên có thể đến tầng tiếp theo, nhưng những người ở lại kia, không may mắn như vậy. Có lẽ Thượng Quan Diệu Nhiên sẽ đưa bọn họ ra ngoài.

Nhưng cũng có lẽ, bọn họ liền vĩnh viễn ngất ngốc ở trong này không thể đi ra. Không ai biết được?

Tầng thứ năm, không có gì cả, thật sự không có gì cả! Nhưng Bạch Vũ Mộng không cho là vậy, tùy tay nắm lấy một người quăng ra bên ngoài, người nọ lập tức bị cắt thành từng đoạn.

Mọi người tựa hồ đều bị dọa, đây rốt cuộc là cái gì, sao lại lợi hại như vậy, nhưng vì sao không nhìn thấy gì cả?

Bạch Vũ Mộng lập tức liền nghĩ tới tia hồng ngoại ở hiện đại, ở những nơi quan trọng dùng cái này để phòng trộm. Nàng đã từng đi chấp hành nhiệm vụ, những nơi như vậy cơ hồ đều có.

Nhưng làm thế nào lại xuất hiện ở chỗ này? Đã là lần thứ hai, lần đầu tiên là chữ số Allah, bây giờ lại là cái này, thời cổ đại này khi nào thì tân tiến như vậy?

Lam Hạo Thần nhìn bộ dáng hiểu biết của Bạch Vũ Mộng, hỏi ra vấn đề hắn đã nghi hoặc thật lâu: "Mộng Nhi, làm sao nàng lại biết mấy thứ này?"

"... Ta đã từng thấy trong một quyển sách cổ, bất quá sao chúng lại có thể xuất hiện ở nơi này?" Bạch Vũ Mộng cũng không biết phải giải thích thế nào, nên tùy tiện nói qua loa.

Lam Hạo Thần vẫn nhìn ra, nhưng hắn cũng không hỏi nhiều, chờ đến khi ra ngoài có thể hỏi lại, dù sao, nơi này không phải là nơi để hỏi những vấn đề này.

Bạch Vũ Mộng há miệng thờ đốc, muốn nói gì, nhưng lại không mở miệng.

Bạch Vũ Mộng suy xét, đến cùng là làm thế nào mới có thể đi qua, dù sao ở đây không có công cụ như ở hiện đại, căn bản là không thể thấy rõ.

Đột nhiên, chuỗi vòng màu lam trên tay Bạch Vũ Mộng lóe lóe sáng, hiện tượng này, cũng chỉ có Bạch Vũ Mộng cùng Lam Hạo Thần phát hiện mà thôi.

Bạch Vũ Mộng tựa hồ cảm thấy trước mắt hiện lên cái gì, nhưng trong giây lát liền biến mất không thấy. Nhưng kỳ quái là, nàng lại có thể thấy rõ vị trí của tia hồng ngoại.

Mắt Bạch Vũ Mộng đầy phức tạp nhìn vòng tay, bất quá, vẫn là đi trước quan trọng hơn. Bạch Vũ Mộng gắt gao lôi kéo Lam Hạo Thần, đối với những người phía sau nói một tiếng: "Theo sát!" Liền buông tay Lam Hạo Thần ra, chuẩn bị đi qua.

Bạch Vũ Mộng đầu tiên là nhìn cụ thể toàn bộ, sau đó dùng kỹ xảo kiếp trước nhẹ nhàng nhảy, thay đổi dáng người, không ngừng nhảy về phía trước.

Nhìn thấy Bạch Vũ Mộng không mất một sợi tóc nào, mọi người đều kinh ngạc một chút, bất quá, Lam Hạo Thần cũng không nghĩ nhiều như vậy, liền đi theo Bạch Vũ Mộng.

Tiếp theo là Hận Nhuế cũng tận lực đi theo bọn họ, sau đó người trong võ lâm cũng theo sau, đều an toàn đi qua. Nhưng nếu không có võ công sẽ không trụ được.

Những người võ công không tốt, liền sẽ táng thân giữa những tia hồng ngoại.

Tiếp theo Bạch Vũ Mộng đi tới một cái đài, nơi này thật sự không có gì nguy hiểm. Hình như là nơi giao thoa giữa tầng thứ năm và tầng thứ sáu.

Bọn họ đã quá mệt, nên nghỉ ngơi một chút. Lam Hạo Thần dẫn đầu đi vào, thật sự không có nguy hiểm, người khác mới cùng nhau theo vào.

Hiện tại cửa cầu thang đã mở ra, lúc nào cũng có thể đi qua, bất quá, Bạch Vũ Mộng lại muốn nghỉ ngơi một chút, cũng khôi phục lại thể lực.

Bạch Vũ Mộng lấy ra một lọ dược, cho Lam Hạo Thần cùng bọn Hận Nhuế, đây là Thanh Phong hoàn, có thể khôi phục thể lực, ăn vào có lợi cho thân thể.

Ánh mắt mọi người thèm thuồng, nhưng bọn hắn cũng không có. Vừa rồi là Bạch Vũ Mộng có lòng tốt, hiện tại, bọn họ đã không còn giá trị lợi dụng, không cần thiết phải cho, quả thực chính là lãng phí.

Bạch Vũ Mộng ngồi trên chiếu, chuẩn bị nghỉ ngơi một chút, Lam Hạo Thần đi tới giúp Bạch Vũ Mộng, cởi áo khoác ra phủ trên người Bạch Vũ Mộng.

Bạch Vũ Mộng thân thể cứng đờ, muốn giãy dụa, Lam Hạo Thần ôm thật nhanh, căn bản không giãy được. Nghĩ nghĩ, cũng không để ý tới, cũng không phải chưa từng ôm qua!

Linh Trần cùng đám thù hạ lập tức làm thành một vòng vây, vây quanh hai người bọn họ kín không kẽ hở, để cho bọn họ không bị bất cứ thương hại nào.

Những người đó cũng không còn tàn sát lẫn nhau nữa, bọn họ cũng đều biết, trong lúc này, không nên đánh nhau, như vậy chính là bất lợi kỷ.

Bạch Vũ Mộng ngủ cũng không an ổn, tinh thần vẫn duy trì cảnh giác cao độ. Lam Hạo Thần ở bên tai nàng nhẹ nhàng nói một câu: "Mộng Nhi, bình tĩnh lại, ta sẽ bảo vệ nàng!"

Bạch Vũ Mộng quả nhiên thả lỏng, tựa hồ ngủ rất ngon, khóe miệng còn cười.

Có người nói, lúc ngủ là lúc chân thực nhất, có người nói, giấc mơ trong lúc ngủ, những điều trong lòng đều thể hiện ra!

Lam Hạo Thần cũng cười nhẹ, điều chỉnh tư thế để Bạch Vũ Mộng có thể ngủ thoải mái hơn, sau đó cũng chợp mắt.

Lúc lâu sau, Bạch Vũ Mộng giật giật, giống như đã tỉnh lại. Lam Hạo Thần lập tức mở mắt. Bạch Vũ Mộng chậm rãi mở to mắt, nhìn thấy ánh mắt Lam Hạo Thần đang cười.

Tuy rằng hắn đội mặt nạ, nhưng vẫn bị bộ dáng yêu nghiệt của hắn mê hoặc.

Bạch Vũ Mộng ngồi dậy, Lam Hạo Thần rút tay dưới đầu Bạch Vũ Mộng, hơi giật mình, bất động lâu, đã có chút tê rần.

Bạch Vũ Mộng vươn tay xoa bóp vai cái cho hắn, Lam Hạo Thần ngây ngốc nhìn Bạch Vũ Mộng, bỗng nhiên nở nụ cười, cười như phong hoa tuyết đại, giống như ảo mộng.

Bạn đang đọc truyện *Ma Y Độc Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 30: Vòng tay

Bạch Vũ Mộng ngẩn ra, không có chút phản ứng, đến khi phản ứng lại, không để ý tới Lam Hạo Thần.

Bỗng nhiên Bạch Vũ Mộng liền đứng lên quan sát chỗ này, nơi này hình như khá an toàn, nhưng sao có thể có một nơi như vậy chứ?

Bạch Vũ Mộng nhìn cầu thang kia, mắt đầy phức tạp, không biết kế tiếp còn gì nữa, có phải sẽ còn làm cho nàng kinh ngạc hơn không.

Lam Hạo Thần đi tới lôi kéo tay Bạch Vũ Mộng, tỏ vẻ hắn sẽ luôn ở cùng nàng. Bạch Vũ Mộng an ủi cười, nâng bước lên cầu thang.

Những người khác thấy Bạch Vũ Mộng đi rồi, vội vàng đi theo, lúc đến nơi, nơi đó có một cánh cửa, nhưng cũng không bị khóa lại.

Bạch Vũ Mộng nhẹ nhàng đẩy, cửa liền mở. Nhưng bên trong không có gì nguy hiểm!

Ánh sáng đầy phòng chói mắt, làm mọi người không mở mắt được. Lam Hạo Thần vươn tay che ở trước mắt Bạch Vũ Mộng, Bạch Vũ Mộng hơi thích ứng một chút, mới hắt tay hắn ra.

Lúc này Bạch Vũ Mộng mới nhìn rõ, thì ra là đầy phòng châu báu. Những người khác lập tức tiến lên, bắt đầu điên cuồng thu gom.

Ở đây đều là châu báu quý hiếm, rất nhiều thứ cực kỳ trân quý, để có được những thứ kia, có thể phải tiêu tốn nhiều năm, mọi người tất nhiên đều đi lên để lấy.

Bọn họ muốn làm vỡ lăm mình chủ vì cái gì? Trừ bỏ vì quyền lợi của mình chủ, còn lại chính là tiền tài, tiền tài mới là nguyên nhân chủ yếu.

Xem mọi người đều đến đó, Bạch Vũ Mộng lại đứng bất động, đứng tại chỗ cũng chỉ có Bạch Vũ Mộng, Lam Hạo Thần, cùng thủ hạ của hai người.

Bọn họ đều trải qua huấn luyện tàn khốc nhất, tất nhiên nghị lực rất tốt.

Huống hồ, những thứ này đối với bọn họ mà nói cũng không tính là gì, đây là nguyên nhân Bạch Vũ Mộng và Lam Hạo Thần mang mấy người bọn họ theo.

Bất quá, làm bọn họ kinh ngạc là, cư nhiên còn có mấy người khác cũng không có phản ứng gì, trong đó một người toàn thân đều lạnh lùng, tản ra sát khí nhàn nhạt.

Mặt khác vài người khác cũng là chương môn các môn phái, tuy rằng lộ ra thần sắc tham lam, bất quá quyền lợi đối với bọn họ quan trọng hơn, quả nhiên là lão hồ li.

Bạch Vũ Mộng vẫn nhìn người lạnh lùng kia, làm Lam Hạo Thần bất mãn, nắm tay Bạch Vũ Mộng thật chặt. Bạch Vũ Mộng giương mắt nhìn hắn, liền dò tìm mắt đi.

Bạch Vũ Mộng dễ dàng đi qua đám châu báu này, quay đầu lại nhìn những người đó một cái, xem ra, chỉ còn lại có vài người.

Đứng ở ngoài tháp Thượng Quan Diệu Nhiên xem những người bị dẫn ra, thờ dài. Lúc trước nói có khả năng sẽ chết ở bên trong chỉ là lừa bọn họ, muốn làm cho bọn họ biết khó mà lui thôi.

Công kích trong đó, cũng không phải là thật, sẽ làm người ta cảm giác bản thân nhận thống khổ, nhưng sau thống khổ đó, bọn họ sẽ bị tổng ra ngoài, bất quá, cảm giác này có lẽ là suốt đời khó quên.

Nhưng tầng thứ nhất cho tàn sát nhau là thật, hơn nữa từ tầng thứ bảy, công kích đều là thật, có thể còn sống ra ngoài hay không, liền xem tạo hóa của họ thôi.

Hắn cũng từng đi vào, nhưng đến tầng thứ tám, hắn đã bị bức đi ra, không biết có người nào có thể đến tầng thứ mười hay không. Người kia, cũng nên xuất hiện rồi.

Nhìn những người đứng chung quanh tháp tập trung tinh thần, Thượng Quan Diệu Nhiên cười nhạo một tiếng, thật không biết tự lượng sức mình!

Bên trong tháp, Bạch Vũ Mộng đã đến tầng thứ bảy, trải qua lượng ánh sáng vừa rồi, hiện tại đột nhiên đến nơi tối như vậy, trong lúc nhất thời căn bản là trì hoãn không đi tới.

Không thể thấy rõ mọi thứ, không biết sẽ có gì nguy hiểm. Chuyện này đối với mọi người đều rất nguy hiểm. Vì thế liền có một người lấy ra hòa chiết tử*.

(* thứ người xưa dùng để đánh lửa, là một ống bên trong có bỏ than hồng)

Thắp sáng hòa chiết tử, một góc nhỏ liền được chiếu sáng. Bạch Vũ Mộng nhìn theo ánh sáng, cẩn thận nhìn chung quanh, để sau, cái kia là cái gì?

Bạch Vũ Mộng nhìn rõ, ở bốn phía trên tường, dày đặc ma trận màu đen tạo thành một khối, chỉ không biết là cái gì.

Một lát sau, vài thứ kia vậy mà bắt đầu mở ra. Đầu tiên là gần, sau đó lại là phía xa. Rất nhanh phá xác mà ra.

Một cái, hai cái... Mọi người hoảng sợ mở to hai mắt nhìn, đây là cái gì? Bạch Vũ Mộng xem, có chút giống bướm bướm lại có chút giống động vật biết

bay.

Trong phòng bay vòng quanh, toàn thân đều màu đen, chỉ có ở giữa có một hai đốm hoa văn rực rỡ, ở chung quanh mắt còn có một vòng tròn màu trắng.

Mọi người vội vàng ngăn cản chúng bay đến, nhưng vẫn có không ít người dính phải bụi phấn ngã xuống, rất nhanh cả người đều ngã, từng điểm đỏ che kín toàn thân.

Còn có một người khác càng thêm bất hạnh, hình như là bị chúng cắn một ngụm, miệng vết thương biến thành màu đen, người nạn lập tức sùi bọt mép mà chết.

Mục tiêu quá nhỏ, số lượng lại đông, rất khó đưa tiêu diệt toàn bộ!

Bạch Vũ Mộng phát hiện dấu hiệu, nghi hoặc vì sao lúc đến không có, hiện tại lại sinh sản ra số lượng lớn như vậy? Khóe mắt liếc đến hỏa chiết tử, lập tức hô.

"Mau tắt lửa, bằng không chúng sẽ càng ngày càng nhiều!" Không biết vì sao, người nạn rất tin tưởng lời nói của Bạch Vũ Mộng, lập tức dập tắt hỏa chiết tử trong tay.

Mọi người đều là người tập võ, tự nhiên trong bóng đêm cũng có thể thấy rõ, Bạch Vũ Mộng nhìn một chút, quả nhiên, những hạt trên vách đã không nứt ra nữa.

Bạch Vũ Mộng lập tức lấy ngân châm ra, không ngừng phi về phía những thứ kia. Chỉ là, tiếp tục như vậy cũng không phải biện pháp, không chừng còn chưa tiêu diệt hết, bản thân đã mệt chết rồi.

Bạch Vũ Mộng nghĩ nghĩ, có nhiệt lượng, mấy thứ này mới có thể ấp trứng, như vậy, nếu trong hoàn cảnh lạnh lẽo, bọn chúng có phải sẽ chết hay không?

Nhưng hiện tại làm sao có thể làm lạnh nơi này được, ngược lại hỏi Lam Hạo Thần: "Người có mang cái gì lạnh theo không?"

Lam Hạo Thần tựa hồ cũng nghĩ tới ý của Bạch Vũ Mộng, nhưng bất đắc dĩ là, hắn hiện tại không có vật như vậy. Chỉ có thể lắc đầu.

Bất quá hắn lại nghĩ đến một việc: "Nàng có thể thử xem vòng tay của nàng, nói không chừng có thể trợ giúp!" Bị Lam Hạo Thần nhắc cho tỉnh, Bạch Vũ Mộng liền phản ứng lại.

Nhìn vòng tay, nhưng nàng căn bản cũng không biết nên sử dụng thế nào, một bộ vô thố đứng ở đó. Lam Hạo Thần luôn bảo hộ bên người Bạch Vũ Mộng, để cho nàng an toàn suy xét.

Bạch Vũ Mộng thử tập trung tinh thần, trong lòng luôn mặc niệm cái gì đó lạnh lạnh. Vòng tay tựa hồ vẫn không có phản ứng gì. Bạch Vũ Mộng không buông tay, một mực yên lặng nhớ kỹ.

Kỳ tích rốt cục xuất hiện, vòng tay lờ ra tia sáng màu lam, rất nhanh, từ bên trong phóng ra khí lạnh, những thứ kia rốt cục chịu không được rét lạnh, lại lùi về bên trong kén.

Bạch Vũ Mộng cảm thụ được khí lạnh trên tay, trong lòng lại rất nghi hoặc. Rốt cuộc là chuyện gì xảy ra, nàng thật không thích loại cảm giác mờ mịt không biết gì này.

Bất quá, tạm thời không thể nghĩ nhiều, hiện tại trừ bỏ đoàn người Bạch Vũ Mộng, cũng chỉ còn lại có ba người, vừa rồi nàng nhìn thoáng qua người lạnh lùng kia cũng ở trong đó.

Bạn đang đọc truyện *Ma Y Độc Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 31: Mê cảnh

Tầng thứ tám thần bí, rốt cục cũng lên tới rồi, Thượng Quan Diệu Nhiên cũng không thể qua được tầng thứ tám, không biết có nguy hiểm gì đang chờ bọn họ.

Đi vào cánh cửa kia, trực giác cho Bạch Vũ Mộng biết bên trong sẽ thập phần nguy hiểm, bản thân có thể mạo hiểm, nhưng không thể để bọn Hận Nhướ mạo hiểm.

"Hận Nhướ, các người lui ra trước đi, nơi này rất nguy hiểm, ta tự vào là được!" Bạch Vũ Mộng nhàn nhạt nói, có thêm sự quan tâm ở trong lời nói.

"Dạ, tiểu thư!" Hận Nhuê lên tiếng, liền rời khỏi, Lam Hạo Thần cũng phản phó bọn Linh Trần rời khỏi, rất nhanh, bọn họ liền biến mất ở chỗ này, xuất hiện ở ngoài tháp.

Bọn họ đều lo lắng nhìn vào trong tháp, bọn họ biết, lần này thật sự có nguy hiểm, bằng không sẽ không để cho bọn họ ra ngoài. Chỉ hận bản thân không đủ cường đại, không thể bảo hộ tiểu thư (chủ tử).

Thấy bọn họ đều lui ra, Thượng Quan Diệu Nhiên nhàn nhai, chắc là đã đến tầng thứ tám, không biết có người nào có thể vượt qua hay không.

Bạch Vũ Mộng lôi kéo Lam Hạo Thần đi vào tầng thứ tám, nơi này không biết có nguy hiểm gì, vẫn nên ở cùng nhau sẽ tốt hơn. Lam Hạo Thần lại nở nụ cười, điều này chứng tỏ, Mộng Nhi đã bắt đầu tín nhiệm hắn.

Đi vào trong, tựa hồ mỗi người đều bị ngăn cách, hoàn toàn không cảm nhận được sự tồn tại của người khác, nếu không phải trên tay Bạch Vũ Mộng còn có độ ẩm lòng bàn tay của Lam Hạo Thần, nàng thật sự cho rằng đã bị cách ly.

Nhưng rất nhanh, nàng liền có một chút nghi hoặc. Nàng thấy được kiếp trước của mình, nàng nhìn thấy mình đã từng ở trải qua huấn luyện tàn nhẫn cỡ nào.

Nàng giống như nhớ lại mọi chuyện đã qua, cái loại cảm giác này, một điểm cũng chưa thay đổi. Mỗi ngày đều phải huấn luyện rất lâu, ở giữa hơn một ngàn đứa nhỏ điên cuồng chém giết, chỉ vì có thể sống để ra ngoài.

Đó là lần đầu tiên nàng giết người, nhưng lại giết rất nhiều người. Thời điểm đi ra người nàng đầy máu tươi, nàng thấy được người đã đem nàng về gặt đầu.

Nàng đã từng là tiểu thư tập đoàn Bạch thị, hoạt bát thông minh, vô tư, lại có một ngày bị người khác bắt đi. Sau này tuy rằng bình an trở lại, thế nhưng bản thân lại thay đổi rất nhiều.

Từ đó về sau, nàng đã giết người đã bắt nàng, một tay sáng lập nên đệ nhất hắc bang nổi tiếng thế giới. Nhưng đoạn trí nhớ kia rất thống khổ, là thứ mà Bạch Vũ Mộng vĩnh viễn không muốn nhớ lại.

Đột nhiên, hình ảnh thay đổi, Bạch Vũ Mộng cảm thụ được sự quan tâm cẩn thận của bạn trai kiếp trước của mình Tôn Hình, làm lòng nàng ấm áp. Nhưng Tôn Hình lại cảm sung, bắn về phía nàng.

Cảm thụ sự phản bội khốc liệt làm nàng đau đớn, Bạch Vũ Mộng nhận không được nhẹ nhàng run lên.

Lam Hạo Thần nhìn người đứng ở trước mặt, có chút không phản ứng kịp. Người này không phải sớm đã chết rồi sao, làm thế nào còn có thể sống mà đứng đây?

Nhớ tới lúc hắn còn rất nhỏ, hắn (Lam Hạo Thần) cùng hắn rong chơi, cùng hắn chuồn êm ra khỏi cung. Lam Hạo Thần luôn luôn coi hắn là người thân cận nhất ngoài phụ hoàng và mẫu hậu.

Nhưng ngay sau khi chuồn êm ra khỏi cung, có một đám hắc y nhân đến ám sát, mà hắn, chỉ thờ ơ lạnh nhạt, không để ý hắn (Lam Hạo Thần) còn nhỏ đang liều mạng kêu lên.

Lần đó, trên người hắn trúng vài đao, còn có mấy mũi tên cắm lên, hắn lại cười nhẹ bước đi, không còn vẻ nhõm nhõm ôn nhuận như ngày xưa nữa.

May mắn, lúc đó gặp Thiên Sơn tuyết nữ, cũng là sư phụ hắn, nàng cứu hắn, sau này, hắn đi theo nàng học võ, hắn quay về tìm người kia tính sổ.

Nhưng lúc hắn trở về, tất cả đều thay đổi. Cung đình trong ngoài đều là người của hắn, phụ hoàng mẫu hậu bị nhốt, lấy năng lực hiện tại, căn bản không thể đánh bại hắn.

Vì thế, hắn lại trở về khổ luyện võ công, ngày qua ngày, cứ sống trong bóng tối, khiến một tiểu hài tử như hắn luyện tập trong thù hận.

Cũng chính là từ khi đó, hắn không dám dễ dàng tin tưởng người khác nữa, cũng không muốn để cho bọn họ đến gần người thân của hắn, hắn đối với thế giới này sớm đã thất vọng rồi.

Sau này, hắn cùng sư phụ, đã bại người kia, cứu phụ hoàng mẫu hậu ra. Chỉ là, lúc đó hắn không nhẫn tâm giết hắn.

Đến cuối cùng, hắn nói: "Ha ha, tất cả những thứ này đều là của ta, ta ở bên cạnh ngươi nhiều năm như vậy vì cái gì, không phải là vì vị trí của phụ hoàng ngươi sao? Ngươi nghĩ rằng ta đối với ngươi là thật tâm sao, vậy thì ngươi quá ngây thơ rồi!"

Sau khi nói xong, người đó liền cắn lưỡi tự sát, lúc hắn nhắm mắt, hắn thấy được trong mắt hắn có một tia hối hận thật sự, bất quá đã quá trễ, hắn cũng không biết bản thân đã tha thứ cho hắn hay chưa.

Phản bội, cho dù là một tiểu hài tử cũng không thể chấp nhận, đó là nỗi đau cả đời của hắn, không thể nói thành lời!

Bỗng nhiên, Lam Hạo Thần phục hồi tinh thần lại, bản thân làm sao có thể nhìn thấy hắn ở đây, hơn nữa mọi chuyện phía trước đều rất chân thật, giống như lại xảy ra một lần nữa.

Có lẽ sau khi hấn chết, hấn cũng đã tha thứ rồi, dù sao hấn cũng là ân sư của mình, cũng trợ giúp mình không ít. Cũng có lẽ, chính là phần ân tình này mà tha thứ, mới khiến cho hấn có thể mau chóng đi ra khỏi mê cảnh.

Lam Hạo Thần nhìn mọi người chung quanh, tựa hồ đều đã lâm vào thống khổ cực độ, chỗ này, có thể đem chuyện thống khổ nhất của người khác một lần nữa làm cho họ trải qua, làm cho họ cảm thụ được nỗi đau khác cốt ghi tâm.

Nhìn Bạch Vũ Mộng, nàng tựa hồ cũng rất thống khổ, không khỏi đau lòng, rốt cục nàng đã trải qua cái gì, vì sao lại thống khổ như thế?

Nắm thật chặt tay Bạch Vũ Mộng lôi kéo nàng, cho nàng thêm sức lực, hi vọng nàng nhanh chút thoát ra khỏi mê cảnh. Nếu cứ chìm trong hồi ức, sợ là vĩnh viễn không thể đi ra.

Hấn nhớ Thượng Quan Diệu Nhiên nói qua, từ tầng thứ bảy mọi công kích đều là sự thật.

Thấy Bạch Vũ Mộng vẫn đắm chìm trong hồi ức, tựa hồ từng có chuyện gì làm cho nàng rất thống khổ. Lam Hạo Thần vươn tay, gắt gao ôm Bạch Vũ Mộng, hấn muốn cùng nàng đối mặt.

Bạch Vũ Mộng ở giữa hồi ức cảm thấy có một cỗ ám áp tới gần bản thân, cùng với ám áp của Tôn Hình rất khác nhau, giống như xuất phát từ đáy lòng.

Bạch Vũ Mộng giãy dụa, muốn thoát ra khỏi chỗ này, nhưng làm thế nào cũng không thoát ra được. Bỗng nhiên nàng nghe thấy bên tai có tiếng gì đó, nhưng cụ thể là cái gì, nàng nghe không rõ.

Nhưng thanh âm ám áp này đủ để cho lý trí nàng quay lại. Thân ảnh yêu nghiệt của Lam Hạo Thần xuất hiện trong đầu nàng. Đúng vậy, nàng hiện tại không nên cứ chìm trong quá khứ, mà nên nhìn về tương lai!

Rất nhanh, Bạch Vũ Mộng liền thoát ra khỏi mê cảnh, nhìn thấy Lam Hạo Thần khẩn trương sốt ruột nhìn nàng, Bạch Vũ Mộng an ủi cười cười, suy yếu nói: "Ta không sao!"

Lam Hạo Thần cuối cùng thở dài nhẹ nhõm một hơi, tay ôm Bạch Vũ Mộng vẫn không buông ra. Để Bạch Vũ Mộng có thể tựa vào trên người hấn nghỉ ngơi một chút.

Một lát sau, Bạch Vũ Mộng cuối cùng trở lại bình thường, hơi giật giật, Lam Hạo Thần vội vàng hỏi nàng có sao không.

"Người không thương tâm sao? Lại có thể ra ngoài nhanh như vậy!" Bạch Vũ Mộng nghi hoặc hỏi.

"Không! Ta có, chỉ là ta đã ngộ ra, chuyện đã qua sẽ biến mất, vĩnh viễn không thể xuất hiện ở hiện tại! Nàng hiểu chưa?" Lam Hạo Thần nhàn nhạt nói.

Đúng vậy, đã qua sẽ biến mất, rồi rồi làm gì, nàng cũng biết điểm này, mới có thể đi ra khỏi mê cảnh. Bạch Vũ Mộng nở nụ cười, không nghĩ nữa, nên từ nơi này thoát ra đã.

Bạn đang đọc truyện *Ma Y Độc Phi* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 32: Thay nàng chốn đao

Tầng thứ chín, cho tới bây giờ đều không có người nào đi vào. Trừ bỏ người tạo ra tháp, thật sự không biết là nhân tài thế nào mới có thể thiết lập ra cơ quan tinh diệu như vậy.

Bạch Vũ Mộng và Lam Hạo Thần cùng đi lên tầng thứ chín, ba người khác đều đã bị nhốt ở lại, sợ sự khó lòng mà đi ra. Bạch Vũ Mộng quay đầu nhìn nam nhân lạnh như băng kia một cái.

Là một nhân tài, chỉ là trong lòng có nhiều bí mật, tâm cơ quá sâu, sợ là cũng không làm được chuyện tốt. Ngây ngốc ở trong này ngược lại có thể tỉnh lọc tâm linh một chút.

Bạch Vũ Mộng cảm nhận được lực đạo trên tay tăng thêm, nhìn Lam Hạo Thần một cái, chỉ thấy hấn trung bộ mặt bất mãn nhìn nàng, liếc mắt nhìn, liền đi tới.

Đi tới cửa, Bạch Vũ Mộng mang về mặt trầm trọng, đi vào trong, cũng không biết là có cái gì, bất quá, nàng sẽ không lùi bước.

Cùng Lam Hạo Thần đi vào, bước chân cũng càng ngày càng trầm trọng. Ở bên trong có một hàng thẳng tắp, không phải là người máy sao?

Nhiều người máy như vậy, nàng thật không nắm chắc có thể thắng được. Người máy ưu việt nhược điểm của mỗi một tên đều ở một chỗ khác nhau, nếu chúng giống với thứ kiếp trước nàng từng thấy, khẳng định nhược điểm sẽ không nằm cùng một chỗ.

Còn Lam Hạo Thần lại cực kỳ kinh ngạc, những thứ này cho tới bây giờ hắn đều chưa từng thấy, những thứ trong ngọn tháp này thật kỳ lạ, thật sự là rất kỳ lạ!

Nhìn Bạch Vũ Mộng, nàng giống như đã biết hết tất cả, hắn bỗng nhiên phát hiện, bản thân đều không hề hiểu Mộng Nhi dù chỉ một chút, ý nghĩ này làm cho hắn cảm thấy sợ hãi.

Bạch Vũ Mộng không quản nhiều như vậy, những người máy này đã được khởi động, nên bắt đầu công kích bọn họ.

"Người cản chúng lại, để ta tìm nhược điểm của chúng!" Bạch Vũ Mộng nhanh chóng nói, nói xong liền lác người nghênh đón người máy.

"Được!" Trả lời rõ ràng, Lam Hạo Thần lấy tốc độ nhanh nhất bảo hộ Bạch Vũ Mộng, cũng không từ thủ đoạn đánh về phía người máy, nhưng bọn họ tựa hồ không có cảm giác giống nhau, những người máy này đánh thế nào cũng không chết.

Bạch Vũ Mộng thử dùng ngân châm đâm vào các bộ phận của người máy, ý muốn tìm ra nhược điểm. Rất nhanh, Bạch Vũ Mộng đã tìm được nhược điểm của chúng.

Nhược điểm của bọn chúng ở cổ: "Đánh vào cổ bọn chúng!" Bạch Vũ Mộng vội vàng nói điều này cho Lam Hạo Thần.

Lam Hạo Thần cũng không nói gì thêm, ra sức đánh. Lập tức, tất cả đều bị tiêu diệt. Nhưng từ phía sau lại đi ra một người máy khác.

Vô luận đánh thế nào, đều không thể đánh bại được. Bạch Vũ Mộng nghĩ, nhược điểm của nó sợ là ở chỗ khác, nhưng rốt cục là ở đâu?

Trón trong đám người máy nhỏ, nó đi đến chỗ Bạch Vũ Mộng rất nhanh, trên tay cầm một con dao, tựa hồ là muốn đâm Bạch Vũ Mộng.

Lam Hạo Thần bên này cũng bị cuốn lấy không phân thân nổi, mắt thấy Bạch Vũ Mộng sắp bị đâm, nhưng nàng lại không phản ứng lại.

Lam Hạo Thần ra sức lao ra khỏi vòng vây, đánh về phía tên người máy kia. Ngay lúc con sắp đâm vào Bạch Vũ Mộng, Lam Hạo Thần chắn trước mặt nàng, giúp nàng chặn đường dao lại.

Nhưng bản thân Lam Hạo Thần lại bị thương, mũi dao này lại rất sâu, làm cho máu chảy ra không ngừng, làm thế nào cũng không dừng được.

Lúc này Bạch Vũ Mộng mới phát hiện nhược điểm của người máy kia, trực tiếp sử dụng phượng múa cửu thiên, tiêu diệt ngay lập tức.

"Sao người lại bị thương, có sao không?" Bạch Vũ Mộng gấp đến độ muốn khóc, sao hắn lại ngu như vậy!

"Không có việc gì, không cần lo lắng!" Lam Hạo Thần an ủi cười cười, sau đó lại mở miệng nói: "Ta nói rồi muốn vĩnh viễn bảo vệ nàng!"

Nước mắt ướt đầm hốc mắt Bạch Vũ Mộng, lại quật cường không rơi xuống: "Sao người lại ngu như vậy! Người biết rõ ta có thể né tránh, vì sao còn muốn chắn giúp ta?"

"Bởi vì ta không thể để chuyện ngoài ý muốn phát sinh dù chỉ một chút." Lam Hạo Thần suy yếu mở miệng.

Bạch Vũ Mộng vội vàng lấy thuốc từ trên người ra, có loại nào đều cho Lam Hạo Thần ăn, gấp đến độ tay chân có chút rối loạn, không biết bản thân muốn làm gì.

Hiện tại nàng mới biết được cảm giác đau lòng, thì ra, bất tri bất giác, hắn cũng đã đi vào lòng nàng, làm thế nào cũng không bỏ được.

Bạch Vũ Mộng ôm Lam Hạo Thần, miệng vết thương chảy máu không ngừng, trên tay Bạch Vũ Mộng đều là máu, nàng lại bất chấp tất cả, chỉ biết là bản thân không muốn hắn có việc gì.

"Mộng Nhi, không nên thương tâm, ta thật sự không sao." Nói xong liền ho khan vài tiếng, khóe miệng chảy ra một tia máu tươi, thống khổ nhắm hai mắt lại.

Bạch Vũ Mộng ôm thân thể Lam Hạo Thần có chút lạnh như băng, toàn thân đều đang run run. Bỗng nhiên, tay Lam Hạo Thần trượt xuống, giống như đã...

Bạch Vũ Mộng hoảng sợ kêu to: "Không được..." Rơi lệ đầy mặt ôm Lam Hạo Thần, gất gao ôm hắn, giống như chỉ cần buông tay, hắn liền sẽ biến mất.

Người ngoài tháp nghe thấy một tiếng kêu đau thấu tim gan, đều run run, bên trong đã xảy ra chuyện gì, sao có thể phát ra tiếng kêu tuyệt vọng như thế?

Thượng Quan Diệu Nhiên gất gao nhăn mày, hắn lo lắng, cuối cùng có nên dùng phương pháp kia, đem bọn họ ra ngoài hay không, chỉ là...

Bọn Linh Trần nghe thanh âm này, lập tức biết là của Bạch Vũ Mộng, đều sốt ruột nhìn tháp, không biết đã phát sinh chuyện gì, sao tiểu thư có thể thương tâm như vậy?

Bọn họ hận không thể lập tức đi vào, trợ giúp hai người, xem hai người có sao không. Đều tự trách mình vô dụng, không thể bảo hộ chủ tử.

Hận Nhuê đi qua đi lại, vẫn là thù hằn của Lam Hạo Thần trấn định hơn, Linh Trần nói: "Người không cần đi qua đi lại như vậy, hiện tại sốt ruột cũng

không làm được gì, chỉ có thể chờ tin tức."

Hận Nhuế nhìn hẩn một cái, cũng không nói gì thêm, nàng vốn là một người rất bình tĩnh, chỉ là thấy tiểu thư gặp chuyện liền đánh mất bình tĩnh. Bây giờ nghe hẩn nhắc nhở, cũng hơi bình tĩnh lại.

Trong tháp, Lam Hạo Thần mở mắt, cố sức nâng tay lên, xoa xoa nước mắt trên mặt Bạch Vũ Mộng. Bạch Vũ Mộng cảm giác được, vội vàng ngăn đầu lên.

Kính hi mở to hai mắt nhìn, hẩn không có chuyện gì, thật tốt quá. "Mộng Nhi, ta sẽ không chết dễ dàng như thế, ta nói rồi, ta sẽ bảo hộ nàng cả đời."

Bạch Vũ Mộng roi lệ gạt đầu, vội vàng đỡ Lam Hạo Thần lên. Dùng nội lực thay hẩn chữa thương. Sau đó, lại đổ ra rất nhiều viên thuốc, đút cho Lam Hạo Thần.

"Ăn nhiều thuốc như vậy, không sợ ta ăn đến chết à!" Lam Hạo Thần tâm tình rất tốt trên ghẹo Bạch Vũ Mộng.

"Thuốc này ăn nhiều cũng không sao, sẽ không làm ngươi chết! Cho ngươi ăn tồn thuốc của ta, còn nhiều chuyện như vậy!" Bạch Vũ Mộng thấy Lam Hạo Thần không sao, cũng thả lỏng, cùng hẩn đầu vô miệng.

Lam Hạo Thần cười cười, một tay ôm Bạch Vũ Mộng vào lòng: "Mộng Nhi, nàng nói xem, nàng thích ta đúng không, bằng không sẽ không lo lắng cho ta, vừa rồi nàng khóc..."

Bạch Vũ Mộng không đẩy hẩn ra, nhưng vẫn khẩu thị tâm phi: "Ai thích ngươi, ta sợ ngươi chết, sẽ không có ai làm đệm thịt bảo vệ ta, ngươi không cần tự mình đa tình."

Lam Hạo Thần cười cười, không nói gì thêm, bắt đầu nhắm mắt dưỡng thần.

Qua một lúc lâu sau, chờ Lam Hạo Thần cảm thấy tốt hơn, bọn họ mới quyết định bắt đầu lên tầng cuối cùng. Vốn Bạch Vũ Mộng không đồng ý, dù sao Lam Hạo Thần còn bị thương, nhưng không thể chống lại yêu cầu của hẩn, nên thỏa hiệp cùng hẩn đi lên.

Bạn đang đọc truyện *Ma Y Độc Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 33: Minh chủ võ lâm

Tầng thứ mười, rốt cục đến tầng thứ mười! Nơi này không biết còn có cái gì, Lam Hạo Thần chỉ biết là, hẩn phải bảo vệ tốt Mộng Nhi. Bạch Vũ Mộng chỉ biết là, nàng không thể lại để Lam Hạo Thần bị thương.

Tiến vào tầng thứ mười, bên trong thật sự cũng tốt đẹp, giống như đi đến thiên đường. Bạch Vũ Mộng không biết nơi này có cái gì, bọn họ đứng ở bên trong rất lâu, nhưng lại không có động tĩnh gì.

Bỗng nhiên, vòng tay trên tay Bạch Vũ Mộng bay lên, lóe ra ánh sáng màu lam đậm, càng ngày càng sáng, chiếu khắp phòng làm mọi người không mở mắt ra được.

Ngoài tháp, mọi người đều nhìn lên đỉnh tháp, có một chút ánh sáng màu lam càng lúc càng lớn, làm lóa mắt người khác.

Bạch Vũ Mộng và Lam Hạo Thần đều ngạc nhiên nhìn tình cảnh này, vòng tay ở trong không trung xoay tròn vài vòng, giống như chiếm được cái gì, chậm rãi trở lại trên cổ tay Bạch Vũ Mộng.

Lúc này, tầng thứ mười một lộ ra trên tường, xuất hiện một cánh cửa sổ, phía dưới cửa sổ có rất nhiều người, từ trên có thể nhìn rõ ràng người dưới chân tháp.

Bạch Vũ Mộng và Lam Hạo Thần nhảy xuống từ cửa sổ, ở trong gió, như thần tiên quyến lữ bay đến từ phía chân trời.

Đẹp quá a! Đây là ý nghĩ duy nhất của đám người phía dưới. Bọn họ đều bị mê hoặc: hai người họ đẹp kinh diễm như ngọc bích.

Bạch Vũ Mộng và Lam Hạo Thần nhìn nhau cười. Bọn họ thật sự thành công, bọn họ thật sự có thể thông qua khảo nghiệm này.

Thượng Quan Diệu Nhiên không dám tin nhìn bọn họ, chẳng lẽ, tiên đoán trước kia là sự thật, bọn họ thật sự có thể bình an đi ra, chẳng lẽ nàng chính là vị thiên nữ đến từ dị thế kia.

Bất quá tiên đoán cũng chỉ là tiên đoán, hẩn vẫn tiến lên chúc mừng: "Chúc mừng hai vị, các ngươi đã thành công vượt qua khảo nghiệm, bất quá võ lâm minh chủ chỉ có một, các ngươi..."

"Không cần phải nói, võ lâm minh chủ chính là nàng!" Lam Hạo Thần giờ tay Bạch Vũ Mộng lên, lớn tiếng nói.

Bạch Vũ Mộng kinh ngạc nhìn Lam Hạo Thần, không hiểu vì sao hắn lại chấp tay nhường vị trí này cho nàng, Lam Hạo Thần cũng chỉ cười cười, nhưng hình như Bạch Vũ Mộng cũng đã hiểu cái gì đó.

Lần này Lam Hạo Thần vốn đến đây để tranh vị trí võ lâm minh chủ, nhưng lúc hắn nhìn thấy Bạch Vũ Mộng, hắn liền thay đổi chủ ý, hắn đến đây, chỉ vì bảo hộ Bạch Vũ Mộng, để nàng không nhận một chút tổn thương nào.

Nhưng luôn có những người thích đứng ra quấy rối: "Dựa vào cái gì, võ công của nàng nhất định không bằng chúng ta, dựa vào cái gì để cho nàng làm võ lâm minh chủ, ta không phục!"

"Không phục phải không? Như vậy ta liền cho ngươi tâm phục khẩu phục!" Thanh âm lạnh lùng của Bạch Vũ Mộng truyền đến, làm mọi người vô cớ cảm thấy có một trận áp bách.

Người nọ bày ra tư thế đánh nhau, nhanh chóng vọt về phía Bạch Vũ Mộng. Bạch Vũ Mộng khinh miệt cười, thật sự không biết tự lượng sức mình!

Sử dụng phượng múa cửu thiên, chỉ trong ba chiêu người kia đã bị đánh tới cực kỳ thảm. Người khác thấy Bạch Vũ Mộng tuổi còn nhỏ nhưng võ công lại cao như vậy, đều cực kỳ kinh ngạc.

Chỉ có Lam Hạo Thần gất gao cau mày, loại cảm giác này lại tới nữa, vì sao mỗi khi Mộng Nhi sử dụng công phu này, luôn làm cho hắn có loại cảm giác quen thuộc.

"Tiểu thư, võ công tốt, xin hỏi ngươi thuộc môn phái..." Đã có người bắt đầu có ý đồ với Bạch Vũ Mộng.

"Phượng hoàng lâu!" Trả lời ngắn gọn, không có một chữ dư thừa: "Còn ai muốn thử nữa không?"

Nghe thấy tên này, mọi người không khỏi đỏ mặt cười, đây không phải là thế lực mới trên giang hồ sao, chỉ trong một đêm liền diệt rất nhiều môn phái! Không nghĩ tới cô gái này tuổi còn nhỏ, nhưng thực lực lại không nhỏ.

Đang nhớ tới câu hỏi của Bạch Vũ Mộng, tất cả mọi người không khỏi lắc đầu, võ lâm minh chủ đã tuyển được người xứng đáng rồi, bọn họ cũng chỉ muốn khi dễ một tiểu nha đầu không có bối cảnh thôi, hiện tại đã biết, ai lại ngu ngốc đi chịu chết?

Bạch Vũ Mộng lạnh lùng cười, sóng vai đi cùng Lam Hạo Thần. Bọn Linh Trần và Hận Nhuế cũng đều cấp tốc đi theo, bọn họ còn đắm chìm trong kinh hi không thể tự kiềm chế được!

Trở về, Lam Hạo Thần ở lại Mặc Liễu sơn trang. Bạch Vũ Mộng ra lệnh Lam Hạo Thần lập tức đi nghỉ ngơi, vết thương còn chưa lành đã vận công, còn mệt mỏi lâu như vậy, thân thể làm bằng sắt cũng sẽ không chịu nổi.

Lam Hạo Thần cười cười, đáp ứng, nhưng hắn nhất định muốn Bạch Vũ Mộng ngủ cùng hắn, bằng không hắn sẽ không ngủ, Bạch Vũ Mộng bắt đầu dĩ, đành phải đáp ứng.

Để bọn Linh Trần đi ra ngoài, Lam Hạo Thần lôi kéo Bạch Vũ Mộng lên giường ngủ. Bạch Vũ Mộng vốn tưởng chỉ cần ngồi ở bên cạnh là được, không ngờ, Lam Hạo Thần bá đạo muốn nàng ngủ bên cạnh hắn.

Bạch Vũ Mộng thờ dãi, nhưng vẫn theo ý Lam Hạo Thần, ai bảo hắn là bệnh nhân, ai bảo hắn vì nàng mà bị thương chứ?

Lam Hạo Thần ôm Bạch Vũ Mộng, cảm thấy nể mẫn liền ngủ, khóe môi mỉm cười, giống như có chuyện gì làm cho hắn rất vui vẻ. Hắn gất gao ôm Bạch Vũ Mộng, sợ Bạch Vũ Mộng sẽ biến mất.

Bạch Vũ Mộng lẳng lặng nhìn Lam Hạo Thần một hồi, phát hiện hắn ngủ rất quái dị so với người bình thường, đặc biệt khóe miệng của hắn còn nở nụ cười. Nhìn một hồi, Bạch Vũ Mộng cũng nặng nề ngủ.

Bọn họ mấy ngày nay quá mệt, ngủ cũng rất lâu. Lúc Hận Nhuế tiến vào muốn kêu Bạch Vũ Mộng ăn cơm, thấy hai người ngủ như vậy, cũng không nhẫn tâm quấy rầy.

Thật lâu sau, Lam Hạo Thần mở mắt, giật giật thân thể, lập tức thấy được Bạch Vũ Mộng nằm bên cạnh hắn, khóe miệng gọi lên một nụ cười âm áp.

Liền lẳng lặng nhìn Bạch Vũ Mộng, Lam Hạo Thần cảm thấy trước nay chưa từng được thỏa mãn, có Mộng Nhi bên cạnh, thật tốt!

Chuyện hạnh phúc nhất đời người, là sáng sớm mỗi ngày lúc tỉnh lại, vừa mở mắt là có thể thấy người trong lòng!

Lông mi Bạch Vũ Mộng run rẩy, giống như muốn tỉnh lại. Một lát sau, Bạch Vũ Mộng mở đôi mắt kèm nhèm.

Bạch Vũ Mộng theo bản năng cọ cọ trong ngực Lam Hạo Thần, sau đó mới làm cho mình tỉnh táo lại. Chờ sau khi thanh tỉnh, mới biết được bản thân làm cái gì, mặt lập tức liền đỏ lên.

Lam Hạo Thần cười ha ha. Nắm tay Bạch Vũ Mộng, vẻ mặt nghiêm cẩn nói: "Mộng Nhi, nàng không thể thành thật đối mặt với lòng mình sao?"

Bạch Vũ Mộng có chút hoảng: "Người đang nói cái gì, ta nghe không hiểu!"

"Sao nàng lại không hiểu được? Chẳng lẽ nàng còn không rõ lòng ta sao, ta thật sự rất thích nàng, không, đó là trước đây, hiện tại là yêu, ta yêu nàng, Mộng Nhi!"

Nghe được lời thú nhận thâm tình như vậy, Bạch Vũ Mộng cũng có chút động dung, chỉ là, nàng có nên tin tưởng nam nhân này không, hẳn thật sự sẽ không phản bội nàng sao?

"Lam Hạo Thần, người không nên dễ dàng nói yêu như vậy, thứ ta muốn, người không cho được!"

"Nàng muốn cái gì? Cho dù là thế giới này, ta cũng sẽ đưa cho nàng!" Lam Hạo Thần tự tin tràn đầy.

"Cái ta muốn là cả đời nhất thế một đôi, người cho được sao?"

"Điều này cũng là thứ ta muốn, nắm tay cả đời, bên nhau đến già!"

Bạch Vũ Mộng ngây ngốc nhìn chăm chú vào Lam Hạo Thần, trong ánh mắt nàng thấy được vẻ nghiêm túc của hắn. Có lẽ, nàng cũng nên cho bản thân một cơ hội.

Đời người không phải giống như một ván bạc sao, mỗi một nguyên tắc đều phải cá cược. Vậy vì sao nàng không thử một lần, nói không chừng sẽ thắng, lần này, liền làm theo trái tim thôi.

"Lam Hạo Thần..."

Lam Hạo Thần không đợi Bạch Vũ Mộng nói hết lời liền bùng kín miệng nàng, "Về sau phải gọi ta là Thần, đây là cách gọi chỉ thuộc về một mình nàng."

Bạch Vũ Mộng cười cười, "Thần..." Nhưng lời còn chưa nói hết, liền cảm thấy xúc cảm mềm mại trên môi.

Bạn đang đọc truyện *Ma Y Độc Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 34: Thổ lộ tình cảm

Lam Hạo Thần ôn nhu hôn Bạch Vũ Mộng, đầu tiên là lưu luyến ở môi Bạch Vũ Mộng, sau đó liền cạy hàm răng Bạch Vũ Mộng, đầu lưỡi đi vào, dây dưa với nàng.

Ý thức của Bạch Vũ Mộng rất nhanh đã không còn rõ, mơ mơ màng màng, tùy ý để Lam Hạo Thần hôn.

Lam Hạo Thần luôn ôn nhu, rất cẩn thận hôn Bạch Vũ Mộng, đến khi Bạch Vũ Mộng hít thở không thông, mới lưu luyến buông nàng ra, rời khỏi môi nàng còn kéo ra một sợi chỉ ái muội.

Bạch Vũ Mộng mặt đỏ lên, ghé vào ngực Lam Hạo Thần thở phì phò. Lam Hạo Thần tựa hồ rất cao hứng, gắt gao ôm Bạch Vũ Mộng, trong miệng càng không ngừng gọi "Mộng Nhi", Bạch Vũ Mộng cũng tùy ý để hắn ôm.

"Mộng Nhi, đồng ý với ta được không?"

"Nếu như người rời khỏi ta, ta sẽ không khách khí!" Bạch Vũ Mộng nắm ngược lại tay Lam Hạo Thần, nói ra lời thề cả đời.

Lam Hạo Thần nở nụ cười, cười đến phong hoa tuyết đại. Bạch Vũ Mộng cũng cười, cười đến vô cùng thanh lệ. Cho dù Bạch Vũ Mộng vẫn đang mang mạng che mặt, nhưng vẫn rất tao nhã.

"Mộng Nhi, gỡ mạng che mặt xuống đi, ta sẽ không ghét bỏ nàng!" Lam Hạo Thần cười nói.

Bạch Vũ Mộng lo sợ: "Chàng không sợ dung mạo xấu xí của ta dọa sợ sao?" Thật ra nàng cũng lo lắng vấn đề này, có phải nếu thấy nàng xấu, hắn sẽ không cần nàng nữa.

Quả nhiên, người đang yêu đều là kẻ ngốc, bao gồm cả Bạch Vũ Mộng bình thường luôn khôn khéo.

"Ta yêu không phải là dung mạo của nàng, mà là con người nàng, xấu hay đẹp đối với ta chẳng qua cũng chỉ là vẻ bề ngoài mà thôi." Lam Hạo Thần chân thành nói xong, ánh mắt luôn nhìn Bạch Vũ Mộng, không hề rời đi.

Bạch Vũ Mộng khẽ gật đầu, đưa tay tháo mạng che mặt xuống. Trên mặt của nàng vẫn xấu xí như vậy, không có gì thay đổi.

"Có phải ghét bỏ ta rồi không?" Thấy Lam Hạo Thần thờ dài, Bạch Vũ Mộng mắt húng nói.

Nhưng Lam Hạo Thần lại lắc đầu, mắt đầy đau lòng, sao nàng có thể bị như vậy, lại còn có thể sống được tốt như vậy. Nhưng từ giờ trở đi, hẳn nhất định sẽ bảo hộ nàng, không để nàng chịu chút ủy khuất nào.

Lại nằm trên giường một lúc, lúc hai người đều cảm thấy đói bụng, bọn họ mới đứng lên, Hận Nhuế đem đồ ăn vào, liền đi ra ngoài. Nàng rõ ràng cảm giác được bầu không khí giữa tiểu thư và Chiến Vương có gì đó kỳ lạ.

Lam Hạo Thần đặt Bạch Vũ Mộng ngồi ở bên cạnh, cũng không để nàng làm gì, hắn đưa đồ ăn đến bên miệng Bạch Vũ Mộng. Bạch Vũ Mộng vừa lòng hưởng thụ sự phục vụ của Lam Hạo Thần.

Lam Hạo Thần cẩn thận gỡ xương cá, sau đó mới đút cho Bạch Vũ Mộng. Kỳ thực Bạch Vũ Mộng rất thích ăn cá, nhưng vì rất lười gỡ xương, cho nên rất ít ăn, bây giờ thì hạnh phúc rồi.

Lam Hạo Thần sủng nịch nhìn Bạch Vũ Mộng, nhìn nàng vui vẻ, hắn cũng rất vui vẻ, hắn chưa từng nghĩ tới sẽ yêu một người như vậy, cho tới bây giờ cũng không có ai làm hắn cam tâm tình nguyện hầu hạ như nàng.

Cơm nước xong xuôi, Bạch Vũ Mộng và Lam Hạo Thần liền quay lại giường, tiếp tục ngủ, mấy ngày nay, bọn họ đều không hề ngủ trọn giấc, thân thể đã sớm chóng đờ không được, huống hồ Lam Hạo Thần còn bị thương trong người.

Sáng sớm hôm sau, Bạch Vũ Mộng đã bị Hận Nhuế đánh thức, nói là Thượng Quan Diệu Nhiên kêu mọi người đến gặp nàng, hôm nay là ngày nàng chính thức trở thành minh chủ võ lâm.

Bạch Vũ Mộng bị phá giấc ngủ, rất khó chịu, lại nằm trong lòng Lam Hạo Thần một lúc, mới phiền chán đứng dậy. Mặc xong quần áo, cùng Lam Hạo Thần đến Mặc liêu sơn trang.

Chờ lúc hai người đến nơi, rất nhiều người đều đã đến, còn có một vài người có chút bất mãn vì Bạch Vũ Mộng đến trễ, nhưng cũng không nói ra, dù sao tân võ lâm minh chủ này không hề dễ chọc.

Nam tử đứng ở bên cạnh nàng, là các chủ Ám dạ các, hai người bọn họ không phải người dễ chọc.

Thượng Quan Diệu Nhiên cười đi tới, cầm một khối lệnh bài giao cho Bạch Vũ Mộng: "Khối lệnh bài này chính là lệnh bài của riêng minh chủ võ lâm, có thể ra lệnh cho toàn bộ võ lâm."

Nói xong liền cung kính hành lễ: "Bái kiến minh chủ võ lâm!"

"Bái kiến minh chủ võ lâm!" Mọi người đều nói theo, bọn họ đã thừa nhận người này, đương nhiên phải hành lễ. Tuy rằng để một tiểu nữ oa đảm đương chức vụ minh chủ võ lâm thật sự có chút không phục, nhưng cũng không dám ngang nhiên đối nghịch.

Bạch Vũ Mộng nhìn những người đó mặt phục mà tâm không phục, chỉ biết bản thân còn chưa có đủ lực uy hiếp, vì thế nhân nhạ mở miệng nói: "Các người thấy ta nhỏ tuổi, nhưng thủ đoạn của ta sẽ làm cho các người sống không bằng chết!"

Nghe thanh âm nàng lạnh lùng, mọi người lập tức liền nghĩ tới những môn phái bị diệt lúc trước. Nhìn những người đó, nhất định sẽ ăn không ngon vài ngày, hơn nữa sẽ liên tục gặp ác mộng. Nghĩ vậy, tất cả mọi người đều rùng mình.

Bạch Vũ Mộng nhìn thấy những người này đã có chút sợ, trực tiếp rèn sắt khi còn nóng: "Ta biết các người có một số người không phục, không phục đương nhiên có thể tìm ta khiêu chiến. Nhưng ta không muốn nhìn thấy có người ở sau lưng sử dụng thủ đoạn, bằng không..." Câu kế tiếp Bạch Vũ Mộng cũng không tiếp tục nói, nhưng chỉ cần là người thông minh đều sẽ tự hiểu.

Nói xong, Bạch Vũ Mộng liền lôi kéo Lam Hạo Thần rời đi, Thượng Quan Diệu Nhiên kinh ngạc nhìn bọn họ rời đi, vì sao lại cảm thấy tay Lam Hạo Thần bị Bạch Vũ Mộng lôi kéo lại có chút chướng mắt?

Trở lại quán trọ, Lam Hạo Thần lập tức kéo Bạch Vũ Mộng vào phòng, đóng cửa liền bắt đầu thẩm vấn.

"Ánh mắt cái tên Thượng Quan Diệu Nhiên nhìn nàng là có ý gì?" Lam Hạo Thần có chút ghen tuông nói.

"Phốc xuy!" Bạch Vũ Mộng bị Lam Hạo Thần chọc cười, nam nhân này lại ghen a: "Không có gì, là do ta ai gặp cũng thích, hoa gặp sẽ tự nở, cho nên mới có nhiều người thích ta!" Bạch Vũ Mộng có chút tự luyến nói.

Lam Hạo Thần cũng cười, nhưng hắn đột nhiên liền nghĩ tới một chuyện mà hắn luôn muốn hỏi: "Võ công của nàng là ai dạy, vì sao ta lại cảm thấy rất quen thuộc?"

"Phải không? Sư phụ của ta là Thiên Sơn lão nhân." Bạch Vũ Mộng không có một chút giấu diếm, nhân nhạ trả lời.

"Thiên Sơn lão nhân?" Chẳng lẽ có quan hệ sâu xa với sư phụ hắn sao, vì sao ngay cả tên cũng giống nhau?

"Vậy lúc trước ở trong tháp, làm sao nàng có thể biết mấy thứ kỳ quái đó?" Lam Hạo Thần thay đổi đề tài, tiếp tục hỏi.

Bạch Vũ Mộng dừng một chút, còn chưa chuẩn bị tốt tâm lý nói cho hắn biết, không biết nên mở miệng thế nào.

"Nếu không muốn nói thì không cần nói, đừng miễn cưỡng bản thân!" Lam Hạo Thần cười nói, trong mắt vẫn xẹt qua một chút thương tâm, nàng vẫn không tin hắn sao? Hắn không đáng giá để nàng tin tưởng sao?

Nhìn thấy Lam Hạo Thần có chút thương tâm, Bạch Vũ Mộng thật sự hoảng, vội vàng mở miệng: "Không phải, chỉ là không biết nên nói thế nào mới tốt, việc kia nói ra chỉ sợ không có ai tin, chờ ta chuẩn bị tốt, ta sẽ nói cho chàng được không?" Bạch Vũ Mộng dè dặt cẩn trọng trả lời, nàng rất sợ Lam Hạo Thần không tin nàng. Nàng rất sợ, nàng nói mình là linh hồn đến từ dị thế, hắn sẽ sợ nàng, sẽ không cần nàng.

Nhìn bộ dáng Bạch Vũ Mộng có chút sợ hãi, còn có một tia trốn tránh, Lam Hạo Thần biết không nên bức nàng, chờ nàng muốn nói, tự nhiên sẽ nói.

Nghĩ như vậy, liền hôn lên trán Bạch Vũ Mộng, nhẹ nhàng mà nói: "Được!"

Bạch Vũ Mộng dựa vào hắn, cảm thụ được nhịp tim của hắn, tâm tình từ từ bình tĩnh lại. Nàng thật sự nên cẩn thận suy nghĩ làm thế nào để giải thích với hắn.

Bạn đang đọc truyện *Ma Y Độc Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 35: Đi săn bắn

Ngày hôm sau, bọn họ liền muốn khởi hành trở về, bọn họ rời đi lâu rồi, có lẽ người ở kinh thành sẽ hoài nghi.

Thời điểm trở về, Lam Hạo Thần hỏi Bạch Vũ Mộng: "Mộng Nhi, trở về ta liền nhờ phụ hoàng tứ hôn, nàng gả cho ta được không?"

Bạch Vũ Mộng nhìn Lam Hạo Thần thật sâu, cuối cùng gật đầu, giao cả đời cho nam nhân này.

Trên đường đi Lam Hạo Thần đều rất vui vẻ, bởi vì Bạch Vũ Mộng đáp ứng gả cho hắn, tuy rằng không biết con đường phía trước sẽ có nguy hiểm gì, nhưng hai người bọn họ nhất định sẽ cùng nhau đối mặt.

Trở lại Bạch phủ đã là ba ngày sau, là do họ kiên trì gấp rút trở về, đã trì hoãn lâu rồi, không biết có chuyện xấu gì không.

Lam Hạo Thần đưa Bạch Vũ Mộng đến cửa Bạch phủ, trong phủ cũng có rất nhiều chính sự chờ hắn xử lý!

Bạch Vũ Mộng từ cửa sau đi vào Thính vũ các, Đông Nhiễm nhìn thấy Bạch Vũ Mộng xuất hiện, liền kích động đi lên, cũng không phân biệt chủ tớ. Còn lời kéo Hận Nhuê kể chuyện trên đường đi cho nàng nghe.

Về phần Ám và Lãnh, đưa Bạch Vũ Mộng trở về an toàn, cũng trở về Phụng Hoàng lâu, bọn họ muốn đi xử lý một chuyện.

Bạch Vũ Mộng hỏi Đông Nhiễm một chút, mấy ngày nay nàng không ở đây, có chuyện gì xảy ra không.

Đông Nhiễm suy nghĩ một chút, thấy cũng không có gì việc, ngay cả Lâm Thái Sương gần đây cũng đều rất ngoan, không đáng ghét như trước.

Bất quá, Đông Nhiễm lại nhớ đến một chuyện: "Tiểu thư, vừa rồi nha hoàn trong viện lão gia nói, ngày mai cho người cùng tham gia săn bắn, sứ giả các nước hình như đều chưa rời đi, ngày mai muốn cử hành một đại hội săn bắn, hơn nữa Hoàng thượng chỉ rõ tên muốn người cùng tham gia!" Trong giọng Đông Nhiễm có chút hưng phấn.

Bạch Vũ Mộng thờ dãi, làm thế nào vừa mới trở về đã phải tham gia đại hội săn bắn gì đó chứ, nàng thật sự rất mệt a, bất quá, chắc hắn cũng phải đi! Nghĩ đến hắn, Bạch Vũ Mộng không khỏi nâng khóe môi.

Bên này ở phủ Chiến Vương đầu óc Lam Hạo Thần choáng váng hình như cảm nhận được Bạch Vũ Mộng nghĩ đến hắn, mỉm cười, sau đó lại chui đầu vào công việc.

Buổi tối, Bạch Vũ Mộng đang chuẩn bị ngủ, lại phát hiện có người đứng ở trong phòng nàng. Nàng lập tức biết ngay đó là ai.

Bạch Vũ Mộng tròn trĩnh mắt, mở miệng: "Vương gia, chàng nhân nhà lắm sao, làm đầu trộm đuôi cướp rất vui sao, khi nào thì khuê phòng của một nữ tử có thể để cho nam nhân trong đêm khuya tùy tiện ra vào?"

Người nào đó chỉ cười nhẹ, "Bổn vương đến thăm vương phi tương lai có gì sai sao, ta tin dù Vương gia có biết cũng sẽ không trách tội."

Bạch Vũ Mộng chỉ có thể nghiêng răng nghiêng lợi trừng mắt nhìn người vô sỉ này.

Từ bên ngoài bay vào mùi hương của hoa mạn la đà, Bạch Vũ Mộng bị Lam Hạo Thần ôm từ phía sau, liền tùy ý để hắn ôm.

"Mộng Nhi, ta rất nhớ nàng!" Lam Hạo Thần mở miệng, trong thanh âm mang theo nỗi oán trách vô hạn.

Bạch Vũ Mộng không để ý đến hắn, đi về bên giường. Kỳ thực nàng muốn nói, nàng cũng rất nhớ hắn, nhưng lại không muốn để cho người nào đó lên mặt, cho nên mới không nói ra.

Lam Hạo Thần không chút khách khí chui vào trong chăn của Bạch Vũ Mộng, Bạch Vũ Mộng nhìn người vô sỉ này, rất bất đắc dĩ, nhưng một chút biện pháp chống lại hắn cũng không có.

Lam Hạo Thần ôm Bạch Vũ Mộng, ngủ rất nhanh. Bạch Vũ Mộng nhìn Lam Hạo Thần có mỗi một, đau lòng giúp hắn vuốt mảy.

Người này sao lại không biết chiều cô bản thân vậy, làm mình mệt như vậy, thật là!

Buổi sáng hôm sau, lúc Bạch Vũ Mộng tỉnh lại, Lam Hạo Thần đã biến mất.

Chỉ có nếp nhăn của mép giường nhắc nhở Bạch Vũ Mộng là ngày hôm qua Lam Hạo Thần quả thật có tới.

Sờ sờ lên chỗ nằm bên cạnh, đã sớm lạnh như băng, xem ra hắn đã đi lâu rồi. Có cần sốt ruột như vậy không? Hắn bận rộn như vậy sao?

Đứng dậy, kêu Đông Nhiễm vào. Chuẩn bị xong mọi thứ, Hận Nhuế đi vào nói trong cung phái người đến đón Bạch Vũ Mộng đi săn bắn.

Bạch Vũ Mộng lên xe ngựa, nàng cảm nhận được ánh mắt oán hận của Bạch Hàm Đại, trong đó còn kèm theo một ít hâm mộ ghen ghét.

Bọn họ cùng đi, chỉ là đại thần đi theo sau xe ngựa Hoàng gia. Vương gia đều cưỡi ngựa, bắt quá sứ giả lại ngồi trong xe ngựa.

Hoàng thượng cho sứ giả danh dự đi phía sau, tiếp đó là phi tần, sau đó chính là công chúa, mà Bạch Vũ Mộng lại được xếp trong hàng ngũ công chúa, rõ ràng Hoàng thượng rất coi trọng Bạch Vũ Mộng.

Cuối cùng mới là xe ngựa của đại thần và phu nhân, thiên kim của bọn họ. Sắp xếp như vậy, nhìn ra địa vị của Bạch Vũ Mộng còn cao hơn so với Bạch Cẩm Trình.

Cho dù Bạch Cẩm Trình trong lòng không thoải mái, nhưng cũng không thể nói ra, có trời mới biết hiện tại Hoàng thượng sủng ái Bạch Vũ Mộng bao nhiêu, hắn tất nhiên muốn lợi dụng nữ nhi này thật tốt.

Người này thật sự làm lòng nàng lạnh ngắt, đến bây giờ còn suy nghĩ làm thế nào để lợi dụng nữ nhi, cuối cùng vẫn chưa thỏa mãn tham vọng, chỉ biết ích kỷ cho bản thân.

Bạch Vũ Mộng và Đông Nhiễm, Hận Nhuế ngồi trong xe ngựa, rất nhàm chán. Bạch Vũ Mộng nâng màn xe ngựa lên, nhìn ra ngoài. Liếc mắt liền thấy Lam Hạo Thần ngồi trên ngựa uy phong lẫm liệt.

Lam Hạo Thần cũng cảm nhận được ánh mắt của Bạch Vũ Mộng, quay đầu nhìn, nở nụ cười với nàng, Bạch Vũ Mộng cũng nâng khóe môi, tâm tình tốt ngồi trở lại trong xe ngựa.

"Rốt cục còn bao lâu nữa mới đến đây? Ta đã nhàm chán muốn chết rồi!" Bạch Vũ Mộng hỏi Đông Nhiễm.

"Tiểu thư, người nhìn một chút đi, lần này cần đi ba ngày lận, nghe nói nơi săn bắn rất xa." Đông Nhiễm bất đắc dĩ nói.

Nghe thấy còn phải ngồi rất lâu, Bạch Vũ Mộng lập tức liền ủ rũ, còn lâu như vậy a, sớm biết thế sẽ không theo đến đây.

Lúc này Lam Hạo Thần phi ngựa đến cạnh xe ngựa của Bạch Vũ Mộng, hình như biết Bạch Vũ Mộng phiền não cái gì, nhẹ giọng nói: "Mộng Nhi, nàng nhẫn nại một chút, trong xe ngựa có chuẩn bị sách và đồ ăn vặt cho nàng, nàng dùng nó giết thời gian đi."

Bạch Vũ Mộng tìm một chút, quả nhiên ở bên trong thật sự giống như Lam Hạo Thần nói, vì thế tâm tình Bạch Vũ Mộng hơi tốt lên: "Được rồi!" Thanh âm mắt húng vang lên.

Lam Hạo Thần cười cười, liền vượt lên trước. Ở sau hắn Lam Cảnh Diệp nghi hoặc nhìn hành động của bọn họ, quan hệ giữa bọn họ là gì, sao có thể nói chuyện thân mật như vậy.

Bạch Vũ Mộng thờ dãi, liền bắt đầu đọc sách, xe ngựa này không phải của hắn, sợ là Lam Hạo Thần vụng trộm đi vào, vì muốn để nàng giải buồn!

Nghĩ đến đây, Bạch Vũ Mộng liền ngọt ngào cong khóe môi lên, có người thương, sủng, thật sự quá tốt!

Một ngày trôi qua, đến chiều, ở vùng hoang dã cũng không có nơi nào để trọ, mọi người liền dựng lều trại, chuẩn bị như lúc đóng quân.

Nhưng như vậy các thiên kim tiểu thư không hề vừa ý, các nàng đã được nuông chiều từ bé, làm sao có thể chịu khổ như vậy.

Bất quá bọn họ cũng chỉ ở bên cạnh oán giận, ai dám ở trước mặt Hoàng thượng làm càn, trừ phi không muốn sống nữa.

"Vũ tỷ tỷ, chúng ta ngủ cùng nhau đi, nhưng phải đủ ba người mới ngủ chung được, còn thiếu một người!" Hạ Tử Lăng vui vẻ chạy tới nói.

Bạn đang đọc truyện *Ma Y Độc Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 36: Quỷ dị

Bạch Vũ Mộng suy nghĩ, đi tới bên cạnh Đường Úc Ảnh: "Nếu không đề ý thì ngủ cùng nhau đi?" Bạch Vũ Mộng nhàn nhạt hỏi, đáp án nàng tất nhiên đã biết.

"Đương nhiên!" Đường Úc Ảnh sáng khoái đồng ý, nàng đã sớm coi Bạch Vũ Mộng là bằng hữu. Sao có thể cự tuyệt Bạch Vũ Mộng?

Nhưng việc này lại làm khổ Lam Hạo Thần, vốn tưởng có thể ôm ôn hương nhuyễn ngọc mà ngủ, hiện tại chỉ có thể "Một mình trông phòng".

Buổi tối, mọi người đều ngủ, Bạch Vũ Mộng ngủ không được, liền lặng lẽ ra ngoài đi dạo một chút. Không nghĩ tới, lại đụng phải Thu Hằng Duệ.

"Bạch tiểu thư, ngươi cũng không ngủ được ra ngoài đi dạo sao?" Thanh âm ôn nhuận của Thu Hằng Duệ truyền đến.

"Đúng vậy, chẳng lẽ trùng hợp như vậy Thu thái tử cũng giống ta?" Giọng Bạch Vũ Mộng nhàn nhạt, biểu cảm cũng nhàn nhạt.

Thu Hằng Duệ nhìn Bạch Vũ Mộng: "Ngươi biết không, ngươi mới gặp ta một lần, nhưng ta lại có cảm giác đã từng quen biết ngươi."

"Thu thái tử gặp nữ nhân nào cũng đều nói như vậy sao?" Bạch Vũ Mộng lạnh lùng nói.

"Ta rất nghiêm túc, hình như đã gặp qua ở đâu rồi, nhưng mà ta thật sự không nhớ ra!" Thu Hằng Duệ vẫn tin vào hai mắt của mình. Cho rằng bản thân nhất định không nhận sai.

"Ta có thể khẳng định là chưa từng thấy ngươi, sợ là Thu thái tử đã gặp qua người khác giống ta rồi!" Bạch Vũ Mộng nói, dừng một chút, lại mở miệng: "Đã trễ rồi, ta muốn đi nghỉ ngơi, Thu thái tử cũng sớm nghỉ ngơi đi!"

Nói xong liền xoay người đi về lều trại, nhưng lại nhìn thấy bóng Lam Hạo Thần đứng ở một chỗ nhìn bọn họ, Bạch Vũ Mộng không thấy rõ biểu cảm của Lam Hạo Thần, nhưng hình như hắn đã hiểu lắm.

Bạch Vũ Mộng chạy tới bên cạnh Lam Hạo Thần, nhưng đảo mắt đã không thấy Lam Hạo Thần nữa, Bạch Vũ Mộng tìm thế nào cũng không thấy, nàng thật sự sốt ruột, không phải hắn thật sự hiểu lầm chứ?

Vội vàng chạy đến lều trại của Lam Hạo Thần, nàng biết, Lam Hạo Thần ngủ một mình, bởi vì hắn mắc bệnh sạch sẽ, không thích thân cận với người khác, huống chi là ngủ chung.

Bạch Vũ Mộng nhẹ nhàng lách mình vào trong lều trại, liền nhìn thấy Lam Hạo Thần cầm một vỏ rượu uống liên tục.

"Chàng đang làm gì? Có biết vết thương chưa khỏi không thể uống rượu hay không!" Bạch Vũ Mộng tức giận đoạt lấy bình rượu trong tay hắn, nhẹ giọng quát.

Lam Hạo Thần đoạt lại bình rượu, tiếp tục uống, không nói thêm một câu. "Lam Hạo Thần, rốt cục chàng bị làm sao, ta chọc tới chàng lúc nào, chàng không đề ý đến ta, ta đã giải thích với chàng, ta chỉ hàn huyên với hắn vài câu, có cần làm quá lên vậy không?"

"Là trong lòng ta không thoải mái, nhưng không muốn làm phiền nàng, nên tự ngồi uống rượu một mình, có gì sai sao?" Lam Hạo Thần thấp giọng nói, trong thanh âm không che giấu được sự ghen tuông.

Bạch Vũ Mộng thờ dãi, đi qua ôm lấy Lam Hạo Thần: "Thần, chàng không phải đã nói sẽ tin tưởng ta sao, ta đáp ứng chàng, về sau ta không bao giờ ở một mình với nam nhân khác nữa được không?" Bạch Vũ Mộng dùng cách dỗ tiểu hài tử để dỗ Lam Hạo Thần.

Lam Hạo Thần lật người ôm chặt lấy Bạch Vũ Mộng: "Mộng Nhi, ta thật sự sợ mất nàng, thật sự rất sợ..."

Bạch Vũ Mộng đã khóc, cho tới bây giờ nàng chưa từng khóc, nhưng lại vì nam nhân này, nàng cứ liên tục rơi nước mắt.

Hai người cứ như vậy ôm nhau thật lâu. Một lúc sau, Bạch Vũ Mộng đang ngủ, Lam Hạo Thần cười cười, ni non một câu: "Mộng Nhi, tuyệt đối không nên rời khỏi ta, bằng không ta sẽ nổi điên." Sau đó liền ôm Bạch Vũ Mộng mà ngủ.

Gần sáng, Lam Hạo Thần ôm Bạch Vũ Mộng về lều trại của nàng, lặng yên không một tiếng động, không bị một người nào phát hiện.

Chờ Bạch Vũ Mộng tỉnh lại, trời đã sáng hẳn, nàng nhìn thấy mình đang ở trong lều trại, ngán người, trên người còn lưu lại mùi hương mạn la đà, nàng

biết, nàng mới vừa trở về.

Bạch Vũ Mộng đi ra ngoài, chưa có nhiều người rời giường, còn sớm, cũng chỉ có binh lính cầm thủ ở đó, một tác cũng không rời.

Đột nhiên, Bạch Vũ Mộng cảm thấy một trận sát khí, vội vàng chạy về lều trại đánh thức Hạ Tử Lăng cùng Đường Úc Ảnh, để bọn họ bảo vệ tốt bản thân, nàng còn phải đi bảo hộ Hạ Thi Lan.

Đi đến lều trại của Hoàng hậu, binh lính ngăn Bạch Vũ Mộng không cho nàng vào. Bạch Vũ Mộng bất đắc dĩ, đành phải đứng ở bên ngoài, hi vọng không có chuyện gì xảy ra, hi vọng là nàng cảm giác sai.

Nhưng Bạch Vũ Mộng cảm giác lại không sai, rất nhanh, liền chung quanh xuất hiện rất nhiều hắc y nhân, người đầy sát khí.

Những hắc y nhân này rất thông minh, chọn lúc này mà ám sát, tuy rằng dễ dàng bại lộ, nhưng hiện giờ binh lính đều đã rất mệt, sức chiến đấu rõ ràng giảm xuống rất nhiều.

Bạch Vũ Mộng vọt vào trong lều trại, kêu Hoàng thượng Hoàng hậu dậy, ở bên trong rất nguy hiểm, không có ai có thể bảo hộ bọn họ.

Mọi người đang ngủ say bị tiếng đánh nhau bên ngoài đánh thức. Đi ra nhìn thấy cảnh tượng đó, đều bị dọa sợ trốn vào trong lều, nhưng trong lều sớm đã có thích khách mai phục, tất nhiên cũng rất nguy hiểm.

Vì thế những người đó lại sợ tới mức mắt hồn mất vía trốn ra ngoài. May mắn sứ giả đều có võ công cao cường, đối phó này vài thích khách này coi như dư dả.

Bạch Vũ Mộng cũng không đi hỗ trợ, nàng chỉ bảo hộ Đường Úc Ảnh, Hạ Tử Lăng, Hoàng Thượng và Hoàng Hậu. Nàng tin, những người đó vẫn có thể giải quyết được đám thích khách này.

Rất nhanh, thích khách liền bị bức lui, mọi người tạm thời có thể thở phào nhẹ nhõm. Xem Bạch Vũ Mộng luôn bảo hộ bọn họ, Lam Ngao Thiên cảm thấy rất vui mừng. Hắn hạ lệnh lập tức lên đường, hơn nữa muốn ngày đêm đều đi, như vậy có thể đến khu vực săn bắn nhanh hơn.

Lại là một ngày cực kỳ nhàm chán, chờ đến tối, binh lính cũng không có ý muốn dừng lại. Đồ ăn đều cũng có hạ nhân đưa vào trong xe.

Tuy rằng không phong phú, nhưng vẫn rất ngon miệng. Bạch Vũ Mộng ăn một ít, liền phân phó dọn đi, nàng luôn cảm thấy tối nay sẽ xảy ra chuyện.

Lam Hạo Thần lặng lẽ đi đến bên xe ngựa Bạch Vũ Mộng: "Mộng Nhi, sao nàng ăn ít như vậy, không hợp khẩu vị sao? Hay là ta đi tìm đồ ăn dân dã cho nàng?"

"Không cần, Thần, chàng có phát hiện chung quanh có điểm không đúng không?" Bạch Vũ Mộng dè dặt cẩn trọng hỏi.

Lam Hạo Thần nhíu mày càng chặt, hắn cho rằng hắn cảm giác sai, không nghĩ tới Mộng Nhi cũng cảm giác được, vậy thì chắc chắn không thể sai, xem ra phải tăng cường phòng vệ.

Lam Hạo Thần gật đầu với Bạch Vũ Mộng, một mặt ngưng trọng đi phân phó thị vệ tăng cường phòng thủ.

Đến đêm khuya, xe ngựa còn đang di chuyển, trong rừng cây truyền đến âm thanh xào xạt, giống như tiếng động vật đi qua lá khô.

Lam Hạo Thần vội vàng kêu mọi người dừng xe, hiện tại đã không thể đi về phía trước, hắn cảm thấy sát khí khắp nơi đều đánh về bên này.

Mọi người hình như cũng cảm nhận được, đều sợ hãi không dám lên tiếng. Đây là cái gì, nếu là người sẽ không phát ra thanh âm như vậy!

Ngay khi mọi người còn nghi hoặc, lại truyền đến một thanh âm khác, giữa bầu trời đêm yên tĩnh lại càng thêm quỷ dị...

Bạn đang đọc truyện *Ma Y Độc Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 37: Ngự thú

Bạch Vũ Mộng nghe thấy phía xa xa truyền đến tiếng sáo, làm cho người ta có cảm giác toàn thân lạnh lẽo.

Rất nhanh, từ bốn phương tám hướng vô số loại động vật bò ra, có độc, hay không có độc đều có, tạo thành một ma trận, làm cho người khác nhìn vào chỉ muốn nôn.

Bạch Vũ Mộng chuyên tâm nghe tiếng sáo, kiếp trước nàng đã từng đọc qua một quyển sách cổ. Hình như là có thể dùng âm nhạc để khống chế động vật.

Hơn nữa tất cả động vật bị khống chế đều không thèm quan tâm ai, chỉ biết nghe theo tiếng sáo thao túng. Muốn phá giải tiếng sáo đó, chỉ có thể dùng một loại âm thanh khác, nhưng nàng cũng không biết cụ thể là cái gì, trong bản sách cổ kia cũng không viết.

Rất nhanh chung quanh đều bị dã thú vây quanh, đều không còn chỗ để lui. Các thiên kim tiểu thư đều sợ tới mức thét chói tai, tiếng thét vang vọng quanh quần trong rừng thật lâu, bén nhọn khó nghe.

"Đừng âm ỉ nữa, còn ngại không đủ loạn sao!" Bạch Vũ Mộng lạnh lùng lên tiếng, ngăn những tiếng thét chói tai đó lại.

Bạch Vũ Mộng xuống xe ngựa, Lam Hạo Thần lập tức vọt đến bên cạnh để bảo hộ nàng. Hắn biết, Mộng Nhi ghét nhất là mấy thứ này, cho nên hắn sẽ không để bọn chúng tiếp cận Mộng Nhi.

Xem Lam Hạo Thần chạy đến bảo hộ Bạch Vũ Mộng, Lam Ngao Thiên thở dài, quả nhiên có nương tử liền quên phụ mẫu a!

Bạch Vũ Mộng cùng Lam Hạo Thần cố sức chém giết, nhưng bọn chúng lại càng ngày càng nhiều, căn bản không thể tiêu diệt hết được, mọi người đều đã mệt mỏi, không thể tiếp tục được nữa.

Bạch Vũ Mộng vừa giết vừa nghĩ, muốn tìm ra phương pháp phá giải. Bỗng nhiên, tiếng sáo trở nên bén nhọn, công kích cũng trở nên nhanh hơn.

Bạch Vũ Mộng nhìn thoáng về phía chỗ tiếng sáo phát ra, xem ra, nếu muốn phá giải, cũng chỉ có thể làm nhiễu loạn tiếng sáo hoặc là bắt người kia.

"Chàng có cây sáo nào không?" Bạch Vũ Mộng hỏi Lam Hạo Thần, Lam Hạo Thần lấy từ trong ngực ra một cây sáo màu tím, thân cây sáo nhẵn nhụi trơn bóng, vừa thấy là biết ngay đồ tốt.

Bạch Vũ Mộng nhìn Lam Hạo Thần, ý bảo hắn vào rừng bắt người kia ra. Đối với võ công của Lam Hạo Thần, Bạch Vũ Mộng vẫn rất tự tin.

Lam Hạo Thần gật đầu, liền lặng yên rời đi không một tiếng động. Hai người cùng nhau phối hợp, sẽ có thể đánh lui mấy thứ này.

Bạch Vũ Mộng cầm lấy cây sáo, đặt bên miệng thổi. Nàng như vậy rất xinh đẹp, chỉ là ở dưới tình huống này, không ai có nhã hứng thưởng thức.

Mọi người nghe thấy một tiếng sáo khác, quay đầu nhìn lại. Thấy Bạch Vũ Mộng đang thổi, lập tức liền đặt hi vọng trên người Bạch Vũ Mộng, hiện tại chỉ có thể dựa vào nàng.

Bạch Vũ Mộng thổi khúc thứ nhất, nhưng hình như không hề có tác dụng, sau đó Bạch Vũ Mộng lại thay đổi đoạn nhạc trở nên dồn dập hơn, những dã thú kia dừng lại một chút, nhưng lại lập tức bắt đầu công kích.

Nhìn thấy có tác dụng, Bạch Vũ Mộng rất cao hứng, ít nhất chứng minh được nó có ích, tiếp tục nỗ lực thổi.

Bỗng nhiên trong đầu Bạch Vũ Mộng tự động hiện ra một khúc phổ nhạc, nàng không nhớ rõ đã nghe qua ở đâu, nhưng lại theo bản năng thổi ra.

Bạch Vũ Mộng cũng không nghĩ nhiều, dựa theo khúc phổ nhạc đó mà thổi, hợp khúc vừa nhu vừa cương, thổi một hồi, cũng có chút ảnh hưởng, tiếng sáo bên kia đã bị rối loạn.

Đám dã thú càng không ngừng chạy trốn, một lúc sau, tiếng sáo lại khôi phục như trước. Bạch Vũ Mộng không ngừng cố gắng, liên tục đối kháng, không buông tay.

Một lát sau, hình như Lam Hạo Thần đã tìm được hắn, tiếng sáo bên kia thoáng chốc liền ngừng lại, Bạch Vũ Mộng vội vàng bắt thời cơ, thổi liên tục đuổi đám thú hoang về rừng.

Rất nhanh, Lam Hạo Thần đã trở lại, hắn lắc đầu: "Người kia mặc áo đen, không nhìn rõ mặt, hắn trốn thoát rồi." Trong giọng nói của Lam Hạo Thần có chút tự trách.

Bạch Vũ Mộng cười cười: "Không sao, ta tin tưởng, hắn sẽ lại xuất hiện!"

Dừng một chút, nói với Lam Ngao Thiên: "Hoàng thượng, chúng ta vẫn nên ở lại đây nghỉ ngơi một đêm đi, tạm thời bọn họ sẽ không trở lại, chúng ta cũng có thể khôi phục thể lực."

Lam Ngao Thiên suy nghĩ, cảm thấy Bạch Vũ Mộng nói có lý, liền gật đầu đồng ý.

Ngày hôm sau, khôi phục sức lực, mọi người liền khởi hành, bọn họ tăng tốc chạy tới bãi săn, chỉ có ở đó mới có thể an toàn.

Bạch Vũ Mộng ngồi trong xe ngựa, suy nghĩ xem rốt cục là ai lại có bản lĩnh lớn như vậy, lại có thể dùng âm nhạc điều khiển dã thú, trước giờ nàng chưa từng nghe thấy, dù ở hiện đại, cũng không có khả năng a.

Còn nữa, trong đầu nàng không hiểu tại sao lại xuất hiện một bản phổ khúc lạ, nàng không nhớ bản thân đã từng nghe qua thứ quý dị như vậy, hơn nữa, lại còn có thể phá giải tiếng sáo của thích khách.

Trong đầu Bạch Vũ Mộng đã sớm loạn lên, không nghĩ ra cái gì, mọi chuyện càng ngày càng phức tạp, làm cho nàng không thể hiểu nổi.

Những người khác cũng đều có thắc mắc, đầu tiên, Bạch Vũ Mộng làm sao có thể biết bản nhạc này, lại có thể không chế đã thú, điều này cũng quá đáng sợ đi.

Hơn nữa, nàng hình như đã thay đổi thành một người khác, trên người tỏa ra vô số hào quang, mọi thứ tốt đều thuộc về nàng, còn những tà môn kia nữa.

Lần này ám sát sẽ không phải là nàng một tay bày ra chứ, nếu quả thật là như vậy, thì tâm cơ của nàng cũng quá sâu rồi. Phái người ám sát, lại làm bộ cứu người, giành được hảo cảm của hoàng thượng.

Đương nhiên những thứ này cũng chỉ do những người ghen tị với Bạch Vũ Mộng nghĩ ra, dựa vào cái gì Bạch Vũ Mộng có thể tốt như vậy, mà bọn họ một chút đều không được Hoàng thượng để mắt tới.

Rõ ràng bọn họ cũng rất nỗ lực, nhưng lại không có ai thấy được. Đều do tiện nhân Bạch Vũ Mộng, nếu không phải nàng, hiện tại người được Hoàng thượng khích lệ sẽ là bọn họ.

Đặc biệt là Bạch Hàm Đại, trong lòng đặc biệt bất bình, rõ ràng nàng xinh đẹp hơn tiểu tiện nhân đó, hơn nữa tài năng cũng hơn nàng ta, dựa vào cái gì mà mọi thứ tốt đẹp đều thuộc về nàng.

Trong lòng Bạch Cẩm Trình cũng có chút kinh ngạc, nữ nhi này, hần bao nhiêu năm nay chẳng hề quan tâm, không ngờ, lại có nhiều bí mật che giấu như vậy, thật sự là bất hiểu, ngay cả hần cũng không biết.

Tất cả mọi thứ về nàng, hần đều không biết, dù sao hần là phụ thân của nàng, người không biết, còn tưởng bọn họ là người xa lạ.

Xem ra trở về phải hỏi nàng một chút, nếu... Hần còn có thể có lợi dụng nàng thật tốt, dù sao một người như vậy, có ai lại không thích chứ?

Hần nhớ ra, lần này sứ giả đến, cũng có ý hòa thân, nếu có thể để nàng theo bọn họ, vậy vị trí thừa tướng của hần sẽ thêm vững vàng.

Mọi người đều có tâm tư khác nhau, Hoàng thượng ở một bên cũng suy nghĩ, không hổ là con cháu của trẫm, thật sự quá tài năng. Thần nhi cũng đã nói với hần, nó cũng rất xem trọng hôn sự này.

Lại nói, Bạch Vũ Mộng và Lam Hạo chính là tuyệt phối, không ngờ, đứa con trai lãnh tình này của hần lại có người trong lòng, đúng vậy, cũng chỉ có Bạch Vũ Mộng, mới có thể chạm đến tâm hần được!

Bạn đang đọc truyện *Ma Y Độc Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 38: Bạch Cẩm Ngâm

Editor: Susublu

Chạy không ngừng nghỉ, rốt cục cũng đến bãi săn, từ sau khi bọn họ đến đây, nơi này đã được trọng binh vây quanh ba tầng.

Vốn Lam Ngạo Thiên đã chuẩn bị binh lính bảo vệ đề hồi cung, nhưng đã đáp ứng sứ giả đi săn bắn, tất nhiên không thể để người ta lúc đi thì cao hứng, nhưng lúc về lại mất hứng.

Cho nên suy xét mãi, Lam Ngạo Thiên vẫn quyết định ở lại, ngày mai săn bắn. Hiện tại mọi người đều muốn nghỉ ngơi thật tốt, hồi phục thể lực.

Kỳ thực ngoài mặt nói là săn bắn, nhưng chính là so tài giữa các quốc gia, người thắng tất nhiên sẽ làm nước mình vẻ vang, làm cho người ta không dám coi khinh quốc gia của hần, nhưng người thua, cũng sẽ không sao, cùng lắm cũng chỉ mất chút mặt mũi.

Bạch Vũ Mộng đau cổ, ngồi xe ngựa nhiều ngày như vậy, thật sự mệt muốn chết, muốn nhanh chóng đi nghỉ ngơi một chút, ngày mai, nàng cũng rất tò mò!

Trở lại phòng, liền nhìn thấy Lam Hạo Thần đang quang minh chính đại ngồi ở trong, cũng không sợ sẽ có người phát hiện. Bạch Vũ Mộng vội vàng xoay người đóng cửa lại, sợ bị người khác nhìn thấy.

"Sao chàng lại ở chỗ này, không sợ sẽ có người thấy, sẽ nói Chiến Vương xông loạn vào khuê phòng nữ tử sao?" Ngược lại Bạch Vũ Mộng nhìn Lam Hạo Thần, chậm rãi nói.

"Bọn họ nói như vậy càng tốt, vừa vặn ta chịu ủy khuất một chút, cưới nàng luôn!" Lam Hạo Thần không đứng đắn nói.

Bạch Vũ Mộng trừng mắt nhìn Lam Hạo Thần: "Chàng có vẻ rất tự tin rồi, chàng không cần cưới ta, cũng không phải không ai muốn ta, mà cứ nhất định phải gả cho chàng" Nói xong liền bĩu môi xoay người mở cửa đi ra ngoài.

Lam Hạo Thần vội vàng kéo Bạch Vũ Mộng: "Mộng Nhi, ta chỉ đang nói đùa thôi, sao ta có thể không cần nàng chứ!"

Nói xong, liền kéo Bạch Vũ Mộng ngồi xuống bên giường, sửa lại vị trí cho nàng nói: "Vài ngày nay nàng mệt chết rồi, nghỉ ngơi một chút đi, ngày mai cũng sẽ rất mệt."

Trong lòng Bạch Vũ Mộng ấm áp, sự giận dữ vừa rồi đều tan thành mây khói hết, thoải mái tựa vào trong lòng Lam Hạo Thần, hưởng thụ hân mát xa cho mình.

Không biết là bởi vì quá thư thái hay do quá mệt, Bạch Vũ Mộng nhanh chóng ngủ thiếp đi, Lam Hạo Thần nhìn Bạch Vũ Mộng ngủ say, bắt đầu đi lác đầu, đặt Bạch Vũ Mộng nằm xuống, giúp nàng đắp chăn xong, xoay người muốn rời đi.

Nhưng, hân cảm giác được tay áo bị kéo lấy, thì ra Bạch Vũ Mộng vẫn luôn nắm lấy không buông, Lam Hạo Thần tưởng mình đã đánh thức Bạch Vũ Mộng, nhưng đi qua lại thấy, Bạch Vũ Mộng vẫn đang ngủ say.

Thở dài, nhưng trong lòng cũng cao hứng, không ngờ ngay cả lúc ngủ Mộng Nhi cũng ý lại hân như vậy. Vậy thì hân không thể không buông bỏ một đồng chính sự lớn nhỏ, ngủ cùng nàng.

Xem ra hôm nay phải thức trắng đêm rồi, chỉ là, những thứ đó, đều không quan trọng bằng Mộng Nhi của hân!

Ngày hôm sau, mọi người khôi phục thần sắc sáng khoái, mà Bạch Vũ Mộng, sau khi Lam Hạo Thần rời đi liền tỉnh, dù sao bên cạnh thiếu đi một người, dù là ai đều sẽ tỉnh lại.

Bạch Vũ Mộng lén lút đi ra ngoài, đi theo Lam Hạo Thần, mãi cho đến khi vào trong phòng hân, sau đó, lại nhìn thấy Lam Hạo Thần luôn vui đầu xử lý chính sự, Bạch Vũ Mộng nhìn hân, trong mắt không giấu được đau lòng.

Thẳng đến sáng sớm, Bạch Vũ Mộng mới rời đi, hình như Lam Hạo Thần cũng không phát hiện ra Bạch Vũ Mộng. Hiện tại, Lam Hạo Thần cười cười đi tới, nói chuyện với nàng, giống như ngày hôm qua không hề xảy ra chuyện gì.

Lam Hạo Thần cũng không biết Bạch Vũ Mộng đã đứng nhìn hân một đêm, hân cho rằng Bạch Vũ Mộng ngủ rất sâu. Bạch Vũ Mộng cũng làm như không có chuyện gì, tự nhiên trò chuyện với hân.

Nhưng chỉ cần khôn khéo là mọi người có thể nhìn ra được, hai người bọn họ rất ăn ý, không phải ai cũng có thể có được.

Những người đó đều ở ồn ào suy đoán, hai người kia rốt cục có quan hệ như thế nào, vì sao giống như đã quen biết rất lâu rồi, nhưng rõ ràng bọn họ mới gặp mặt vài lần mà thôi, huống hồ, Bạch Vũ Mộng lạnh lùng, giữa hai người đó thật sự không chen vào được!

Mầm mống nghi hoặc dần dần nảy sinh, càng nghĩ càng thêm khó hiểu. Một người là Chiến Vương, bách chiến bách thắng, còn một người có thể giết bảy con hắc mã. Hai người kia nếu ở cùng nhau, như vậy không ai có thể không chế.

Bạch Vũ Mộng và Lam Hạo Thần cũng không quản được nhiều như vậy, trực tiếp đi về phía bãi săn.

Chờ Hoàng thượng đi ra, mọi người đều đã thay quần áo xong, đều là trang phục hành động thuận tiện, ngay cả đại tiểu thư đều đã bỏ xuống quần áo đẹp để quý giá của các nàng.

Hôm nay có nhiều nhân vật tôn quý nhân như vậy, tùy tiện được một người coi trọng, cũng đều là chuyện tốt, hôm nay nhất định phải mượn dịp này tạo ra cơ hội, bọn họ nhất định đều sẽ bị các nàng mê đảo. Đám tiểu thư này ảo tưởng rất đẹp.

Hôm nay Bạch Vũ Mộng mặc một thân màu tím, ống tay áo đều dùng nơ buộc chặt, quần áo đều bó sát người, không có một chút dây dưa lằng nhằng.

Bộ quần áo này là Lam Hạo Thần lấy tới cho nàng, không biết Lam Hạo Thần làm thế nào mà biết số đo của nàng, nàng chỉ biết là, nàng thật sự thật thích bộ quần áo này, lâu rồi không có mặc kiểu này, làm nàng nhớ tới lúc ở hiện đại.

Trên mặt che một mạng tử sa, khuôn mặt như ẩn như hiện, tăng thêm vài phần cảm giác thần bí. Một đôi mắt trong suốt vô thần nhìn về phương xa, giống như đang nghĩ tới chuyện gì làm nàng bi thương.

Bạch Vũ Mộng nhớ tới hiện đại, huynh đệ của nàng trải qua thập tử nhất sinh, kiếp này nàng sợ là khó gặp lại bọn họ, không biết hiện tại bọn họ sống tốt không.

Còn có Tôn Hinh, không biết lúc trước phát súng kia có bắn hân chết không, tuy rằng đối với kỹ thuật của mình nàng rất tự tin, nhưng dưới tình huống như vậy, nàng không biết hân có phòng bị không.

Có lẽ, hân cũng giống như mình, xuyên tới chỗ này...

Lam Hạo Thần ở dưới bàn nhéo tay Bạch Vũ Mộng, hân thấy được trong ánh mắt nàng có thương tâm và tuyệt vọng, còn có tưởng niệm, hân có chút sợ hãi, Bạch Vũ Mộng như vậy rất không chân thực, giống như bất cứ lúc nào cũng sẽ có thể rời hân mà đi.

Hôm nay Lam Hạo Thần cũng mặc một thân màu tím, cùng màu sắc với Bạch Vũ Mộng, mặc y phục này, càng khiến Lam Hạo Thần thêm anh tuấn tiêu

sái, tăng thêm khí chất cao quý của hần, khí phách, toàn thân bao phủ hơi thở đế vương.

Bạch Vũ Mộng nở nụ cười với Lam Hạo Thần, ý bảo hần không cần lo lắng, nàng không có chuyện gì. Lam Hạo Thần lo lắng nhìn Bạch Vũ Mộng, cũng không nói gì nữa.

Cách đó không xa, có một đôi mắt ác độc nhìn bọn họ chăm chăm, người kia chính là muội muội không có tiếng tăm gì của Bạch Vũ Mộng Bạch Cẩm Ngâm. Kỳ thực, người trong lòng nàng, chính là Lam Hạo Thần.

Chỉ là, bình thường nàng không biểu hiện ra ngoài mà thôi, nàng cho rằng, sẽ có một ngày, Lam Hạo Thần phát hiện ra nàng tốt, sau đó sẽ yêu nàng, chỉ là, nửa đường lại xuất hiện Bạch Vũ Mộng.

Kỳ thực điều này cũng không thể trách Bạch Vũ Mộng, cho dù không có Bạch Vũ Mộng, Lam Hạo Thần cũng sẽ không thích Bạch Cẩm Ngâm, dù sao, tính cách một người, không dễ dàng để thay đổi.

Vừa rồi một động tác nhỏ, đều không lọt khỏi mắt Bạch Cẩm Ngâm, nàng bắt đầu hận vị tỷ tỷ này, vốn nghĩ, nếu Bạch Vũ Mộng không trêu chọc nàng, nàng cũng sẽ không làm gì, nhưng hiện tại...

Bạn đang đọc truyện *Ma Y Độc Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 39: Đạp tuyết

Editor: Susublu

Tất nhiên Bạch Vũ Mộng cũng cảm nhận được ánh mắt bên kia, nhàn nhạt liếc mắt về bên đó một cái, có chút kinh ngạc nhú mảy, không ngờ lại là tam muội không có tiếng tăm của nàng.

Trợn mắt liếc Lam Hạo Thần, có chút ê ẩm mở miệng: "Không ngờ người ngưỡng mộ Chiến Vương nhiều thật, ngay cả muội muội ta cũng thích Chiến Vương! Chẳng nói xem ta có nên làm nữ anh hùng rộng lượng hay không!"

Lam Hạo Thần nắm thật chặt tay Bạch Vũ Mộng, trừng mắt nhìn nàng: "Nàng có ý gì, nàng cũng không phải không biết, ta chỉ thích mình nàng!"

Bạch Vũ Mộng khinh thường rì rầm hai tiếng, cũng không nói tiếp nữa, trong lòng lại vui vẻ, nàng chỉ biết, người Thần để ý nhất vẫn là nàng...

Là ai từng nói, nữ nhân đang yêu đều ngu ngốc, Bạch Vũ Mộng chính là một ví dụ điển hình...

"Hôm nay chúng ta tham gia một vài hoạt động, sau đó mới bắt đầu săn bắn, hoạt động này vì muốn mọi người có thể du ngoạn một chút." Thanh âm uy nghiêm của Lam Ngạo Thiên truyền đến, kéo lại suy nghĩ của Bạch Vũ Mộng.

Chờ thái giám đọc xong một loạt nội quy, mọi người đều hưng phấn chuẩn bị bắt đầu hoạt động tiếp theo, dù sao cơ hội như vậy cũng không nhiều.

"Trận đầu, là đua ngựa. Các vị có thể tự chọn ngựa, ai có thể chạy ba vòng tới điểm cuối trước sẽ là người thắng. Nhưng ta nói trước một việc, các người chọn ngựa, sẽ giữ luôn đến khi hoạt động kết thúc, nói rõ hơn là, chỉ có thể chọn ngựa một lần." Thái giám tuyên bố quy tắc xong, lùi lại qua một bên.

Những người đó lập tức liền tiến lên chọn ngựa, bộ dáng giống như nếu chậm một bước, sẽ không chọn được ngựa tốt, chỉ có mấy sứ giả không hề nhúc nhích, bọn họ đều có ngựa riêng, dù không mang theo, cũng có thể lấy ngựa tốt của hoàng cung.

Bạch Vũ Mộng cũng không động đậy, nàng cũng không muốn chen lấn với những người đó, dù sao cuối cùng nhất định sẽ dư ra, đến lúc đó đi qua chọn cũng được.

Đợi đến khi bọn họ đều chọn xong, Bạch Vũ Mộng đi qua, một con cũng không còn, bắt buộc đi chờ dài, đột nhiên nhìn thấy cách đó không xa có một con ngựa trắng như tuyết, nhìn rất có linh tính.

Bạch Vũ Mộng đi qua, lúc nàng muốn đụng tới con ngựa, thái giám bên cạnh lại chạy nhanh lại nói: "Tiểu thư, người có điều không biết, con ngựa này còn chưa thuần, sẽ làm người bị thương!"

Bạch Vũ Mộng lại nhú mảy, không nói gì thêm, nàng thích những con ngựa như vậy, có ngạo khí.

Những người khác nghe tiểu thái giám nói, cũng đều hiểu. Thì ra đây là con ngựa năm trước tiến cống, hình như là ngựa cực phẩm, nghe nói tổng cộng cũng chỉ có hai con.

Vốn, Lam Ngạo Thiên rất cao hứng, nhưng con ngựa này tính tình cương liệt, không ai có thể thuần phục được, vì muốn thuần phục nó, mà đã có rất

nhiều người bị thương, sau này cũng không ai nhắc tới việc này nữa.

Bạch Vũ Mộng cười nhẹ, nhẹ nhàng nhảy lên trên lưng ngựa, con ngựa cảm giác được có người cưỡi ở trên lưng, nó có dòng máu quý tộc, tuyệt đối không cho phép con người đáng chết này cưỡi trên lưng.

Vì thế nó liền chạy đi, ý muốn ném người trên lưng xuống đất. Tất cả mọi người trong lòng đều run sợ nhìn tình cảnh này, cũng có người nói Bạch Vũ Mộng không biết tự lượng sức mình. Nhưng sau này, nhắc tới chuyện này, mọi người nhìn không được cảm thấy bội phục.

Lam Hạo Thần đứng lên, nhưng lại lập tức ngồi xuống. Hành động vừa rồi của Bạch Vũ Mộng thật sự làm cho hần kinh hách không nhỏ, nhưng hần tin tưởng Bạch Vũ Mộng, nàng chưa bao giờ làm chuyện không nắm chắc.

Bạch Vũ Mộng có được con ngựa này sẽ cùng một đôi với hần, bởi vì hần cũng có một con, gọi là Đạp Phong. Là trong lúc hần vô ý mà có được, lúc trước hần cũng tốn rất nhiều khí lực mới thuần phục được.

Bạch Vũ Mộng cười bạch mã, con ngựa điên cuồng chạy, sau đó cấp tốc chuyển hướng, hi vọng đẩy Bạch Vũ Mộng ngã xuống, nhưng Bạch Vũ Mộng lại giống như kẹo mè xù, vùng thế nào cũng đều rút.

Con ngựa này đã thử rất nhiều biện pháp, đều không thể thoát khỏi Bạch Vũ Mộng, Bạch Vũ Mộng hai chân kẹp bụng ngựa, thân thể hướng về phía trước, một bộ dáng cao thủ thuần ngựa.

Kiếp trước Bạch Vũ Mộng thường xuyên cưỡi ngựa, còn sợ nàng không thuần phục được ngựa sao. Qua thật lâu, Bạch Vũ Mộng ở bên tai ngựa nói gì đó, nó chạy một hồi, liền ngừng lại.

Ngựa đều cũng có linh tính, hướng chỉ là loại cực phẩm như vậy, nó hình như nghe hiểu lời nói của Bạch Vũ Mộng. Bạch Vũ Mộng biết, con ngựa này có chút bội phục nàng, cho nên nói ra những lời này.

"Nếu ngươi thần phục ta, ta sẽ đối xử với ngươi như người thân, chỉ cần ngươi không phản bội, ta tuyệt đối sẽ không bạc đãi ngươi." Bạch Vũ Mộng nói những lời này.

Có lẽ con ngựa này cũng cảm nhận được Bạch Vũ Mộng không phải người xấu, có lẽ, đi theo nàng cũng không phải chuyện xấu. Cho nên, nó ngừng lại, Bạch Vũ Mộng xoay người xuống ngựa.

Mọi người một mặt kinh sợ nhìn Bạch Vũ Mộng, bọn họ đang nằm mơ sao, lúc trước bọn họ huấn luyện rất lâu đều không thể thuần phục được, Bạch Vũ Mộng chỉ nhẹ nhàng, liền có thể giải quyết?

Khóe miệng Bạch Vũ Mộng gọi lên một ý cười, sờ sờ đầu ngựa: "Về sau gọi ngươi là Đạp Tuyết đi!" Bạch Vũ Mộng nhẹ nhàng ni non. Đạp tuyết dịu ngoan cọ vào Bạch Vũ Mộng, cho thấy nó rất hài lòng với tên này.

Bạch Vũ Mộng đi đến trước mặt Lam Ngạo Thiên, mở miệng nói: "Hoàng thượng, không biết con ngựa này, có thể tặng cho ta không?"

Mọi người nhất thời đều muốn lấy, đã phục tùng, lại là ngựa quý giá như vậy, làm sao có thể dễ dàng tặng cho người.

Nhưng thỉnh linh bất ngờ, Lam Ngạo Thiên lại đồng ý, hần nghĩ, con dâu muốn cái gì, đương nhiên đều sẽ cho, hướng chỉ con ngựa này có linh tính như vậy, sợ là người khác cũng không có cách cưỡi nó đi!

"Vây cảm ơn Hoàng thượng!" Bạch Vũ Mộng cao hứng nói, cũng không biểu hiện ra cảm xúc quá lớn, trước mặt người khác nàng rất ít lộ ra cảm xúc, chỉ có ở trước mặt Lam Hạo Thần, mới phóng túng bản thân.

Quay đầu, chống lại con người ngập ý cười của Lam Hạo Thần, Bạch Vũ Mộng cười nhẹ, như con gió quét thẳng vào mặt, nàng đang nói cho hần biết, nàng làm được, không có phụ sự tin nhiệm của hần. Thì ra, nàng luôn biết hần...

Trải qua này một khúc nhạc đệm nho nhỏ, mới bắt đầu đề thi chính thức.

Tất cả mọi người đều nóng lòng muốn thử. Tuy rằng bọn họ sợ ngựa của mình chạy không lại ngựa của Bạch Vũ Mộng, nhưng kỹ thuật của mình không hề kém hơn nàng!

Trên đời luôn có nhiều người không chịu chấp nhận sự thật, mặc kệ chịu bao nhiêu đá kích, đều sẽ đổ hết sai lầm lên đầu người khác, tới bây giờ cũng không chịu nhìn lại bản thân mình.

Tất cả mọi người đều đứng vững ở vị trí dự định, Lam Hạo Thần không tham gia, hần không cần so tài với bọn họ, trước kia, loại hoạt động này hần chưa bao giờ tham gia.

Hôm nay bởi vì Bạch Vũ Mộng muốn tham gia, cho nên hần cũng tham gia. Nhưng cũng không sao, để Mộng Nhi chơi đùa đi, nhưng hoạt động săn bắn cuối cùng, hần muốn đi cùng nàng, không ai biết lúc đó có nguy hiểm gì.

Bạch Vũ Mộng ngồi trên lưng Đạp Tuyết, lén lút nói với Đạp Tuyết: "Đạp tuyết, cồ lên nha!" Hình như Đạp Tuyết cũng rất hưng phấn đi vòng vài vòng, còn không quên cho những con ngựa khác một ánh mắt uy hiếp.

Mắt Đạp tuyết rất xinh đẹp, là màu tím giống như tím thạch anh, trong suốt. Tới bây giờ đều không hề bị ô nhiễm, không một tia tạp chất.

Bạch Vũ Mộng vừa nhìn thấy ánh mắt này liền thích Đạp tuyết, cũng bởi vì tính cách của nó, cho nên, Bạch Vũ Mộng quyết định thuận phục Đạp tuyết.

Cuối cùng Đạp tuyết cũng thuộc về nàng, nàng thật cao hứng.

Bạn đang đọc truyện *Ma Y Độc Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 40: Tẩu tử

Editor: Susublu

Tiểu thái giám bên cạnh thấy mọi người đều đã chuẩn bị tốt, liền ra lệnh, tất cả đều phi ngựa chạy ra ngoài. Bạch Vũ Mộng cũng không vội vã, như vậy sẽ chơi không vui.

Đến khi chỉ còn lại Bạch Vũ Mộng, người khác đều âm thầm cao hứng. Còn tưởng rằng rất lợi hại, hừ, ngay cả ngựa cũng không cưỡi, vô dụng!

Thu Hằng Duệ nhíu mày, nhìn thoáng qua phía sau, thấy Bạch Vũ Mộng vẫn thảnh thơi như cũ, bắt đắc dĩ thờ dài, tiến lên đuổi theo những người khác.

Bạch Vũ Mộng tất nhiên cảm nhận được ánh mắt của Thu Hằng Duệ, nhưng nàng cũng không có phản ứng gì. Đối với Thu Hằng Duệ, nàng có một loại cảm giác quen thuộc, nhưng lại không biết từ đâu mà đến.

Nhìn thời gian không còn sớm, Bạch Vũ Mộng kẹp bụng ngựa, Đạp tuyết liền bay nhanh về phía trước. Từ từ, Bạch Vũ Mộng vượt qua từng người một, mỗi khi vượt qua một người, nhìn biểu cảm bọn họ tức giận không cam lòng, sinh ra một cảm giác sung sướng.

Bạch Vũ Mộng không thể không thừa nhận nàng có chút tà ác, nhưng như vậy chơi rất vui, không phải sao?

Rất nhanh, chỉ còn lại Mộ Dung Nam, Dương Dịch Triết, Thu Hằng Duệ là chưa vượt qua. Tốc độ Bạch Vũ Mộng nhanh hơn, chạy vội về phía trước, tất nhiên muốn vượt qua bọn họ.

Người phía sau thấy động tác của Bạch Vũ Mộng, cho rằng nàng nhất định điên rồi, phía trước là chỗ rẽ, nàng không giảm tốc, ngược lại tăng tốc, sợ bản thân sống lâu quá sao?

Những người phía trước nhìn thấy Bạch Vũ Mộng như vậy, cũng đều sùng sốt, nhưng Bạch Vũ Mộng không cho bọn họ cơ hội phản ứng lại, ngay trong nháy mắt, vượt qua bọn họ, tiếp tục chạy về phía trước.

Những người phía sau kinh ngạc, nàng có thể duy trì tốc độ nhanh như vậy mà thuận lợi qua khúc cua, lại không hề bị thương, kỹ thuật này, thật sự rất...

Bạch Vũ Mộng quay đầu nghịch ngợm cười, nụ cười này làm cho ba người đằng sau ngây ngời, nhưng Thu Hằng Duệ nhanh chóng hồi thần, vội vàng giục ngựa đuổi theo. Mặt khác hai người kia cũng không tụt lại, lần lượt đuổi theo.

Người trên khán đài tất nhiên cũng thấy được hoàn cảnh này, trong lòng Lam Ngao Thiên đắc ý, quả nhiên, con dâu của hắn mạnh mẽ như vậy, hắn không nhìn lầm người.

Hiện tại Bạch Vũ Mộng đã bị Lam Ngao Thiên định nghĩa trong đầu là con dâu. "Bạch ái khanh, nữ nhi của ngươi thật sự rất đa tài đa nghệ, có thể cưỡi ngựa đến trình độ này thì phải có công phu rất tốt!" Lam Ngao Thiên châm biếm, nói.

Bạch Cẩm Trình xấu hổ cười cười, hắn nghe ra được ý trong lời nói của Hoàng thượng: "Hoàng thượng, vài năm nay quả thật vì thần đã sơ sót Vũ nhi, sau này vì thần nhất định bồi thường thật tốt cho nàng." Bồi thường thật tốt, nhưng cũng là vì lợi ích của bản thân.

Lam Ngao Thiên hàm ý nhìn Bạch Cẩm Trình một cái, thừa tướng này của hắn, tâm cơ rất sâu, xem ra, cũng tới lúc triều đình nên thay đổi rồi, chỉ là, nhitử bất hiếu của hắn, người khác tranh nhau ngôi vị hoàng đế, nhưng hắn lại không cần.

Có lẽ, sau khi có người yêu, dã tâm cũng thay đổi, dù sao, yêu một người, đều hi vọng cho nàng mọi thứ tốt nhất.

Vừa lòng nhìn Bạch Vũ Mộng, đã sắp đến đích, từ xa xa Bạch Vũ Mộng dẫn đầu, xem ra, nàng thắng chắc rồi. Lam Hạo Thần thở ra, Mộng Nhi, đến khi nào mới có thể ngừng làm cho hắn kinh ngạc đây!

Khi Bạch Vũ Mộng tới đích, đắc ý nhìn Lam Hạo Thần một cái, giống như đang nói: "Xem đi, ta rất lợi hại!" Lam Hạo Thần bắt đắc dĩ lắc đầu, tán thưởng nhìn nàng. Lúc này Bạch Vũ Mộng giống như một đứa nhỏ.

Lam Giác Phong cao hứng hoan hô: "Thật tốt quá, vẫn là tẩu tử lợi hại!" Câu nói này, đều dọa sợ mọi người, Lam Giác Phong lại gọi Bạch Vũ Mộng là

tàu tử, rốt cuộc là vị vương giả nào mới được?

Nếu có Bạch Vũ Mộng tương trợ, sợ là muốn đoạt ngôi vị hoàng đế sẽ càng thêm dễ dàng. Thấy Hoàng thượng thích nàng, chỉ sợ nàng sẽ có thêm quyền quyết định quan trọng.

Bên kia mọi người đều có tâm tư, Lam Giác Phong cũng ảo não vô đầu. Kỳ thực hắn không phải đứa nhỏ, bình thường đều giả vờ, đến lúc mấu chốt, liền lòi đuôi ra.

Bởi vì Lam Giác Phong là huynh đệ tốt của Lam Hạo Thần, cho nên chuyện của Lam Hạo Thần và Bạch Vũ Mộng hắn cũng biết một ít, bình thường lúc không có ai đều gọi Bạch Vũ Mộng là tàu tử, Lam Hạo Thần cũng không phản đối.

Nhưng hôm nay, hắn cao hứng, không cẩn thận gọi như vậy. Vụng trộm liếc mắt nhìn Lam Hạo Thần, thấy hắn hình như không giận, cảm thấy may mắn, Lam Hạo Thần mà tức giận, sẽ rất đáng sợ.

Lam Hạo Thần còn đang nghĩ, dù sao sớm muộn gì Mộng Nhi cũng sẽ là của ta, ta cũng đang muốn tuyên bố việc này, như vậy cũng không tệ.

Khi Bạch Vũ Mộng trở lại khán đài, cũng cảm nhận được ánh mắt khác nhau của mọi người, dùng mắt hỏi Lam Hạo Thần, Lam Hạo Thần chỉ hàm ý bảo nàng không cần lo lắng, không có chuyện gì.

"Ha ha ha, không hổ là Vũ nhi, Vũ nhi, người nói đi, muốn ban thưởng gì, trẫm đều thỏa mãn người!" Tâm tình Lam Ngạo Thiên cực tốt, nói.

Bạch Vũ Mộng nghiêng đầu suy nghĩ một chút, hình như rất buồn rầu, đột nhiên, nói: "Hoàng thượng, không biết có thể cho ta gửi tạm lần sau mới nói không!"

"Được!" Lam Ngạo Thiên sáng khoái đáp ứng. "Vậy Hoàng thượng thiếu ta hai lần ban thưởng, người phải nhớ kĩ." Bạch Vũ Mộng nhàn nhạt mở miệng nói, trong lời nói không có cảm tình gì.

Lam Ngạo Thiên gật đầu, xem như thừa nhận. Mọi người lại cả kinh, đã là lần thứ hai, hai thánh chỉ trống, cho dù nàng muốn vài thành trì, sợ là Hoàng thượng cũng sẽ cho nàng.

Lam Hạo Thần sùng nịch nhìn Bạch Vũ Mộng, chỉ biết nha đầu này lại có ý định quý quái gì nữa. Nàng đang vì tương lai mà chuẩn bị, tuy rằng nàng không nhất định phải lấy được hai thánh chỉ đó, nhưng có để làm bùa hộ mệnh cũng không sao.

Những người khác cũng đều đã trở lại, bọn họ vẫn như cũ phẫn nộ nhìn Bạch Vũ Mộng. Chỉ có Bạch Cẩm Ngâm là không có biểu cảm gì, giống như mặc kệ chuyện của nàng, nhưng tay vẫn nắm chặt thành hai nắm đấm đã tiết lộ cảm xúc của nàng.

Bạch Vũ Mộng và Lam Hạo Thần liếc nhau, sao Bạch Cẩm Ngâm lại cho nàng một loại cảm giác là lạ, cảm giác quái dị nói không nên lời. Giống như trên người nàng ta có thể lực tà ác nào đó bao phủ.

"Kế tiếp là trận thứ hai, vẫn như cũ cần dùng đến ngựa, mỗi người đều sẽ cưỡi ngựa chạy trên đường đã quy định, cách một đoạn sẽ xuất hiện một tấm bia, điều các người cần làm là bắn tên. Cuối cùng người nào bắn được nhiều điểm nhất chính là người chiến thắng."

Bắn tên đối bọn họ mà nói cũng không khó, nhưng ngồi trên lưng ngựa bắn tên cũng có chút khó khăn. Bất quá, bọn họ là ai, tuy rằng không thể bách phát bách trúng, nhưng vẫn không thể làm khó bọn họ được.

Bạch Vũ Mộng hưng phấn nhũn mảy, lâu rồi không chơi đùa với thương. Tuy rằng đây là kiếm, nhưng so với thương cũng không khác biệt lắm, lâu như vậy không luyện, không biết có cảm thấy mới lạ hay không.

Lam Hạo Thần thấy bộ dáng hứng thú của Bạch Vũ Mộng, cúi đầu hỏi:

"Mộng Nhi, rốt cuộc nàng có phải người hay không, sao cái gì nàng cũng biết hết vậy!" Trong thanh âm mang theo một chút ý trêu tức.

"Ta không phải người chẳng lẽ chàng là người sao? Đừng nói với ta là chàng không biết mấy thứ này, chắc chắn là gạt người." Ngờ kị Bạch Vũ Mộng khinh bỉ, lạnh lùng nói.

Lam Hạo Thần sờ sờ mũi, được rồi, những thứ này hắn đều biết, hơn nữa, nếu Mộng Nhi không phải là người, như vậy chẳng phải bản thân hắn cũng không phải sao?

Bạn đang đọc truyện *Ma Y Độc Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 41: Lùi bước

Đi đến trường đấu, Bạch Vũ Mộng nhìn cung tên để bên cạnh, cũng lâu rồi không dùng, có khi nào tay run sẽ thua không, thật là rắc rối.

Bắt đầu, mọi người liền xông ra ngoài, tuy rằng không so tốc độ, nhưng ai tới trước sẽ có thể chiếm tiên cơ, nếu không đến cuối cùng bìa bị cắm đầy cung tên, sẽ không thể thắng.

Lần này trên mũi tên của từng người đều có dấu hiệu khác nhau, rất dễ phân biệt. Hơn nữa, còn phải bắn thêm một mũi khác, nếu không lỡ rót xuống sẽ không có điểm, bởi vì tất cả mọi người đều có tính toán.

Chờ rất lâu, rốt cục mọi người cũng quay lại, quay đầu nhìn bìa bắn, bên trên đều có đầy mũi tên, không còn chỗ trống nữa.

Nhưng nhìn Bạch Vũ Mộng vẫn còn chưa xuất phát. Mọi người lại bắt đầu cười nhạo, không phải ngay cả bắn tên nòng cũng không biết chứ!

Đúng lúc này, Bạch Vũ Mộng lại xuất phát, nàng muốn chờ đến lúc này, như vậy mới có thể làm bọn họ kinh ngạc.

Đúng vậy kinh ngạc. Bạch Vũ Mộng rút ra một mũi tên, chạy về phía tấm bìa, mũi tên bắn ra chếch đọc những mũi tên khác trên tấm bìa, rất nhanh liền cắm vào giữa tấm bìa, hơn nữa, mũi tên còn run lên một cái.

Có thể nhìn ra được, lực đẩy phải mạnh đến cỡ nào, mới có thể làm rơi toàn bộ mũi tên đang cắm trên đó. Mọi người kinh ngạc nhìn Bạch Vũ Mộng, hoàn toàn không thể tin vào hai mắt mình.

Mấy mũi tên phía dưới, Bạch Vũ Mộng đều dùng phương pháp như vậy, cho đến khi trên tấm bìa chỉ còn lại một mũi tên của nàng, toàn trường vang lên tiếng vỗ tay đinh tai nhức óc.

Bạch Vũ Mộng mặc quần áo tím, phong hoa tuyết đại, lẳng lặng ngồi trên lưng Đạp Tuyết, ngẩng đầu, nhìn về phía Lam Hạo Thần, nhẹ nhàng cười đến khuynh quốc khuynh thành.

Lam Hạo Thần ngẩn người, nhưng nhanh chóng hồi thần, nhin kích động muốn chạy đến trước mặt Bạch Vũ Mộng ôm nàng vào lòng ngay lập tức, ngồi ở ghế tựa, cũng cười đến cực kỳ phong lưu.

Bạch Vũ Mộng xoay người xuống ngựa, liền muốn chạy về phía Lam Hạo Thần, nhưng cuối cùng vẫn khống chế được lý trí, chạy về phía Hạ Thi Lan.

Hạ Thi Lan cười đón được nàng, nắm tay Bạch Vũ Mộng, liên tục khen, giống như đang nói với nữ nhi của mình, ôn nhu lại kiều ngạo nhìn Bạch Vũ Mộng, đứa nhỏ này, thật sự đã trưởng thành rồi.

Lam Hạo Thần và Bạch Vũ Mộng đều biết, nếu hôm nay bọn họ tuyên bố chuyện này, nhất định sẽ tạo ra phong ba rất lớn, cho nên, bọn họ đều giữ lý trí mà không nói.

Lam Ngao Thiên nhìn hai người, bất đắc dĩ cười cười, đối với đứa nhỏ Lam Hạo Thần này, là đứa con hấn thích nhất, hấn rất yêu, rất yêu Hạ Thi Lan, nhưng bởi vì ở hoàng thất, không thể cho nàng hạnh phúc nàng muốn, cho nên hấn không muốn để cho Lam Hạo Thần đắm vào vết xe đổ của hấn.

Nhưng quốc gia cũng rất quan trọng, chỉ có Thần nhi mới có thể đảm nhận trọng trách này, tuy rằng mấy người khác cũng có thể, nhưng trong lòng bọn họ không có thiên hạ, không có dân chúng, quân chủ như vậy sẽ không thống trị tốt quốc gia.

Cũng vì điều này hấn mới hi vọng Lam Hạo Thần có thể kế vị, nhưng hiện tại xem ra, hấn không cần lo lắng nữa. Bởi vì một quân chủ thật sự, để bảo vệ nữ nhân của hấn, hấn phải bảo vệ giang sơn.

Mà hấn, tới bây giờ cũng không phải là một quân chủ đủ tư cách, hấn không có cách nào hứa hẹn với Hạ Thi Lan một đời, nhưng hấn tin tưởng, và hấn cũng biết, nhất định Lam Hạo Thần có thể.

Hình như Bạch Vũ Mộng cảm nhận được ánh mắt của Lam Ngao Thiên, quay đầu nhìn lại, từ trong mắt Lam Ngao Thiên thấy được một chút áy náy và bất đắc dĩ, lúc này nàng mới hiểu cái gì gọi là đứng ở chỗ cao không thể tránh được gió lạnh.

Nhìn thoáng qua Lam Hạo Thần, về sau hấn cũng sẽ làm đế vương, có lẽ, hấn sẽ là một hoàng đế tốt, nhưng khi đó, hấn còn có thể cho nàng một đời một đôi sao?

Bỗng nhiên Bạch Vũ Mộng có chút sợ hãi, nàng sợ sau khi hấn trở thành hoàng đế sẽ có rất nhiều nữ nhân. Mặc kệ là vì chính trị hay vì bản thân hấn.

Đến lúc đó nàng sẽ biến thành cái gì. Đã như vậy, không bằng hiện tại liền kết thúc, ít nhất bản thân sẽ không bị tổn thương quá sâu. Nhưng nàng vẫn tham luyến một chút ấm áp kia, không muốn buông tay.

Bạch Vũ Mộng làm chuyện gì đều không sợ chết, nhưng chỉ duy nhất đối với tình yêu, nàng không có nhiều tin tưởng lắm, nàng sợ bản thân lại bị thương, sợ bản thân lại phải chịu nỗi đau đón khắc cốt ghi tâm kia một lần nữa.

Hoàng thượng tuyên bố nghỉ ngơi một chút, mọi người cũng có thể đi ăn cơm trưa, đến chiều bắt đầu sẵn sàng chính thức, bây giờ quay về nghỉ ngơi.

Bạch Vũ Mộng không nói một câu trở về phòng, Lam Hạo Thần thấy Bạch Vũ Mộng có gì không đúng, vội vàng đi theo nàng.

"Ngại quá, ta hơi mệt, muốn nghỉ ngơi, chàng về trước đi!" Bạch Vũ Mộng nhàn nhạt nói với Lam Hạo Thần, nhưng Lam Hạo Thần vẫn phát hiện có gì đó không đúng.

Trước kia, nàng buồn ngủ nhất định sẽ lôi kéo hắn, vì sao hôm nay lại khác thường như vậy: "Mộng Nhi, nàng làm sao vậy, có chuyện gì xảy ra sao, nàng nói với ta được không."

"Không có việc gì, ta muốn yên lặng một mình, chàng về trước đi." Bạch Vũ Mộng vẫn như trước, giọng nói không có cảm tình, thanh âm lại cực kỳ mệt mỏi.

Lam Hạo Thần lôi Bạch Vũ Mộng chạy ra ngoài, tới một rừng trúc phía sau phòng Bạch Vũ Mộng, nơi này rất yên tĩnh, sẽ không có ai đến quấy rầy.

"Mộng Nhi, rốt cục đã xảy ra chuyện gì, ta nói rồi, có chuyện gì đều phải chia sẻ với nhau." Lam Hạo Thần vội vàng nói.

Bạch Vũ Mộng không trả lời câu hỏi của Lam Hạo Thần, tựa vào một gốc cây trúc, tầm mắt không hề có tiêu cự, mở miệng nhẹ giọng hỏi: "Chàng nói xem, tương lai sẽ có một ngày, chàng trở thành Hoàng thượng sao?"

Lam Hạo Thần có chút nghi hoặc nhìn Bạch Vũ Mộng: "Sao lại hỏi như vậy?" Có phải lại có ai nói gì với nàng không: "Nếu nàng không đồng ý, ta sẽ không làm."

"Không, chàng sẽ làm, bởi vì trong lòng chàng có thiên hạ dân chúng, nước không thể một ngày không có vua, một ngày nào đó, chàng nhất định sẽ vì dân chúng, mà đi lên ngôi hoàng đế." Bạch Vũ Mộng mở miệng.

"Mộng Nhi, sao nàng lại kỳ lạ như thế, nàng hãy tin ta, nếu nàng không đồng ý, ta nhất định sẽ đưa nàng đi du ngoạn thiên nhai."

"Phải không?" Ánh mắt Bạch Vũ Mộng trở lại, tự giễu cười nói: "Vậy nếu ta để cho chàng làm thì sao?"

"Vì sao?"

Bạch Vũ Mộng không trả lời Lam Hạo Thần, đáp án trong lòng bọn họ đều rất rõ ràng, bởi vì nàng giống hắn, sẽ không để dân chúng vô tội mất mạng vô lý.

"Hoặc là chúng ta thật sự không thích hợp, ta không muốn để mình đến phút cuối cùng phải thương tâm." Lời nói Bạch Vũ Mộng như truyền đến từ phía xa chân trời, không hề chân thực.

"Không được, Mộng Nhi, rốt cục nàng bị làm sao vậy, vì sao đột nhiên lại nói như vậy, ta làm sai cái gì sao?" Giọng nói của Lam Hạo Thần giống như đang cầu xin, làm Bạch Vũ Mộng đau lòng đến không thể thở nổi.

"Chàng không làm sai gì cả, thực xin lỗi, ta nghĩ thông suốt rồi, ta không thể cho chàng thứ chàng muốn, chàng cũng không thể cho ta thứ ta muốn, chúng ta tách ra sẽ tốt hơn, sao cứ phải ở cùng để tra tấn lẫn nhau?"

Nói xong liền chạy đi, không có một chút lưu luyến, nhưng không ai biết, trong lòng Bạch Vũ Mộng đau đớn thế nào, thương tâm thế nào.

Bạn đang đọc truyện *Ma Y Độc Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 42: Tâm vì chàng mà đau

Editor: Susublue

Lam Hạo Thần vội vàng chạy lên ôm lấy Bạch Vũ Mộng: "Mộng Nhi, giữa chúng ta rốt cục đã xảy ra chuyện gì, vì sao nàng lại xù lông đầy người như nhím vậy, làm ta không có cách nào đến gần nàng?"

Bạch Vũ Mộng đã sớm rơi lệ đầy mặt, nhưng nàng muốn buông tay, lại không thể nào buông tay, cũng không muốn rời đi, nàng sợ nàng sẽ hối hận, nàng sợ nếu nàng xoay người sẽ nhào vào lòng Lam Hạo Thần.

"Vì sao? Bởi vì chàng muốn làm hoàng đế, hoàng đế sẽ có tam cung lục viện, mà ta, đến lúc đó nhất định sẽ rất thương tâm. Chàng nhìn mẫu hậu của chàng đi, nàng có danh hiệu Hoàng hậu, nhưng nàng có hạnh phúc không?"

Lam Hạo Thần không nói gì để biện minh, hắn không nghĩ tới nguyên nhân này, hắn nên khóc hay nên cười đây?

Bạch Vũ Mộng từ chối, giãy dụa, dứt khoát cũng không chấp nhận: "Ta đã từng, nhận lấy nỗi đau thấu tâm can, ta không muốn giẫm vào vết xe đổ đó nữa, cảm giác này, ta không muốn trải qua một lần nữa, chàng có biết loại cảm giác này không? Không, chàng không biết, chàng không biết gì hết..."

Bạch Vũ Mộng nói xong cũng chậm chậm ngồi sụp xuống, ngồi xỏm trên đất, cúi đầu vào giữa hai gối, bả vai hơi run run.

Lam Hạo Thần đau lòng ôm Bạch Vũ Mộng: "Mộng Nhi, quá khứ của nàng ta không biết, nhưng tương lai của nàng ta biết rõ, tin tưởng ta, ta nhất định sẽ bảo hộ tốt nàng, sẽ không để nàng bị tổn thương. Còn nữa, ta đã nói rồi, cả đời chỉ có một nữ nhân là nàng, nhất định ta sẽ giữ lời."

Dừng một chút, Lam Hạo Thần mềm nhẹ mở miệng: "Cả đời nhất thế một đời là lời thề của chúng ta, ngay cả điều này nàng cũng không cần sao?"

Nói xong nắm tay Bạch Vũ Mộng, nhẹ nhàng đặt ở ngực của mình: "Cảm nhận được không, trái tim ta, tới bây giờ đều chỉ nhảy lên vì nàng, mà cũng chỉ có mình nàng làm được điều này."

Lúc trước là nàng hòa tan băng lạnh trong lòng ta, sưởi ấm lòng ta, sao có thể nói buông tay là buông tay được chứ, nàng muốn nó đóng băng một lần nữa sao?"

Bạch Vũ Mộng nâng hai mắt đầm lệ lên mờ lung nhìn Lam Hạo Thần một cái, nhào vào lòng hắn, nỉ non, khóc thật thoải mái rất lâu, hôm nay, nàng muốn phát tiết tất cả ủy khuất ra ngoài.

Ôm Lam Hạo Thần, Bạch Vũ Mộng khóc rất lâu, đến khi mệt mỏi, mới lau nước mắt trên quần áo của hắn, nhìn động tác đáng yêu của Bạch Vũ Mộng, Lam Hạo Thần nhẹ nhàng cười ra tiếng.

Bạch Vũ Mộng đánh nhẹ vài cái vào ngực Lam Hạo Thần, nhưng lực đạo mềm nhũn, vốn dĩ không có cảm giác gì.

Lam Hạo Thần ôm Bạch Vũ Mộng, hôn nàng. Bạch Vũ Mộng chỉ cảm thấy sự ấm áp bao phủ lấy mình, Lam Hạo Thần ôn nhu hôn Bạch Vũ Mộng, giống như đang hôn bảo bối quý giá nhất trên đời.

Một lúc lâu sau, Bạch Vũ Mộng không còn khí lực nữa, Lam Hạo Thần vẫn không có ý buông nàng ra, thấy vẻ mặt thẹn thùng của Bạch Vũ Mộng đang dựa vào lòng hắn thở phì phò, Lam Hạo Thần cảm thấy hạnh phúc và thỏa mãn.

"Tức giận cũng phát tiết xong rồi, nên đi nghỉ ngơi, rồi ăn chút gì thôi!" Trong giọng nói của Lam Hạo Thần có ý cười.

Bạch Vũ Mộng giận Lam Hạo Thần liếc mắt nhìn hắn, đứng lên, vì ngồi lâu nên chân đã tê rần, ngã xuống. Lam Hạo Thần vội vàng đỡ được nàng, giúp nàng xoa bóp chân, chờ nàng cảm thấy tốt hơn rồi mới dắt nàng ra khỏi phòng.

Trở lại phòng, Bạch Vũ Mộng liền nằm xuống giường không chịu làm gì cả, nàng rất mệt, không muốn nhúc nhích.

Lam Hạo Thần không có biện pháp, bê đồ ăn đến giường, dỗ nàng: "Mộng Nhi, ngoan, ăn chút gì đi, nếu không sẽ đói bụng."

Bạch Vũ Mộng nhìn Lam Hạo Thần, biết hắn lo lắng cho mình, cũng không nói gì thêm, nhắm mắt lại rồi mở miệng, ý bảo Lam Hạo Thần dứt nàng. Cũng không sợ Lam Hạo Thần cho nàng ăn thuốc độc.

Chờ Bạch Vũ Mộng cơm nước xong xuôi, Lam Hạo Thần cũng vội vàng ăn vài món, liền lên giường ôm Bạch Vũ Mộng nghỉ ngơi. Thừa dịp lúc này, muốn nghỉ ngơi thật tốt một chút.

Bạch Vũ Mộng lặng lẽ mở một con mắt, nhìn Lam Hạo Thần, bản thân nàng cũng nên thử một lần! Nam nhân này, thật sự làm cho người ta không thể không yêu. Ngọt ngào cười cười, nhắm mắt lại tiến vào mộng đẹp.

Hai người ngủ một lúc, đã bị Hận Nhuê và Đông Nhiễm đánh thức, nói là sắp bắt đầu săn bắn, bọn họ chuẩn bị nhanh một chút, lúc đến nơi, hiện tại sợ là mọi người đã đến hết rồi.

Lam Hạo Thần và Bạch Vũ Mộng đứng dậy, Bạch Vũ Mộng nhìn quần áo Lam Hạo Thần đã bị nàng làm bẩn, cảm thấy có lỗi cười cười, có chút vô thố nhìn hắn, cũng không thể mặc như vậy đi ra ngoài.

Lam Hạo Thần cười, đứng dậy lấy một bộ quần áo trong rương ra. Bạch Vũ Mộng kinh ngạc nhìn hắn, chỗ này sao có thể có quần áo của hắn, hơn nữa cũng là màu tím, hai bộ không khác nhau lắm.

"Vì phòng ngừa ngoài ý muốn, cho nên chuẩn bị hai bộ, không nghĩ tới thật sự có ích. Nàng cũng thay đi." Lam Hạo Thần giải thích.

Nói xong liền đưa quần áo cho Bạch Vũ Mộng: "Thế nào, không thay sao?"

Thấy Bạch Vũ Mộng đứng một lúc lâu không động đậy, Lam Hạo Thần hỏi.

Bạch Vũ Mộng xấu hổ nói: "Chàng ở trong này sao ta thay được!" Lam Hạo Thần nghe xong nở nụ cười: "Nàng sẽ nhanh chóng thành người của ta, sao còn sợ những thứ này?"

Tuy rằng nói như vậy, nhưng Lam Hạo Thần vẫn đi ra ngoài, cũng không muốn dọa đến Bạch Vũ Mộng!

Đợi Lam Hạo Thần đi rồi, Bạch Vũ Mộng mới nhẹ nhàng thở ra, vỗ vỗ ngực. Mặt đỏ lên, sao Thần có thể như vậy, rõ ràng nàng vẫn còn chưa phải thê tử của hắn.

Bạch Vũ Mộng thay quần áo xong đi ra, Lam Hạo Thần đã thay xong, ở bên ngoài chờ nàng. Bọn họ cùng nhau đi đến bãi săn, lúc này sợ là mọi người đều đến đông đủ rồi.

Quả nhiên, khi bọn họ đến đó, tất cả mọi người đều nghi hoặc nhìn, giống như đang chờ đợi bóng dáng của Lam Hạo Thần và Bạch Vũ Mộng.

Nhìn thấy hai người bọn họ xuất hiện cùng nhau, mọi người liền sững sờ, sao bọn họ lại xuất hiện cùng nhau?

Mà quan sát kỹ một chút sẽ nhìn ra bọn họ đều đã thay quần áo. Tuy có vài vị tiểu thư cũng thay quần áo, nhưng vì sao bọn họ lại có thể ăn ý đến nỗi mặc giống màu nhau. Hơn nữa, hai bộ quần áo này càng nhìn càng thấy giống nhau.

Không khỏi hoài nghi có phải bọn họ luôn ở cùng nhau không, nếu không sao lại có thể ăn ý như vậy?

Lam Ngao Thiên vui mừng nhìn hai người, gạt đầu, ý bảo bọn họ vào chỗ, sẵn bắn lập tức sẽ bắt đầu, lần này, hắc tin, Thần nhi và Vũ nhi nhất định sẽ cho hắc một kinh hi.

Đầu tiên Bạch Vũ Mộng đi qua đón lấy Đạp Tuyết, Đạp Tuyết lập tức thân thiết nhích lại gần nàng, cọ cọ trên mặt Bạch Vũ Mộng, Bạch Vũ Mộng bị cọ ngứa ngứa.

Lam Hạo Thần lại trưng ra một mặt khó chịu, sao Mộng Nhi có thể thân cận với con ngựa kia như vậy, không được, về sau phải tách nó ra khỏi nàng, nếu không tầm quan trọng của hắc sẽ bị xem nhẹ.

Vì thế cứ như vậy, người nào đó không biết mình đang bị Lam Hạo Thần tính kế, cũng bởi vì thế, cơ hội nàng cưỡi ngựa mới ít đi.

Bạch Vũ Mộng hối hận đến xanh ruột, sớm biết như vậy, lúc trước sẽ không chào hỏi Đạp Tuyết, aiz...

Trở lại khán đài, đã bị Lam Hạo Thần nắm tay, Bạch Vũ Mộng bất mãn trừng mắt hắc, bất đắc dĩ, cũng chỉ đành để cho hắc nắm.

Bạn đang đọc truyện *Ma Y Độc Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 43: Vô cùng uy lực

Editor: Susubblue

Bốn phía vang lên tiếng trống, tiếng trống dần dần nhanh hơn, thể hiện cho cuộc săn bắn sắp bắt đầu.

"Hiện tại, mời các vị đến đây rút thăm, hai người một tổ, để công bằng, tất cả mọi người đều lấy ký hiệu làm chuẩn, hai người nào có ký hiệu giống nhau, chính là một tổ. Hi vọng mọi người có thể giúp đỡ lẫn nhau, cuối cùng tổ nào săn được nhiều thú nhất, quý hiếm nhất, sẽ thắng."

Vốn Lam Ngao Thiên cũng chuẩn bị cùng đi, nhưng ngắm lại bọn họ đều là người trẻ tuổi, hắc không nên vô giúp vui sẽ tốt hơn, cho nên không đi.

Kết quả, Bạch Vũ Mộng lại cùng một tổ với Lam Hạo Thần, Bạch Vũ Mộng nghi hoặc nhìn hắc: "Chàng thấy cái này thật sự công bằng sao, ta lại cảm thấy có gì đó không đúng?"

Lam Hạo Thần nhàn nhạt cười: "Tất nhiên, chẳng qua ta chỉ động tay động chân một chút với mình nàng thôi, ta cam đoan, những người khác tuyệt đối công bằng." Trong lời nói nghe ra được sự vui sướng khi người gặp họa.

Bạch Vũ Mộng liếc Lam Hạo Thần, nàng biết mà, sao nam nhân này có thể an phận như vậy, không ngờ, nàng lại nghĩ đúng, ai, chỉ có thể ủy khuất những người đó, ai bảo vận khí bọn họ không tốt, gặp hai người kỳ quái này.

Một âm thanh cao vút vang lên, mọi người đều cười ngựa chạy vội ra ngoài. Lần săn bắn này, phải về trước khi mặt trời lặn.

Bạch Vũ Mộng và Lam Hạo Thần cũng chạy vào chỗ sâu nhất của cánh rừng, ở vòng ngoài chỉ có vài con thú nhỏ nhu nhược, chỉ có ở sâu bên trong, mới có động vật hung mãnh, có giá trị cao.

Đi vào sâu trong rừng, bốn phía đều im ắng, căn bản là không có ai cả. Điều này cho thấy, bọn họ bị vương tay vì hợp tác, đám nữ nhân không dám vào, cho nên mới không vào đây.

Cũng có lẽ là bọn họ muốn bắt đám thú nhỏ ở ngoài trước, sau đó mới vào đây săn thú dữ.

Bạch Vũ Mộng và Lam Hạo Thần chậm rì rì tiêu sái bước đi: "Chàng nói xem, chúng ta nên săn loại nào đây?" Bạch Vũ Mộng nhàm chán hỏi.

"Ta cũng không biết, nhìn thử xem có cái gì!" Lam Hạo Thần cũng không yên lòng trả lời.

Rất nhanh, bọn họ liền nhìn thấy một con gấu chó rất lớn, Bạch Vũ Mộng giục ngựa tiến lên, muốn bắt được con vật này. Lam Hạo Thần vội vàng đi lên hỗ trợ, hắn không thể để Mộng Nhi bị thương.

Vừa rồi hắn đã quan sát nơi này, không có gì nguy hiểm, nhưng vẫn nên cẩn thận một chút, không chừng có nguy hiểm ẩn núp, làm người ta không thể đoán trước được.

Con gấu chó nhìn thấy Bạch Vũ Mộng, không thèm quan tâm, xoay người bước đi, Bạch Vũ Mộng lấy ra một cây ngân châm, phóng về hướng con gấu chó đó.

Gấu chó cảm nhận được công kích, rít gào một tiếng, quay đầu dùng ánh mắt phẫn nộ nhìn Bạch Vũ Mộng. Bạch Vũ Mộng thấy sự tấn công có tác dụng, rên sất khi còn nóng, liền phóng ra một loạt ngân châm khác.

Lam Hạo Thần đứng nhìn như đang thưởng thức ánh trăng đùa mặt hồ, cũng không quá rầy rằn, chỉ luôn quan sát chung quanh, phòng ngừa nguy hiểm.

Kia con gấu chó bị chọc giận, chạy nhanh muốn công kích Bạch Vũ Mộng, Bạch Vũ Mộng nhẹ nhàng né tránh. Rồi khỏi lưng Đạp Tuyết, tiếp tục công kích.

Không ngờ, con gấu chó này còn rất cường tráng, màn công kích vừa rồi đối với nó căn bản không có tác dụng. Bạch Vũ Mộng không ngừng cố gắng, đến khi không muốn chơi đùa nữa, liền sử dụng Phượng Múa Cửu Thiên.

Nhưng ngoài dự kiến của Bạch Vũ Mộng, cho dù là Phượng Múa Cửu Thiên, cũng không làm nó bị thương bao nhiêu, ngược lại khiến cho nó càng thêm phẫn nộ, rít gào chạy về hướng Bạch Vũ Mộng.

Bạch Vũ Mộng sững sốt một chút, khoe miệng lộ ra một nụ cười hứng thú. Không ngờ, ở đây vẫn còn động vật có tính công kích lớn như vậy, nàng còn tưởng rằng tất cả đều thoái hóa rồi.

Nhưng như vậy chơi đùa mới vui, không phải sao? Bạch Vũ Mộng vận khinh công, bay lên cao cả nửa ngày, Phượng Múa Cửu Thiên đã luyện đến chiêu thứ tư thức thứ sáu, hiện tại uy lực cũng rất lớn.

Bạch Vũ Mộng chỉ dùng ba tầng công lực, con gấu chó đã bị đá thương, càng nổi giận, ngẩng mặt lên trời rống ba tiếng. Ở chỗ khác mọi người nghe thấy âm thanh này, tâm can đều run rẩy.

Ai lại gặp phải chuyện không hay như vậy, gặp động vật hung dữ, không biết hôm nay còn có thể đi ra hay không?

Bạch Vũ Mộng không vui nhũn mảy, rất ảm ỉ, vì thế dùng hết toàn lực, cho con gấu chó một kích trí mạng. Thân thể gấu chó run rẩy, liền ngã xuống, tắt thở.

Bạch Vũ Mộng vỗ vỗ tay, có chút không thú vị trở lại bên cạnh Lam Hạo Thần, trợn trừng mắt, thật là, không đáng để đánh.

Lam Hạo Thần sùng nịch nhìn Bạch Vũ Mộng: "Thế nào, còn muốn tiếp tục chơi không?"

Nghe hắn nói như thế, Bạch Vũ Mộng hai mắt lập tức tỏa sáng. Nhưng lập tức, nàng cũng cảm giác được không khí chung quanh không bình thường, có một cỗ sát khí nhàn nhạt ở trong không trung.

Lam Hạo Thần và Bạch Vũ Mộng nhìn nhau, toàn thân đều đề phòng. Đã sớm biết hôm nay sẽ không bình thường, không ngờ, thật sự xảy ra chuyện! Chỉ là không biết nhắm vào bọn họ hay nhắm vào Hoàng thượng.

Sát khí càng ngày càng nặng, Lam Hạo Thần và Bạch Vũ Mộng cảm nhận được chung quanh có rất nhiều người, lén lút vận nội lực trong tay, bắt đầu phòng bị.

Bỗng nhiên chung quanh xuất hiện rất nhiều hắc y nhân bịt mặt, xem ra là sát thủ được huấn luyện, Bạch Vũ Mộng trong nháy mắt phóng ra một loạt ngân châm về phía bọn họ.

Hắc y nhân càng ngày càng nhiều, Lam Hạo Thần và Bạch Vũ Mộng đều sử dụng võ công, Bạch Vũ Mộng còn không ngừng rắc một ít thuốc bột ra chung quanh, may mắn nàng và Lam Hạo Thần đã ăn thuốc giải trước.

Nhưng cho dù vậy, hắc y nhân vẫn càng ngày càng nhiều, hình như là nếu không giết được hai người bọn họ sẽ không bỏ qua.

Lam Hạo Thần nhìn Bạch Vũ Mộng, Bạch Vũ Mộng gật đầu với hắn, hai người đồng thời sử dụng tuyệt chiêu. Bạch Vũ Mộng sử dụng Phượng Múa Cửu Thiên, mà Lam Hạo Thần lại sử dụng Kiếm chỉ giang sơn.

Sau khi ra ngoài bọn họ mới biết được, hai loại võ công này có thể hỗ trợ lẫn nhau, không chỉ làm cho uy lực tăng lên, ngay cả phạm vi tác động cũng rộng ra.

Hai người kinh ngạc nhìn đối phương, uy lực này, thật sự rất lớn. Ngay cả Lam Ngạo Thiên ở rất xa cũng cảm nhận được luồng sức mạnh này.

Bọn họ không khỏi có chút nghi hoặc, ai lại phát ra lực lượng lớn đến như vậy. Nhìn vào nơi phát ra nguồn sức mạnh, hình như là chỗ sâu nhất của khu rừng, ở đó rất cực là ai.

Ánh mắt nhóm sứ giả đầy phức tạp, không biết người này ở nước nào, nếu quốc gia khác có người mạnh mẽ như vậy, chẳng phải quốc gia mình sẽ gặp nguy hiểm sao?

Ai mà lại có võ công cao cường như vậy, vì sao từ trước tới nay không ai biết? Rất nhiều người đều nghĩ tới Bạch Vũ Mộng, nhưng lại lắc đầu, không có khả năng, nàng chỉ là một nữ tử, còn trẻ như vậy, công lực lớn như thế sợ chỉ có người tu luyện lâu ngày mới có.

Bạch Vũ Mộng ở bên này, cũng rất nghi hoặc, ngay cả đám hắc y nhân cũng không dám tin há to miệng. Đúng lúc này, lại một đám hắc y nhân khác tới.

Bọn họ ở sát ngay phía trước hắc y nhân, thuộc hạ của Lam Hạo Thần, hơn nữa số lượng cũng nhiều hơn, đến một lúc lâu sau, đám hắc y nhân này đã bị giết gần hết.

Bọn họ bắt được vài người, muốn hỏi là ai sai đến, nhưng những người đó đã sớm uống thuốc độc tự sát.

"Chủ tử, thuộc hạ đến chậm!" Đầu lĩnh hắc y nhân cung kính quỳ gối trước mặt Lam Hạo Thần nói.

Lam Hạo Thần chỉ lắc đầu, ý bảo không có chuyện gì, ngược lại đi đến bên cạnh Bạch Vũ Mộng hỏi nàng có sao hay không.

Bạn đang đọc truyện *Ma Y Độc Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 44: Phán Vũ công chúa

Editor: Susubblue

"Mộng Nhi, nàng có sao không?" Lam Hạo Thần lo lắng hỏi.

Bạch Vũ Mộng lắc đầu, cười cười, ý bảo nàng không sao, Lam Hạo Thần không cần lo lắng.

Thủ lĩnh của đám hắc y nhân ngạc nhiên nhìn Bạch Vũ Mộng, nữ tử này là ai, vì sao chủ tử luôn đối tốt với nàng, điều này quả thực là tin tức trọng đại.

Bởi vì bọn thuộc hạ này không biết chuyện gì, cũng chỉ có Linh Trần và Linh Ngạn biết, cho nên tất nhiên bọn họ đều sẽ kinh ngạc, trở về nhất định phải hỏi họ pháp một chút.

"Các người lui xuống trước đi, điều tra rõ ràng chuyện này cho ta, rốt cục là có chuyện gì xảy ra." Lam Hạo Thần nhàn nhạt ra lệnh.

Đám hắc y nhân lui xuống rất nhanh, nhưng Bạch Vũ Mộng cảm nhận được, vẫn có một số người ở lại chung quanh, nàng biết, những người đó đều ẩn mình bảo hộ bọn họ, tuy rằng bọn họ không cần ai bảo hộ.

Bạch Vũ Mộng nhìn thấy gấu chó nằm chết cách đó không xa, bên trên đầy máu người, xem ra, không cần rửa sạch, trực tiếp lòi về, có lẽ đến lúc đó sẽ biết là ai đứng sau lưng.

Lam Hạo Thần cũng có ý nghĩ giống Bạch Vũ Mộng, Bạch Vũ Mộng miễn cưỡng tựa vào Lam Hạo Thần: "Thần, chúng ta tiếp tục chơi được không, dù sao bây giờ vẫn còn sớm."

Lam Hạo Thần sùng nịch sờ tóc Bạch Vũ Mộng: "Đương nhiên, nhưng không thể để cho mình quá mệt."

Bạch Vũ Mộng cười cười, lôi kéo Lam Hạo Thần lên ngựa, ngựa của Lam Hạo Thần đã sớm chết trong trận chiến vừa rồi, may mắn Đạp Tuyết rất có linh tính, cho nên không bị thương.

Lam Hạo Thần ôm lấy Bạch Vũ Mộng, cười ngựa tiếp tục đi tìm con mồi, cho đến giờ trở về...

Trên cơ bản mọi người đều đã về tới bãi săn, chỉ thiếu Lam Hạo Thần và Bạch Vũ Mộng, mọi người không khỏi suy nghĩ, chẳng lẽ vừa rồi người gặp thú dữ là bọn họ.

Không thể nào, theo lý mà nói Lam Hạo Thần có võ công cao như vậy, nên sẽ không sao mới đúng, nhất định là Bạch Vũ Mộng vô dụng, làm vương chân Lam Hạo Thần.

Lam Ngao Thiên lo lắng nhìn vào chỗ sâu nhất của cánh rừng, sao đến bây giờ mà Thần nhi và Vũ nhi còn chưa đi ra, chẳng lẽ thật sự đã xảy ra chuyện sao? Ngay lúc hắn muốn hạ lệnh cho người đi tìm, Bạch Vũ Mộng và Lam Hạo Thần cười ngựa đi ra.

Thấy hai người cùng cười một con ngựa, trong lòng mọi người có rất nhiều cảm nhận khác nhau, có người tỉnh kẻ, có người ghen tị, có người hận, có người vui mừng, cũng có người kinh ngạc.

Bạch Vũ Mộng và Lam Hạo Thần mặc kệ, Bạch Vũ Mộng xuống ngựa, kêu người phía sau mang con mồi săn được đến. Rất nhanh, từ phía sau rất nhiều người đi lên, trên tay đều kéo theo một đám thú săn

Nhìn thấy nhiều thú như vậy, tất cả mọi người đều kinh ngạc, bọn họ lại có thể săn được nhiều như vậy, hơn nữa đại đa số đều rất trân quý, có báo đốm, hổ, thậm chí còn có mãng xà.

Lam Ngạo Thiên thấy vậy rất cao hứng, liên tục khen ngợi: "Ha ha ha, Vũ nhi, Thần nhi, các ngươi thật sự rất giỏi!" Bấy giờ vốn không cần so nữa, về số lượng hay mức độ trân quý, hai người các ngươi đều đã dẫn đầu.

Mọi người không khỏi nghi hoặc, còn con gấu chó đâu, nhất định là có người gặp được nó, nhưng vì sao không ai bắt được, chẳng lẽ người đó gặp được nhưng bỏ chạy, cho nên mới không có...

"Vũ nhi, ngươi thật sự là một kì nữ, hiện tại, trẫm tuyên bố, lần này người thắng chính là Bạch Vũ Mộng! Mặt khác, trẫm phong Bạch Vũ Mộng là Phán Vũ công chúa, hưởng thụ đãi ngộ ngang với Hoàng hậu."

Lời này vừa nói ra, làm mọi người đều chấn kinh, phong làm công chúa đã khiến cho người ta kinh ngạc, nàng lợi hại như vậy cũng xứng đáng.

Nhưng Hoàng thượng không phải nói là được đãi ngộ ngang với công chúa, mà là ngang với Hoàng hậu. Điều này là trăm năm mới thấy, nói đúng hơn, Bạch Vũ Mộng có thể được xem như Hoàng hậu, dưới một người, trên vạn người!

Xem ra Hoàng thượng rất cao hứng, bằng không sẽ không làm như vậy, cũng có thể thấy được Hoàng thượng rất yêu thích Bạch Vũ Mộng, xem ra sau này, nên sửa lại thái độ đối với Bạch Vũ Mộng.

"Tạ Hoàng thượng!" Bạch Vũ Mộng hơi gật đầu, lại mở miệng nói: "Ta còn một lễ vật muốn tặng cho mọi người ở đây!"

Nói xong kêu người đem con gấu chó đến đây. Mọi người thấy gấu chó, thì biết là bọn họ đoán đúng rồi, thật sự đã bọn họ săn được.

Nhưng vì sao đến bây giờ mới kéo ra, hơn nữa trên người con gấu chó này dính đầy máu, nhìn cũng không giống như máu của nó, rốt cục là đã xảy ra chuyện gì?

"Vũ nhi, vết máu trên người con gấu chó này là sao?" Lam Ngạo Thiên hỏi ngay điềm nghi vấn trong lòng mọi người.

"Ta cũng muốn hỏi mọi người ở đây." Bạch Vũ Mộng nói xong, ánh mắt quan sát tất cả những người ở đây, xem phản ứng của bọn họ: "Biết không? Máu trên mặt gấu chó đều là máu người!"

Lời này vừa nói ra, mọi người đều kinh ngạc, là máu người, còn nhiều như vậy, nhưng nhìn hai người bọn hắn lại không bị thương, rốt cục đã xảy ra chuyện gì?

Bạch Vũ Mộng nhìn thấy ánh mắt Bạch Cầm Ngâm lóe lên, cười như không cười tiếp tục nói: "Ta không biết là ai, đã phái một lượng lớn sát thủ đến, chẳng qua, lại không cẩn thận, bị ta diệt toàn bộ!"

Nhìn thấy Bạch Cầm Ngâm có chút khản trương, hơn nữa thân thể còn hơi run run, Bạch Vũ Mộng đại khái đã biết là ai muốn dồn bọn họ vào chỗ chết. Lam Hạo Thần hình như cũng như vậy, ánh mắt sắc bén nhìn thoáng qua Bạch Cầm Ngâm.

Người khác nghe thấy Bạch Vũ Mộng nói như vậy, có chút hoảng sợ, rốt cục là loại người nào mà lại ngoan độc như vậy, nhìn vết máu trên người con gấu chó, số người đến cũng không phải ít.

Vừa thoáng nhìn qua Bạch Vũ Mộng, nàng lại có thể dễ dàng đối phó được những người đó, hơn nữa đều không hề bị thương, tuy rằng có Lam Hạo Thần ở đây, nhưng điều này cũng không có khả năng!

Mắt đám sứ giả đầy phức tạp nhìn Bạch Vũ Mộng, xem ra cỗ năng lượng vĩ đại vừa rồi phát ra là của bọn họ, người này, nếu có thể thu về để dùng, sẽ rất tốt, nhưng nếu... Vậy thì sẽ để lại hậu họa khôn cùng.

Bạch Vũ Mộng chỉ nhàn nhạt cười, có một số người, cũng nên thu thập một chút rồi. Người không phạm ta, ta không phạm người, nhưng nếu ai có ý đồ tổn thương nàng và người nàng yêu, nàng sẽ bắt chấp thủ đoạn đánh trả.

Nói với bọn họ một lúc, trở về phòng nghỉ ngơi. Một lát sau Lam Hạo Thần đi vào phòng Bạch Vũ Mộng, hắn có rất nhiều lời muốn hỏi nàng.

Bạch Vũ Mộng cũng đang chờ hắn, nàng biết, hắn nhất định sẽ đến, bởi vì nàng cũng có rất nhiều nghi vấn.

Đến khi Lam Hạo Thần đi vào, nhẹ nhàng ôm Bạch Vũ Mộng: "Mộng Nhi, hôm nay sao lại như vậy?"

"Ta cũng không biết, võ công chúng ta lại có thể phối hợp với nhau, điều này quá kỳ lạ!" Bạch Vũ Mộng đáp lại.

"Sự phụ của nàng là Thiên Sơn lão nhân, mà sự phụ của ta là Thiên Sơn tuyết nữ, chẳng lẽ giữa hai người bọn họ có quan hệ gì sâu xa sao?"

"Không biết, nhưng bây giờ cũng không thể nghi ngờ, uy lực lớn hơn rất nhiều!"

"Đúng vậy, còn nữa, ta cho rằng, sát thủ này là do Bạch Cầm Ngâm phái tới." Lam Hạo Thần nói.

Bạch Vũ Mộng suy nghĩ, nói: "Ừ, ta cũng nghĩ vậy, xem ra, có một số người che giấu quá sâu, nên chúng ta không chú ý tới."

Lam Hạo Thần gật đầu, không nói gì thêm, trong phòng bỗng chốc liền yên tĩnh. Một lát sau, Lam Hạo Thần ôm Bạch Vũ Mộng nằm trên giường, bọn họ cũng nên nghỉ ngơi một chút...

Bạn đang đọc truyện *Ma Y Độc Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 45: Cha không thương, nương không cần

Editor: Susublu

Ở trong mộng cảnh, nghe tiếng hát ngâm nga như tâm sự ngàn năm, dùng nền xanh, vẽ lên một dòng nước xanh màu đỏ...

Ngày hôm sau, không thấy Lam Hạo Thần đâu, Bạch Vũ Mộng bất đắc dĩ cười cười, nhất định lại liều mạng tranh thủ làm việc rồi, hẳn không biết sẽ có người đau lòng sao?

Đông Nhiễm đi đến hầu hạ Bạch Vũ Mộng rồi giường: "Tiểu thư, vừa rồi công công bên cạnh hoàng thượng đến truyền lời, hôm nay sẽ nghỉ ngơi một ngày, ngày mai khởi hành hồi cung."

Bạch Vũ Mộng gật đầu, dù sao có ở lại nơi này hay không cũng không ảnh hưởng gì đến nàng, chỉ là, không biết trong một ngày này còn có chuyện gì xảy ra hay không.

Chờ mọi chuyện đều được sắp xếp ổn thỏa, Bạch Vũ Mộng liền ra ngoài, đã ở lại đây, nàng cũng nên đi chơi một chút, không phải sao, huống chi nha đầu Đông Nhiễm cũng đã suy tính rất lâu rồi.

Ai biết vừa ra khỏi cửa liền gặp vài người cũng đang định ra ngoài chơi: "Phán Vũ công chúa, thật trùng hợp, chúng ta lại gặp nhau, không bằng, cùng nhau đi đi!" Dương Dịch Triết nhận nhậ lên tiếng.

Bạch Vũ Mộng lễ phép gật đầu, cũng không cự tuyệt, dưới tình huống này, có mặt nhiều người như vậy, nàng cũng ngại cự tuyệt ý tốt của người ta?

Cùng đồng hành còn có đám người Bạch Hàm Đại, Bạch Vũ Mộng liếc mắt nhìn các nàng, chỉ làm bộ như không phát hiện ra, một đám người đông như vậy, nếu không biết là đi du ngoạn, còn tưởng rằng kéo nhau đi đánh nhau nữa!

"Sao vậy? Muội muội tốt thân ái, làm công chúa rồi, ngay cả tỷ muội như ta cũng không cần sao?" Bạch Hàm Đại ở một bên châm chọc nói.

"Ta có nói như vậy sao, hơn nữa, không biết từ khi nào mà các người đối đãi với ta như tỷ muội vậy!" Bạch Vũ Mộng lạnh lùng cười nhạo đám người ngu xuẩn này.

"Người... Bạch Vũ Mộng, người không nên quá kiêu ngạo, cho dù người làm công chúa, người vẫn là người tướng phủ, chó quên quy củ của tướng phủ!" Bạch Hàm Đại tức giận đến run cả người, một ngón tay chỉ vào Bạch Vũ Mộng.

Những người khác ở bên cạnh xem trò khôi hài, tuy rằng chuyện như vậy gặp nhiều rồi, nhưng bọn họ muốn xem thử Bạch Vũ Mộng sẽ ứng phó thế nào.

Bạch Vũ Mộng vốn dĩ không để bụng lời nói của Bạch Hàm Đại, nhưng sau câu nói kia, khiến Bạch Vũ Mộng có chút căm tức, nàng chưa bao giờ cho rằng bản thân là người tướng phủ, sợ là Bạch Cầm Trình cũng không cho là như vậy đi!

Thân ảnh Bạch Vũ Mộng cấp tốc chuyển động, rất nhanh đã vọt đến trước mặt Bạch Hàm Đại, một tiếng "Răng rắc" vang lên, Bạch Hàm Đại thống khổ kêu lớn.

Bạch Vũ Mộng bẻ gãy ngón tay Bạch Hàm Đại chỉ vào nàng: "Ta ghét nhất là người khác chỉ vào mặt ta, tốt nhất người nên nhớ kỹ điều này, nếu không, lần sau, sẽ không chỉ là ngón tay thôi đâu!"

"Bạch Vũ Mộng, người tâm ngoan thủ lạt như thế, ta nhất định phải nói cho Hoàng thượng, người vốn không xứng làm công chúa, người cho người là ai, không phải chỉ là một tiểu tiện chủng cha không thương, nương không cần thôi sao!"

Bạch Vũ Mộng nở nụ cười nhàn nhạt, nhưng nụ cười kia, nhìn thế nào cũng đều thấy có chút âm trầm, nếu Lam Hạo Thần ở đây, hẳn nhất định sẽ biết, Bạch Vũ Mộng chuẩn bị phun lửa.

Những người khác thấy Bạch Vũ Mộng như vậy, cũng có chút hối hận, vừa rồi sao lại không ngăn cản, nếu làm lớn chuyện, không chừng sẽ làm Bạch Vũ Mộng mất mặt, như vậy đối với bọn họ tuyệt đối không tốt.

"Phán Vũ công chúa, Bạch tiểu thư chỉ hồ đồ, không phải cố ý muốn nói như vậy, ta thấy các ngươi cũng không nên âm ỉ, chúng ta tiếp tục đi du ngoạn đi!" Giọng nói ôn nhuận của Mộ Dung Nam vang lên.

"Ha ha, là các ngươi, không phải chúng ta, ta và các ngươi có quan hệ gì sao?" Bạch Vũ Mộng lạnh lùng trào phúng nói.

Điều này làm bọn họ có chút hoảng sợ, chẳng lẽ, mọi chuyện thật sự không có đường cứu vãn rồi sao?

"Nhưng, yên tâm, ta sẽ không giận chó đánh mèo liên lụy tới các ngươi!" Bạch Vũ Mộng lạnh lùng nói xong, liền đi về phía Bạch Hàm Đại, nhìn Bạch Vũ Mộng như vậy, Bạch Hàm Đại cũng có chút sợ.

Nhưng nghĩ lại, bản thân sao phải sợ nàng, nơi này có nhiều người như vậy, nàng nhất định sẽ không ở trước mặt bao người làm hại mình, lại nói, cho dù nàng dám, phụ thân nhất định sẽ báo thù cho mình.

"Thế nào? Hiện tại mới biết sợ, không phải mới vừa rồi nói rất hợp tình hợp lý sao? Ta thấy trí nhớ của ngươi thật sự không được tốt lắm, sao lại không thông minh như vậy?" Bạch Vũ Mộng tiếc hận nói.

"Ngươi... Rốt cục ngươi muốn làm gì?" Bạch Hàm Đại hỏi.

Bạch Vũ Mộng cũng không đáp lại "Ta thật sự không hiểu, một người ngu xuẩn cũng có thể lên mặt dạy dỗ người khác như vậy. Ngươi nói xem, ta là người cha không thương, nương không cần, nhưng vì sao mọi thứ của ta đều xuất sắc hơn so với ngươi vậy?"

Bạch Vũ Mộng thật sự rất tức, trước kia nàng chưa bao giờ so đo chuyện này với người khác: "Vì sao, ngươi có cha thương, có nương yêu mà lại ngu xuẩn như vậy, hay do ghen không tốt?!"

Trong lòng mọi người lại nghi hoặc, "Ghen" nghĩa là gì, vì sao cho tới bây giờ bọn họ đều chưa từng nghe qua?

"Bạch Vũ Mộng ngươi không cần đắc ý, ai nói ngươi tốt hơn ta, ngươi không phải chỉ có thêm một danh hiệu công chúa thôi sao, đừng tưởng rằng như vậy thì có thể dùng khẩu khí lớn mà nói chuyện với ta!" Bạch Hàm Đại thật sự bị tức đến điên rồi.

"Sao? Phải không? Ta lại nghe nói, ta có thể hưởng thụ đãi ngộ ngang với Hoàng hậu, các ngươi nói đúng không?" Bạch Vũ Mộng quay đầu nhìn những người phía sau.

"Tất nhiên, ngày ấy chính tai chúng ta nghe Hoàng thượng nói vậy!" Thu Hằng Duệ đứng một bên nhàn nhạt lên tiếng.

Bạch Vũ Mộng có chút kinh ngạc nhìn hẩn một cái, thật không ngờ hẩn lại giúp nàng. Hướng hẩn gật đầu, tỏ vẻ cảm ơn.

"Thế nào? Bạch tiểu thư nghe rõ chưa, hiện tại ta có thể sử dụng quyền lợi của ta được chưa?" Bạch Vũ Mộng nhướn mày nhìn Bạch Hàm Đại, nhìn nàng sừng sốt.

"Dựa theo luật lệ mà nói, dám vũ nhục Hoàng hậu, không tôn kính với Hoàng hậu, sẽ bị xử trảm!" Từ xa truyền đến một thanh âm miễn cưỡng, Lam Giác Phong đứng một bên đã nhìn rất lâu, hẩn cảm thấy bản thân nên đi ra giúp đỡ vị tẩu tử này, tuy rằng hẩn biết, nàng không cần hẩn hỗ trợ.

Bạch Vũ Mộng nhửu mày, cũng không nói gì thêm, ngược lại nhìn Bạch Hàm Đại, nữ nhân ngu xuẩn này, không biết sẽ có thêm ý tưởng ngu xuẩn nào nữa đây.

"Dựa vào cái gì, ta là nữ nhi thừa tướng, ngay cả Hoàng thượng thấy đều phải nhường thừa tướng ba phần, các ngươi có quyền gì trừng phạt ta."

"Vương tử phạm pháp, tội như thứ dân! Ngươi nói ta có quyền lợi này hay không?" Một thanh âm uy nghiêm truyền đến, làm Bạch Hàm Đại sợ tới mức vội vàng quỳ gối trên đất run run.

Lam Ngao Thiên và Lam Hạo Thần kỳ thực đã đứng một bên nhìn rất lâu rồi, vừa rồi nghe thấy Bạch Hàm Đại nói như thế, Lam Ngao Thiên vốn đã không hài lòng với thừa tướng lại càng tức giận.

"Ngươi nói cha ngươi có thể so sánh với ta sao, ta thấy, chức thừa tướng này của cha ngươi cũng không cần làm nữa!"

Nghe thấy như vậy, Bạch Cẩm Trình vội vàng đi ra bồi tội, không ngừng dập đầu trên đất, sau đó xoay người lại mắng Bạch Hàm Đại, làm ra bộ dáng nghiêm phụ.

Lam Hạo Thần đi đến bên cạnh Bạch Vũ Mộng, nắm tay Bạch Vũ Mộng, nhẹ nhàng gọi một tiếng "Mộng Nhi". Bạch Vũ Mộng cười với hẩn, tỏ vẻ nàng không sao, hôm nay là nàng quá kích động.

"Đủ rồi, người đâu, đem Bạch Hàm Đại xuống, đánh ba mươi đại bản." Nói xong, Lam Ngao Thiên liền phất tay áo rời đi.

Ba mươi đại bản dù không đánh chết Bạch Hàm Đại cũng sẽ khiến nàng mất nửa cái mạng. Cho dù Bạch Cẩm Trình đau lòng, cũng dám nói cái gì, không chừng vị trí thừa tướng của hắn cũng không đảm bảo được!

Bạn đang đọc truyện *Ma Y Độc Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 46: Cảm giác quen thuộc

Editor: Susubblue

Bạch Vũ Mộng cũng không để ý đến người khác, kéo Lam Hạo Thần bỏ đi. Những người đó nhìn Lam Hạo Thần và Bạch Vũ Mộng thân mật, trong lòng đều cảm thấy khó chịu.

Bây giờ náo loạn như vậy, mọi người cũng không còn hưng trí tiếp tục đi dạo, đều nói một lời, trở về phòng.

Bạch Vũ Mộng vào phòng, không nói gì, yên tĩnh ngồi một chỗ. Nàng như vậy làm Lam Hạo Thần có chút lo lắng: "Mộng Nhi, nàng không sao chứ?"

"Không có việc gì, chỉ có chút tức giận mà thôi, lát nữa là tốt rồi, chàng không cần lo lắng." Bạch Vũ Mộng mỉm cười, an ủi Lam Hạo Thần.

Nhưng Lam Hạo Thần hiểu Bạch Vũ Mộng như vậy sao có thể nhìn không ra nàng đang gượng cười. Hắn đi qua, từ phía sau ôm lấy nàng, an ủi nàng.

Hai người lặng lẽ ngồi ngầy người một hồi, Bạch Vũ Mộng lên tiếng phá vỡ sự yên tĩnh: "Thần, chàng nói xem, mẫu thân của ta còn sống không?"

Thanh âm bay bổng, giống như chưa từng tồn tại.

"Mộng Nhi, nàng vẫn bị ảnh hưởng." Lam Hạo Thần thở dài một hơi chậm rãi nói: "Nàng cũng không cần lo lắng, một ngày nào đó chân tướng sẽ được phơi bày, mẫu thân nàng cũng không hi vọng nàng như vậy."

"Thật không?" Bạch Vũ Mộng nhẹ nhàng hỏi, nàng thật sự không biết, mẫu thân nàng còn sống hay không. Kiếp trước nàng lãnh khốc vô tình, nhưng đối với người thân cũng có cảm tình.

Đời này, nàng có được tình yêu, có lẽ nàng cũng khát vọng tình thương của mẹ nữa! Khát vọng có được cảm giác che chở.

Lam Hạo Thần nhẹ nhàng thở dài, không biết nên khuyên Bạch Vũ Mộng như thế nào, cuộc sống trước kia của nàng, hắn không thể tham dự vào, hắn cũng không biết nên làm cái gì bây giờ.

Bạch Vũ Mộng cũng không muốn nghĩ về chuyện này nữa, thuận theo tự nhiên đi, tất cả, sẽ có kết quả...

Bạch Vũ Mộng nghỉ ngơi một lúc, đến chiều, Đường Ưc Ảnh và Hạ Tử Lăng cùng nhau đến tìm nàng, nói là muốn đi chơi. Các nàng tất nhiên cũng đã biết chuyện buổi sáng, muốn đưa Bạch Vũ Mộng ra ngoài giải sầu.

Bạch Vũ Mộng biết các nàng có ý tốt, cũng không cự tuyệt, cùng nhau ra ngoài.

Đi được một hồi, Bạch Vũ Mộng có chút nghi hoặc, rốt cục là muốn đi đâu, đi dạo xung quanh là được rồi! Hình như nhìn ra được Bạch Vũ Mộng đang nghi hoặc, Đường Ưc Ảnh giải thích.

"Có một số người vì chuyện buổi sáng muốn xin lỗi ngươi, bắt đắc dĩ đành phải như vậy, ngươi sẽ không để tâm chứ!"

Xem biểu cảm Đường Ưc Ảnh có chút dè dặt cẩn trọng, Bạch Vũ Mộng cười cười, tỏ vẻ nàng không để ý, kỳ thực nàng cũng không trách bọn họ, nếu là nàng, nàng nhất định sẽ không xen vào việc của người khác.

Đến bên hồ, thấy nhiều mỹ nam đang rêu rao đứng ở đó, Bạch Vũ Mộng nhún mày đi qua.

"Phán Vũ công chúa, buổi sáng hôm nay, thật ngại quá!" Mộ Dung Nam mở miệng đầu tiên.

"Các ngươi không cần xin lỗi ta, đổi lại là ta, ta cũng sẽ làm như vậy."

Bạch Vũ Mộng rộng rãi làm bọn hắn giật mình, nữ nhân này quyết đoán như vậy, sợ là ngay cả nam tử như bọn hắn cũng không bằng!

Mọi người cũng cười không nói gì, nàng đã lên tiếng, vậy mọi người cũng không lo lắng nữa, thừa cơ hội này, không bằng chơi đùa một chút!

Mặt khác có vài người vừa đi tới, là một đám quan gia tiểu thư, nói nói cười cười. Nhìn thấy bọn họ đều ở trong này, lập tức cười đi qua.

Bạch Vũ Mộng nhíu mày, sao lại là những người này, thật sự phiền phức, đấu với các nàng sẽ phí đầu óc.

"Ta cảm thấy nơi này chơi không tốt, không bằng chúng ta đổi chỗ khác đi!" Thu Hằng Duệ lên tiếng, khiến Bạch Vũ Mộng rất ngạc nhiên nhìn hắn.

Vì sao lúc nàng gặp khó khăn, cần người trợ giúp hắn đều đứng ra giúp nàng, nàng và hắn lại không có quan hệ gì, vì sao hắn phải làm như vậy?

Người khác nghe Thu Hằng Duệ nói như vậy, lại nhìn biểu cảm Bạch Vũ Mộng không kiên nhẫn, tất nhiên cũng biết Bạch Vũ Mộng không thích ở cùng những người đó, liền ào ào phụ họa theo.

Đi đến một chỗ khác, cũng không thêm đề ý ánh mắt kinh ngạc của đám nữ nhân phía sau, cũng không nhìn ánh mắt muốn giết người của bọn họ, Bạch Vũ Mộng và Thu Hằng Duệ đi cuối cùng.

"Vì sao ngươi phải giúp ta?" Ngữ điệu của Bạch Vũ Mộng lạnh nhạt, hỏi nghi vấn trong lòng.

"Vẫn là câu nói kia, ngươi cho ta một loại cảm giác quen thuộc, nhưng ta thật sự không nghĩ ra đã gặp ngươi ở đâu."

Bạch Vũ Mộng nghi hoặc, hắn lại nói lại lần nữa, xem ra nhất định là sự thật, ai lại lặp đi lặp lại trò đùa nhàm chán này chứ?

Bạch Vũ Mộng ngừng đầu cẩn thận đánh giá Thu Hằng Duệ, nhíu mày, giống như có cái gì lóe lên trong đầu nàng trong, nhưng lại nhanh chóng biến mất không thấy.

Bạch Vũ Mộng lắc đầu, không suy nghĩ vấn đề này nữa, nhưng vẫn cau mày chặt như trước, chuyện xảy ra gần đây càng ngày càng kỳ lạ, rốt cục bọn họ có quan hệ gì.

Quay đầu cảm kích cười với Thu Hằng Duệ, Thu Hằng Duệ cũng chỉ cười, không tự chủ được vươn tay vuốt tóc Bạch Vũ Mộng, đến khi để ý lại, mới sững sờ đứng đó.

Bạch Vũ Mộng cũng ngây ngẩn cả người, động tác vừa rồi của Thu Hằng Duệ tự nhiên như vậy, giống như là thói quen, hơn nữa nàng cũng không thấy phản cảm.

Thu Hằng Duệ xấu hổ cười với Bạch Vũ Mộng, thu tay lại. Trong lúc nhất thời, bầu không khí giữa hai người có chút kỳ quái.

...

Về tới phòng, Bạch Vũ Mộng chuẩn bị nghỉ ngơi, chơi lâu như vậy, đã rất mệt, hiện tại nàng thậm chí muốn ngủ một giấc, ai biết ngày mai sẽ xảy ra chuyện gì.

Nhưng, có một người nhảy vào từ ngoài cửa sổ, Bạch Vũ Mộng vừa muốn ra tay, người thấy mùi hương mạn lả đã quen thuộc, kịp thời thu tay lại, nàng biết, là Lam Hạo Thần!

"Thế nào, nhanh như vậy đã có niềm vui mới, không cần người cũ như ta nữa?" Lam Hạo Thần ê ẩm nói.

Bạch Vũ Mộng bị Lam Hạo Thần chọc nở nụ cười, cũng không biết trong đầu nam nhân này chứa cái gì?

"Đúng vậy, ta cảm thấy chàng không tốt, ta không cần chàng nữa, ta muốn đổi người!" Bạch Vũ Mộng làm bộ nghiêm túc, trong mắt cũng không che giấu được ý cười.

Lam Hạo Thần hận nghiền răng nghiền lợi, nhưng vẫn không thể tức giận với nàng, hắn cũng biết Bạch Vũ Mộng đang đùa, nhưng hắn vẫn không nhận được mà ghen.

"Vậy nàng đi đi, còn ở đây làm gì, sao không đi tìm Thu Hằng Duệ của nàng đi?"

"A... Thì ra là vậy." Bạch Vũ Mộng làm bộ bưng tỉnh: "Để sau đi, làm sao chàng biết được, chàng phải người giám thị ta!"

Nghĩ tới khả năng này, Bạch Vũ Mộng cũng có chút tức giận, nhưng biết nguyên nhân, nên cũng không quá tức giận.

Nhìn bộ dáng của Bạch Vũ Mộng, Lam Hạo Thần cũng không thêm ghen tị nữa, vội vàng giải thích: "Không phải, Mộng Nhi, nàng nghe ta giải thích, ta chỉ lo lắng cho sự an toàn của nàng..."

"Chàng không cần nói nữa." Bạch Vũ Mộng giả bộ rất đau lòng.

"Mộng Nhi..."

Nhìn thấy Lam Hạo Thần vội vàng, Bạch Vũ Mộng vui vẻ cười ha ha, thì ra trên cột người khác lại vui sướng như vậy!

Lam Hạo Thần lập tức hiểu ngay, thì ra Bạch Vũ Mộng đang đùa giỡn hắn!

Nhất thời cũng có chút dờ khóc dờ cười: "Được lắm, nàng dám trêu cợt ta!"

Lam Hạo Thần và Bạch Vũ Mộng ở trong phòng rượt đuổi, cãi nhau ầm ĩ thật lâu, đến khi hai người đều mệt mỏi, nằm ở trên giường.

Bạn đang đọc truyện *Ma Y Độc Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 47: Hội ngộ Cổ nhân

Editor: Susublu

Bạch Vũ Mộng nằm ở trong lòng Lam Hạo Thần, nhẹ nhàng hỏi: "Thần, vì sao đối với Thu Hằng Duệ, ta lại có cảm giác quen thuộc như vậy, giống như đã từng quen biết."

Lam Hạo Thần nhíu mày: "Ta mặc kệ hai người có quen biết hay không, dù sao từ nay về sau, nàng cách xa hần một chút!"

Bạch Vũ Mộng cười cười, tựa vào ngực Lam Hạo Thần, nghe tiếng tim hần đập, bình yên đi vào giấc ngủ.

Lam Hạo Thần vuốt vuốt tóc Bạch Vũ Mộng, bất đắc dĩ cười, giúp Bạch Vũ Mộng điều chỉnh một tư thế thoải mái, ôm nàng ngủ.

Ngày hôm sau, bọn họ liền khởi hành trở về, đi một lúc lâu, bọn họ tìm một thị trấn vào nghỉ chân, nếu ở lại vùng ngoại ô, sẽ rất nguy hiểm.

Huyện thái gia rất ân cần đón Lam Ngạo Thiên vào dịch quán, những người khác cũng đi theo.

Bạch Vũ Mộng liếc mắt nhìn đến một người, sau đó nhìn qua Lam Hạo Thần, đều thấy trong mắt hai người chứa đầy ý cười, bởi vì bọn họ nhìn thấy Nhậm Trung Trúc.

Nhưng, Bạch Vũ Mộng lập tức nghĩ đến một vấn đề, lúc trước bởi vì không tiện, nên nàng không mang mặt nạ, người Nhậm Trung Trúc gặp là nàng lúc mang mạng che mặt.

Nếu như bị nhận ra, vậy sẽ phiền toái, tuy rằng đối với nàng mà nói không sao, nhưng dù sao cũng rất phiền.

Chỉ là, trời không chiều lòng người, Nhậm Trung Trúc vẫn nhận ra nàng: "Là người!" Hần hét lớn một tiếng, hấp dẫn được lực chú ý của mọi người.

Lúc đó, sau khi Bạch Vũ Mộng và Lam Hạo Thần đánh Nhậm Trung Trúc rồi bỏ đi, làm hại hần nằm trên giường rất lâu, huyện thái gia tìm mọi danh y, thiếu chút nữa trị không được.

Lúc này nghe thấy con trai gào rú, nhìn kỹ, là người ngày đó làm bị thương con của hần. Nhưng hiện tại, Hoàng thượng ở đây, hần cũng không dám làm càn.

Kỳ thực đây là lần đầu tiên hần nhìn thấy Hoàng thượng, hần cảm thấy thật vinh hạnh. Nhưng nghĩ lại, lúc trước bọn họ nói, bọn họ không hề dễ chọc, bây giờ lại đi theo phía sau Hoàng thượng, chẳng lẽ...

Vừa định lên tiếng ngăn cản, nhưng đã quá chậm, Nhậm Trung Trúc đã lên tiếng: "Là hai tiện dân các người, lúc trước dám đối xử với ta như vậy, hiện tại Hoàng thượng ở đây, ta xem các người còn gì để nói."

Lam Ngạo Thiên nghi hoặc nhìn Bạch Vũ Mộng và Lam Hạo Thần, chẳng lẽ bọn họ đã từng tới nơi này sao?

"Hoàng thượng, hai cái dân đen này giả mạo làm người bên cạnh Hoàng thượng, còn nói được người cho phép không cần hành lễ, còn đã thương người khác, thỉnh Hoàng thượng làm chủ cho ta!" Đáng thương cho Nhậm Trung Trúc, đến bây giờ còn chưa nhận ra sự thật.

Huyện thái gia vừa thấy tình huống không đúng, vội vàng kéo con trai, hi vọng không làm ra chuyện sai trái. Nhưng Hoàng thượng đã lên tiếng: "Rốt cục là có chuyện gì xảy ra?"

Nhậm Trung Trúc thêm mắm thêm muối kể lại mọi chuyện đã xảy ra, Bạch Vũ Mộng và Lam Hạo Thần luôn hờ hững nghe, giống như chuyện này không liên quan gì đến bọn họ, bọn họ cũng chỉ là những người đứng xem.

"Vũ nhi, Thần nhi, thật sự có việc này sao?" Lam Ngạo Thiên xem như đã nắm rõ mọi chuyện, tất nhiên hần sẽ không trách bọn họ, ngược lại còn muốn trừng trị Nhậm Trung Trúc.

Tuy rằng Nhậm Trung Trúc vãn vẹn sự thật, nhưng người khôn khéo như Lam Ngạo Thiên sao có thể không đoán ra, dám xuống tay với con dâu hần, bọn họ ngại mình sống lâu quá sao?

"Vị công tử này, ta thấy ngươi đã nhận sai người rồi!" Bạch Vũ Mộng nhàn nhạt lên tiếng, giọng điệu không một chút phập phồng, làm cho người ta không khỏi hoài nghi thật sự không phải nàng làm.

"Sẽ không, cho dù các ngươi hóa thành tro ta cũng nhận ra!" Nhậm Trung Trúc khẳng định.

"Vậy sao, vậy thì là chúng ta làm!" Bạch Vũ Mộng miễn cưỡng nói một câu, giống như không có quan hệ gì với nàng.

Lời này vừa nói ra, mọi người đều kinh ngạc, thừa nhận thoải mái như vậy, thông thường không phải đều sẽ muốn biện minh một chút sao, sao nàng lại trực tiếp thừa nhận, còn không hề chột dạ.

Lam Hạo Thần bất đắc dĩ cười cười, hẳn biết, Mộng Nhi lại muốn chơi đùa rồi, hẳn cũng không ngăn cản nàng, chỉ cần nàng vui là tốt rồi.

Lam Ngạo Thiên có chút kinh ngạc nhìn Bạch Vũ Mộng, ngược lại hình như hiểu ra điều gì đó, hiền lành cười cười, thật không hổ là con dâu của hắn, đủ phúc hắc!

"Sợ là ngươi thật sự nhận lầm rồi, bình thường Vũ nhi cửa lớn không ra cửa nhỏ không tới, sao lại tới nơi này đã thương ngươi được?" Hạ Thi Lan ở một bên lên tiếng.

Nghe thấy Hoàng hậu mở miệng nói, Nhậm Trung Trúc có chút không hiểu, sao Hoàng hậu lại gọi tiện nữ nhân kia thân mật như vậy, chẳng lẽ thật sự có quan hệ với nhau sao?

Nhậm Trung Trúc cảm thấy sợ hãi, chẳng lẽ điều bọn họ nói đều là sự thật? Chông lại ánh mắt cười như không cười của Bạch Vũ Mộng, Nhậm Trung Trúc càng hoảng sợ.

"Trăm quả thật có hứa hẹn với Vũ nhi không cần tuân thủ lễ tiết, hơn nữa, hiện tại nàng là Phán Vũ công chúa, địa vị ngang với Hoàng hậu, tất nhiên càng không cần thiết." Thanh âm uy nghiêm của Lam Ngạo Thiên vang lên.

Lúc này Nhậm Trung Trúc mới hiểu, sao hắn lại ngốc như vậy, lại gặp phải Phán Vũ công chúa, lai lịch rất lớn, nam nhân này tất nhiên cũng là người có thân phận, vậy hắn phải chết bao nhiêu lần đây!

Bạch Vũ Mộng lườm Nhậm Trung Trúc một cái, tay lặng lẽ động, một ít bột phấn từ trong tay nàng phát tán ra ngoài, hành động này không có bất luận kẻ nào nhìn thấy, ngoại trừ Lam Hạo Thần luôn chú ý tới Bạch Vũ Mộng.

Khóe miệng nhẹ cười, Bạch Vũ Mộng theo Lam Ngạo Thiên bước đi, Lam Ngạo Thiên cũng không xử phạt Nhậm Trung Trúc, bởi vì hắn biết, tất nhiên Vũ nhi sẽ có biện pháp.

Trở lại phòng, nhìn thấy Lam Hạo Thần đi theo vào, Bạch Vũ Mộng ngồi ở bên cạnh bàn, thanh thoi rót một chén trà, uống.

"Mộng Nhi, vừa rồi nàng vậy cái gì ra vậy?" Lam Hạo Thần tò mò hỏi.

Bạch Vũ Mộng thần bí cười: "Không nói cho chàng biết, đến lúc đó chàng sẽ biết, chỉ là một lễ vật nho nhỏ mà thôi."

Dừng một chút, hình như Bạch Vũ Mộng nhớ tới cái gì, liếc mắt nhìn Lam Hạo Thần, khó chịu hỏi: "Đúng rồi, nô tì trung thành của chàng đâu rồi?"

Lam Hạo Thần sững sờ một chút, mới biết Bạch Vũ Mộng hỏi Hoài Mai: "Sao đột nhiên lại nghĩ đến nàng?"

"Lúc trước không phải gặp nàng ở đây sao, thế nào, không mang nàng theo sao?" Bạch Vũ Mộng nhàn nhạt hỏi.

Nhìn phản ứng của Bạch Vũ Mộng, trong lòng Lam Hạo Thần nở hoa, nhưng vẫn nghiêm túc nói: "Ai da, ta thật sự đã quên mang nàng theo, sớm biết như vậy ta nên dắt nàng theo!"

Bạch Vũ Mộng nghe xong, tức giận xoay đầu đi, không hề để ý tới Lam Hạo Thần. Lam Hạo Thần cười cười, đi vòng qua Bạch Vũ Mộng, Bạch Vũ Mộng giả vờ dựa một chút, nhưng vẫn không tránh được.

"Mộng Nhi, nàng phải tin tưởng ta, ta đã sớm kêu người tiễn bước nàng, là vì nàng ta, chúng ta mới cãi nhau, không nên nghĩ đến việc đó nữa được không?"

Bạch Vũ Mộng bỗng chốc trầm mặc, nàng nhớ tới lúc trước, hai người bọn họ cãi nhau, có lẽ từ lúc ấy đã bắt đầu yêu rồi, tất cả đều vì ghen mà ra.

Bạch Vũ Mộng nhẹ nhàng tựa vào lòng Lam Hạo Thần, không trả lời câu hỏi của hắn, chỉ lẳng lặng suy nghĩ, nghĩ tới một ít chuyện nàng luôn không dám nhớ tới.

Bạn đang đọc truyện *Ma Y Độc Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 48: Đi qua

Edit: Susubluu

Ánh mắt Bạch Vũ Mộng nhìn ra xa, không ai biết được nàng đang suy nghĩ cái gì, Lam Hạo Thần thấy Bạch Vũ Mộng như vậy, há miệng thờ đốc, cuối cùng vẫn không nói gì thêm.

Cảm thụ được độ ẩm đằng sau, Bạch Vũ Mộng mê mang, rốt cục nàng có nên nói cho hắn biết hay không, mấy chuyện này, sẽ làm cho người ta chán kinh, không biết hắn có tiếp nhận không.

"Thần, nếu, ta nói là nếu, nếu có một ngày, chàng biết ta không giống như trước đây, chàng có còn thích ta không?" Giọng Bạch Vũ Mộng giống như truyền đến từ phía chân trời, mờ ảo phiêu du. DiễễđầnlêeQuyyĐồnn

Lam Hạo Thần ôm chặt Bạch Vũ Mộng: "Mộng Nhi, ta biết nàng có rất nhiều chuyện giấu ta, nhưng ta không ép nàng, cho dù có một ngày ta biết nàng không phải là người, ta cũng sẽ không vứt bỏ nàng."

Bạch Vũ Mộng nhẹ nhàng run lên, thiếu chút nữa đã thốt ra, thật sự nàng không phải là người, nàng chính là một cô hồn dị thể, không thuộc về thế giới này, có lẽ có một ngày, nàng sẽ rời khỏi đây.

"Mộng Nhi, tin tưởng ta, cũng xin nàng không được rời khỏi ta, có một số việc, chờ nàng muốn nói, thì hãy nói với ta, cho dù là khi nào cũng được." Lam Hạo Thần nghiêm túc nói.

Thân thể Bạch Vũ Mộng lập tức cứng ngắc, thì ra, hắn luôn biết nàng đau khổ, biết nàng không muốn nhớ lại đoạn ký ức kia nhưng cũng không muốn quên đi quá khứ.

Bạch Vũ Mộng xoay người, vươn tay ôm thắt lưng Lam Hạo Thần, vùi mặt thật sâu vào trong ngực hắn, lẳng lặng ôm hắn, không nói gì cả.

Lam Hạo Thần nhẹ nhàng vỗ về Bạch Vũ Mộng, không tiếng động an ủi nàng, hắn có thể cảm nhận được cảm xúc của Bạch Vũ Mộng rất kích động, hắn không biết chuyện gì lại làm cho nàng thống khổ như vậy.

Bạch Vũ Mộng nghe tiếng tim Lam Hạo Thần đập, nhớ đến hiện đại, Tôn Hình cũng luôn sùng nịch nhìn nàng như vậy, giúp nàng làm tất cả mọi chuyện, nhưng đến cuối cùng, lại chờ đợi cơ hội ám sát.

Nàng không biết, nàng cũng do dự, nàng đã hăm sâu vào tình cảm của Lam Hạo Thần, không biết, kết quả cuối cùng có giống như vậy hay không. Nhưng mà, lúc này, đề cho nàng phóng túng một lần đi.

Nàng nhớ tới cha mẹ kiếp trước, lại nghĩ đến Bạch Cẩm Trình, không khỏi cảm thấy bi ai vì bản thân, kiếp trước nàng được sùng tới tận trời, mà kiếp này, lại bị người ta phỉ nhổ là phế vật.

Nghĩ đến, sẽ không ai muốn nhớ lại, mấy chuyện này, nhiều lắm, nhiều đến nỗi nàng không có chỗ trống để chứa đựng một chút ký ức vui vẻ, diennxddaffinn/lee quyydooonn. nhiều đến nỗi khiến nàng đóng băng tâm của bản thân.

Ngoài cửa sổ ánh mặt trời chiếu vào, chiếu trên người bọn họ, tạo thành một mảnh loang lổ.

Trời tối, truyền đến tiếng kêu giống tiếng heo bị giết, làm cho dân chúng ào ào đổ xô đi xem chuyện gì xảy ra.

Bên trong Huyện nha lập lòe ánh lửa, một đám người chạy tới chạy lui, còn có người chạy tới kêu đại phu.

Bạch Vũ Mộng bị tiếng huyền não bên ngoài đánh thức, cọt cọt trước ngực Lam Hạo Thần, dụi dụi mắt, mơ màng mở mắt ra. Lam Hạo Thần cũng lập tức tỉnh lại.

Hắn nhẹ giọng nói với Bạch Vũ Mộng: "Mộng Nhi, nàng ngủ tiếp đi, ta đi xem một chút!" Nói xong muốn đứng dậy.

Bạch Vũ Mộng kéo hắn lại: "Thần, chàng cũng ngủ đi, không cần nhìn, sáng mai nhìn kết quả là được rồi!" Nói xong hoạt bát cười, khẳng định là được hiệu phát tác.

Lam Hạo Thần hình như cũng hiểu, cười cười, chạm nhẹ vào chóp mũi Bạch Vũ Mộng, liền nằm xuống.

Sáng ngày hôm sau, chờ bọn hắn rời giường, Đông Nhiễm liền đi vào nói mọi chuyện cho Bạch Vũ Mộng nghe, nhìn thấy Lam Hạo Thần đã ở đây, nàng hơi sững sốt một chút, nhưng nhanh chóng hiểu ra.

Nàng tất nhiên biết quan hệ giữa Bạch Vũ Mộng và Lam Hạo Thần, hiện tại nhìn thấy tình huống như vậy, ái muội cười cười với Bạch Vũ Mộng, thấy nàng cười, cả người Bạch Vũ Mộng đều run rẩy.

"Tiểu thư, người biết không, ta nghe nói, nhi tử huyện thái gia tới qua không biết xảy ra chuyện gì, đột nhiên cả người ngựa vô cùng, lại nổi lên vài cục mụn mầu đỏ.

Hơn nữa, nghe nói, hân hình như bị trúng độc, lại không giống với triệu chứng trúng độc, dù sao cũng rất lợi hại, cha hân tìm mấy phụ nhân đến, hình như có giết chết vài người!"

Đồng Nhiễm mặt mày hớn hở nói, nước miếng bay tứ tung, mắt đầy vui mừng, giống như chính nàng tận mắt chứng kiến vậy.

Lam Hạo Thần nghe xong không nhịn được cười ra tiếng, thì ra Mộng Nhi có thuốc lợi hại như vậy, trách không được tối hôm qua nàng bày ra bộ dáng thần bí.

Xem biểu cảm của Lam Hạo Thần, Bạch Vũ Mộng có chút đắc ý, nhìn về phía Lam Hạo Thần nở nụ cười kiêu ngạo.

Lam Hạo Thần sùng nịch xoa xoa đầu nàng, bây giờ, Bạch Vũ Mộng mới có chút nhân khí, biết làm nũng, cũng ở trước mặt hân bày ra dáng vẻ tiểu nữ nhân. dienn/đamn.lle quyyddoonn.

Khi bọn hân đến, đã có rất nhiều người vây quanh, xem thi thể nữ tử lửa lò bị ngã xuống đất, Lam Hạo Thần vội vàng chặn tầm mắt Bạch Vũ Mộng.

Bạch Vũ Mộng chu miệng, đưa tay đẩy tay hân ra, Lam Hạo Thần bắt đắc dĩ trừng mắt nhìn nàng, Bạch Vũ Mộng nghịch ngợm cười cười, xem kết quả chính nàng tạo thành, vô cùng vừa lòng.

Rất nhanh đã có người lấy bao bố đến, phủ trên người mấy cỗ thi thể, Lam Ngạo Thiên cau mày, không vui nhìn Huyện lệnh, sao hân vừa đến, liền xảy ra chuyện này.

Kỳ thực trong lòng hân cũng biết, khẳng định là chuyện tốt nha đầu Vũ nhi làm, nhưng làm cũng đã làm, có phải hân nên trừng phạt Nhậm Trung Trúc một chút mới đúng không.

Nhìn thoáng qua Bạch Vũ Mộng, nhìn thấy nàng và Lam Hạo Thần thân mật đứng chung một chỗ, vui mừng nở nụ cười, hai hài tử này, sẽ là niềm kiêu ngạo của hân, hân cũng sẽ già đi...

"Người đâu, mang Nhậm Trung Trúc đến đây cho trẫm." Thanh âm Lam Ngạo Thiên hơi tức giận truyền đến.

Lập tức có người kéo Nhậm Trung Trúc ra, mà hình như hân vẫn chưa khôi phục trạng thái bình thường, được tính còn chưa hết, còn đang suy nghĩ cùng vui vẻ với mỹ nhân, cũng không quản có nhiều người vây xem như vậy.

Thấy Nhậm Trung Trúc như thế, Lam Ngạo Thiên tức giận mắng, làm hại huyện thái gia phải quỳ trên đất dập đầu nghe, khản cầu Hoàng thượng tha cho bọn họ.

"Vũ nhi, ngươi nói xem muốn xử trí bọn họ thế nào?" Lam Ngạo Thiên đột nhiên đem việc này ném cho Bạch Vũ Mộng.

Bạch Vũ Mộng tròn mắt nhìn Lam Ngạo Thiên, thật là, già như vậy còn có tính trẻ con, muốn chơi đùa với nàng: "Hoàng thượng, tiểu nữ còn nhỏ, lời nhẹ, tất nhiên không biết định đoạt thế nào, vẫn nên để Hoàng thượng quyết định đi!" dieendaanleequydonn

Lại đá chuyện này cho Lam Ngạo Thiên: "Vũ nhi, trẫm tin tưởng ngươi, ngươi nhất định làm được, ngươi cứ yên tâm nói đi, trẫm sẽ không trách tội của!"

Bạch Vũ Mộng thấy bản thân cũng không chịu thiệt, liền không tiếp tục cự tuyệt, vuốt cằm, tựa tiểu phi tiểu nhìn Nhậm Trung Trúc, không biết nên xử trí hân thế nào mới tốt đây?

Không bằng, cho hân thử thuốc mà nàng mới nghiên cứu ra đi, không biết hiệu quả sẽ thế nào?

"Hoàng thượng, chỗ ta có vài viên thuốc, nếu hân chịu ăn, như vậy ta quyết định không trừng phạt hân, ngươi nói được không?" Bạch Vũ Mộng nhún mày hỏi Lam Ngạo Thiên.

Lam Ngạo Thiên chỉ biết quý nha đầu này lại có ý định gì nữa, cũng không ngăn cản, hân cũng muốn nhìn thử, là thứ gì tốt.

Bạn đang đọc truyện *Ma Y Độc Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 49: Hồi cung

Edit: Susublu

Bạch Vũ Mộng lấy từ trong ngực ra một cái bình nhỏ, đưa cho thị vệ bên cạnh, thị vệ sau khi cầm lấy, đi qua, mạnh mẽ bắt Nhậm Trung Trúc uống hết.

Tuy rằng Huyện thái gia muốn cầu tình, nhưng nhìn Hoàng thượng rất quyết tâm, hân cũng không có biện pháp, bây giờ chỉ có thể ủy khuất con trai, aiz, thật không biết đã tạo nghiệt gì, lại chọc phải một pho tượng phạt to như vậy.

Thấy Nhậm Trung Trúc ăn hết, Bạch Vũ Mộng vừa lòng gật đầu, một lát sau, nhìn thấy trên người Nhậm Trung Trúc nổi đầy mụn nhọt sần sùi màu đen, cực kỳ ghê tởm.

Đám tiểu thư quan gia đã sớm không chịu nổi, ào ào oán giận. Nhìn thấy hán biến đổi, dieendaanlequyydoon Bạch Vũ Mộng cười càng vui vẻ, xem ra thuốc của mình đã thành công.

Nhậm Trung Trúc tỉnh lại, nhìn thấy bên cạnh có một con sâu, lập tức bật nhảy qua bắt lại ăn. Hành động này của hắn, càng làm cho người khác chịu không nổi.

Ngay cả huyện thái cũng đều có chút không chịu nổi, con của hắn làm sao vậy, sao có thể biến thành bộ dạng này?

Bạch Vũ Mộng xoay người nhào vào trong lòng Lam Hạo Thần, cũng không cố kị ánh mắt người khác, hai vai run run, rõ ràng biết nàng cười rất thoải mái!

Mọi người đều kinh ngạc nhìn hai người ôm nhau, có vui mừng, không để ý, có ghen tị, tất nhiên cũng có hâm mộ, duy nhất có một ánh mắt, hận thù!

Tất nhiên Bạch Vũ Mộng cảm nhận được ánh mắt kia, nhưng nàng cũng không để ý đến, Lam Hạo Thần liếc mắt nhìn về phía đó, trong mắt đầy nguy hiểm, xem ra có một số người không thể không trừ bỏ!

Chờ cười đủ, Bạch Vũ Mộng mới từ trong lòng Lam Hạo Thần ngẩng đầu lên, cũng không hề rời khỏi vòng ôm ấp của hắn, tựa vào trên người hắn, miễn cưỡng nói: "Xem ra hiệu quả không tệ lắm!"

"Xin Phán Vũ công chúa thủ hạ lưu tình, tha cho con ta đi, ta chỉ có một mình hắn, không có hắn, ta không thể sống nổi!" Huyện thái gia cố lấy dũng khí đứng ra cầu tình. dienndanle/qyddonn.

"Hiện tại mới biết cầu tình? Yên tâm, ta sẽ không để hắn chết, chẳng qua để hắn làm cóc vài ngày, không sao!" Bạch Vũ Mộng nhàn nhạt nói xong, lời nói ra lại có thể giết chết người.

Đã như vậy, có nói nữa cũng không được gì, huyện thái gia đành phải tự nhận mệnh, Hoàng thượng hạ lệnh hồi cung, hắn mới có thể thở dài nhẹ nhõm.

Kỳ thực, đó cũng không phải là thuốc quan trọng gì, chỉ thay đổi cấu tạo trong cơ thể, làm cho người ta tạm thời có tập tính của động vật mà thôi.

Trên đường về, có người hỏi mãi, sao bọn họ có thể cùng nhau đến nơi này, rồi làm sao lại đã thương con trai Huyện lệnh.

Nhưng Bạch Vũ Mộng và Lam Hạo Thần đều không hề đề cập tới, cũng không ai hỏi ra được gì, mọi người cũng bỏ qua.

Trở lại cung, Bạch Vũ Mộng về nghỉ ngơi, buổi tối còn có yến hội, nàng phải tham gia, nói là có chuyện quan trọng, nàng nhất định phải đi.

—— phân cách tuyến ——

Tối nay trong cung, rất náo nhiệt, Bạch Vũ Mộng ngồi trước bàn nhàm chán uống trà, từ bây giờ đến lúc yến hội bắt đầu vẫn còn sớm, Bạch Vũ Mộng quyết định đi dạo trước.

Trong Ngự hoa viên, Bạch Vũ Mộng nghe thấy có người tranh cãi, xuất phát từ tò mò, Bạch Vũ Mộng lặng lẽ lại gần, diexndaanleequyysdoon lại để cho nàng nghe thấy được một cuộc đối thoại ngoài dự đoán.

"Này, người như vậy rất lỗ mãng, nếu như bị Mộ Dung Nam biết thì sao?"

"Người sợ cái gì, hắn sẽ không biết, hiện tại hắn đã ra ngoài nhiều ngày như vậy, đại bộ phận trên triều đình sớm đã là người của ta, nếu không cái lão bất tử kia không chịu truyền ngôi vị hoàng đế cho ta..."

Nữ tử bưng kín miệng nam tử: "Người nhỏ tiếng chút, chỗ này mọi nơi đều là cơ sở ngầm, bất cứ lúc nào cũng có thể bị phát hiện, người vẫn nên đi mau đi!"

"Không được, chỉ có giết chết Mộ Dung Nam, ta mới thể thuận lợi ngồi lên ngôi vị hoàng đế, vì hắn, mà ngay từ nhỏ ta không được coi trọng, thù này, ta nhất định phải báo!"

Sau một lúc lâu không nghe thấy âm thanh gì nữa, Bạch Vũ Mộng nghĩ nghĩ, ngôi vị hoàng đế của Mộ Dung Quốc tranh đấu rất kịch liệt, vừa rồi bọn họ có nhắc tới Mộ Dung Nam, người này chắc hẳn là người mạnh nhất trong vòng tranh đoạt ngôi vị hoàng đế Mộ Dung Tịch Lạc đi!

Như vậy nữ tử kia là ai, nghe cuộc đối thoại giống nữ tử này hình như luôn ở Lam Tường quốc, rốt cục là ai, lại có thể ẩn núp lâu như vậy!

Bạch Vũ Mộng còn muốn tiến thêm một bước nhìn thử, nhưng sợ bị phát hiện, nghĩ một chút vẫn theo đường cũ quay về.

Trở lại bàn long điện, mọi người đã đến khá đông đủ, mắt Bạch Vũ Mộng đầy phức tạp nhìn thoáng qua Mộ Dung Nam, lo lắng có nên nói cho hắn biết chuyện này không.

Hình như Mộ Dung Nam cảm nhận được ánh mắt Bạch Vũ Mộng, cười ôn nhuận với Bạch Vũ Mộng, Bạch Vũ Mộng lo lắng một chút, nếu nói cho hắn biết, hắn sẽ thiếu nàng một nhân tình, đối với nàng chỉ có lợi không có hại.

Vì thế Bạch Vũ Mộng đi về phía Mộ Dung Nam, người khác cũng đã sớm chú ý tới bên này, đều nhìn theo bước chân Bạch Vũ Mộng.

Bạch Vũ Mộng đi đến trước mặt Mộ Dung Nam, thấy Mộ Dung Nam kinh ngạc nhìn nàng, Bạch Vũ Mộng hạ giọng nói: "Mộ Dung Tịch Lạc ở trong hoàng cung Lam Tường quốc, hắn đã thu tóm hơn phân nửa trọng thần Mộ Dung Quốc, diexn.damnlequyddoon/ lần này đến đây, ngươi, chắc chắn phải chết không thể nghi ngờ!"

Nói xong, cũng không quan biểu cảm giết mình của Mộ Dung Nam, đi về vị trí của mình ngồi xuống, tao nhã thường thức trà.

Tất cả mọi người đều nghi hoặc, rốt cục Bạch Vũ Mộng đã nói gì với Mộ Dung thái tử, vì sao về mặt của hắn lại kỳ quái như vậy?

Điều trong lòng Mộ Dung Nam nghĩ tới là, nàng lại biết tin tức này, ngay cả hắn cũng không biết, xem ra, phần nhân tình này hắn nhất định phải thiếu nàng rồi, khổ sở nở nụ cười, không khỏi bội phục Bạch Vũ Mộng.

Đợi đến khi đầy đủ người, Lam Ngao Thiên tuyên bố bắt đầu yến hội, tất cả vẫn giống lần trước, chỉ là lần này không giống vậy, vài vị sứ giả đều đề nghị muốn về nước.

Mộ Dung Nam phải về để giải quyết chuyện Bạch Vũ Mộng vừa nói, nhưng không biết người khác cũng muốn trở về làm gì? Nàng không biết, bọn họ cùng vì một người, có chuyện quan trọng muốn làm.

Thừa dịp mọi người đều tận hưởng thưởng thức yến hội, không khí cũng dần dần lung lay, Lam Ngao Thiên suy nghĩ, nhìn thoáng qua Hạ Thi Lan bên cạnh, thấy Hạ Thi Lan đã nhìn hắn, không khỏi nhìn nhau cười.

"Hôm nay, ở đây, ta muốn tuyên bố một chuyện đại sự!" Lúc giọng nói của Lam Ngao Thiên vang lên, mọi âm thanh đều đình chỉ, trong đại sảnh yên tĩnh không tiếng động. diendannle.quyddom..

Bạch Vũ Mộng nhú mày, không quá để ý, dù sao cũng không phải chuyện của nàng, đối với chuyện của người khác, nàng tuyệt đối không để ý.

Lam Hạo Thần nhìn thoáng qua Bạch Vũ Mộng, có chút nhụt chí, sao một chút phản ứng nàng cũng không có, chẳng lẽ nàng không vui sao?

Cảm nhận được ánh mắt của Lam Hạo Thần, Bạch Vũ Mộng có chút nghi hoặc ngẩng đầu, liếc mắt nhìn Lam Hạo Thần một cái, không biết hắn có ý gì?

Lam Hạo Thần thờ dài, đối với biểu tình này của Bạch Vũ Mộng có chút bất đắc dĩ, hắn lại không thể đi qua nói cho nàng biết, chỉ có thể chờ Hoàng thượng tuyên bố.

Người khác cũng có vẻ mặt nghi hoặc, gần đây không có chuyện quan trọng gì xảy ra, Hoàng thượng muốn nói gì đây?

Bạn đang đọc truyện *Ma Y Độc Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 50: Tứ hôn

Edit: Susublu

"Chuyện trăm muốn nói chính là..." Lam Ngao Thiên cố ý tạm dừng một chút, khơi dậy sự tò mò của mọi người: "Trăm tuyên bố, tứ hôn cho Chiến Vương và Phán Vũ công chúa, ba tháng sau cử hành hôn lễ!"

Hắn vừa nói xong, cả đại sảnh đều ồn ào, mọi người đều bị chấn kinh, không ngờ lại là tứ hôn, hơn nữa là Chiến Vương và Phán Vũ công chúa.

Bạch Vũ Mộng cũng hơi giật mình, nhưng nghĩ đến bộ dáng thần bí lúc trước của Lam Hạo Thần, liền bình thường trở lại.

Đang lúc bọn họ muốn tiến lên tạ ơn, lại có người bước ra trước bọn họ, nói: "Hoàng thượng, ta cũng muốn cầu hôn Phán Vũ công chúa, không biết Hoàng thượng có thể thu hồi mệnh lệnh đã ban ra không?" Dương Dịch Triết lên tiếng.

Chuyện này, lại khiến không ít người kinh ngạc đến rớt mắt, sao lại có nhiều người thích Bạch Vũ Mộng như vậy, từ khi nào mà nàng lại được hoan nghênh như vậy?

Bạch Vũ Mộng nhú mày, cũng có chút kinh ngạc. Lúc này, Mộ Dung Nam cũng đi ra biểu đạt ý của mình. dienddafinlequyddon Bạch Vũ Mộng không nói gì nhìn bọn họ, rốt cục là có chuyện gì?

Lại nhìn qua Lam Hạo Thần, thấy hắn đang trưng một bộ mặt đen thui, Lam Hạo Thần tức giận nhìn những người đó, lại dám cố tình quấy rối trong lúc

này.

Lam Ngao Thiên khó xử nhìn bọn họ, không thể quyết định, theo lý thuyết, mệnh lệnh đã ban ra thì không thể thu hồi, nhưng những vị này đều là sứ giả quốc gia khác, không thể giống người thường được.

"Vũ nhi, ngươi xem thế nào?" Nghĩ tới nghĩ lui vẫn không nghĩ ra biện pháp, Lam Ngao Thiên lập tức quăng vấn đề này cho Bạch Vũ Mộng.

Bạch Vũ Mộng trợn trừng mắt, có chút bất đắc dĩ: "Đa tạ các vị ưu ái, nhưng ta cũng không tốt như các ngươi nghĩ đâu!"

Những lời này đã rất rõ ràng, chính là cự tuyệt lời cầu hôn của họ, Lam Ngao Thiên vừa lòng gật đầu, không hổ là con cháu của mình!

"Phán Vũ công chúa, chưa thử qua thì sao biết được? Hôn kỳ của ngươi và Chiến Vương còn tới ba tháng, không bằng trong ba tháng này, chúng ta tỷ thí mấy trận, dựa vào thực lực cưới ngươi, thế nào?" Dương Dịch Triết đề nghị.

Bạch Vũ Mộng nhún mày, suy nghĩ, cũng chỉ có thể như vậy, bằng không bọn họ sẽ không bỏ qua: "Được, nhưng nội dung tỷ thí sẽ do ta đề ra!"

Mọi người đều đồng ý, dĩ nhiên để bọn họ vì thế, cứ như vậy, bọn họ cũng không lập tức về nước, mà ở lại vài ngày để chuẩn bị so tài.

Mà Thu Hằng Duệ, tuy không đề nghị cầu hôn, nhưng hẳn vẫn ở lại, vở diễn phấn khích như vậy nếu bỏ lỡ chẳng phải sẽ rất đáng tiếc sao?

Trở lại tướng phủ, Bạch Vũ Mộng thấy ánh mắt kỳ quái của hạ nhân, cũng không để ý, trái lại tiêu sái, lúc này, Lâm Thái Sương và Bạch Cẩm Trinh mang theo một đám nữ nhi đi tới.

"Vũ nhi, ngươi thật sự làm phụ thân kiêu ngạo, cơ hội lần này, nhất định phải nắm giữ thật chặt, ngàn vạn không thể phạm sai lầm!" Bạch Cẩm Trinh giã bộ làm từ phụ khuyên bảo.

Bạch Vũ Mộng lạnh lùng lườm bọn họ một cái, không nói gì, nhắc chân chuẩn bị rời đi: "Bạch Vũ Mộng, ngươi cho ngươi là ai, luôn bày ra bộ dáng cao cao tại thượng như vậy, muốn để cho ai xem!"

Bạch Phù Như lạnh lùng châm chọc, hiện tại Bạch Hàm Đại còn nằm trên giường, lần này thật sự muốn nửa cái mạng của nàng.

"Đủ rồi, Như nhi, không cần phân hơn thua, tốt xấu gì nàng cũng là tỷ tỷ của ngươi!" Bạch Cẩm Trinh hơi tức giận nói, hiện tại Bạch Vũ Mộng không thể chọc được.

Bạch Phù Như tức giận dậm chân một cái, xoay người chạy về phòng, Bạch Vũ Mộng không để ý đến bọn họ, cũng bỏ đi.

Lâm Thái Sương đang tươi cười lập tức suy sụp, mắt đầy hận ý, đều do tiện nhân Bạch Vũ Mộng, dĩ nhiên làm hại nữ nhi của nàng thảm như vậy, hiện tại chỉ có thể nằm trên giường, muốn động cũng không động được.

Tất nhiên Bạch Vũ Mộng cảm nhận được ánh mắt kia, không cần đoán cũng biết đó là ai, tuy nhiên, điều khiến Bạch Vũ Mộng kinh ngạc là, hôm nay lại không thấy Bạch Cẩm Ngâm.

Nhưng Bạch Vũ Mộng cũng không để ý, trực tiếp bước về Thính Vũ các.

Một lát sau, Lam Hạo Thần cũng tới, vẫn bằng phương thức lúc trước. Hắn tức giận tiêu sái đi đến trước mặt Bạch Vũ Mộng: "Mộng Nhi, vì sao nàng lại đồng ý?"

Tất nhiên Bạch Vũ Mộng biết hắn muốn hỏi cái gì, nhấp một ngụm trà, thanh thoi nói: "Ta chỉ muốn chọn người ưu tú nhất để gả mà thôi!"

Trong nháy mắt, trên mặt Lam Hạo Thần liền đỏ lên, nói liên tục một tràng dài: "Mộng Nhi, nàng không nên tiếp tục vui đùa kiểu này nữa, trái tim ta rất yếu đuối mỏng manh, bị dọa như vậy sẽ không chịu nổi!"

"Được rồi, bọn họ đã muốn thử, liền chơi đùa cùng bọn họ, dù sao còn tới ba tháng, ta cũng thấy rất nhàm chán, hơn nữa, chàng không tin vào chính mình sao?"

Lam Hạo Thần thật sự hận không thể mở đầu Bạch Vũ Mộng ra, xem thử nàng đang nghĩ cái gì, nhưng mà, điều đó không có khả năng!

Hiện tại hắn đã hối hận, sao lại định ba tháng sau chứ, không bằng tốc chiến tốc thắng dĩ nhiên khi đó Mộng Nhi đã người là của mình, xem người khác thêm thuồng thế nào.

Giống như nhìn ra tâm tư của Lam Hạo Thần, Bạch Vũ Mộng cười cười, kéo ống tay áo hắn: "Thần, ta đã đồng ý với bọn họ, chàng vì ta nỗ lực một chút được không? Nếu không ta không có mặt mũi nhìn người khác." Nói xong còn tỏ vẻ đáng thương nhìn hắn.

Lam Hạo Thần gỡ đầu Bạch Vũ Mộng một cái, Bạch Vũ Mộng vội vàng la đau bụng kín đầu, Lam Hạo Thần lập tức cẩn thận xoa giúp nàng, mắt đầy hối hận và đau lòng.

Hắn không nhìn thấy được, lúc Bạch Vũ Mộng đang trốn trong lòng hắn, khóe miệng đã nhếch lên một nụ cười như đã đạt được mưu kế.

Ngày hôm sau, sau khi Bạch Vũ Mộng rời giường liền nhốt bản thân trong phòng, nghiên cứu ra đề mục cổ quái.

Chờ Bạch Vũ Mộng đi ra, Hận Nhuế thấy khoe miệng nàng giương lên một nụ cười tà ác, không khỏi rùng mình, đây là bộ dạng lúc tiểu thư muốn trêu cợt người khác.

Bạch Vũ Mộng sai người kêu mọi người tập trung lại một chỗ, nhìn ánh mắt ai oán của Lam Hạo Thần, dienn.dafnleqsydonn Bạch Vũ Mộng hoạt bát thể lười với hắn, sau đó liền trở lại bộ dáng nghiêm túc.

"Ta đã nghĩ ra đề mục rồi, trận đầu, các ngươi tỷ thí... Một ngày sau, ai có thể làm khối băng này tan chảy ít nhất sẽ thắng! Lần này là so trình độ cẩn thận của các ngươi!"

Nghe đề mục xảo quyết như thế, tất cả mọi người đều cứng họng, bây giờ là mùa hè, ban ngày nóng như vậy, một khối băng nhanh chóng bị tan chảy, xem ra bọn họ bị Bạch Vũ Mộng nắm trong tay rồi.

Bạch Vũ Mộng cười thần bí, kêu hạ nhân chuyển mấy khối băng đến, để dưới ánh mặt trời, mà bản thân nàng lại ngồi bên dưới bóng cây, nhàn nhã ăn đồ ăn vặt.

Lại bảo hạ nhân mang thêm một cái ghế đến, sau đó kêu người kia đến ngồi xem cùng, đây là người duy nhất không cầu hôn nàng, như vậy Bạch Vũ Mộng sẽ coi hắn là bằng hữu, cũng nên cùng nhau vui vẻ.

Thấy Thu Hằng Duệ và Bạch Vũ Mộng nhàn nhã ngồi ở chỗ kia nhìn bọn họ luống cuống tay chân, trong lòng mọi người cũng không cân bằng, dựa vào cái gì mà Thu Hằng Duệ có thể ở chỗ đó hưởng thụ.

Đặc biệt là Lam Hạo Thần, cực kỳ khó chịu, người kia không phải là gần quan nên được ban lộc sao? dieendanle.quydo.nn Không chừng miệng thì nói không cười, nhưng thật ra trong lòng đã sớm thích Mộng Nhi!

"Phán Vũ công chúa, không để ý ta gọi ngươi là Vũ nhi chứ!" Thu Hằng Duệ mở miệng.

Bạch Vũ Mộng lắc đầu, nàng không để ý người khác gọi nàng thế nào, hơn nữa người này cho nàng một cảm giác như ca ca, tất nhiên nàng sẽ không cự tuyệt.

Kỳ thực Thu Hằng Duệ đã sớm phát hiện quan hệ giữa Bạch Vũ Mộng và Lam Hạo Thần không bình thường, cũng phát hiện Lam Hạo Thần vô cùng thân thiết gọi Bạch Vũ Mộng là "Mộng Nhi", nhưng hắn cũng muốn thấy Bạch Vũ Mộng vui vẻ.

Không biết vì sao, hắn thật sự thích nữ tử này, nhưng lại không phải là tình yêu nam nữ, mà chỉ thuần túy thích, thuần túy muốn sủng nàng, cho nàng những thứ tốt nhất.

Bạn đang đọc truyện *Ma Y Độc Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 51: Mạc Hàn Trần

Edit: Susubluce

Bạch Vũ Mộng nhìn Thu Hằng Duệ cười ngọt ngào, đây là lần đầu tiên nàng cười trước mặt người khác ngoại trừ Lam Hạo Thần. Nàng cũng rất thích Thu Hằng Duệ, nhưng lại không phải là tình yêu nam nữ.

Lam Hạo Thần nhìn Bạch Vũ Mộng cười với Thu Hằng Duệ, nhất thời ăn dấm chua, tỏ vẻ khó chịu.

Bạch Vũ Mộng thấy Lam Hạo Thần như vậy, liền nở nụ cười, nàng biết nhất định Lam Hạo Thần đang ghen tị, chỉ có thể đợi đến tối giải thích với hắn thôi.

Nghĩ lại mới thấy, Lam Hạo Thần đã đứng dưới ánh mặt trời được một ngày, dienn.dafn,leqydoon có phải thân thể sắp không chống đỡ nổi rồi không, nàng vẫn nhớ rõ hắn trúng băng hỏa cổ, không khỏi đau lòng.

Bạch Vũ Mộng suy nghĩ, không bằng nàng giúp hắn một tay đi, dù sao cuối cùng cũng sẽ gả cho hắn, đều giống nhau thôi!

Vì thế đưa tay vẫy Hận Nhuế, nói mấy câu bên tai nàng, cầm một bao thuốc giao cho nàng. Hận Nhuế hiểu gật đầu, thầm nghĩ đến, tiểu thư đối xử với cô gia thật tốt.

Hiện tại trong cảm nhận của các nàng Lam Hạo Thần đã được thăng cấp lên làm cô gia!

Bưng một mâm hoa quả tới chỗ Lam Hạo Thần, mời hắn ăn giải khát, đồng thời dùng ánh mắt ám chỉ hắn lấy thứ giấu trong mâm trái cây, Lam Hạo Thần

nghi hoặc nhận lấy, Hận Nhuế cười bước đi.

Sau đó nàng cũng bung mâm đựng trái cây đến trước mặt những người khác, nhưng lần này bên trong không có gì khác, chỉ có hoa quả mà thôi.

Lam Hạo Thần nhìn Bạch Vũ Mộng, thấy Bạch Vũ Mộng gật đầu với hắn, hắn lặng lẽ mở bao thuốc ra, nhìn thấy bên trong là một ít bột phấn màu trắng, lập tức nghĩ tới thứ này có thể làm cho băng không bị tan chảy.

Nhưng Lam Hạo Thần cũng không dùng, chỉ cất vào ngực, hắn muốn thắng một cách quang minh chính đại, diexxndafnleqydonn hắn tin tưởng, nhất định có thể thắng được hai người kia.

Bạch Vũ Mộng nhìn thấy động tác của hắn, hơi sùng sốt một chút, ngược lại thấu hiểu cười, cũng không nói gì nữa, nhìn bóng lưng bận rộn của hắn, lâm vào trầm tư.

Rất nhanh đã đến chiều, Bạch Vũ Mộng kêu hạ nhân lấy cân đến, cân trọng lượng của tảng băng, kết quả là Lam Hạo Thần và Mộ Dung Nam chỉ kém nhau một chút, tuy nhiên cuối cùng vẫn là Lam Hạo Thần thắng.

Bạch Vũ Mộng tuyên bố kết quả xong, liền về phòng. Một lát sau, Lam Hạo Thần cũng đi vào, Bạch Vũ Mộng nhìn hắn, thấy hắn đã rất mệt.

"Thần, chàng giỏi quá, chàng đã thắng nha!" Bạch Vũ Mộng có vẻ hơi hưng phấn, nói.

Lam Hạo Thần sùng nịch cười cười, vươn tay vỗ vỗ đầu Bạch Vũ Mộng, không nói gì thêm. Bạch Vũ Mộng bỏ nhào vào trong lòng hắn, nhưng nhanh chóng phát giác ra có gì đó không thích hợp.

Sao thân thể Lam Hạo Thần lại nóng như vậy, cho dù là phơi nắng một ngày cũng không thể nóng như vậy mới đúng. Vội vàng kéo tay hắn, dò xét mạch đập của hắn.

Phát hiện mạch đập có chút loạn, Bạch Vũ Mộng hơi hoảng, không phải là cổ độc lại phát tác chứ, nhưng nhìn bộ dáng hắn không giống như vậy.

Lam Hạo Thần sờ tóc Bạch Vũ Mộng: "Mộng Nhi, nàng đừng lo lắng, ta không sao!"

Khả Lam Hạo Thần càng nói như vậy, Bạch Vũ Mộng càng cảm thấy bất an, nàng biết, Lam Hạo Thần đang an ủi nàng.

"Thần, thực xin lỗi, đều tại ta không tốt, ta không nên để cho chàng phơi nắng bên ngoài lâu như vậy, thực xin lỗi..." Giọng nói của Bạch Vũ Mộng hơi nghẹn ngào.

Lam Hạo Thần ôm chặt nàng, yên lặng an ủi nàng. Nhưng bỗng nhiên, thêm Bạch Vũ Mộng nữa nên sức nặng trên người tăng thêm, Bạch Vũ Mộng hoảng loạn ngẩng đầu, diendafnleqydonn nhìn thấy hai mắt Lam Hạo Thần nhắm nghiền, vẻ mặt thống khổ.

Bạch Vũ Mộng vội vàng kéo hắn nằm xuống giường, lấy viên thuốc phòng thân ra, cho hắn ăn.

Một lát sau, từ bên ngoài xông vào một người, một thân bạch y, bay bay trong gió, ngũ quan tinh tế, khe mí mắt, người khác nhìn thấy đều có chút ngây người.

Nhưng, hắn che giấu vẻ sốt ruột trên mặt, vội vàng đi tới bên cạnh Lam Hạo Thần, coi bệnh cho hắn.

Hắn chính là thần y Mạc Hàn Trần, mấy ngày nay đều ở trong phủ Lam Hạo Thần, vừa rồi Lam Hạo Thần thông báo với hắn, nói là cổ độc phát tác, sau đó muốn đến gặp Bạch Vũ Mộng trước rồi trở về tính sau.

Nhưng không ngờ cuối cùng vẫn choáng váng ngã xuống trước mặt Bạch Vũ Mộng, làm cho nàng lo lắng...

Mạc Hàn Trần, giang hồ đồn y thuật của hắn cao siêu, nhưng lại xuất quỷ nhập thần, không ai có thể đủ tìm được tung tích của hắn, hành tung hắn bất định, nhưng người được hắn chữa trị, không có ai không khỏi.

Nhưng Lam Hạo Thần là ngoài ý muốn, bệnh của hắn làm Mạc Hàn Trần vô lực chữa khỏi, chỉ có thể kéo dài bệnh tình. Nguyên nhân hắn cố gắng chữa bệnh cho Lam Hạo Thần không chỉ vì đây là người đầu tiên hắn chữa không khỏi, mà còn vì, bọn họ là bạn tốt, huynh đệ tốt.

Bạch Vũ Mộng nhìn người này lỗ mãng xông vào, thủ pháp hắn xem bệnh cho Lam Hạo Thần rất thuần thực, xem ra cũng là một người có y thuật cao siêu.

Nhớ tới lúc trước Lam Hạo Thần có đề cập qua, nàng suy nghĩ, lập tức nghĩ tới là hắn, diennndafnleeqysdoon người này chính là thần y Mạc Hàn Trần tiếng tăm lừng lẫy trên giang hồ, Bạch Vũ Mộng nhíu mày nhìn hắn.

Mạc Hàn Trần cau mày thật chặt, rất lâu sau, mới mở miệng nói: "Hôm nay hắn đã làm cái gì, sao có thể để bản thân biến thành như vậy, đã rất lâu rồi hắn không bị như vậy!"

Bạch Vũ Mộng cảm thấy áy náy, nhìn Mạc Hàn Trần, nhẹ giọng nói: "Chàng phơi nắng dưới mặt trời cả một ngày!"

"Cái gì!" Mạc Hàn Trần kinh ngạc hét lên, trách không được, lại làm cho bản thân bết bát như thế.

Hắn bị làm sao vậy, chưa từng có cái gì có thể làm cho hắn liều lĩnh như vậy. Hắn nhìn nữ nhân bên cạnh, đây chính là vị công chúa gây ồn ào huyền ảo được tứ hôn cho Chiến Vương, Phán Vũ công chúa đi!

"Có thể mời Phán Vũ công chúa giải thích một chút rốt cục là có chuyện gì xảy ra không?" Mạc Hàn Trần nhàn nhạt lên tiếng.

Bạch Vũ Mộng nhìn hắn một cái, cũng không trả lời, hỏi ngược lại: "Trước kia người cho hắn ăn thuốc gì, lại có thể áp chế cổ độc nhiều năm như vậy?"

Nghe thấy Bạch Vũ Mộng hỏi, Mạc Hàn Trần kinh ngạc một chút, chẳng lẽ nữ nhân này cũng biết y thuật sao, hắn không tin chuyện này là do Lam Hạo Thần nói với nàng.

Nhưng cũng không hỏi nàng: "Ti huyết hoàn, một loại thuốc chế từ các loại dược, ta nghiên cứu rất lâu, cũng chỉ có thể tạm thời trị hoãn độc tính của hắn."

"Có thể lấy ra cho ta xem thử không?" Bạch Vũ Mộng cảm thấy hứng thú hỏi.

Mạc Hàn Trần lấy viên thuốc ra, đưa cho Bạch Vũ Mộng, Bạch Vũ Mộng ngửi ngửi, nghiên cứu một hồi, nói ra tên vài loại dược liệu: "Nếu người thêm những loại dược liệu này vào, hiệu quả có lẽ sẽ tốt hơn!"

Mạc Hàn Trần triệt để chấn kinh, không ngờ nữ nhân này thật sự biết y thuật, dienndafinlequsydoon hơn nữa hình như còn tinh thông hơn hắn, hắn suy nghĩ, thêm những dược liệu này vào là một ý kiến hay, sao hắn lại không nghĩ đến chứ?

Không khỏi bội phục Bạch Vũ Mộng, cứ như vậy, chẳng những có thể dung hòa dược liệu bên trong, còn có thể cải biến thuốc trở nên tốt hơn.

Bạch Vũ Mộng lấy ra mấy viên Tuyết Liên hoàn, cho Lam Hạo Thần uống. Mạc Hàn Trần có chút tò mò, muốn mượn một ít nghiên cứu, nhưng Bạch Vũ Mộng lại rất hào phóng, trực tiếp cho hắn.

Hắn nhìn Tuyết Liên hoàn, cũng quên luôn Lam Hạo Thần, dù sao cũng có Bạch Vũ Mộng rồi, hắn cảm thuốc của Bạch Vũ Mộng về nghiên cứu.

Thế nhân không biết, Mạc Hàn Trần đối với y học rất nhiệt tình yêu thích, cho nên có cái gì mới thì nhất định phải mang đi nghiên cứu, nhìn Mạc Hàn Trần vậy, Bạch Vũ Mộng bất đắc dĩ cười cười.

Bạn đang đọc truyện *Ma Y Độc Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 52: Phá thư

Edit:susubblue

Bạch Vũ Mộng nhìn Lam Hạo Thần gất gao nhắm hai mắt lại, vẻ mặt thống khổ, không khỏi hối hận, sao nàng có thể tùy hứng như vậy, không biết quan tâm hắn mà lại làm cho hắn vất vả thêm.

Bỗng nhiên cũng hơi hận bản thân mình, nàng không biết lo lắng cho hắn, chỉ biết khư khư cố chấp, mà hắn lại luôn ở phía sau yên lặng bao dung nàng.

Bạch Vũ Mộng đi qua, nhẹ nhàng nắm tay Lam Hạo Thần, đặt ở trước ngực của mình, trong lòng yên lặng cầu nguyện: "Thần, chàng nhất định không được có việc gì, nếu không ta sẽ thật sự hận bản thân mình đến chết!"

Sau khi Lam Hạo Thần tỉnh lại, nhìn thấy trên mặt Bạch Vũ Mộng ngấn nước mắt, tựa vào giường ngủ say. Lam Hạo Thần có chút đau lòng lau nước mắt giúp nàng.

Bạch Vũ Mộng khẽ mở mắt, vừa thấy Lam Hạo Thần tỉnh lại, liền cực kỳ cao hứng, diexndannllequydoon kích động ôm lấy Lam Hạo Thần, Lam Hạo Thần hơi sững sốt, lập tức nở nụ cười ấm áp.

Trên mặt Lam Hạo Thần còn hơi suy yếu, nhưng vẫn không ảnh hưởng đến hình tượng yêu nghiệt của hắn, Bạch Vũ Mộng nhìn ngây người, nhưng ngay lập tức hồi thần lại.

Lam Hạo Thần có chút thất bại thở dài, ôm Bạch Vũ Mộng vào lòng: "Mộng Nhi, lại làm cho nàng lo lắng rồi, thực xin lỗi, lần sau sẽ không như vậy nữa!"

"Lần sau chàng còn muốn giết ta, không nói một tiếng tự mình chịu đựng sao?" Bạch Vũ Mộng hơi tức giận.

Lam Hạo Thần há mồm, nhưng cũng không nói gì thêm, hắn vốn tính toán làm như vậy, nhưng nhìn tình huống hiện tại, cũng biết không có khả năng.

Bạch Vũ Mộng cũng không nói gì thêm, đứng dậy kiểm tra thân thể Lam Hạo Thần một chút. Nhưng ngay lập tức, nàng liền nhú mày, sao lại thế này, cổ độc của Lam Hạo Thần càng ngày càng nghiêm trọng.

Nhưng sợ Lam Hạo Thần lo lắng, Bạch Vũ Mộng không nói ra, chỉ cười cười, nói một câu "Đã không sao rồi!", liền đi ra ngoài chuẩn bị thức ăn cho Lam Hạo Thần.

Lam Hạo Thần hiểu Bạch Vũ Mộng, tất nhiên hắn nhìn ra nụ cười của Bạch Vũ Mộng có ẩn chứa lo lắng, nhưng hắn cũng không vạch trần, Mộng Nhi đã không muốn nói, hắn cũng sẽ không ép nàng.

Bạch Vũ Mộng vào thư phòng, hạ quyết tâm, nhất định phải chữa khỏi cổ độc cho Lam Hạo Thần, đi qua giá sách tìm mấy quyển sách, lật qua lật lại nghiên cứu.

Bạch Vũ Mộng cũng không biết có phương pháp nào không, nhưng nàng vẫn muốn nghiên cứu sách thuốc biết đâu có thể tìm được phương pháp nào đó.

Lam Hạo Thần thấy Bạch Vũ Mộng ra ngoài lâu mà không quay lại, đứng dậy đi tìm, liền thấy bóng dáng của nàng trong thư phòng, Lam Hạo Thần yên lặng đứng một lúc ngoài cửa.

Sau đó, hắn đi vào, ôm lấy Bạch Vũ Mộng từ phía sau, nhẹ nhàng đặt cằm trên vai Bạch Vũ Mộng.

Bạch Vũ Mộng giật mình: "Sao chàng lại tới đây, sao không ở trong phòng nghỉ ngơi cho tốt?"

"Ta thấy nàng đi lâu như vậy còn chưa quay lại, liền ra ngoài tìm nàng!" Lam Hạo Thần vô tội nói.

Bạch Vũ Mộng nhất thời ảo não, sao lại quên mất điều này chứ? Nàng đi lâu như vậy, nhất định hắn sẽ nghi ngờ, chỉ mong hắn sẽ không tò mò nàng ở trong này làm cái gì...

"Mộng Nhi, nàng vẫn không muốn nói cho ta biết sao? Có chuyện gì, chúng ta cùng nhau giải quyết, không cần gánh vác một mình!"

Bạch Vũ Mộng khẽ run lên, vẫn bị hắn phát hiện: "Thần, chàng biết không, cổ độc trong cơ thể chàng càng ngày càng nghiêm trọng!" Nhẹ nhàng nói xong, xoay người ôm lấy thắt lưng Lam Hạo Thần.

Lam Hạo Thần cũng ôm lấy Bạch Vũ Mộng, đặt nàng ngồi trên đùi mình: "Không sao, chúng ta cùng nhau nỗ lực được không?"

Bạch Vũ Mộng khẽ gật đầu, tựa vào người Lam Hạo Thần, không tiếp tục nói nữa. ~~diexndaflneequydomn~~ Ngoài miệng Lam Hạo Thần nói không sợ, nhưng thân thể cứng ngắc đã lộ cảm xúc của hắn.

Hắn rất sợ, sợ sau khi chết rồi, Bạch Vũ Mộng phải làm sao, hắn sợ mình sẽ ra sao nếu không có Mộng Nhi, hắn sợ nếu Mộng Nhi không có hắn, có phải lại tự phong bế bản thân hay không.

Hai người cứ như vậy mà lặng lẽ ngồi im, không hề mở miệng nói một câu, nhưng đều tự hiểu tâm ý đối phương.

Một lát sau, Lam Hạo Thần miễn cưỡng mở miệng: "Mộng Nhi, sau này, ngày nào ta cũng đều đến đây, chúng ta có thể cùng nhau hoàn thành chuyện muốn hoàn thành!"

Bạch Vũ Mộng liếc mắt nhìn hắn, chỉ biết lòng hắn cũng không tốt. Lúc này, bọn họ đều ăn ý không ai nhắc tới đề tài kia nữa, điểm quan trọng là vẫn chưa tìm ra đáp án...

Hiệu suất làm việc của Lam Hạo Thần quả nhiên rất nhanh, sáng sớm hôm sau đã có người chuyển một cái bàn của Lam Hạo Thần đến đây, văn kiện của hắn cũng được đưa đến.

Những người khác vừa thấy hành động này của Lam Hạo Thần, có chút nghiêng răng nghiêng lợi, hận bản thân vô dụng làm mất đi cơ hội tốt như vậy.

Cái gọi là lâu ngày sinh tình, nếu mỗi ngày Lam Hạo Thần và Bạch Vũ Mộng đều ở cùng nhau, nhất định sẽ nảy sinh tình cảm.

Bạch Vũ Mộng đứng trong thư phòng không nói gì nhìn đám hạ nhân này, trừng mắt nhìn Lam Hạo Thần đang đứng một bên cười đến đáng đánh đòn, hắn còn không biết xấu hổ đứng đó cười, có cần thiết phải giống trống khua chiêng như vậy không?

Chờ mọi thứ đã sắp xếp xong rồi, Lam Hạo Thần ôm chặt lấy Bạch Vũ Mộng, có chút đắc ý nói: "Về sau chúng ta có thể ở cùng nhau mỗi ngày, thật tốt!"

Bạch Vũ Mộng tròn mắt nhìn Lam Hạo Thần, khẽ cười, nâng sách thuốc của mình lên tiếp tục đọc.

Liên tục vài ngày, Bạch Vũ Mộng đều cùng Lam Hạo Thần ở trong thư phòng, đồ ăn cũng do hạ nhân đưa vào, theo lời đám hạ nhân đó nói, bọn họ ở bên trong đều vui đầu đọc sách.

Tuy rằng mọi người đều nửa tin nửa ngờ, nhưng không có cách nào, ai bảo mình không chiếm được cơ hội này chứ?

Quả thật Bạch Vũ Mộng và Lam Hạo Thần đều vội vàng tự lo chuyện của mình, ngẫu nhiên liếc mắt nhìn đối phương một cái, người còn lại cũng ăn ý nhìn qua, sau đó hai người nhìn nhau cười.

Ngoại trừ Lam Hạo Thần ngẫu nhiên đi tới ôm Bạch Vũ Mộng ngồi xuống, nghỉ ngơi một chút, cũng không có hành động gì khác.

Hôm nay, đột nhiên Bạch Vũ Mộng cũng rất hưng phấn, bởi vì nàng tìm được biện pháp có thể giúp Lam Hạo Thần, đây là một quyển sách cổ, Bạch Vũ Mộng tìm được dưới chân bàn.

Mấy ngày nay, Bạch Vũ Mộng đều đã đọc hết sách thuốc, chỉ thiếu mỗi việc lật ngược thư phòng lên, nhưng vẫn không có thu hoạch gì, tuy nhiên trong một lần tình cờ, nàng thấy được quyển sách này.

Hình như quyển sách này có từ rất lâu rồi, còn bị dùng để kê chân bàn, bên trong có rất nhiều thứ mơ hồ không rõ, còn thiếu một số trang, Bạch Vũ Mộng cũng thử ôm hi vọng đọc thử, diexndafilleqydomn không ngờ lại thật sự tìm được biện pháp, không biết cái tên ngu xuẩn nào đã lấy nó để kê chân bàn.

Lam Hạo Thần thấy Bạch Vũ Mộng cao hứng như vậy, nhíu mày, chẳng lẽ Mộng Nhi đã phát hiện ra biện pháp nào sao?

"Thần, thật tốt quá, ta tìm được phương pháp có thể trị cổ độc cho chàng rồi!"

"Vậy sao? Là biện pháp gì?" Lam Hạo Thần có chút bất ngờ hỏi.

Bạch Vũ Mộng cười thần bí, giơ quyển "Phá thư" trong tay lên, tiếp tục ngồi xuống nghiên cứu.

Bạn đang đọc truyện *Ma Y Độc Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 53: Để lộ dung mạo

Edit: susublue

Khi Bạch Vũ Mộng đọc xong quyển sách, không nhận được nhíu mày, tuy rằng có nói về loại cổ độc này, nhưng lại không nói cách giải, chỉ đề cập qua vài loại dược liệu đặc thù mà thôi.

Bạch Vũ Mộng tinh tế nhìn từng trang giấy, phát hiện bên trong còn có một tờ giấy khác, nàng nhẹ nhàng gỡ bỏ lớp giấy ngoài ra, liên tục lột vài lớp, nhìn thấy bên trong lộ ra một góc giấy màu trắng.

Bạch Vũ Mộng nhẹ nhàng rút góc giấy đó ra, dè dặt cẩn thận quan sát một chút, mới mở ra xem.

"Băng hỏa cổ, một loại cổ độc của Nam Cương, trên đời cực kỳ hiếm thấy, chỉ có đích nữ trong Hoàng thất Nam Cương mới có thể học, nhưng do nhiều nguyên nhân, mỗi hoàng tộc, chỉ có một nữ tử có thể học được. Mà nữ tử kia, sẽ trở thành thánh nữ.

Loại cổ độc này, cực kỳ lợi hại, có thể ẩn núp trong thân thể rất lâu, đến khi mười tám tuổi, độc mới phát tác, diexndafilleqydomn khi độc phát, sẽ sống không bằng chết, đau đớn mấy ngày mới có thể chết. Loại cổ độc này, bình thường sẽ bị hạ từ trong bụng mẹ, không dễ bị phát hiện, một khi phát hiện ra, ngoại trừ Thánh nữ, những người khác sẽ không cứu được."

Về phương diện này, kiếp trước sư phụ cũng có nói qua, tuy nhiên Thánh nữ Nam Cương hiện tại là ai mới được?

"Nếu muốn giải cổ độc này, còn có một biện pháp khác, chính là tìm được bốn loại dược liệu Băng Liên, hỏa tri tử, mạn châu sa hoa, Thủy Tâm bạch Quả, hơn nữa phải có máu của nữ tử có linh hồn thuần khiết làm thuốc dẫn.

Trên đời này, bốn vị thuốc kia vốn đã rất khó tìm, mà thuốc dẫn lại càng khó tìm hơn, nếu có khả năng, xin khuyên các vị, vẫn nên đi tìm Thánh nữ Nam Cương."

Bạch Vũ Mộng nhăn mày thật chặt, mấy thứ này nàng đều chưa từng nghe qua, chỉ có mạn châu sa hoa, là đã từng nghe sư phụ nói qua, hình như là mọc bên bờ của địa ngục.

Mấy thứ kia phải tìm thế nào đây? Cho dù có tìm được Thánh nữ Nam Cương, thì phải lấy lý do gì để thuyết phục nàng chữa bệnh cho Thần đây?

Lam Hạo Thần cũng đứng bên cạnh, tất nhiên cũng thấy được chữ trên giấy, có chút đau lòng ôm lấy Bạch Vũ Mộng: "Mộng Nhi, không cần phải mạo hiểm, ta không sao!"

"Không được, mặc kệ nguy hiểm thế nào, ta nhất định phải thử một lần, sau đại hôn chúng ta liền xuất phát được không?"

Lam Hạo Thần thấy Bạch Vũ Mộng quật cường như vậy, bất đắc dĩ thở dài, cuối cùng vẫn đồng ý.

Lúc Bạch Vũ Mộng và Lam Hạo Thần đi ra khỏi thư phòng, bọn họ đều đã thu lại cảm xúc, dường như chưa có chuyện gì xảy ra, không ai biết được sự bất đắc dĩ trong lòng bọn họ.

Ngày hôm sau, Bạch Vũ Mộng mang theo Hận Nhuê ra ngoài, nàng chạy đến xem tình hình của Lạc Hoa lâu.

Đi đến Lạc Hoa lâu, nơi này người đến người đi, rất náo nhiệt, Bạch Vũ Mộng vừa lòng gật đầu, xem ra Văn Bác kinh doanh chỗ này không tệ, mọi thứ đều tốt như vậy.

Bỗng nhiên nhìn thấy một người quen, Bạch Vũ Mộng lại làm như không thấy, đi vào Lạc Hoa lâu.

Văn Bác vừa nhìn thấy Bạch Vũ Mộng đến, vội vàng đi lên tiếp đón, đang muốn dẫn Bạch Vũ Mộng đến phòng riêng của nàng, Bạch Vũ Mộng lại bị một người ngăn lại.

Hiện tại có rất nhiều người nhận ra nàng, nếu nàng lại nghênh ngang đi vào căn phòng đó, ngày mai lời đồn sẽ nổi lên bốn phía, hơn nữa, thà đồn đãi một lúc, còn hơn đồn đãi cả đời.

Bạch Vũ Mộng không muốn gây chuyện, nhưng vẫn có người không chịu buông tha nàng.

"Ha! Đây không phải là Phán Vũ công chúa của chúng ta sao? Thế nào, đang lúc tranh giành quyết liệt như vậy lại đến nơi này ăn cơm sao?"

Bạch Vũ Mộng nhìn về phía giọng nói, nhú mảy, người này nàng biết, là thiên kim võ tướng Thượng Linh Suong, bên cạnh nàng có mấy vị tiểu thư khác nhưng Bạch Vũ Mộng cũng không biết.

Nhưng, nhìn phía sau có một nam nhân, bộ mặt tiểu nhân, thân hình thì gầy trơ xương, vành mắt lõm sâu, vừa nhìn đã thấy ghê tởm. Người này, chắc là ca ca của Thượng Linh Suong rồi!

Bạch Vũ Mộng chán ghét, đây là loại người nàng không thích nhất, đã không muốn gây sự bọn họ còn cố tình trêu chọc.

Bạch Vũ Mộng không để ý, xoay người đi lên lầu, nhưng Thượng Linh Suong lại bị chọc giận.

"Bạch Vũ Mộng, ngươi kiêu ngạo cái gì, không phải chỉ là quyền rũ mấy nam nhân thôi sao, cho rằng bản thân lợi hại ư! Thế nào, ra ngoài còn mang theo mạng che mặt, không dám gặp người sao?"

Bước chân Bạch Vũ Mộng dừng lại một chút, Hận Nhuê quay đầu lại, ánh mắt như đao thương bắn về phía Thượng Linh Suong, Thượng Linh Suong có chút sợ hãi lui một bước, dường như ý vào mình nhiều người, khí thế của nàng lại dâng lên.

Thượng Linh Suong la hét, trong đại sảnh liền yên tĩnh, ánh mắt mọi người đều đặt trên người Bạch Vũ Mộng và Thượng Linh Suong.

Mọi người không khỏi nghĩ thầm, thì ra đây là Phán Vũ công chúa của bà diên kia sao, khí chất như vậy, quả thực không thể coi là bà con với bà diên kia được!

Rất nhanh, mọi người đều nhìn về phía Bạch Vũ Mộng.

Bạch Vũ Mộng cảm nhận được tầm mắt phía sau, nhìn lại, liền thấy ca ca Thượng Linh Suong mắt đầy hưng phấn nhìn nàng, Bạch Vũ Mộng chán ghét nhăn mày lại.

Thật sự không muốn quan tâm bọn họ, nhưng ở đây nhiều người như vậy, nếu không nói gì, hôm nay sợ là rất khó thoát thân.

"Rốt cục ngươi muốn làm gì?" Bạch Vũ Mộng không kiên nhẫn nói.

"Ngươi có bản lĩnh thì gỡ mạng che mặt xuống, để mọi người nhìn bộ dáng của ngươi." Thượng Linh Suong rất kiêu ngạo.

Bạch Vũ Mộng chỉ nhìn Thượng Linh Suong, đôi mắt sâu thẳm, thấy Thượng Linh Suong có chút sợ hãi, dường như Bạch Vũ Mộng nghĩ, hôm nay vừa ra ngoài, không ngờ đã có người sớm an bài mọi chuyện.

Đột nhiên, liền nhìn thấy Thượng Linh Suong chạy tới, vươn tay muốn kéo mạng che mặt của Bạch Vũ Mộng xuống, lấy võ công của Bạch Vũ Mộng, tất nhiên có thể né tránh, nhưng nàng lại không trốn.

Mạng che mặt bị kéo xuống, tất cả mọi người đều khiếp sợ, vì sao lại là một bộ mặt dữ tợn như vậy, đã từng, mọi người đều cho rằng đó là một gương mặt xinh đẹp như tiên, nhưng bây giờ...

Trong mắt Bạch Vũ Mộng đầy trào phúng, người đời, có người nào thật sự bỏ qua diện mạo để thật sự đối xử với một người chứ? Nói đến cùng, chẳng qua cũng chỉ là phạm phu tục tử thôi!

Kỳ thực Bạch Vũ Mộng hoàn toàn không cần đứng ở chỗ này để mọi người chê cười, nhưng nàng muốn để tất cả mọi người biết, bộ dạng nàng rất khó coi, vừa vặn có thể ngăn cản những người đó.

Khóe mắt liếc nhìn Văn Bác vẫn như cũ cung kính đứng ở một bên, ngoại trừ ban đầu kinh ngạc, cũng không lộ ra một chút chán ghét nào, Bạch Vũ Mộng vừa lòng nở nụ cười.

Thượng Linh Sương cũng ngây ngốc, sững sờ đứng ở đó, vốn tưởng rằng Bạch Vũ Mộng sẽ rất xinh đẹp, không ngờ lại xấu như vậy.

Kỳ thực, người ngốc là bọn hắn, trước kia đã nghe đồn, Bạch Vũ Mộng xấu như Vô Diệm, sao có thể bởi vì tài hoa đến bất ngờ mà thay đổi được dung mạo chứ?

Mắt Bạch Vũ Mộng đầy thâm ý nhìn Thượng Linh Sương, liền mang theo Hận Nhuê đi lên lầu.

Cái liếc mắt của Bạch Vũ Mộng, làm cho Thượng Linh Sương rung mình, ánh mắt kia, sao có thể khủng bố như vậy?

Sau khi vào phòng, Hận Nhuê vẫn nhịn không được lên tiếng hỏi: "Tiểu thư, vì sao người không né, sao lại để bọn họ thấy dung mạo của người?"

Bạch Vũ Mộng biết trước nàng sẽ hỏi, nở nụ cười: "Như vậy có thể giảm đi rất nhiều phiền phức!"

Bạn đang đọc truyện *Ma Y Độc Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 54: Hoàng thượng tới chơi

Edit: susubluu

Hình như Hận Nhuê đã hiểu nên gật đầu, sau đó liền im lặng đứng sang một bên, không nói gì thêm.

Vừa rồi lúc bọn họ ở dưới lầu, Bạch Vũ Mộng cũng cảm giác được một ánh mắt nhìn nàng, nhưng lúc tìm kiếm, lại không tìm thấy.

Ở trong một phòng khác, Mộ Dung Tịch Lạc mặc hắc y đầy vẻ hứng thú, ha ha, trách không được hoàng huynh của hắn lại đột nhiên ở lại đây thêm vài ngày, thì ra là vì nàng ta!

Tuy rằng bộ dạng khá khó coi, nhưng nạp làm sườn phi vẫn tốt, nhìn một thân đầy khí chất, cũng không phải ai cũng có thể có được.

Bạch Vũ Mộng như đắm chiêu ngồi cạnh bàn uống trà, vừa rồi không biết vì sao ánh mắt kia làm nàng rất không thích, thậm chí có chút chán ghét.

Tâm tình tốt hôm nay đều bị phá hủy rồi, trong lòng Bạch Vũ Mộng có chút ảo não, trở lại Thính Vũ các, một câu cũng không nói, liền đi nghỉ ngơi.

Ngày hôm sau, trên đường liền truyền tin tức dung mạo Phán Vũ công chúa xấu không chịu nổi, quả thực không có cách nào nhìn thẳng.

Bạch Vũ Mộng nghe Đông Nhiễm nói với nàng, ngay cả lông mày cũng đều không hề nhăn, Đông Nhiễm tức giận bất bình: "Tiểu thư, sao bọn họ lại có thể như vậy? Tiểu thư, người nói gì đi, tiểu thư..."

Bạch Vũ Mộng buồn cười nhìn Đông Nhiễm, có chút bất đắc dĩ vỗ tay nàng một chút, diexndannlequydoon sau đó liền chăm chú nhìn Hận Nhuê, ý bảo nàng hỏi Hận Nhuê đi. Nhưng, bên ngoài lại vang lên tiếng tranh cãi ầm ĩ.

Hình như là cả nhà đều đến đây, có ba người chậm rãi đi vào sân, Bạch Vũ Mộng nhìn những người đối trá này, mắt đầy mỉa mai.

Những người có mặt ở đây, phần lớn là tới để xem náo nhiệt, trong mắt bọn họ có sự vui sướng khi người gặp họa, có giả bộ không hiểu, có tức giận. Nhưng, chính xác là không ai thật sự quan tâm.

"Không biết phụ thân huy động nhiều người đến chỗ này của nữ nhi làm gì?" Bạch Vũ Mộng làm bộ không hiểu hỏi.

"Không được giả bộ vô tội, lời đồn bên ngoài người ra nghe thử xem, bọn họ nói khó nghe bao nhiêu, diexndafnlequydoon rốt cục người có ý gì, vất vả lắm mới tạo lại được danh dự, mau đi dập tắt tin đồn đi, không phải vô công của người rất lợi hại sao?" Bạch Cẩm Trinh phần nộ quát.

"Ngài cũng nói là ta, như vậy đây là chuyện của ta, không liên quan đến các người, người bị hủy danh dự cũng là ta, không phải các người, lúc trước ta lập lại danh dự, các người cũng không có công lao, bây giờ tất nhiên cũng không cần các người xen vào." Giọng điệu của Bạch Vũ Mộng lạnh lùng.

Bạch Cẩm Trinh không nói được gì, Bạch Hàm Đại đứng một bên cảm thấy vui sướng khi người gặp họa: "Nhị muội, cũng không phải ta nói người, nhưng bộ dạng người khó coi, nên che lại mới đúng, sao còn muốn ra ngoài rêu rao? Như vậy, lỡ không ai muốn cưới người thì làm sao bây giờ?"

Lời này làm tâm trạng của Bạch Cẩm Trinh tức giận, hắn vốn trông cậy vào Bạch Vũ Mộng có thể mang đến một ít ích lợi cho hắn, nhưng hiện tại xem ra, chỉ là vọng tưởng.

"Ngươi vẫn nên quần tọt bản thân đi, chẳng lẽ, ngươi còn muốn ở trong phòng thêm mấy tháng?" Giọng nói của Bạch Vũ Mộng nhàn nhạt, nghe không ra một chút cảm tình nào.

"Ngươi... Bạch Vũ Mộng, ngươi không cần kiêu ngạo, bộ dáng giống quý của ngươi, ai còn dám cưới ngươi, đến lúc đó, ta xem ngươi có tư cách gì kiêu ngạo trước mặt ta!"

"Ai nói không ai muốn, không phải hôn kỳ của bốn vương và Mộng Nhi cũng sắp đến rồi sao?"

Nghe thanh âm này, dĩ nhiên Bạch Vũ Mộng có chút kinh ngạc ngẩng đầu nhìn lại, liền nhìn thấy Lam Hạo Thần tươi cười đi tới bên này, Bạch Vũ Mộng nâng khóe miệng lên, nở một nụ cười mê người.

Nhìn thấy người phía sau Lam Hạo Thần, mọi người vội vàng quỳ xuống: "Tham kiến Hoàng thượng, Hoàng hậu nương nương, Chiến Vương, các vị Thái tử Vương gia!"

Lam Ngạo Thiên cau mày không nói gì, cũng không để cho bọn họ đứng lên, hần nghe dân gian đồn đãi xong, mới cùng mọi người đến đây, vừa khéo liền nghe được Bạch Cẩm Trình nói chuyện.

Tuy rằng bộ dạng Bạch Vũ Mộng không tốt, nhưng, Lam Ngạo Thiên không hề chán ghét, ngược lại càng thưởng thức năng lực nhìn người của con trai mình.

"Vũ nhi, ngươi chịu ủy khuất rồi, những lời đó, ngươi không cần để trong lòng!" Lam Ngạo Thiên quan tâm, sau đó giọng điệu liền thay đổi: "Các ngươi đều đứng lên đi!" Thanh âm rất uy nghiêm.

Bạch Vũ Mộng cảm giác trong lòng ấm áp, thì ra vẫn còn có người quan tâm nàng, trong lòng càng kiên định về sau nhất định phải báo đáp.

Lam Hạo Thần nắm tay Bạch Vũ Mộng, nắm thật sự rất chặt, giống như không tiếng động an ủi nàng, dĩ nhiên Bạch Vũ Mộng quay đầu lại, cười cười với Lam Hạo Thần, tỏ vẻ nàng không sao.

"Hoàng thượng, ta không sao!" Bạch Vũ Mộng lắc đầu với Lam Ngạo Thiên, nói cho hắn biết nàng không quan tâm.

Lam Ngạo Thiên vui mừng cười cười, bỗng nhiên nhìn thấy Bạch Vũ Mộng ở một nơi đơn sơ như vậy, nhớ tới việc vừa rồi hắn theo Thần nhi đi rất xa mới đến được đây.

"Rốt cục là có chuyện gì, chỗ này có thể để người ở sao? Chẳng lẽ đường đường là Bạch phủ, ngay cả chút tiền để xây nơi ở cũng không có, để tiểu thư ở nơi đơn sơ như vậy?" Lam Ngạo Thiên thật sự phát hỏa, không ngờ Vũ nhi lại ở một nơi như vậy.

Hạ Thi Lan cũng đau lòng, nàng biết Vũ nhi ở Bạch phủ không được đối đãi tốt, không ngờ lại kém như vậy, Bạch thừa tướng này sao có thể đối xử với nữ nhi của mình như thế?

Bạch Vũ Mộng buông tay Lam Hạo Thần ra, cầm tay Hạ Thi Lan: "Hạ di, ngươi không cần lo lắng, ta không sao, dù sao cũng ở quen rồi."

Vừa nói như thế, Hạ Thi Lan càng cảm thấy Bạch Vũ Mộng đáng thương, lập tức dùng sức bén ánh mắt nhìn về phía Bạch Cẩm Trình, tuy rằng Hạ Thi Lan rất ít phát hỏa, nhưng làm Hoàng hậu, thủ đoạn nhất định phải có.

Bạch Cẩm Trình mới vừa đứng lên, lại lập tức quỳ xuống, mọi người cũng đều quỳ xuống.

"Hoàng thượng tha tội, vì thần đã từng kêu tiểu nữ đổi nơi ở, nhưng tiểu nữ không chịu, sau này cũng không nhắc tới nữa, là vì thần sơ sẩy."

Lam Ngạo Thiên hừ một tiếng: "Đừng cho ta không biết gì hết, chính ngươi làm cái gì bản thân ngươi rõ nhất, đừng tưởng rằng mình làm thừa tướng thì ta không thể làm gì ngươi." Giống như nhìn thấu sinh tử, hắn cũng sợ chết.

Lâm Thái Sương đứng một bên nhìn không được: "Hoàng thượng, thần phụ cũng từng khuyên Vũ nhi, nhưng đứa nhỏ này hơi quật cường, không chịu chuyển, chúng ta cũng không có cách nào a!"

"Ngươi là ai, có tư cách gì nói chuyện ở đây, nếu ta nhớ không lầm, nữ chủ nhân Bạch phủ vẫn là Úc Liễu!" Hạ Thi Lan cũng không ngồi không.

Lâm Thái Sương cả kinh, lập tức lại nghiêng rằng nghiêng lợi, bản thân bà đã quên, Duẫn Úc Liễu đã mất tích nhiều năm như vậy, bản thân luôn tự cho mình là nữ chủ nhân Bạch phủ, hôm nay Hoàng hậu nương nương lại không nể mặt!

"Vũ nhi, không bằng ngươi chuyển vào cung ở cùng Hạ di ngươi đi, vừa vặn cũng có thể nói chuyện với Hạ di!" Lam Ngạo Thiên quan tâm nói với Bạch Vũ Mộng.

Bạn đang đọc truyện *Ma Y Độc Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 55: Dung mạo

Edit: susubluu

Bạch Vũ Mộng cười cười: "Đã tạ ý tốt của Hoàng thượng, nhưng không cần đâu, ta ở trong này lâu rồi, cũng có chút cảm tình, dù sao từ trước đến giờ vẫn vậy."

Lời này vừa ra, càng làm cho Bạch Cẩm Trinh hoảng sợ, nữ nhi bất hiếu này, toàn nói bậy cho hần? Sau đó lại trừng mắt nhìn Lâm Thái Sương, nếu không phải bà ta luôn hà khắc với Bạch Vũ Mộng, hiện tại cũng sẽ không như vậy.

"Không bằng Mộng Nhi đến vương phủ của ta ở đi, dù sao chúng ta cũng sắp thành hôn, vừa vặn có thể làm quen sớm." Lam Hạo Thần đứng một bên miễn cưỡng đề nghị.

Bạch Vũ Mộng liếc mắt nhìn Lam Hạo Thần, nam nhân này, thật sự không lúc nào không có ý đồ với nàng, diuexndannlequydoon vừa thấy có cơ hội sẽ giờ chân đá một cước, cũng không hỏi xem nàng có muốn hay không.

Lam Ngao Thiên hơi suy nghĩ, còn chưa mở miệng, Dương Dịch Triết đã nói: "Dù sao các ngươi còn chưa thành hôn, mọi chuyện còn chưa được định đoạt, cứ như vậy vào ở trong Vương phủ cũng không tốt lắm!"

Bạch Vũ Mộng nhìn Dương Dịch Triết, hần thật sự rất ương ngạnh. Kỳ thực bọn họ đều đã buông tay, không thể yêu nhau, làm bằng hữu cũng không tệ, nhưng hần không quen nhìn Lam Hạo Thần lên mặt.

Từ lúc Bạch Vũ Mộng đề lộ ra dung mạo thật, bọn họ chỉ biết, đó là cách nàng dùng để cự tuyệt bọn họ, nàng không muốn bọn họ khó xử, nên cho bọn họ một lý do để tự động buông tay.

Cho nên, hần mới mở lời ngăn cản, kỳ thực, đứng ở góc độ bằng hữu, hần cũng cảm thấy Bạch Vũ Mộng và Lam Hạo Thần rất xứng đôi, cho nên bọn họ đều lựa chọn chúc phúc cho hai người.

Bạch Vũ Mộng nhú mày, tất nhiên nàng biết ý của Dương Dịch Triết, không ngờ, những người này lại rộng rãi như vậy, bằng hữu như bọn họ, nàng đã định rồi.

Dù sao, thêm một kẻ địch không bằng có nhiều thêm một bằng hữu, không chừng về sau sẽ hữu dụng!

Bạch Vũ Mộng cười với mấy người đó, tỏ vẻ nàng đã chấp nhận bọn họ làm bằng hữu, thấy vậy họ đều nở nụ cười, nhưng mặt Lam Hạo Thần lại đen lại.

Tất nhiên Lam Hạo Thần cũng nhìn ra được những người này đã buông tay, nhưng hần vẫn không đồng ý để cho Bạch Vũ Mộng cười với người khác.

"Được rồi, quyết định như vậy đi, Vũ nhi, ngươi thu thập một chút, ngày mai liền chuyển đến Chiến Vương phủ!" Lam Ngao Thiên cao hứng lên tiếng, hần cũng có chút ghen tị, nhưng không thể ngăn cản.

Mấy người họ nhìn nhau cười, cũng không nhớ để cho Bạch Cẩm Trinh đang quỳ trên mặt đất đứng lên, dienxxddafnleequysdoon quả thật Bạch Cẩm Trinh cũng không đề ý, nâng tay áo lau mồ hôi, thở ra một hơi.

Chờ mọi người đều đi hết, Bạch Cẩm Trinh sửa lại thái độ, còn hỏi han ân cần vài câu, mới rời đi. Bạch Vũ Mộng vẫn như trước không hề cho hần sắc mặt tốt, đến khi hần bỏ đi, Bạch Vũ Mộng mới mới một vào phòng.

Kêu Đông Nhiễm chuẩn bị nước tắm, Bạch Vũ Mộng cho bọn họ lui, một thân một mình ngâm trong nước.

Bỗng nhiên, Bạch Vũ Mộng liền phát hiện có gì đó không thích hợp, vì sao mặt mình lại có cảm giác ngứa, như là có vô số con sâu nhỏ chạy qua chạy lại.

Bạch Vũ Mộng từ trong nước đứng dậy, mặc quần áo xong, đi tới trước kính trang điểm, nhìn trên mặt thay đổi, nhưng nhìn kỹ, lại thấy không có gì thay đổi cả.

Chỉ là một lúc sau, Bạch Vũ Mộng liền phát hiện không đúng, mặt nàng hơi bị nhẵn, giống như có cái gì phủ lên vậy.

Bạch Vũ Mộng duỗi tay sờ sờ, trong lúc nhất thời cũng có chút kinh ngạc, dùng sức kéo ra, từ trên mặt của nàng rơi xuống một miếng da.

Nàng kinh ngạc mở to hai mắt, có chút sững sờ ngây ngốc nhìn vào trong gương, đây vẫn là Bạch Vũ Mộng sao?

Làn da bóng loáng nhẵn nhụi, trên mặt ngay cả một lỗ chân lông nhỏ cũng không tìm được. Mày lá liễu, hơi vênh lên, mũi nhỏ, miệng anh đào nhỏ nhắn, vết sẹo dữ tợn trên mặt biến mất không chút dấu vết.

Về mặt Bạch Vũ Mộng phức tạp nhìn lớp da nguy trang trong tay, thì ra, Bạch Vũ Mộng luôn không để cho người khác thấy dung mạo thật sự, thì ra,

nàng luôn tự nguy trang cho bản thân.

Trách không được lúc trước nhìn thấy thân thể này, nàng có trực giác, diện mạo như vậy, không xứng với thân thể này.

Tuy nhiên, một lát sau, Bạch Vũ Mộng lại đeo lớp nguy trang kia lên, bây giờ không phải lúc để người khác biết, diexndannequysdoon về phần Lam Hạo Thần, đợi đến thời cơ thích hợp, nàng sẽ tự nói cho hắn biết.

Ra khỏi phòng, Bạch Vũ Mộng nhìn thấy Đông Nhiễm đứng ở đó, đi lên phía trước hỏi: "Đông Nhiễm, trước kia ta có giao cho ngươi cái gì hay không, kêu ngươi giấu giúp ta không?"

"Tiểu thư, sao ngươi lại đột nhiên hỏi như vậy?" Đông Nhiễm nghi hoặc hỏi.

"Không có gì, chỉ là đột nhiên nghĩ đến, nhưng lại không nhớ gì cả, cho nên mới hỏi ngươi."

Đông Nhiễm cẩn thận suy nghĩ, đột nhiên cũng rất kinh ngạc nói: "Tiểu thư, hình như là có chuyện như vậy, đã lâu rồi, lúc trước ngươi giao cho ta một cái hòm bảo bối, kêu ta mang đi giấu."

"Vậy ngươi còn nhớ đã giấu ở đâu không?" Bạch Vũ Mộng có chút kích động.

Đông Nhiễm suy nghĩ một hồi, chạy tới chỗ một cây hoa quế trong viện, vùi đầu vào một hồi, một lát sau, ôm một cái hộp chạy tới trước mặt Bạch Vũ Mộng.

Bạch Vũ Mộng cầm lấy cái hòm, nở nụ cười, mang vào phòng.

Rửa sạch, Bạch Vũ Mộng phát hiện đây là một hộp gỗ đàn, hơn nữa lại có cơ quan, phải mở đúng chỗ mới được. Bạch Vũ Mộng nỗ lực lại trí nhớ.

Sau đó đưa tay nhấn dưới đáy hòm một cái, cái hòm liền mở ra. Bạch Vũ Mộng lấy một ít giấy bên trong ra xem, giấy đã có chút vàng, nhưng vẫn có thể xem

"Ta không biết mẫu thân đi đâu, bọn họ đều nói ta là đứa nhỏ không ai muốn, ngay cả phụ thân cũng không thương ta, bọn họ đều khi dễ ta, giống như ta thật sự không có mẫu thân..."

Đây giống như nhật ký của Bạch Vũ Mộng, ở đây đều ghi lại rất nhiều chuyện liên quan đến nàng.

"Hôm nay lại bị đại tỷ đánh, bọn họ cười nhạo ta, ta nhìn thấy phụ thân, cầu cứu hắn, hình như hắn có chút không đành lòng, nhưng ta không biết vì sao, hắn lại không giúp ta..."

Những chữ này xinh đẹp thanh nhã, vừa thấy là biết người viết có luyện tập, nhưng Bạch Vũ Mộng không biết, sao nàng có thể luyện tập được.

"Hôm nay hắn lại đây thăm ta, vẫn lạnh lùng như vậy, bộ dáng xa cách, nhưng, hắn có dạy ta đọc sách, viết chữ, ta thật cao hứng, bởi vì ta có thể học tập..."

"Ta nhìn thấy các tỷ muội khác ăn mặc rất xinh đẹp, hình như có khách quan trọng đến phủ, nhưng ta chỉ có một bộ quần áo rách, ta chỉ có thể lặng lẽ trốn ở góc phòng nhìn bọn họ..."

...

Bạch Vũ Mộng đọc, không khỏi cảm thấy bị ai giùm Bạch Vũ Mộng, một tiểu hài tử sao có thể đối mặt với chuyện này? Đồng thời Bạch Vũ Mộng cũng có chút tò mò, "Hắn" rốt cục là ai.

Nhưng, nhìn xuống mấy tờ giấy phía dưới, Bạch Vũ Mộng không khỏi giật mình, phía dưới, là chuyện một tiểu hài tử có thể làm được sao? Phải tuyệt vọng bao nhiêu mới làm được như vậy!

Bạn đang đọc truyện *Mã Y Độc Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 56: Tiền thân

Edit: susublu

"Thật vất vả lắm ta mới có thể đi chơi, hơn nữa, lần này là vào hoàng cung, đây là lần đầu tiên ta đến đây, ta biết, hạ di luôn thương ta, cho nên ta cũng rất thích nàng. Nhưng, lại không đến chỗ hạ di được, khi ta ở một mình, có một đám người đẩy ta xuống hồ sen, ta liều mạng hô cứu mạng, nhưng bọn họ lại chỉ đứng nhìn, không ai tới cứu ta, tất cả mọi người..."

Sau này, hạ di và Hoàng thượng đến, cứu ta lên, Hoàng thượng hỏi có chuyện gì xảy ra, nhưng mỗi người đều nói do ta không cẩn thận ngã xuống, ngay cả phụ thân, cũng luôn thờ ơ lạnh nhạt, không có một chút quan tâm.

Vì vậy, ta bị bệnh mấy ngày, trong mấy ngày này, không ai đến thăm ta, dù muốn đi tìm hạ di, cũng vẫn bất lực, chỉ có Đông Nhiễm, chỉ có mình nàng chiếu cố ta.

Chờ ta hết bệnh rồi, bọn họ lại lấy đủ loại lý do đến khi dễ ta và Đông Nhiễm, ta ngẫu nhiên nghe thấy bọn họ nói chuyện, bộ dạng ta xinh đẹp như vậy, dĩ nhiên không thể để ta gặp được người tốt thay mặt đôi đào, không thể để cho ta sống trên đời này, bằng không về sau nhất định ta sẽ xinh đẹp hơn so với bọn họ, đây chính là do tỷ tỷ và muội muội của ta nói..

Bỗng nhiên ta có chút hận bọn họ, nhưng ta biết, bản thân không có tư cách này, vì thế ta gọi hần giúp, giúp ta trở nên xấu xí, để ta có thể bảo vệ được tánh mạng.

Có lẽ ta có chút ích kỷ, chỉ vì bảo vệ tính mạng, mà biến bản thân thành như vậy. Đây lần đầu tiên hần mắng ta, nhưng cuối cùng hần vẫn giúp ta, hần nói, đó là lần cuối cùng hần giúp ta...

Ta rơi nước mắt đáp ứng, ta không thể không làm như vậy, hần làm giả một đám cháy, ta cứ như vậy mà bị "Hủy dung", bọn tỷ muội của ta cũng không muốn giết ta nữa.

Có lẽ, ta cũng rất thông minh, như vậy, sẽ tốt hơn, về sau, nhị tiểu thư Bạch gia Bạch Vũ Mộng sẽ là một người xấu xí như Vô Diễm, mà cũng vì vậy, lâu dần cũng sẽ bị lãng quên..."

Đây là nội dung trên tờ giấy, cũng đoạn dài nhất trong nhật ký, ghi lại rất nhiều chuyện, có lẽ, lúc Bạch Vũ Mộng viết xong, liền giao cho Đông Nhiễm!

Bạch Vũ Mộng không khỏi có chút cảm thán, lúc đó Bạch Vũ Mộng còn rất nhỏ đi, nhỏ như vậy, không thể tin được nàng có thể thừa nhận tất cả những chuyện này, cũng thật sự rất khổ.

Người yên tâm, tất cả những thứ này, ta đều sẽ thay người đòi lại hết, người từng làm tổn thương người, một người ta cũng sẽ không bỏ qua, mà người đã từng giúp người, ta cũng sẽ báo đáp!

Nhưng, người được gọi là "Hần" rốt cục là ai, bây giờ hần, còn sống sao, vì sao người không đề cập đến tên của hần? Hần và người, rốt cũ có quan hệ thế nào?

Bạch Vũ Mộng day day thái dương, cất hết mấy thứ này xong, mới đứng dậy giấu lại chỗ cũ, sau đó liền về giường nghỉ ngơi, hôm nay thật sự rất mệt!

Ngày hôm sau, trước cửa Bạch phủ đã có một đám người, toàn bộ đều là Hoàng thượng tự mình phái đến, đến giúp Bạch Vũ Mộng vận chuyển này nọ.

Chung quanh đầy người vây quanh, mọi người đều chỉ trỏ, hơi nghi ngờ, vì sao xấu như Bạch Vũ Mộng, Hoàng thượng còn đối xử tốt như vậy.

Mà Bạch Hàm Đại và những người còn lại đều trung ra bộ mặt đen thui, dựa vào cái gì mà Bạch Vũ Mộng được Hoàng thượng đối xử tốt như vậy, nàng ta có cái gì tốt, dĩ nhiên không thể vì sao người nào cũng đều đứng về phía nàng.

Trước khi Bạch Vũ Mộng lên xe, quay đầu nhìn thoáng qua một góc nhỏ trong Bạch phủ, nàng biết, Bạch Cẩm Ngâm ở đó, nếu nàng không sai, Bạch Cẩm Ngâm thích Lam Hạo Thần, hơn nữa, vì muốn có được Lam Hạo Thần, Bạch Cẩm Ngâm tuyệt đối sẽ không từ thủ đoạn.

Khẽ thở dài một tiếng, xem ra sau này sẽ có nhiều chuyện phải làm, chỉ mong mấy ngày nay, nơi này sẽ không xảy ra chuyện gì.

Đi đến phủ Chiến Vương, Bạch Vũ Mộng liền nhìn thấy Lam Hạo Thần tự mình chờ ở cửa, dĩ nhiên không thể cười cười, xuống xe ngựa, cùng Lam Hạo Thần đi vào trong.

Đi vào phủ, Lam Hạo Thần đưa Bạch Vũ Mộng tới phòng ngủ của nàng: "Mộng Nhi, chúng ta còn chưa thành hôn, ở cùng nhau không tốt, cho nên chỉ có thể ủy khuất nàng."

Bạch Vũ Mộng tròn mắt liếc nhìn Lam Hạo Thần, nói: "Là chàng ủy khuất mới đúng!"

Lam Hạo Thần cười đến đáng đánh đòn: "Vẫn là Mộng Nhi hiểu ta nhất, ta thật sự rất ủy khuất."

"Chiến Vương, chàng không muốn đưa ta đi dạo trong phủ, để cho ta làm quen nơi này, cũng giới thiệu mấy tiểu thiếp của chàng cho ta sao?" Bạch Vũ Mộng hỏi ngược lại.

"Mộng Nhi, nàng không nên nói đùa nữa, ở đây nàng là nữ nhân duy nhất."

"Vậy sao? Vậy chàng nói đi, ngoại trừ chỗ này, nơi khác đều có nữ nhân sao! Theo ta thấy, có phải chàng để bọn họ ở chỗ khác hay không?"

"Mộng Nhi, ngay cả phu quân nàng cũng dám trêu chọc, có phải rất vui không?!" Lam Hạo Thần nói xong liền đưa tay gỡ ngựa Bạch Vũ Mộng.

Bạch Vũ Mộng cười né tránh, bọn họ ở trong phòng tiếp tục chơi, giống như tiểu hài tử, người truy ta đuổi, giống như không biết mệt mỏi là gì.

Chờ chơi một hồi, Bạch Vũ Mộng và Lam Hạo Thần cùng nhau nằm trên giường. Lúc này Bạch Vũ Mộng mới phát hiện nóc nhà có tiếng động.

Không ngờ lại có thể nhìn thấy bầu trời bên ngoài.

Nghi hoặc nhìn thoáng qua Lam Hạo Thần, Lam Hạo Thần cười cười: "Sau này chúng ta có thể cùng nhau nằm ở đây ngắm sao."

Tuy rằng chỉ là một hành động nhỏ, nhưng Bạch Vũ Mộng vẫn rất cảm động, Lam Hạo Thần luôn đối xử tốt với nàng, luôn làm cho nàng cảm động.

Cứ yên lặng ở trong phủ Chiến Vương, mỗi ngày Bạch Vũ Mộng và Lam Hạo Thần đều ngẩng đầu ở cùng nhau, nếu Lam Hạo Thần muốn xử lý công việc, Bạch Vũ Mộng liền ở một bên giúp đỡ, hoặc là ngồi đọc sách kế bên.

Lại qua vài ngày nữa, thánh chỉ được đưa tới: "Chiến Vương và Phán Vũ công chúa đại hôn, diexnndannllequydoon khắp chốn mừng vui, dân chúng được miễn thuế ba năm, ở kinh thành bày tiệc giữa trời, mọi người đều có thể tới tham gia.

Hơn nữa sau hôn lễ, ở hoàng cung có thiết yến, mời tất cả đại thần và quý tộc, toàn bộ gia quyến cũng được tới tham gia."

Đạo thánh chỉ này ban xuống, dân chúng lập tức sôi trào: chuyện này đối với họ mà nói là chuyện lớn, không chỉ không cần bỏ tiền ra, còn có đồ ăn miễn phí.

Không khỏi có chút hâm mộ Phán Vũ công chúa, đạo thánh chỉ này vừa hạ, có thể nói lớn gần bằng với đại hôn của hoàng thượng và hoàng hậu. Các vị đại thần cũng ồn ào phỏng đoán, là Hoàng thượng sủng ái Bạch Vũ Mộng, hay do Lam Hạo Thần là ứng cử viên sáng giá cho vị trí hoàng đế.

Nhưng, mặc kệ là nguyên nhân nào, ưu thế đều nghiêng về Lam Hạo Thần, cho nên, sớm đã có rất nhiều người xây dựng lập trường, nhưng vẫn còn nhiều người do dự.

Dù sao thế cục hiện tại không ổn định, Hoàng thượng còn khỏe mạnh, nếu tới lúc đó, Hoàng thượng lại vừa lòng người khác, vậy thì làm sao bây giờ?

Cho nên rất nhiều người còn ở trạng thái trung lập.

Bạn đang đọc truyện *Ma Y Độc Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 57: Đêm trước đại hôn

Edit: susublu

Mấy ngày nay, Lam Hạo Thần có chút vội vàng, Bạch Vũ Mộng rất ít khi thấy hắn, mỗi lần đều về phủ rất trễ, hôm sau trời còn chưa sáng đã ra ngoài, thậm chí có khi còn trắng đêm không về.

Bạch Vũ Mộng nghi ngờ, nhưng cũng không nói gì thêm, dù sao nàng cũng có chuyện gấp, lễ phục đại hôn của họ đều do Bạch Vũ Mộng tự tay may.

Mỗi một đường kim mũi chỉ, đều chứa đựng tình yêu của Bạch Vũ Mộng. Lam Hạo Thần từng tranh làm, không muốn để cho Bạch Vũ Mộng mệt, nhưng không thể cản Bạch Vũ Mộng, cuối cùng chỉ có thể đồng ý.

Ngày đại hôn cũng sắp tới rồi, Bạch Vũ Mộng chuẩn bị tiến cung, lần này Bạch Vũ Mộng xuất giá từ hoàng cung, lấy thân phận một công chúa, cho nên tạm thời mấy ngày nay họ không thể gặp nhau.

Mấy ngày nay, Hạ Từ Lăng và Đường Ước Ảnh cũng luôn ở cùng Bạch Vũ Mộng, họ ra ngoài đi dạo, diexndaannllequydoon có khi ngồi nói chuyện phiếm cùng nhau, họ muốn giảm bớt cảm giác khẩn trương cho Bạch Vũ Mộng.

Đúng vậy, Bạch Vũ Mộng cảm thấy khẩn trương chưa từng thấy, đây là lần đầu tiên nàng kết hôn, kiếp trước không có cơ hội, không ngờ đến nơi này lại có thể kết hôn.

Bạch Vũ Mộng bắt buộc bản thân tỉnh táo lại, dù sao chỉ có tỉnh táo, mới có thể bảo hộ tốt bản thân, nàng biết, mấy ngày nay, nhất định sẽ rất bối rối.

Tối hôm nay, Bạch Vũ Mộng đang chuẩn bị ngủ, bỗng nhiên có một bóng người tiến vào. Bạch Vũ Mộng lập tức đề phòng, lạnh lùng hỏi: "Ai?"

"Thế nào, lâu ngày không gặp, quen ta nhanh như vậy sao?" Giọng nói của đối phương có chút tự giễu.

Bạch Vũ Mộng đột nhiên sáng lên, nhìn đến bản thân hắc y nhân bịt mặt đứng trước mặt mình, nhủ thầm, nàng quả thật không có bao nhiêu ấn tượng, người này, nàng quen sao?

"Người không phải là Bạch Vũ Mộng!" Giọng điệu hần chắc chắn.

Bạch Vũ Mộng hơi nhú mày, kinh ngạc nhìn hần: "Hả? Vì sao người cho là như vậy?"

"Vũ nhi chưa bao giờ dùng ánh mắt như vậy nhìn ta, cho dù là qua nhiều năm, nàng cũng sẽ không quên ta!"

"Người là người nàng gọi là 'Hần'?" Bạch Vũ Mộng có chút kinh ngạc hỏi.

Hắc y nam từ nhú mày, mới biết Bạch Vũ Mộng có ý gì: "Đúng vậy, làm sao người biết, còn nữa, Vũ nhi thật đang ở đâu?"

"Nàng đã chết, người không thấy bây giờ ta thay thế nàng càng tốt hơn sao? Người cũng nghe nói những lời đồn đãi rồi, ta không biết các người có quan hệ thế nào, nhưng, bằng hữu của nàng vẫn là bằng hữu của ta!"

Hắc y nam từ ngẩn người, trên mặt lập tức hiện ra một chút đau đớn kịch liệt, thì thào lầm bầm: "Lúc trước, ta không nên bỏ lại nàng như vậy, do lúc trước ta nhất thời tức giận, mới hại nàng!"

Bạch Vũ Mộng nhú mày: "Hai người các người, rốt cục có quan hệ thế nào, ta thật sự rất hiếu kỳ!"

Người kia suy nghĩ, vẫn quyết định nói ra: "Nàng đã chết, như vậy tâm của ta cũng chết. Bây giờ người thay thế nàng, thì nên thay nàng sống cho tốt!"

"Tất nhiên!"

Ánh mắt hắc y nam từ mờ lung, giống như lâm vào trong kí ức: "Lúc ta còn nhỏ đã quen nàng, lúc trước ta bị người ta đuổi giết, là nàng đã cứu ta, sau này, diexndafinleequydoon ta dạy nàng đọc sách, biết chữ, ta cũng không biết giữa chúng ta là quan hệ gì, ta biết tên của nàng, nhưng nàng lại không biết tên của ta."

Đến giờ Bạch Vũ Mộng đã hiểu, Bạch Vũ Mộng trước đây dùng từ "Hần" để thay thế, thì ra là không biết tên, không trách được.

"Người thích nàng rồi!" Một câu nói khẳng định, mà không phải là câu hỏi.

"Ta không biết, ta chỉ biết, lúc nàng muốn ta giúp nàng hóa trang thành xấu nữ, ta rất tức giận, ta biết, khi đó ta không có năng lực bảo hộ nàng, nhưng ta lại không muốn..."

"Có thể nói với ta tên của người không, xem như giúp nàng hoàn thành tâm nguyện đi!"

Nam tử có chút kinh ngạc nhìn Bạch Vũ Mộng, giật môi, do dự một hồi: "Doãn Tuyệt Ngân!"

"Tên rất êm tai, ta tin dù nàng ở dưới cửu tuyền cũng sẽ rất vui vẻ! Lâu chủ Vô Ảnh lâu!"

Doãn Tuyệt Ngân kinh ngạc nhìn Bạch Vũ Mộng, sao nàng có thể biết thân phận của mình, đang muốn hỏi, Bạch Vũ Mộng lại mở miệng trước: "Rất vui được làm bằng hữu với người!"

Doãn Tuyệt Ngân gật đầu: "Chúc phúc cho người!" Nói xong, lấy từ trong ngực ra một khối lệnh bài: "Đây là lệnh bài Vô Ảnh lâu, có thể ra lệnh người trong lâu làm việc cho người, người cũng có thể cầm nó đến địa bàn của Vô Ảnh lâu, người sẽ được tiêu xài miễn phí không giới hạn, người cũng có thể dùng nó để tìm ta."

Doãn Tuyệt Ngân cũng không biết vì sao, dù biết nàng không phải là Bạch Vũ Mộng, nhưng, diexndafinleequysdoon hần vẫn đưa thứ này cho nàng, hần cảm thấy, người này có thể tin cậy.

Bạch Vũ Mộng cầm lệnh bài, cười cười, hôm nay thu hoạch không nhỏ đâu, nhưng mà, nhận được lời chúc phúc của bằng hữu vẫn thấy rất cao hứng.

Lại qua vài ngày nữa, ba ngày sau chính là hôn lễ, Bạch Vũ Mộng và Lam Hạo Thần đã mấy ngày không được gặp mặt, tối hôm nay, Lam Hạo Thần nhin không được, đã chạy tới gặp Bạch Vũ Mộng.

Nhìn thấy Lam Hạo Thần, Bạch Vũ Mộng có chút dờ khóc dờ cười: "Không phải nói không thể gặp mặt sao, sao chàng lại tới đây?"

"Mộng Nhi, nàng có biết ta nhớ nàng nhiều thế nào không, thật là, nàng là đồ không có lương tâm!" Lam Hạo Thần cười nói, nhưng trong nụ cười lại có nỗi mệt.

Bạch Vũ Mộng có chút đau lòng, ôm Lam Hạo Thần, cũng không nói gì nữa, để Lam Hạo Thần nghỉ ngơi thật tốt, bản thân nàng ngủ thiếp đi trong lòng hần.

Trải qua một cảm giác tốt như vậy, lâu rồi không có ôm Lam Hạo Thần ngủ, Bạch Vũ Mộng thoải mái cọ cọ, rồi nặng nề ngủ.

Trước hôn lễ một ngày, Bạch Vũ Mộng ở trong viện đứng ngồi không yên, mấy ngày qua, một chút động tĩnh đều không có, căn bản không có ai tới giết người.

Nàng tất nhiên biết, Lam Hạo Thần an bài rất nhiều ám vệ ở đây, hơn nữa chính nàng cũng có người của Phụng Hoàng lâu theo đến bảo hộ, để bảo đảm hôn lễ lần này tiến hành thuận lợi.

Lúc này, trước mặt nàng đột nhiên liền xuất hiện một lão nhân cả người trắng như tuyết, diexndannlequydoon Bạch Vũ Mộng cả kinh, thấy rõ người tới là ai, mới thở dài nhẹ nhõm một hơi.

Nếu ai cũng giống như hần, những ám vệ này không phải chỉ để trang trí thôi sao? Bạch Vũ Mộng vẫy tay để bọn họ lui ra, ngược lại nhìn lão nhân trước mặt.

"Lão nhân gia, rốt cục người cũng đến thăm ta, ta còn tưởng rằng người đã quên đồ đệ như ta rồi chứ!"

"Sao ta có thể quên người được?" Thiên Sơn lão nhân cười chốt dạ: "Không phải ta đến để tặng người lễ vật kết hôn sao!"

Bạch Vũ Mộng nhũn mày nhìn hần, không biết hần có cái gì tốt muốn tặng cho nàng.

Thiên Sơn lão nhân lấy từ trong ngực ra một khối ngọc bội trong suốt, khối ngọc bội trắng hoàn toàn, thậm chí đặt ở dưới mắt trời còn không nhìn thấy được.

"Đây là lệnh bài cung chủ Mị Ảnh cung, về sau Mị Ảnh cung giao cho người, người phải quản lý cho tốt nha."

"Lão nhân gia, người xác định đến đây để tặng lễ vật, chứ không phải đến để quăng gánh nặng cho ta?"

Bạn đang đọc truyện *Ma Y Độc Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 58: Đại hôn

Edit: susubblue

Thiên Sơn lão nhân chốt dạ cười cười: "Nào có, người cảm thấy lễ vật này không tốt sao?"

Bạch Vũ Mộng liếc mắt nhìn hần, cũng không nói gì thêm, dù sao hiện tại, có nhiều thêm một lệnh bài nghĩa là có thêm nhiều người bảo hộ mình, cũng không có gì không tốt.

Thiên Sơn lão nhân cũng chỉ ngồi một lúc rồi rời đi, Bạch Vũ Mộng vốn muốn giữ hần lại, nhưng ngăn lại, có lẽ hần không muốn bị cuộc sống ràng buộc!

Hôm nay là ngày đại hôn...

Trên đường nơi nơi đều là vui mừng, treo đầy đèn lồng khác nhau.

Bạch Vũ Mộng bình tĩnh ngồi ở trước gương, tùy ý để Hạ Thi Lan trang điểm giúp nàng, diexndannlequydoon tuy rằng muốn mẫu thân giúp trang điểm, nhưng, hiện tại mẫu thân nàng không ở đây, Hạ Thi Lan làm cũng vậy thôi.

Đội mũ phượng lên, cài lên đầu cây trâm cuối cùng, Hạ Thi Lan nhìn người trong gương, mắt đầy vẻ khen ngợi. Các cung nữ hầu hạ đứng bên cạnh cũng đều kinh ngạc, ngoại trừ khuôn mặt, nhìn Bạch Vũ Mộng chỗ nào cũng đều hoàn mỹ.

Hí phục đỏ thắm làm nổi bật lên da thịt trắng nõn bóng láng của Bạch Vũ Mộng, lớp trang điểm nhàn nhạt làm mặt Bạch Vũ Mộng càng thêm tinh xảo.

Hí phục được thêu hình phượng hoàng, theo luật mà nói là không thể thêu phượng hoàng lên, nhưng Lam Ngao Thiên đặc biệt phê chuẩn nên có thể.

Bạch Vũ Mộng phục hồi thần lại, nhìn bản thân xinh đẹp trong gương, cũng có chút mất hồn, diexndannlequydoon trong lòng không khỏi trầm nghĩ, nếu dùng khuôn mặt thật, có phải sẽ đẹp hơn không.

Hạ Thi Lan nhìn Bạch Vũ Mộng, hốc mắt hơi ươn ướt: "Vũ nhi, mẫu thân của người không có ở bên cạnh, có chuyện gì, thì nói với hạ di đi."

"Đã biết, hạ di, ta nhất định sẽ bảo vệ bản thân thật tốt, hơn nữa, ở gần như vậy, ta sẽ thường xuyên đến thăm người."

"Người, đứa nhỏ này, gả qua đó phải đối xử tốt với Thần nhi, các người phải tương thân tương ái, nếu bị ức khuất gì, phải vào cung nói với hạ di, hạ di giúp người lấy lại công đạo."

"Được, ta nhất định sẽ đến nói với người." Bạch Vũ Mộng làm động tác nghịch ngợm khiến Hạ Thi Lan nở nụ cười.

Lúc này có người đến báo lại, chủ rể đã ở bên ngoài chờ, Hạ Thi Lan giúp Bạch Vũ Mộng đội khăn voan đỏ lên, đỡ nàng đi ra ngoài.

Bạch Vũ Mộng cảm nhận được hương vị quen thuộc, tay nàng được Hạ Thi Lan đặt vào trong tay Lam Hạo Thần, Lam Hạo Thần nắm tay nàng, hơi tới gần nàng, nhẹ nhàng nói: "Mộng Nhi, không cần khẩn trương, tin tưởng ta!"

Bạch Vũ Mộng nói lòng thân thể, lúc này mới phát hiện trong lòng bàn tay của mình toàn mồ hôi, mặt không khỏi đỏ lên. Hình như Lam Hạo Thần đoán được biểu cảm của Bạch Vũ Mộng, mỉm cười.

Lam Ngao Thiên và Hạ Thi Lan đều có chút vui mừng, trước kia bọn họ đều rất hiếm khi nhìn thấy Thần nhi cười, không ngờ, bây giờ hắn lại cười càng ngày càng nhiều.

Đến lúc ngồi vào bên trong kiệu hoa, Bạch Vũ Mộng mới cảm nhận được dụng tâm của Lam Hạo Thần, bên trong kiệu tất cả đều được trải thảm da báo tốt nhất màu trắng, khi ngồi xuống rất mềm mại, thoải mái.

Chung quanh cỗ kiệu hoa phủ kín hoa tươi, đủ loại kiêu dáng, mùi thơm bay vào bên trong kiệu, làm người ta vui vẻ thoải mái.

Lam Hạo Thần dùng tơ lụa mỏng làm rèm phủ kiệu hoa, để Bạch Vũ Mộng có thể nhìn thấy cảnh vật bên ngoài.

Bạch Vũ Mộng hơi xốc khăn voan lên, nhìn thấy biển người bên ngoài, hạnh phúc nở nụ cười, diẽnđafnlleequydomn hai bên đường bên ngoài phủ kín hoa tươi, đều là loại Bạch Vũ Mộng thích, còn có vài loại nàng chưa thấy qua.

Trên bầu trời cánh hoa không ngừng bay lá tả, không biết là từ chỗ nào bay ra. Những âm vệ cũng âm thầm kêu khổ, bản thân không làm sát thủ, lại đi làm người rải hoa.

Mắt Bạch Vũ Mộng ngẩn lẹ, thì ra mấy ngày nay hắn bận rộn như vậy, là vì chuẩn bị những thứ này.

Lam Hạo Thần luôn cười, toàn thành dân chúng đều muốn biết, vị Chiến Vương lúc nào cũng lãnh tâm vô tình, sao hôm nay lại tươi cười không ngừng, chẳng lẽ Phán Vũ công chúa này thật sự tốt như vậy sao?

Bọn họ đi quanh thành ba vòng, mới trở lại Chiến Vương phủ. Lam Hạo Thần nhẹ nhàng dắt Bạch Vũ Mộng xuống, gặt gao nắm lấy tay nàng, dẫn nàng đi vào.

Bên trong, các tân khách đều đến đông đủ, Hoàng thượng và Hoàng hậu cũng đã ngồi phía trên chủ vị. diiexndamlequydomn Hai người bọn họ không cần nắm dải lụa hồng, mà nắm chặt tay nhau.

Dương Dịch Triết, Thu Hằng Duệ, Mộ Dung Nam đều ở đây, trong mắt bọn họ đều có sự chúc phúc thật tâm. Mà Lam Cảnh Diệp ngồi bên cạnh, mắt đầy âm ngoan và không cam lòng.

"Nhất bách thiên địa..." Bạch Vũ Mộng và Lam Hạo Thần xoay người sang chỗ khác, không quỳ xuống, chỉ có cúi người.

"Nhị bách cao đường..." Lam Hạo Thần biết tính tình của Bạch Vũ Mộng, đã chuẩn bị sẵn sẽ không quỳ xuống, nhưng, Bạch Vũ Mộng lại kéo hắn quỳ xuống, sau đó, rất tôn kính bái một cái.

Tất cả mọi người đều sợ ngây người, họ còn nhớ rõ, Bạch Vũ Mộng đã từng nói qua: "Ta chỉ quỳ xuống lạy trời đất, lạy cha mẹ." Nhưng hiện tại, nàng quỳ xuống trước mặt Lam Ngao Thiên và Hạ Thi Lan, nói lên nàng đã thừa nhận bọn họ.

Lam Ngao Thiên và Hạ Thi Lan đều nở nụ cười, cười rất vui vẻ, người cẩn thận có thể thấy khóe mắt của Hạ Thi Lan ngấn nước mắt.

"Phu thê giao bách..."

"Kết thúc buổi lễ, đưa vào động phòng..." Rốt cục hoàn thành, Lam Hạo Thần nắm tay Bạch Vũ Mộng đi vào tân phòng.

Không cần dùng cân đòn, mà dùng tay để vén khăn hi của Bạch Vũ Mộng lên, thấy Bạch Vũ Mộng đỏ mặt, Lam Hạo Thần nở nụ cười, cười rất vui vẻ.

Thấy Lam Hạo Thần như vậy, mặt Bạch Vũ Mộng càng đỏ hơn, thẹn thùng tức giận liếc nhìn Lam Hạo Thần một cái.

Lam Hạo Thần cười ha ha, đi qua ôm lấy Bạch Vũ Mộng: "Mộng Nhi, rốt cục thì nàng cũng là của ta, rốt cục ta cũng cưới được nàng." Trong giọng nói không che giấu được hạnh phúc.

"Hừ, chàng cũng không nên khi dễ ta, mẫu hậu chàng đã nói, nếu chàng khi dễ ta, ta liền nói với nàng, nàng sẽ giúp ta lấy lại công đạo." Bạch Vũ Mộng uy hiếp nói.

"Cái gì gọi là mẫu hậu ta, hiện tại cũng là mẫu hậu của nàng, sau này không nên gọi sai." Lam Hạo Thần cũng không so đo câu trước của Bạch Vũ Mộng.

"Được rồi, bây giờ chàng nên ra ngoài tiếp rượu tân khách đi, đi nhanh đi, ta muốn nghỉ ngơi, buổi tối còn có yến hội nữa!"

"Được, ta đi trước." Lam Hạo Thần nói xong, hôn Bạch Vũ Mộng một cái, liền chuẩn bị đi ra ngoài.

"Ồi, chờ một chút chàng giúp ta nói với bọn họ một tiếng, nói buổi tối ta có một lễ vật muốn tặng cho bọn họ."

Nhìn thấy ánh mắt nghi hoặc của Lam Hạo Thần, nhưng Bạch Vũ Mộng cũng không nói thêm gì nữa, hiển nhiên không muốn giải thích, Lam Hạo Thần cũng không nói gì thêm, xoay người đi ra ngoài.

Lúc mọi người nghe thấy câu đó, phản ứng đầu tiên chính là khẳng định sẽ có cái gì đó không tốt, nhớ lúc trước khi nàng nói những lời này, đã tha một con gấu người đầy máu đến, lần này không biết lại là cái gì.

Có người chờ mong, có người bất an, cũng có người khinh thường, nhưng Lam Hạo Thần không thêm để ý bọn họ đang nghĩ cái gì, thậm chí làm sao nhanh chóng đuổi bọn họ đi.

Nhìn thấy ánh mắt nghi hoặc của Dương Dịch Triết và phụ hoàng mẫu hậu, Lam Hạo Thần chỉ có thể bất đắc dĩ nhún vai, tỏ vẻ hần cũng không biết, thật ra hần cũng rất hiểu kỳ.

Nhưng hần càng muốn đi, bọn Dương Dịch Triết lại không cho hần đi, hần đã ôm được mỹ nhân về rồi, sao bọn họ lại không chấp nhận đi chứ.

Ngày đó, Bạch Vũ Mộng và Lam Hạo Thần cử hành một hôn lễ thịnh thế...

Hôn lễ này chấn động mấy quốc gia, diênxdannllequysdonn lưu truyền mấy trăm năm, mấy ngàn năm sau, vẫn còn người nhớ tới...

Mùi dạm hồng trang, hoa tươi vạn dặm. Lam Hạo Thần và Bạch Vũ Mộng tạo ra một thiên hạ...

Hôn lễ này, từng làm bao nhiêu người ao ước, làm bao nhiêu người tán thưởng...

Hôn lễ này thành giai thoại thiên cổ...

Mà hai nhân vật chính, khi bọn họ còn sống, cũng tạo nên một đoạn truyền kỳ...

Bạn đang đọc truyện *Ma Y Độc Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 59: Khiếp sợ

Edit: susubluu

Lam Hạo Thần trở lại phòng, thấy Bạch Vũ Mộng ngồi một mình ở cạnh bàn: "Mộng Nhi, có phải đợi lâu rồi không, nàng muốn ăn chút gì hay không?"

"Không cần, đợi đến yến hội rồi ăn, bây giờ chúng ta tiến cung thôi."

Lam Hạo Thần gật đầu, lấy mạng che mặt đeo cho Bạch Vũ Mộng, Bạch Vũ Mộng hoạt bát chớp mắt, trong mắt Lam Hạo Thần có chút chờ mong.

Vào cung, đã có rất nhiều người đến, nhưng Hoàng thượng và Hoàng hậu còn chưa tới. Bạch Vũ Mộng đi theo Lam Hạo Thần ngồi vào vị trí của bọn họ.

Hiện tại Bạch Vũ Mộng đã thay bộ giá y đồ thắm ra, mặc một chiếc váy màu xanh biển, nàng bây giờ, càng thêm xinh đẹp động lòng người.

Lam Hạo Thần cũng thay một bộ y phục cùng màu, càng làm nổi bật vẻ yêu nghiệt mê người của hần.

Có một vài vị đại thần nước khác đến bắt chuyện với Lam Hạo Thần và Bạch Vũ Mộng, diexndafillequydonn phần lớn là để nói lời chúc mừng, Bạch Vũ Mộng nhàm chán nhìn bốn phía, thấy Bạch Cẩm Trình cũng muốn tới, nhưng lại có chút do dự.

Lam Hạo Thần đuổi đám đại thần này đi, nhìn theo tầm mắt của Bạch Vũ Mộng, cười cười, đưa tay ôm thắt lưng Bạch Vũ Mộng: "Mộng Nhi, nàng nói cho ta biết lễ vật kia là cái gì được không?"

Quả nhiên, Bạch Vũ Mộng thu hồi tầm mắt lại, liếc mắt nhìn hần một cái "Lát nữa chàng sẽ biết, ta muốn cho chàng một kinh hi." Nói xong ra về thần bí chớp mắt.

Cho dù Lam Hạo Thần nghi hoặc, cũng không hỏi tiếp. Một lát sau, hoàng thượng hoàng hậu cũng tới.

Mọi người quỳ lạy hành lễ xong, Lam Hạo Thần và Bạch Vũ Mộng liền đi ra ngoài hành lễ. Bạch Vũ Mộng chỉ hơi khom người: "Bái kiến phụ hoàng, mẫu hậu."

Lam Ngao Thiên và Hạ Thi Lan đều rất cao hứng: "Tốt tốt, có con dâu như con chính là phúc khí của ta!"

Lời này vừa nói ra, lại rước lấy rất nhiều ánh mắt khiếp sợ, sao nghe thế nào cũng thấy có chút kỳ quái!

"Vũ nhi, vừa rồi con kêu Thần nhi nói muốn cho chúng ta một lễ vật, rốt cục là lễ vật gì?" Lam Ngạo Thiên hỏi vấn đề mà mọi người thắc mắc.

Bạch Vũ Mộng khẽ cười cười, xoay người nhìn Lam Hạo Thần, nàng cầm lấy tay Lam Hạo Thần, kéo đến mặt mình, nàng muốn để Lam Hạo Thần tiết lộ bí mật này.

Nàng muốn Lam Hạo Thần là người thứ nhất thấy được khuôn mặt của nàng...

Lam Hạo Thần hơi ngẩn người, sau đó hình như hiểu được ý của Bạch Vũ Mộng, hơi khiếp sợ nhìn Bạch Vũ Mộng.

Bạch Vũ Mộng gật đầu, ý bảo Lam Hạo Thần có thể bắt đầu.

Tất cả mọi người đều có chút nghi hoặc, rốt cục Bạch Vũ Mộng muốn làm gì, chắc không phải là muốn ở đây trình diễn tiết mục thâm tình chứ.

Tay Lam Hạo Thần có chút run run sờ về phía sau tai Bạch Vũ Mộng, dùng sức kéo, một chiếc mặt nạ da người được kéo xuống từ trên mặt Bạch Vũ Mộng.

Lúc nhìn thấy khuôn mặt của Bạch Vũ Mộng, ngay lập tức Lam Hạo Thần ngây ngẩn cả người, dĩ nhiên qua một lúc lâu mới phản ứng lại, sau đó, Lam Hạo Thần có chút không vui nhíu mày, hẳn không muốn để cho người khác nhìn thấy Mộng Nhi đẹp như vậy.

Nhưng đã có không ít người thấy được, khi bọn hắn nhìn thấy khuôn mặt của Bạch Vũ Mộng, đều hít một ngụm khí lạnh, trời ạ, đây thật sự là Bạch Vũ Mộng sao, sao có thể trở nên xinh đẹp như vậy?

Rất nhanh, đám tiểu thư đang khiếp sợ từ từ phục hồi tinh thần lại, đều ghen tị nhìn Bạch Vũ Mộng, làm thế nào mà Bạch Vũ Mộng lại thay đổi chóng mặt như vậy, không chỉ thông minh hơn, lại còn trở nên đẹp hơn.

Vừa rồi kéo mặt nạ xuống, có thể chứng minh nàng luôn luôn nguy trang, không ngờ nàng nguy trang tốt như vậy, không ai có thể phát hiện, không biết Chiến Vương biết Bạch Vũ Mộng lừa hắn sẽ nghĩ gì?

Có phải không cần nàng nữa không, có phải sẽ chán ghét nàng không? Rất nhiều người nghĩ như vậy.

Có một số người ngẩn đầu nhìn sắc mặt Lam Hạo Thần, phát hiện Lam Hạo Thần luôn cau mày, càng khẳng định bản thân nghĩ đúng.

"Ha ha ha, thật không ngờ, Vũ nhi đúng là một mỹ nhân, thật là khuynh quốc khuynh thành!" Tâm tình Lam Ngạo Thiên rất tốt, cười lớn khen ngợi.

Bạch Vũ Mộng nhàn nhạt cười, ngược lại nhìn về phía Lam Hạo Thần.

Lam Hạo Thần cũng chậm rãi tới gần Bạch Vũ Mộng, ở bên tai của nàng nghiêng răng nghiêng lợi nói: "Thật muốn giấu nàng đi, tiểu yêu tinh!"

Nghe hắn nói như thế, Bạch Vũ Mộng nở nụ cười, nụ cười phong hoa tuyệt đại, làm tất cả mọi người đều ngây ngốc.

Trở lại chỗ ngồi, mọi người đều tận tình cười nói, Bạch Vũ Mộng và Lam Hạo Thần cũng thân mật lặng lẽ nói chuyện với nhau.

Khóe mắt Bạch Vũ Mộng liếc nhìn một bóng người, nhìn thấy động tác của người kia, mắt Bạch Vũ Mộng lạnh như băng.

Tất nhiên Lam Hạo Thần cũng chú ý tới, hắn nhìn theo ánh mắt của Bạch Vũ Mộng, liền nhìn thấy Bạch Hàm Đại âm ngoan nhìn về bên này, mà Bạch Cẩm Ngâm ngồi bên cạnh nàng một chút phản ứng cũng không có.

Bạch Vũ Mộng và Lam Hạo Thần liếc mắt nhìn nhau, đều nhìn thấy nghi hoặc trong mắt nhau, dĩ nhiên Bạch Cẩm Ngâm, rốt cục muốn làm gì, lúc trước hao tổn tâm cơ, hiện tại lại bất động thanh sắc.

Bạch Vũ Mộng lấy cớ có chút buồn đi theo Bạch Cẩm Ngâm ra ngoài, một đường đi theo Bạch Cẩm Ngâm, lúc Bạch Cẩm Ngâm đi vào một cái sân rách nát, sau đó lại không thấy đâu nữa.

Bạch Vũ Mộng vừa định vào xem, chỉ thấy bên ngoài lại có một nam nhân đi đến, nhìn rất gầy yếu, bộ dáng thư sinh nhu nhược, nhưng Bạch Vũ Mộng lại thấy trong mắt hắn đầy vẻ âm ngoan, khát máu.

Vốn muốn đi theo người này vào, lại sợ đã thảo kinh xà, nên không đi theo. Đợi một lúc, vẫn không thấy ai đi ra, nên trở về yến hội.

Nàng không biết, lúc nàng rời đi không lâu, trong góc sân có một người bước ra, về mặt âm trầm nhìn theo hướng Bạch Vũ Mộng rời đi.

Vốn cho rằng đã rất cẩn thận, không ngờ vẫn bị nữ nhân này phát hiện, vốn nghĩ có thể thu nhận nàng để dùng, nhưng hắn phát hiện, điều này không có khả năng.

Làm hắn ngạc nhiên là, Mộ Dung Nam lại âm thầm đoạt lại một phần thế lực trên triều đình, nhưng hắn ta làm sao mà biết mình giờ trò, chỉ có một khả năng duy nhất chính là...

Bản thân hắn đối với nàng còn có một chút hứng thú, nhưng hiện tại xem ra, nữ nhân này, nếu không thể không trừ khử, sẽ rất nguy hiểm. Nếu nàng đứng về phía Mộ Dung Nam, nhất định sẽ là một bất lợi to lớn đối với hắn.

Bạch Vũ Mộng trở lại bên cạnh Lam Hạo Thần, nhìn thoáng qua vị trí của Bạch Cầm Ngâm, ánh mắt hơi lóe ra, nếu vừa rồi nàng không nhìn lầm, người kia chính là Mộ Dung Tịch Lạc, hơn nữa, hắn đã phát hiện ra nàng.

Bạch Vũ Mộng nói nhỏ vào tai Lam Hạo Thần, nhẹ nhàng hỏi một câu: "Về Mộ Dung Tịch Lạc, chàng biết được bao nhiêu?"

Tuy Lam Hạo Thần có chút nghi hoặc, nhưng vẫn trả lời: "Hắn là tam hoàng tử Mộ Dung Quốc, từ nhỏ không tranh không giành, đối với bất kỳ kẻ nào cũng đều rất lạnh nhạt, trên người luôn toát ra vẻ phong độ của người trí thức."

"Vậy chàng có biết dã tâm của hắn không?"

Lam Hạo Thần sững sốt, Bạch Vũ Mộng chậm rãi kể mọi việc cho Lam Hạo Thần, Lam Hạo Thần sau khi nghe xong, cũng nhíu mày.

Đối với Mộ Dung Tịch Lạc, hắn cũng không phải không biết, nhưng cũng chỉ ngẫu nhiên nghe qua tin đồn có liên quan đến hắn mà thôi.

Bạn đang đọc truyện *Ma Y Độc Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 60: Hãm hại

Edit: susubluu

Bạch Vũ Mộng liếc thấy Bạch Cầm Ngâm đã trở lại, xem ra, đáp án không cần nói cũng biết, nữ nhân gặp mặt Mộ Dung Tịch Lạc, chính là Bạch Cầm Ngâm, quan hệ giữa bọn họ là thế nào?

Bạch Vũ Mộng không biết, nàng cũng không suy nghĩ gì cả. Một lát sau, một nha hoàn đi tới nói với nàng: "Chiến Vương phi, Đức phi nương nương cho mời!"

"Đức phi nương nương có chuyện gì quan trọng không? Đợi lát nữa yến hội kết thúc ta sẽ cùng Mộng Nhi đến thỉnh an Đức phi." Lam Hạo Thần quyết đoán cự tuyệt.

Nha hoàn kia có chút khó xử, Bạch Vũ Mộng cười cười, nhẹ nhàng nhéo tay Lam Hạo Thần: "Không sao, Đức phi nương nương đã mời, tất nhiên ta sẽ đi!"

Lam Hạo Thần còn muốn nói gì nữa, nhưng lại bị Bạch Vũ Mộng ngăn lại, hắn biết Bạch Vũ Mộng có suy nghĩ của mình, nhưng hắn vẫn không muốn để Bạch Vũ Mộng đi mạo hiểm.

Hôm nay thân thể Đức phi bệnh nhẹ, nên không tới tham gia yến hội, Bạch Vũ Mộng biết, dĩ nhiên sẽ chờ Bạch Vũ Mộng. Hơn nữa, Đức phi chính là thân thích của Lâm Thái Sùng.

Bạch Vũ Mộng đi theo tiểu nha hoàn kia, thấy cảnh sắc chung quanh dần dần trở nên hoang vắng, biết bọn họ nhất định đã có chuẩn bị sẵn rồi, nhưng nàng vẫn làm bộ như không biết hỏi: "Người muốn đưa ta đi đâu, chỗ này không phải hướng đến điện của Đức phi?"

Tiểu nha hoàn có chút lo lắng, nhưng làm bộ bình tĩnh nói: "Chiến Vương phi có điều không biết, nô tì dẫn người đi đường tắt, sẽ đến nhanh hơn."

Bạch Vũ Mộng ừ một tiếng, không nói chuyện nữa. Bọn họ thật quá coi thường mình rồi, lại phải một nha hoàn nhát gan như vậy đi dẫn đường.

Bạch Vũ Mộng vừa đi vừa thưởng thức cảnh sắc chung quanh, làm bộ nhàn nhã, cái gì cũng không biết.

Nha hoàn đưa Bạch Vũ Mộng đến một cung điện, Bạch Vũ Mộng lại hỏi: "Nơi này không giống với cung điện của Đức phi, người đưa ta tới đây làm gì?"

"Hồi Chiến Vương phi, Đức phi nương nương không vui, cho nên kêu nô tì đưa ngài đến đây, đợi nàng trở về gặp người. Nếu không có gì chuyện nữa, vậy nô tì ra ngoài trước."

Bạch Vũ Mộng gật đầu, không quan tâm đến nha hoàn này nữa. Đi vào trong, dĩ nhiên sẽ phát hiện chỗ này có một mùi hương kỳ lạ, nếu nàng không lầm, nó là mùi dược.

Lạnh lùng nở nụ cười, nhìn nha hoàn đang cấp tốc khóa trái cửa, Bạch Vũ Mộng vẫn nhìn không được trọn tròng mắt, là ai nghĩ ra kế hoạch này, gốc như vậy sao?

Bạch Vũ Mộng lấy một viên thuốc trong tay áo ra, nuốt xuống, sau đó bắt đầu đi dạo trong này. Nơi này hình như là một tòa Phật đường, ở đối diện cửa

có một pho tượng phật rất to.

Cổ nhân không phải đều rất tin phật sao, sao lại dám làm chuyện xấu xa trong phật đường chứ.

Đột nhiên, Bạch Vũ Mộng nghe thấy âm thanh mở khóa. Nàng đưa lưng về phía cửa, nhưng cũng biết là có người đi vào.

Xoay người sang chỗ khác, liền thấy một nam nhân rất đáng khinh đi đến mờ ám nhìn Bạch Vũ Mộng. Bạch Vũ Mộng nhú mày, xác định không có người nào khác, đá một cước về phía hắn.

Bạch Vũ Mộng nghênh ngang đi ra ngoài. Sau khi ra ngoài, phía sau xuất hiện một hắc y nhân, diễnxndafnlēcquydonn khiêng một bao vải đen ném vào phòng, rồi biết mất.

Ở yến hội, Lam Hạo Thần có chút lo lắng nhìn ra ngoài, đến khi Linh Trần trở về báo cáo với hắn gì đó, hắn mới buông lỏng lỏng mày luôn nhú chặt.

"Hoàng thượng, nô tì có chuẩn bị một vài màn biểu diễn ở Ngự hoa viên, thỉnh Hoàng thượng đi giá đến xem!" Thục phi nói.

Lam Hạo Thần nhìn chằm chằm Thục phi, đến khi da đầu nàng ta run lên, mới nhàn nhạt thu hồi ánh mắt. Thì ra chuyện lần này, Thục phi cũng có tham dự, dã tâm của đám phi tử này cũng không nhỏ.

Tâm tình Hoàng thượng có vẻ rất tốt, lập tức đồng ý lời đề nghị này.

Đi đến Ngự hoa viên, Thục phi sớm đã chuẩn bị tốt, mọi người vừa ngồi xuống, liền có một nha hoàn hoang mang rối loạn chạy tới, nói gì đó bên tai Thục phi.

Chỉ thấy sắc mặt Thục phi thay đổi, nhưng khôi phục lại vẻ bình thường rất nhanh, nàng cười nói với mọi người: "Thật ngạ quá, tiết mục ca múa có một chút vấn đề, sợ là không thể để cho mọi người thưởng thức rồi."

Mọi người đều rất khôn khéo, đều biết đã xảy ra chuyện, nhưng cụ thể là gì cũng không biết, nhưng Lam Ngạo Thiên lại không cho phép người khác nắm sơ hở để đùa giỡn.

"Sao lại thế này, có chuyện gì, mau nói đi!"

"Hoàng thượng, chuyện này..." Thục phi có chút khó xử mở miệng, nhưng lại không thể cãi lại mệnh lệnh, giọng nói run run: "Vừa rồi có nha hoàn nhìn thấy Chiến Vương phi và một nam tử đi vào một cung điện, ở rất lâu trong đó vẫn chưa đi ra, sợ sẽ xảy ra chuyện, nên bẩm báo với ta, hi vọng nô tì có thể đi xem."

Nàng vừa nói xong, mọi người đều khiếp sợ, mới vừa đại hôn, liền nhìn thấy Chiến Vương phi đi cùng một nam tử khác, dù là ai cũng sẽ không chịu nổi! Mọi người bắt đầu nhìn về phía Lam Hạo Thần.

Lại nhìn thấy Lam Hạo Thần tỏ vẻ vô sự, chẳng lẽ bọn họ thân mật đều là giả bộ, diễnxndafnlēcquysdonn cho nên lúc Chiến Vương nghe thấy tin tức này mới không hề có phản ứng gì. Nếu không, một nam nhân nghe thấy thê tử của mình ở cùng một nam nhân khác, cũng sẽ có chút cảm xúc.

"Không có khả năng, người không được nói xấu Vũ tỷ tỷ!" Hạ Tử Lăng tức giận mắng.

"Có hay không đi qua xem chẳng phải sẽ biết sao!" Giọng nói của Bạch Phù Như hơi kỳ dị.

Nàng vừa nói xong, mọi người đều muốn đi đến đó để xem, Lam Ngạo Thiên cũng có chút không tin, vì thế quyết định đi xem kết quả.

Một đám người chậm rãi đi đến cung điện đó, mỗi một bước đi, trong lòng bọn họ còn suy nghĩ rất nhiều thứ, đại đa số đều là tò mò.

Đi đến cửa cung điện kia, thật sự loáng thoáng nghe được tiếng rên rỉ bên trong truyền ra, các tiểu thư không khỏi đỏ mặt lên, mà rất nhiều người nhìn về phía Lam Hạo Thần.

Lam Hạo Thần hơi nhú mày, những người này lại dám dùng thủ đoạn này để hãm hại Mộng Nhi, thật sự không thể tha thứ được.

Mà ở trong mắt người khác, lại nghĩ Lam Hạo Thần đang tức giận, dù sao có nam nhân nào nhìn thấy thê tử của mình hồng hạnh xuất lại thấy dễ chịu, diễnxndanlequydonn huống chi lại là thê tử mới cưới.

Chẳng lẽ Chiến Vương có bệnh sao? Mới vừa đại hôn, vương phi của hắn nhin không được chạy đến đây vụng trộm với nam nhân khác.

Lam Ngạo Thiên có chút do dự, hắn không biết có nên mở cửa ra không, hắn biết Vũ nhi sẽ không làm ra loại chuyện như vậy, nhưng không ai biết bên trong có cái gì, không chừng lại nhục mạ tôn nghiêm hoàng thất.

Nhưng, lúc này Hạ Thi Lan lại tiến lên: "Hoàng thượng, vào thôi, ta tin tưởng Vũ nhi, nàng sẽ không làm ra chuyện như vậy."

Lam Ngạo Thiên không do dự nữa, gạt đầu, đẩy cửa đi vào, mọi người cũng đều tò mò theo vào, muốn nhìn thử xem bên trong có chuyện gì.

Bạn đang đọc truyện *Ma Y Độc Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 61: Phẫn hãm hại

Edit: susubluu

Vừa đi vào đã thấy, một hình ảnh làm cho người ta đỏ mặt tới mang tai. Đám tiểu thư khuê các đều xấu hổ che kín mặt, nhưng vẫn nhìn không được nhìn qua khe hở.

Nhìn nam nhân đang động dục kia, trên người đều là mồ hôi, hai người bọn họ, ngay cả có người đi vào cũng không phát giác, tiếp tục vận động. Mặt nữ tử nằm bên dưới bị che khuất, nhìn không rõ lắm.

Bên ngoài, Lâm Thái Sương đắc ý cười, hung hăng nhìn nữ tử kia, Bạch Vũ Mộng, người cũng có ngày hôm nay, ta muốn khiến cho người từ nay về sau vĩnh viễn không ngẩng đầu lên được.

Tiếc là Đại nhi không nhìn thấy được điều này, nhưng mà, sao này giờ không thấy Đại nhi?

Lam Ngao Thiên lập tức kêu thị vệ kéo hai người kia ra, bọn họ đều không phối hợp, không ngừng giãy dụa.

Thị vệ lấy hai thùng nước lạnh đến, tạt vào hai người bọn họ, lập tức hai người liền tỉnh lại.

Lúc này từ trong đám người có một nam nhân trung niên cường tráng chạy đến, đến khi nhìn thấy nam tử kia, mới vội ngoai bả ra phủ lên người hắn, nhìn sắc mặt Hoàng thượng biến thành màu đen, liền quỳ trên mặt đất liên tục cầu xin tha thứ.

Mọi người càng muốn biết nữ tử kia là ai, chỉ nghe thấy tiếng kêu của nàng ta, nhìn loại tình huống này, "A..."

Một tiếng thét chói tai vang lên, nữ tử sợ hãi co người lại, lúc này Lâm Thái Sương mới nhìn rõ người đó, không ngờ lại là nữ nhi của mình, Bạch Hâm Đại!

Vội vàng chạy tới, vội ngoai sam mặc vào cho Bạch Hâm Đại. Bạch Hâm Đại gất gao ôm lấy Lâm Thái Sương, cả người đều run run, tại sao có thể như vậy? Đáng lẽ phải là Bạch Vũ Mộng mới đúng!

Lâm Thái Sương cũng có chút kinh ngạc, không phải là Bạch Vũ Mộng sao, sao lại thành nữ nhi của mình, diexndaanlequysdonn về sau nàng làm sao nhìn người đây, bây giờ nhiều người như vậy, phải làm sao bây giờ?

Ánh mắt mọi người đều tập trung về bên này, muốn tìm bóng dáng lạnh nhạt của nàng ta, lại không nhìn thấy.

"Người đang tìm ta sao?" Bạch Vũ Mộng như bóng ma đi ra từ chỗ tối.

Nhìn thấy Bạch Vũ Mộng, mọi người lại khiếp sợ, vừa rồi rõ ràng nói là Bạch Vũ Mộng ở bên trong, bây giờ Bạch Vũ Mộng lại đứng ở bên ngoài, mọi người lập tức đoán được có chuyện gì xảy ra.

Bạch Vũ Mộng đi đến bên cạnh Lam Hạo Thần, hoạt bát chớp mắt với hắn, Lam Hạo Thần sùng nịch cười cười, vươn tay sờ tóc Bạch Vũ Mộng.

"Bạch Vũ Mộng, sao người lại ở chỗ này, nhất định là người, nhất định là người hãm hại ta đúng không?" Bạch Hâm Đại phẫn hận hô to, thân thể run run.

"Sao người lại khẳng định là ta hại người, hơn nữa, vừa rồi ta ở bên kia ngắm hoa, sao phải ở chỗ này? Chẳng lẽ, người biết ta nhất định sẽ tới đây sao?" Bạch Vũ Mộng tựa vào người Lam Hạo Thần, nhũn mày hỏi.

Trong lúc nhất thời Bạch Hâm Đại không nói được gì, chỉ có thể nhào vào lòng Lâm Thái Sương khóc.

"Bạch Vũ Mộng, sao người có thể nhẫn tâm như vậy, dù thế nào, nàng cũng là tỷ tỷ của người, sao người có thể đối với nàng như vậy, danh dự của nữ tử rất quan trọng!" Lâm Thái Sương đau lòng khóc.

Mọi người lại không khỏi nhìn về phía Bạch Vũ Mộng, chẳng lẽ thật sự Chiến Vương phi làm?

Mắt Bạch Vũ Mộng lạnh lùng, giọng điệu cũng trở nên rất lạnh: "Nếu thật sự là ta làm, diexndaanlequysdonn vì sao ta lại dùng thanh danh của mình để mạo hiểm?" Lời nói của Bạch Vũ Mộng đã thức tỉnh tất cả mọi người.

Dừng một chút, còn nói thêm: "Hơn nữa, sao người lại cho rằng nhất định là ta làm, hay là, vốn là các người lập kế hoạch hãm hại ta, nhưng cuối cùng trộm gà không thành lại còn mất cả nắm gạo?"

Trong nháy mắt Lâm Thái Sương không nói được gì nữa, lúc này mọi người mới biết được chân tướng mọi chuyện, vốn chuyện này chính là một âm mưu được lên kế hoạch sẵn.

Giọng nói của Bạch Vũ Mộng lạnh như băng: "À, ta còn quên một việc nữa, vừa rồi Đức phi nương nương bảo ta đến gặp nàng, nhưng không biết tại sao lại bị đưa đến một chỗ khác, trong lúc nhất thời bị cảnh sắc mê hoặc, nên quên mất!"

Nàng vừa nói xong đã tiết lộ ngay vị đầu sỏ gây nên mọi chuyện là Đức phi nương nương, mọi người không khỏi cảm thán, Chiến Vương phi thật sự rất thông minh.

Sắc mặt Lam Ngao Thiên mặt đã sớm đen thui, đám hậu phi này, không chịu giảm bớt việc cho hắn, sớm muộn cũng có một ngày hắn thanh lý tất cả bọn họ.

Không khỏi nhìn thoáng qua Hạ Thi Lan, mấy năm nay cũng thật sự vất vả cho nàng. Trước kia không thể đắc tội đại thần, nhưng hiện tại, hắn lại có lí do thích đáng để xử phạt bọn họ.

"Trong cung đã xảy ra chuyện như vậy, thật sự là nỗi sỉ nhục của hoàng thất, Đức phi không tuân thủ phụ đức, lòng dạ hẹp hòi, niệm tình phụ thân trung quân vì nước, đặc xá tử tội, trục xuất khỏi hậu cung, giáng làm thứ dân."

Lời này vừa nói ra, tất nhiên mọi người đều biết ý của Hoàng thượng, phụ thân Đức phi vốn định cầu tình, dieneendafillequysdonn nhưng Hoàng thượng đã nói vậy, là đã cho hắn mặt mũi rồi, như vậy hắn không thể cầu tình nữa, bằng không vị trí này của hắn cũng khó giữ.

"Còn hai tiện nhân này, dẫn xuống loạn côn đánh chết cho trảm." Lửa giận của Lam Ngao Thiên rất lớn.

Ngay lập tức tiếng cầu xin tha thứ vang vọng khắp nơi thành, Bạch Cẩm Trinh quỳ trước mặt Lam Ngao Thiên: "Hoàng thượng, xin nghe thần nói, tha cho tiểu nữ đi, nhất định không phải nàng tự nguyện, nhất định là có người bức nàng."

"Hả? Vậy người nói xem, là ai bức nàng?" Lam Ngao Thiên lạnh lùng hỏi.

Trên lưng Bạch Cẩm Trinh toát mồ hôi lạnh, hắn biết, Hoàng thượng rất tức giận: "Hoàng thượng, nhất định là nam tử này bức nàng, thỉnh Hoàng thượng làm rõ!"

Hắn muốn nói là Bạch Vũ Mộng, nhưng hắn biết hiện tại Bạch Vũ Mộng rất được sủng ái, chỉ cần hắn không cẩn thận, không chỉ không cứu được nữ nhi, mà có thể tự hại mình nữa.

"Sao? Là vậy sao?" Lam Ngao Thiên tức giận.

Nhưng vị kia đại thần bên kia cũng mở miệng: "Hoàng thượng, nếu tiện nhân kia không thông đồng với con ta, sao con ta có thể phạm vào sai lầm này chứ!"

Bạch Vũ Mộng nhìn tròn mắt trước mặt, có chút nhảm chán: "Ta nói này, sao các ngươi không chịu nhìn rõ xem tình huống bây giờ thế nào chứ, thấy các ngươi bình thường cũng rất khôn khéo, sao đến lúc quan trọng, ta lại thấy các ngươi nên cáo lão hồi hương vậy!"

Bạch Vũ Mộng nói một câu khiến mọi người cảm thấy bất an, tất nhiên bọn họ biết địa vị của Bạch Vũ Mộng trong lòng Lam Ngao Thiên, hưởng hờ hình như Lam Ngao Thiên cũng có ý này, nếu thật sự... Như vậy hậu quả rất khó lường.

Lam Ngao Thiên cũng có chút giận, không kiên nhẫn muốn nhìn đám người này. diexndannleequydonn Nhưng Bạch Vũ Mộng cũng không bỏ qua dễ dàng như vậy, làm sao có thể để bọn họ tiện nghi được?

"Phụ hoàng, ta thấy, không bằng làm như vậy đi, nam tử, thì cho tiến cung, còn nữ tử..." Bạch Vũ Mộng cố ý dừng một chút, lại nói: "Thì đưa vào kỹ viện đi, bọn họ đã thích động dục như vậy, nên để bọn họ hưởng thụ cho đủ."

Quả nhiên, lại làm cho mọi người nhìn đến rớt tròng mắt, nhưng không ai dám nói gì cả, tâm tình Lam Ngao Thiên chuyển tốt rất nhanh, vì hai chữ "Phụ hoàng" nên hắn đã đồng ý.

Lam Hạo Thần lại có chút bất đắc dĩ bóp mũi Bạch Vũ Mộng: "Vật nhỏ, nên nguôi giận rồi!"

Bạch Vũ Mộng thỏa mãn gật đầu, cũng không quản những ánh mắt sau lưng, cùng Lam Hạo Thần đi ra ngoài.

Bạn đang đọc truyện *Ma Y Độc Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 62: Nhớ lại

Edít: susublue

Trên đường trở về, Bạch Vũ Mộng hỏi Lam Hạo Thần: "Là chàng cho người đưa nàng ta đến đó đúng không, ta không có can đảm làm chuyện thiếu đạo đức như vậy."

"Nàng nói là ta, vậy thì ta thừa nhận, bọn họ thật ác độc, lại dám dùng biện pháp này."

...

Trở lại phòng, Lam Hạo Thần ôm Bạch Vũ Mộng, Bạch Vũ Mộng có chút phòng bị nói: "Chàng muốn làm gì?"

"Mộng Nhi đã quên hôm nay là ngày gì rồi sao? Nàng quên nhưng ta không quên, có phải chúng ta nên làm chút chuyện gì đó không?"

Bạch Vũ Mộng lại nghiêm túc đẩy Lam Hạo Thần ra, tránh khỏi cái ôm của hắn, đứng trước cửa sổ, nhìn ánh trăng bên ngoài.

Lam Hạo Thần biết Bạch Vũ Mộng đang suy nghĩ chuyện gì, nên không quấy rầy nàng. Thật lâu sau, bên cửa sổ truyền đến một tiếng thở dài nhẹ nhàng, diexndanlequysdon nhẹ đến nỗi không thể nghe thấy: "Thần, ta kể một câu chuyện xưa cho chàng nghe!"

"Được, nhưng, bây giờ trời lạnh chúng ta lên giường nằm trước đi!" Lam Hạo Thần có chút đau lòng mở miệng.

Bạch Vũ Mộng đóng cửa sổ, nằm vào trong chăn với Lam Hạo Thần, nàng nhìn Lam Hạo Thần một lúc lâu, nhưng vẫn không có dũng khí để nói.

"Mộng Nhi, nàng nói đi, chúng ta đã là phu thê, không phải sao?"

Bạch Vũ Mộng hít một hơi thật sâu, chậm rãi mở miệng: "Rất lâu, rất lâu trước kia, lâu đến nỗi ta không còn nhớ là lúc nào nữa, vào lúc ấy, có một tiểu cô nương, mỗi ngày đều sống rất vui vẻ, phụ mẫu nàng đều rất thương yêu nàng, nàng có gia thế hiển hách, nàng được sủng lên tận trời, nàng luôn luôn cho rằng, bản thân là người hạnh phúc nhất."

Mắt Bạch Vũ Mộng ngấn lệ, kể chuyện này làm cho nàng lại nghĩ tới cha mẹ ở kiếp trước. Lam Hạo Thần vươn tay, ôm chặt Bạch Vũ Mộng, để nàng cảm nhận được sự ấm áp.

"Có một ngày, nàng đi chơi một mình, bị một đám người bắt cóc, nàng bị đưa tới một nơi rất đáng sợ, bọn họ đều rất hung dữ."

Nàng bị nhốt trong một căn phòng tối, nàng phát hiện, có rất nhiều người bị nhốt ở đây giống nàng. Mỗi ngày, đều có nhiều người cho nàng đồ ăn, nhưng nàng được nuông chiều từ nhỏ, vốn dĩ không thèm những thứ đồ ăn đó.

Sau này, bọn họ bị bức bách học đủ loại võ thuật, mỗi ngày đều phải trải qua cuộc sống không phải của mình. Tiểu cô nương kia cũng dần dần quên mất cái gì gọi là cười.

Vào một ngày nọ, bọn họ bị đưa đến một nơi rất lớn, mỗi người đều được phát cho một cây đao, một người ở đó nói cho bọn họ biết, chỉ có duy nhất một người thắng, nếu không thể sống thì sẽ chết.

Tiểu cô nương không muốn chết, nàng liều mạng vùng đao nhỏ, giết từng người một. Lúc nàng nhìn thấy đối thủ của mình cũng là tiểu hài tử bằng tuổi với mình, diendannlequydonn hơn nữa trong mắt có sự sợ hãi và khiếp đảm, nàng hơi do dự, nhưng vì khát vọng muốn sống, khiến nàng liều lĩnh giết sạch những người đó.

Trận chiến ấy, kéo dài ba ngày ba đêm, tiểu cô nương dựa vào nghị lực hơn người mà chống đỡ tới cuối cùng, những người ở đó đều bị giết sạch, người nàng đầy máu, mặt đất cũng đầy máu, trên cơ thể của nàng dính đầy máu của mấy ngàn đứa trẻ.

Nhìn những đứa nhỏ nằm trên mặt đất dù chết nhưng vẫn còn rất tức giận, nàng vô lực nhắm hai mắt lại, nàng thấy người ở bên ngoài rất vừa lòng, nàng biết nàng có thể sống, đó là lần đầu tiên nàng giết người, lần đầu tiên giết nhiều người như vậy.

Sau khi nàng tỉnh lại, đã là nhiều ngày sau, từ đó về sau, mỗi ngày nàng đều sống cuộc sống không phải của mình, nàng giết người càng lúc càng nhiều, đến cuối cùng, nàng nghiện máu tươi như nghiện ma túy."

"Đủ rồi, không cần nói nữa, Mộng Nhi, chúng ta ngủ thôi!" Lam Hạo Thần đau lòng nói.

Nhưng Bạch Vũ Mộng lại giống như không nghe thấy, trái lại tiếp tục nói: "Sau này, tiểu cô nương kia không tiếp nhận vị trí của người đó, nàng giết sạch bọn chúng, giết sạch những người đã ở bên nàng trong mấy năm đó."

Nàng ra khỏi nơi đó, một tay sáng lấp lóe nhất hắc bang nổi tiếng thế giới, đó là một môn phái, mà người trong đó đều rất tàn nhẫn. Lúc nàng trở về nhà, tất cả mọi người đều không nhận ra nàng nữa.

Nàng đã hoàn toàn thay đổi, không còn hồn nhiên hoạt bát như trước kia nữa, trong mắt nàng, chỉ có máu tanh lạnh như băng. Nhưng, phụ mẫu nàng vẫn rất thương yêu nàng.

Nàng dần dần cảm nhận được sự ấm áp của người thân, sự lạnh lẽo trong mắt cũng đã rút đi một chút, cho đến một ngày, có một nam nhân đến trước mặt nàng, người kia nói, hắn sẽ chăm sóc nàng cả đời.

Nàng cũng không tin, nhưng hấn luôn khiến tiểu cô nương cảm nhận được sự ấm áp, diexndanleequydon bọn họ ở cùng nhau rất nhiều năm, người kia cũng biết bối cảnh của tiểu cô nương, nhưng hấn lại không có chút chán ghét nào."

Bạch Vũ Mộng cảm thấy vòng tay đang ôm nàng khế siết chặt, nàng ôm lấy Lam Hạo Thần, chôn đầu ở trong lòng hấn, tiếp tục nói: "Tiểu cô nương dần tin nam tử đó.

Cho đến một ngày, tiểu cô nương... Không, là đại cô nương, nàng dự tính làm xong nhiệm vụ này, sẽ kết hôn với hấn, nhưng ngay tại đêm hôm đó, nam nhân ôn nhu đó đã biến mất, thay vào đó là một hòng súng lạnh như băng chĩa vào đầu nàng.

Nữ tử thật không ngờ, trước đây khi nàng diệt một gia tộc lại để một người sống sót, hơn nữa hấn ả núp nhiều năm như vậy chỉ để báo thù. Nhưng cuối cùng, nam tử kia cũng chết.

Hấn không bao giờ nghĩ đến, đối với hấn, nữ tử vẫn còn chút phòng bị, sự thật chứng minh, nữ tử phòng bị là chính xác.

Nữ tử cũng bị bắn một viên đạn, chỉ trong một đêm cả hai đều chết, nữ tử hi vọng sẽ có một người giúp nàng quản lí tốt chuyện của tập đoàn, nàng hi vọng bằng hữu, chiến hữu của nàng, đều có thể sống thật tốt.

Trước khi chết nữ tử đã thề, từ nay về sau, sẽ không bao giờ tin vào tình yêu nữa, nhưng cuối cùng, nàng vẫn không thể áp chế bản thân mà yêu một nam nhân."

Bạch Vũ Mộng nâng hai mắt đầm lệ lên, về mặt mông lung, nhìn Lam Hạo Thần, nghiêm túc nói: "Chuyện xưa của ta đã nói xong, chàng muốn nói gì thì nói đi, ta đã chuẩn bị sẵn sàng." Nàng đã chuẩn bị tinh thần sẽ bị chán ghét.

Nhưng không ngờ, Lam Hạo Thần lại ôm chặt lấy Bạch Vũ Mộng, hấn không biết sao Mộng Nhi có thể trải qua quá nhiều chuyện đáng sợ như vậy, diexndanleequydonn một tiểu hài tử, lại có thể sống sót trong hoàn cảnh đó.

Hiện tại trong lòng hấn, không có một chút chán ghét và khinh bỉ, chỉ có sự đau lòng.

Bạch Vũ Mộng dựa vào ngực Lam Hạo Thần, khóc nức nở, rốt cục nàng cũng đã nói ra, những chuyện nàng luôn giấu kín trong lòng rốt cục cũng đã nói ra hết.

Một lúc lâu sau, Bạch Vũ Mộng mới ngẩng đầu lên: "Chàng thật sự không có gì muốn hỏi sao?"

"Có."

Bạch Vũ Mộng có chút khản trương, cơ thể cứng đờ: "Chàng hỏi đi!"

Nhìn Bạch Vũ Mộng đáng yêu như vậy, Lam Hạo Thần cười cười, sờ tóc Bạch Vũ Mộng: "Nàng không phải Bạch Vũ Mộng thật sự, đúng không?"

Bạch Vũ Mộng ngẩn ngơ, mắt có chút ảm đạm, thoát khỏi cái ôm của Lam Hạo Thần, khế gật đầu.

Lam Hạo Thần vươn tay kéo Bạch Vũ Mộng lại. Bạch Vũ Mộng có chút kinh ngạc nhìn Lam Hạo Thần, nàng cho rằng do hấn để ý mình không phải là Bạch Vũ Mộng.

"Mộng Nhi, người ta thích là nàng, không phải vẻ bề ngoài của nàng, biết chưa, cho nên nàng không nên làm mấy chuyện ngu ngốc này nữa."

"Chàng cười nhạo ta sao?" Bạch Vũ Mộng thở dài nhẹ nhõm sau đó mới nghĩ tới điều này.

"Không có, ta còn một chuyện nữa."

Bạch Vũ Mộng lại lập tức đề phòng, còn câu hỏi gì nữa sao?

Bạn đang đọc truyện *Mã Y Độc Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 63: Rùng mình

Edit: susublu

"Bây giờ nàng đã kể xong chuyện xưa, có phải chúng ta nên làm chuyện khác không?"

Hiểu ý của Lam Hạo Thần, Bạch Vũ Mộng liền đỏ mặt. Nhìn thấy Bạch Vũ Mộng thẹn thùng, Lam Hạo Thần lại càng không chịu nổi nữa.

Cởi quần áo của Bạch Vũ Mộng, Bạch Vũ Mộng hơi kháng cự động tác của Lam Hạo Thần: "Ngoan, Mộng Nhi, không phải sợ!" Lam Hạo Thần ôn nhu dỗ dành.

Quả nhiên Bạch Vũ Mộng không sợ nữa, tùy ý để Lam Hạo Thần làm xằng làm bậy trên người nàng. Miệng không nhin được ngâm nga.

Nàng càng như vậy thì thú tính của Lam Hạo Thần càng tăng, Bạch Vũ Mộng đột nhiên cảm thấy dưới hạ thân đau đớn, thống khổ nhứt mảy. Lam Hạo Thần liền dừng động tác, diendafillequydonn chờ Bạch Vũ Mộng thích ứng rồi mới tiếp tục.

Ngoài cửa sổ ánh trăng thẹn thùng che mặt, bên trong phòng lại là cảnh xuân...

...

Sáng sớm hôm sau, lúc Bạch Vũ Mộng tỉnh lại, mặt trời cũng đã lên cao. Hoi mờ mắt ra, nhìn thấy Lam Hạo Thần mỉm cười nhìn mình.

Bạch Vũ Mộng thấy Lam Hạo Thần để lộ vẻ mặt yêu nghiệt như vậy, mặt lại đỏ lên. Trong mắt Lam Hạo Thần có ý nghĩ đen tối, Bạch Vũ Mộng lập tức đẩy hắn ra.

Đêm qua nam nhân này tinh lực tràn đầy, muốn nàng hết lần này đến lần khác, đến khi nàng thật sự chịu không nổi nữa hôn mê bất tỉnh, hắn mới không tình nguyện dừng lại.

Bạch Vũ Mộng giật mình, cả người giống như khúc gỗ, không thể cử động. Nàng tức giận liếc nhìn Lam Hạo Thần, đều do xú nam nhân này hại nàng.

Nhưng hình như tâm tình Lam Hạo Thần rất tốt, hắn ôm Bạch Vũ Mộng: "Mộng Nhi, rốt cục thì nàng cũng là của ta."

Bạch Vũ Mộng trợn mắt liếc Lam Hạo Thần, sau đó không thèm nói chuyện, đến khi bụng Bạch Vũ Mộng kêu lên, Lam Hạo Thần mới cười cười, ôm Bạch Vũ Mộng đứng dậy.

Ôm Bạch Vũ Mộng đi tắm rửa, sau khi trở về Bạch Vũ Mộng tùy ý để Lam Hạo Thần mặc quần áo cho nàng. Nàng nhìn vết máu đỏ tươi chói mắt trên giường, nhớ tới vẻ điên cuồng tối hôm qua, mặt lại đỏ lên.

"Mộng Nhi, ta phát hiện nàng rất dễ đỏ mặt!" Lam Hạo Thần vừa mặc quần áo, vừa trêu nàng.

Bạch Vũ Mộng không thèm quan tâm đến hắn, đỡ tường, đi đến cái bàn bên cạnh, nhưng vừa bước đi, chân lại mềm nhũn ra, vốn không thể cử động được.

Nhưng Bạch Vũ Mộng lại không muốn để cho Lam Hạo Thần chê cười, kiên cường chống tay lết thêm mấy bước. Vừa định nhấc chân lên, lại bị mất trọng tâm ngã xuống.

Nhưng, nàng lại không ngã xuống nền đất lạnh lạnh như băng, Bạch Vũ Mộng mở mắt ra, diendafillequysdonn liền nhìn thấy Lam Hạo Thần mỉm cười, Bạch Vũ Mộng trừng mắt nhìn hắn, cũng không né tránh nữa.

Lam Hạo Thần ôm ngang Bạch Vũ Mộng, ôm nàng đi tới bàn ăn, dứt từng miếng cho Bạch Vũ Mộng.

Lúc này, có một người từ bên ngoài xông vào, nhìn thấy cảnh tượng này, dùng sức xoa xoa mắt, sau đó trung ra vẻ mặt không tin nói: "Xin lỗi, ta vào nhầm phòng."

"Hắn, người không đi nhầm!" Lam Hạo Thần lên tiếng gọi Mạc Hàn Trần.

"Không nhầm sao, Hạo Thần, thật sự là người?" Mạc Hàn Trần không tin. Cho đến khi Lam Hạo Thần gật đầu xác nhận hắn mới tin.

Nhưng lực chú ý của hắn nhanh chóng dời qua người khác: "Phán Vũ công chúa, viên thuốc lần trước của người ta đã nghiên cứu rồi, thật sự rất lợi hại, không ngờ lại có thể phối ra đồ tốt như vậy, sau này người phải dạy ta đó."

Hắn chỉ lo nói, mà không có chú ý tới mặt Lam Hạo Thần càng ngày càng đen.

Bạch Vũ Mộng chăm chú nhìn Lam Hạo Thần, dùng mắt liếc nhìn Mạc Hàn Trần thầm bảo hắn không nên nói nữa, lúc này Mạc Hàn Trần mới nhớ tới, Bạch Vũ Mộng đã là vương phi của Lam Hạo Thần.

Mạc Hàn Trần lập tức đính chính: "Hạo Thần, lần trước người và ta có trao đổi vài vị thuốc, ta đã nghiên cứu qua, quả thật là có, nhưng tất cả đều mọc ở nơi nguy hiểm. Nếu các người muốn đi tìm, nhất định phải chuẩn bị cho tốt, lần này đi, lành ít dữ nhiều."

Lam Hạo Thần nghiêm túc suy nghĩ một hồi, mới nhìn Bạch Vũ Mộng, chậm rãi mở miệng: "Mộng Nhi, chúng ta không đi tìm nữa được không, ta không sao."

"Không được, nhất định phải đi tìm, chàng không thể chết!" Giọng nói của Bạch Vũ Mộng rất kiên định.

"Nhưng nếu đi tìm sẽ chết nhanh hơn, hơn nữa rất nhiều người đã chết ở đó, nếu không đi tìm, thì chỉ có mình ta chết. Hơn nữa hi vọng này rất xa vời!"

"Ta nói muốn đi tìm thì sẽ đi, mặc kệ chàng có đi hay không, chàng không quản được ta, ta nói cho chàng biết, những vị thuốc này ta nhất định phải tìm cho ra!" Bạch Vũ Mộng nói xong liền tức giận đứng dậy, khập khiễng đi ra ngoài.

Lam Hạo Thần thấy vậy rất đau lòng, thiếu chút nữa đã mềm lòng ôm lấy Bạch Vũ Mộng, diễnnndanllequydon nhưng hấn biết, hấn không thể mềm lòng, hấn không thể để cho Mộng Nhi mạo hiểm vì mình.

"Hạo Thần, thật ra nàg vì muốn tốt cho người, đã có một tia hi vọng, vì sao không thử một chút?"

Lam Hạo Thần ngăn người, nhưng không nói gì cả, đứng dậy đi về hướng khác Bạch Vũ Mộng.

Lúc tối, Bạch Vũ Mộng và Lam Hạo Thần trở lại phòng, hai người đều không nói với nhau một câu, Bạch Vũ Mộng dùng gối đầu chia giường làm hai, tự mình lên giường ngủ trước.

Lam Hạo Thần vốn muốn ngủ ở thư phòng, nhưng nghĩ lại, bọn họ vừa mới đại hôn đã phân phòng ngủ, nếu bị người khác truyền ra ngoài, cũng không phải chuyện tốt gì.

Vì thế Lam Hạo Thần cũng nằm lên giường, Bạch Vũ Mộng cảm giác được Lam Hạo Thần cũng leo lên giường, giả bộ đã ngủ. Lam Hạo Thần thật sự không ôm nàg như trước kia, trái lại tự quay lưng lại ngủ.

Tối hôm đó, cả hai đều không ngủ được, cho đến sáng sớm, Bạch Vũ Mộng đau đầu mở mắt, phát hiện mình không hề ngủ, có chút thất bại.

Nhìn thoáng qua Lam Hạo Thần nằm bên cạnh, phát hiện hình như hấn cũng ngủ không ngon. diễxnndanllequydonn Bạch Vũ Mộng lẳng lẳng nằm, nàg không biết bọn họ bị cái gì, vì sao chỉ vì một chút việc nhỏ mà cãi nhau.

Bỗng nhiên Bạch Vũ Mộng rơi xuống một giọt lệ, nàg cảm thấy ủy khuất trước nay chưa có. Vì sao hấn không chịu thử một lần, lỡ có thể trị được thì sao.

Hơn nữa, hôm qua hấn còn hung hét vào mặt nàg, tới bây giờ hấn chưa từng hung dữ với nàg như vậy.

Nghĩ tới chuyện này, Bạch Vũ Mộng khóc càng nhiều, bả vai nhẹ nhàng run lên, nhưng lại không khóc thành tiếng.

Lam Hạo Thần cảm nhận được cái gì đó, xoay người lại, liền nhìn thấy Bạch Vũ Mộng đưa lưng về phía hấn, bả vai nhẹ nhàng run run, bộ dáng cực kỳ đáng thương.

Lam Hạo Thần lập tức đau lòng, giữa bọn họ sao có thể biến thành như vậy? Vì sao hôm qua hấn lại hung dữ với nàg?

Cuối cùng Lam Hạo Thần không nhịn được, vươn tay ôm Bạch Vũ Mộng sát vào trong ngực. Bạch Vũ Mộng kịch liệt giãy dụa, không muốn Lam Hạo Thần ôm mình.

Lam Hạo Thần cũng mạnh mẽ ôm chặt lấy Bạch Vũ Mộng, quả nhiên nhìn thấy trên mặt Bạch Vũ Mộng đầy nước mắt. Hấn đau lòng ôm sát Bạch Vũ Mộng vào trong ngực: "Mộng Nhi, xin lỗi, xin lỗi..."

Bạn đang đọc truyện *Ma Y Độc Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 64: Xuất phát

Edit: susubluе

"Mộng Nhi, thực xin lỗi, đều do ta không tốt, ta không nên đối xử với nàg như vậy, đều do ta không tốt" Lam Hạo Thần tự trách.

Bạch Vũ Mộng khóc càng dữ dội, giống như muốn phát tiết hết mọi sự tức giận qua trận khóc này, khóc mệt rồi, Bạch Vũ Mộng cắn vào cánh tay Lam Hạo Thần.

Lam Hạo Thần cũng để mặc Bạch Vũ Mộng cắn, không kêu một tiếng. Đến khi Bạch Vũ Mộng cảm giác được trong miệng có mùi máu tươi, mới buông lỏng miệng ra.

"Vì sao chàng không né?!" Bạch Vũ Mộng đau lòng nhìn vết thương đang ứa máu, trên cánh tay hấn hấn một dấu răng sâu.

"Hết giận chưa, tha thứ cho ta được không?" Lam Hạo Thần khép nép hỏi.

Bạch Vũ Mộng trẻ con quay đầu suy nghĩ, nhưng nhìn thấy cái tay kia lại nhưn người lên: "Vậy cho chàng cắn lại ta đó."

Nhìn bộ dạng này của Lam Hạo Thần, Bạch Vũ Mộng nhìn không được nở nụ cười.

"Nàng cười, có phải đã tha thứ cho ta rồi không, Mộng Nhi, đừng tức giận nữa được không."

"Ai bảo chàng hung dữ với ta, ta không thèm chàng quan tâm!" Bạch Vũ Mộng hơi bĩu môi.

Lam Hạo Thần hôn lên cái miệng nhỏ nhắn của nàng, thật lâu sau, mới buông Bạch Vũ Mộng ra: "Mộng Nhi, ta thật sự không muốn để cho nàng đi mạo hiểm."

"Ta cũng không muốn nhìn chàng chết. Chàng có biết không, nếu đi còn có một chút hi vọng, nếu chàng chết rồi, ta cũng không sống nổi."

"Nhưng..." Lam Hạo Thần còn muốn nói gì đó, lại bị Bạch Vũ Mộng ngăn lại.

"Thần, tin tưởng ta được không, giống như ta tin tưởng chàng vậy, chàng nhất định sẽ không sao, cả hai chúng ta đều sẽ không có chuyện gì."

Lam Hạo Thần do dự nhìn Bạch Vũ Mộng, cuối cùng vẫn mềm lòng, đồng ý với Bạch Vũ Mộng, hẳn cũng muốn thử một lần, không muốn để cho mình tiếc nuối.

"Thần, chúng ta đến Nam Cương tìm thánh nữ trước, nói không chừng nàng sẽ đồng ý hỗ trợ!"

Lam Hạo Thần gật đầu: "Nhưng, ta nghe nói gần đây Nam Cương rất loạn, hay là chúng ta chuẩn bị kỹ lưỡng một chút, cẩn thận sẽ tốt hơn."

Bạch Vũ Mộng gật đầu, không nói gì thêm, hai người hưởng thụ không gian yên tĩnh hiếm có này, có lẽ về sau sẽ không có cơ hội nữa.

Lúc hai người ra khỏi phòng, đã là buổi chiều, Mạc Hàn Trần ở bên ngoài sốt ruột đi tới đi lui, nhìn thấy lại hai người hòa hợp như lúc đầu, thở dài nhẹ nhõm một hơi.

"Hàn, mười ngày sau chúng ta xuất phát, người đi chuẩn bị một chút đi, đến lúc đó người theo bọn ta."

Mạc Hàn Trần gật đầu, đi chuẩn bị, hiện tại, có rất nhiều thứ cần chuẩn bị.

Lam Hạo Thần lôi kéo Bạch Vũ Mộng đến thư phòng. Trong mười ngày này, hẳn cũng có rất nhiều chuyện phải làm. Muốn an bài mọi thứ thật tốt, mới có thể yên tâm đi tìm thuốc.

Lúc Lam Hạo Thần làm việc, Bạch Vũ Mộng đứng bên cạnh hẳn luyện thuốc, dieexndadannllequydonn nơi bọn họ đến rất nguy hiểm, tất nhiên cần phải mang theo nhiều thuốc để đề phòng.

Đảo mất một cái, đã mười ngày trôi qua, hôm nay, đám người Lam Hạo Thần tụ tập lại, chuẩn bị xuất phát. Bọn họ đã tìm được hai người thế chỗ dịch dung giả làm bọn họ ở lại đây.

Lần này bọn họ cũng không mang quá nhiều người, chỉ có Bạch Vũ Mộng, Lam Hạo Thần, Linh Trần, Lãnh, Nguyệt. Nguyệt là hộ pháp Mị Ảnh cung võ công cũng rất cao, cho nên Bạch Vũ Mộng mới dẫn hắn theo.

Lần này đi, bọn họ không mang nhiều người, thứ nhất là vì không muốn gây chú ý, thứ hai chỗ đó rất nguy hiểm, mang nhiều người cũng là chịu chết, không bằng để bọn họ ở lại chỗ này.

Một đường đến Nam Cương, cũng không có chuyện gì xảy ra. Bọn họ đến một cái trấn nhỏ bên cạnh.

Nam Cương rất khó tìm, người thường sẽ không tìm được, chỉ biết vị trí đại khái, diennaffineequydoon nhưng không ai biết cửa vào ở đâu, cũng chưa từng có ai vào được.

Đã rất trễ rồi, đám người Lam Hạo Thần tìm một quán trọ nghỉ ngơi, chuẩn bị ngày mai lại tiếp tục tìm.

Buổi tối, Bạch Vũ Mộng nằm trong lòng Lam Hạo Thần, rầu rĩ mở miệng: "Thần, ta luôn cảm thấy nơi này không tầm thường, luôn cảm thấy có gì đó không đúng."

"Nàng cũng cảm thấy vậy sao? Ta cũng cảm nhận được, nhưng lại không biết là cảm giác gì, chỗ này thật quý dị."

"Ừ, hơn nữa tuy rằng nơi tương đối gần Nam Cương, nhưng cũng không thể yên tĩnh như vậy, giống như không có ai cả, nhưng rõ ràng có nhiều người như vậy."

"Tóm lại đêm nay chúng ta cẩn thận một chút, nàng ngủ trước đi, ta sẽ bảo vệ nàng." Lam Hạo Thần ôn nhu dỗ dành.

Bạch Vũ Mộng gật đầu liền nhắm hai mắt lại, Lam Hạo Thần cũng nhắm hai mắt lại, nhưng không ngủ quá say.

Đến nửa đêm, có một cây nhang khoét lóp giấy trên cửa đưa vào bên trong, cây nhang thổi làn khói trắng bay vào phòng, mùi hương vừa bay vào, Bạch Vũ Mộng liền tỉnh, Lam Hạo Thần cũng mở mắt.

Hai người im lặng, lặng lẽ đợi động tĩnh ở bên ngoài. Nhưng qua thật lâu sau cũng không có gì cả, Bạch Vũ Mộng đang muốn đứng lên, lại bị Lam Hạo Thần kéo lại.

Lam Hạo Thần ý bảo chờ một lát, quả nhiên, một lát sau, có một thanh đao nhỏ đưa vào trong khe cửa, nhẹ nhàng kéo then gài ra.

Người này nhất định là tội phạm, đợi đến khi mọi người ngủ mới đi vào, hoặc là đến nhìn xem bọn họ có bị thuốc mê làm choáng váng hay không.

Người kia mở cửa, lặng lẽ vào được, Bạch Vũ Mộng và Lam Hạo Thần vội vàng nhắm mắt lại, điều chỉnh hô hấp.

Đầu tiên hần nhìn Bạch Vũ Mộng, có chút đáng tiếc hít hai tiếng, rồi khi nhìn đến Lam Hạo Thần, hai mắt lập tức sáng lên.

Vừa định bắt lấy Lam Hạo Thần, người trước mắt lại đột nhiên mở mắt, người này cả kinh, diexndafillequydoon vừa định trốn, nhưng đã không còn kịp rồi, Bạch Vũ Mộng rút một cây ngân châm ra, liền chế phục được hắn.

Gọi Linh Trần ở phòng bên cạnh, để hắn dẫn người này đi, cẩn thận canh chừng, sau này có lẽ sẽ có ích.

Bạch Vũ Mộng và Lam Hạo Thần liếc mắt nhìn nhau, lại quay về giường tiếp tục ngủ. Lúc này, chắc sẽ không có người khác đến quấy rầy nữa.

Quả nhiên, có thể ngủ một giấc đến sáng. Lúc Bạch Vũ Mộng và Lam Hạo Thần xuống lầu ăn điểm tâm, Mạc Hàn Trần cũng đã ở đây: "Các người cả ngày ở cùng nhau không chán sao, bây giờ mới ra đây."

Lam Hạo Thần trừng mắt nhìn Mạc Hàn Trần, không nói gì thêm, ôm Bạch Vũ Mộng ngồi xuống ăn điểm tâm.

Đột nhiên ở bên ngoài ồn ào, từ lúc bọn họ đến đây cho tới giờ đều chưa từng thấy qua, sao lại tranh cãi ầm ĩ như vậy?

Một lát sau, từ bên ngoài có một nữ tử mặc quần áo màu xanh đi vào, trên tay nàng cầm một cây roi, phía sau có vài tên mỹ nam tử diện mạo anh tuấn chậm rãi đi theo.

"Này, người đứng lên cho ta, nam nhân này ta đã nhìn trúng!" Nữ tử không khách khí nói.

Bạch Vũ Mộng nhú mày nhìn bốn phía, đang nói nàng sao? Ở đây cũng chỉ có Thần để coi thôi!

"Nói người đó, người đứng lên nhanh một chút!" Nói xong liền muốn đi qua túm lấy Bạch Vũ Mộng, lại bị Bạch Vũ Mộng tránh được.

Lúc này nữ tử kia mới phát hiện Mạc Hàn Trần và mấy người khác: "Tuy rằng các người không đẹp mắt như hắn, nhưng miễn cưỡng còn nhìn được, đều đem về cho ta!"

Bạn đang đọc truyện *Ma Y Độc Phi* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 65: Cực phẩm nam nữ

Edit: susublue

Bạch Vũ Mộng có chút kinh ngạc nhìn nữ tử này, nữ nhân này rất can rở, bỗng chốc muốn nhiều nam tử như vậy.

Nhìn đám nam tử sau lưng nàng, sợ đều là nam nhân của nàng đi, thật sự sẽ có nam nhân cam nguyện cùng những nam nhân khác chia xẻ một nữ nhân.

Hình như thấy được sự kinh ngạc và khinh thường trong mắt Bạch Vũ Mộng, nàng kia có chút tức giận nói: "Nữ nhân không biết xấu hổ, nói người tránh ra còn không chịu tránh, cẩn thận ta cho người giết người!"

"Vậy sao? Người làm thử cho bọn họ xem, ta thật muốn biết là bọn họ giết ta hay là ta giết bọn họ!" Bạch Vũ Mộng có chút tức giận.

"Người đâu, giết cho ta!" Nàng kia rống giận ra tiếng.

Bạch Vũ Mộng thoải mái giải quyết mấy người kia, nữ tử nhìn Bạch Vũ Mộng có chút lợi hại, liền liêu lĩnh tự ra tay.

Lúc hai người đánh nhau ở khách điểm, dienndafnleequydonn chung quanh đã đầy người vây xem, mọi người đều hi vọng Bạch Vũ Mộng thắng. Nàng ta có danh ác nữ.

Nàng thích nhất là vơ vét nữ nam, mọi người thấy đều tránh cho xa. Cho nên tất cả mới ít nói chuyện, sợ chọc đến vị này. Nhưng nhìn Bạch Vũ Mộng có vẻ rất lợi hại, mọi người đều có chút cao hứng, rốt cục cũng có người đến trị nàng.

Bạch Vũ Mộng không sử dụng ngân châm, nếu nữ nhân này đã muốn chơi, vậy nàng sẽ chơi đùa cùng nàng. Nếu dùng ngân châm, thì quá dễ dàng rồi.

Cho nên, Bạch Vũ Mộng dùng là dải lụa, như lần trước, Bạch Vũ Mộng chém dải lụa ra, bay thẳng đến nữ tử kia, không có chút dong dãi dây dưa.

Nữ tử cũng không phải dễ chọc, quát roi ra, đánh lại dải lụa của Bạch Vũ Mộng. Bạch Vũ Mộng hơi dùng một chút lực, hai bên đều tách ra.

Rót vào dải lụa một chút nội lực, Bạch Vũ Mộng lại công kích nữ tử, ai biết nàng ta có thể ngăn cản. Bạch Vũ Mộng hơi nhíu mày, không ngờ võ công của nữ nhân này cũng không tệ, có khiếu ngao của bản thân.

Đánh một lúc, vẫn là nữ tử thua, nàng không phục trừng mắt nhìn Bạch Vũ Mộng: "Người chờ đó cho ta, ta nhất định sẽ đến trả thù, đến lúc đó, người đừng khóc lóc cầu ta tha cho người."

Nói xong, liền tức giận bỏ đi. Người chung quanh nhìn nàng chật vật rời đi, đều cao hứng hoan hô.

Bạch Vũ Mộng đi đến bên cạnh Lam Hạo Thần, có chút thất bại nói: "Xem ra, hôm nay chúng ta không thể đi rồi, vừa đúng lúc ở lại đây chơi vài ngày cũng không sao."

Lam Hạo Thần chỉ sùng nịch cười, không nói gì.

Bạch Vũ Mộng đang muốn lôi kéo Lam Hạo Thần đi chơi, nhưng cửa ra vào bị đám nam tử chặn lại: "Các người không thể rời khỏi đây."

"Sao ta không biết, vì sao ta không thể rời khỏi đây, người là ai, ta có đi hay không mắc mớ gì đến người?"

"Tiểu Nhụy nói các người không thể rời đi, thì không thể rời đi!" Nam tử cầm đầu nói.

"Vậy sao... Thì ra nữ nhân kia tên là Tiểu Nhụy, ta nói này, các người còn có khí khái của nam tử không, diễndannleequydonn nhiều nam nhân lại đi hầu hạ một nữ nhân, cũng không biết hổ thẹn!"

Coi như nàng đã chạm đến nỗi đau của họ, bọn họ đều đỏ mắt nhìn Bạch Vũ Mộng: "Người nghĩ rằng bọn ta tự nguyện sao, nhưng, người như người sẽ không hiểu được."

"Sao người biết ta không hiểu, ta biết các người có nỗi khổ, nhưng không thể đánh mất bản tính con người, mặc kệ là vì nguyên nhân gì, cũng đừng quên tôn nghiêm của mình!"

Bạch Vũ Mộng hiếm khi nói mấy lời này, nàng thật không muốn nhìn đám nam tử này bởi vì một lý do gì đó mà trở nên sa đọa, cho nên nàng mới có lòng tốt nhắc nhở vài câu.

Điều này làm Lam Hạo Thần ghen tị, hẳn biết dụng ý của Bạch Vũ Mộng, cho nên mới không biểu hiện ra ngoài.

"Người không cần ở đó ly gián!" Không ngờ nữ nhân tên Tiểu Nhụy trở lại nhanh như vậy.

Mấy nam tử vừa muốn nói gì, nhưng ánh mắt lóe sáng, không nói gì nữa, nhưng, lời vừa rồi bọn họ nói không biết nàng có nghe hay không.

Bạch Vũ Mộng nhìn về phía Tiểu Nhụy, nhìn thấy bên cạnh có một nam tử nho nhã, bộ dạng coi như không tệ, nhưng không biết là chuyện gì xảy ra, Bạch Vũ Mộng vẫn không đứng dậy.

Người kia đi tới, khi nhìn thấy dung mạo của Bạch Vũ Mộng, trong ánh mắt lộ vẻ kinh diễm, nhưng nhanh chóng sửa lại bộ dáng ôn hoà như vừa rồi.

"Tiểu thư, tiểu muội đắc tội, kính xin tiểu thư có thể tha thứ." Nam tử tận lực làm ra vẻ nho nhã lễ độ.

Bạch Vũ Mộng nhíu mày, nhíu mày nhìn Tiểu Nhụy phía sau một cái, chỉ thấy nàng không cam lòng nhìn Bạch Vũ Mộng, nhưng lại không nói gì thêm.

Nhàn nhạt gật đầu, Bạch Vũ Mộng không nói gì, liền đi tới trước mặt Lam Hạo Thần, diễndannlee2quysdonn khi nhìn Lam Hạo Thần, sắc mặt nam tử kia càng thay đổi, nhưng một lát sau liền khôi phục lại.

"Vị công tử này, vì muốn bồi tội với các người, không bằng mời các người đến quý phủ, ta sẽ chuẩn bị tiệc rượu chiêu đãi các người."

Lam Hạo Thần nhíu mày, vốn không muốn đồng ý, nhưng nhìn thấy Bạch Vũ Mộng nghịch ngợm ám chỉ hẳn một chút, chỉ có thể bất đắc dĩ gật đầu.

Đi theo bọn họ đến Trương phủ, Bạch Vũ Mộng thưởng thức cảnh sắc quanh thân, trình độ xa xỉ cũng có thể so với Bạch phủ, xem ra là một tham quan.

Bạch Vũ Mộng kéo tay áo Lam Hạo Thần, nhẹ giọng nói: "Ta cảm thấy khi trở về chúng ta nên nói với phụ hoàng một chút, chỗ này cũng rất béo bở."

Lam Hạo Thần nhẹ nhàng gõ đầu Bạch Vũ Mộng: "Bổn phận của ta, đương nhiên ta biết!"

Bạch Vũ Mộng có chút ỳ ạch chu cái miệng nhỏ nhắn, không quan tâm đến Lam Hạo Thần. Một màn tự nhiên của hai người đã lọt vào mắt của đôi huynh muội kia, nhìn nhau một cái, đều thấy trong mắt họ có âm mưu.

Rất nhanh đã có người chuẩn bị tốt mọi thứ, Lam Hạo Thần ngồi xuống chuẩn bị ăn cơm, có chút nghi hoặc, nếu không đoán sai, Huyện lệnh nơi này không phải nam tử trước mắt.

"Xin hỏi lệnh tôn đâu?" Lam Hạo Thần nhàn nhạt mở miệng.

"À, gia phụ có việc ra ngoài, cho nên lần này chỉ có huynh muội chúng ta ở nhà, không bằng các vị ở lại mấy ngày đi."

Lam Hạo Thần và Bạch Vũ Mộng không trả lời, nhưng ý của bọn hắn không cần nói cũng biết.

Bạch Vũ Mộng bùng phát trước mặt lên, vừa định ăn, lại phát hiện có gì đó không thích hợp, liềnnda2nle6quysdoon lặng lẽ ám chỉ cho mấy người khác, ăn một viên giải độc, cũng cho những người khác một viên.

Ăn được một lúc sau, Bạch Vũ Mộng làm bộ có chút choáng váng, chậm rãi gục xuống bàn, những người khác thấy vậy, cũng đều làm theo ngã xuống.

Trước khi ngã xuống, Lam Hạo Thần lạnh mắt nhìn đôi huynh muội kia, nhưng bọn họ đang cao hứng nên không thấy.

Bạch Vũ Mộng lặng lẽ ám chỉ mấy người một chút, để bọn họ duy trì cảnh giác, một khi có động tĩnh gì, liền nhanh chóng tỉnh lại.

Rất nhanh, mấy người đã bị người khác nâng xuống, hai huynh muội đều rất kích động cười cười, liền phái người đưa Bạch Vũ Mộng và Lam Hạo Thần đến hai nơi khác nhau.

Những người khác đều bị đặt trong cùng một căn phòng với Lam Hạo Thần, cô gái này quá tham rồi!

Bạn đang đọc truyện *Ma Y Độc Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 66: Vạch mặt

Edít: susubblue

Nữ nhân tên Tiểu Nhụy đi đến phòng đám Lam Hạo Thần, hơi sửa sang lại trang phục một chút, liền mở cửa mềm mại đi vào.

Nghe thấy tiếng động, mấy người bọn họ vội vàng nhắm mắt lại, làm bộ như vẫn còn hôn mê.

Tiểu Nhụy nhìn đám công tử tuần tú này, cả người đều nóng ran, vừa đi vừa cởi áo, quần áo nhanh chóng bày bừa ra đầy đất.

Chỉ còn lại áo lót, Tiểu Nhụy tham lam đi tới trước mặt Lam Hạo Thần, cao hứng vươn tay ra, dieienxdanfleequysdonn như lúc ở trên ngựa muốn chạm vào mặt Lam Hạo Thần, nhưng người trước mặt lại đột nhiên mở mắt.

Tiểu Nhụy cả kinh lui về sau mấy bước, Lam Hạo Thần lấy bột phấn trong tay áo mà vừa rồi Bạch Vũ Mộng đưa cho hắn ra hất về phía nàng ta, Tiểu Nhụy lập tức ngất đi.

Mấy người khác cũng đều mở mắt, chán ghét nhìn nữ nhân kia, lập tức nhích người đi về phía phòng của Bạch Vũ Mộng.

Mà bên Bạch Vũ Mộng, Trương Tông đi vào phòng, chà xát tay, cười tủm tỉm đi về phía giường Bạch Vũ Mộng.

Tuy Bạch Vũ Mộng giả bộ bất động không đổi sắc mặt, nhưng trong lòng lại thầm mắng nam nhân không biết xấu hổ này trăm ngàn lần, thật sự nàng đã gặp qua không ít người xấu, nhưng lại chưa thấy qua đôi huynh muội vô sỉ như hai người này.

Trương Tông đã bắt đầu cởi áo xong, Bạch Vũ Mộng chịu không nổi nữa, vốn định trực tiếp nhảy lên, nhưng ngẫm lại không bằng cho hắn một đại lễ.

Bạch Vũ Mộng chậm rãi mở mắt, trong mắt có chút mê mang, nhu nhược nhìn Trương Tông.

Trương Tông đã rất thèm khát nàng rồi, nhưng nhìn thấy ánh mắt Bạch Vũ Mộng như vậy, tâm lại ngửa lên. diennđanlêquýdonn Nghĩ đến một tiểu nữ tử cũng không thể làm nên sóng gió gì, liền tiếp tục động tác vừa rồi.

Trong lòng còn đang suy nghĩ, chẳng lẽ là hạ dược quá nhẹ, sao lại tỉnh nhanh như vậy, vậy bên tiểu muội không là cũng đã tỉnh rồi sao, nhưng chuyện trước mắt mình quan trọng hơn.

Bạch Vũ Mộng chớp chớp mắt, càng làm Trương Tông không chịu nổi nữa.

Đến khi hắn muốn đụng tới nàng, Bạch Vũ Mộng nhấc chân lên đá vào hạ thân của hắn, nhưng nàng vẫn không chế lực đạo, đùi lết nữa còn có trò hay!

Nhanh chóng ra tay đánh hấn choáng váng, lúc này liền nhìn thấy Lam Hạo Thần đang khó chịu đứng ở ngoài cửa sổ.

"Sao vậy? Ta chọc tới chàng sao?" Bạch Vũ Mộng không hiểu hỏi Lam Hạo Thần. Những người khác còn làm mặt ái muội.

Lam Hạo Thần không trả lời Bạch Vũ Mộng, chỉ bá đạo ôm eo Bạch Vũ Mộng. Bạch Vũ Mộng liền hiểu tại sao, có chút nghịch ngợm thè lưỡi.

Bây giờ, Bạch Vũ Mộng không còn bộ dáng lạnh nhạt như trước nữa, nàng có bằng hữu, có người yêu, ở trước mặt bằng hữu và người yêu không cần thiết giả bộ.

"Đúng rồi, nữ nhân kia có đụng tới chàng hay không? Nàng đụng tới chỗ nào của chàng rồi?" Bạch Vũ Mộng bỗng nhiên nguy hiểm nhìn Lam Hạo Thần, còn ngửi tới ngửi lui trên người Lam Hạo Thần.

Lam Hạo Thần bị động tác này của Bạch Vũ Mộng làm nở nụ cười, những người khác càng buồn cười hơn, thấy Lam Hạo Thần chỉ cười, không trả lời, Bạch Vũ Mộng càng lo lắng.

Mạc Hàn Trần thấy Bạch Vũ Mộng càng lúc càng ghen tuông, bắt đầu dĩ cười cười, giúp Lam Hạo Thần giải thích: "Không có, ngay cả góc áo của Hạo Thần nàng cũng không đụng tới."

Nhìn mấy người khác đều nghiêm túc, Bạch Vũ Mộng miễn cưỡng tin lời của bọn họ, hừ một tiếng với Lam Hạo Thần, nghênh ngang rời đi.

Một lát sau, Linh Trần và Lãnh đưa Tiểu Nhụy vào phòng, Bạch Vũ Mộng hứng thú nhìn vào phòng, diềmleqquýdo6n giống như nghĩ tới chuyện gì sắp xảy ra, mắt sáng long lanh.

"A..."

Chờ lúc mọi người tới nơi, lại nhìn thấy Bạch Vũ Mộng không dám tin, sợ hãi trốn trong lòng Lam Hạo Thần, mà Lam Hạo Thần cũng khiếp sợ. Những người khác cũng có biểu cảm khác nhau.

Mọi người không khỏi nhìn về phía cửa phòng hơi hé ra. Người đến cũng chỉ óc một vài nha hoàn và gã sai vặt, hơn nữa, phần đông là dân chúng, bọn họ nghe thấy tiếng kêu lớn nên chạy tới xem náo nhiệt.

Cánh cửa chỉ hơi hé ra, nhưng âm thanh bên trong truyền ra, lại làm cho người ta tưởng tượng đến chuyện kia, khiến mọi người hoảng sợ.

Rất nhiều người biết chuyện, những người này được chủ tử mời đến làm khách, không nhịn được tiếc dùm bọn họ, nhiều tuần nam nữ tốt như vậy mà lại bị làm bẩn, nhưng lại không ngờ mọi chuyện lại thành ra như vậy.

"Mấy vị công tử, tiểu thư, đã xảy ra chuyện gì, sao các người lại hoảng sợ như thế?" Một lão bà hiền lành hỏi.

Bạch Vũ Mộng run run, giống như còn chưa hết khiếp, điều chỉnh hô hấp một chút, mới chậm rãi mở miệng: "Đang ăn cơm, Trương công tử và Trương tiểu thư bỏ đi, chúng ta cơm nước xong, vốn muốn đi kêu bọn họ ra ngoài du ngoạn, không nghĩ tới..."

Bạch Vũ Mộng nói được nửa câu liền không nói thêm gì nữa, giống như không muốn nghĩ tới nữa, sau đó cúi đầu vào lòng Lam Hạo Thần, hai vai run run.

Bọn họ vẫn không biết nguyên nhân, không khỏi đồng tình, tiểu cô nương này thấy cái gì mà lại sợ như vậy, có thể dọa nàng thành như vậy. Chỉ có Lam Hạo Thần biết, Bạch Vũ Mộng sợ là cười không kịp thở thôi.

Lam Hạo Thần vươn tay, nhẹ nhàng vỗ lưng Bạch Vũ Mộng, ở trong mắt người khác chính là nam nhân đang an ủi nữ nhân bị hoảng sợ. Càng xác nhận suy nghĩ của mình là đúng.

Thấy mọi người nghi hoặc, Mạc Hàn Trần không thể không nói: "Các vị, chúng ta cũng không biết phải nói gì, tự các người vào xem đi."

Hắn vừa nói xong, lập tức có người xung phong nhận việc đi vào nhìn, nhưng nhanh chóng hoảng sợ lui ra, diexnnd@fillequysd/on biểu cảm của hắn đều bị mọi người nhìn rõ, càng nghi hoặc.

Nhanh chóng không chịu nổi sự hiếu kỳ trong lòng, cũng không quan tâm nơi này là Trương phủ, mọi người đồng loạt đi lên, muốn xem thử coi là cái gì.

Trong phòng, quần áo tan tã, xuyên qua bức rèm mỏng, có thể loáng thoáng thấy hai người đang giao hoan, quần quít lấy nhau.

Một người đi lên phía trước vén bức rèm lên, thấy hai huynh muội Trương gia đang làm chuyện đó trên giường.

Mọi người vội vàng lui ra, Trương phủ lại có loại chuyện gièm pha như vậy, hôm nay nếu không có tiểu cô nương kia, mọi người còn không biết, trách không được tiểu cô nương kia lại bị dọa thành như vậy!

Rất nhiều người ghét bỏ nhìn vào căn phòng kia, hai người vẫn như trước dính sát vào nhau, giống như không hề biết có người đứng chung quanh.

"Người Trương phủ sao lại có chuyện bẩn như vậy, thật sự không thể tin được!"

"Đúng vậy, bình thường đều rất kiêu ngạo, không ngờ lại làm ra chuyện không biết xấu hổ như vậy!"

"Chuyện này bị chúng ta biết, xem thử sau này bọn hấn còn dám khi dễ chúng ta hay không!"

...

Mọi người đều nghị luận ồn ào, ngay cả nha hoàn và gã sai vặt đều có vẻ hơi cao hứng, tất nhiên bọn họ biết chuyện của chủ tử mình, nhưng không biết là lại đến mức này.

Rất nhanh, chuyện này liền truyền khắp phố lớn ngõ nhỏ, người đến Trương phủ càng ngày càng nhiều, Trương phủ lập tức trở thành nơi náo nhiệt nhất trong thành.

Bạn đang đọc truyện *Ma Y Độc Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 67: Cao quý

Edit: susublue

Bạch Vũ Mộng không run nữa, nghe dân chúng thiện lương chung quanh khuyên bảo, dựa vào người Lam Hạo Thần cười.

Dân chúng ào ào chỉ trích huynh muội Trương thị, loại chuyện bại hoại luân lý đạo đức này, quả thực là thứ cặn bã của xã hội.

Đã có người mang nước đến, hất tỉnh hai người kia. Đợi bọn hấn tỉnh lại, nhìn thấy mọi người đều dùng ánh mắt khinh bỉ nhìn bọn họ, không khỏi nghi hoặc nhìn nhau.

Nhưng, khi bọn họ nhìn nhau, mới phát hiện đối phương lại..

Trương Nhụy lập tức lớn tiếng khóc, lui vào một góc, dùng chăn che thân thể, run run nhìn người khác. Khi nhìn đến Trương Tông, vẻ mặt đầy oán hận.

Trương Tông cũng tức giận nhìn ra bên ngoài, lúc nhìn thấy khuôn mặt xem kịch vui của Bạch Vũ Mộng, liền xندdaffnlequydoon con tức lại xông lên. Không phải người dưới thân mình là Bạch Vũ Mộng sao, sao có thể biến thành Tiểu Nhụy?

Không nghĩ ra nguyên nhân, cũng bất chấp mọi người ở đây, lớn tiếng chất vấn: "Bạch Vũ Mộng, sao ngươi còn đứng ở bên ngoài, rõ ràng nên..."

Nói được một nửa, đột nhiên liền dừng lại, bởi vì hấn thấy được ánh mắt chán ghét của mọi người. Mọi người không khỏi cảm thấy bị ai cho Bạch Vũ Mộng, thì ra vốn dĩ người chịu thương tổn là vị tiểu thư này, nhưng âm dương sai biệt lại biến thành muội muội.

"Trương công tử, ngươi nói như vậy là đang vu tội cho ta! Ta không hề liên quan đến chuyện này, là tự ngươi và muội muội mình lăn lộn trên giường, sao có thể đổ tội cho người khác được?"

Bạch Vũ Mộng có ý giả bộ sợ hãi, nhưng lại vẫn hiên ngang凛冽. Lam Hạo Thần thấy Bạch Vũ Mộng chơi đùa, có chút bất đắc dĩ cười cười.

Mọi người đồng tình với nàng, đều mắng Trương Tông, Huyện lệnh nghe tin liền gấp gấp trở về, hấn không biết mới ra ngoài mấy ngày mà đã xảy ra nhiều chuyện như vậy.

"Chuyện gì xảy ra, nhiều người tụ tập ở đây làm gì, còn thể thống gì nữa?" Huyện lệnh là nam nhân cường tráng, khuôn mặt dưới bộ râu không giấu được nét khôn khéo toan tính trong mắt hấn.

Bạch Vũ Mộng nhàn nhạt liếc mắt một cái, chợt nghe Lam Hạo Thần nhẹ giọng nói bên tai: "Người này ta đã từng nghe qua, rất khôn khéo, bình thường tham ô không ít, nhưng lại không tìm thấy lỗ hổng."

Nhẹ nhàng gạt đầu, có chút kinh ngạc nhìn Huyện lệnh, đã như vậy, để nàng giúp phụ hoàng đi!

"Huyện lệnh đại nhân tự nhìn thì sẽ biết, hỏi từ ngươi làm ra chuyện gì!" Trong đám người không biết là ai nói ra câu này, hiện tại mọi người đều không sợ Huyện lệnh nữa.

Huyện lệnh có chút tức giận nhìn đám người đó, đẩy mọi người ra, nhìn thấy nữ nhi và con trai mình ở trên giường, nhiều năm kinh nghiệm, hấn lập tức biết là chuyện gì xảy ra.

Lập tức kêu hạ nhân giải tán quần chúng vây xem, chuyện này càng ít người biết càng tốt, nhưng huyền náo lớn như vậy, còn có thể hi vọng ít người biết sao?

Thật ra hắn không sợ con mình mất danh dự, vốn hắn cũng cảm thấy sẽ có một ngày bọn họ sẽ hại hắn, không ngờ đúng thật như vậy. Cứ như vậy, hắn sẽ có nhược điểm.

Nhưng, tại nơi hẻo lánh như vậy, triều đình sẽ không biết. Nghĩ đến đây, Huyện lệnh nhẹ nhàng thở ra, đảo mắt nhìn thấy đám người Bạch Vũ Mộng vẫn còn đứng đó.

"Các ngươi còn đứng ở chỗ này làm gì, còn không mau cút đi!" Ngừ điệu không được tốt lắm.

"Chúng ta là khách quý công tử mời đến, Huyện lệnh thật sự muốn đuổi chúng ta đi sao?" Bạch Vũ Mộng nhấn mạnh hai chữ "Khách quý", nói xong sau liền hàm xúc nhìn hắn.

Trương Tông nghe thấy, cũng bắt đầu mắng: "Ai mời các ngươi đến, các ngươi không biết xấu hổ, làm hại chúng ta như vậy, ta sẽ không bỏ qua cho các ngươi!"

Lam Hạo Thần nghe vậy, trên người lập tức tỏa ra sát ý, Huyện lệnh cũng là người có mắt, diexnd@nnllequydnr liếc mắt nhìn đã biết bọn họ không dễ chọc, đặc biệt là hai người cầm đầu, trên người có khí chất quật cường, phú quý.

Tức thời quát Trương Tông im miệng, có lỗi cười với Lam Hạo Thần, Lam Hạo Thần lạnh lùng quét mắt nhìn bọn họ, một lúc lâu Bạch Vũ Mộng cũng rời đi.

Huyện lệnh xoa mồ hôi lạnh trên đầu, khí thế của nam tử đó, sao hắn lại có cảm giác như đế vương, làm đùi hắn run run, thiếu chút nữa là đã quỳ xuống.

Xoay người vào phòng, nhìn nữ nhi còn chưa hồi phục lại tinh thần, tát nàng một cái, Trương Nhụy lập tức tỉnh lại.

Nàng mở to mắt nhìn phụ thân của mình: "Cha, xảy ra chuyện gì, sao ta lại ở chỗ này?"

Nhìn nữ nhi như vậy, Huyện lệnh vừa tức vừa đau lòng, chỉ tiếc rèn sắt không thành thép.

Trong một cái sân khác, một đám nam tử tuần lãg tự lại một chỗ, cũng không ai mở miệng nói chuyện, bốn phía yên tĩnh đến đáng sợ.

Rốt cục cũng có người phá vỡ sự yên tĩnh: "Hôm nay lời nàng ta nói, các ngươi cũng đều nghe rồi chứ." Dừng một chút, hít một hơi thật sâu, nam tử tiếp tục nói: "Chúng ta đều có nỗi khổ, diexndamr/leequydnr nhưng nữ tử kia, cũng đã nói đến điểm mấu chốt của chúng ta, chúng ta không nên ở đây chịu hành hạ nữa!"

Lại tiếp tục yên lặng, một lúc lâu sau, có người lên tiếng, đồng ý với nam tử.

Sau đó, tất cả đều đồng thanh đồng ý, bọn họ đều có tôn nghiêm của bản thân, không ai muốn sống như vậy nữa.

Hình như đã có quyết định, mấy người bọn họ cùng đi về một hướng.

Bạch Vũ Mộng kinh ngạc nhìn mấy người quỳ gối trước mặt, có chút không hiểu: "Những gì các ngươi nói là thật? Các ngươi đã nghĩ kỹ chưa?"

Những người đó đồng loạt gật đầu, Bạch Vũ Mộng có chút không hiểu, nàng chỉ nói vài câu, không ngờ những người này lại nghĩ tới việc nhận nàng làm chủ tử.

Bạch Vũ Mộng nhìn bọn họ thật sâu, lâm vào trầm tư: "Đi theo ta, sẽ rất khổ." Giống như đã quyết định gì đó, Bạch Vũ Mộng nhàn nhạt mở miệng.

"Chúng ta không sợ khổ, bọn ta rất kiên trì. Ngươi nói đúng, chúng ta có kiêu ngạo của mình!"

Bạch Vũ Mộng gật đầu: "Nguyệt, ngươi dẫn bọn hắn trở về huấn luyện đi, giao hết cho ngươi huấn luyện, ta muốn nhìn thấy kết quả vừa lòng. Còn nữa, chuyến đi lần này dữ nhiều lành ít, ngươi trở lại Mị Ảnh cung, chuẩn bị sẵn sàng mọi thứ đi!"

Nguyệt vốn có chút do dự, bởi vì nếu hắn ở lại, có lẽ sẽ thêm một phần thắng, nhưng hắn cũng biết, Bạch Vũ Mộng lo cho hắn, không muốn để cho nhiều người đi mạo hiểm.

Đám người Bạch Vũ Mộng đi rồi, đám nam tử còn chưa kịp hồi thần lại, người đứng đầu tổ chức Mị Ảnh cung lợi hại trong gang hồ lại là Bạch Vũ Mộng?!

Nhìn đám người rời đi, Bạch Vũ Mộng tựa vào lòng Lam Hạo Thần, thở dài: "Bọn họ cũng là nam tử bình thường, hiện tại lại thành như vậy!"

Cảm giác được eo bị nắm chặt, Bạch Vũ Mộng thu hồi tầm mắt: "Lần này đi, không biết có thành công hay không, có thể giảm bớt một ít thương vong sẽ tốt hơn." Như đang tự nói với mình, hoặc nói với Lam Hạo Thần, giọng nói đầy phiền muộn.

Bạn đang đọc truyện *Ma Y Độc Phi* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 68: Trúc Dạ Hiên

Edit: susubluu

"Mộng Nhi, từ khi nào mà nàng lại trở nên đa sầu đa cảm như vậy?" Lam Hạo Thần cười hỏi.

Bạch Vũ Mộng lắc đầu, không nói gì nữa, nàng biết, bên ngoài Lam Hạo Thần nhìn như không sao, nhưng trong lòng hần hần trương hơn bất kỳ ai.

Bạch Vũ Mộng và đám người Lam Hạo Thần không ở lại đây, mà nhanh chóng xuất phát tìm đường đến Nam Cung.

Hôm nay, khi mọi người đang tìm kiếm, phát hiện có một bé trai nằm trong rừng cây, diexnndann/.llequydnn vốn Bạch Vũ Mộng không nghĩ nhiều, nhưng không biết tại sao, Bạch Vũ Mộng lại cảm thấy, nếu không cứu hắn, nàng sẽ hối hận.

Đi qua đó, xem xét vết thương của hắn một chút, liền quăng hắn cho Mạc Hàn Trần, bản thân nàng đã rất mệt, chuyện nhỏ này nên giao cho Mạc Hàn Trần đi.

Mạc Hàn Trần bắt đầu đi lắc đầu, vâng mệnh đi qua nhìn vết thương của nam hài kia, phát hiện nam hài thật sự đã trúng độc, nhưng vẫn còn thở, vẫn còn cứu được.

Sơ cứu xong, chờ nam hài này tỉnh lại. Rất nhanh chóng, bé trai giật người, nhú mồm, hình như rất thống khổ.

Tỉnh lại, nhìn thấy xung quanh có nhiều người vây quanh, có chút sợ hãi thật lòng, Bạch Vũ Mộng đi qua, ngồi xuống, ôn nhu hỏi: "Người tên gì, sao lại ở đây?"

Lam Hạo Thần hơi ghen tuông nhìn động tác của Bạch Vũ Mộng, nhưng không thể so đo với một đứa trẻ.

Nhìn Bạch Vũ Mộng, nam hài hơi thả lỏng, nhỏ giọng mở miệng: "Ta là Hiên nhi."

Không biết vì sao Bạch Vũ Mộng lại rất thích bé trai này, có cảm giác thân thiết: "Hiên nhi, sao người lại ở chỗ này, người nhà của người đâu?"

"..." Hiên nhi khó mở miệng, ấp úng nửa ngày vẫn không nói được. Bạch Vũ Mộng cũng không ép hắn, sờ đầu của hắn, cười cười.

"Ta là Bạch Vũ Mộng, sau này người gọi ta là Vũ tỷ tỷ được rồi, bây giờ người muốn đi đâu?"

Hiên nhi phát hiện những người này là người tốt, cũng không xa cách nữa, rất vui vẻ nói chuyện với họ: "Vũ tỷ tỷ, các người có thể giúp ta tìm tỷ tỷ không?"

"Tỷ tỷ người tên gì, đang ở đâu?"

Hiên nhi bị hỏi, suy nghĩ, mới mở miệng nói: "Lúc đó ta chỉ nhìn thấy có rất nhiều người vây quanh tỷ tỷ, hình như tỷ tỷ cãi nhau với bọn họ, sau đó còn có người nào đó bắt cóc ta, nhưng ta đã trốn được!"

Bạch Vũ Mộng đã hiểu, gia tộc nam hài này chắc rất loạn lạc, có người muốn dùng hắn để uy hiếp tỷ tỷ của hắn, không ngờ, Hiên nhi lại thông minh như vậy, có thể trốn được.

"Hiên nhi, ta đưa người đi tìm tỷ tỷ của người được không?" Nghe nàng nói như thế, mắt Hiên nhi lập tức sáng lên, nhưng lại sợ hãi nhìn thoáng qua Lam Hạo Thần, ca ca lạnh lùng này thật đáng sợ.

"Thần, chúng ta đưa nó theo được không, sẽ không làm hành trình chậm trễ đâu, được không?" Bạch Vũ Mộng khẩn cầu nhìn Lam Hạo Thần.

Lam Hạo Thần mím chặt môi, không nói gì. Mắt Bạch Vũ Mộng dần dần thất vọng, xem ra hắn không muốn đưa nam hài này theo, dù sao hiện tại chuyện quan trọng nhất là tìm hướng đến Nam Cung.

Đang lúc Bạch Vũ Mộng muốn mở miệng nói, Lam Hạo Thần đột nhiên cười, vươn tay sờ đầu Bạch Vũ Mộng, gật đầu đồng ý.

Chỉ có Mạc Hàn Trần là chăm chú nhìn Lam Hạo Thần, nhiều năm quen biết, hắn rất hiểu Lam Hạo Thần. Hắn biết, vừa rồi Lam Hạo Thần không muốn đồng ý, nhưng hình như hắn đang suy nghĩ chuyện gì đó.

Sau đó lại đồng ý, Mạc Hàn Trần và Linh Trần đều đồng loạt khẳng định, cảm thấy sắp có chuyện không may.

Nhưng thấy hai người hòa thuận, lại há mồm, cũng không biết nên nói gì nữa. Chuyện này, có lẽ không hề nghiêm trọng như hắn nghĩ, không cần phải phá hư cảm tình của bọn họ.

Bạch Vũ Mộng kéo bàn tay nhỏ bé của Hiên nhi, kéo Hiên đi về phía trước. Nhưng chỉ đi được một lúc, diexnnd@nllequydnn càng đi càng thấy không

đứng, sao càng lúc càng vào sâu trong rừng vậy.

"Hiên nhi, ngươi không đi sai hướng chứ? Sao nơi này lại kỳ quái như vậy?" Bạch Vũ Mộng nhìn không được mở miệng hỏi.

"Vũ tỷ tỷ, ngươi không biết đâu, tỷ tỷ nói với ta, chỗ này có một con đường có thể thông về nhà, hiện tại lối vào nhà không thể đi được, nếu ta đi vào đó, sẽ bị bọn họ bắt lại."

Tuy Bạch Vũ Mộng có chút nghi ngờ, ở nơi như vậy làm sao có người sống được, nhưng cũng không nghĩ ngợi nhiều, tiếp tục đi về phía trước.

Đi đến một nơi hoang tàn đầy cỏ dại, Hiên nhi ngừng lại, nhăn mày, như đang suy nghĩ xem nên đi về hướng nào nữa.

Một lát sau, chỉ thấy hắn đi đến một bụi cỏ, cầm lấy tảng đá, kéo sang chỗ khác, lập lại động tác này vài lần, vừa đứng lúc đó một cánh cửa xuất hiện.

Thì ra là trận pháp, không ngờ ở nơi như vậy lại được thiết kế trận pháp, người nhà của Hiên nhi là ai, sao có thể ẩn nấp sâu như vậy.

Đột nhiên Bạch Vũ Mộng nghĩ tới mục đích lần này đến đây, trong lòng xuất hiện một ý tưởng, chẳng lẽ nơi này chính là cửa vào Nam Cung, Hiên nhi chính là...

Chỉ thấy Hiên nhi đùa nghịch vài cái, cửa chậm rãi mở ra, Hiên nhi dẫn đoàn người Bạch Vũ Mộng vào, không ngờ, vừa vào đến đã nhìn thấy một vách núi đen.

Bạch Vũ Mộng vội vàng núp, bởi vì bọn họ thấy có người tuần tra.

"Hiên nhi, rốt cuộc ngươi có thân phận gì, vì sao bọn họ muốn bắt ngươi?" Bạch Vũ Mộng đè thấp thanh âm hỏi.

Hiên nhi do dự một chút, mới mở miệng: "Ta là Trúc Dạ Hiên, tỷ tỷ ta là Trúc Đạp Vũ, là công chúa Nam Cung, mà ta là hoàng tử của Nam Cung."

Lời nói của hắn khiến mọi người rất kinh ngạc, nhưng cũng hiểu ý hắn.

Bạch Vũ Mộng miễn cưỡng nghe được tên công chúa Nam Cung, chẳng lẽ tỷ tỷ của hắn chính là thánh nữ, dĩ nhiên là vậy nhưng lại không thể chắc chắn, hơn nữa hiện tại Nam Cung rất loạn, không biết nàng có cần hỗ trợ không.

"Hiên nhi, nếu có thể, có thể nhờ tỷ tỷ ngươi giúp ta một việc không?" Bạch Vũ Mộng thử hỏi.

"Đương nhiên có thể, tỷ tỷ ta là người tốt, hơn nữa các ngươi lại giúp ta, nàng nhất định sẽ giúp các ngươi."

Bạch Vũ Mộng nghe thấy vậy, nhẹ nhàng thở ra, nếu như vậy thì tốt quá, nhưng, bây giờ còn chưa thể chắc chắn nàng có phải là thánh nữ Nam Cung không, Hiên nhi lại không biết.

Bỗng nhiên, Lam Hạo Thần ra hiệu cho bọn họ dừng lên tiếng, quả nhiên, một lúc sau có người đi qua, nhưng đi vài vòng lại trở về.

Lam Hạo Thần kéo Bạch Vũ Mộng né tránh binh lính, đi xuống dưới vách núi.

"Hiên nhi, ngươi có biết tỷ tỷ ngươi ở đâu không?" Lam Hạo Thần nhẹ giọng hỏi. Như sợ bị người ta nghe thấy.

Trúc Dạ Hiên suy nghĩ, đột nhiên cử động, hình như nghĩ tới gì đó, liền bật cười, hưng phấn nói một câu: "Ta biết, các ngươi đi theo ta." Nói xong liền dẫn đầu đi về phía sườn núi.

Bạn đang đọc truyện *Ma Y Độc Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 69: Trúc Đạp Vũ

Edit: susublu

Đi đến sườn núi, lại đi theo Trúc Dạ Hiên một quãng nữa, nhanh chóng đi vào một sơn động, Trúc Dạ Hiên nhẹ nhàng đi vào, như sợ quấy nhiễu đến ai đó.

Vào trong hang động, liền nhìn thấy một nữ tử ngồi trên xe trượt tuyết, nàng mặc hồng y, khí chất cao quý, không hề giả tạo.

Đầu tóc đen nhánh, mày liễu như rồng lên, vẻ mặt hơi hờn, quả thực rất xinh đẹp!

Chỉ thấy Trúc Dạ Hiên chạy qua đó, bỏ nhào vào trong lòng nàng: "Tỷ tỷ, tỷ tỷ, Hiên nhi đã về."

Nàng thấy Trúc Dạ Hiền nhưng không hề vui vẻ, chỉ có tức giận: "Sao ngươi lại quay về đây, không phải ta kêu ngươi chạy đi rồi sao, nơi này rất nguy hiểm, ngươi nhanh chóng trốn ra ngoài đi"

Lúc này nàng mới phát hiện đám người Bạch Vũ Mộng, nhanh chóng đề phòng nhìn bọn họ, tay vận khí. "Tỷ tỷ, là Vũ tỷ tỷ đưa ta trở về, bọn họ là người tốt."

Nghe hắn nói như thế, Trúc Đạp Vũ mới thu lại sát khí, cảm thấy có lỗi cười cười: "Thật có lỗi, tiểu đệ gây phiền phức cho các ngươi rồi, nếu được, ta có thể nhờ các ngươi làm một chuyện được không?"

Bạch Vũ Mộng rất hứng thú nhìn nàng, nghe nàng nói thế, càng thấy hứng thú: "Có chuyện gì, ngươi cứ việc nói."

"Có thể làm phiền các ngươi đưa Hiền nhi ra ngoài không, nó không nên tới nơi này." Lời nói này làm Bạch Vũ Mộng giật mình, không ngờ nàng sẽ nói như vậy.

Thấy Bạch Vũ Mộng không nói gì cả, Trúc Dạ Hiền liền mở miệng: "Tỷ tỷ, ngươi không đuổi Hiền nhi đi được không, điend@finlleqysdonn có phải đám người xấu đó khi dễ ngươi không, Hiền nhi giúp ngươi đánh bọn họ được không?"

Trúc Đạp Vũ bắt đầu dĩ cười, sờ đầu Hiền nhi: "Hiền nhi, xin lỗi, tỷ tỷ không thể để ngươi ở lại đây, đệ theo Vũ tỷ tỷ ra ngoài được không, chờ mọi chuyện trôi qua, tỷ tỷ sẽ đi tìm đệ."

Bạch Vũ Mộng nhìn nữ tử này, cảm thấy rất thích, trên người cô gái này có khí chất quật cường bất khuất, dù phải đối mặt với bất cứ chuyện gì cũng luôn lạnh nhạt, không sợ hãi.

"Hiền nhi đã không muốn, để cho thằng bé ở lại đi, ta sẽ chăm sóc nó thật tốt, ngươi không cần lo lắng. Hơn nữa, lần này tìm ngươi, chúng ta cũng có chuyện muốn nhờ, tất nhiên sẽ không rời đi dễ dàng, không bằng, chúng ta ở lại giúp ngươi, có lẽ, sẽ có lợi với ngươi." Bạch Vũ Mộng miễn cưỡng mở miệng.

Cảm nhận đầu tiên của Trúc Đạp Vũ là nàng rất thích nữ tử lạnh lùng, lạnh nhạt này, chỉ thấy nàng cười: "Bây giờ bản thân ta còn khó bảo toàn được nữa, các ngươi có yêu cầu gì, nói đi, nhưng ta không muốn các ngươi bị cuốn vào trong những rắc rối này."

Hai nữ tử ăn ý nhìn nhau cười, Bạch Vũ Mộng không hề từ bỏ ý nghĩ của mình: "Trượng phu ta trúng băng hỏa cổ, chỉ có thánh nữ Nam Cương mới có thể giải, nếu như ta đoán không sai, ngươi chính là thánh nữ Nam Cương!"

"Đúng, ta là thánh nữ, ta cũng rất muốn giúp các ngươi, nhưng, ta cũng bất lực! Nhìn tuổi của hân, có thể sống lâu như vậy đã là kỳ tích, người hạ cô độc hân, dieixndaffillequysdnn chắc hẳn là thánh nữ trước đây, vốn dĩ ta cũng có thể giải, nhưng hiện tại Nam Cương đại loạn, ta thật sự có tâm mà lực không đủ."

Nghe nàng nói vậy, Bạch Vũ Mộng hơi thất vọng, nhưng nàng không hề từ bỏ hi vọng, nàng đã quyết định ở lại, trợ giúp nữ tử nàng thích này.

Có lẽ, sau khi ổn định lại, nàng sẽ có thể giải độc.

"Cho dù như vậy, ta vẫn quyết định ở lại, bởi vì, ta rất thích ngươi!"

Hai nữ tử đều nở nụ cười, thân phận khác nhau, bọn họ mới gặp, nhưng đã nhanh chóng trở thành bằng hữu tốt.

Nhưng, không biết bắt đầu từ khi nào, bằng hữu lại biến thành kẻ địch, trong lòng mỗi người đều hiểu rõ, bọn họ vẫn là bằng hữu, nhưng lại không qua được sự nghi ngờ. Đương nhiên đây là sau này.

"Tỷ tỷ, sao tỷ lại ở trong này, bên ngoài đã xảy ra chuyện gì?" Hiền nhi nghi hoặc hỏi.

Trúc Đạp Vũ suy nghĩ, kể lại ngọn nguồn mọi chuyện: "Vốn dĩ nơi này rất hòa thuận, ta là thánh nữ, có quyền lực cao nhất, nhưng, đám trưởng lão lại bắt đầu tham lam, bọn họ bất mãn với quyền lực hiện tại, bọn họ một muốn nắm trong tay toàn bộ Nam Cương."

Đương nhiên ta không đồng ý, vậy nên, bọn họ liên hợp lại đối phó ta, nếu Nam Cương rơi vào tay bọn họ, như vậy dân chúng sẽ lâm than.

Phụ hoàng của ta bị bọn họ mê hoặc, cũng mạnh mẽ chèn ép ta, cho rằng thế lực của ta quá lớn, cản trở hắn, mẫu hậu khuyên can phụ hoàng, lại bị phụ hoàng nhốt vào lãnh cung."

Nhớ tới chuyện này, Trúc Đạp Vũ vô cùng bi thương, điều chỉnh lại cảm xúc, tiếp tục nói: "Sau này, bộ phận quyền lực rơi vào tay các trưởng lão, mà ta cũng bị bọn họ đã thương, không thể không tới đây để chữa thương, nhưng ta tuyệt đối sẽ không để bọn họ đạt được ý muốn, hơn nữa, hình như bọn họ có cấu kết hoàng tử ở các quốc gia ngoài kia, thế lực rất lớn!"

Nghe xong chuyện của nàng, Bạch Vũ Mộng cũng có chút thông cảm, mặc kệ nơi nào, mặc kệ là ai, đều có dã tâm, dã tâm có thể khiến cho bọn họ làm ra rất nhiều chuyện điên cuồng.

...

Ở trong sơn động đợi rất nhiều ngày, đến khi vết thương của Trúc Đạp Vũ tốt lên, diênx//dànlequydn mới lạng lẽ ra khỏi sơn động, đi về chỗ trước kia Trúc Đạp Vũ ở.

Nhưng vừa tới cửa, đã bị người ta phát hiện, lập tức có ba người xông tới. Nhanh chóng có người đi thông báo cho trưởng lão, các trưởng lão ào ào kéo đến.

Sau trưởng lão còn có vài công tử tiểu thư trẻ tuổi, có vẻ là tôn tử và cháu gái bọn hắn!

"Ha ha ha ha... Trúc Đạp Vũ, ngươi vẫn trở lại sao, ta biết ngay, ngươi trốn không thoát đâu." Tam trưởng lão mở miệng.

Nói xong sau, khóe mắt thoáng nhìn qua đám người Bạch Vũ Mộng, hơi khinh miệt mở miệng: "Sao? Tìm được cứu binh từ đâu vậy! Đừng tưởng rằng chỉ dựa vào vài người các ngươi mà có thể đấu với ta!"

Bạch Vũ Mộng nhũ mày, sắc mặt lạnh đi, người họ thấy cả người Bạch Vũ Mộng đầy hàn ý, có chút không được tự nhiên, xấu hổ liếc mắt đi chỗ khác, liền thấy Trúc Dạ Hiền.

"Ha, sao tiểu tử này lại trở lại, lúc trước hắn may mắn chạy trốn, mặc kệ thế nào, ta cũng sẽ không bỏ qua cho ngươi. Hừ...."

"Được rồi, tam ca, ngươi không cần nhiều lời cùng bọn họ, nhanh chóng làm chuyện đại sự đi, ngày chúng ta đồng ý với họ đã sắp đến rồi." Ngũ trưởng lão sốt ruột nói.

"Đã biết, thúc giục cái gì mà thúc giục, cũng không hơn được chút nào."

Bạch Vũ Mộng cũng miễn cảm nắm được điểm mấu chốt trong lời nói của bọn họ, bọn họ nói là sắp tới ngày, chẳng lẽ có liên quan đến bên ngoài?

Nhưng hiện tại không phải lúc để nàng suy nghĩ, xem bộ dáng của bọn hắn, hôm nay sẽ có một cuộc đại chiến, nhưng lại không biết, rốt cuộc sẽ như thế nào?

Lúc này, từ một chỗ khác có một đội binh lính đi tới, trong tay bọn họ đề chặt một nữ tử, nàng ung dung đẹp đẽ, quý giá, toàn thân đều là đồ tốt.

Nhưng, khi Trúc Đạp Vũ thấy người kia, sắc mặt bỗng chốc trắng bệch, cả người nhẹ nhàng run rẩy.

Các trưởng lão nhìn thấy Trúc Đạp Vũ như vậy, lập tức đắc ý nở nụ cười.

Bạn đang đọc truyện *Ma Y Độc Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 70: Đối chiến

Edit: susublu

Bạch Vũ Mộng có chút nghi hoặc, cẩn thận nhìn, mới phát hiện nữ tử đó có nhiều chỗ giống Trúc Đạp Vũ, Bạch Vũ Mộng nhanh chóng đoán được, người này là mẫu thân của Trúc Đạp Vũ.

Nhũ mày thật chặt, bọn họ áp giải bà ta ra đây có ý gì, chẳng lẽ là vì muốn Trúc Đạp Vũ phân tâm chú ý đến nữ nhân kia, luôn cảm thấy có chút không thích hợp.

Đúng rồi, là ánh mắt của nữ nhân đó, trong ánh mắt nàng ta không có chút bi thương, cũng không có hoảng loạn, chỉ bình tĩnh, giống như không hề sợ hãi.

Bạch Vũ Mộng lạng lẽ tới gần Trúc Đạp Vũ: "Không nên bị lừa, chỉ sợ người ở phía sau màn cũng là người của bọn họ."

Nhìn thấy Trúc Đạp Vũ kinh ngạc nhìn mình, Bạch Vũ Mộng chỉ nhàn nhạt cười cười, liếc mắt qua ý bảo nàng quan sát kỹ một chút, quả nhiên, liền nhìn ra manh mối.

"Thánh nữ, ngươi nên giao quyền lực ra đây đi, bằng không, ta không thể cam đoan sẽ làm gì với mẫu hậu ngươi đâu." Nhị trưởng lão cười khinh miệt.

Trúc Đạp Vũ còn có chút do dự, tuy rằng biết bọn họ lừa nàng, nhưng dù sao cũng là mẫu hậu của nàng, nếu xảy ra chuyện gì, nàng sợ lương tâm bất an.

"Ha ha, các ngươi chớ quên, đó là mẫu hậu của nàng, không phải của ta, ta không cần phải thủ hạ lưu tình, chút chiêu trò đó không thể uy hiếp được ta đâu." Bạch Vũ Mộng cười nói.

Nói xong, không chờ đối phương kịp trả lời, liền rút Tuyết Cầm trong tay áo ra, tấn công bọn họ.

Tuyết Cầm là cây cầm mà sau khi thành hôn Lam Hạo Thần đã đưa cho nàng, đao thương bất nhập, diexndaffllequydn hòa thiêu bất xâm, hơn nữa, bên trong còn giấu sợi tơ tằm làm bằng băng, có thể giết người trong vô hình.

Sợi tằm băng là bảo vật, là vật cứng nhất trên đời, mặc kệ làm cách nào, cũng sẽ không đứt. Có thể nói, cả hai đều là báu vật vô giá khó tìm.

Khi nhìn thấy Tuyết Cầm, đám trưởng lão hơi ngây người, nhưng lại nhanh chóng phản ứng lại, chẳng qua chỉ là một loại vũ khí, nếu như không có công lực cao, cũng chỉ là phế phẩm.

Nhìn thấy Bạch Vũ Mộng đã muốn đánh nhau với hắn, Trúc Đạp Vũ cũng quyết định nghênh chiến, không chút do dự, bọn họ đã bắt đầu, vậy đừng trách nàng bất nghĩa.

Thấy có người ra nghênh chiến, bọn họ đều không ngờ Bạch Vũ Mộng lại lợi hại như vậy, có chút tức giận gia tăng lực công kích.

Nhưng chỉ một lúc, các trưởng lão liền rơi vào thế yếu, nhưng chung quanh lại có một đám cung thủ xuất hiện, cầm trên tay rất nhiều bột phấn độc.

Có một người đứng trên cao của tường thành, người kia mặc trường bào màu đỏ, bên trên thêu rồng vàng, Bạch Vũ Mộng liếc mắt nhìn qua liền biết hắn là quốc vương Nam Cương.

"Đạp Vũ, quyền lợi đó vốn không thuộc về ngươi, của phụ hoàng không phải cũng là của ngươi sao, ngươi không nên chống cự nữa, giao hết quyền lực lại cho phụ hoàng đi!" Nam tử từ ái nói.

"Đây là quy định tổ tiên, ta chỉ tiếp nhận giáo huấn của tổ tiên, không giống các ngươi, chỉ vì một chút ích lợi nhỏ, không tiếc phá hư cuộc sống vốn đang bình yên, làm dân chúng sống trong nước sôi lửa bỏng."

Lời nói của Trúc Đạp Vũ đầy cảm phẫn, thật sự đã chọc giận quốc vương Nam Cương, hắn vẫy tay hạ lệnh, liền có người vận lực phát động.

Bạch Vũ Mộng châm chọc cười, nói về ngoan độc, cho tới bây giờ không ai có thể so sánh được với nàng, diexnd@fLeeqysdnn nàng muốn nhìn thử xem là độc của Nam Cương lợi hại, hay là độc của nàng lợi hại.

Bạch Vũ Mộng cho mỗi người ăn một viên thuốc giải độc, viên thuốc giải độc này có thể giải trăm độc, vốn không cần sợ chút tài mọn của họ.

Trúc Đạp Vũ có chút cảm kích nhìn Bạch Vũ Mộng, ngược lại lạnh lùng nhìn người phụ hoàng mà nàng kính yêu từ nhỏ.

Dân chúng trong thành, không ai muốn nhìn thấy chiến tranh, nhưng bọn họ tin tưởng thánh nữ, bọn họ chỉ biết là thánh nữ nhất định sẽ cứu bọn họ, cho nên Trúc Đạp Vũ không thể cô phụ kỳ vọng của họ.

Cuộc chiến hết sức căng thẳng, đột nhiên, Bạch Vũ Mộng lấy ra một ít bột phấn độc, phẩy ra xung quanh, vài vị trưởng lão lập tức nhảy bèn ngừng thở.

Nhưng người khác lại không may mắn như vậy, trong nháy mắt có một đồng người gục tại chỗ.

"A, thế nào, hôm nay ta phải thử một chút, xem coi rốt cuộc là độc của các ngươi lợi hại hay là độc của ta lợi hại!" Nhìn nàng kiêu ngạo, Lam Hạo Thần vui mừng nở nụ cười, có lẽ, không có hắn, nàng cũng có thể sống rất tốt...

Đám trưởng lão lập tức trở nên cực kỳ tức giận, vận toàn bộ sức mạnh công kích Bạch Vũ Mộng đang bay tới.

Hiện trường lúc này là một đồng hỗn độn, độc phấn bay khắp bốn phía, Lam Hạo Thần và Bạch Vũ Mộng tùy tiện vung tay lên đã có thể giết chết rất nhiều người, nhưng vài vị trưởng lão kia, lại hơi khó đối phó.

Nhìn tình huống như vậy, Bạch Vũ Mộng suy nghĩ, ném một quả bom mìn hôm trước nàng đã làm ra, thật ra cũng không thể xem như là bom, chỉ giản lược lại chế tạo một cách thô sơ thôi, cũng không biết có hữu hiệu không.

Tùy tay đã ném mất một trái ra ngoài, một đám người bị nổ bay tung tóe, uy lực lớn hơn so với nàng tưởng tượng.

Trái bom nổ mạnh, khiến cho những người đang đánh nhau liền dừng lại, có chút sững sờ nhìn cái hố to xuất hiện, Bạch Vũ Mộng chỉ thẹn thùng cười, diendaf/"leqysdnn nhìn Lam Hạo Thần, ngượng ngùng nói: "Thần, làm sao bây giờ, ta không cẩn thận thêm một lượng lớn thuốc nổ vô." Nói xong sau ngịch ngợm le lưỡi.

Lam Hạo Thần sùng nịch sờ sờ mái tóc dài mềm mại của Bạch Vũ Mộng, không nói gì thêm.

Nhìn Bạch Vũ Mộng như vậy, mọi người chỉ cảm thấy rất nguy hiểm, nàng ta có thể không đổi sắc mặt mà nói như vậy.

Có vài người cũng bị Lam Hạo Thần mê hoặc, thấy Lam Hạo Thần cười, quả thực như tiên giáng trần. Cháu gái nhị trưởng lão giật nhẹ ống tay áo của ông, về mặt thẹn thùng nhìn hắn.

Nhị trưởng lão lập tức hiểu ý của nàng, nhìn Lam Hạo Thần, bộ dạng quả thật không tệ, có thể đưa hắn cho cháu gái chơi đùa.

Hình như nhận ra được ánh mắt cực kỳ nóng bỏng, Bạch Vũ Mộng cười như không cười quay đầu lại, nhìn thấy ánh mắt như vậy, nàng chỉ cảm thấy mát

rượu chảy dọc theo lòng bàn chân.

Có chút bất mãn trừng mắt nhìn Lam Hạo Thần, chỉ biết trêu hoa ghẹo nguyệt, chuyên môn quyến rũ người khác.

Lam Hạo Thần có chút bất đắc dĩ, tất nhiên hắn hiểu ý của Bạch Vũ Mộng, hắn cũng rất bất đắc dĩ, hắn sinh ra quá tốt, cũng không thể trách hắn.

Mạc Hàn Trần bất đắc dĩ nhìn hai người liếc mắt đưa tình, thật sự rất muốn bỏ đầu bọn họ ra nhìn thử xem bên trong có cái gì, vào thời điểm này, còn có thể làm như vậy.

"Hừ, tiểu tử, cháu gái ta coi trọng ngươi, đây là phúc khí của ngươi, ta khuyên ngươi vẫn nên quy thuận chúng ta, chúng ta sẽ không bạc đãi ngươi!"

"Ngươi cho là cháu gái của ngươi có chỗ nào so sánh được với Mộng Nhi của ta, đáng vớ không ra gì, tướng mạo cũng không ra gì, quan trọng nhất là không biết tự lượng sức mình!"

Bốn phía vang lên âm thanh cười trộm, Bạch Vũ Mộng liếc nhìn, bừa bãi nở nụ cười, thật sự rất buồn cười, sao nàng chưa từng phát hiện, Thần còn có thiên phú về lĩnh vực này.

Cháu gái nhị trưởng lão thờ hờn hờn nhìn bọn họ, thẹn quá hóa giận, cũng không suy nghĩ nhiều, cầm kiếm chạy về phía Bạch Vũ Mộng.

Bạn đang đọc truyện *Ma Y Độc Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 71: Thắng lợi

Edit: susublu

Bạch Vũ Mộng tức giận, nàng đã gặp qua người không biết tốt xấu, nhưng chưa thấy ai không biết tốt xấu như vậy.

Vì thế Bạch Vũ Mộng rút Tuyệt Cảm nghênh đón, một tiểu thư nhu nhược sao có thể là đối thủ của Bạch Vũ Mộng, Bạch Vũ Mộng nhanh chóng giải quyết nàng.

Vốn muốn tha cho nàng một mạng, nhưng nhìn thấy ánh mắt phẫn hận đó, giống như ai đoạt đồ của nàng vậy, Bạch Vũ Mộng liền ảo não, trực tiếp ra tay giết chết nàng, một kích trí mạng.

Nhị trưởng lão thấy cháu gái bị giết, hai mắt lập tức đỏ bừng, có chút điên cuồng, diệpdạfilleqysdnn rống lớn một tiếng, vận toàn bộ sức mạnh xông tới Bạch Vũ Mộng.

Bạch Vũ Mộng cười khinh miệt, không sợ hãi nghênh chiến với nhị trưởng lão, những người khác không cử động, bọn họ muốn nhìn xem sức mạnh những người này tới đâu.

Võ công của nhị trưởng lão không tính là yếu, nếu ngay cả nhị trưởng lão cũng không chống lại được, bọn họ sẽ gặp rắc rối.

Bạch Vũ Mộng cũng không sử dụng toàn bộ sức mạnh, nhưng một lúc sau, vẫn dễ dàng đánh bại nhị trưởng lão.

Sắc mặt đại trưởng lão thâm trầm, nhìn chằm chằm vào Bạch Vũ Mộng, nữ tử này mặc bạch y, tuyệt đại tao nhã, có võ công cao như vậy, làm người ta không thể không suy nghĩ nhiều.

Bạch Vũ Mộng rộng rãi đón nhận ánh mắt của đại trưởng lão, trong đám trưởng lão này, đại trưởng lão âm hiểm nhất, từ nãy đến bây giờ chưa từng nói một câu nói, nếu muốn làm đối thủ của nàng, sợ là chỉ có hắn.

Tuy rằng Bạch Vũ Mộng đứng im, nhưng trong lòng cũng đang cân nhắc, xem thử tiếp theo nên ứng đối thế nào, tuy rằng bọn họ có độc, nhưng nếu tiếp tục như thế, bọn họ cũng sẽ mệt chết.

Đến lúc đó, nếu bọn họ ý động hiệp yếu, sẽ bị tổn thất mà chết. Xem ra nhất định phải nghĩ ra biện pháp.

Lúc này, đại trưởng lão luôn im lặng lại mở miệng: "Tiểu cô nương còn nhỏ tuổi mà đã có thành tựu như thế này, không thể không khiến người khác bội phục, nhưng, ngươi đã đứng sai chỗ rồi, không bằng ngươi quy thuận chúng ta thế nào?"

"Sao? Quy thuận các ngươi, ta được cái gì sao?" Bạch Vũ Mộng cảm thấy hứng thú hỏi.

Nhưng không ai lo lắng nàng sẽ đồng ý, bởi vì bọn họ đều hiểu biết Bạch Vũ Mộng, bọn họ biết, Bạch Vũ Mộng tuyệt sẽ không đồng ý loại chuyện như vậy.

“Lợi ích tất nhiên là có, nếu chúng ta thắng, lấy được quyền lợi, một nửa sẽ do ngươi nắm trong tay, thế nào?”

Hắn vừa nói xong, những vị trưởng lão lập tức khiếp sợ nhìn đại trưởng lão, diênxd@ffleqysdoon có chút không dám tin nhưng lại nhận lại ánh mắt cảnh cáo của đại trưởng lão, nên không dám nói gì thêm.

Tất nhiên Đại trưởng lão tự có cân nhắc, nữ nhân này vừa nhìn là biết tâm cao khí ngạo, nếu không tung ra mồi nhử lớn, sợ là sẽ không mắc câu, về phần sau khi mắc câu, sẽ do bọn họ định đoạt.

"Phải không, sao có thể tốt như vậy, ta nghe cũng có chút động tâm!"

Bạch Vũ Mộng thờ dài nói, "Như vậy đi, ta cảm thấy còn không đủ, các ngươi cho ta toàn bộ quyền lợi, thế nào?"

Nàng vừa nói xong, mọi người hít một hơi, sao có thể tham lam như vậy, nếu vậy, không phải tất cả mọi thứ đều là của nàng sao, vậy bọn họ đều làm không công rồi.

Bạn đang đọc truyện *Ma Y Độc Phi* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 71-2: Thắng lợi 2

Mặt Bạch Vũ Mộng tỏ vẻ tất nhiên, trong lòng cũng cười nhạo, đám lão hồ li này không biết tính toán tí mì, tâm tư của bọn họ sao có thể giấu được nàng chứ?

Nhìn bọn họ do dự, Bạch Vũ Mộng ra vẻ không kiên nhẫn: "Thôi đi, ta cũng không cần, ai muốn về phe các ngươi chứ, thật là!"

"Trúc Đạp Vũ cho ngươi lợi ích gì, ngươi lại muốn giúp đỡ nàng như vậy!" Tứ trưởng lão căm giận nói.

"Bởi vì nàng là bằng hữu của ta!" Một câu đơn giản, cũng làm cho lòng người ấm lên.

Trúc Đạp Vũ cười, thì ra mất đi tinh thần, lại có thể có được tình bạn, như vậy, cũng không có gì phải thất vọng, thất vọng mình bị mọi người xa lánh.

Trúc Dạ Hiền cái hiểu cái không nhìn Bạch Vũ Mộng, nắm chặt tay Mạc Hàn Trần, hiện tại Mạc Hàn Trần chăm sóc hắn. Thiên hạ nhỏ này, hình như cũng hiểu được cái gì đó.

Đại trưởng lão nghiêng răng nghiêng lợi nhìn Bạch Vũ Mộng: "Đây là do ngươi nói, rượu mời không uống lại thích uống rượu phạt, vậy đừng trách chúng ta!"

Bạch Vũ Mộng trào phúng nhìn đám người giả mù sa mưa, lác đầu, quyền lực luôn che mờ hai mắt con người, sau đó chết bên trong giấc mộng của bản thân.

Nhưng quả thật năm vị trưởng lão đã bày ra một trận hình kỳ quái, Trúc Đạp Vũ ngưng trọng nói: "Đây là tuyệt kỹ của năm vị trưởng lão, Ô Xà vậy đuôi, uy lực rất lớn, chưa từng có ai vào trận này mà còn sống sót đi ra."

"Phải không, ngay cả ngươi cũng không được sao?" Bạch Vũ Mộng có chút nghi hoặc nhíu mày.

"Đây chính là nguyên nhân năm trưởng lão có thể tạo phản, pháp lực của ta có thể khống chế trận pháp, nhưng lúc trước pháp lực của ta đã bị hao tổn, hiện tại ta không có khả năng..."

Bạch Vũ Mộng có chút ngưng trọng nhìn Lam Hạo Thần một cái, về mặt Lam Hạo Thần cũng cứng đờ, trên người tản ra khí thế lạnh như băng.

Chỉ thấy năm trưởng lão đã dọn xong trận hình, mắt trận ở chỗ gió thổi mạnh, diendd/nlleqysdoon trong nháy mắt liền được lấp đi.

Đám người Bạch Vũ Mộng bị nhốt ở bên trong, vẫn chưa hoàn hồn lại, bởi vì bên trong gió êm sóng lặng, đều không có chuyện gì xảy ra, chỉ là một màn đêm tăm tối.

Mọi người đều dè dặt cẩn trọng dựa vào nhau, lúc này Trúc Đạp Vũ nhẹ giọng nói: "Lúc này nhìn như gió êm sóng lặng, kì thực rất nguy hiểm, chỉ cần không cẩn thận sẽ mất mạng, nhưng không có ánh sáng, không thể nhìn thấy gì."

Lúc này, khiến người ta không ngờ được là, trên cổ tay Bạch Vũ Mộng tản ra ánh sáng màu lam, càng ngày càng chiếu sáng mãnh liệt, khiến mọi người không mở mắt được.

Chờ đám người Bạch Vũ Mộng hồi thần lại, mới phát hiện mình đã đứng ở bên ngoài, mà năm vị trưởng lão lại học máu, đều ngã xuống chung quanh, bị thương rất nặng.

Trúc Đạp Vũ có chút khiếp sợ nhìn Bạch Vũ Mộng, những người khác cũng đều không tin, diẽnxdafn"lequysdoon ngay cả Bạch Vũ Mộng cũng có chút nghi hoặc nhìn vòng tay màu lam trên cổ tay.

Vì sao mỗi lần lâm vào nguy hiểm, chiếc vòng này luôn xuất hiện, sau đó thoải mái hóa giải nguy cơ.

Đây rốt cuộc là cái gì, sao có thể xuất hiện trên người nàng, hơn nữa mỗi lần đều cứu mạng nàng.

Mà đại trưởng lão lại phức tạp nhìn Bạch Vũ Mộng, đã bao nhiêu năm rồi, cho tới bây giờ không ai có thể phá trận pháp này, hôm nay lại bị vị cô nương này dễ dàng phá giải!

Quốc vương Nam Cương sốt ruột lập tức chạy xuống đến xem thương thế đám trưởng lão, vừa thấy họ đều bị trọng thương, lập tức đổi chiều gió, chạy đến trước mặt Trúc Đạp Vũ, bắt đầu nhận sai.

"Đạp Vũ, đều là lỗi của phụ hoàng, nhất thời bị tiểu nhân gièm pha, cho nên mới đối xử với ngươi như vậy, ngươi sẽ không trách phụ hoàng chứ!"

"Phụ hoàng, từ trước đến nay, ta kính trọng ngài là phụ hoàng của ta, ngươi nuôi ta lớn như vậy, ta thật sự muốn báo đáp ngươi, nhưng ngươi đã làm cái gì, đối với ta như vậy thì không nói, ngươi đối với dân chúng thế nào, tất cả đều là con dân của ngươi, nhưng ngươi thì sao, thật sự có thể làm một quốc vương có trách nhiệm sao?"

Bạn đang đọc truyện *Ma Y Độc Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 72: Giúp ta một chuyện

Edit: susublu

Mỗi một tiếng chỉ trích, mỗi một tiếng lên án, làm trong lòng quốc vương Nam Cương có chút áy náy, nhưng lại nhanh chóng bị sự phẫn nộ vùi lấp, nhưng hắn vẫn chịu đựng.

"Đạp Vũ, phụ hoàng đã biết sai rồi, ngươi tha thứ cho ta đi, ngươi vẫn là thánh nữ lợi hại nhất như trước kia, ta sẽ xử trí năm vị trưởng lão này!"

"Không cần, phụ hoàng, đây là lần cuối cùng ta gọi ngươi như vậy, không phải ta không có hiếu, là ngươi ép ta, vì dân chúng Nam Cương, ta không làm như vậy được, coi như Đạp Vũ xin lỗi tổ tiên!"

Lúc này, rất nhiều dân chúng đi vào từ bên ngoài, bọn họ đều chạy tới, bọn họ nghe nói thánh nữ đã chiến thắng năm vị trưởng lão, đều vội vàng đi vào chúc mừng, lại nghe thấy cái không muốn nghe.

"Thánh nữ, ngươi muốn làm gì, hiện tại người xấu đã bị bắt, ngươi không cần làm chuyện điên rồ!" Có người khuyên nhủ.

"Các vị, thực xin lỗi, ta từng thề trước bài vị tổ tông, tuyệt đối sẽ không tranh đấu với người trong nhà, tuyệt đối sẽ không khiến dân chúng chịu khổ, nhưng ta lại không giữ lời, cho nên, chức vị thánh nữ này, ta tự nguyện bỏ. Ta sẽ bỏ hết những thứ thuộc về thánh nữ."

Bạch Vũ Mộng có chút kinh ngạc nhìn Trúc Đạp Vũ, không ngờ nữ tử này lại quật cường như thế, tuy rằng trong lòng có chút thất vọng, nhưng cũng thật tình chúc phúc nàng.

"Thánh nữ, chúng ta sẽ không trách tội ngươi, ta tin tổ tông biết cũng sẽ không thể trách tội ngươi, ngươi làm tất cả những thứ này đều vì chúng ta, ngươi hãy cân nhắc lại đi!" Nói xong liền quỳ xuống.

Mọi người phía sau đều phụ họa nói theo, ai cũng đều quỳ xuống, quỳ vì nữ tử thiện lương, quỳ vì nữ tử kiên cường.

Trúc Đạp Vũ hơi kinh ngạc, dân chúng lại làm như vậy, nàng hơi điều chỉnh lại tình hình bên dưới, lại mở miệng: "Tất cả mọi thứ, vốn không nên xảy ra, nhưng vì ta, diẽn//dànle""quýdoon khiến mọi người trôi giạt khắp nơi, cảm ơn các ngươi tin tưởng ta, nhưng, tổ huân không thể trái!" Nữ tử nói xong, liền chảy một giọt lệ.

Giọt lệ này, không rơi xuống đất, mà lại lén lút lọt vào vòng tay của Bạch Vũ Mộng.

Không ai phát hiện, bao gồm cả Bạch Vũ Mộng, bọn họ chỉ chuyên chú quan tâm chuyện này.

"Đạp Vũ, dân chúng đã kính yêu ngươi như vậy, cần gì phải cự tuyệt, nếu thật sự muốn tốt cho dân chúng, nên thuận theo dân ý, cho bọn họ một tương lai tốt đẹp, chuộc lại tội lỗi mà ngươi tự nhận." Bạch Vũ Mộng nhàn nhạt mở miệng.

Trúc Đạp Vũ nhìn Bạch Vũ Mộng, biết lời của nàng có ý khác, nàng lại nhìn xuống dân chúng đang quỳ, thờ dài, gật đầu.

Đột nhiên còn có một sức mạnh kéo dân chúng đang quỳ trên mặt đất đứng lên: "Đạp Vũ, ngươi nhớ kỹ, đây không phải là chức trách một mình ngươi, cũng không phải thiên hạ của một mình ngươi, nếu như tham lam muốn thiên hạ, sẽ phải trả giá đắt." Lời nói của Bạch Vũ Mộng đầy thâm ý, liền cùng Lam Hạo Thần rời đi.

Trúc Đạp Vũ nghe xong, thật lâu không cử động, đứng im tại chỗ, lẳng lặng suy xét, tất cả mọi người đều suy ngẫm ý của nàng.

Đến một lúc sau, hình như Trúc Đạp Vũ đã hiểu ra, nụ cười, nụ cười thoải mái, cũng nhìn thấy nàng đã thả lỏng, ánh mắt nhìn về phía xa xa, như đang nhìn gì đó.

Mọi người có chút nghi hoặc, nữ tử vừa rồi là ai, lời nói lại ảnh hưởng đến thánh nữ như vậy, hơn nữa, câu nói cuối cùng của nàng, thật sự khiến người ta suy nghĩ sâu xa.

Hơi nhớ nhưng, nhìn theo hướng Bạch Vũ Mộng rời đi, lâm vào trầm tư, rốt cục nữ tử xinh đẹp khí phách đó có thân phận gì, vì sao trên người nàng luôn có khí thế quân lâm thiên hạ, hơn nữa nam tử bên cạnh nàng cũng không phải người tầm thường, có một ngày sẽ lay động cả thế giới.

Đi vào một căn phòng, Bạch Vũ Mộng và Lam Hạo Thần ngủ ở trên giường, diensexd@ffleqysdoon Bạch Vũ Mộng nhẹ nhàng hỏi Lam Hạo Thần: "Thần, chàng nói xem, nàng có hiểu không?"

"Yên tâm đi, nàng ta thông minh như vậy, tất nhiên sẽ hiểu được, huống hồ nàng cũng đã nói trắng ra rồi, không phải sao?"

Bạch Vũ Mộng hơi bĩu môi: "Sao có thể nói ai cũng thông minh như chàng được?"

"Được, ta không nói nữa, không nói nữa được chưa!" Lam Hạo Thần yêu chiều vuốt tóc Bạch Vũ Mộng, mắt hần lóe lên.

Thay đổi nhỏ như vậy nhưng tất nhiên cũng bị Bạch Vũ Mộng bắt được, nhưng quả thật không nói gì thêm, mang theo nghi vấn tiến vào mộng đẹp.

Lam Hạo Thần bắt đầu dĩ thờ dài, quyến luyến miêu tả gương mặt Bạch Vũ Mộng, trong mắt không muốn buông tha, hần biết, hần không còn lại bao nhiêu thời gian, hần thầm nghĩ muốn có một cuộc sống tốt đẹp cùng nàng.

Nói hần ích kỷ cũng được, nói vậy thì hần cũng không còn cách nào, hần không muốn lúc chết mà không nhìn thấy nàng, nhưng, hần đã có một quyết định, hi vọng đến lúc đó, Mộng Nhi sẽ không hận hần!

Đau dài không bằng đau ngắn, nàng hận hần cũng được, ít nhất sẽ không quên...

Ngày hôm sau thức dậy, đi ra ngoài, liền nhìn thấy có người chờ ở bên ngoài, nói là Trúc Đạp Vũ mời họ.

Bạch Vũ Mộng và Lam Hạo Thần đi đến phòng Trúc Đạp Vũ, chỉ thấy nàng đang chơi đùa cùng Trúc Dạ Hiền, thấy Bạch Vũ Mộng đã đến, đứng dậy tiếp đón.

"Lần trước các ngươi nói muốn ta giúp giải băng hỏa cổ, ta đã hỏi Mạc Hàn Trần tình huống của hần, có thể để ta và Lam Hạo Thần nói chuyện một mình không?" Nàng trung cầu ý kiến của Bạch Vũ Mộng.

"Có chuyện gì mà ta không thể nghe sao?" Bạch Vũ Mộng có chút khó chịu hỏi.

"Mộng Nhi, nàng không nên quấy rầy người ta giải độc cho ta, nàng ra bên ngoài chờ đi, chơi với Hiền nhi được không?"

Lam Hạo Thần cũng đã nói như vậy, Bạch Vũ Mộng không có cách nào, chỉ có thể không cam lòng gật đầu, diensexd@ffleqysdnn trước khi đi, còn cảnh cáo rất nhiều lần mới thả bọn họ vào trong.

"Không thể giải sao?" Sau khi đi vào, Lam Hạo Thần gọn gàng dứt khoát hỏi.

Trúc Đạp Vũ hơi run một chút, sau đó mới trả lời: "Ngươi cũng biết, cổ độc sẽ phát tác khi mười tám tuổi, mà ngươi lại chống đỡ được tới bây giờ, cổ độc đã sớm xâm nhập vào xương cốt."

"Thật sự không có biện pháp sao?" Lam Hạo Thần cau mày.

"Biện pháp thì có, ngươi cần tìm được bốn loại thuốc Băng Liên, Hòa Tri Tử, hoa Mạn Châu Sa, Thủy Tâm Bạch Quả, hơn nữa còn phải có máu của nữ tử có linh hồn thuần khiết làm thuốc dẫn."

"Điều này ta có nghe Mộng Nhi nói qua, hình như có ghi lại trong một quyển sách cổ."

"Đúng vậy, vốn ta cũng có thể giải cổ độc, nhưng hiện tại đã quá muộn rồi, xin thứ cho ta bất lực, nhưng nếu là tìm được bốn loại thuốc kia, thật ra ta có thể giúp ngươi."

"Ngươi có biết những loại thuốc này ở đâu không?"

Trúc Đạp Vũ lắc đầu: "Trăm ngàn năm qua, chưa từng có ai gặp qua, chớ nói chi là tìm được, muốn tìm mấy thứ này thì có chút khó khăn."

"..."

"Người có thể giúp ta một việc không?"...

...

Từ trong phòng đi ra, giống như không có chuyện gì xảy ra cả: "Vũ nhi, ta có thể giải độc cho Lam Hạo Thần, nhưng cần một ít thời gian."

"Thật vậy không, vậy thật tốt quá!" Bạch Vũ Mộng vui vẻ dựa vào người Lam Hạo Thần. Lam Hạo Thần cũng hơi né tránh Bạch Vũ Mộng.

Bạch Vũ Mộng sững sốt một chút, lại làm như không có gì xảy ra cả, nàng không thấy được, ánh mắt Trúc Đạp Vũ ở phía sau nàng hơi phức tạp..

Bạn đang đọc truyện *Ma Y Độc Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 73: Kết quả

Edit: susubluu

Một ngày yên bình trôi qua, nhưng Bạch Vũ Mộng luôn cau mày, nàng luôn cảm thấy có chuyện gì đó xảy ra, hơn nữa hình như Lam Hạo Thần có chuyện gì gặt nàng.

Đã vài lần nàng muốn mở miệng hỏi xem đã có chuyện gì xảy ra, nhưng đều không có dũng khí hỏi, biết là dù có hỏi, Lam Hạo Thần cũng chỉ nhàn nhạt lắc đầu, không muốn nhiều lời.

Sáng sớm hôm sau, có người đến mời Bạch Vũ Mộng và Lam Hạo Thần, nói là quốc vương muốn xử trí năm vị trưởng lão, mời bọn họ cùng đến xem.

Bạch Vũ Mộng vốn không muốn đi, những chuyện này đều không liên quan hệ đến họ, nhưng, Lam Hạo Thần lại có thái độ khác, nói là muốn đi xem thử, nguyên nhân là vì quá mức nhàm chán.

--- Susubluu ~

Lúc Bạch Vũ Mộng và Lam Hạo Thần đến nơi, mọi người trong thành đã chờ ở đó, nhìn năm vị trưởng lão bị trói ở trên bàn, dân chúng đều rất kích động.

"Các người, còn có chuyện gì muốn nói không?" Quốc vương Nam Cương tỏ vẻ thông dong hỏi.

Các trưởng lão đều không trả lời, nhưng ánh mắt đều đồng loạt nhìn về phía đám người Bạch Vũ Mộng: "Chúng ta tự cho mình thanh cao, không ngờ cuối cùng lại thua trên tay tiểu nha đầu này!" Đại trưởng lão chậm rãi nói, lời nói không có một chút cảm xúc nào.

"Các người, vốn bản cũng đã có được quyền lực lớn như vậy, nhưng đã tâm quá lớn, an nhàn ở một chỗ không tốt sao? Các người đã nghe qua câu nói lòng tham không đáy, rắn cũng có thể nuốt nổi voi chưa." Giọng Bạch Vũ Mộng vẫn lạnh lùng như trước.

"Ha ha ha ha, tiểu nha đầu, không ngờ cuối cùng còn muốn tới giáo huấn chúng ta, chúng ta chết không luyến tiếc, nhưng, hậu bối của chúng ta vô tội, xin người tha cho bọn họ!" Đại trưởng lão dùng chữ "Xin".

"Người nên biết, nếu nhỏ cỏ mà không nhổ tận gốc, gió xuân thổi qua sẽ lại sinh sôi nảy nở, người nghĩ rằng ta sẽ cho người nhà người một con đường sống sao?" Đám công tử tiểu thư nghe thấy sắc mặt lập tức trắng bệch.

"Từ lúc các người quyết định làm như vậy thì nên biết hậu quả là gì, hiện tại, các người thất bại, không có tư cách đứng đây câu tình thay bất kỳ kẻ nào!"

Rốt cuộc sắc mặt đại trưởng lão cũng thay đổi, đại trưởng lão là người trầm ổn nhất trong năm vị trưởng lão, lúc trước, hắn cũng do dự, nhưng vẫn không lại chống sự quyến rũ của ích lợi, cuối cùng hại nhiều người như vậy.

Bạch Vũ Mộng đang muốn lôi kéo Lam Hạo Thần đi, lại phát hiện người bên cạnh đã sớm không còn đứng đó, xoay người tìm kiếm, nhìn thấy ở một góc khác, dieind@fillequysdoon Lam Hạo Thần đang cùng tán gẫu vui vẻ với Trúc Đạp Vũ. Nụ cười trên mặt hai người bọn họ làm Bạch Vũ Mộng rất đau đớn, Bạch Vũ Mộng bắt buộc bản thân không được nghĩ bậy. Mà người bên kia hình như cũng chú ý tới ánh mắt của nàng, mắt Lam Hạo Thần lóe lên, nhưng không nhìn về bên này.

Dù Bạch Vũ Mộng bắt buộc bản thân không nhìn, nhưng vẫn chú ý đến nhất cử nhất động của họ, không hề bỏ qua bất kỳ động tác nhỏ nào, trong lòng

càng khó chịu.

Chậm rãi thông thả bước đến trước mặt các vị trưởng lão, Bạch Vũ Mộng nhẹ nhàng mở miệng: "Nếu ta không làm, đối tượng hợp tác của các người chính là Mộ Dung Tịch Lạc của Mộ Dung Quốc!"

Các vị trưởng lão lập tức khiếp sợ nhìn nàng, sao nàng có thể biết? Không cần nghi hoặc nhìn ta, vì sao ta lại biết, các người có từng nghĩ tới, nếu như các người thành công, là các người lợi hại, hay là hấn lợi hại?"

Đại trưởng lão cau mày, lâm vào trầm tư. Quả thật bọn họ chưa hề nghĩ tới vấn đề này, hiện tại bị nàng nói như thế, hình như cho tới bây giờ bọn họ đều không có cơ hội thắng.

Bạch Vũ Mộng nhẹ lườm bọn họ, khóe miệng nở nụ cười lạnh, xoay người bỏ đi. Nàng biết bọn họ nghe lọt câu nói của nàng, nhưng tiếp theo nên làm thế nào là chuyện của bọn họ.

Bạch Vũ Mộng ngẩng đầu nhìn bầu trời, khẽ thở dài, coi như đây là lễ vật cuối cùng nàng đưa cho Trúc Đạp Vũ đi!

"Các vị, có thể nghe ta nói một câu không?" Bạch Vũ Mộng hơi vận nội lực, hô lớn tiếng.

Dân chúng đang sôi trào lập tức yên tĩnh lại, chờ nữ tử xinh đẹp này mở miệng. Bạch Vũ Mộng hít một hơi thật sâu, mới chậm rãi mở miệng: "Ta muốn các người khoan dung độ lượng, ta biết các người đều rất hận năm vị trưởng lão, nhưng dù sao bọn họ cũng là người bị mê hoặc, bọn họ đều là người có năng lực, nếu giết bọn họ, thì sẽ mất đi rồi nhân tài!"

"Sao người có thể nói như vậy? Có phải người cùng một phe với bọn họ không, hôm nay nhất định phải giết bọn họ!"

"Đúng vậy, bọn họ làm nhiều việc ác, sao người có thể cầu tình cho bọn họ, phải giết bọn họ, giết bọn họ!"

"...."

Dân chúng lại bắt đầu kích động, không ngừng chửi rủa Bạch Vũ Mộng, yêu cầu giết năm người này.

Đám người Lam Hạo Thần cũng kinh ngạc nhìn Bạch Vũ Mộng, hơi bất ngờ, dĩ nhiên là, Về mặt đại trưởng lão phức tạp, hấn cũng chưa hề nghĩ tới tình huống như vậy, vừa rồi bọn họ thật sự hối hận, nhưng chuyện đã làm rồi thì sao còn đường để hối hận chứ? Bọn họ đã chuẩn bị tâm lý chịu chết, lại không ngờ...

"Câm miệng!" Bạch Vũ Mộng lạnh mặt quát. Quả thực chung quanh bỗng chốc yên tĩnh lại: "Các người có nghĩ tới hay không, chỉ vì cảm xúc của các người, mà có thể hủy toàn bộ Nam Cương."

Giọng nói của Bạch Vũ Mộng hơi gắt gỏng, tiếp tục mở miệng: "Bọn họ thật sự có làm sai, nhưng sai lầm có thể bù lại, nếu hôm nay bọn họ chết, sau này làm thế nào để tiếp tục duy trì Nam Cương, chỉ trông cậy vào một mình thánh nữ, các người cho rằng có thể quản lý tốt một Nam Cương khổng lồ như vậy sao, các người cho rằng chỉ cần như vậy, các người sẽ một cuộc sống tốt sao?"

Mỗi một tiếng chất vấn của Bạch Vũ Mộng, làm dân chúng đều trầm tư, đúng vậy, nếu không có năng lực, cũng sẽ không có quyền lực như bây giờ, nếu giết bọn họ, sau này ai có thể quản lý được Nam Cương?

--- Susublu

Chung quanh yên lặng, Bạch Vũ Mộng nhìn dân chúng phía dưới, thở dài, chung quy vẫn là dân chúng, cảm xúc dễ dàng biến thành hành động, ngược lại gây thành đại họa.

"Lần này chúng ta tha cho bọn họ, nếu sau này bọn họ giống như bây giờ, làm chúng ta nhảy vào nước sôi lửa bỏng, vậy phải làm thế nào?" Trong đám dân chúng có người mở miệng hỏi.

Bạch Vũ Mộng chú ý tới, mỗi lần mở miệng đều là người này, hình như là lãnh đạo.

"Ta sẽ cho bọn họ ăn một loại thuốc, loại thuốc này chỉ có ta mới có thuốc giải, mỗi tháng cho họ dùng một viên, nếu không sẽ phát độc mà chết, ta sẽ đưa thuốc giải cho Thánh nữ, nếu như bọn họ lại có tâm làm phản, các người không cần thiết phải gây chiến."

Lời nói của nàng như một viên thuốc an thần, người kia lại mở miệng: "Nếu như vậy, chúng ta đồng ý, nhưng, nếu bọn họ gây bất lợi cho Nam Cương, chúng ta có quyền đuổi bọn họ xuống."

Bạch Vũ Mộng nhàn nhạt gật đầu, đi qua: "Các người, muốn chết, hay muốn sống?"

Đại trưởng lão cúi đầu, không thấy rõ biểu cảm trên mặt hấn, qua hồi lâu, mới nhàn nhạt mở miệng: "Người thật thông minh, nếu ta sớm biết như vậy, sẽ không phạm phải sai lầm lớn thế này!"

Không ai biết sai lầm hấn nói là cái nào, nhưng cuối cùng bọn họ đều ăn viên thuốc kia, chứng tỏ bọn họ chấp nhận chịu không chế, nhưng lại có được cái bọn họ nên có.

Bạn đang đọc truyện *Ma Y Độc Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở www.EbookFull.Net.

Chương 74: Quyết tuyệt

Edit: susubluu

Bạch Vũ Mộng đưa thuốc giải cho Trúc Đạp Vũ trước mắt mọi người: "Ở đây có năm viên, một năm sau, ta sẽ phái người đưa thuốc khác tới cho người!"

Nói xong, nhìn nhìn Lam Hạo Thần đứng bên cạnh, mím môi, xoay người cất bước rồi đi. "Mộng Nhi..." Lam Hạo Thần gọi Bạch Vũ Mộng lại, Bạch Vũ Mộng dừng bước một chút, nhưng không quay đầu lại, mà trực tiếp bỏ đi.

Trở lại phòng, Bạch Vũ Mộng chậm rãi cởi quần áo ra, nhẹ nhàng nằm vào trong chăn. Lam Hạo Thần đi vào, nhìn thấy Bạch Vũ Mộng cuộn tròn người lại.

Là ai nói, tư thế ngủ như vậy, là do không có cảm giác an toàn, chẳng lẽ Bạch Vũ Mộng sợ hãi như vậy sao?

Đau lòng nhũ mảy, muốn giải thích cho nàng nghe, lại nghĩ đến điều gì đó, nắm chặt nắm tay, xoay người bỏ đi.

Bạch Vũ Mộng nghe thấy tiếng vang phía sau, ý muốn Lam Hạo Thần tới an ủi nàng, diễnD@fmllequysdoon giải thích rõ ràng với nàng, nếu hắn giải thích, nàng nhất định sẽ tin tưởng, nhưng hắn không có.

Mùi hương quen thuộc phía sau biến mất, Bạch Vũ Mộng ngửi mùi hắn lưu lại trong chăn, khóe mắt chảy một giọt lệ, nàng không muốn tin những gì mình nhìn thấy, có lẽ, tình ngủ sẽ tốt hơn.

Đến khi Bạch Vũ Mộng tỉnh lại, Lam Hạo Thần cũng không quay lại phòng, nhìn bên cạnh trống rỗng, hắt chăn lên, không hiểu sao trong lòng Bạch Vũ Mộng hoảng loạn.

Nàng vội vàng đứng dậy, chân tay luống cuống mặc quần áo, hoảng loạn chạy ra bên ngoài, có cung nữ muốn theo sau, nhưng đều bị Bạch Vũ Mộng bỏ lại.

Bạch Vũ Mộng cũng không biết bản thân muốn đi đâu, nhưng nàng biết, nếu nàng không đi, sẽ hối hận cả đời.

Cảnh vật chung quanh trôi đi vùn vụt, Bạch Vũ Mộng đã vận khinh công, đều bỏ qua những tiếng quát tháo sột ruột chung quanh, Bạch Vũ Mộng liều lĩnh chạy.

Trúc Đạp Vũ nghe thấy hạ nhân bẩm báo, ánh mắt lóe lên, tiếp tục làm như không phải việc của mình, nhưng không ai biết cảm giác trong lòng nàng thế nào.

--- Susubluu ~ d i e n d a n l e q u y d o n ---

Đi đến một cung điện hoa lệ, Bạch Vũ Mộng dừng bước chân, đứng ở bên ngoài, không biết rốt cục mình muốn làm gì, mê mang nhìn chung quanh.

Trong lòng do dự, không biết có nên đi vào hay không, nàng không biết vì sao bản thân lại đến chỗ này, đến đây rồi lại không biết có nên vào hay không.

Bên trong truyền ra một tiếng cười duyên dáng của nữ tử, hình như rất vui vẻ. Bạch Vũ Mộng hít một hơi thật sâu, vừa định đẩy cửa đi vào, cửa đã bị người bên trong đẩy ra.

Bạch Vũ Mộng thật sự muốn hỏi người khác thử xem có phải nàng nhìn lầm rồi không, nhưng ở chỗ này ngoại trừ ba người bọn họ cũng không còn ai.

Bạch Vũ Mộng nhìn thấy cái gì? Lam Hạo Thần ôm Trúc Đạp Vũ, vừa cười vừa đi ra khỏi phòng, DiễnD@fmllequy""doon trên mặt Trúc Đạp Vũ còn hơi ửng đỏ, cười duyên dựa vào người Lam Hạo Thần.

Nhìn thấy Bạch Vũ Mộng, nụ cười của bọn họ lập tức cứng đờ, Lam Hạo Thần vội vàng rút tay ra, hoảng loạn nhìn Bạch Vũ Mộng: "Mộng Nhi, nàng đừng hiểu lầm, chúng ta chỉ..."

"Chỉ cái gì? Chỉ tán gẫu rất vui vẻ, hay chỉ ôm nhau thôi?"

"Mộng Nhi, thật sự không phải như nàng nghĩ đâu, ta và Vũ nhi thật sự không có gì cả." Lam Hạo Thần sột ruột giải thích.

"Vũ nhi, kêu thân thiết như vậy, còn nói các người không có gì!" Giọng nói của Bạch Vũ Mộng càng lúc càng lạnh như băng.

"Vũ nhi, ngươi không nên trách Hạo Thần, ta chỉ hơi mệt, cho nên mới dựa gần hắn một lát, thật sự không có gì cả."

"Ha ha, Lam Hạo Thần, không phải từ trước tới nay ngươi không để cho người khác lại gần ngươi sao, thế nào, hôm nay lại tốt bụng như vậy, ngươi kêu ta làm sao tin ngươi đây?" Mắt Bạch Vũ Mộng đầy băng sương, nàng đã nhìn thấy cảnh mà nàng không muốn thấy nhất.

"Ta nói ta và nàng ta thật sự không có gì cả, sao nàng không tin ta, nàng đừng cố ý gây sự nữa!"

Bạch Vũ Mộng nhìn mặt Lam Hạo Thần có chút tức giận, tâm dần dần lạnh xuống: "Lam Hạo Thần, đã từng, ngươi đã từng hứa với ta cả đời một đôi, nhưng hôm nay, ngươi lại cho ta nhìn thấy sự phản bội của ngươi."

Thì ra, tình yêu quả thực không thể tin, ta còn ngu ngốc bị các ngươi tổn thương. Tất cả mọi thứ, dù sao cũng chỉ mình ta tự đa tình, ở trong mắt ngươi, ta chỉ là một kẻ ngốc đáng buồn cười thôi!"

--- Susubluẽ ~ d i e n d a n l e q u y d o n ---

Lúc Bạch Vũ Mộng nói lời này nàng đang cười, có trời biết trong lòng nàng đau cỡ nào, giống như có người lấy đi tim của ngươi, làm cho máu chảy đầm đìa.

Bạch Vũ Mộng như nghe thấy tiếng lòng tan nát của bản thân, nỗi đau này còn đau hơn kiếp trước của nàng, nàng biết bản thân đã trả giá vì tình, nhưng lại đổi lấy phản bội như lúc trước.

"Bạch Vũ Mộng, ngươi đừng cố tình gây sự nữa, trên đời này, có nam tử nào không tam thê tứ thiếp, lúc trước lừa gạt ngươi, ngươi thật sự tin sao, ngươi nghĩ rằng hắn không cần nhiều mỹ nữ, chỉ độc sủng một mình ngươi sao?"

"Đúng vậy, lời nói của nam nhân vĩnh viễn không thể tin, làm gì có tình yêu thật sự. Còn nữa, ta còn muốn cảm ơn ngươi, đã khiến ta hiểu được nhiều như vậy."

"Được rồi, mau trở về đi, chuyện hôm nay ngươi làm coi như chưa xảy ra, sau này ta sẽ đối tốt với ngươi!"

"Không cần, ta chịu không nổi, Lam Hạo Thần, là ngươi khiến ta tin vào tình yêu, cũng là ngươi làm ta không tin vào tình yêu nữa, hôm nay, ta rất vui vẻ, từ nay về sau, ngươi và ta ân đoạn nghĩa tuyệt!"

Bạch Vũ Mộng hơi nhắm chặt mắt, một giọt lệ rơi ra ngoài khóe mắt, kiêu ngạo của nàng không cho phép nàng khóc, nhưng nàng vẫn khóc, nhưng, nàng sẽ không xin ở lại, bọn họ cũng có kiêu ngạo của mình.

Không chút do dự xoay người, nhanh chóng rời đi, nhìn bóng lưng chạy trời chết, Lam Hạo Thần đau lòng nhắm hai mắt lại, khuôn mặt xệt qua dòng lệ trong suốt, nhưng nhanh chóng biến mất không thấy...

Hai người kiêu ngạo như thế, không cho phép đối phương có khuyết điểm gì, một khi phát hiện, Diẽnx=đann>llequydoon bọn họ cũng không để ý mà tổn thương lẫn nhau, rồi quyết tuyệt rời đi.

Hồi lúc lâu sau, Lam Hạo Thần mới mở mắt, như bị rút mất linh hồn vậy, thờ dài nhân nhậ nói một tiếng: "Cám ơn..."

Trúc Đạp Vũ đứng tại chỗ, nhìn theo hai người bỏ đi theo hai hướng khác nhau, trong mắt hơi áy náy, nàng lo lắng rốt cục có nên nói hay không, nhưng cuối cùng lý trí vẫn chiến thắng.

Nàng không thể nói, nếu không nỗ lực nhiều ngày nay của bọn họ đều uổng phí, có lẽ, buông tay là kết cục tốt nhất đối với hai người họ, dù sao, không ai biết được hắn còn có thể sống được bao lâu...

Bạch Vũ Mộng đỡ đầu bước đi, nước mắt tùy ý rơi, không biết nàng đã đau đến mức nào mà bây giờ không còn cảm giác đau nữa, bởi vì đã đau đến chết lặng.

Tại sao có thể như vậy? Không phải là như vậy, một người là bằng hữu của nàng, một người là người nàng yêu, chuyện này không thể xảy ra với nàng được!

Dừng bước lại, quay đầu liếc mắt nhìn một cái, thì ra, vẫn đang chờ mong hắn sẽ đuổi theo sao? Đáng tiếc, là bản thân nàng tự đa tình.

Ngồi xổm ở một góc xó, ôm chặt bản thân, cả người đều run run, nhưng, lại khóc không được, nàng rất muốn khóc, nhưng nước mắt sớm đã cạn khô.

Bạn đang đọc truyện *Ma Y Độc Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 15. Thanh Hoàng Quốc

Edit: susubblue

Thật lâu sau, nữ tử trên đất đứng lên, thân thể gầy yếu lưng lay sắp đổ, liều xiêu một lúc mới đứng vững, nhưng nữ tử này hình như không bình thường.

Trong mắt nữ tử đầy vẻ khát máu lạnh như băng, đáy mắt chậm rãi đóng đầy vẻ tuyệt tình, giống như một vũng nước phẳng lặng, vĩnh viễn sẽ không gợn sóng nữa.

Trên khuôn mặt tuyệt mỹ không còn nụ cười như ngày xưa nữa, mọi chỗ lớn nhỏ trên người đều là khí chất tàn nhẫn, vô tình, như một công cụ giết người, không có một chút cảm xúc của nhân loại.

Nữ tử đứng một lúc lâu, rốt cục bước ra ngoài, cũng vận khinh công, bay về phía xa, chạy về cửa tiệm nuôi ngựa, cưỡi một con ngựa chạy như điên đi khỏi nơi này.

Cho đến khi nàng rời khỏi Nam Cương, trên tòa thành xuất hiện một nam tử tuấn mỹ, nhìn thật sâu theo hướng nữ tử rời đi, một lúc lâu vẫn không hồi phục tinh thần lại.

Bạch Vũ Mộng vốn không biết đường, chỉ biết là phải chạy về phía trước, nhưng, Diễn"daffin]llequysdoon tiếng gió ngựa vang bên tai tựa như tiếng thì thảo của nam tử ngày xưa, rất rõ ràng.

Vốn đã quyết định che dấu cảm xúc, lại bộc phát ra rồi, không biết bản thân đi tới đâu, lại có một đội binh lính ngăn cản đường đi.

Bạch Vũ Mộng mở to hai mắt mông lung đắm lệt, tàn nhẫn nhìn những người này, lại không có biện pháp nào, bản thân đã tiêu hao quá nhiều tinh lực, không có khí lực để phản kháng lại.

Đội binh lính thấy nữ tử kỳ quái, trong lúc nhất thời không biết nên làm thế nào mới tốt, chung quanh đầy người vây xem.

Trưởng thị vệ nhíu mày, nữ tử này là ai, vừa rồi lỡ mắng vọt vào như vậy, hiện tại lại còn khóc bi thảm thế này, nên làm cái gì bây giờ.

"Nữ tử này là ai, nhìn thật đáng thương!" Có dân chúng thiện lương thay Bạch Vũ Mộng nói chuyện.

"Ai biết có phải thật sự như vậy không? Nói không chừng là gian tế của kẻ địch, giả bộ đến tranh thủ sự đồng tình thì sao!"

Lời này vừa vang lên, mọi người lập tức lui ra phía sau vài bước, bị lời nói này ảnh hưởng rất lớn.

Trưởng Thị vệ nhíu mày, đang muốn gọi người bắt nàng lại, từ xa xa có một đám người đi tới.

Thu Hằng Duệ vốn đang tuần tra nơi này, nhìn thấy có nhiều người vây ở cửa thành như vậy, tưởng đã xảy ra chuyện gì lớn, mới quyết định qua xem thử.

Nhìn thấy người bị binh lính bắt giữ là Bạch Vũ Mộng đang mơ mơ màng màng, lập tức kinh hãi nhảy xuống ngựa, đẩy đám người ra đi đến trước mặt nàng.

"Tham kiến thái tử điện hạ!"

"Thái tử điện hạ biết nữ tử này sao?" Thấy hình như Thu Hằng Duệ quen nàng, trưởng thị vệ nghi hoặc hỏi.

"Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?" Thu Hằng Duệ uy nghiêm mở miệng.

"Hồi điện hạ, vừa rồi nữ tử này xông vào cửa thành, chúng ta sợ nàng là gian tế, tính bắt nàng lại thẩm vấn một chút."

"Vớ vẩn, còn không mau thả nàng ra, nếu nàng có việc gì, ta sẽ khiến toàn bộ các người phải chôn cùng!" Cho tới bây giờ trưởng thị vệ chưa từng thấy vị gặp vị thái tử lịch sự nho nhã này nổi giận, nên vội vàng thả Bạch Vũ Mộng ra.

Thu Hằng Duệ kịp thời đỡ được Bạch Vũ Mộng: "Vũ nhi, người không sao chứ!" Ý thức Bạch Vũ Mộng đã mơ hồ, mơ hồ thấy được Thu Hằng Duệ, sau đó liền hôn mê bất tỉnh.

Thu Hằng Duệ khẩn trương ôm Bạch Vũ Mộng lên ngựa, chạy về cung. Để lại một đám người đầy nghi hoặc, từ khi nào thái tử điện hạ lại khẩn trương vì một người lạ như vậy, rốt cục nữ tử này là ai?

--- Susubblue ~ d i e n d a n l e q u y d o n ---

Trở về cung, vội vàng kêu hết thái y viện đến chữa bệnh cho Bạch Vũ Mộng.

Kết quả điều trị là do thương tâm quá độ, cảm xúc thay đổi quá lớn, lại chạy hơn mấy ngày trời nên bị kiệt sức, còn phát sốt, cho nên thân thể mới không chịu nổi mà hôn mê bất tỉnh.

Thu Hằng Duệ nghe thấy kết quả này cũng nhíu mày thật sâu, thương tâm quá độ? Chuyện gì mà lại khiến cho nàng thương tâm như vậy, rốt cục đã xảy

ra chuyện gì?

"Ha ha ha, Duệ nhi, nghe nói ngươi mang theo một nữ tử trở về, rốt cục ngươi cũng thông suốt, nhanh cho phụ hoàng nhìn thử xem!" Cùng với tiếng cười sang sảng này, Hoàng thượng Thanh Hoàng Quốc Thu Thiếu Diệp cất bước tiến vào.

Thu Hằng Duệ nhú mày, nhìn nam tử uy vũ kia, có chút bất đắc dĩ thở dài.

Khi hắn nhìn thấy khuôn mặt của Bạch Vũ Mộng, Thu Thiếu Diệp giật mình, hắn nhìn thấy gương mặt lại liên tưởng đến một người khác, nữ tử dịu dàng hiền thực, nhu tình như nước kia.

Làm sao có thể có giống nhau như vậy, hơn nữa, nữ tử này, còn đẹp hơn so với nàng của năm đó, Thu Thiếu Diệp nhất thời ngây người.

Đến khi giọng nói nghi ngờ của Thu Hằng Duệ vang lên, hắn mới hồi phục tinh thần: "Thật sự là quá giống, trên đời này sao lại có người giống nhau đến vậy!"

"Phụ hoàng, ngươi đang nói cái gì vậy?" Thu Hằng Duệ nghe không hiểu Thu Thiếu Diệp đang nói cái gì.

Thu Thiếu Diệp lắc đầu, không nói gì nữa, chỉ hỏi lại hắn: "Duệ nhi, nàng là ai?"

"Nàng là Phán Vũ công chúa của Lam Tường quốc, cũng là Chiến Vương phi, nhưng không biết vì sao, lại xông vào nước ta, hơn nữa hình như nàng đã trải qua chuyện gì đó, lại bị tổn thương lớn thể này!"

"Chiến Vương phi Lam Tường quốc?" Thu Thiếu Diệp có chút kinh ngạc, tên tuổi người này vang danh khắp nơi.

"Phụ hoàng, ta tin nàng không có ác ý, nàng cho ta một cảm giác rất thân thiết, khiến ta nhìn không được muốn sủng ái nàng, nhưng, đó không phải tình yêu nam nữ, chỉ đơn thuần là cảm giác muốn sủng ái muội muội mình."

Trong đầu Thu Thiếu Diệp xuất hiện một ý tưởng lớn mật, khiến chính bản thân hắn phát hoảng, Diễn=đàn*llequysdoon khi còn chưa xác định được, hắn vẫn không dám dễ dàng đưa ra kết luận gì.

"Ta cũng vậy, rất thích cô gái này, không sao, ta tin tưởng các ngươi, ngươi để cho nàng ở lại đây đi, chờ thương thế hồi phục rồi quyết định."

Hiện tại hắn muốn xác định, lúc trước Liễu nhi bỏ đi, rốt cục có mang thai hay không!

Không nói thêm nữa, Thu Thiếu Diệp nhanh chóng rời đi, Thu Hằng Duệ không để người khác vào đây, mà tự tay cẩn thận chăm sóc Bạch Vũ Mộng.

Lúc Bạch Vũ Mộng tỉnh lại, liền phát hiện bản thân đang ở trong một căn phòng hoàn toàn lạ lẫm, kinh nghiệm nhiều năm làm sát thủ khiến nàng lập tức cảnh giác quan sát bốn phía.

"Rốt cục ngươi cũng tỉnh rồi!" Bên cạnh truyền đến một tiếng thở dài nhẹ nhõm.

Thấy khuôn mặt tuấn mỹ của Thu Hằng Duệ, Bạch Vũ Mộng không kịp phản ứng lại: "Nơi này là..."

"Nơi này là hoàng cung Thanh Hoàng Quốc, ngươi xông vào kinh đô, lại hôn mê, là ta cứu ngươi."

"Cám ơn... Ta đã mê man bao lâu?" Bạch Vũ Mộng ôm cái trán hơi đau, suy yếu hỏi.

"Mấy ngày rồi, ngươi hù chết bọn ta rồi, đã xảy ra chuyện gì, sao ngươi lại lỡ mạng xông vào thành như vậy?"

Hình như nhớ lại cảnh tượng khiến người ta thương tâm, hốc mắt Bạch Vũ Mộng dần dần đỏ lên, nhưng lại nỗ lực đè nén bản thân.

"Muốn khóc thì khóc đi, ngươi có thể coi ta như người thân, có thể mượn bờ vai của ta!"

Rốt cuộc Bạch Vũ Mộng nhìn không được nữa, nhào vào trong lòng Thu Hằng Duệ, đau đớn khóc lên, cảm xúc bị đè nén thật lâu cuối cùng cũng phóng thích ra ngoài, Bạch Vũ Mộng thậm chí muốn khóc một trận cho đã.

Bạn đang đọc truyện *Ma Y Độc Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 76: Người nhà

Edit: susublu

Khóc một, Bạch Vũ Mộng mới ngẩng đầu lên, hai mắt đầm lệ mong lung nhìn Thu Hằng Duệ: "Cảm ơn, ta cảm thấy tốt hơn nhiều rồi, nhưng mà, vì sao ngươi lại đối xử tốt với ta như vậy?"

"Bởi vì ta cảm thấy ngươi giống như muối muối của ta, ngay cả phụ hoàng cũng rất thích ngươi, mỗi ngày đều đến nhìn ngươi!"

Bạch Vũ Mộng dùng tay áo lau nước mắt trên mặt, chậm rãi kể hết mọi chuyện đã xảy ra. Thu Hằng Duệ không ngờ nàng sẽ kể cho hắn nghe, nhưng vẫn lắng lắng nghe.

Bạch Vũ Mộng cảm thấy sau khi nói hết ra, đã tốt hơn rất nhiều, nhìn Thu Hằng Duệ rất thân thiết: "Không ngờ, các ngươi đối xử với ta còn tốt hơn người nhà." Tự chế giễu nở nụ cười đầy bi thương.

"Được rồi, có một số việc không nên suy nghĩ đến nữa, ngươi coi chúng ta là người nhà của ngươi đi, sau này ngươi ở lại hoàng cung Thanh Hoàng Quốc, hưởng thụ tư vị làm công chúa đi!" Nói xong sùng nịch sờ tóc Bạch Vũ Mộng.

Bạch Vũ Mộng nín khóc mỉm cười, gật đầu, vui vẻ ôm Thu Hằng Duệ.

Tình duyên vài ngày, Diễn]dàn/lequy"donn Bạch Vũ Mộng đã hồi phục rất tốt, mấy ngày nay, Thu Hằng Duệ và Thu Thiếu Diệp thường xuyên đến thăm nàng, làm cho nàng cảm thấy rất ấm áp.

"Vũ nhi, thế nào, thân thể có khôi phục hay không!" Thu Thiếu Diệp và Thu Hằng Duệ cùng nhau đi đến.

Bạch Vũ Mộng đứng dậy nghênh đón: "Đa tạ Thu bá bá, Thu đại ca quan tâm, ta đã không sao rồi, nhìn xem ta rất vui vẻ." Nói xong còn nhảy lên vài cái.

Thu Hằng Duệ bất đắc dĩ nhìn nàng, hẳn biết, thật ra Bạch Vũ Mộng cũng không vui vẻ như ngoài mặt, nàng đã giấu hết mọi đau khổ vào lòng rồi. Lam Hạo Thần đáng chết, lại dám đối xử với nàng như vậy.

Nhìn Thu Thiếu Diệp muốn nói gì đó nhưng lại thôi, Bạch Vũ Mộng có chút nghi hoặc: "Thu bá bá, ngươi có chuyện gì muốn hỏi sao?"

Thu Thiếu Diệp do dự một chút, hẳn đã điều tra xong, lúc trước Liễu nhi bỏ đi thật sự đã mang thai, nhưng bị một vài người hãm hại, cho nên đến bây giờ hắn mới biết được.

Tâm tình kích động, run run mở miệng: "Vũ nhi, trên vai trái của ngươi có phải có một vết bớt hình phượng hoàng hay không?"

Thân thể Bạch Vũ Mộng nhẹ nhàng run lên, làm sao hắn biết, nhìn về phía Thu Hằng Duệ, hẳn cũng rất nghi hoặc.

"Đúng vậy, nhưng mà, làm sao mà ngài biết được?" Bạch Vũ Mộng nghi hoặc hỏi.

Thu Thiếu Diệp cực kỳ kích động, run run cầm tay Bạch Vũ Mộng nói: "Vũ nhi, nữ nhi của ta, những năm gần đây khiến con phải chịu khổ rồi!"

Bạch Vũ Mộng sợ run người, càng thêm nghi hoặc, nhưng không nói gì, chờ Thu Thiếu Diệp giải thích.

"Năm đó, ta và nương ngươi rất ân ái, nhưng, ý trời trên người, cuối cùng vẫn nàng bỏ đi, chỉ để lại Duệ nhi, không ngờ, lúc nàng đi lại mang thai, trên vai trái đích nữ của hoàng thất Thanh Hoàng Quốc đều sẽ có một vết bớt hình phượng hoàng, tượng trưng cho vẻ cao quý, thánh khiết!"

Thu Thiếu Diệp vừa nói như thế, Bạch Vũ Mộng và Thu Hằng Duệ đều chấn kinh, Thu Thiếu Diệp chưa từng đề cập mẫu thân của Thu Hằng Duệ trước mặt hắn, hẳn chỉ biết, Thu Thiếu Diệp rất yêu mẫu thân của hắn.

--- Susubluẽ ~ d i e n d a n l e q u y d o n ---

Bạch Vũ Mộng bắt đầu hơi run run, nàng vẫn còn chưa tin, nhưng hiện tại, không thể không tin được, bởi vì vết bớt hình phượng hoàng không thể có ai khác biết ngoài nàng được.

Há to mồm, cũng không biết bản thân muốn nói gì, mấy ngày nay xảy ra quá nhiều chuyện, làm cho nàng không tiếp nhận hết được, vừa mừng vừa bi như vậy, thật sự là đáng buồn.

Thu Thiếu Diệp vui mừng vỗ vỗ tay Bạch Vũ Mộng: "Không sao cả, trở về là tốt rồi, ta lập tức tuyên bố, nữ nhi của ta đã trở lại, hơn nữa lại vĩ đại như vậy!"

"Phụ hoàng, ca ca..." Cuối cùng Bạch Vũ Mộng vẫn gọi một tiếng, đôi môi run run, gọi lên hai chữ mà cho tới bây giờ nàng cũng không dám tưởng tượng đến.

Thu Hằng Duệ liền nở nụ cười, lúc trước hắn đã cảm thấy có một loại cảm giác thân thiết, thì ra vốn là muối muối ruột của mình, nhưng nàng đã chịu rất nhiều đau khổ, sau này hắn nhất định sẽ bảo vệ nàng.

"Được được, thật là hài tử ngoan, phụ hoàng cảm thấy kiêu ngạo vì có nữ nhi như con!" Bạch Vũ Mộng lại chảy nước mắt, òa khóc ôm phụ thân và ca ca của nàng, giống như tìm lại được trân bảo quý giá.

Người một nhà rúc vào nhau, nhân nhả nói chuyện trong nhà, như những người bình thường, cung nữ thái giám chung quanh đứng nhìn cũng mỉm cười hạnh phúc.

Thì ra, ông trời đối xử với nàng vẫn không tệ, vốn cho rằng, đời này sẽ không bao giờ hưởng thụ được tình thân nữa, không ngờ, ông trời lại cho nàng một bất ngờ lớn như vậy.

Ngay khi nàng mất đi tình yêu, ông trời lại đưa tình thân đến với nàng, bây giờ nàng cũng không còn thương tâm nữa, bởi vì có phụ hoàng thương nàng, có ca ca sủng nàng!

"Lúc trước, mẫu thân ngời vào tướng phủ, cũng đã mang thai, sau đó sinh hạ con ở trong phủ, nhưng mà hiện tại cũng không biết tung tích của nàng nữa." Thu Thiếu Diệp thở dài.

"Phụ hoàng, không sao, chúng ta nhất định sẽ tìm mẫu thân trở về!" Bạch Vũ Mộng an ủi.

"Đứa nhỏ này, mấy năm nay con ở bên ngoài chịu khổ, phụ hoàng nhất định sẽ bồi thường cho con, những người ức hiếp con đều chết không có chỗ chôn!" Thu Thiếu Diệp đau lòng nói.

...

Ngày hôm sau, một tin tức oanh động các quốc gia: Quốc vương Thanh Hoàng Quốc tìm được nữ nhi thất lạc nhiều năm, phong làm Băng Ngưng công chúa, cử hành nghi lễ, giảm thuế ba năm!

Trong lúc nhất thời, các quốc gia truyền tai nhau về vị Băng Ngưng công chúa này, chấn động một thời. Có người nói, công chúa xinh đẹp như tiên, có người nói, công chúa tài đức vẹn toàn...

Chỉ có dân chúng đô thành biết, vị công chúa kia sợ chính là nữ tử hôm đó, Diên x"dan=lê6>quýdoon nhưng không biết tại sao lại biến thành công chúa, thị vệ có chút sợ hãi, không biết vị công chúa này có tìm bọn họ tính sổ hay không.

Sau vài ngày, ở tế đàn cử hành nghi thức long trọng, Bạch Vũ Mộng chính thức trở thành công chúa Thanh Hoàng Quốc, một thân phận vô cùng tôn quý.

Lúc này Bạch Vũ Mộng thật sự rất vui vẻ, nàng cũng có người nhà của mình, những nghi thức này rất mệt, nhưng nàng nhất định duy trì nụ cười, làm các đại thần thầm nghĩ vị công chúa này rất biết cách cư xử.

Lắc lắc cằn cỗi đau nhức, Bạch Vũ Mộng nhẹ nhàng tháo trang sức đeo cả một ngày xuống, nhìn bản thân mình trong gương, đã không còn vẻ tiêu tụy của mấy ngày trước.

Nàng đã liên hệ với đám người lăm Hận Nhuế, đưa hết thế lực của nàng đến Thanh Hoàng Quốc để phát triển, nàng cũng đã nói qua với Thu Hằng Duệ, cho nên mọi thứ đều đã xong.

Khi đám người Hận Nhuế đến nơi, đã là vài ngày sau, Bạch Vũ Mộng nhân nhả ngồi trong sân đọc sách, chỉ thấy thị vệ đưa theo vài người tiến vào.

"Tiểu thư." Người cầm đầu vừa nhìn thấy Bạch Vũ Mộng liền đi lên, nhưng lại bị chặn lại, Bạch Vũ Mộng bắt đắ dĩ vẫy tay, để đám thị vệ lui ra.

Chuyện khiến Bạch Vũ Mộng giật mình là, Lãnh cũng tới rồi, hình như hẳn muốn nói cái gì đó, há miệng thở dốc, nhưng lại không nói được một chữ, Bạch Vũ Mộng rũ mắt xuống, cũng không muốn hỏi.

Hận Nhuế trầm ỏn kể hết chuyện mấy ngày nay cho nàng: "Tiểu thư, người thể thân bên kia chúng ta đã thu về, hiện tại Chiến Vương phi đã mất tích!"

Bạch Vũ Mộng hơi rũ mắt xuống: "Ừ, làm tốt lắm!"

Bạn đang đọc truyện *Ma Y Độc Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 77: Khai chiến

Edit: susubluu

"Tiểu thư, rốt cục đã xảy ra chuyện gì, người..." Hận Nhuế có chút nghi hoặc.

Bạch Vũ Mộng kể lại chuyện kia, sau đó hình như không muốn nói thêm nữa, liền đứng dậy rồi đi, ám vệ theo tới đều ỏn vào chỗ tối, chỉ để lại Hận Nhuế và Đông Nhiễm.

Bạch Vũ Mộng vốn không muốn nhắc lại chuyện kia, nhưng bọn họ đều thật sự rất quan tâm nàng, nàng không muốn để cho bọn họ lo lắng.

...

Hôm nay, Thu Hằng Duệ đến chỗ Bạch Vũ Mộng, hơi trầm trọng nói: "Vũ nhi, phụ hoàng đã quyết định muốn tấn công Lam Tường quốc."

Bạch Vũ Mộng giật mình nhìn Thu Hằng Duệ, nhưng cũng biết nguyên nhân, sợ là phụ hoàng muốn giúp mình hả giận, nhưng chỉ vì như vậy, mà sẽ hại chết bao nhiêu người.

"Phụ hoàng quá lỗ mãng, thiên hạ này, nếu có thể không khai chiến thì đừng khai chiến, nếu không, người bị thương vẫn là dân chúng!"

Thu Hằng Duệ gật đầu: "Nhưng, các đại thần đã khuyên rất lâu, phụ hoàng vẫn như trước không thay đổi ý kiến. Huống hồ, ta cũng đồng ý chiến tranh lần này, công chúa Thanh Hoàng Quốc, sao có thể bị khi dễ!"

Bạch Vũ Mộng thở dài, cũng bất đắc dĩ, nhưng, đã không thể thay đổi, vậy tùy bọn họ thôi!

"Vậy các người đánh đi, thiên hạ này, cũng rất rối loạn rồi. Nhưng, nếu không địch lại, nhất định phải nói với ta, ta sẽ có biện pháp."

Thu Hằng Duệ gật đầu, lại nghĩ đến gì đó: "Nhưng nếu Lam Tường quốc có quốc gia khác trợ giúp, vậy phần thắng sẽ giảm lại."

"Không cần lo, ta lập tức viết một phong thư cho Mộ Dung Nam, hẳn nhất định sẽ không nhúng tay vào, chẳng qua về phía Dương Dịch Triết thì hơi khó nói, nhưng, cho dù là hai đầu hai, cũng không nhất định sẽ thua!"

Thu Hằng Duệ có chút nghi hoặc nhìn Bạch Vũ Mộng, từ khi nào mà mối quan hệ giữa Mộ Dung Nam và nàng lại tốt như vậy, lại có thể khẳng định hẳn nhất định sẽ giúp nàng. Thật ra Bạch Vũ Mộng nhớ kỹ Mộ Dung Nam còn thiếu nàng một ân tình, nhất định sẽ không ngồi yên mà không để ý.

Hai huynh muội đã nói chuyện xong, nhưng cũng chính cuộc nói chuyện này: mà sau đó, là an nguy của bốn nước.

Khởi lửa bốc lên, giang sơn loạn lạc, trong thời kỳ loạn lạc, sẽ có hỗn loạn...

Chiến tranh nhanh chóng khai hỏa, khi tin tức này đến tai Lam Ngao Thiên, hẳn hơi kinh ngạc. Chiến tranh lần này lý do là Lam Tường quốc bạc đãi công chúa Thanh Hoàng Quốc.

Thanh Hoàng Quốc chưa bao giờ dễ dàng khai chiến, hoàng đế quốc gia bọn họ yêu dân như con, tuyệt đối sẽ không đẩy dân chúng vào nước sôi lửa bỏng, như vậy, tất nhiên là có gì đó hiểu lầm rồi.

Lam Ngao Thiên vội vàng triệu tập đại thần để thảo luận, mọi người đều không đưa ra được kết quả nào, diễn/damn""llequys[dôn bọn họ đều không biết Bảng Ngưng công chúa của Thanh Hoàng Quốc trông thế nào, thì sao mà đắc tội nàng được.

Lam Ngao Thiên vội vàng viết thư cho Mộ Dung Quốc và Phong quốc, nhưng Phong quốc quyết định không nhúng tay vào việc này, Mộ Dung Quốc cũng sẽ không nhúng tay.

Xem ra trận này không thể không đánh, nhưng phải phái ai đi đây, có ai có thể thắng được bọn họ chứ?

Lúc này Lam Hạo Thần cũng chủ động xin đi giết giặc, hẳn xuất chinh. Lam Ngao Thiên phát hiện sau khi Bạch Vũ Mộng mất tích, Lam Hạo Thần trở nên hơi khác lạ, nhưng không ai biết hẳn khác chỗ nào.

Để cho hẳn ra ngoài giải sầu cũng tốt, Lam Ngao Thiên nghĩ như vậy, cũng đồng ý thỉnh cầu của Lam Hạo Thần.

Lam Hạo Thần vốn muốn mượn cơ hội lần này đi tìm kiếm được liệu, cho nên chiến tranh lần này, Trúc Đạp Vũ cũng sẽ đi, lúc quan trọng, còn có thể giúp đỡ một ít.

Lần này người xuất chinh của Thanh Hoàng Quốc, là Thu Hằng Duệ tự mình dẫn đầu, Bạch Vũ Mộng cũng đi theo, nàng muốn đến xem, rốt cục là ai đến nghênh chiến với bọn họ, có phải là hẳn hay không.

Lần này hai quốc gây chiến, nhưng, không ai biết, không ai đồng ý khai chiến, nhưng vì nguyên nhân, một bên muốn lấy lại công đạo, một bên muốn bảo vệ bản thân.

Hai quốc khác vẫn bảo trì trạng thái trung lập, nhưng cũng có thể thấy được bọn họ không có ý định ra tay giúp đỡ, giống như không tính chia chung một chén canh, bởi vì trận chiến lần này chỉ vì lấy lại công đạo.

Đi theo Thu Hằng Duệ, Bạch Vũ Mộng nhìn phong cảnh ven đường, tâm tình cũng rất trầm trọng, nàng đã nhận được tin tức, lần này xuất chinh, là Chiến Vương Lam Hạo Thần.

Bạch Vũ Mộng không biết hiện tại nàng nên đối mặt với hẳn thế nào, đối mặt với nam tử tuyệt tình kia thế nào, nghĩ tới rất nhiều tình huống gặp mặt, nhưng thật không ngờ, hẳn lại dẫn theo Trúc Đạp Vũ.

Nhìn hành vi của Lam Hạo Thần, Thu Hằng Duệ rất phẫn nộ, không thể kiềm chế, hẳn khẩn trương muốn lấy lại công đạo.

Cho tới bây giờ Bạch Vũ Mộng đều không lộ diện, cho nên không ai biết, Băng Ngưng công chúa của Thanh Hoàng Quốc, lại chính là Phán Vũ công chúa của Lam Tường quốc, cũng là Chiến Vương phi.

Ai cũng không nghĩ đến, hai quốc gây chiến chiến vì một nữ nhân. Hồng nhan họa thủy, Bạch Vũ Mộng không làm thất vọng ý nghĩa của câu nói này.

Đại chiến sắp xảy ra, hai quân giằng co, Bạch Vũ Mộng đứng trên ngọn núi cao cao nhìn, nhìn ma trận chỉ chít phía dưới, cúi đầu, không biết đang nghĩ cái gì.

Cho dù đứng xa như vậy, nhưng vẫn có thể thấy bóng dáng nam tử tao nhã phía xa xa, vẫn kinh tâm động phách như trước, tư thế oai hùng tăng thêm vài phần yêu nghiệt.

Nhưng hán không thuộc về nàng nữa, Bạch Vũ Mộng nghĩ như vậy. Nàng chưa hề nghĩ tới, điển; dàn"lêquys]don sẽ có một ngày hán lại cách xa mình như vậy, dù làm thế nào cũng không chạm vào được.

"Lam Tường quốc ta không oán không cừu với các ngươi, vì sao muốn dẫn binh xâm chiếm, chẳng lẽ các ngươi không biết làm như vậy sẽ chết bao nhiêu người sao?" Lam Hạo Thần lạnh lùng mở miệng.

"Lam Hạo Thần, vốn ta kính trọng ngươi là hảo hán, nhưng ta không thể tưởng tượng được, ngươi lại khiến người khác khinh thường như vậy, hôm nay, trận chiến này đều do ngươi mà ra." Thu Hằng Duệ hơi tức giận.

Lam Hạo Thần thấy kỳ quái nhũ mảy, hán không nhớ mình có lỗi với bọn họ từ khi nào, nhưng, bỗng nhiên nghĩ tới nữ tử có cười yếu ớt thân nhiên kia, sẽ là nàng sao?

Hình như có tâm linh tương thông, nhìn về ngọn núi xa xa, chỉ nhìn thấy một góc áo đầy khí lạnh, ngay cả bóng lưng cũng không có.

"Lam Hạo Thần, ta không muốn nói nhiều với ngươi, chúng ta khai chiến đi, lúc trước, đã làm ra chuyện như vậy, thì nên sớm nghĩ tới ngày hôm nay!"

"Ha ha, vốn cho là, Thanh Hoàng Quốc yêu dân như con, không muốn nhìn thấy tình cảnh như vậy, nhưng không ngờ, là ta nhìn lầm các ngươi!"

"Nên nói là chúng ta nhìn lầm ngươi mới đúng!" Hai nam tử vĩ đại cùng giằng co.

"Nhưng, các ngươi cho ta một lý do liên khai chiến không rõ ràng như vậy, không phải có chút qua loa sao? Như vậy sao có thể khiến người khác phục được!"

"Băng Ngưng công chúa của Thanh Hoàng Quốc ở Lam Tường quốc chịu ngược đãi, lý do như vậy, có tính là thuyết phục không?!" Thanh âm lạnh như băng vang lên, khiến người ta không khỏi rùng mình.

Lam Hạo Thần kinh ngạc ngẩng đầu nhìn lại, liền thấy Bạch Vũ Mộng mặc khôi giáp, người đầy ý lạnh cười ngửa đứng đó, trên mặt đầy vẻ khát máu tàn nhẫn.

Bọn lính cũng nghe thấy, lập tức nhìn về phía nữ tử, đây không phải là Chiến Vương phi đã mất tích sao, sao có thể đứng về phía bọn họ được?

Bạn đang đọc truyện *Ma Y Độc Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 78: Băng Ngưng công chúa

Edit: susubluu

Mọi người đều ngẩng đầu nhìn về phía Lam Hạo Thần, đối mặt với thê tử của mình trong hoàn cảnh như vậy, không biết tâm trạng của Chiến Vương như thế nào?

Mặt Lam Hạo Thần không biểu cảm, bình tĩnh nhìn Bạch Vũ Mộng, nhưng nhanh chóng dời mắt đi, giống như người xa lạ không quen biết, có thể thấy hán nhân tâm đến mức nào.

Bọn họ đã từng là hai người thân mật nhất, hiện tại, bọn họ lại là người xa lạ nhất, rốt cục giữa bọn họ cũng chẳng có gì thay đổi, cho tới bây giờ cũng không hề thay đổi...

Hoàng cung Lam Tường quốc, đang giờ lâm triều, có binh lính vào báo lại: "Bảo... Khởi bẩm Hoàng thượng, theo tin tức mới nhất, công chúa Thanh Hoàng Quốc chính là Chiến Vương phi Bạch Vũ Mộng của nước ta, hiện tại hai quân đang giằng co."

Tin tức này thực sự khiến mọi người kinh ngạc, bọn họ thật không ngờ, người họ đắc tội nhân lại là Chiến Vương phi, mà lại theo đi xuất chinh, đây sợ là chuyện đáng chê cười nhất rồi.

Nội tâm mọi người đều rất phức tạp, nhìn về phía Bạch Cẩm Trinh, chỉ thấy sắc mặt hần xanh mét. Quả nhiên, đứa nhỏ đó thật sự không phải của mình!

Bạch Vũ Mộng cho Bạch Cẩm Trinh một cái nón xanh lớn như vậy, không ngờ, điển hình, lequydoon nàng lại là công chúa Thanh Hoàng Quốc, vậy không phải Bạch Cẩm Trinh vẫn luôn nuôi con thay người khác sao.

Bọn họ cũng nghe nói về chuyện Bạch phủ ngược đãi đích nữ, nhưng cũng không quá để ý, gia đình quan lại, chuyện này rất bình thường.

Nhưng, người kia là công chúa Thanh Hoàng Quốc, không thể giống người thường, xem ra chiến tranh lần này, hoàn toàn là do Bạch Cẩm Trinh.

"Báo... Bể Ngưng công chúa Thanh Hoàng Quốc cho người nhắn lại: Bạch Cẩm Trinh chính là một trong những nguyên nhân, hần thiếu nàng, nàng nhất định sẽ đòi lại. Ở trong này, nàng cảm nhận được sự áp bức, cho nên, nàng sẽ không hủy Lam Tường quốc, nhưng, có vài thứ không phải một hai chữ là có thể giải thích được. Lúc trước đã lựa chọn phản bội, thì không nên hối hận!"

Mọi người nghe hiểu ý lời nói, nhưng câu cuối cùng, bọn họ lại không hiểu, có ai phản bội nàng sao, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì.

Nghe thấy thế, Mạc Hàn Trần cũng lâm vào trầm tư. Lúc này là thời gian nhạy cảm, cho nên hần cũng ở trong cung, cũng nghị sự cùng các đại thần.

Hần nhớ tới ngày đó, đó là một ngày rất đẹp, nhưng cũng xảy ra chuyện đau lòng. Bạch Vũ Mộng đi rồi, Lam Hạo Thần lại phát tác cổ độc, may mắn có Trúc Đạp Vũ, mới ổn định lại.

Nhưng mấy chuyện này, cho tới bây giờ Bạch Vũ Mộng đều không biết, Lam Hạo Thần không cho bọn họ nói cho Bạch Vũ Mộng biết, nàng không cần biết gì cả, chỉ cần nàng sống vui vẻ là được.

Mạc Hàn Trần há mồm, vốn muốn nói gì đó, nhưng lại nói không nên lời, hần dùng vẻ mặt phức tạp nhìn thị vệ, câu cuối cùng, sợ là chỉ nói cho mình hần nghe thôi.

Nhưng, lúc trước hần đã đồng ý với Hạo Thần rồi, nên không thể nói ra. Ý trời tru người rỗi, rõ ràng hai người yêu nhau, cuối cùng lại trở thành kẻ địch, tàn sát lẫn nhau.

Mạc Hàn Trần vội vàng xin Hoàng thượng xin chỉ thị, rồi lui xuống. Hần muốn nhanh chân đi khuyên Hạo Thần, bằng không, hần sợ sau này bản thân sẽ hối hận.

Những người phía sau hần cũng nghi hoặc, vì sao thần y vội vã rời đi như vậy, chẳng lẽ hần nghe hiểu câu nói kia? Hay là, hần thật sự có việc gấp?

Trên chiến trường, Bạch Vũ Mộng nhíu mày: "Ca ca, không cần nhiều lời nữa, đánh đi, thiên hạ này, cho tới bây giờ cũng không thể yên bình mãi mãi được. Thống nhất lâu sẽ phân tranh, phân tranh lâu cũng sẽ hợp nhất, vĩnh viễn sẽ không thay đổi!"

Lam Hạo Thần nghe thấy câu nói này, phức tạp nhìn lại, nhíu mày, nhìn binh lính phía sau cũng không tình nguyện chinh chiến, bắt đầu đi thờ dài.

"Lui lại!" Ra lệnh một tiếng, đám binh lính tự lui về trong thành.

Thu Hằng Duệ cũng có chút do dự: "Vũ nhi, thật sự không thể cứu vãn sao, có thể chúng ta thật sự đã sai rồi!"

"Ca ca, thiên hạ này không có chỗ để hối hận, đã làm, sẽ không thể lùi bước. Ta đã từng nhân từ nương tay nên khiến cho ta nhận hết mọi tra tấn, hiện giờ, sẽ không giống vậy nữa ..." Nói xong, cưỡi ngựa rời đi.

Thu Hằng Duệ thở dài, hần vẫn chưa hiểu người muội muội này, ra lệnh một tiếng, cũng để đại quân lui về nơi đóng quân.

Trong quân doanh, Lam Hạo Thần nhìn Mạc Hàn Trần ra roi thúc ngựa đưa thư tới, điển hình, lequys/dôn hai tay nắm thành nắm đấm. Sao hần lại không nghĩ tới, nhưng, hần không thể hại nàng.

"Đã luyến tiếc như vậy, vì sao lúc trước lại muốn tổn thương nàng chứ?" Trúc Đạp Vũ từ bên ngoài đi vào.

"Nhưng, hi vọng thật sự rất nhỏ nhoi, nếu ta chết, vậy nàng làm sao bây giờ, đau dài không bằng đau ngắn, hiện tại để cho nàng hận ta, cũng tốt hơn sau này khiến cho nàng oán ta."

"Vậy nếu tìm được giải pháp thì sao, lại đi thỉnh cầu nàng tha thứ sao? Vũ nhi kiêu ngạo như vậy, người cho là nàng sẽ dễ dàng tha thứ cho người sao?"

"Đúng vậy, nàng kiêu ngạo như vậy, nhưng không sao, chỉ cần nàng sống tốt là được, ta chỉ muốn yên lặng nhìn nàng, nhìn nàng hạnh phúc, ta liền thỏa mãn..."

"Nàng thật sự có thể hạnh phúc sao?"

"..."

--- Susublee ~ diendanlequydon ---

Bên này, Bạch Vũ Mộng trở lại doanh trường, có chút mỗi một day cái trán, vừa rồi ở trước mặt Lam Hạo Thần ra về trán định, hao phí không ít tinh lực của nàng.

Lúc này có người nhảy từ chỗ tối ra: "Chủ tử, chúng ta đã phát hiện tung tích Hòa Tri Từ."

Bạch Vũ Mộng sững sốt một chút, mới phản ứng lại: "Tốt lắm, tìm được vị trí cụ thể, rồi đến nói với ta." Hiệu suất làm việc của Mị Ảnh cung quả nhiên không chỉ dễ trưng cho đẹp.

Bạch Vũ Mộng cũng có chút tự trách vì sao còn muốn tìm những thứ kia, giống như muốn hoàn thành tâm nguyện vậy, biết rõ Trúc Đạp Vũ có thể chữa trị cho Lam Hạo Thần, còn muốn tìm mấy thứ này.

Hay lý do của nàng là nếu Trúc Đạp Vũ trị không hết cho Lam Hạo Thần, nàng muốn diệt hết đường sống của hắn, để cho hắn thống khổ mà chết. Nhưng, thật sự chỉ như thế thôi sao?

Lúc này, từ chỗ tối lại có một người đi ra, là Lãnh: "Chủ tử, có thể cho ta nói nói mấy câu không?" Rốt cục cũng không nhìn nổi nữa, hôm nay hắn cũng có mặt, nhìn hai người kia, cũng đầy đau lòng.

"Người muốn nói gì?" Bạch Vũ Mộng nhíu mày nhìn hắn.

"Người thật sự chưa hề nghĩ tới vì sao Lam Hạo Thần lại làm như vậy sao, người cố chấp cho rằng hắn phản bội người, vậy người có nghĩ tới có thể sẽ có nguyên nhân khác không, có nghĩ tới hắn chỉ bất đắc dĩ không? Sau khi người đi, cổ độc của hắn lại phát tác, thánh nữ chỉ tạm thời áp chế, ta nói đến nước này, chủ tử, người cần thận suy nghĩ đi!" Nói xong lại ẩn thân vào chỗ tối.

Thân thể Bạch Vũ Mộng hơi run run, hình như không thể tin được những gì vừa mới nghe, nhưng nàng vẫn cố chấp cho rằng, bản thân không có lỗi, người có lỗi là bọn họ.

Rõ ràng trong lòng rất muốn suy nghĩ kỹ lại một chút, nhưng lý trí lại bắt buộc bản thân, không nên suy nghĩ đến nữa, những thứ nàng nhìn thấy đều là thật sự, nhất định đều là thật sự.

Đi ra khỏi doanh trường, phía sau truyền đến một hơi thở dài, nhưng lại bị Bạch Vũ Mộng xem nhẹ, nàng không muốn nghĩ đến nữa, không muốn xé vết sẹo của mình thêm một lần nữa.

Bạn đang đọc truyện *Ma Y Độc Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 79: Tuyệt vọng

Edit: susublu

Lại mấy ngày nữa trôi qua, một chút động tĩnh cũng không có, ngay khi mọi người cho rằng sẽ không khiêu chiến nữa, Bạch Vũ Mộng tự mình mang theo quân đội, đánh tới cửa thành.

Binh lính canh giữ cửa thành lập tức đi bẩm báo Lam Hạo Thần. Lúc này, Mạc Hàn Trần đã chạy đến, hắn không thể để mọi chuyện phát triển đến mức không thể cứu vãn được.

Mạc Hàn Trần còn muốn nỗ lực một lần cuối cùng: "Hạo Thần, vì sao nhất định phải như vậy chứ? Tình yêu không phải nên để hai người cùng nhau gánh vác sao, người không chịu suy nghĩ vì bản thân người một chút sao?"

"Ta đã nghĩ rất rõ ràng, người cũng không cần nói nữa, ta biết ý của người, nhưng không có khả năng, có lẽ, trận chiến hôm nay, là lần cuối cùng phu thê chúng ta gặp mặt!"

Lời nói của Lam Hạo Thần đầy thâm ý, tất nhiên Mạc Hàn Trần nghe hiểu, nhưng, hắn không biết mình nên khuyên giải thế nào, có lẽ, hắn không hiểu hai người bọn họ.

"Người kệ hắn đi, có đôi khi chết còn tốt hơn sống, như vậy: chuyện này đối với cho bọn họ, có lẽ cũng là một kết cục tốt!" Không biết từ khi nào mà Trúc Đạp Vũ đã xuất hiện sau lưng Mạc Hàn Trần.

Mắt Mạc Hàn Trần lóe lên, muốn mở miệng lại không biết nói từ đâu, cũng chỉ có thể thở dài, theo Lam Hạo Thần ra ngoài.

Lam Hạo Thần nhìn khuôn mặt xinh đẹp đối diện mình, bây giờ trên khuôn mặt đó, không còn vẻ thẹn thùng của ngày xưa nữa, mà chỉ còn lại vẻ lạnh như băng, Lam Hạo Thần không biết hình dung tâm tình của bản thân thế nào, chỉ biết là, lòng của hắn rất đau.

Bạch Vũ Mộng cũng nhìn Lam Hạo Thần, trên khuôn mặt tuấn mỹ không còn vẻ sùng nịch, điển]dàn//lequy1do6n nàng như nhớ tới con người vốn có

của hắn, hắn là Chiến Vương vô tình lạnh như băng, xem mạng người như rom rạ.

Hôm nay Bạch Vũ Mộng đã chuẩn bị sẵn sàng, nàng thật sự rất mệt, không muốn tiếp tục như vậy nữa, thậm chí phải nhanh chóng kết thúc trận chiến này.

Không có gì để nói, hai người phi ngựa lập tức nghênh chiến, chiến trường cực kỳ hỗn loạn, tiếng chém giết, tiếng gào thét, vang lên khắp nơi.

Bạch Vũ Mộng không bao giờ muốn nghe những âm thanh như vậy, thống khổ nhắm hai mắt lại, thanh âm này làm nàng nghĩ tới kiếp trước, cũng tàn nhẫn như vậy, cũng là mạng người.

Nhìn thấy Bạch Vũ Mộng như vậy, Lam Hạo Thần đau lòng nhắm mắt lại, hắn cũng không muốn nhìn thấy tình huống này, vì thế chủ động tiến công, bay về phía Bạch Vũ Mộng.

Bạch Vũ Mộng cảm nhận được nguy hiểm, mở đôi mắt sắc bén ra, chống lại ánh mắt phức tạp của Lam Hạo Thần, lập tức cảm vũ khí phản công.

Bên này tạo thành động tĩnh rất lớn, binh lính đều dừng chiến đấu, giương mắt nhìn hai người tài trí hơn người giao chiến trong không trung, ra tay tàn nhẫn.

Mọi người đều đau lòng, rõ ràng xứng đôi như vậy, vì sao lại náo loạn đến nông nỗi này, thậm chí còn muốn dồn đối phương vào chỗ chết, hoàn toàn không để ý đến đối phương.

Mọi người đều nhất trí nhìn về phía kia, giống như hai người kia vốn dĩ nên ở chung một chỗ, nhưng cuối cùng lại trở thành kẻ địch.

Bạch Vũ Mộng rút Tuyết Cầm trong tay áo ra, mắt đầy phức tạp nhìn nó, đây chính là do hắn đưa cho nàng, hôm nay lại dùng Tuyết Cầm để giết hắn.

Mạc Hàn Trần thấy tình hình không đúng, muốn đi qua hỗ trợ, lại bị Trúc Đạp Vũ kéo ống tay áo: "Đây là chuyện giữa hai người bọn họ, ngươi đi thì có ích lợi gì?"

"Vậy chẳng lẽ chúng ta cứ ngồi chờ chết như vậy sao?" Mạc Hàn Trần có chút tức giận.

"Vậy ngươi đi đi, nhìn xem cuối cùng có làm được gì hay không!" Trúc Đạp Vũ tức giận bỏ tay áo Mạc Hàn Trần ra.

Mạc Hàn Trần cau mày trầm tư một lúc, cũng bình tĩnh lại, mới phát hiện Trúc Đạp Vũ nói đúng, chỉ thấy hơi xấu hổ, không biết nên mở miệng xin lỗi thế nào.

Nhìn bộ dáng này của hắn, Trúc Đạp Vũ cũng nở nụ cười: "Tốt lắm, ta cũng không keo kiệt như vậy, nếu lát nữa ngươi cho ta chút độc được gì đó, ta sẽ càng vui vẻ!"

...

--- Susubblue ~ d i e n d a n l e q u y d o n ---

Bạch Vũ Mộng đàn tuyết cầm chém gió, cuốn lấy kiếm của Lam Hạo Thần, thu kiếm vào tay mình, sử dụng Phượng Múa Cửu Thiên, ở trong gió bày ra kỹ thuật nhảy duyên dáng của mình.

Nhưng, Bạch Vũ Mộng quả thật cảm thấy bị thương, kỹ thuật nhảy duyên dáng, lại không có ai thương thức, thì có tác dụng gì chứ?

Lam Hạo Thần cũng sử dụng kiếm chỉ giang sơn, nhưng, chỉ sử dụng ba phần công lực, dù thế nào, hắn cũng không muốn nhìn thấy Bạch Vũ Mộng bị thương.

Cứ như thế, hai người bọn họ đánh ngang tay, Bạch Vũ Mộng vung kiếm trong tay, lấy nhu thắng cương, đâm về phía Lam Hạo Thần.

Thời gian yên lặng khoảng một khắc, mọi người kinh ngạc nhìn hành động của nam tử, không khỏi chảy nước mắt.

Hai thanh trường kiếm của hai người, một đầu kiếm là của Bạch Vũ Mộng, mà một đầu khác, là của Lam Hạo Thần. Vốn cho rằng Lam Hạo Thần sẽ né tránh, không ngờ, hắn lại nghênh đón.

Trường kiếm đâm vào da thịt, máu tươi bắn ra tung tóe ra, phun lên người Bạch Vũ Mộng, ánh mắt Bạch Vũ Mộng mơ hồ, mê mẩn nhìn mọi người.

Lam Hạo Thần nở nụ cười, cười tươi như vậy, lúc này Bạch Vũ Mộng như nhìn thấy một nụ cười đẹp nhất, nhưng, nụ cười như vậy, trông hắn rất thoải mái, nhưng Bạch Vũ Mộng lại không muốn nhìn thấy vẻ quyết tuyệt này.

Nàng thật sự không thể tưởng tượng được, kết quả lại như thế này, giờ phút này trên mặt nàng, không biết là nước mắt hay máu, khi Thu Hằng Duệ đuổi tới, đã nhìn thấy một màn như vậy.

Bạch Vũ Mộng run run hai tay, rút trường kiếm ra, máu tươi phun ra ngoài, bắn lên bạch y của Bạch Vũ Mộng, vẽ lên vài đóa hồng mai, màu đỏ trên nền tuyết trắng rất chói mắt.

Lam Hạo Thần nở nụ cười ngả xuống, Bạch Vũ Mộng hoảng loạn chạy lên đỡ lấy hắn: "Vì sao..."

Lam Hạo Thần muốn cười, nhưng sớm đã không còn sức lực: "Bởi vì, Mộng Nhi không thể bị thương!"

Mạc Hàn Trần vội vàng chạy tới trị liệu, cũng cảm thấy lo lắng. Thì ra cổ độc đã sớm phát tác, hắn chống đỡ đến bây giờ, chỉ vì có thể chết trong tay nàng.

Cả người Bạch Vũ Mộng run kịch liệt, người chung quanh đều yên lặng chảy lệ. Nàng ôm chặt Lam Hạo Thần, âm thanh bốn phía đều không lọt vào tai nàng, trong đầu cũng chỉ đoạn đối thoại lạnh như băng kia.

"Người thật sự chưa hề nghĩ tới vì sao Lam Hạo Thần lại làm như vậy sao, người cố chấp cho rằng hắn phản bội người, vậy người có từng nghĩ tới nguyên nhân khác không, có từng nghĩ tới hắn bất đắc dĩ không? Sau khi người đi, cổ độc của hắn lại phát tác, thánh nữ tạm thời áp chế, ta đã nói đến nước này, chủ tử, người cần thận suy nghĩ đi!"

Giống một con ác mộng, luôn quần quanh bên tai của nàng, giờ khắc này, nàng mới dám làm theo trái tim mình, cần thận suy nghĩ về chuyện này, nhưng, sớm đã không thể cứu vãn rồi.

Hiện tại, tâm của nàng loạn như ma, cau mày thật chặt, Lam Hạo Thần nâng tay lên, như muốn kéo chân mày nhăn nhó của Bạch Vũ Mộng, nhưng còn chưa chạm vào, tay đã vô lực rơi xuống.

"A..." Bạch Vũ Mộng ngửa mặt lên trời hô to, khóc mất rơi xuống một giọt huyết lệ.

Âm thanh này, khiến những người ở xa gần dặm vẫn còn nghe thấy, rơi lệ, phải đau xót thế nào, mới có thể phát ra tiếng kêu tuyệt vọng như thế...

Giọt nước mắt rơi xuống môi Lam Hạo Thần trên, lại bị hắn hút vào như kì tích.

Lúc này tay Lam Hạo Thần giật giật, Trúc Đạp Vũ lập tức phát hiện hiện tượng này, vội vàng đi lại bắt mạch cho Lam Hạo Thần: "Tại sao có thể như vậy?!"

"Như thế nào, rốt cục là như thế nào?" Bạch Vũ Mộng sốt ruột hỏi.

"Nếu ta không đoán sai, vừa rồi hắn đã tắt thở, mà bây giờ lại sống lại, hơn nữa cổ độc trong cơ thể đã bị ngăn chặn."

Dừng một chút, nàng dừng về mặt phức tạp nhìn Bạch Vũ Mộng: "Nếu người tin lời ta nói, vậy bây giờ người lập tức cho hắn uống máu của người, có lẽ còn cứu được."

Bạch Vũ Mộng vội vàng cắt bàn tay, dứt máu ủa mình cho Lam Hạo Thần, quả nhiên, thân thể vốn đã dần dần lạnh như băng lại chậm rãi nóng lên, Lam Hạo Thần đã có chuyển biến tốt hơn.

Bạn đang đọc truyện *Ma Y Độc Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 80: Tỉnh lại

Edit: Susubluе

Bạch Vũ Mộng có chút kích động đến nỗi hai tay run lên, ôm chặt Lam Hạo Thần, cho tới bây giờ, hắn mới hiểu được cảm giác mất người yêu là thế nào, đau như vậy, làm người ta sống không bằng chết.

Trái tim như bị vét sạch, như đã đánh mất thứ quan trọng nhất của bản thân, mặc kệ làm mình trở nên hoàn mỹ như thế nào, vẫn luôn có cảm giác mất mát.

Mở mắt nhìn vào trong nước, tận lực nhìn vào hình ảnh phản chiếu trong nước, thoát nhìn càng thêm hoàn mỹ, nhưng cảm giác cô độc dù tuyệt vời thế nào vẫn thấy tiếc nuối. Về mặt tiêu tụy mơ hồ ngẩng lên, như có một loại ma lực...

--- Susubluе ~ d i e n d a n l e q u y d o n ---

Mọi người đã sớm đình chỉ việc đánh nhau, mọi người vội vàng đưa Lam Hạo Thần về doanh trường. Mạc Hàn Trần và Trúc Đạp Vũ ở bên trong trị liệu cho Lam Hạo Thần.

Bạch Vũ Mộng luôn cầm chặt lấy tay Lam Hạo Thần, dù thế nào cũng đều không chịu buông tay. Nhưng Thu Hằng Duệ những nhẽo cứng rắn ép buộc, mới đưa nàng ra ngoài được, bởi vì Trúc Đạp Vũ nói khi bọn họ trị liệu cho hắn Bạch Vũ Mộng không thể ở bên cạnh.

Bạch Vũ Mộng tựa hồ còn hơi nghi hoặc, nhưng vẫn thất vọng, nhưng những chuyện này vẫn không thể làm nàng hết lo lắng. Giờ phút này nàng rất hận bản thân mình, rõ ràng y thuật tốt như vậy, lại không có biện pháp gì.

Bên trong, Lam Hạo Thần vẫn rất suy yếu, nhưng máu Bạch Vũ Mộng đúng là đã khiến hắn tốt hơn rất nhiều. Hắn suy yếu trọn tròn mắt, nhìn một vòng, không thấy Bạch Vũ Mộng, có chút thất vọng nhắm mắt lại.

"Nàng ở bên ngoài!" Trúc Đạp Vũ thật sự không nhìn nổi nữa, nhìn không được lên tiếng nhắc nhở.

Mĩ nam tử trên giường đang bị bệnh nhất thời vui sướng nhìn ra bên ngoài, như xuyên thấu qua màn che mà nhìn thấy nữ tử tuyệt mỹ đang sốt ruột chờ ở bên ngoài.

"Các ngươi đã yêu nhau như vậy, ngươi cần gì phải làm vậy?" Trúc Đạp Vũ vẫn nhìn không được khuyên nhủ.

"Ta phát hiện ta đã làm sai rồi, ta không nên vì chuyện của bản thân mà để nàng giết ta, nếu ta chết, ta không nên để cho nàng biết." Nói xong nhắm mắt xuống, "Nhưng, sao không cho nàng đi vào?"

Mạc Hàn Trần thờ dài: "Hạo Thần, chúng ta không cho nàng đi vào, là vì bí mật này, không phải ngươi không muốn cho nàng biết sao!"

Nói xong dừng một chút, nhìn Trúc Đạp Vũ một cái, mới nói: "Hơn nữa, ngươi có biết vì sao ngươi không chết không?"

Nhìn thấy Lam Hạo Thần tỏ vẻ nghi hoặc, Mạc Hàn Trần ngưng trọng nhíu mày: "Khi ngươi chết, ngươi uống máu của Bạch Vũ Mộng, lại có kì tích xuất hiện cứu ngươi sống lại."

"Nếu ta không sai, chỉ sợ Bạch Vũ Mộng chính là nữ tử có linh hồn tinh thuần!" Trúc Đạp Vũ bổ sung thêm.

Lam Hạo Thần lâm vào trầm tư, nàng biết thân phận thật sự của Bạch Vũ Mộng, như vậy, nàng thật sự chính là thuốc dẫn sao?

"Có thể xác định được sao?" Lam Hạo Thần không dám xác định hỏi lại một lần nữa.

"Ừ, hôm nay chuyện đã xảy ra như vậy, có thể xác định, nhưng mấy vị thuốc khác vẫn chưa tìm được, ngươi muốn nói cho nàng biết không?"

Lam Hạo Thần cúi đầu, không ai nhìn rõ biểu cảm. "Hạo Thần, đã có thể tìm được thuốc dẫn, diễn]dàn>llequy1do6n như vậy những thứ khác cũng sẽ có khả năng tìm được, ngươi không thể buông bỏ, ngươi nói cho nàng biết đi!" Mạc Hàn Trần khuyên nhủ.

Thật ra biết được Bạch Vũ Mộng chính là thuốc dẫn, hắn rất khiếp sợ, vốn dĩ cổ độc của Hạo Thần không được tốt lắm, không ngờ trời không tuyệt đường người, thuốc dẫn lại ở ngay bên cạnh.

"Để cho ta suy nghĩ một chút đi, các ngươi ra ngoài trước đi!" Giọng nói của Lam Hạo Thần có chút mệt mỏi.

Chờ Mạc Hàn Trần băng bó cho hắn xong, bọn họ đi ra ngoài. Hai mắt Lam Hạo Thần như vô thần nhìn vào một chỗ, như đang nhớ lại thứ gì đó.

Nhớ lại những thứ đã từng rất thật tốt đẹp, khuôn mặt Bạch Vũ Mộng hiện lên trước mắt hắn rất nhiều lần, trong lòng Lam Hạo Thần rất loạn, không biết nên làm gì bây giờ.

Hắn biết, nếu Bạch Vũ Mộng biết chuyện này, nhất định sẽ nghĩ mọi cách để giúp hắn. Nhưng hắn không muốn như vậy, hắn không muốn để cho Mộng Nhi của hắn lâm vào nguy hiểm.

Có chút mê mang, hắn không biết nên làm thế nào, từ khi nào mà hắn lại trở nên do dự như vậy, ngay cả một chuyện nhỏ cũng không quyết định được. Có lẽ trong nhà chưa tỏ, ngoài ngõ đã tường rồi!

...

--- Susubluẽ ~ d i e n d a n l e q u y d o n ---

Lúc Mạc Hàn Trần và Trúc Đạp Vũ đi ra ngoài, Bạch Vũ Mộng vội vàng đi lên: "Thế nào, hắn... Có khỏe không!?"

Hai người nhìn nhau một cái, Mạc Hàn Trần mở miệng: "Tốt, bảo vệ được tánh mạng, nhưng vẫn còn rất yếu ớt, bây giờ còn hôn mê bất tỉnh, hi vọng ngươi không vào quấy rầy hắn."

Bạch Vũ Mộng ngăn người, đột nhiên đã hiểu được gì đó, nhìn về cửa, mím môi, bỏ đi.

Mạc Hàn Trần nhìn về phương xa, bất đắc dĩ thờ dài, Hạo Thần, chuyện ta có thể giúp, chỉ có như vậy thôi, hi vọng có ích cho ngươi, ta thật sự không muốn nhìn thấy kết cục như vậy.

"Đã muốn để bọn họ ở cùng nhau, vì sao không nói thẳng cho nàng biết?"

"Ta đã hứa với Hạo Thần là sẽ không nói, thì nhất định sẽ không nói, ta chỉ có thể giúp bọn họ như vậy thôi!"

"Trong nhà chưa tỏ, ngoài ngõ đã tường, người ngoài cuộc tỉnh táo còn người trong cuộc lại u mê, có lẽ, hai người bọn họ không muốn hiểu mà thôi!" Trúc Đạp Vũ thở dài, liền xoay người bỏ đi.

Mạc Hàn Trần đứng một hồi, cũng rời đi, hắn muốn đi nghiên cứu thuốc, làm thế nào để áp chế bệnh tình của Lam Hạo Thần.

Bên này, Bạch Vũ Mộng vẫn lo lắng, muốn chính mắt nhìn thấy hắn. Né tránh ánh mắt mọi người, lặng lẽ ẩn vào doanh trướng của Lam Hạo Thần.

Nhìn nam tử nằm trên giường, Bạch Vũ Mộng bước thật nhẹ, đưa tay vuốt ve gương mặt tái nhợt gần như trong suốt kia, không kiềm chế được, đau lòng chảy nước mắt.

Nhìn máu chảy ra từ miệng vết thương thấm ướt quần áo, không nhận được chảy nước mắt, là do nàng đam, nàng không biết nên dùng từ gì để hình dung tâm trạng bản thân lúc này, chỉ biết là đã đau đến chết lặng.

So với lúc trước khi biết hắn phản bội nàng còn đau hơn, thì ra, bất tri bất giác, nàng đã yêu sâu như vậy, sâu đến nỗi có thể bình tĩnh tha thứ việc hắn phản bội mình.

Từ lúc Bạch Vũ Mộng tiến vào Lam Hạo Thần đã tỉnh, biết là Bạch Vũ Mộng, hắn lập tức thả lỏng toàn thân. Tùy ý để Bạch Vũ Mộng muốn làm gì thì làm.

Kém chút nữa Lam Hạo Thần kiềm chế không được nổi nhớ nhưng, ôm Bạch Vũ Mộng vào ngực, nhưng, lý trí nói cho hắn biết, không thể làm như vậy, không thể vọng động như vậy.

Bạch Vũ Mộng ngồi ở bên giường, lặng lẽ nhìn Lam Hạo Thần. Giờ khắc này, thời gian như dừng lại, một ít hình ảnh tốt đẹp đứng yên lại.

Khi Mạc Hàn Trần đưa thuốc đến nhìn thấy cảnh tượng này, lặng lẽ đứng một hồi, vẫn không đành lòng quấy rầy, lén đầu đi ra ngoài.

Đến khi Lam Hạo Thần thật sự nhận không được nữa, chỉ có thể làm bộ vừa tỉnh lại, mở mắt. Hắn thấy được vẻ bối rối trong mắt Bạch Vũ Mộng.

Giống một nai con chân kinh, chân tay Bạch Vũ Mộng luống cuống, khẩn trương không biết nên làm gì. Từ trước tới giờ nàng chưa từng gặp tình huống như vậy.

Lam Hạo Thần không khỏi bật cười, cứ như vậy cười như không cười nhìn Bạch Vũ Mộng, không biết đang suy nghĩ cái gì, mắt mơ hồ lộ ra vẻ kiên định.

Bạn đang đọc truyện *Ma Y Độc Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 81: Giải thích

Edit: susublu

Nhìn thấy Lam Hạo Thần tỉnh lại, những lời dễ nghe đã sắp sẵn trong đầu rồi nhưng Bạch Vũ Mộng lại không thể nói ra. Hình như nghĩ tới gì đó, thu lại vẻ hoảng loạn, cả người lại tản ra khí lạnh xa cách.

Bỗng nhiên Lam Hạo Thần có chút hoảng loạn, Bạch Vũ Mộng lúc này như một trận gió vậy, giống như bất cứ lúc nào cũng có thể rời đi.

"Người đã không sao rồi thì không còn việc gì nữa, ta đi trước đây!"

"Mộng Nhi..."

Lam Hạo Thần sốt ruột muốn giữ người trước mắt lại, nhưng chỉ chạm được một góc áo của nàng.

Đi ra ngoài, rót cục nước mắt mà Bạch Vũ Mộng đã nhìn rất lâu cũng chảy ra, nhìn thấy Lam Hạo Thần yếu ớt như vậy, nàng vừa đau lòng vừa tức giận.

Hiện giờ, nàng nghĩ, hắn không cần thiết nàng chăm sóc, Trúc Đạp Vũ sẽ chăm sóc hắn thật tốt, nhưng vì sao, trong lòng vẫn đau như vậy.

Vất vưởng đi đến bờ hồ, đúng là không biết ở biên cảnh lại có nơi xinh đẹp như thế, cho dù đẹp thì sao, nếu bên cạnh không có ai, cũng chỉ là hư vô thôi.

Bạch Vũ Mộng lặng lẽ suy nghĩ đến chuyện của mình, ngay cả phía sau có người cũng không phát hiện, diên[đàn]/lequysdoon có lẽ là phát hiện, nhưng không muốn đối mặt thôi.

Lam Hạo Thần cứ lặng lẽ đứng sau lưng Bạch Vũ Mộng, thân thể ốm yếu thoáng lung lay trong gió, cũng có thể sẽ ngã xuống.

"Lam Hạo Thần, rốt cục ngươi muốn thế nào, còn chưa đủ sao? Ngươi còn muốn đùa bỡn ta thành cái gì nữa?" Bạch Vũ Mộng không nhịn được nữa, không hề có cảm tình mà mở miệng.

Thân thể phía sau hơi lay động, qua hồi lâu, mới nghe được giọng nói suy yếu từ phía sau: "Mộng Nhi, ta không có đùa bỡn nàng, chỉ là..."

"Chỉ là cái gì? Chính ngươi không muốn ta thương tâm, cho nên cùng bọn họ nói dối lừa gạt ta sao? Ngươi biết ngươi sẽ chết, cho nên tình nguyện chết dưới kiếm của ta sao? Hay ngươi tự cho rằng, chỉ cần như vậy, ta sẽ không đau khổ nữa?"

Nghe Bạch Vũ Mộng rít gào, Lam Hạo Thần đầy bất đắc dĩ, hẳn biết, Mộng Nhi thông minh như vậy, nhất định sẽ đoán được.

"Mộng Nhi..."

"Lam Hạo Thần, ta nghĩ rằng ngươi hiểu ta." Bạch Vũ Mộng ngắt lời Lam Hạo Thần nói tiếp: "Ta tin tưởng ngươi, đồng thời ta cũng muốn ngươi tin tưởng ta, ta cho rằng, chúng ta không nên có kết cục này, ngươi biết không, nhìn thấy ngươi phản bội ta ta đau thấu tim gan... Làm sao ngươi biết được?"

Bạch Vũ Mộng nói xong liền xoay người bỏ đi, thậm chí không thèm liếc nhìn Lam Hạo Thần một cái.

"Sao ta lại không biết, bởi vì ta hiểu Mộng Nhi của ta, cho nên mới không muốn nhìn nàng thống khổ." Trong gió truyền đến giọng nỉ non của Lam Hạo Thần, truyền vào tai của Bạch Vũ Mộng, lại chỉ thành lý do thoái thác.

Bạch Vũ Mộng có chút kinh hoàng quay đầu, nhìn thấy nam tử tuyệt thế ngã xuống.

Vì sao, vì sao luôn để ta nhìn thấy ngươi ngã xuống trước mặt ta? Vì sao ngươi lại bị thương vì ta? Vì sao, nhìn thấy ngươi như vậy, tim của ta thật sự đau quá.

--- Susubblue ~ d i e n d a n l e q u y d o n ---

...

Lam Hạo Thần tỉnh lại đã là một ngày sau, khi tỉnh lại nhìn thấy phòng trống rỗng, khổ sở nở nụ cười, liền muốn đứng lên.

Mạc Hàn Trần tiến vào nhìn thấy tình cảnh này: "Hạo Thần, thương thế của ngươi còn chưa tốt, sao lại đứng lên?"

"Mộng Nhi đâu?" Giọng nói khàn khàn, câu hỏi chưa xốt tẩm lòng người nói.

Mạc Hàn Trần mím môi, do dự xem có nên mở miệng hay không.

"Nói đi!"

"Băng Ngưng công chúa quay về cùng thái tử Thanh Hoàng Quốc rồi, bọn họ đã tuyên bố hủy bỏ chiến tranh, Hoàng thượng hạ lệnh, dẫn quân đội về trước, ngươi ở lại đây dưỡng thương đi."

"Nàng đi rồi sao? Vì sao không nói với ta một tiếng, nàng không cần ta nữa sao?" Lam Hạo Thần thì thào mở miệng, đứng dậy muốn đi ra ngoài.

"Hạo Thần, ngươi điên rồi sao, ngươi có biết tình trạng lúc này của bản thân hay không, bất cứ lúc nào ngươi cũng có thể chết, chẳng lẽ ngươi không thể yêu quý bản thân mình được sao?"

"Nhưng Mộng Nhi không cần ta nữa..." Lúc này Lam Hạo Thần yếu ớt như một đứa trẻ.

Mạc Hàn Trần bất đắc dĩ thở dài: "Hạo Thần, lúc trước ta có khuyên ngươi, nhưng ngươi cố ý muốn làm như vậy, bây giờ lại hối hận sao?"

"Không, đối với quyết định lúc trước ta không hối hận, nếu quay lại lần nữa, ta vẫn sẽ làm như cũ. Nhưng, bỗng nhiên ta phát hiện ta không muốn chết, ta có rất nhiều thứ không thể bỏ được, ta không muốn để Mộng Nhi đau lòng một mình."

"Hai người các ngươi, đúng là trời sinh làm oan gia, làm như vậy để làm gì, như vậy các ngươi đều không dễ chịu, thật sự có được hạnh phúc sao?"

"Hàn, ngươi nói đi, còn người nào yêu nàng giống ta không?" Giọng nói của Lam Hạo Thần bay bổng, nhàn nhạt, nghe không ra cảm xúc.

"Ngươi có ý gì?"

"Nếu, ta nói là nếu, ta thật sự không thể sống cùng Mộng Nhi, có người thay ta yêu nàng, ta sẽ an tâm không ít, cho dù, Mộng Nhi sẽ dần dần quên mất ta."

"..."

"Lam Hạo Thần, ngươi dựa vào cái gì mà ích kỷ như vậy, dựa vào cái gì lại thay ta quyết định tương lai của ta, nhìn thấy ta ở cùng nam nhân khác, ngươi rất vui sao?" Giọng nói nổi giận đùng đùng của Bạch Vũ Mộng từ bên ngoài truyền vào.

Mạc Hàn Trần nhìn hai người, thức thời đi ra ngoài.

Bên ngoài, nhìn thấy Mạc Hàn Trần đi ra, Trúc Đạp Vũ thấy vui sướng khi người gặp họa đi qua: "Thế nào, có phải bỗng nhiên phát hiện bản thân rất vô dụng không!"

"Người mới vô dụng, cả nhà người đều vô dụng!" Thở hổn hển bỏ lại những lời này, bỏ đi.

Bên trong, hai người nhìn đối phương, đều không nói gì, cũng chỉ lẳng lặng mà nhìn.

"Mộng Nhi, ta không còn sống được bao lâu, ta thật sự không có dũng khí yêu nàng." Lời nói của Lam Hạo Thần mang theo chút hiu quạnh.

"Lam Hạo Thần, không phải đã nói cùng nhau nỗ lực sao, không phải đã nói muốn cả đời một đôi sao, điển, danfl3quyl;d00nn sao chàng có thể buông bỏ như vậy, đây không phải là Lam Hạo Thần mà ta biết." Bạch Vũ Mộng vẫn không đành lòng nhìn Lam Hạo Thần như vậy.

Lam Hạo Thần nhìn chăm chú vào Bạch Vũ Mộng, nhìn thấy nàng khóc, hắn không muốn khiến nàng khóc, nghĩ đến đây, tâm không thể kìm chế được mà đau đớn.

"Thần, chúng ta là phu thê, chúng ta cùng nhau đối mặt, được không?"

Rốt cuộc Lam Hạo Thần nhìn không được ôm chặt lấy Bạch Vũ Mộng, thân thể run nhẹ đã cho thấy nội tâm của hắn không bình tĩnh, thì ra, bản thân vẫn không bỏ nàng được, có trời mới biết khi hắn nói ra câu buông tay tay đó khó khăn bao nhiêu, may mắn, may mắn Mộng Nhi của hắn không từ bỏ hắn.

Bạch Vũ Mộng cũng ôm chặt Lam Hạo Thần, cảm giác mắt rồi có lại, làm mặt của nàng đầy nước mắt.

"Mộng Nhi, thật xin lỗi, thật xin lỗi, ta không nên dối gạt nàng, nhưng, ta rất sợ, ta rất sợ..." Rất sợ sẽ mất nàng.

"Ừ, sau này chàng không nên tùy tiện đẩy ta cho người khác, chàng có biết khi ta nghe được câu nói kia của chàng, ta tức giận thế nào không!"

Lam Hạo Thần ôm chặt Bạch Vũ Mộng hơn nữa: "Ừ, sẽ không bao giờ nữa..."

"Đúng rồi, rốt cục quan hệ giữa chàng và Trúc Đạp Vũ là thế nào, Vũ nhi, kêu cũng thật thân thiết." Đột nhiên Bạch Vũ Mộng đẩy Lam Hạo Thần ra, bĩu môi chất vấn.

Thấy Bạch Vũ Mộng lại tức giận, Lam Hạo Thần buồn cười gõ đầu nàng một cái: "Không phải nàng đã biết hết rồi sao, tất cả là giả."

"Hừ, ai biết có phải diễn giả thành thật không, ta mặc kệ, chàng nói ngay bây giờ đi!"

"Được... Ta sẽ ở bên Mộng Nhi cả đời!"

Bạch Vũ Mộng cười rất vui vẻ, cho dù không biết cả đời sẽ dài bao nhiêu, nhưng, nếu đã yêu nhau, mỗi một giây một phút ở cùng nhau chính là cả đời...

Bạn đang đọc truyện *Ma Y Độc Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 82: Hồi kinh

Edit: susublu

Đợi đến khi thương thế của Lam Hạo Thần tốt lên, liền chuẩn bị thu dọn đồ đạc hồi kinh.

"Mộng Nhi, nàng muốn trở về cùng ta không?"

"Đương nhiên, Chiến Vương và Chiến Vương phi đối chiến sa trường, tin tức lớn như vậy, nếu ta không quay về, chẳng phải rất có lỗi với bọn họ sao, huống hồ, ta còn không muốn nợ ai hết!"

Thấy bộ dáng Bạch Vũ Mộng hoạt bát, Lam Hạo Thần mới cảm thấy mình thật sự tồn tại, thì ra, bóng hình thiên hạ trước mắt đã sớm xâm nhập vào tận xương cốt rồi, không có cách nào loại bỏ.

"Thần, chờ mọi chuyện đều đã giải quyết xong, chúng ta liền xuất phát đi tìm bốn vị thuốc kia, được không?" Bạch Vũ Mộng choàng lấy cánh tay của Lam Hạo Thần, khẩn cầu nói.

"Được." Lam Hạo Thần sùng nịch sờ đầu Bạch Vũ Mộng. Bản thân hắn cũng muốn đi tìm, coi như làm đúng tâm nguyện, ít nhất sẽ không tiếc nuối.

Trên đường trở về, Bạch Vũ Mộng có vẻ thoải mái hơn rất nhiều, Thần đồng ý đi tìm rồi, cuối cùng nàng cũng không cần lo lắng nữa.

Lần này trở về, Trúc Đạp Vũ không đi cùng các nàng, dù sao Nam Kinh không vô chủ được, tuy rằng có mấy vị trưởng lão, nhưng cũng không thể cam đoan sẽ không xảy ra chuyện ngoài ý muốn.

Trước khi tách ra, Bạch Vũ Mộng và Trúc Đạp Vũ ngồi trong phòng một lúc lâu, đến khi Lam Hạo Thần phát hỏa chuẩn bị đi vào kéo Bạch Vũ Mộng ra, hai người mới cười yếu ớt đi ra ngoài.

Lam Hạo Thần có hỏi Bạch Vũ Mộng bọn họ nói chuyện gì trong đó, mà Bạch Vũ Mộng lại thần bí lắc đầu, nói với hắn đó là bí mật của nữ nhân.

"Mộng Nhi, ngày đó Hàn nói nàng trở về với ca ca nàng, sao có thể đột nhiên xuất hiện ở đây được?" Trước mắt Bạch Vũ Mộng đột nhiên xuất hiện một khuôn mặt, ngắt ngang dòng suy nghĩ của nàng.

Bạch Vũ Mộng đưa tay đẩy khuôn mặt trước mắt ra, lườm Lam Hạo Thần một cái: "Chàng đoán thử xem, đoán đúng ta sẽ nói cho chàng biết."

Lam Hạo Thần dở khóc dở cười nhìn thiên hạ trước mặt, rất khó tưởng tượng lời như vậy lại phát ra từ miệng của Mộng Nhi luôn tỏ vẻ thanh lãnh, nhưng, hắn yêu nữ nhân này đến tận xương tủy.

Dọc theo đường đi, hai người vừa đi vừa dừng chân nghỉ ngơi, hoàn toàn giống như đang hưởng tuần trăng mật vậy, nhìn thấy nơi nào chơi vui sẽ dừng lại ở vài ngày, diễn-dan2/,l33;quyd00n lộ trình vốn chỉ kéo dài vài ngày, vậy mà bọn họ đi tới hơn tháng.

Trở lại Chiến Vương phủ, còn chưa kịp nghỉ ngơi, đã nghe thấy lệnh truyền vào cung, nên Chiến Vương và Chiến Vương phi tức tốc vào cung yết kiến.

Lam Hạo Thần và Bạch Vũ Mộng nhìn nhau, đều thấy được ý cười tà ác trong mắt nhau. Mà Đông Nhiễm nghe thấy tiểu thư trở về vừa chạy tới đã nhìn thấy hai người nhìn nhau cười, không khỏi run lấy bầy, tiểu thư mà cười như vậy, nhất định sẽ có người sắp gặp chuyện không hay rồi.

"Hận Nhuế, thu dọn một chút, người theo ta tiến cung."

"Dạ." Giọng nói Hận Nhuế vẫn lạnh lùng như trước, nhưng không khó nghe ra sự kích động của nàng.

Bạch Vũ Mộng thu dọn xong, mới cùng Lam Hạo Thần vào hoàng cung. Bọn họ không quá vội, mà lại cố tình đến từ từ.

Mạc Hàn Trần vừa trở về liền vội đầu vào đóng thuốc, đi nghiên cứu điều chế thử xem có thuốc nào có thể khống chế được bệnh tình của Lam Hạo Thần không, nếu không phải như thế, nhất định hắn cũng muốn đi, vì thế, sau này hắn hối hận đến xanh cả ruột.

Vừa đến cửa hoàng cung, đã có thái giám đi đến dẫn đường, một đường vào thẳng triều đình.

Vừa vào đến nơi, một loạt ánh mắt nhìn thẳng vào đôi nam nữ hơn người trước mắt, thấy bọn họ vô cùng thân thiết, không khỏi hoài nghi đây có phải là hai người trở mặt thành thù lúc trước không.

Lam Ngạo Thiên có vẻ hơi kích động, lúc trước hắn suýt nữa cho rằng mình không đón con dâu về được, bây giờ cuối cùng hắn cũng thả lỏng được rồi.

Điều chỉnh lại tâm tình, Lam Ngạo Thiên uy nghiêm mở miệng: "Vũ nhi, Thần nhi, các ngươi có lời gì muốn nói không?" Trong mắt cũng đầy ý cười.

"Sự thật giống như các người nhìn thấy." Bạch Vũ Mộng miễn cưỡng mở miệng.

Các vị đại thần nhìn nhau, nếu thật sự như bọn họ nhìn thấy, vậy hiện tại hai người thân mật như vậy là sao, chẳng lẽ đều là giả vờ, nhưng lại không có dấu hiệu giả bộ?

"Nữ nhi bất hiếu nhà ngươi, ngươi quỳ xuống cho ta!" Rốt cuộc Bạch Cẩm Trinh tức giận không nhịn được nữa, cũng không quản Hoàng thượng còn đang ở kia, trực tiếp mở miệng mắng.

"Làm càn!" Hận Nhuế lạnh lùng quát, "Bây giờ người đứng ở trước mặt người là Băng Ngưng công chúa của Thanh Hoàng Quốc, không hành lễ thì thôi, lại còn đồng dục quát mắng, ai cho ngươi lá gan như vậy."

Bạch Vũ Mộng âm thầm tán thưởng một tiếng, không hổ là Hận Nhuế, thật sự rất tuyệt vời, thật biết giữ mặt mũi cho tiểu thư nhà mình.

"Hừ, cho dù là Băng Ngưng công chúa, cũng là nữ nhi của ta, ngươi chỉ là một tiện tì nhỏ nhoi cũng dám đứng đây lỗ mãng, không biết sâu cạn."

Lam Ngạo Thiên nhíu mày, lạnh lùng quát lớn: "Thừa tướng, hình như hơi quá đáng rồi."

Nhìn thấy Lam Ngạo Thiên tức giận, Bạch Cẩm Trinh âm thầm tự trách mình thiếu kiên nhẫn, diễn[damnf//lle3quyld00n nhưng chuyện này quả thật là một nỗi nhục lớn trong cuộc đời hắn, nếu hôm nay không khiển trách nữ nhi bất hiếu này, hắn không cam lòng.

"Hoàng thượng, thần không có cách dạy nữ nhi, cam nguyện chịu phạt, hôm nay, ta muốn ở kim loan điện, giáo huấn nàng một chút, để nàng biết cái gì là hiếu, cái gì là trung!" Bạch Cẩm Trinh xoay người quỳ xuống, lòng đầy căm phẫn nói.

Lam Ngao Thiên đang muốn mở miệng, lại thấy Bạch Vũ Mộng hoạt bát nhìn hẩn chớp mắt, mới nuốt lời muốn nói xuống, thành thói ngồi xem kịch vui.

"Thừa tướng đại nhân, ta nghĩ người nhớ lầm rồi, hiện giờ, phụ thân ta là quốc chủ Thanh Hoàng Quốc, phụ thân như người, sao ta lại không có ấn tượng gì vậy?"

"Người... Người đối xử với phụ thân mình như vậy sao..." Bạch Cẩm Trình run tay chỉ vào Bạch Vũ Mộng.

"Thế nào, ngài muốn nói ta không có ai dạy dỗ sao? Thật xin lỗi nói cho người biết, ta từ nhỏ cha không yêu nung không thương, thật đúng là không có gia giáo, nhưng, hình như cũng không có liên quan gì tới ngài, không cần nhọc ngài lo lắng." Bạch Vũ Mộng đùa nghịch ngón tay Lam Hạo Thần, sâu kín mở miệng.

"Dù ta không phải phụ thân của người, tốt xấu gì ta cũng nuôi người nhiều năm như vậy, người lại báo đáp ta như vậy, quả nhiên người và nung người đều hạ lưu giống nhau." Bạch Cẩm Trình đã bị tức đến mức mở miệng nói không đắn đo.

Bạch Vũ Mộng thu lại ý cười ở khóe miệng, trên người tản ra hơi thở lạnh lẽo, tốt lắm, vốn không muốn thu thập người nhanh như vậy, nhưng, bây giờ ta đòi ý rồi.

Trong lòng bàn tay truyền đến một sự ám áp, Bạch Vũ Mộng quay đầu nhìn khuôn mặt lo lắng của Lam Hạo Thần đang nhìn nàng, cười, ý bảo mình không sao.

Đang muốn mở miệng, ngoài cửa lại truyền đến một giọng nói tức giận: "Úc Liễu bị mù mới gả cho người, bây giờ lại bị người nói thành hạ tiện, thừa tướng thật có giáo dưỡng."

"Bái kiến Hoàng hậu nương nương."

Thấy mọi người ào ào quỳ xuống, Bạch Cẩm Trình cũng không thể không quỳ hạ, trong lòng thầm than hôm nay đã chạm đến tám thép rồi, nhưng chuyện này sẽ không trôi qua dễ như vậy.

Bạch Vũ Mộng trào phúng nhìn Bạch Cẩm Trình một cái, đi đến bên cạnh Hạ Thi Lan, nhẹ nhàng vỗ mu bàn tay của nàng: "Hạ di, chỉ là một súc sinh thôi, súc sinh thì vĩnh viễn không có tính người."

Hạ Thi Lan gật đầu, đi về phía Lam Ngao Thiên sớm đã đứng lên đón lấy nàng.

Bạch Cẩm Trình hận nghiêng răng nghiêng lợi, nhưng không có biện pháp nào, chuyện hôm nay không thể để lớn hơn nữa, vừa rồi là hẩn giận đến hồ đồ, bây giờ Hoàng thượng đã có ý muốn trừ khử hẩn cho thoải mái, hẩn cũng không thể cho người khác thêm lý do để giết hẩn nữa.

Nghĩ đến đây, Bạch Cẩm Trình vội vàng dập đầu: "Hoàng thượng thứ tội, thần chỉ nhất thời nóng vội, nên mới tranh chấp, xin hoàng thượng và hoàng hậu tha thứ thần sót ruột vì ái nữ."

Quả nhiên không hổ đã lăn lộn lâu trên triều đình, đến hiện giờ, còn tự dát vàng lên mặt mình. Nhưng Bạch Vũ Mộng đột nhiên thay đổi chủ ý, n vũ nhục mẫu thân hư vậy, mà chết quá dễ dàng thì còn gì vui nữa, nàng nhất định phải tra tấn hẩn thật tốt.

Bạn đang đọc truyện *Ma Y Độc Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 83: Rời kinh

Edit: susubluu

Thấy Bạch Vũ Mộng không truy cứu, Lam Ngao Thiên chỉ biết tiểu nha đầu này lại có ý tưởng xấu gì rồi, nhưng như vậy cũng tốt, triều đình này đã đến lúc nên được thanh lọc rồi.

"Được rồi, sau này thừa tướng đừng tái phạm sai lầm nữa, phải nhớ kỹ thân phận của mình." Câu nói cuối cùng của Lam Ngao Thiên bao hàm thâm ý, làm cho người khác không thể không suy nghĩ.

Nhìn ánh mắt trào phúng của các đại thần chung quanh, Bạch Cẩm Trình thầm nghĩ muốn tìm một cái động để chui vào, trong lòng càng hận Bạch Vũ Mộng hơn.

"Chuyện nhà của thừa tướng đã xử lý xong rồi, chúng ta nên bàn quốc sự đi, Phán Vũ công chúa... Không, Băng Ngưng công chúa, người có muốn giải thích một chút với chúng ta không?" Thiệu thái úy đứng dậy.

"Ta đã nói rồi, như các người nhìn thấy, ta không phải nữ nhi của Bạch Cẩm Trình, là công chúa Thanh Hoàng Quốc, về phần chiến tranh, chẳng qua là một hiểu lầm."

"Bằng Ngưng công chúa, chiến tranh có phải trò đùa đâu, chỉ với một câu hiểu lầm nhẹ nhàng, đã muốn bỏ qua chuyện này sao, chúng ta làm sao để giao phó với trời trả lời với dân chúng đây?" Lại có người lòng đầy cảm phẫn đứng ra.

Bạch Vũ Mộng biết hẳn, người này chính là phụ thân của Thượng Linh Suong, cùng là võ tướng đồng cấp với Bạch Cẩm Trình.

"Vậy võ tướng thấy nên làm thế nào?"

"Nghe nói Thanh Hoàng Quốc vì công chúa ở Lam Tường quốc chúng ta bị ủy khuất, mới phái binh tấn công, mời công chúa nói uất ức của người ra, để Lam Tường quốc lấy lại công đạo cho người." Võ tướng lập tức vòng vo một hồi, thân thiết nói.

Lúc này Bạch Vũ Mộng mới hiểu, thì ra người hấn nhảm vào không phải là mình, dĩ nhiên[da22n;lle3quyl d00n mà là Bạch Cẩm Trình, nhưng, bản thân ông ta cũng rất khó chịu, không bằng làm một việc thiện giúp hấn xử lý thôi.

Nhưng, Bạch Vũ Mộng cũng không muốn Bạch Cẩm Trình chết dễ dàng như vậy, nếu vậy không còn gì vui nữa rồi.

Bạch Vũ Mộng miễn cưỡng tựa vào người Lam Hạo Thần: "À, thật ra cũng không có chuyện gì to tát, chỉ là Thần chọc ta không vui, sau đó ta dẫn binh giáo huấn hấn một chút thôi."

Giọng nói lạnh nhạt như gió, làm mọi người đều lắp bắp kinh hãi, không chỉ oán thầm trong lòng, người còn nói một cách thoải mái như vậy, phu thê mới cưới cãi nhau âm ỉ, trực tiếp biến thành hai quốc gia giằng co.

Nhưng cũng âm thầm kinh hãi, hai người này có tự tin và năng lực lớn bao nhiêu, lại không sợ những lời này sẽ dẫn đến hậu họa.

Trong triều đình cực kỳ yên tĩnh, Lam Ngao Thiên bắt đầu nhìn cặp phu thê mới cưới, hai đứa nhỏ này, sao cách thức vui đùa càng lúc càng lớn vậy, thật sự không sợ xảy ra chuyện sao.

Nhưng trong lòng hấn cũng hiểu rõ, ai cũng có thể xảy ra chuyện, duy nhất chỉ hai người bọn họ là không, hấn đã nhìn thấy năng lực này trên người bọn họ.

"Được rồi, hai người các người, lần sau không cho hồ nháo như vậy, may mắn lần này không tạo thành tổn thất, chạy nhiều ngày như vậy, trở về nghỉ ngơi đi!"

Đây rõ ràng là thiên vị, làm tất cả mọi người âm thầm tính toán, chuyện quan trọng như vậy mà Hoàng thượng lại quá sơ sài, chẳng lẽ, người được đề cử vào vị trí thái tử, chính là Chiến Vương?

Mỗi người đều có tâm tư riêng, Bạch Vũ Mộng không nghĩ được nhiều như vậy, thậm chí muốn nhanh chóng trở về, đột nhiên cảm nhận được một ánh mắt oán độc, nhìn theo ánh mắt đó, thì thấy nhìn ánh mắt không cam lòng và căm giận của Lam Cảnh Diệp.

Cười chế giễu, không thèm liếc mắt những người này, xoay người kéo Lam Hạo Thần rời đi.

Trở lại Vương phủ, Bạch Vũ Mộng vào thẳng phòng, ngã đầu liền ngủ, Lam Hạo Thần bắt đầu đi đến bên giường: "Mộng Nhi, ăn một chút gì trước rồi ngủ tiếp được không?"

Bạch Vũ Mộng không kiên nhẫn xoay người, dùng chân chùn qua đầu, tiếp tục ngủ, Lam Hạo Thần thở dài, kéo chăn xuống khỏi đầu Bạch Vũ Mộng, bản thân hấn cũng chui vào.

Sau ngày đó, gió êm sóng lặng, Bạch Vũ Mộng và Lam Hạo Thần cả ngày dính chặt với nhau, hưởng thụ những ngày thanh nhàn phải vất vả lắm mới có được.

Hôm nay, Bạch Vũ Mộng nhìn Lam Hạo Thần, suy nghĩ thật lâu rốt cục cũng nói ra miệng: "Thần, chúng ta khởi hành đi tìm bốn loại thuốc kia đi, Mị Ảnh cung đã phát hiện tung tích Hòa Tri Tử rồi."

Lam Hạo Thần dừng một chút, ngẩng đầu lên khỏi sách, nhìn chăm chú vào Bạch Vũ Mộng thật lâu, sau đó nhẹ nhàng gật đầu.

Bạch Vũ Mộng nhẹ nhàng thở ra: "Thần, chúng ta nói chuyện này với phụ hoàng mẫu hậu đi, dù sao chúng ta ra ngoài, không biết tới khi nào mới có thể trở về, đến lúc đó bọn họ sẽ nghi ngờ."

Khi Lam Ngao Thiên và Hạ Thi Lan biết chuyện này, đều cực kỳ khiếp sợ, Lam Ngao Thiên còn tự trách cứ mình không nhìn ra, làm Lam Hạo Thần chịu khổ nhiều như vậy.

Từ hoàng cung trở về, đã là xế chiều, nhưng, lần này ra ngoài lại muốn dẫn theo Hạ Tử Lăng, chuyện này nàng cũng biết, nói cái gì là phải đi theo.

Lúc đầu Bạch Vũ Mộng không đồng ý, nhưng Lam Ngao Thiên nói nếu không mang theo nàng, sẽ không thả bọn họ ra ngoài. Thật ra hấn cũng có suy tính của hấn, tuy rằng tính tình Hạ Tử Lăng đơn thuần, nhưng võ công cũng không tệ, dù sao nhiều người sẽ càng an toàn hơn.

Bạch Vũ Mộng biết lần ra ngoài lành ít dữ nhiều, lại không muốn ngó lơ tâm ý của bọn họ, nghĩ đến lúc đó nàng vụng trộm bỏ đi là được.

Nhưng vào ngày xuất phát, Hạ Tử Lăng lại kéo đến vài người nàng không nghĩ tới, Đường Ưc Ảnh và Lam Giác Phong.

Từ lần trước sau khi trở thành bằng hữu với Đường Ưc Ảnh và Hạ Tử Lăng tính tình đơn thuần, phát hiện gần đây hai người đang chuẩn bị cái gì đó, hình như là muốn ra ngoài, vì thế dự đoán dọa bọn họ là sẽ nói hết mọi chuyện ra.

Hai người họ một người là bạn của Bạch Vũ Mộng, một người huynh đệ của Lam Hạo Thần, dĩ nhiên không thể nhìn bọn họ đi mạo hiểm, bầm báo Hoàng thượng xong, cũng quyết định cho bọn họ đi theo.

Bạch Vũ Mộng bắt đầu nhìn họ, muốn nói gì đó, Đường Ưc Ảnh lại mở miệng trước: "Vũ nhi, chúng ta là bằng hữu, nên cùng nhau đối mặt, người không cần nghĩ cách bỏ chúng ta lại giữa đường, dù thế nào, chúng ta cũng sẽ đi theo."

Vì thế cứ như vậy, đội ngũ vốn thiếu rất nhiều người, giờ lại có thêm vài người.

Ngày thứ hai bọn họ rời đi, Hoàng thượng liền chiêu cáo thiên hạ Chiến Vương và Chiến Vương phi cùng Thất hoàng tử, Đường Ưc Ảnh và Hạ Tử Lăng đến biệt viện Nam sơn ở mấy ngày.

Tin tức vừa truyền ra, lại có không ít người bắt đầu phỏng đoán thánh ý, Lam Hạo Thần và Bạch Vũ Mộng đến đó ở mấy ngày không kỳ quái, sao còn mang theo mấy cái bóng đèn nữa.

Không ai biết trong đó có ẩn ý gì, chỉ dự cảm, thiên hạ này lại sắp có một trận bão táp nổi lên rồi.

Vì thế, mấy người cứ như vậy mà xuất phát, Bạch Vũ Mộng để Hận Nhuế và Đông Nhiễm đến tổng bộ Phụng Hoàng lâu, đồng thời phái người bảo hộ đám người Hoàng thượng, đề phòng bất cứ tình huống nào xảy ra.

Bạch Vũ Mộng và Lam Hạo Thần đều chỉ dẫn theo vài trợ thủ đắc lực, dù sao lần này ra ngoài nguy cơ trùng trùng, nhiều người ngược lại sẽ vướng tay vướng chân.

Cho dù như vậy, những người này cộng lại cũng nhiều, nhiều lần, Bạch Vũ Mộng và Lam Hạo Thần muốn lẫn tránh đám người Lam Giác Phong đi, nhưng lần nào cũng không thành công.

Nhìn thấy bọn họ kiên định, Bạch Vũ Mộng đành phải bắt đầu dẫn họ theo, nhưng lại nói cho bọn họ biết, lúc nguy hiểm, nhất định phải bảo vệ tốt bản thân mình, còn cho bọn họ rất nhiều độc dược, giải dược để phòng thân.

Nhìn thấy Bạch Vũ Mộng tốt với bọn họ như vậy, trong lòng mọi người đều rất ấm áp, càng quyết định muốn giúp hai người tìm giải dược, cho dù là mất tính mạng!

Về phần Bạch Cẩm Trinh, Bạch Vũ Mộng đã sớm làm an bài, nàng đã sớm nói với Lam Ngạo Thiên, tạm thời giữ lại chức thừa tướng của Bạch Cẩm Trinh, nàng muốn để hấn nếm thử mùi vị ngã từ trên mây xuống vùng bùn.

Còn đám người Lâm Thái Sương thì có vui mừng lớn hơn đang chờ bọn họ, hi vọng Hận Nhuế sẽ không để nàng thất vọng.

Không biết, lúc này đi, khi nào mới trở về, nơi này có nhà của nàng, có người thân của nàng, dù kết quả thế nào, nàng cũng nhất định sẽ trở về...

Có người nói rồi đi là để sau này sum vầy, ở chung thì ít mà xa cách thì nhiều nên tình cảm sẽ càng trở nên trân quý.

Bạn đang đọc truyện *Ma Y Độc Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 84: Ngẫu nhiên gặp Thượng Quan Diệu Nhiên

Edit: susublu

Trải qua hơn mười ngày đi đường, đoàn người Bạch Vũ Mộng cũng đi tới một thị trấn nhỏ gần rừng rậm băng hỏa, rừng rậm băng hỏa chính là nơi Hóa Trì Tử mọc.

Nhưng điều này cũng chỉ là nghe nói, hơn nữa nghe nói rừng rậm băng hỏa một nửa là băng một nửa là lửa, tiểu phụ thợ săn trong trấn đều chỉ dám hoạt động ở vùng ngoài, chưa từng có người nào còn sống đi ra từ rừng rậm băng hỏa.

Mấy ngày trước Thu Hằng Duệ cũng đã đến, Hoàng thượng Thanh Hoàng Quốc lo lắng an nguy của con rể, nên khi Thu Hằng Duệ nói muốn đi cùng bọn họ, hấn lập tức đồng ý.

Bạch Vũ Mộng bắt đầu nhìn một đám người trước mắt, bọn họ phải đi liều mạng, không phải đi du ngoạn, tại sao lại có nhiều người đi theo như vậy.

Lam Hạo Thần cũng cười thật âm áp, hẳn đã yên tâm, bởi vì dù không có hắn, Mộng Nhi của hắn cũng sẽ sống tốt, cũng như có rất nhiều yêu thương nâng.

Thu Hằng Duệ liếc mắt nhìn Lam Hạo Thần, trong mắt có sắc thái khó hiểu, Lam Hạo Thần ngẩng đầu nhìn hắn một cái, ánh mắt hai người giao nhau, nhưng lại nhanh chóng rời đi, không ai nhìn thấy bọn họ đã trao đổi với nhau cái gì.

"Được rồi, đi nhiều ngày như vậy, chúng ta nghỉ ngơi vài ngày rồi lại đi tiếp, thuận tiện tìm hiểu một chút." Lam Hạo Thần vừa nói vừa ôm lấy Bạch Vũ Mộng đi về một cái quán trọ.

Bạch Vũ Mộng chỉ khẽ nhủ mảy mìn nhìn Lam Hạo Thần, nhưng cũng không nói gì thêm.

Nơi này chẳng qua chỉ là một cái trấn nhỏ, trong trấn cũng không có nhiều người lắm, điển[đannf.];lleqyl d00n nhưng khi có tin tức trong rừng rậm băng hóa sẽ có bảo vật xuất hiện, cho dù nguy hiểm, cũng không ngăn được lòng tham.

Rất nhiều giang hồ nhân sĩ trong trấn lục đục, nghe nói vài ngày nữa một ít đại môn phái trong võ lâm cũng sẽ tới, mà bảo vật lúc này, đã được đồn đãi là ngàn năm không xuất hiện, giá trị cực cao.

Bạch Vũ Mộng nghe được tin tức này cũng chỉ cười trừ, nhưng vẫn phiền não vì có nhiều người đến quấy rầy bọn họ.

Vào quán trọ, trong đại sảnh đầy người, đều là người thô tục, nhìn thấy nhiều tuấn nam mỹ nữ như vậy, đều nhìn chằm chằm, trong đại sảnh lập tức an tĩnh lại.

"A, các vị khách quan, nghỉ trọ hay là ở trọ?" Tiểu nhị ân cần đi lên hỏi.

Thu Hằng Duệ lôi ra mấy thỏi bạc: "Năm gian phòng thượng hạng, chuẩn bị chút rượu và thức ăn."

"Được rồi." Tiểu nhị cầm bạc hưng phấn chạy đi chuẩn bị.

Người chung quanh thấy những người này ra tay hào phóng, liền biết nhất định là người có lai lịch, đều yên tĩnh ăn cơm, để ngừa bản thân lại đắc tội người ta.

Chính lúc này, có một giọng nói đột ngột truyền đến: "Tiểu nhị, cho chúng ta mấy gian phòng thượng hạng."

"Vị công tử này, thật ngại quá, tiểu điểm chỉ còn lại hai phòng thượng hạng, xin hỏi các vị có muốn ở không?" Tiểu nhị cười dè dặt cẩn trọng hỏi.

"Ta mặc kệ, hai gian phòng, ở thế nào, những người này không phải cũng chỉ mới đặt phòng ở thôi sao, kêu bọn họ nhường phòng cho chúng ta!" Một thanh âm kiêu ngạo bất mãn vang lên.

"Chuyện này..." Tiểu nhị không dám đắc tội cả hai bên, không biết nên làm thế nào mới tốt. Vốn mấy ngày gần buổi tối rất tốt, không ngờ lại đụng phải một pho tượng phạt.

Chương quấy biết tình thế không tốt, cũng vội vàng đi ra khuyên giải, nhưng không đợi hắn mở miệng, nam tử từ đầu đến giờ không mở miệng liền đi về phía Thu Hằng Duệ.

"Vị công tử này, thật xin lỗi, tiểu muội không hiểu chuyện, tại hạ nhận lỗi với các người, nhưng các vị có thể nhường một gian phòng cho chúng ta được không?" Dù sao bọn họ đã đi mấy quán trọ, đều đã đầy ngập khách.

Bạch Vũ Mộng cau mày nhìn nam tử đó, có chút kinh ngạc không ngờ ở chỗ này lại đụng phải hắn.

Người này chính là trang chủ Mặc Liễu sơn trang Thượng Quan Diệu Nhiên, không ngờ lần này bọn họ cũng tới. Chỉ tiếc lần trước Bạch Vũ Mộng và Lam Hạo Thần đeo mặt nạ, cho nên Thượng Quan Diệu Nhiên không nhận ra bọn họ.

"Ca, người khách sáo với bọn họ làm gì, cũng không xem bọn họ có thân phận gì, có tư cách gì mà tranh với chúng ta, lại nói người nhìn ánh mắt nữ nhân kia đi, giống như chưa từng thấy qua nam nhân vậy." Không sai, nàng thừa nhận nàng ghen tị, nơi này người nào cũng đẹp hơn nàng, từ nhỏ nàng được nuông chiều nên nàng cảm thấy không phục.

"Tịch nhi, không được vô lễ..." Thượng Quan Diệu Nhiên đang muốn thương lượng với Thu Hằng Duệ, bên cạnh lại vang lên một giọng nói trào phúng.

"A, nhân vật quan trọng đại giá tới sao, ai vậy, rất có tiếng sao, sao ta chưa từng nghe qua có người như người vậy?" Hạ Tử Lăng nghi hoặc hỏi.

"Người..." Thượng Quan Tịch tức giận vươn ngón tay ra chỉ Hạ Tử Lăng. "Hừ. Các người là đám vô danh tiểu bối tất nhiên không biết rồi."

"Vậy sao? Muội muội của Thượng Quan trang chủ thật có giáo dưỡng!" Giọng nói của Lam Hạo Thần nhàn nhạt như trước, không nghe ra cảm xúc gì cả.

Thượng Quan Diệu Nhiên có chút kinh ngạc ngẩng đầu, lại có người nhận ra thân phận của hắn, dù sao lần này hắn ra ngoài, rất ít người biết.

Nhưng lúc hắn quay đầu, nhìn thấy đôi nam nữ trước mắt, hắn lại cảm thấy khiếp sợ, điển[đannl3e]"quysdo0n hắn cảm nhận được, hai người kia rất

mạnh, thậm chí ngay cả hấn cũng không thể đả bại bọn họ.

Tất nhiên, Thượng Quan Diệu Nhiên quá coi thường Lam Hạo Thần và Bạch Vũ Mộng, nhưng Lam Hạo Thần cũng không cho hấn cơ hội nhìn thấu bọn họ, bởi vì hấn cảm nhận được Mộng Nhi của hấn mệt mỏi.

"Ca, nhường cho bọn họ một gian đi, Lãng nhi, người cùng Tiểu Ảnh ở chung một phòng đi!" Giọng nói nhàn nhạt mệt mỏi Bạch Vũ Mộng vang lên.

Ánh mắt mọi người đều dồn vào nàng, thấy nàng quả thật mệt mỏi, cũng không muốn tranh cãi nữa, đều gật đầu, tự đi lên lầu.

Thượng Quan Tịch còn đắc ý, vừa rồi nhất định là đám người đó sợ mình, nam nhân kia nhận ra ca ca, nhất định không dám đắc tội với ca ca.

Thượng Quan Diệu Nhiên nhìn Thượng Quan Tịch, lắc đầu cũng đi lên lầu, chỉ có hấn biết, hai người chỉ không muốn dây dưa thôi, muội muội này, từ nhỏ bị người nhà làm hư, dường thành tính tình vô pháp vô thiên, thật không biết tốt xấu.

Mà nữ tử dịu dàng luôn đi theo phía sau Thượng Quan Tịch lúc này cũng đi tới: "Tịch nhi, chúng ta cũng đi nghỉ ngơi một chút."

"Được, Mộ Hương tỷ tỷ, chúng ta nhanh chóng đi lên, không cùng bọn hấn so đo nữa."

Nữ tử tên Mộ Hương nhu hòa cười, đi theo Thượng Quan Tịch lên lầu, chính nàng không phát giác, ở chỗ rẽ của cầu thang, có hai ánh mắt theo dõi nàng.

Bạch Vũ Mộng nhìn Lam Hạo Thần một cái: "Thần, ta cảm thấy nhân này là lạ."

"Nàng cũng cảm giác được, ừ, tuy rằng bề ngoài nhìn ôn lương vô hại, nhưng không thể không phòng." Giọng nói vừa vang lên, Lam Hạo Thần lại nở nụ cười: "Được rồi Mộng Nhi, không nói chuyện người khác nữa, đi nhiều ngày như vậy, nàng cũng mệt mỏi rồi, chúng ta nghỉ ngơi một chút."

Bạch Vũ Mộng tùy ý để Lam Hạo Thần ôm vào phòng, mấy ngày nay, nàng quả thật rất mệt mỏi, hơn nữa, dù Lam Hạo Thần không nói, Bạch Vũ Mộng cũng nhìn ra hấn lực bất tòng tâm.

Bạch Vũ Mộng có chút đau lòng kéo Lam Hạo Thần: "Thần, chúng ta nhất định sẽ thành công, đúng không?"

"Ừ, Mộng Nhi, không cần lo lắng, ta nhất định sẽ luôn ở cùng nàng, mặc kệ tương lai thế nào, hiện tại điều duy nhất chúng ta phải làm chính là xem mỗi một ngày như đã sống cả đời..."

Bạn đang đọc truyện *Ma Y Độc Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 85: Đêm trước khi vào rừng

Edit: susublu

Ngày hôm sau, khi xuống lầu, đã nhìn thấy đám người Thu Hằng Duệ ngồi ở bên cạnh bàn chuẩn bị ăn sáng: "Tam ca, chào buổi sáng, bây giờ thân thể người không tốt, nên tiết chế một chút!" Nói xong mở to mắt nhìn Lam Hạo Thần.

Lời nói sừng sờ này làm Bạch Vũ Mộng đỏ mặt, nàng có chút giận dữ trừng mắt nhìn Lam Hạo Thần một cái, sau đó âm trầm nhìn chằm chằm Lam Giác Phong.

Lam Hạo Thần vô tội sờ mũi, thật ra hôm qua hấn cũng muốn cho Mộng Nhi nghỉ ngơi, nhưng sau đó không cẩn thận bị châm lửa, sau đó chính là kết quả này.

"Hừ, người thì biết cái gì, bọn họ bồi dưỡng tình cảm, quên đi, loại người ngu ngốc như người sẽ không hiểu được." Giọng nói thanh thúy của Hạ Từ Lãng vang lên.

Câu nói này đã thật sự chọc giận Lam Giác Phong: "Làm như người hiểu lắm vậy, chẳng qua chỉ là một tiểu nha đầu còn chưa trưởng thành."

Xem hai người đấu võ mồm, Bạch Vũ Mộng hiểu ý cười cười, thật ra như vậy cũng rất tốt, bọn họ nên quý trọng những ngày như vậy, không phải sao?

Mấy ngày nay Bạch Vũ Mộng thử rất nhiều lần, rốt cục cũng có thể chế ra thuốc tạm thời áp chế cỗ độc của Lam Hạo Thần được, cho nên tạm thời Lam Hạo Thần sẽ không sao, tâm trạng của Bạch Vũ Mộng cũng tốt lên.

Nhưng sợ là vài ngày sau bọn họ mới có thể vào rừng rậm băng hòa, bởi vì Mạc Hàn Trần và Trúc Đạp Vũ mới đến đây, có lẽ có bọn họ gia nhập sẽ tốt hơn.

Vì thế mọi người liền quyết định ra ngoài đi dạo, dù sao cũng lâu rồi chưa hưởng thụ cảnh sinh hoạt an nhàn như vậy.

Nhưng lần này, lại gặp phải người không muốn gặp, Thượng Quan Diệu Nhiên có chút khách sáo đi lên phía trước: "Hôm qua đa tạ các vị, ta thấy các vị cũng muốn ra ngoài du ngoạn, hay là cùng đi được không?"

Bạch Vũ Mộng có chút không kiên nhẫn nhíu mày, vốn dĩ nghĩ nhường phòng cho bọn họ xong thì họ sẽ không dây dưa với mình nữa, không ngờ bọn họ lại vẫn tìm tới cửa.

"Thật có lỗi, các vị, con người của ta tương đối sợ người lạ, không thích đi với người lạ, ý tốt của các người chúng ta nhận." Lúc này Đường Úc Ảnh lại lạnh lùng mở miệng.

"Đúng vậy đúng vậy, ai muốn đi với các người chứ, ta còn sợ sẽ phá hư tâm trạng tốt của mình nữa." Hạ Tử Lăng càng khinh thường.

"Các người nghĩ các người là ai, kiểu ngạo cái gì, đi với các người là đã xem trọng các người rồi, còn bày đặt lên mặt." Thượng Quan Tịch ngẩng đầu khinh thường nói.

"Vây phần vinh hạnh này chúng ta thật nhận không nổi rồi, cảm ơn ý tốt của các vị." Khó có khi Lam Giác Phong đứng cùng chiến tuyến với Hạ Tử Lăng.

Tuy rằng ngày thường tính tình thất hoàng tử tiêu sái không câu nệ tiểu tiết, điển[đ@finlee3;"quy1 dd00n nhưng dù sao cũng lớn lên trong hoàng thất, nếu không có đầu óc, sợ không thể sống sót trong cái hoàng cung ăn thịt người ngay cả xương cũng không thừa này

Thượng Quan Diệu Nhiên thấy mọi người đều xa cách, cũng có chút mất mặt, xấu hổ đứng tại chỗ.

"Được rồi, Thượng Quan trang chủ, các vị tùy tiện đi, chúng ta không quấy rầy nữa." Bạch Vũ Mộng nói xong liền đi trước.

Đợi đến khi không còn nhìn thấy đám người Thượng Quan Diệu Nhiên nữa, Bạch Vũ Mộng ngừng lại, nhìn mọi người đi theo mình, nghiêm túc mở miệng: "Các người có phát hiện nữ tử đi bên cạnh Thượng Quan Tịch rất kỳ lạ hay không?"

Vừa rồi mọi người cũng nhận ra, mới không muốn đồng hành cùng bọn họ, bây giờ nghe Bạch Vũ Mộng nói như thế, cũng đều dăm chiêu.

"Nàng nên an phận không gây chuyện, nếu không, thì đừng trách chúng ta tâm ngoan thủ lạt." Trên mặt Thu Hằng Duệ đầy vẻ khát máu.

"Phốc, ca ca, khó có khi nhìn thấy biểu cảm khác ngoài vẻ ôn nhuận trên mặt huynh nha."

Bị Bạch Vũ Mộng nói như thế, mọi người cũng đều nở nụ cười, tạm thời quên đi phiền não vừa rồi, tận tình đi dạo chơi.

—— phân cách tuyến ——

Mấy ngày sau, Mạc Hàn Trần và Trúc Đạp Vũ cũng tới nơi, về phần sao bọn họ lại đi chung, lại có một câu chuyện rất dài, nhưng bọn họ đều chỉ nói một phần mà thôi, ai biết còn bí mật gì nữa chứ?

Mà gần đây, trấn nhỏ càng lúc càng náo nhiệt, nơi nơi đều thấy được người trong võ lâm, mọi quán trọ đều đầy khách.

Hai huynh đệ Linh Trần và Linh Ngạn đi hỏi thăm tình hình trở về, báo cáo chung quanh rừng rậm băng hóa đều là người võ lâm, nhưng bọn họ cũng không đi vào, như muốn đợi mọi người tập trung đông rồi mới cùng nhau đi vào.

Nghe thấy tin tức này, Lam Hạo Thần liền nhíu mày, nếu như vậy, bọn họ sẽ không thể lặng yên đi vào.

Đang muốn nói gì đó, liền nhìn đoàn người Thượng Quan Diệu Nhiên đi tới, nhìn thấy biểu cảm của đám người Lam Giác Phong không kiên nhẫn, tuy Thượng Quan Diệu Nhiên vẫn xấu hổ, nhưng vẫn chấp tay.

"Chắc các vị cũng đã nghe nói rồi, trong rừng rậm băng hóa xuất hiện bảo vật ngàn năm, hiện giờ mọi người thương lượng cùng đi vào, các vị có muốn vào cùng nhau không?"

Thượng Quan Diệu Nhiên cũng là có suy tính của hắn, hắn có thể thấy được thực lực mấy người này rất mạnh, nếu đi cùng bọn họ, dọc theo đường đi sẽ an toàn hơn một ít.

Bạch Vũ Mộng và Lam Hạo Thần nhìn nhau, Lam Hạo Thần nhân nhạ gật đầu: "Được, chúng ta sẽ đi."

Thượng Quan Diệu Nhiên thật sự không ngờ bọn họ lại đồng ý dễ dàng như vậy, nhưng nghĩ đến có lẽ bọn họ cũng muốn đoạt bảo vật đó.

"Hạo Thần ca ca, vì sao người đồng ý đi với bọn họ, chúng ta tự đi không tốt sao?" Giọng nói nghi ngờ của Hạ Tử Lăng vang lên.

Bạch Vũ Mộng bắt đầu gõ đầu của nàng, nha đầu này, vẫn quá hồn nhiên, sợ là sau này bị người ta bán đi lại còn kiếm tiền giùm người ta.

Lam Giác Phong trào phúng nhìn Hạ Tử Lăng một cái: "Người ngu xuẩn, đến lúc đó có thêm vài cái đệm lưng không phải sẽ tốt lắm sao, người nói xem rốt cục người ăn cái gì để lớn lên vậy, sao lại có đầu óc như vậy!"

Tuy Hạ Từ Lăng không phục, nhưng thấy hắn nói có đạo lý, chỉ có thể nói đổi một câu: "Ăn đồ ăn giống người."

Tất cả mọi người có chút buồn cười nhìn hai người này, đã thấy chuyện này lâu rồi mà lại không thể trách cứ được, mấy ngày nay, lúc nào hai người này cũng khác nhau, đầu vô mồm, giống như trời sinh ra để làm oan gia vậy.

Mấy người thu dọn một chút, liền đi rừng rậm băng hỏa, mấy ngày nay không còn rảnh rồi, Bạch Vũ Mộng liền bắt đầu nghiên cứu chế tạo độc dược, thậm chí còn nghiên cứu chế tạo không ít thuốc nổ.

Trên người mỗi người đều đầy thuốc độc, còn là thuốc độc trí mạng, chỉ có như vậy, Bạch Vũ Mộng mới yên tâm về bọn họ.

Lúc Trúc Đạp Vũ đến, mang theo không ít cổ trùng, hi vọng đến lúc đó có thể phát huy công dụng.

Về phần Nam Cương, dĩ nhiên, "Đa2fnlle[Quy1>d00n vẫn giao cho các vị trưởng lão quản lý như trước, trải qua mấy tháng quan sát, Trúc Đạp Vũ có thể khẳng định họ đã không còn tâm khác.

Bây giờ bọn họ đều tận lực làm tốt bổn phận của mình, ngược lại cũng được dân chúng Nam Cương tha thứ.

Chờ đám người Bạch Vũ Mộng đến, tất cả mọi người đều đã đến, nhìn thấy toàn là thủ lĩnh các đại môn phái đến đây, Bạch Vũ Mộng lại không hiểu cười cười.

Thì ra lần này lại nhiều nhân vật quan trọng đến đây như vậy, vậy không phải lần này vào rừng rậm băng hỏa sẽ cực kì thú vị sao?

Bạn đang đọc truyện *Ma Y Độc Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 86: Hoa ăn thịt người

Edit: susublu

Thượng Quan Diệu Nhiên nhìn thấy đám người Bạch Vũ Mộng đã đến, vội vàng đi lên nghênh đón: "Các vị đã đến rồi, nhanh chân một chút đi vào cùng chúng ta."

"Này, thật không biết là nhân vật lớn nào, lại cao giá như vậy, để nhiều người đứng chờ các người như vậy." Không biết từ chỗ nào lại vang lên một giọng nói không hài hòa lắm.

"Theo ta thấy, võ lâm minh chủ mới có giá lớn nhất, chúng ta có nhiều người như vậy lại đi mời nàng, ít nhất cũng nên biết điều, nhưng một chút không có."

"Ta xem nàng đã sợ rồi, dù sao cũng chỉ là nữ hài tử chưa đủ lông đủ cánh, ta thấy Phượng Hoàng lâu cũng chỉ bình thường thôi!"

"Người điên rồi, không muốn sống nữa sao, không chừng người của Phượng Hoàng lâu đang ẩn núp ở bốn phía, người không muốn sống nữa sao?"

"..."

Lam Hạo Thần nhìn trong mắt Bạch Vũ Mộng dần hiện lên một ít thú vui ác độc, sừng nịch cười cười, vừa mới bắt đầu mà Mộng Nhi đã muốn chơi đùa rồi.

Đám người này than vãn, nếu họ biết võ lâm minh chủ đang ở ngay trước mặt bọn họ, không biết sẽ có biểu cảm gì, nhất định sẽ rất buồn cười.

Hiện tại chỗ bọn họ đứng là cửa vào rừng rậm băng hỏa, từ nơi này đi vào, đầu tiên là tới rừng lửa, dĩ nhiên, rừng rậm băng hỏa làm người ta ngạc nhiên là vì cả băng và lửa cùng tồn tại với nhau.

Vừa mới đi vào, mọi người cũng không cảm thấy có gì đáng sợ, nhưng độ ẩm thoáng tăng cao lên, dù sao bây giờ vẫn còn ở vùng lân cận.

Bọn họ càng vào sâu, độ nóng càng ngày càng cao, nhưng, trừ bỏ nhiệt độ lên cao, cũng không có việc khác xảy ra.

Bạch Vũ Mộng nhíu mày, luôn cảm thấy nơi này có chút kỳ quái, bọn họ luôn đi theo sau đội ngũ phía trước, lưu ý hoàn cảnh chung quanh.

Nhưng, rốt cục là sai ở chỗ nào?

Đúng rồi, chính là yên tĩnh, chung quanh rất yên tĩnh, lúc bọn họ đi vào, cũng thấy được mấy con động vật, mà đến nơi này, một con vật cũng không có.

Lẽ ra nhiệt độ ở đây đặc biệt cao, nên động vật không thể sinh tồn, nhưng sao ngay cả một chút sức sống cũng không có.

Lam Hạo Thần cũng phát hiện ra điều này, liếc mắt nhìn Bạch Vũ Mộng, nhắc nhở mấy người phía sau chú ý một ít.

Từ sau khi đi vào, mọi người đều thật yên tĩnh, ngoại trừ vài tiếng bước chân dẫm trên đất, một chút âm thanh cũng không có, lúc này càng có vẻ quỷ dị.

"Mẹ nó, lão tử không đi nữa, đây là nơi quái quỷ gì vậy, đi lâu như vậy rồi, nhưng vẫn không có gì cả!"

Có một giọng nói vang lên, sau đó lại giọng thứ hai, giọng thứ ba...

Mọi người không thể không dừng lại nghỉ ngơi một lát rồi mới đi tiếp, lần này bởi vì võ lâm minh chủ không tới, mọi người đều đồng ý để võ lâm minh chủ cũ lãnh đạo mọi người.

Đám người Lam Hạo Thần tìm một nơi tương đối sạch sẽ, vừa mới chuẩn bị ngồi xuống, bỗng nhiên Lam Hạo Thần nhanh chóng đẩy nàng ra, mấy người Lam Giác Phong thấy vậy cũng nhanh chóng rời đi.

Bạch Vũ Mộng nhìn chăm chăm vào một chỗ, nếu vừa rồi nàng không nhìn lầm, thì đó chính là hoa ăn thịt người, nhưng, ở nơi này sao lại có thể nhìn thấy hoa ăn thịt người.

Huống hồ, hiện giờ còn chưa vào tới bên trong, mà đã gặp hoa ăn thịt người, nếu đi vào trong rồi...

"A..." Chờ khi mọi người phục hồi tinh thần lại, đã có người bị hoa ăn thịt người tha đi rồi.

Mọi người vội vàng cảnh giác, cẩn thận dựa vào nhau, bởi vì bọn họ biết, bây giờ bọn họ phải đoàn kết, nếu không, đến cuối cùng ngay cả một người cũng không ra được.

Bạch Vũ Mộng hơi nheo mắt lại, nghĩ lại từ khi nàng xuyên không tới nơi này, chưa từng nghe thấy chuyện gì liên quan đến hoa ăn thịt người, vậy chỉ có thể chứng minh, trước đây, chưa từng có người nào gặp qua hoa ăn thịt người.

Nhưng hoa ăn thịt người lại chỉ có thể xuất hiện trong này, có phải là muốn dự báo cái gì không, hay là do người đời ngu muội, thật không biết được?

"Mộng Nhi, nàng đứng ở bên người ta, không được qua đó." Lam Hạo Thần nhìn ra tâm tư của Bạch Vũ Mộng, vội vàng cảnh cáo.

Bạch Vũ Mộng có chút chột dạ sờ mũi, xem ra chỉ có thể từ bỏ ý niệm này.

Nhưng điều làm Bạch Vũ Mộng kinh ngạc là, Hạ Tử Lăng và vài nữ tử khác lại không có biểu hiện sợ hãi, không hổ là lớn lên trong tử cấm thành.

Đã có mấy người liên tục bị ăn thịt, đám hoa ăn thịt người này thật khó phòng bị, dĩ nhiên là dù mọi người đứng tụ lại cùng nhau, nhưng vẫn không biện pháp gì.

Hiện giờ cũng liền chỉ còn mấy người bọn họ bình tĩnh thôi, nhìn thấy tình huống như vậy, Thượng Quan Diệu Nhiên liền lĩnh, đi đến trước mặt bọn họ.

"Không biết các vị có biết đây là gì hay không?"

"Biết thì thế nào?" Lam Hạo Thần lạnh lùng mở miệng, ánh mắt người này nhìn Mộng Nhi làm cho hắn rất khó chịu.

Thượng Quan Diệu Nhiên cảm thấy vui vẻ, vội vàng nói: "Xin các vị giúp mọi người, đã vài người người chết rồi, các vị không thể trở mặt nhìn bọn họ chết!"

"Sống chết của bọn họ có liên quan gì đến chúng ta?" Bạch Vũ Mộng nhàu mày cười yếu ớt.

Lời này vừa vang lên, trong đám người liền xuất hiện một giọng nói bất bình: "Sao các ngươi lại máu lạnh như vậy, thấy chết không cứu, vậy mà chúng ta còn có ý tốt đưa các ngươi theo, không ngờ lại ác độc như vậy."

"Thật ngại quá, ta cảm thấy từ ác độc này thật sự rất thích hợp với chúng ta, hơn nữa, các ngươi lại không phải người của chúng ta, dựa vào cái gì bọn ta phải can thiệp vào loại chuyện phí sức mà lại không có kết quả tốt này." Trúc Đạp Vũ ngẩng nhìn tiểu thanh xà trong tay, nghiền ngẫm nói.

Mọi người lập tức biến sắc, đúng vậy, nếu bọn họ không tự cứu bản thân, vậy không phải thật sự sẽ không còn hi vọng sao.

Đúng lúc này, chung quanh đột nhiên xuất hiện rất nhiều hoa ăn thịt người, bông hoa nào cũng đều há to mồm, lại có thêm vài người liên tục trở thành phân bón cho cây.

Bạch Vũ Mộng đột nhiên nháy mắt hoạt bát nhìn Lam Hạo Thần: "Thần, không bằng chúng ta cứu bọn họ đi, ai biết được lát nữa còn có nguy hiểm gì, tìm vài cái đệm lưng cũng tốt lắm!"

Lam Hạo Thần chỉ sừng nịch sờ sờ đầu Bạch Vũ Mộng, ý tứ của hắn không cần nói cũng biết.

Mọi người chỉ cảm thấy lưng lạnh lẽo, không ngờ câu nói như vậy lại thốt ra từ miệng mỹ nữ này, nhưng cho dù ở lại cũng chết, có thể sống bao lâu thì

sống bấy lâu, hưởng hờ, ai biết được lát nữa sẽ xảy ra chuyện gì.

Mọi người đều ăn ý nhìn Bạch Vũ Mộng.

"Các người chỉ cần chặt đứt thân cây là được, nhớ lấy, không thể để nước bị hoa chảy ra dính vào người."

Nhìn thấy mọi người đều ra sức đánh nhau, Mạc Hàn Trần tìm một cơ hội dựa sát vào Bạch Vũ Mộng: "Vũ nhi, sao người biết phương pháp này, trước kia chúng ta chưa từng thấy qua cái này."

Bạch Vũ Mộng chỉ thân bí cười, quảng cho hắn một ánh mắt "Người đoán đi".

Mạc Hàn Trần còn buồn bực, liền nhìn qua Lam Hạo Thần thì thấy được một ánh mắt nguy hiểm, mới phát hiện hắn đang cách Bạch Vũ Mộng quá gần, không khỏi than thở, thật là một cái bình dấm chua.

Đợi đến khi chúng bị giết gần hết, đám người Bạch Vũ Mộng vẫn không hề ra tay, tuy rằng đã đánh lui đám hoa ăn thịt người này, nhưng vẫn có không ít người chết.

Nhìn thấy đám người Bạch Vũ Mộng nhàn nhã, mọi người đều tức giận bất bình, dựa vào cái gì chúng ta phải liều mạng, mà các người lại có thể nhàn nhã như thế.

Nhưng hình như bọn họ đã quên mất, nếu không có Bạch Vũ Mộng, ngay cả nơi này bọn họ cũng không qua được, đừng nói đến chuyện oán giận.

Bạch Vũ Mộng thấy không còn nguy hiểm nữa, bước đến bãi chiến trường kia, dùng một cái chai lấy một ít nước hoa, nói không chừng sẽ hữu dụng. May mắn nàng có mang theo một ít chai rỗng.

Đang muốn lấy nước hoa, đã bị một bàn tay to thon dài bên cạnh giật lấy cái chai: "Mộng Nhi, sau này những chuyện như vậy hãy giao cho ta đi!"

Nhìn Lam Hạo Thần dè dặt cẩn trọng lấy nước hoa, trên mặt Bạch Vũ Mộng lại nở một nụ cười ấm áp.

Bạn đang đọc truyện *Ma Y Độc Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 87: Mờ ám

Edit: susubluu

Đợi đến khi lấy nước hoa xong, đám người Bạch Vũ Mộng đuổi theo mấy người phía trước, tiếp tục đi về phía trước.

Nhưng, càng đi vào trong nhiệt độ càng cao, mới đi chưa được mấy bước, người cũng đã đầm đìa mồ hôi, may mắn là đám người Bạch Vũ Mộng đã ăn thuốc chống nóng trước rồi, nếu không sẽ không chống đỡ nổi cơn nóng bức này.

Nhìn thấy mọi người nóng như vậy, Thượng Quan Diệu Nhiên đành phải tuyên bố nghỉ ngơi một đêm rồi lại đi tiếp.

Nhưng trong rừng rậm băng hỏa lại chẳng phân biệt được ngày đêm, cánh rừng rậm rạp chặn mất ánh nắng và ánh trăng, mọi người chỉ có thể suy đoán thời gian thôi.

Đám người Lam Hạo Thần trải một tấm thảm lông hồ bên một cái cây, rồi ngồi lên đó.

Lúc này, có một đám người đi tới: "Các người, tránh ra, chỗ này là ta nhìn thấy trước."

Bạch Vũ Mộng miễn cưỡng mở mắt, nhìn xem Thượng Quan Tịch và Sài Mộ Hương nghiêng ngàng đi tới, rụt người vào trong ngực Lam Hạo Thần.

Nhìn thấy mấy người họ đều hiền lành, Thượng Quan Tịch đã sớm quảng mắt mắt lời cảnh cáo của Thượng Quan Diệu Nhiên ra sau đầu, liền đi lên quát lớn kêu bọn họ tránh ra.

Sài Mộ Hương kéo tay áo Thượng Quan Tịch: "Tịch nhi, hay là thôi đi, chúng ta tìm một chỗ khác là tốt rồi."

"Không được, Mộ Hương tỷ tỷ, thân thể người không thoải mái, nơi này rất tốt, nên ngồi ở đây, còn bọn họ phải để cái thảm lông hồ này lại."

Chẳng những Thượng Quan Tịch thấy được vị trí này, mà còn coi trọng tấm thảm lông hồ này nữa, điển[D@fin

Mà tuy rằng ngoài miệng thì Sài Mộ Hương nói như vậy, nhưng mắt lại nhìn chăm chăm tấm thảm lông hồ trắng đó, lông hồ có màu trắng thuần khiết như vậy rất hiếm thấy, cho dù là Mặc Liễu sơn trang cũng không có.

Lại nhìn thấy một bóng người mặc y phục màu xanh lục dần dần đi tới gần, tiếp tục tận tình khuyên nhủ Thượng Quan Tịch.

"Tịch nhi, người lại náo loạn cái gì, mau xin lỗi bọn họ đi." Giọng nói hơi tức giận của Thượng Quan Diệu Nhiên vang lên.

Thượng Quan Tịch ủy khuất nhìn Thượng Quan Diệu Nhiên: "Ca ca, sao người lại giúp người ngoài chứ, có phải người không thương ta không, ta chỉ muốn giúp Mộ Hương tỷ tỷ tìm một chỗ thoải mái, ta sai rồi sao?" Nói xong còn rơi vài giọt nước mắt.

Thượng Quan Diệu Nhiên vừa nhìn thấy muội muội mình yêu thương từ nhỏ khóc, bỗng chốc cũng mềm lòng, nhưng mấy người này cũng không thể đắc tội, nhất thời không biết nên làm cái gì.

"Hình như Thượng Quan trang chủ thật sự thích đồ của chúng ta, ta cũng không nghĩ rằng ngay cả chút tiền làm mấy cái này mà Mặc Liễu son trang cũng không có." Lam Giác Phong miễn cưỡng mở miệng.

Trong lúc nhất thời, Thượng Quan Diệu Nhiên không còn lời nào để nói, đúng vậy, hình như luôn là bọn họ giành đồ với đám người Bạch Vũ Mộng.

Đường Ưc Ảnh cũng nhếch môi cười lạnh: "Thượng quan trang chủ, người cũng từng là võ lâm minh chủ, nên biết cái gì gọi là đạo nghĩa, bây giờ lại làm như vậy, thật đúng khiến cho người ta không dám khen tặng!"

Thượng Quan Diệu Nhiên bị nói đến mất thể diện, đành phải quát một tiếng: "Tịch nhi, còn không mau xin lỗi bọn họ."

"Hừ!" Thượng Quan Tịch hừ một tiếng, liền giận dữ xoay người chạy đi.

Lần này cũng không thiếu nữ nhân vào rừng, đa số đều là thiên kim của các gia tộc hoặc các đại môn phái, nhìn thấy tình huống này, cũng nhin không được mà nghị luận.

"Người xem nàng ta thật không biết xấu hổ mà, sao lại ở trước mặt mọi người ôm ấp nam nhân, còn ra thể thống gì nữa." Nàng sẽ không thừa nhận là mình ghen tị.

"Nhưng người xem lông hồ của bọn họ kìa, thật sự rất tốt, nếu ta cũng có một tấm thì tốt biết bao nhiêu."

"Người cũng đừng suy nghĩ nữa, không nhìn thấy bọn họ rất kiêu ngạo sao, vừa rồi Thượng Quan tiểu thư đi qua cũng không lấy được trái ngọt nào, huống chi là chúng ta."

"..."

Đám người Bạch Vũ Mộng cũng không thêm đề ý đến chuyện bên ngoài, chỉ lo nghỉ ngơi.

Một đêm bình an vô sự, sáng sớm Bạch Vũ Mộng vừa tỉnh lại liền cọ cọ vào người Lam Hạo Thần theo thói quen, sau đó mới mở đôi mắt mê mang ra.

Lam Hạo Thần vẫn duy trì tư thế của tối hôm qua không hề thay đổi, bây giờ chỉ sững nịch nhìn Bạch Vũ Mộng lười nhác như mèo con.

Hình như Bạch Vũ Mộng nhận ra cái gì đó, vội vàng đứng dậy, "Thần, không phải chàng luôn bảo trì tư thế này từ tối hôm qua đến giờ chứ!"

"Ừ, ai bảo Mộng Nhi ngủ ngon như vậy, mà ta lại rất mềm lòng, không đành lòng quấy rầy nàng, nàng xem hiện tại tay của ta không cử động nổi nữa rồi." Lam Hạo Thần hơi ủy khuất nói.

Bạch Vũ Mộng vội vàng đi đến trước mặt của hắn giúp hắn xoa bóp cánh tay đau, Lam Hạo Thần nhân cơ hội ôm Bạch Vũ Mộng vào lòng.

Đang lúc Bạch Vũ Mộng muốn đứng lên phản kích, bên cạnh lại truyền đến một giọng nói chế nhạo: "Ta nói các người, muốn ân ái cũng không cần trắng trợn như vậy, nơi này còn có những người độc thân đó."

"Nếu người hâm mộ, có bản lĩnh thì tự đi tìm một người đi!" Bạch Vũ Mộng khinh thường bĩu môi, nhìn Lam Giác Phong không ngừng oán giận bên cạnh.

"Đúng vậy đúng vậy, hừ, ta thấy là không ai muốn người rồi, giống như bốn tiểu thư, ai gặp cũng thích, hoa gặp hoa nở, ai gặp cũng phát cuồng." Hạ Tử Lăng tiếp lời.

"Ta thấy là hoa bị dọa nở, người bị dọa đến phát cuồng thì đúng hơn, người lớn lên như vậy, quả thực nên xin lỗi cha mẹ đi." Lam Giác Phong không quên cãi lại.

"..." Hạ Tử Lăng không nói gì thêm, cho dù nàng biết có lẽ đây không phải thật sự, Lam Giác Phong chỉ thuận miệng nói thôi, nhưng nào có nữ nhân không đề ý đến dung mạo, nghe người khác nói như vậy, dù là thật hay giả, vẫn có chút khó chịu.

Hơn nữa, chính nàng cảm thấy mình lớn lên không tệ, sao vào mắt Lam Giác Phong lại trở thành xấu rồi?

Thấy Hạ Tử Lăng không mở miệng, Lam Giác Phong có chút buồn bực đâm thọt nàng: "Ồi, không phải người thật sự bị ta kích thích rồi chứ, thật ra vừa rồi ta..."

"Sao có thể?" Hạ Tử Lăng ngắt lời của hắn, "Vì sao ta phải để ý người nói cái gì, người là gì của ta, dựa vào cái gì mà muốn ta để ý người?" Hạ Tử Lăng càng nói càng lớn.

Tình huống bên này làm kinh động chung quanh, bọn họ đều nhìn về bên này, Hạ Tử Lăng có chút xấu hổ, nước mắt đầy mắt, xoay người chạy đi chỗ khác.

Hình như Lam Giác Phong cũng có chút luống cuống, mờ mịt nhìn bóng lưng đang chạy về phía trước, không biết nên làm cái gì bây giờ.

Hắn cho rằng đó chỉ là một câu nói đùa, ngày thường bọn họ cũng đều nói như vậy, dĩ nhiên;""Dannf
Bạch Vũ Mộng có chút bất đắc dĩ nhìn một màn trước mắt, đang yên đang lành, sao đột nhiên lại biến thành như vậy?

Nhưng, nàng cũng nhìn ra giữa bọn họ có một chút mờ ám, nghiêng ngả cười: "Còn không mau đi kéo nàng về, trong rừng rậm băng hóa này nguy cơ trùng trùng, nàng đi một mình lỡ xảy ra chuyện gì thì phải làm sao?"

Lam Giác Phong cũng có chút nóng vội, nhưng vẫn cứ mạnh miệng nói: "Vì sao phải là ta đi?"

"Chuyện này là người dựng lên, tất nhiên là người đi, còn không mau lên, nếu không đi, sẽ đuổi không kịp đâu." Lời nói của Lam Hạo Thần rất có tác dụng, Lam Giác Phong nhanh chóng vận khởi khinh công đuổi theo.

Tất nhiên Lam Hạo Thần cũng phát hiện, đệ đệ này thân cận với hắn từ nhỏ, tất nhiên hắn cũng hi vọng nhìn thấy hắn hạnh phúc.

Bạn đang đọc truyện *Ma Y Độc Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 88: Một bầy côn trùng kỳ dị lại xuất hiện

Edit: susublu

Lam Giác Phong nhanh chóng đuổi theo Hạ Tử Lăng, kéo tay nàng lại muốn đưa nàng trở về, Hạ Tử Lăng cũng hung hăng hất tay hắn ra.

"Người tránh ra, không cần người giả bộ quan tâm." Nói xong lau vài giọt nước mắt đi, vừa rồi nàng chỉ hơi dỗi, bây giờ mới biết hành động của mình sẽ khiến bao nhiêu người lo lắng, cho nên nàng quyết định trở về, nhưng điều kiện tiên quyết là từ nay về sau sẽ không thêm để ý tên Lam Giác Phong khốn kiếp này nữa.

"Này, người sẽ không keo kiệt như vậy chứ, thật sự ta chỉ đùa thôi, người đừng khóc được không?" Giọng nói dè dặt cẩn trọng của Lam Giác Phong vang lên.

"Ta không có giận, còn nữa, ta khóc hay không liên quan gì đến người, sau này ta sẽ không để ý người nữa, khốn kiếp!" Nói xong liền chạy đi mất.

Lam Giác Phong khó hiểu sờ mũi, tiểu tử tông này, sao lại khó phục vụ như vậy, hắn cũng không phải cố ý, sẽ không phải sau này thật sự không để ý đến mình chứ?

Nghĩ đến đây, Lam Giác Phong liền nhanh chân đuổi theo, không ngừng vừa đi vừa nói bên tai Hạ Tử Lăng, đến khi Hạ Tử Lăng thật sự cảm thấy phiền không chịu nổi, hét lên với hắn, hắn mới ngừng nói chuyện.

Hai người liền trầm mặc trở lại, Bạch Vũ Mộng nhìn sắc mặt bọn họ, cũng biết họ cũng không vui vẻ gì.

Nhưng chuyện này là của hai người họ, dù người khác muốn giúp, cũng không thể giúp được, chỉ có thể xem duyên phận hai người thôi.

Mọi người đều chuẩn bị xong, lại tiếp tục đi vào trong rừng rậm, trong lúc Lam Giác Phong và Hạ Tử Lăng đang chiến tranh lạnh, dọc đường đi thiếu tiếng cãi nhau của bọn họ, có vẻ hơi yên tĩnh.

Gió thổi khiến lá cây xào xạc, chung quanh truyền đến tiếng động âm ỉ.

Tất cả mọi người cảnh giác nhìn chung quanh, đề phòng ngửa lại có cái gì ngoài ý muốn. Nhưng lần này không có gì bất ngờ, mà là bầy côn trùng.

Chỉ thấy chúng chi chít như ma mật, đám nữ nhân đều la hoảng lên, nhìn thấy đám côn trùng đó, khiến người ta nổi da gà cả người.

Bạch Vũ Mộng có chút chán ghét rút lui vào trong lòng Lam Hạo Thần, mấy nam tử lại làm anh hùng, đều tự giác bảo vệ đám nữ tử từ phía sau.

Nhưng lại có những người khác người, Hạ Tử Lăng đẩy Lam Giác Phong đứng trước mặt nàng ra, dĩ nhiên;""Dafin
Tốc độ của chúng vốn đang chậm đột nhiên tăng tốc rất nhanh, từng con lao tới bọn họ, người nào cũng luống cuống tay chân, nhưng chỉ có thể miễn cưỡng duy trì một đợt.

Nhưng đám côn trùng này giết mãi vẫn không xong, nhào tới liên tục không ngừng nghỉ, mắt thấy chúng càng ngày càng nhiều, thể lực mọi người cũng sắp hết.

Lúc này, một con bò cạp màu đen tấn công Hạ Tử Lăng, Hạ Tử Lăng vẫn không nhận ra nguy hiểm tới gần, điều này làm cho tất cả mọi người toát mồ hôi dùm nằng.

Lúc Bạch Vũ Mộng chuẩn bị đi cứu người, Lam Giác Phong xông qua giết chết con bò cạp đó, kéo Hạ Tử Lăng qua bảo vệ sau lưng.

"Thật ngu ngốc, ngay cả nguy hiểm tới gần cũng không biết, nói gì đến tự bảo vệ mình." Nói xong câu này, liền tiếp tục vươn kiếm chém đám côn trùng.

Hạ Tử Lăng muốn phản bác, nhưng cẩn thận nghĩ lại vừa rồi nằng thật sự không nhận ra, chợt cảm thấy đuối lý, nên không mở miệng nói gì cả.

Bạch Vũ Mộng nghiêm túc nhìn cảnh tượng trước mắt, mắt thấy đám côn trùng càng ngày càng nhiều, nhưng mình lại không có chút biện pháp.

"Vị tiểu thư này, phiền các người giúp chúng ta!" Đột nhiên có một giọng nói hỗn hển hô lên.

Theo sau hần là hàng loạt giọng nói hòa theo, tất cả mọi người đều nhìn Bạch Vũ Mộng, Bạch Vũ Mộng lạnh lùng lườm mọi người, đám người này vào lúc nguy hiểm chỉ biết dựa vào người khác.

"Ta cũng không có cách nào!"

"Người không cần che đậy, bây giờ mọi người đang gặp nguy hiểm, ngay cả hoa ăn thịt người mà người còn có thể giải quyết, huống chi là đám côn trùng nhỏ nhỏ này."

"Sao? Vậy ta nên cảm tạ người để mắt tới ta sao, hay là muốn ta chê cười người ngu xuẩn? Ta không phải là thần, không phải cái gì cũng biết, nếu các người đặt hi vọng lên người ta, không bằng hiện tại đi chết đi."

Nghe nằng nói như thế, tất cả mọi người đều rất phẫn nộ, nhưng cũng đầy tuyệt vọng, chẳng lẽ hôm nay bọn họ phải táng thân ở chỗ này sao?

Một lão già đi từ trong đám người ra, râu dài, vẻ mặt nghiêm túc: "Tiểu cô nương, vậy người có thể nghĩ ra biện pháp gì để giải quyết không?"

Bạch Vũ Mộng hơi nhíu mày, sao nằng lại cảm thấy mình đã thấy khuôn mặt này ở đâu đó rồi, nhưng nghĩ mãi cũng không ra.

"Nếu ta có biện pháp, đã sớm dùng rồi, sao phải tự đặt bản thân vào nguy hiểm!"

Nói xong lời này, Bạch Vũ Mộng liền im lặng không nói chuyện nữa, quan sát đám côn trùng này, muốn tìm biện pháp phá giải.

"Mạc Hàn Trần, người mau tới đây xem!" Bạch Vũ Mộng nghiêm túc hô lên.

Mạc Hàn Trần vội vàng đi lại, nhìn theo ngón tay của Bạch Vũ Mộng, vừa rồi hần cũng luôn quan sát, nhưng cũng không phát hiện cái gì không ổn.

"Người có phát hiện hay không, trên người đám côn trùng này đều tản ra một vị thuốc nhàn nhạt."

Mạc Hàn Trần cẩn thận ngửi, quả nhiên trong không khí nóng chung quanh, còn có một ít vị thuốc khó phát hiện, nên cũng lập tức ngưng trọng.

Theo lý thuyết, nếu đám côn trùng này sinh trưởng trong rừng rậm, thì sẽ không có mùi này, dĩ nhiên vậy điều này chỉ có thể giải thích, đám côn trùng này không phải sống trong khu rừng này, mà là... từ bên ngoài đi vào!

"Người có phân biệt được đây là thuốc gì không?" Bạch Vũ Mộng hơi cau mày hỏi.

Mạc Hàn Trần lại cẩn thận ngửi, sau đó lắc đầu, mùi thuốc này hần chưa từng ngửi qua, nên cũng không biết là gì.

Lúc này Lam Hạo Thần đang im lặng sau một lúc lâu mới mở miệng: "Mộng Nhi, nằng còn nhớ đêm chúng ta đi săn bắn với phụ hoàng, tiếng sáo kỳ lạ cũng dẫn vô số côn trùng đến không."

Lúc đó Bạch Vũ Mộng chỉ lo thối sáo nên không lưu ý, mà Lam Hạo Thần lại chú ý tới, mùi hương phát ra trên người đám côn trùng này không giống lúc đó.

Bị Lam Hạo Thần nhắc nhở mới tỉnh ra, Bạch Vũ Mộng cũng nghĩ tới, đêm đó có một khúc phổ kỳ lạ xuất hiện trong đầu nằng.

"Nhưng đêm đó rõ ràng là có tiếng tiêu, nhưng bây giờ lại yên tĩnh không có gì cả." Lam Giác Phong đi qua nghi hoặc hỏi.

"Có lẽ là có người thông minh, che giấu tiếng tiêu, như vậy mới không bị chúng ta phát hiện tung tích." Khóe miệng Bạch Vũ Mộng nhếch lên, mắt chớp động không hiểu.

"Vậy có phải chỉ cần Vũ tỷ tỷ lại thổi sáo thì đám côn trùng này sẽ lui đi không?" Hạ Tử Lăng cũng nghi hoặc hỏi.

Lúc này mọi người nghe thấy đoạn đối thoại của bọn họ cũng hưng phấn, chẳng lẽ nữ tử này thật sự có biện pháp giải quyết, vậy họ không cần phải chết nữa đúng không?

Vẫn là cái lão già kia: "Nếu tiểu thư có biện pháp nào, cứ việc thử một lần đi."

Bạch Vũ Mộng nghiêng ngẫm nhìn ông lão trước mắt, nàng vừa mới nhớ ra hắn là ai, lúc trước đã từng gặp ở đại hội võ lâm, tông chủ Độc Tông Sài Kiêu.

Nói như vậy, thân phận Sài Mộ Hương cũng không khó đoán, nghe nói Sài Kiêu có một cháu gái, cực kì sủng ái, còn muốn truyền lại vị trí này cho cháu gái.

Nhưng Bạch Vũ Mộng lại không nghĩ ra là vì sao cháu gái của tông chủ Độc Tông lại đi cùng người ở Mặc Liễu sơn trang.

Bạn đang đọc truyện *Ma Y Độc Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 89: Tiểu Phong tử

Edit: susublu

"Độc Tông tông chủ tìm làm người rồi, ngay cả người cũng không thể giải quyết, ta chỉ là một nữ tử nho nhỏ sao có thể có biện pháp được?" Bạch Vũ Mộng cười hết sức lỏng lẻo.

Hình như Sài Kiêu có chút kinh ngạc khi thấy Bạch Vũ Mộng đoán được thân phận của hắn, dù sao lần này hắn đến có rất ít người biết, mọi người cũng không biết Độc Tông tông chủ đang ở bên trong bọn họ.

Trong khoảng thời gian ngắn cũng đều không đối phó đám côn trùng này nữa, bắt đầu nghị luận ồn ào, cũng muốn Sài Kiêu nghĩ biện pháp cứu bọn họ.

"Cô nương không cần khiêm tốn, vừa rồi rõ ràng lão phu đã nghe thấy cô nương bên người người nói người có biện pháp, sao lại không chịu chia sẻ cùng mọi người?"

Bạch Vũ Mộng thấy vẻ tính kế trong mắt hắn, bĩu môi, không hổ là Độc Tông, mỗi một câu đều rất cẩn trọng, trách không được cháu gái của hắn cũng âm trầm.

Bạch Vũ Mộng quay đầu nhìn Lam Hạo Thần một cái, thấy được quyết định trong mắt hắn giống nàng, vì thế miễn cưỡng đáp: "Ai da, thật sự ta không có biện pháp, diễn[D@nn;"le3quyl,

Đám người Lam Giác Phong thấy Bạch Vũ Mộng không có ý muốn giúp, cũng đều bỏ đi, không quan tâm đám người tham lam này nữa.

Nhưng như vậy cũng không phải là biện pháp, Bạch Vũ Mộng lấy một lọ thuốc bột ra, rắc một vòng chung quanh, đám côn trùng này không dám đến gần nữa.

Mọi người được an toàn, cũng chen chúc đứng vào trong vòng tròn, sợ bước ra ngoài sẽ mất chỗ, nhất thời vang lên vài tiếng oán giận của nữ tử.

Thu Hằng Duệ nhíu mày, che chở bên cạnh hạ Úc Ảnh: "Vũ nhi, còn thừa thuốc bột không?"

Bạch Vũ Mộng biết ý của hắn, dù sao bản thân cũng không có ý định ở cùng bọn họ, bước ra khỏi vòng tròn đó, rắc thuốc thành một vòng tròn khác ở chỗ khác.

Mọi người vừa thấy, lập tức hâm mộ ghen ghét, nhưng biết bản thân còn phải dựa vào đám người này, nên cũng không oán giận.

Ánh mắt Sài Kiêu trở nên thâm thúy, nữ tử này không thể khinh thường, ngay cả hắn cũng không có cách nào, nhưng nàng chỉ dùng một cái bình nhỏ đã có thể chặn được đám côn trùng này.

"Các người cũng không nên vui mừng quá sớm, đám côn trùng này đang ra sức xông lên, nếu chúng nó phá tan được phòng tuyến này, thuốc này sẽ không thể dùng nữa."

Mọi người vốn đang vui mừng lại nghe thấy giọng nói lạnh như băng này, vẻ hưng phấn lập tức bị dập tắt, đều sốt ruột suy nghĩ biện pháp để đi ra ngoài.

Chỉ có đám người Lam Hạo Thần nhàn nhã ngồi trò chuyện.

"Ngày, không phải người còn tức giận chứ!" Lam Giác Phong hơi nịnh nọt đến gần Hạ Tử Lăng, dè dặt cẩn trọng hỏi.

"Ừ... Nếu về sau người nghe ta sai bảo, ta liền tha thứ cho người." Hạ Tử Lăng kiêu ngạo mở miệng, thật ra từ lúc hắn cứu nàng, nàng cũng đã tha thứ cho hắn rồi.

Nàng không biết lúc đó bản thân mình bị cái gì, nói là khiếp sợ, cũng đúng, nhưng lại thấy nhàn nhạt thỏa mãn nhiều hơn, còn vì sao lại như vậy, chính nàng cũng không biết.

Nhưng hiện tại có một cơ hội trả thù Lam Giác Phong tốt như vậy, sao có thể bỏ qua.

Lam Giác Phong oán giận nhìn Hạ Tử Lăng, ánh mắt chân thật đáng tin, chỉ có thể không cam tâm tình nguyện đồng ý: "Được rồi..." Nói xong còn không quên cầu cứu nhìn Bạch Vũ Mộng một cái.

Bạch Vũ Mộng chỉ buồn cười lắc đầu, cho thấy bản thân cũng bất lực. Hiện tại suy nghĩ duy nhất trong đầu Lam Giác Phong lúc này chính là sau này đắc tội ai cũng được nhưng không thể đắc tội Hạ Tử Lăng, nữ nhân này khó chịu như vậy.

Quả nhiên chỉ có nữ tử và tiểu nhân là khó chiều nhất!

Nhưng hắn cũng không suy nghĩ lại, đường đường là Phong vương mà lại đồng ý với một yêu cầu vô lý của một nữ tử như vậy, đúng là chuyện mất mặt, nếu không phải cam tâm tình nguyện, ai dám tin!

Hạ Tử Lăng vừa lòng cười, lập tức bĩu môi suy nghĩ thật lâu, mới nói ra một câu: "Sau này gọi ngươi là Tiểu Phong Tử rất tốt."

"Phốc." Trúc Đạp Vũ cười đầu tiên, mấy ngày nay, quan hệ giữa bọn họ đã tốt hơn, mọi người đều hiểu được tính tình của nhau, cũng là do tán gẫu mà biết.

"Ngươi mới là đồ điên, cả nhà ngươi đều là đồ điên." Lam Giác Phong bắt đầu ồn ào.

Nhìn thấy sắc mặt Hạ Tử Lăng dần dần đen lại, lại không cam lòng mà nói: "Tên này rất khó nghe, có thể đổi cái khác được không?"

"Không được!" Giọng điệu của Hạ Tử Lăng kiên định, trên mặt lại đầy ý cười.

Lam Giác Phong chỉ có thể nhận mệnh, chấp nhận cái tên chết tiệt này, ai bảo mình rơi vào tay Hạ Tử Lăng chứ.

Bạch Vũ Mộng thấy bọn họ cười đùa, mắt đầy hạnh phúc, nhẹ nhàng nắm tay người bên cạnh, diễnx:"Daanf[
Lam Hạo Thần nắm chặt tay Bạch Vũ Mộng, hắn biết, cho tới bây giờ hắn đều biết, ngoài mặt thì nàng thờ ơ lạnh nhạt, thật ra nàng sợ hơn bất kỳ người nào, sợ hắn rời đi.

Bạch Vũ Mộng ngoái đầu nhìn lại cười, trong mắt tràn đầy hi vọng và tin tưởng, bọn họ nhất định sẽ làm bạn đến già.

Mọi người nói, chấp niệm trong một thời gian dài qua thời gian rồi cũng sẽ quen...

Đám người bên kia nhìn thấy bọn họ hài hòa như vậy, giống như hẻ lo lắng, có chút phiền chán, cuối cùng Thượng Quan Diệu Nhiên lên tiếng mới bình ổn được sự tức giận của mọi người.

"Vị tiểu thư này, xin hỏi ngươi có nghĩ ra biện pháp gì không?" Thượng Quan Diệu Nhiên lễ phép chấp tay hỏi.

"Sao lại là ngươi, ngươi đúng là bám dai như đĩa, mỗi lần xảy ra chuyện chỉ biết tìm nữ nhân giúp đỡ, như vậy bọn nam nhân các ngươi có ích lợi gì! Ngươi nói đúng không, Tiểu Hân Tử?" Trúc Đạp Vũ ác liệt mở miệng.

Mạc Hân Trần tròn trĩnh mắt, trước kia thấy Trúc Đạp Vũ còn có quy củ, tưởng là người yên tĩnh, không ngờ lúc thân thuộc mới phát hiện, những điều này chỉ là mơ mộng thôi!

"Đúng vậy, Thượng Quan trang chủ vẫn nên đi tìm người khác đi, đỡ cho đến lúc đó mũi mũi của ngươi lại đến gây sự với chúng ta!" Hạ Tử Lăng cũng miễn cưỡng mở miệng hòa theo.

Thay đổi giọng điệu, Hạ Tử Lăng cười tủm tỉm nhìn Lam Giác Phong: "Tiểu Phong tử, ta không vui, ngươi nói xem có phải ngươi nên làm chút giúp người chủ tử như ta không?"

Sau lưng Lam Giác Phong có một trận gió lạnh, miễn cưỡng cười: "Ngươi nói đi, ngươi muốn ta làm gì!"

"Ừ... Gần đây tâm trạng ta không tốt, thật sự muốn đánh người, lại sợ tay đau, ngươi giúp ta giáo huấn đám người đối diện một chút đi."

Lam Giác Phong vừa nghe thấy, vốn đang ủ rũ cúi đầu lập tức ngẩng lên, chà sát tay chuẩn bị đi giáo huấn Thượng Quan Diệu Nhiên.

Mà Thượng Quan Diệu Nhiên đứng đối diện vừa nghe thấy biểu cảm cũng không tốt đẹp gì, quả thật là hắn luôn xin bọn họ giúp đỡ, bọn họ giận cũng đúng.

"Được rồi, Lăng nhi, Phong, hai người các ngươi đừng náo loạn nữa, đám côn trùng đó đã có xu hướng tấn công tới rồi." Bạch Vũ Mộng nhủ mi ngắt lời.

Vốn dĩ nàng và Lam Hạo Thần muốn chờ người thần bí xuất hiện, nhưng có vẻ không đợi được rồi, xem ra, nàng không thể không thôi sáo để đuổi đám côn trùng này.

Vừa nghĩ như thế, trước mắt liền xuất hiện một cây sáo màu tím, quả nhiên, vẫn là Thần hiệu nàng nhất.

Bạch Vũ Mộng đặt cây sáo bên miệng nhẹ nhàng thổi, mọi người thấy vậy cũng không dám quấy rầy, dần dần bị tiếng sáo tuyệt vời này hấp dẫn, nhưng đột nhiên, tiếng sáo trở nên bén nhọn.

Đám côn trùng chung quanh chạy trốn, như không tìm thấy mục tiêu, khoe miệng Bạch Vũ Mộng nhếch lên, đã thích côn trùng như vậy, vậy ném thử mùi vị côn trùng của ngươi đi!

Bạn đang đọc truyện *Ma Y Độc Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 90: Biến mất

Edit: susublu

Tiếng sáo này khi thì cao, khi thì thấp, nhưng lại có quy luật, đám côn trùng này liền bỏ chạy về một hướng rất nhanh, nhanh như phật Như Lai vậy.

Đột nhiên nghe thấy một thanh âm quái dị vang lên trong rừng, sau đó liền yên tĩnh lại.

Lam Hạo Thần đắm chiêu nhìn về hướng đó, nếu lần đầu tiên là vì giết phụ hoàng hoặc là sứ giả, vậy lúc này là ai, xảy ra hai lần, tuyệt đối không thể là trùng hợp.

Mọi người thấy ma trận côn trùng chỉ chít vừa rồi đã rút lui chỉ trong nháy mắt, nhất thời ngạc nhiên nghi ngờ nhìn Bạch Vũ Mộng.

Sài Kiêu hí hửng, tầm mắt ác độc nhìn chằm chằm Bạch Vũ Mộng, nữ tử này không thể giữ, chỉ bằng việc nàng có năng lực ngự thú, tương lai nhất định sẽ chống đối hắn.

Bạch Vũ Mộng không để ý đến đủ loại ánh mắt của mọi người, hơi nhắm mắt, tựa vào ngực Lam Hạo Thần nghỉ ngơi.

Trong mắt Thượng Quan Diệu Nhiên lại hoàn toàn khiếp sợ, chẳng lẽ vị thiên nữ dị thể mà cô cô nói là nàng sao, diexxndanflequysodnn nhưng vô lâm mình chủ lúc trước thì phải giải thích thế nào?

Một đám người bí ẩn vây quanh hắn, dù giấy dựa thế nào cũng không thoát được.

Chờ mọi người đều sắp xếp lại mọi thứ, Thượng Quan Diệu Nhiên mới tuyên bố tiếp tục đi, nhưng lần này đã có rất nhiều người rời khỏi, bọn họ muốn tài bảo, nhưng so với tánh mạng, bên nhẹ bên nặng, đều tự đánh giá được.

Nhưng vẫn có những người như cũ không sợ chết, có lẽ là người chết vì tiền, chìm chết vì ăn, cho nên tính toán xong, vẫn còn vài người.

Lần mọi người đều cẩn thận từng bước một, một chút động tĩnh nhỏ cũng có thể làm cho bọn họ đề phòng, đến cỏ cây cũng đề phòng.

Bạch Vũ Mộng vẫn miễn cưỡng ý lại trong ngực Lam Hạo Thần như trước, nhìn đám người phía trước dè dặt cẩn trọng, khoe môi nhếch lên một nụ cười trào phúng, lá gan của bọn họ cũng chỉ có từng ấy.

Nhưng kỳ quái là tiếp theo cũng không xảy ra chuyện gì nguy hiểm, nhưng mọi người đã sớm chống đỡ không nổi nữa, càng đi vào trong càng nóng, giống như ở trong lồng hấp vậy.

Chỉ vì vài môn phái không chịu ra ngoài, cho nên đệ tử các môn phái đều còn ở đây, trong đó có cả công tử tiểu thư nũng nịu, cho tới bây giờ đều được nuông chiều từ bé, chưa từng chịu khổ như vậy.

Chính vì vậy, bỗng chốc liền bắt đầu la hét ầm ĩ, ồn ào không chịu đi nữa, chương môn môn phái thấy tình hình nhà mình đều biến thành bộ dáng này, đều chỉ tiếc rèn sắt không thành thép, nhưng cũng bất đắc dĩ.

Tuy dọc theo đường đi đám người Hạ Tử Lăng không có nửa điểm oán giận, nhưng cũng đầm đìa mồ hôi, ngay cả Bạch Vũ Mộng và Lam Hạo Thần có võ công cao cường, cũng đều ướt đầm mồ hôi.

Lam Hạo Thần lấy khăn ra, nhẹ nhàng lau mồ hôi trên trán Bạch Vũ Mộng, có chút đau lòng hôn lên trán của nàng.

"Tiểu Phong tử, ta cũng muốn lau mồ hôi, mau lấy khăn ra lau cho ta!" Hạ Tử Lăng phien muộn chỉ huy Lam Giác Phong cũng mồ hôi đầy đầu.

Lam Giác Phong không tình nguyện lấy khăn ra lau cho nàng, miệng lại không ngừng oán giận: "Cái gì chứ, chỉ biết ra lệnh cho ta, nếu không phải ta không đánh nữ nhân, đã sớm đánh ngươi rồi."

Vốn cho là nói rất nhỏ giọng, lại bị lỗ tai cực thính của Hạ Tử Lăng nghe được: "Hình như ngươi không tình nguyện, vậy không cần đồng ý với ta, có vẻ như là ta đang ép ngươi thì phải?"

"Chẳng lẽ không đúng sao, ta vốn không cam tâm tình nguyện bị ngươi sai khiến, nếu không phải ngươi là nữ nhân, ta cũng không so đo với ngươi, hừ!"

Đúng vậy, hẳn đường đường là Phong vương, vì sao lại ngu ngốc tình nguyện hầu hạ người ta, dĩ nhiên hẳn không hề nghĩ rằng sẽ có một ngày như vậy, hẳn là ai, những chuyện này không phải là chuyện hẳn nên làm.

"Đúng vậy, tất nhiên ngươi khinh thường so đo với một tiểu nữ tử như ta..." Nàng không hề nghĩ rằng, thì ra hẳn luôn nghĩ như vậy, thì ra vẫn còn chưa hiểu biết hẳn, là nàng quá ngu ngốc, lại quên mất thân phận của hẳn.

Xem hai người bên này lại âm ỉ, Thu Hằng Duệ cực kỳ đau đầu, mấy ngày nay ở chung, mọi người đều xem nhau là bạn tốt, hẳn cũng nghe ra lời nói của hai người, nhưng không có cách nào để giúp đỡ.

Đột nhiên ý thức được cái gì đó, Thu Hằng Duệ ảo não đưa một chiếc khăn cho Đường Ưc Ảnh: "Ngươi cũng lau đi!"

"Đa tạ!" Đường Ưc Ảnh không muốn nhiều lời, chỉ nói cảm tạ.

Mọi người đều ngồi tại chỗ thảo luận tiếp theo nên làm cái gì, không thể cứ đi như vậy, trong rừng rậm không có phương hướng, lương khô mọi người mang theo cũng ăn hết rồi, nếu như không đi ra, sợ là đều phải chết ở bên trong.

Động thực vật ở đây không ai biết là có độc hay không, cho nên không ai dám nếm thử, hơn nữa không xác định được phương hướng, nếu bọn hẳn đi ngược hướng, chẳng phải là sẽ mất nhiều hơn được sao.

Mọi người đang thảo luận, đột nhiên không biết là ai hô to một tiếng: "Dọc theo đường đi đều là bọn họ giúp đỡ, có lẽ bọn họ có chủ ý."

Tất cả mọi người đều nhìn đoàn người Bạch Vũ Mộng, Bạch Vũ Mộng nhũ mào, không biết vì sao, đột nhiên có cảm giác không yên, như có chuyện gì sắp xảy ra.

Nhìn thấy đám người Bạch Vũ Mộng không trả lời, cũng có vài người nổi giận: "Các ngươi nhanh nghĩ biện pháp đi, nếu không mọi người đều phải chết ở trong này."

"Biện pháp tốt nhất chính là mọi người tách ra, thích đi đâu thì đi đó, sống chết có số." Giọng nói lạnh lùng của Bạch Vũ Mộng hàm chứa ý châm biếm nhàn nhạt.

"Ngươi có ý gì, là muốn chúng ta mỗi người một ngã sao, ngươi biết nên đi thế nào, không muốn chia sẻ cùng mọi người, mới nghĩ ra kế sách ác độc như thế." Sài Kiều khinh thường mở miệng.

"Ngươi thích nghĩ như thế nào thì nghĩ vậy đi, không liên quan đến bọn ta, nếu ngươi có biện pháp tốt, sao không đưa ra?" Lam Hạo Thần cũng lạnh lùng đáp lại.

Không ai nói nữa, mọi người đều tự nghĩ ngợi, mặc kệ thế nào, trước tiên phải nghĩ ngợi cho tốt, mới có thể lực đi tiếp.

Sáng sớm hôm sau, khi mọi người thức dậy, phát hiện Lam Hạo Thần và Bạch Vũ Mộng đã biến mất không thấy.

"Ta nói mà, nhất định bọn họ biết chỗ của bảo tàng rồi, mới bỏ lại chúng ta vùng trộm đi trước, còn làm bộ thanh cao."

"Câm miệng, không cho các ngươi nói như vậy, Vũ tỷ tử không làm như vậy, ngươi nói nữa, cẩn thận ta cắt đầu lưỡi của ngươi." Hạ Tử Lăng tức giận quát.

"A, ta nghĩ đám người các ngươi có cảm tình tốt, bọn họ lại vẫn bỏ lại các ngươi mà tự đi rồi!" Sài Kiều châm chọc nói.

"Chuyện này không nhọc ngươi lo lắng, Vũ nhi và Lam Hạo Thần là người thế nào, chúng ta đều biết rõ ràng, không cần các ngươi đến dạy bọn ta." Trúc Đạp Vũ tỏ ra khí thế nữ vương Nam Cương.

"Chúng ta nhanh chóng đi tìm hai người Vũ nhi đi, nói không chừng bọn họ đang gặp nguy hiểm!" Đường Ưc Ảnh vội vàng nói.

Thu Hằng Duệ vội vàng kéo nàng lại: "Trước tiên không nên gấp gáp, có lẽ không có chuyện gì xảy ra, dĩ nhiên nếu chúng ta mù quáng đi ra ngoài tìm, có khả năng sẽ đem lại phiền toái cho bọn họ, hiện tại điều duy nhất chúng ta có thể làm, chính là chờ!"

Đường Ưc Ảnh hơi giật mình run sợ, hình như cảm thấy có chút đạo lý, liền nhẹ nhàng thở ra, mở mắt nhìn bàn tay của mình còn bị kéo, hơi lúng túng rút lại.

Bạn đang đọc truyện *Mã Y Độc Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 91: Nữ tử kỳ quái

Edit: susubluu

Bên kia, Bạch Vũ Mộng và Lam Hạo Thần đi tới một nơi kỳ quái, đêm qua bọn họ nghe thấy âm thanh quỷ dị mới đuổi theo để xem thử, không ngờ chỉ không lưu ý một chút, đã đi đến nơi quỷ quái này.

Lam Hạo Thần cảm chặt lấy tay Bạch Vũ Mộng, sợ sẽ đánh mất nàng.

Bạch Vũ Mộng lấy dạ mình châu trong tay áo ra, thấp sáng nơi này, đây là một căn phòng nho nhỏ, bên trong không có gì cả, đầy tro bụi, thậm chí ngay cả một cánh cửa cũng không có.

Lam Hạo Thần nhìn lại chỗ mà bọn họ rơi xuống, nơi đó không có gì cả, giống như chưa từng xuất hiện, điều này đã nói lên, cánh cửa kia được che giấu rất tốt quá, hiện tại có lẽ chỉ cần tìm được cơ quan là có thể tìm được cửa.

Lam Hạo Thần và Bạch Vũ Mộng liếc nhau, đều thấy được ý trong mắt đối phương, bắt đầu thăm dò khắp nơi.

Đến khi nhìn một vòng căn phòng, cũng không tìm được cơ quan nào cả, Bạch Vũ Mộng có chút nổi giận tựa vào tường, tự mình hồn dỗi.

"Mộng Nhi, từ khi nào mà lại không có nhẫn nại như vậy, chúng ta cẩn thận xem lại lần nữa, nhất định có thể tìm được." Lam Hạo Thần cười sờ sờ tóc Bạch Vũ Mộng.

Hai người lại tiếp tục dò xét, đến khi Bạch Vũ Mộng nhìn một gốc cây cỏ nhỏ trong một góc xó không chớp mắt.

"Thần, chàng mau tới đây xem!"

Nhìn thấy Lam Hạo Thần đi lại, Bạch Vũ Mộng chỉ cây cỏ đó nói: "Ồ chỗ này, không có một ngọn cỏ, sao lại có một gốc cây cỏ nhỏ như vậy, nói không chừng là cơ quan gì đó."

Bạch Vũ Mộng đang muốn đi qua chạm vào, Lam Hạo Thần ngăn cản nàng: "Đề ta, nếu có nguy hiểm, sẽ không tốt lắm."

Bạch Vũ Mộng gạt đầu, tùy ý để Lam Hạo Thần kéo ra sau, sau đó hần tự mình chạm vào gốc cây cỏ nhỏ tiềm tàng nguy hiểm đó.

Sờ vào gốc cây, cũng không có gì đặc biệt, Lam Hạo Thần suy nghĩ một chút, sau đó liền nhỏ nhẹ bật gốc cây kia lên.

Toàn bộ mặt đất bỗng nhiên rung động, tro bụi ào ào rơi xuống, trên bức tường sau lưng bọn họ xuất hiện một cánh cửa, hai người cảnh giác đi qua.

Chờ khi đến trước cánh cửa, Bạch Vũ Mộng thật sự cảm thấy rất khiếp sợ, không ngờ lại xuất hiện một lần nữa, lần trước là ở trong tháp của đại hội võ lâm, dĩ nhiên(daffin

"Thần, chàng còn nhớ rõ lúc trước chúng ta ở trong tháp, có một cánh cửa kỳ quái, chỉ có ta đọc hiểu chữ ở trên đó."

Lam Hạo Thần thoáng suy tư một chút: "Ý Mộng Nhi là những văn tự này và văn tự lúc đó giống nhau?"

"Không, không giống, còn nhớ ta đã nói với chàng ta đến từ nơi nào không, nơi đó không chỉ có một quốc gia của ta, có những quốc gia khác nữa, văn tự này chính là chữ của quốc gia khác, bọn ta gọi nó là tiếng Anh."

Lam Hạo Thần đắm chiêu gạt đầu: "Mộng Nhi, nói như vậy, trừ nàng ra, còn có người khác cũng đến đây, hơn nữa còn đến sớm hơn nàng."

"Ừ, có lẽ là như vậy." Bạch Vũ Mộng vừa nói vừa cẩn thận đọc chữ viết trên cửa đá.

Chẳng qua là dùng vài chữ cái tạo thành các từ đơn lẻ khác nhau, cái này thật sự rất đơn giản, nhưng đối với cổ nhân, lại rất khó hiểu.

Cửa được mở ra rất nhanh, Bạch Vũ Mộng hơi do dự một chút: "Thần, chúng ta thật sự phải đi vào sao? Ta sợ đến lúc đó..."

"Mộng Nhi, không sao, vào thôi, mặc kệ thế nào, ta đều sẽ luôn ở cùng nàng."

Rốt cục Bạch Vũ Mộng cũng ăn được một viên thuốc an thần, hơi nâng bước tiến vào.

Bên trong là một gian phòng giống phòng ngủ, như một căn phòng của nữ tử, bố trí rất ấm áp, cho dù trải qua bao nhiêu năm tháng, cũng vẫn như trước nên có thể thấy được chủ nhân căn phòng này rất dụng tâm.

Trong phòng đã sớm đóng một lớp tro bụi dày, sợ là đã rất lâu rồi không có người ở.

Bạch Vũ Mộng đi tới trước cửa sổ bị màn sa che khuất, dè dặt cẩn trọng vén màn sa lên, điều khiển nàng kinh ngạc là, bên trong lại có một nữ tử đang

năm

Khuôn mặt nữ tử an tường, như đang đắm chìm trong mộng đẹp, Bạch Vũ Mộng nhìn Lam Hạo Thần một cái, hơi kinh ngạc, nhìn chung quanh, sợ là đã qua rất lâu rồi, vậy mà nữ tử này vẫn bảo trì hoàn hảo, một chút cũng không thay đổi, nếu không phải sự thật bày ra trước mắt, nhất định nàng sẽ cho rằng nàng ta còn sống.

Đợi chút, có lẽ nữ tử này thật sự còn sống cũng không chừng, nhưng vì sao lại ngủ say?

Bạch Vũ Mộng tiến lên muốn đến gần xem xét một chút, bỗng nhiên tìm thấy một cái hộp ngay phía dưới gối đầu của nữ tử.

Trên hộp là hoa văn phức tạp cổ xưa, Bạch Vũ Mộng mở hộp ra, vật trong hộp lại làm cho nàng giật mình.

Trong hộp có một phong thơ và một cuốn sổ mini, một thứ vốn không nên xuất hiện ở thời đại này, mở lá thư ra, bên trên có vài chữ rồng bay phượng múa.

"Là đồng hương sao, nếu đã như vậy, hãy xem những thứ ta để lại đi!"

Nhấn chốt mở, trước mắt hiện lên một bóng người, Lam Hạo Thần khiếp sợ nhìn tất cả những thứ này, thì ra đây là cuộc sống ở chỗ của Mộng Nhi sao, quả nhiên là rất tốt, như vậy có phải sẽ có một ngày, Mộng Nhi ở đây thấy nhàm chán, sẽ trở về không?

Lam Hạo Thần nhanh chóng xóa bỏ hoảng loạn trong lòng, chuyên chú nhìn chằm chằm những thứ trước mắt.

"Rốt cục cũng có người đến đây, làm ta muốn móc meo rồi, ôi, người cũng giống ta xuyên từ hiện đại tới đây đúng không?"

Bạch Vũ Mộng nhanh chằm chằm nữ tử xinh đẹp dịu dàng trước mắt, tính tình cởi mở cực kì không hợp với dáng vẻ của nàng.

Nàng bỗng nhiên trở nên nghiêm túc: "Ta đã sớm đoán trước được sẽ có một người giống ta đi đến thế giới này, rốt cục cũng chờ được người, ta biết hiện tại người có rất nhiều nghi vấn, nhưng thời gian của ta có hạn, chỉ có thể giải quyết cho người một số vấn đề. Khi ta đến đây, đã có một thân phận công chúa, nhưng đến bây giờ cũng không biết có ai nhớ hay không." Nói xong nàng lộ ra vẻ thương tâm.

"Lúc đó ta chỉ muốn có một cuộc sống tốt, nhưng sau này mọi chuyện xảy ra làm cho ta không thể không từ bỏ mọi thứ, cuối cùng, ta trợ giúp hắn chiếm được những thứ hắn mong muốn, nhưng hắn lại hủy đi tất cả mọi thứ của ta.

Vì thế sau này ta nỗ lực nghiên cứu phương pháp xuyên không, rốt cục có một ngày, diễn/d@fnnle3";quys[do0n trong lúc vô tình ta đã biết được phương pháp, nhưng phương pháp kia có yêu cầu rất cao, ta tiêu phí rất nhiều tinh lực mới thành công.

Không biết nguyên nhân là gì mà sau khi xuyên đến nơi đây, ta có năng lực biết trước tương lai, ta biết sẽ có một ngày người trở về, cho nên ta bố trí vài thứ, nói cho bọn họ biết, sẽ có một thiên nữ đến từ dị thế.

Quả thật, chuyện đó chỉ có người mới có thể hoàn thành, người biết không, trên tay người có vòng cổ, tên là U Lam, chắc người cũng nghe qua tin đồn kia, có được U Lam sẽ có được thiên hạ.

Có rất nhiều chuyện ta hiện tại không tiện nói cho người biết, đợi đến ngày nào đó, người tự nhiên sẽ hiểu, nhưng ta có một chuyện muốn nhờ, ta hi vọng người thay ta tìm được hắn, sau đó..." Nàng hình như không nói được nữa.

"Sau đó, giúp ta giết hắn!" Nàng hình như rất mệt, một lúc lâu, mới nói ra câu kia.

Một lát sau, hình như nàng đã điều chỉnh cảm xúc tốt hơn: "Có lẽ, như các người nhìn thấy trên video clip, hắn đã chết... Quên đi, ta còn phải trở về một chuyến, được rồi, coi như các người đã xem một đoạn video clip nhàm chán đi!"

Sau đó liền biến mất không có gì cả, Bạch Vũ Mộng không nói gì nhìn nữ tử này, nàng muốn làm cái gì, là muốn đùa giỡn bọn họ sao, nhưng rốt cục những lời nàng nói là có ý gì?

Bạn đang đọc truyện *Mã Y Độc Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 92: Hỏa trì tử

Edit: susublu

Còn chưa chờ Bạch Vũ Mộng suy nghĩ cẩn thận, người trên giường đã có động tĩnh, hơi khó chịu mở mắt ra, nhìn quanh một vòng, rốt cục dừng mắt ở hai người trước mắt.

"Thì ra có hai người, lúc trước ta đặt ra quy ước là một khi có người mở được đoạn video clip kia thì ta sẽ xuyên đến đây, sớm biết thế này sẽ không làm vậy, ta mới ăn cơm được một nửa thôi!" Nữ tử trước mắt hơi bĩu môi, oán giận nói.

Bạch Vũ Mộng có chút buồn cười hỏi: "Làm sao ngươi có thể tự nhiên đi qua đi lại, không sợ sẽ làm mọi thứ lộn xộn sao, còn những lời ngươi nói là có ý gì?"

Nữ tử trầm mặc một hồi, mới tiếp tục mở miệng: "Luyện tập phương pháp này rất khó, ta cũng trong lúc vô tình mà học được, mà ta nói những lời lúc nãy với ngươi, đều là thật sự, nhưng chưa đến lúc, ta thật sự không thể nói được."

"Thế nào, ngươi cũng muốn học theo lão hòa thượng kia nói là ý của Phật, không thể nói sao?" Bạch Vũ Mộng trào phúng cười nhẹ.

"Ngươi nên biết, có một số việc, chỉ có thể thuận theo ý trời, giống như ngươi xuyên tới nơi này vậy, cho dù ta biết, cũng chỉ đại khái, đến lúc đó lỡ mọi chuyện khác đi sẽ làm ngươi càng lúng túng hơn, không bằng không biết. Trời sinh voi sinh cỏ, ngươi nên hiểu mới đúng."

Bạch Vũ Mộng không tiếp tục nói chuyện, ngược lại Lam Hạo Thần rót cốc cũng mở miệng: "Vậy rốt cục ngươi có thân phận gì, vì sao lại ở trong này..."

Bây giờ nữ tử mới phản ứng lại: "Ồi, phúc khí của ngươi không tệ, có đại soái ca đi theo bên cạnh như vậy, ta nhìn còn thấy hâm mộ ghen ghét."

Rốt cục Bạch Vũ Mộng nghĩ thông suốt, cũng không so đo nữa, nàng thầm nghĩ cuộc sống đang tốt, diễn (d@nfile3[quydon nếu ý trời thật sự muốn phá hư cuộc sống hạnh phúc hiện tại của nàng, như vậy, nàng sẽ chống lại ý trời!

"Đúng vậy, cũng không giống những người khác, ta còn nghe được là có người làm nàng tổn thương?" Bạch Vũ Mộng ôn hoà giễu cợt.

Nữ tử không nói chuyện nữa, giống như nhớ tới chuyện cũ.

"Ngươi không sao chứ, chẳng qua ta chỉ đùa một chút thôi." Bạch Vũ Mộng cảm thấy nữ tử này rất thú vị, có thể kết giao bằng hữu, nam nhân kia, nhất định là người mù, không chừng sẽ hối hận!

"Hừ, ta là Mộ Túy Tinh, ngươi tên là gì, chúng ta kết giao bằng hữu!" Nàng nhanh chóng khôi phục lại tinh thần.

"Bạch Vũ Mộng, Lam Hạo Thần." Bạch Vũ Mộng thuận tiện giới thiệu luôn Lam Hạo Thần.

"Ừ, được rồi, hiện tại chúng ta đi ra ngoài thôi, nhiều năm như vậy, cũng không biết bên ngoài thế nào rồi, cũng là lúc nên đi xem thử. Đúng rồi, sau này ta có thể đi theo các ngươi, hắc hắc, các ngươi cũng đừng ghét bỏ ta, ai bảo ta nghèo đây!"

Bạch Vũ Mộng không nói gì liếc mắt xem thường, sau đó đánh nàng một cái: "Tùy ngươi, dù sao ngươi ăn không hết tiền của chúng ta được!"

Đi theo Mộ Túy Tinh lượn quanh vài vòng một lúc lâu, mới đến một căn phòng khác, nhưng căn phòng này lại trống rỗng như cũ, không có gì cả.

Chỉ thấy Mộ Túy Tinh đi đến một góc tường, gõ vài cái theo quy luật, xuất hiện một mật thất, nàng lấy một cái hộp từ bên trong ra, bĩu môi đưa cho Bạch Vũ Mộng.

"Cho ngươi, dù sao về sau cũng sẽ không thể tới nơi này nữa, thứ này để lại đây cũng vô dụng, tặng cho ngươi đó, cứ cho là lễ vật gặp mặt lần đầu của chúng ta đi."

Bạch Vũ Mộng vừa mở ra, có chút kích động nhìn Lam Hạo Thần, thật sự là tìm mòn gót giày mà không thấy, lúc lấy được lại chẳng tốn chút công sức, thì ra, hỏa tri tử thật sự ở trong này, lại bị nàng cất giấu.

"Làm sao ngươi được cái này?" Bạch Vũ Mộng có chút nghi hoặc hỏi.

"Ta cũng vậy, trong lúc vô tình phát hiện được chỗ này, lúc ta vào liền phát hiện ra thứ này, xem ra là bảo bối, hãy giữ lại đi." Mộ Túy Tinh thờ ơ nhún vai.

"Vậy vì sao Mị Ảnh Cung có thể tra được tung tích của nó?" Lam Hạo Thần nhân dịp hỏi.

"Ai biết được, có lẽ là nó phát ra năng lượng quá lớn, bên ngoài có thể cảm nhận được đi, được rồi, mặc kệ mấy cái này đi, chúng ta nhanh chóng ra ngoài thôi!" Mộ Túy Tinh thúc giục nói, lâu rồi nàng không đi ra ngoài.

Bạch Vũ Mộng gật đầu, liền đi theo Mộ Túy Tinh ra ngoài.

Chờ lúc bọn họ đi ra, là một hướng khác của rừng rậm băng hóa.

"Ai, nhiều năm như vậy, một chút cũng không thay đổi, ai cũng sẽ không nghĩ đến, cửa ra vào mật thất lại ở hai bên rừng rậm băng hóa!" Mộ Túy Tinh hơi cảm thán.

"Thiết kế xảo diệu, có rất ít người phát hiện được, thu hoạch lần này cũng không nhỏ." Lam Hạo Thần đứng một bên miễn cưỡng đánh giá.

Bạch Vũ Mộng đang định nói gì đó, liền nghe thấy phía sau truyền đến tiếng bước chân, muốn trốn đã không còn kịp rồi, nhanh chóng nghe thấy tiếng hô

kinh hoàng phía sau.

Bạch Vũ Mộng xoay người lại nhìn thấy đó là những người lúc trước đi vào cùng nhau, dĩ nhiên mà đám người Thu Hằng Duệ cũng ở trong đó, lúc này bọn họ cũng kích động nhìn hai người.

Bạch Vũ Mộng thấy hơi có lỗi mở miệng: "Ca ca, thực xin lỗi, khiến mọi người lo lắng."

"Không sao, các người không có việc gì là tốt rồi!" Thu Hằng Duệ thở dài nhẹ nhõm, vuốt mái tóc của Bạch Vũ Mộng.

Đám người Hạ Từ Lăng cũng vội vàng đi lên líu ríu hỏi bọn họ, Lam Hạo Thần đành phải bắt đầu mở miệng: "Được rồi, đi ra ngoài rồi nói sau!"

"Ồ? Vị này là?" Lúc này Trúc Đạp Vũ mới phát hiện phía sau Bạch Vũ Mộng còn có một người.

"Xin chào, ta là Mộ Túy Tinh, là bằng hữu của Vũ nhi, các người cũng là bằng hữu của nàng, vậy sau này cũng là bằng hữu của ta." Mộ Túy Tinh tự nhiên mở miệng.

Mấy nữ tử nhanh chóng vây lại một chỗ, tò mò hỏi lại lịch Mộ Túy Tinh.

"Xin hỏi các người đã đi chỗ nào, nếu lấy được cái gì rồi, ta nghĩ, có phải nên lấy ra chia sẻ với mọi người không." Sài Kiều đứng một bên âm hiểm mở miệng.

Mọi người nghe thấy câu hỏi như vậy, mới phản ứng lại, ào ào truy vấn đám người Lam Hạo Thần, trong mắt mỗi người đều đầy phần nộ, chỉ trích bọn họ ích kỷ.

Lam Hạo Thần lạnh lùng cười: "Hình như cái này không liên quan đến các người, lấy được hay không là chuyện của chúng ta, không cần các người lo lắng, bản thân không bằng người khác, vậy thì đừng trách người khác."

Bị hấn nói như thế, rất nhiều người không mở miệng nói chuyện nữa, chỉ có Sài Kiều còn không cam lòng muốn nói gì đó.

"Này, ta nói các người có thấy phiền không, muốn bảo bối thì tự tìm đi, tam ca và tam tẩu của ta không rảnh quan tâm đến các người." Lam Giác Phong phiền muộn quát.

Sau đó mấy người liền đi thẳng về phía trước, không quan tâm đám người phía sau nữa.

Đến khi rút cuộc nhìn không thấy người phía sau nữa, đám người Lam Hạo Thần mới ngừng lại, chuẩn bị nghỉ ngơi một chút.

"Hạo Thần, rốt cục các người đã trải qua chuyện gì, còn nữa, lấy được Tỏa Trì Tử rồi sao?" Mạc Hân Trần khẩn cấp hỏi.

"Ừ, lấy được rồi, chúng ta gặp Mộ Túy Tinh trên đường, hòa tri tử là nàng cho chúng ta." Lam Hạo Thần chỉ nói đại khái mọi chuyện, lại tận lực xem nhẹ chuyện về hiện đại.

Mấy người thương lượng một chút chuẩn bị qua đêm ở đây, nhưng nơi này rét lạnh, vốn không thể ở lại quá lâu, nếu không chỉ sợ lúc bọn họ đi ra ngoài sẽ biến thành que kem.

Chỉ thấy lúc này Mộ Túy Tinh cười thần bí, lấy một hạt châu ra, đặt ở giữa mọi người, chung quanh lập tức âm áp.

"Ta thường xuyên đến đây, nếu không chuẩn bị, không phải sẽ bị đông chết sao!" Mộ Túy Tinh đắc ý nhún mày.

Bạn đang đọc truyện *Ma Y Độc Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 93: Ra khỏi rừng

Edit: susublu

Qua một lúc, đám người kia lại tới nữa, xem là bọn họ cũng chuẩn bị nghỉ ngơi ở đây, chỉ thấy Thượng Quan Diệu Nhiên khách sáo đi lại bắt chuyện với bọn họ.

"Các vị, chắc không để ý chúng ta cùng nghỉ ngơi ở đây một đêm chứ." Mộ Túy Tinh tròn trừng mắt, dựa vào Trúc Đạp Vũ.

"Ồi, ai vậy? Sao ta thấy hơi quen mắt?"

Trúc Đạp Vũ hoài nghi nhìn nàng một cái: "Mắt người không bị hư chứ, hẳn là trang chủ Mặc Liễu sơn trang Thượng Quan Diệu Nhiên, phiền muốn

chết!"

Mộ Túy Tình đắm chiều nhẩn mày lại: "Thượng quan..." Đột nhiên nàng nghĩ tới cái gì đó, có chút kích động đứng lên khỏi đất.

"Này, ngươi có biết nữ nhân tên là Thượng Quan Tình không?" Mộ Túy Tình không chắc chắn hỏi.

Thượng Quan Diệu Nhiên nhẩn mày lại: "Làm sao ngươi biết tên cô cô ta?" Từ trước tới bây giờ cô cô của hắn đều ru rú trong nhà, rất ít người biết nàng, sao nữ tử trước mắt này lại biết.

"Nàng là cô cô ngươi, trách không được nhìn có chút giống." Mộ Túy Tình lăm bằm lâu bầu.

"Có thể phiền cô nương nói cho ta biết vì sao ngươi biết cô cô ta không?" Thượng Quan Diệu Nhiên nhẩn nại hỏi lại một lần nữa.

Bạch Vũ Mộng cũng thấy kỳ quái nhìn Mộ Túy Tình, Mộ Túy Tình bữu môi: "Cũng không có gì, chỉ từng gặp mặt một lần, sau đó nói vài câu với nàng thôi."

Nói xong không quên chớp mắt với Bạch Vũ Mộng và Lam Hạo Thần, ý bảo đợi lát nữa sẽ giải thích cho bọn họ.

Thấy Mộ Túy Tình không muốn nhiều lời, dienx(daffinlle3
"Nói đi!" Bạch Vũ Mộng nhàn nhạp mở miệng.

Mộ Túy Tình cười nịnh hót: "Chuyện đó, cô cô hắn cũng có năng lực biết trước tương lai, chẳng qua rất yếu, có một lần nàng biết trước sẽ có thiên nữ đến từ dị thế, nhưng vì tiêu hao nhiều sinh lực, nên ngắt đứt, ta cứu nàng.

Sau này, nàng nói chuyện đó với ta, ta đã sớm biết, nhưng ta cũng không nhiều lời, cuối cùng chúng ta ước định, để cho nàng lưu truyền tiên đoán này qua từng thế hệ, chờ thiên nữ đến từ dị thế."

Mộ Túy Tình nghĩ đến đây lại hơi nhớ nhưng, cười: "Sau đó chúng ta tạo ra cái tháp kia, người có thể thuận lợi thông qua toàn bộ cửa ải, chính là thiên nữ đến từ dị thế."

Bạch Vũ Mộng đắm chiều nhìn Lam Hạo Thần một cái, thì ra tất cả những thứ này cũng không phải trùng hợp, xem ra, mọi chuyện càng ngày càng phức tạp.

Mà những người khác nghe thấy lại như chìm vào sương mù, nhưng cũng hiểu đại khái vài thứ, chính là Bạch Vũ Mộng có một thân phận rất quan trọng. Mà bọn họ cũng cực kì tò mò về thân phận của Mộ Túy Tình, nhưng cũng không hỏi ra miệng.

Bạch Vũ Mộng lắc đầu, gạt bỏ ý tưởng trong đầu, hiện tại điều duy nhất nàng phải làm, chính là giải cổ độc cho Lam Hạo Thần, những thứ khác, sau này rồi nói.

Nghỉ ngơi một đêm, mọi người tiếp tục khởi hành, nhưng lần này có hạt châu của Mộ Túy Tình, có vẻ đơn giản hơn, nhưng đám người phía sau đã không dễ chịu.

Bọn họ nhìn đám người Bạch Vũ Mộng có thể dễ dàng đi như thế, trong lòng lại bất đầu bất bình: "Sao bọn họ có thể ích kỷ như thế, sao không biết giúp chúng ta một chút."

"Cô nương xin chờ đã." Sài Kiều có chút khách sáo nói với Bạch Vũ Mộng.

Bạch Vũ Mộng nhàn nhạp quay đầu, lờ mờ Sài Kiều một cái, biết hắn có chủ ý gì, hơi ghét bỏ bữu môi.

Sài Kiều liền xấu hổ, nhưng không mở miệng không được: "Cô nương, dù sao mọi người cùng nhau vào, không bằng cùng đi đi, dọc theo đường đi cũng có thể hỗ trợ lẫn nhau."

"Ta thấy do ngươi coi trọng hạt châu của Tình tỷ tỷ thôi, nói thẳng ra là được, cần gì phải làm bộ làm tịch!" Hạ Tử Lăng khinh thường mở miệng.

Sài Kiều không còn mặt mũi, ảo não trừng mắt nhìn Hạ Tử Lăng.

"Ta nói này, ngươi trừng cái gì mà trừng, tuy rằng nàng xấu, nhưng cũng không đến mức ngươi phải trừng mắt nhìn nàng!" Lam Giác Phong nhàn nhạp xen mồm vào.

Hạ Tử Lăng nhìn hắn một cái, cũng không nói gì thêm, như thế lại làm Lam Giác Phong không hiểu, từ lần âm ỉ trước, Hạ Tử Lăng không còn nói chuyện nhiều với hắn nữa.

"Hạt châu của ta chỉ cho người dùng!" Mộ Túy Tình không sợ thiên hạ đại loạn nói thêm một câu.

Câu này đã trực tiếp chọc giận những người đó, tất cả mọi người phần nộ trừng mắt nhìn bọn họ, ngay cả luôn Thượng Quan Diệu Nhiên tự cho mình có tính tình tốt cũng có chút giận, như vậy không phải mắng bọn họ không phải người sao.

"Các ngươi có ý gì, đi cùng các ngươi mà còn không muốn, đừng thấy bọn ta cho chút mặt mũi mà lên mặt!" Thượng Quan Tịch không chịu đứng ngoài

cuộc chạy đến nói chuyện.

"Chúng ta không biết xấu hổ, còn các người biết xấu hổ sao, cứ gặp chuyện liền tìm chúng ta, các người vô dụng như vậy, bây giờ còn dám đến mắng chúng ta không biết xấu hổ." Trúc Đạp Vũ hơi tức giận nói.

Đa số mọi người cũng ý thức được bản thân đã làm phiền bọn họ rất nhiều, cũng không tiếp tục mở miệng nói chuyện nữa, nhưng vẫn có một số người không biết tốt xấu.

"Vị cô nương này, dù sao mọi người cũng cùng đi vào có thể làm phiền người giúp chúng ta đi ra ngoài không?" Sài Mộ Hương dè dặt cẩn trọng mở miệng, nàng đã sớm chịu không nổi thời tiết như vậy.

"Hương nhi, không cần cầu xin bọn họ, hừ, cầu xin loại người thấy chết không cứu như bọn họ, cũng vô dụng." Sài Kiêu rất tức giận nói.

"Không cần sử dụng phép khích tướng, lúc trước là tự các người muốn vào, ai đi đường nấy, đều tự đi, không xen vào nhau, hơn nữa, dọc theo đường đi, chúng ta đã giúp đỡ rất nhiều, ai, cho dù là chó, cũng còn biết lắc đuôi cảm ơn ta đó!" Bạch Vũ Mộng không lưu tình mở miệng châm chọc.

Bọn họ đều không nhịn được nữa, Bạch Vũ Mộng lạnh lùng nở nụ cười, kéo Lam Hạo Thần liền đi về phía trước.

Chờ bọn họ ra khỏi rừng rậm bằng hỏa đã là mấy ngày sau, vừa ra khỏi khu rừng, liền{d@fn
"Vũ nhi, không ngờ vài năm nay đã thay đổi nhiều như vậy, ta sắp không nhận ra rồi!"

Bạch Vũ Mộng khẽ cười, lại đột nhiên nghĩ tới cái gì đó: "Năm nay người bao nhiêu tuổi rồi?"

Mộ Túy Tình hơi sùng sốt một chút, sau đó thần bí tới gần Bạch Vũ Mộng: "Nói cho người biết, trong lúc ta ngủ say thì dung nhan cũng không thay đổi, cho nên hiện tại tuổi của ta và người không khác nhau nhiều lắm!"

Bạch Vũ Mộng có chút ghét bỏ nhìn nàng một cái: "Không cần giải thích, lão yêu bà!"

"Người nói ai là lão yêu bà, rõ ràng ta thông minh đáng yêu như vậy, ai da, quả nhiên là khiếu thẩm mỹ có vấn đề, bằng ta mà đã là tân nương tử..." Hình như Mộ Túy Tình nhận ra cái gì đó, không nói thêm gì nữa, thề lười với Bạch Vũ Mộng.

Bạch Vũ Mộng bắt đầu đi nhìn nàng, nàng có cần nhanh nhẩu như vậy không, vừa rồi thiếu chút nữa đã nói ra câu nói kia, đến lúc đó cũng không biết nên giải thích thế nào, tuy rằng biết bọn họ đều sẽ không để ý, nhưng vẫn sẽ có chút kỳ quái.

Lam Hạo Thần nhéo tay Bạch Vũ Mộng, sau đó kéo nàng đến một trần nhỏ kê bên.

Nhưng đi đến cửa thành mới phát hiện, cửa của tòa thành này khép chặt, một chút sức sống cũng không có, ngay cả muốn tìm một người để hỏi thăm cũng không có.

Bạn đang đọc truyện *Ma Y Độc Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 94: Ôn dịch

Edit: susubluu

Lam Hạo Thần thấy kỳ quái đi tới cửa, muốn đẩy cửa đi vào, liền nhìn thấy một đội binh lính bên cạnh đi tới.

"Các người đang làm gì?"

Lam Hạo Thần nhíu mày: "Chúng ta muốn vào thành thăm người thân, nhưng vì sao cửa thành lại đóng chặt?"

"Các người vẫn nhanh chóng quay về đi, tòa thành này đã bị cách ly, bên trong xuất hiện ôn dịch, hiện thời đã chết rất nhiều người rồi, có lẽ người thân của các người cũng đã sớm mất!" Trưởng thị vệ cảm thán.

"Mặc kệ sống chết thế nào, chúng ta đều muốn đi vào xem một cái, người để chúng ta vào đi, mặc kệ kết quả như thế nào, đều là chúng ta tình nguyện đi vào!" Bạch Vũ Mộng thoáng một cái nói.

Bây giờ đã xảy ra ôn dịch, triều đình lại hạ lệnh phong thành, không biết có thái ý ở trong đó không, hoặc là tiếp tế đồ đến, có lẽ phụ hoàng biết, nhưng cũng bất lực.

Bạch Vũ Mộng nhìn Lam Hạo Thần, thấy được quyết định giống nàng trong mắt hắn, liền(D@fnll3]quysdo0n dù sao bọn họ cũng không gấp, đây là con dân Lam Tường quốc, hai người không thể trở mặt nhìn bọn họ chết ở trước mắt mình được.

Trưởng thị vệ có chút do dự nhìn hai người, nói thật, bản thân cũng bị lòng hiếu thảo của bọn họ cảm động, nhưng, bên trên đã có lệnh, không cho ai ra vào.

Bạch Vũ Mộng thấy bọn họ do dự, cũng không tính khiến họ khó xử, lấy lệnh bài ra vào cung mà Lam Ngạo Thiên cho nàng ra, những người đó vừa thấy, đều bị dọa choáng váng, nhanh chóng quỳ xuống.

Vốn dĩ lần này không muốn bại lộ hành tung, nhưng không có cách nào khác, đến lúc đó nói là bọn họ quyết định ra ngoài du ngoạn, vừa đúng lúc gặp được chuyện này, nên ra tay giúp đỡ là được.

Trưởng thị vệ dè dặt cẩn trọng hỏi: "Không biết cái vị đại nhân giá lâm, đã đắc tội, xin các vị đại nhân không để bụng."

"Đây không phải là Chiến Vương và Chiến Vương phi sao?" Đột nhiên có một tiểu binh lầm bầm lầu bầu, may mắn hắn đã nhìn thấy bọn họ bọn họ lúc đại hôn, vẫn khó mà quên, vừa rồi cảm thấy có chút quen thuộc, không ngờ là bọn họ.

Trưởng thị vệ kinh hồn táng đảm quỳ xuống, không biết nên làm cái gì mới tốt, sao Chiến Vương và Chiến Vương phi lại tới nơi này?

"Người đứng lên đi, chúng ta vì phục xuất tuần, nơi này đã có bệnh dịch, nên chúng ta ở lại xem thử, hiện tại đưa chúng ta vào trong đi!" Lam Hạo Thần lạnh lùng mở miệng.

Trưởng thị vệ nhanh chóng dẫn đường, sau khi vào thành, tình huống bên trong vô cùng thê thảm, nơi nơi đều là người chết và tiếng khóc, thậm chí có tiểu hài tử chết rất thê thảm.

Bạch Vũ Mộng đưa cho đám người Thu Hằng Duệ một viên thuốc, tạm thời chỉ có thể phòng ngừa nhiễm ôn dịch, nhưng đây không phải là biện pháp lâu dài.

"Phụ thân, phụ thân đừng rời khỏi ta, mẫu thân, phụ thân không cần ta nữa..." Đột nhiên nghe thấy tiếng khóc đau thấu tim gan.

Bạch Vũ Mộng đi qua, liền nhìn thấy một tiểu hài tử bần thiêu ôm một người mà cơ thể đã sớm lạnh ngắt khóc thút thít.

Bạch Vũ Mộng có chút đau lòng đi qua: "Tiểu đệ đệ, ngoan, đừng khóc nữa được không, phụ thân của ngươi ở trên trời sẽ luôn đi theo ngươi!" Vừa nói vừa lấy khăn ra lau mặt cho hắn.

Tiểu hài tử và mẫu thân của nàng đều kinh ngạc nhìn Bạch Vũ Mộng, còn tưởng là tiên nữ từ chín tầng mây đến cứu bọn họ, thân thể run rẩy, nói không ra lời.

Lam Hạo Thần nhìn tình cảnh này, trong mắt đầy sự sùng nịch.

Hốc mắt một đám binh lính phía sau đã ươn ướt, bọn họ vốn cho rằng, những người có địa vị cao đều khinh thường nói chuyện với người thấp hơn mình, nhưng hôm nay, lại thấy được Chiến Vương phi bình dị gần gũi.

"Tiên nữ, bỏ tất, cầu ngươi cứu chúng ta, cầu ngươi cứu chúng ta!" Mẫu thân nam hài đột nhiên có chút kích động quỳ xuống trước mặt Bạch Vũ Mộng.

Bạch Vũ Mộng hơi sững sờ, sau đó nhanh chóng nâng bà ấy dậy, nhưng mọi người nghe được động tĩnh, đều vọt tới bên này, không ngừng dập đầu.

Trưởng thị vệ có chút bất đắc dĩ nhìn những người trước mắt: "Các vị, hai vị này là Chiến Vương và Chiến Vương phi, bọn họ nhất định sẽ giúp các ngươi, các ngươi về trước đi được không?"

Mọi người đều không ngờ người tôn quý như thế lại vào đây để giúp bọn họ, có chút không dám tin ngay người tại chỗ.

"Các vị, chúng ta đã đến đây, thì nhất định sẽ giúp các ngươi, hiện tại, các ngươi đều trở về trước đi, đốt hết tất cả những đồ mà người nhiễm ôn dịch đã từng sử dụng qua." Bạch Vũ Mộng nói với mọi người.

Sau đó xoay người nhìn trưởng thị vệ: "Từ thị vệ, phiền ngươi tìm một chỗ nào đó lớn một chút, sau đó cách ly người bị nhiễm ôn dịch và người chưa bị nhiễm ra!"

Từ thị vệ nhìn Bạch Vũ Mộng sắp xếp đâu vào đấy, Lam Hạo Thần cũng không có chút dị nghị, liền làm theo, trong lòng càng kính trọng vị Chiến Vương phi này.

Những người khác cũng đều cảm tạ hoàng ân đi làm chuyện được giao phó.

Bạch Vũ Mộng nhìn thoáng qua Mộ Túy Tinh: "Tinh Nhi, trước tiên chúng ta cần phải quan sát một chút, nếu ta đoán không sai, chúng ta có thể dùng thuốc của bệnh đậu mùa để chữa ôn dịch này."

Mộ Túy Tinh gật đầu, không nói gì thêm.

"Vũ nhi, muội có biện pháp chữa ôn dịch sao, từ xưa đến nay, ôn dịch đều không có cách chữa." Thu Hằng Duệ có chút không hiểu dò hỏi.

Bạch Vũ Mộng gật đầu, không nói thêm nữa, dưới ánh mắt sùng bái của mọi người kéo Lam Hạo Thần rời đi, mà Lam Hạo Thần vẫn luôn cười ảm áp như vậy, Mộng Nhi của hắn, luôn thông minh, xinh đẹp như vậy!

Bạch Vũ Mộng vừa về tới phòng mà Từ thị vệ sắp xếp cho bọn họ, liền bắt đầu ngồi ở trước bàn trà tư suy nghĩ, nàng không dám khẳng định phương pháp kia có tác dụng hay không, nhưng hiện tại chỉ có thể thử một lần.

"Thần, ta muốn đi thăm dò bệnh tình của dân chúng một chút!" Bạch Vũ Mộng dè dặt cẩn trọng nhìn Lam Hạo Thần nói, nàng sợ hắn sẽ không đồng ý, dù sao nếu không cẩn thận cũng sẽ nhiễm ôn dịch.

Không ngờ Lam Hạo Thần lại cười an ủi: "Mộng Nhi muốn đi thì đi thôi, nhưng, không thể rời khỏi ta nửa bước!"

Bạch Vũ Mộng có chút kinh ngạc khi nghe thấy câu nói của hắn, nhưng lại nhanh chóng bình thường trở lại, cho tới bây giờ Thần đều biết mong muốn của nàng, [diễn\[d@fn](#)
Bạch Vũ Mộng kêu Mộ Túy Tinh, dù sao đều là người hiện đại, mọi người cùng nhau thương lượng sẽ tốt hơn.

Đi ở trên đường, đã không còn không khí trầm lắng như vừa rồi, nhưng vẫn không ngăn được không khí tuyệt vọng, Bạch Vũ Mộng cau mày đi về phía trước, không biết đang suy nghĩ cái gì.

"Vũ nhi, nếu không sai, thì dùng thuốc của bệnh đậu mùa là có thể trị, nhưng, phải làm thế nào để bọn họ tin tưởng chúng ta, dù sao, từ trước cho tới bây giờ ôn dịch đều không có thuốc chữa khỏi." Mộ Túy Tinh có chút lo lắng nói.

"Bọn họ không có cơ hội lựa chọn, không phải sao, dù sao đều phải chết, không bằng thử một lần."

Đang nói, gặp phải một nam tử mặc quan phục đi đến, vẻ mặt tiêu tụy không chịu nổi, vẫn cố gắng lấy lại tinh thần, đi về phía bọn họ.

"Chiến Vương, Chiến Vương phi, không biết hai vị giá lâm, không có tiếp đón từ xa, mong rằng không trách tội, nhưng, trong thành đã đầy ôn dịch, mời Chiến Vương và Chiến Vương phi rời khỏi đây ngày nào sẽ tốt ngày đó" Nam tử có chút lo lắng khuyên nhủ.

"Ngươi là Huyện lệnh của thành này?" Bạch Vũ Mộng hơi nhíu mày hỏi.

"Đúng, hạ quan họ Triệu, Vương gia, Vương phi, mời theo hạ quan đến trạm dịch trước."

"Vương phi đã nghĩ ra phương pháp chữa khỏi ôn dịch, hiện tại, ngươi cứ dựa theo mệnh lệnh của Vương phi mà chuẩn bị, không được chậm trễ!" Lam Hạo Thần nhàn nhạt mở miệng.

Bạn đang đọc truyện *Ma Y Độc Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 95: Lấy thân thử thuốc

Edit: susublu

Triệu Huyện lệnh nghe vậy kinh ngạc ngẩn đầu, ngoại trừ sự khiếp sợ trong mắt, còn có chờ đợi, nhưng cũng có hơi do dự.

"Được rồi, ngươi đi chuẩn bị trước đi, mặc kệ như thế nào, phải thử mới biết được không phải sao?" Bạch Vũ Mộng miễn cưỡng lên tiếng.

"Xin hỏi Chiến Vương phi có biện pháp nào, có thể nói ra để mọi người thảo luận một chút được không?" Lúc này, một nam tử đứng sau Triệu Huyện lệnh mở miệng, nhìn hắn mặc quan phục, chắc là ngự y trong hoàng cung.

Bạch Vũ Mộng nói sơ qua phương pháp một chút, nhưng hình như ngự y còn hơi nghi hoặc, Bạch Vũ Mộng không quan tâm bọn họ, để Triệu Huyện lệnh đi chuẩn bị mọi thứ rồi lại xoay người rời đi.

Ngày hôm sau, mọi thứ cũng đã chuẩn bị đầy đủ hết, điều này khiến Bạch Vũ Mộng vừa lòng với hiệu suất làm việc của Triệu Huyện lệnh.

Dân chúng đã được triệu tập đến một bãi đất trống, mọi người đều nghị luận, [diễn\(d@fnlle3;quyssdo0n](#) không biết có thể giúp bọn họ vượt qua tai nạn lần này hay không, dù sao, nếu không thử, cũng chỉ có thể chờ chết.

Lam Hạo Thần và Bạch Vũ Mộng đi lên quảng trường, mọi người nhanh chóng an tĩnh lại, chờ mong nhìn đôi thần tiên trước mắt, chờ mong bọn họ có thể mang đến hi vọng sống cho bọn họ.

Bạch Vũ Mộng nói biện pháp cho dân chúng, nhanh chóng khiến mọi người rối loạn, phương pháp quái dị như vậy, chưa từng có ai sử dụng qua, nếu không được, vậy phải làm sao bây giờ?

Nhìn phản ứng của mọi người phía dưới, lại không ai dám đứng ra thử trước, Bạch Vũ Mộng lạnh lùng cười, xem ra là nàng đánh giá bọn họ quá cao rồi, cũng đúng, dù sao cũng chỉ là dân chúng thôi!

"Chư vị, Chiến Vương và Chiến Vương phi cố ý tới đây cứu mọi người, các ngươi phải tin tưởng bọn họ!" Triệu Huyện lệnh uy nghiêm mở miệng, tiếng ồn phía dưới liền yếu đi.

"Nhưng, nếu phương pháp này vô dụng, sẽ làm chúng ta chết sớm hơn thì sao, đây chính là bệnh đậu mùa, không là cái gì để thử thêm một lần nữa." Có người bắt an lên tiếng.

Bên dưới lập tức ồn ào, đều ở tỏ vẻ chất vấn nàng, Bạch Vũ Mộng lạnh lùng nhìn.

"Các ngươi có tin hay không, là chuyện của các ngươi, có sống hay không, cũng là chuyện của các ngươi, tùy các ngươi!" Mộ Túy Tinh thở hắt ra mở miệng, bọn họ có lòng tốt tới cứu mọi người, đúng là coi lòng tốt của bọn họ thành lòng lang dạ thú.

Lời nói vừa vang lên, mặt dân chúng bên dưới lộ vẻ xấu hổ, nhưng vẫn không có ai tình nguyện đứng ra, ngay khi Bạch Vũ Mộng chuẩn bị bỏ đi, Triệu Huyện lệnh sốt ruột lên tiếng: "Chiến Vương phi xin dừng bước, dân chúng sợ hãi, cũng là chuyện thường tình, xin Chiến Vương phi dừng tức giận, hạ quan tình nguyện tự mình thử một lần, để dân chúng tin tưởng!"

Lời này lại khiến Bạch Vũ Mộng hơi kinh ngạc quay đầu lại, lúc này, phía dưới lại vang lên âm thanh phản đối, Bạch Vũ Mộng có thể thấy được, danh tiếng của Triệu Huyện lệnh trong lòng dân chúng rất cao.

Lam Hạo Thần cũng nhìn hần đầy phức tạp, không ngờ hần lại vì để dân chúng tin tưởng, mà chịu lấy thân thử thuốc, nếu làm không tốt, hần sẽ chết!

Không đợi Bạch Vũ Mộng mở miệng, Triệu Huyện lệnh bước đi vào phòng cách ly bệnh nhân nhiễm ôn dịch, cũng mặc quần áo của bọn họ vào, không lâu lắm, chờ lúc hần đi ra, trên mặt liền đầy mụn đỏ, là biểu hiện của ôn dịch.

Bạch Vũ Mộng hơi nhíu mày, cảm thấy thuốc đã chuẩn bị cho bệnh đậu mùa đi về phía hần, theo như lời hần nói, thí nghiệm thuốc trên người Triệu Huyện lệnh.

Qua một lúc lâu sau, dân chúng vẫn nín thở theo dõi, sợ thanh thiên đại lão gia của bọn họ sẽ ra đi.

Nhưng, những vết mụn đỏ trên người Triệu Huyện lệnh nhanh chóng biến mất, ngay cả ngự y bước lên xem xét, cũng khiếp sợ nói không ra lời, bệnh tình thật sự có dấu hiệu giảm bớt.

Bởi vì Triệu Huyện lệnh vừa mới bị nhiễm, cho nên có hiệu quả rất nhanh, nhanh chóng cảm thấy khỏe lại.

Chuyện này làm dân chúng đều tin, đám người Thu Hằng Duệ vội vàng đi lên hỗ trợ, phát những thứ đã chuẩn bị trước đó cho mọi người.

Bạch Vũ Mộng và Lam Hạo Thần đi ở trên đường, nơi này đã không còn không khí trầm trọng như lúc mới đến, thay vào đó là sức sống nồng đậm và hi vọng vô cùng vô tận.

"Thần, chàng nói xem Triệu Huyện lệnh thế nào?" Bạch Vũ Mộng hoạt bát mở miệng.

Nhìn bộ dạng của Bạch Vũ Mộng, Lam Hạo Thần biết nàng đang nghĩ cái gì, điểm mũi nàng: "Là một vị quan yêu dân như con, nếu vào triều đình, sẽ là trợ thủ đắc lực của phụ hoàng!"

"Ta cũng cảm thấy như vậy, hần có dũng khí lấy thân thử thuốc, quả thật đáng quý, có thời gian có thể đề bạt hần với phụ hoàng."

"Ta đã cấp báo chuyện này với phụ hoàng rồi, nàng không cần lo lắng, nơi này sẽ nhanh chóng được phá bỏ lệnh cấm."

Bạch Vũ Mộng có chút buồn bực cười cười, sao hần luôn biết nàng nghĩ cái gì vậy, đang nghĩ tới đây, liền thấy toàn bộ dân chúng vây quanh lại.

Tất cả mọi người quỳ xuống, không ngừng nói cảm ơn, còn sám hối nữa, bọn họ không nên không tin Chiến Vương phi, cầu xin Chiến Vương phi tha thứ.

Bạch Vũ Mộng khoát tay đỡ bọn họ dậy, nàng cũng không trách tội bọn họ, đây vốn là bản tính con người, bọn họ cũng không sai, dù sao hiện tại cũng là lúc vui mừng, nàng cần gì phải tính toán chi li.

Mọi người thấy Bạch Vũ Mộng chẳng những không trách tội bọn họ, còn đối xử tốt với bọn họ tốt như vậy, đều rất áy náy, ào ào lấy lễ vật mình đã chuẩn bị ra, đưa cho hai người.

Bạch Vũ Mộng và Lam Hạo Thần bất đắc dĩ nhìn từng đám củ cải trắng này, vẫn mỉm cười nhận tâm ý của bọn họ.

Lúc đám người Lam Hạo Thần rời đi, dân chúng toàn thành đến cửa thành đưa tiễn, tiễn

Sau này, Chiến Vương phi nghĩ ra phương pháp trị liệu bệnh đậu mùa, cứu người cả một thành, một truyền mười, mười truyền trăm, thiên hạ cùng truyền tụng, người trong thiên hạ đều coi Chiến Vương phi là kì nữ!

—— phân cách tuyến ——

Rời khỏi tòa thành kia, đám người Lam Hạo Thần tạm thời tìm một nơi nghỉ ngơi một chút, thảo luận coi tiếp theo bọn họ nên đi đâu.

"Vũ nhi, hiện thời đã tìm được một loại thuốc, ba vị thuốc còn lại, đều không biết tung tích, chúng ta phải làm thế nào mới tìm được chúng đây." Im lặng hồi lâu, Thu Hằng Duệ mở miệng trước.

"Đúng vậy, chúng ta cũng không thể đi lung tung giống như ruồi bọ!" Đường Úc Ảnh lo lắng mở miệng.

Bạch Vũ Mộng hơi nhăn mày lại: "Ta cũng không biết, những vị thuốc còn lại hoàn toàn không có tung tích." Nói xong, đột nhiên quay đầu nhìn về phía Mộ Túy Tinh "Tinh Nhi, ngươi có nghe nói qua băng hỏa cô chưa?"

Mộ Túy Tinh nghe vậy kinh ngạc một chút, nhanh chóng trả lời: "Có ai trong các người trúng băng hỏa cô sao? Đây chính là loại cô độc khó giải quyết nhất!"

Đột nhiên nghĩ tới cái gì đó, chỉ vào Lam Hạo Thần: "Sẽ không phải là hắn chứ!"

Thấy Bạch Vũ Mộng gật đầu, Mộ Túy Tinh có chút nhụt chí: "Ta chỉ biết kiếm mấy vị thuốc thì có thể giải, còn về phân phương pháp khác, thật sự không biết, các người tìm hỏa trì từ cũng là vì chuyện này đi!"

"Đúng, nhưng còn ba vị thuốc khác một chút mạnh mẽ cũng không có." Hạ Từ Lăng hơi buồn bực mở miệng.

Bạn đang đọc truyện *Ma Y Độc Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 96: Phía Nam có đảo, tên là Bồng Lai

Edit: susubluu

"Những thứ này đã mai danh ẩn tích từ lâu về trước rồi, bây giờ muốn tìm được sợ là có chút khó khăn, nhưng mà, có lẽ có thể tới đó thử vận may." Mộ Túy Tinh hơi chần chờ nói.

Lời này vừa vang lên, lập tức khơi dậy ý chí chiến đấu của mọi người, đều nghi hoặc chờ nàng mở miệng.

Mộ Túy Tinh nhíu mày, khẽ mở môi mồm: "Truyền thuyết nói ở phía nam đại lục có một hòn đảo, tên là Bồng Lai, nghe nói ở đó từng có thần tiên ở lại, mà hiện tại ở đó, cũng chỉ có một vài người có linh lực, nhưng người trong Bồng Lai Đảo cực kỳ thần bí, thông thường sẽ không rời khỏi đảo, nên thông tin về Bồng Lai Đảo rất ít, thậm chí có người hoài nghi rốt cục có hòn đảo nào như vậy hay không."

Nói xong nàng dừng một chút, uống một ngụm trà tiếp tục nói: "Trương truyền, Bồng Lai Đảo có một thánh vật, có thể tinh lọc không khí sạch sẽ, có chí bảo thiên hạ, đã từng có người được đến đó vì bảo vật, dẫn đến một trận đại chiến, cuối cùng lại không biết vì sao, đột nhiên lại ngưng chiến tranh, nhưng Bồng Lai Đảo không còn xuất hiện nữa."

Nói tới đây, nàng ngừng đầu nhìn đám người Bạch Vũ Mộng một cái, có chút lo lắng nói một câu: "Các người vẫn không nên ôm hi vọng quá lớn, hơn nữa, dù có tìm được, cũng chưa chắc là thứ các người muốn tìm!"

"Không, đã có cơ hội, thì nhất định phải thử một lần, dù cuối cùng không lấy được gì, ít nhất sẽ không hối hận!" Giọng điệu của Bạch Vũ Mộng rất kiên định.

Mộ Túy Tinh hơi lắc đầu, cũng không khuyên gì nữa, nàng đã kiên định như vậy, dù khuyên như thế nào cũng đều vô dụng, không bằng tùy ý nàng đi.

"Chúng ta thu dọn một chút liền xuất phát!" Mạc Hàn Trần thở dài, mở miệng.

Mọi người đều gật đầu, đều tự trở lại phòng đi thu dọn đồ đạc, nhưng trước khi đi, lại bị Mộ Túy Tinh gọi lại.

Thấy mọi người đều nghỉ hoặc nhìn nàng, Mộ Túy Tinh ngưng ngưng sờ cái mũi: "Chuyện này, ta muốn nhắc nhở các người một chút, chuẩn bị vài thứ, Bồng Lai Đảo rất thần bí, sợ không thuận lợi như vậy."

Không ngờ tất cả mọi người đều cho nàng một cái xem thường, đây không phải lời vô nghĩa sao, đương nhiên bọn họ biết, còn cần nàng nhắc nhở sao!

Mộ Túy Tinh thè lưỡi, cũng trở lại phòng, tuy rằng lúc trước và hiện tại không giống nhau, dĩ nhiên(điều này) nhưng chung quy nơi này vẫn có chút tương tự, nàng không thể để cho đám người Bạch Vũ Mộng xảy ra chuyện.

Trong phòng, Bạch Vũ Mộng hơi đau đầu xoa trán, trên huyệt thái dương đột nhiên có một ngón tay thon dài trắng nõn, nhẹ nhàng xoa giùm nàng.

"Mộng Nhi, đừng nghĩ nữa, mọi chuyện rồi sẽ tốt đẹp, hiện tại, có phải chúng ta nên làm chút gì đó không?" Lam Hạo Thần cười rất đáng đánh đòn.

Bạch Vũ Mộng sững sốt một chút, lập tức hiểu hần muốn làm cái gì, mặt hơi đỏ lên, đưa tay đẩy Lam Hạo Thần ra, "Làm cái gì, ta rất mệt, ngủ đi!"

Nhìn Bạch Vũ Mộng biết rõ còn cố hỏi, Lam Hạo Thần nhếch môi cười, cười cực kỳ đura tình, Bạch Vũ Mộng nhìn thấy dần dần bị mê hoặc, cho dù đã quen với gương mặt yêu nghiệt này, nhưng vẫn bị mê hoặc.

"Mộng Nhi mê mẩn vì phu sao?"

Giọng nói trêu đùa nhàn nhạt, rốt cục khiến Bạch Vũ Mộng tỉnh lại, có chút lúng túng quay lưng lại, "Ai muốn nhìn chàng, đừng tự kỷ!"

Lam Hạo Thần không nói gì thêm, vươn tay ôm lấy Bạch Vũ Mộng, bế về phía giường, Bạch Vũ Mộng kinh hô một tiếng, vươn tay ôm cổ Lam Hạo Thần, liền nhìn thấy nụ cười đặt được quý kẻ của Lam Hạo Thần.

Mọi người chuẩn bị ba ngày, mới xuất phát, tất cả mọi người cẩn thận kiểm tra mọi thứ mình mang theo, sợ mang thiếu cái gì.

"Này, ngươi mang theo cái gì vậy, sao lại nhiều như vậy, ta thấy còn chưa đánh chết kẻ địch, ngươi đã chết vì mệt trước rồi!" Giọng nói đáng đánh đòn của Lam Giác Phong lại vang lên.

"Không cần ngươi quan tâm" Hạ Tử Lăng thờ phỉ phò trả lời, nói xong cũng không để ý tới hần nữa.

"Này, đại tiểu thư, ngài lại làm sao vậy, ta sai rồi không được sao, ngươi không để ý ta mấy ngày rồi." Lam Giác Phong ủy khuất bắt đầu khóc lóc kẻ kẻ, muốn khiến cho nữ tử bên cạnh chú ý.

Nhưng Hạ Tử Lăng lại vẫn ghét bỏ như cũ, cũng không muốn nhiều lời.

"Ta nói này, ta nhận lỗi với ngươi còn không được sao, nếu không, những bao lớn này của ngươi, ta giúp ngươi cầm!" Nói xong liền ân cần đi lên muốn cầm mấy gói đồ trên tay Hạ Tử Lăng.

Hạ Tử Lăng lại nghiêng người né tránh: "Tiểu nữ tử người nhỏ, lời nhẹ, cũng không dám làm phiền Phong vương điện hạ giúp ta mang vác mấy thứ này, đến lúc đó bị thương, lại là lỗi của ta!"

Lam Giác Phong có chút khó hiểu nhìn Hạ Tử Lăng: "Này, có phải ngươi sốt không, thật không giống với những lời ngươi sẽ nói ra!" Nói xong còn sờ trán của nàng, hình như là không sốt.

Hạ Tử Lăng lạnh lùng hất tay hần ra: "Ngươi tránh ra, không cần ngươi quan tâm ta!" Nói xong liền chạy đi.

Mộ Túy Tinh nhìn màn hài kịch trước mắt, đứng Mạc Hàn Trần đứng bên cạnh: "Ôi, hai người này sao lại thế, cứ là lạ sao đó?"

"Cái này còn không nhìn ra, chỉ số thông minh của ngươi phải nâng cao lên, không phát hiện vợ chồng son cãi nhau sao?" Mạc Hàn Trần khinh thường nhìn Mộ Túy Tinh.

"Này, ta không nhìn ra thì sao, ngươi cần ta sao!" Nói xong còn đánh hần một cái.

"Nữ nhân đáng chết này, ngươi làm gì ta, nếu hôm nay ta không trả lại, ta sẽ theo họ ngươi!" Mạc Hàn Trần làm bộ muốn đánh Mộ Túy Tinh.

"Hừ, ngươi đánh ta sao, đánh nữ tử, không biết xấu hổ!" Nói xong liền làm quý mặt, sau đó chạy đi.

Mạc Hàn Trần không cam lòng đuổi theo, hai người cãi nhau âm ỉ, không phát hiện người đứng cạnh cửa, khinh thường nhìn bọn họ.

Trúc Đạp Vũ không biết cảm giác khi nhìn thấy hình ảnh này là gì, vì sao trong lòng lại rầu rĩ, hơn nữa không nói nổi là chuyện gì xảy ra, nghĩ Mạc Hàn Trần và Mộ Túy Tinh náo loạn, bị đánh cũng xứng đáng.

Bạch Vũ Mộng và Lam Hạo Thần vừa đi ra đã nhìn thấy hoàn cảnh này, Mạc Hàn Trần đuổi theo Mộ Túy Tinh, Trúc Đạp Vũ có chút tối tăm đứng cạnh cửa, diễn(d@fn

Bất đắc dĩ lắc đầu, đột nhiên nghĩ tới cái gì, chớp mắt nhìn về phía Lam Hạo Thần, trong mắt hiện lên hàm xúc không rõ, Lam Hạo Thần lập tức hiểu, bất đắc dĩ chạm mũi nàng.

Nhìn thấy hai người đi ra, tất cả mọi người dừng động tác, chuẩn bị lên xe, vốn dĩ bọn họ không cần ngồi xe ngựa, nhưng lo lắng cho mấy nữ tử, cũng chỉ có thể ngồi xe ngựa.

Vốn dĩ lo lắng xe ngựa quá lớn, không tiện hành tẩu, nhưng nếu một đám mỹ nữ mỹ nam cưỡi ngựa, hoặc là đi ở trên đường, như vậy mới càng thu hút sự chú ý của người khác.

Hơn nữa cũng không biết trên đường có ai nhận ra Lam Hạo Thần và Bạch Vũ Mộng hay không, cho nên vì để an toàn, mọi người vẫn nhất trí đồng ý ngồi xe ngựa.

Chờ tất cả mọi người lên xe xong, xe ngựa chậm rãi chạy về phía Nam, lúc này bọn họ đang ở phương bắc, đi tới Bồng Lai Đảo ít nhất phải mất một

tháng, cho dù là ra roi thúc ngựa, cũng phải hơn nửa tháng, huống chi là ngồi xe ngựa.

Nhưng đám người Bạch Vũ Mộng lại không quá vội, vừa vận có thể ngắm phong cảnh ven đường, vừa chơi vừa đi, bù đắp cho tuần trăng mật của nàng và Lam Hạo Thần.

Bạn đang đọc truyện *Ma Y Độc Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 97: Người thuốc

Edit: susubluu

Đã đi được mấy ngày, dọc theo đường đi mọi người lại cãi nhau âm ỉ, cực kỳ thông thả du sơn ngoạn thủy, không hề lo lắng những nguy hiểm sắp tới.

Hôm nay, đám người Bạch Vũ Mộng đến một rừng cây, Hạ Tử Lăng ồn ào muốn dừng lại chơi một chút, ở trên xe nàng đã buồn muốn chết rồi.

Mọi người cũng đồng ý, dừng lại, Lam Giác Phong quyết định đi tìm vài món ăn thôn quê, mà đám người Trúc Đạp Vũ lại đến một dòng suối nhỏ chơi vui vẻ, Bạch Vũ Mộng nhìn bọn họ, lâu rồi không có vui vẻ như vậy.

Bỗng nhiên, Bạch Vũ Mộng nhủ chặt mày, sắc mặt khó hiểu nhìn thoáng qua rừng cây, những người khác cũng phát hiện có gì đó không đúng, ồn ào nhích lại gần.

Rất nhanh, có một đám hắc y nhân bay ra khỏi rừng cây, toàn thân bịt kín mít, chỉ để lộ đôi mắt, nhưng, ánh mắt lại là màu xanh.

"Nguy rồi, là người thuốc!" Mộ Túy Tinh cau mày hô lớn.

Cái gọi là người thuốc, chính là đặt người sống vào giữa các loại thuốc độc, sau đó dùng nhiều loại thuốc ngâm vào trong nước trong bảy bảy bốn mươi chín ngày, người luyện thành, sẽ bách độc bất xâm, võ công cũng rất cao!

Nhưng không biết là ai lại nhẫn tâm như thế, có thể biến nhiều người sống thành người thuốc như vậy, mặc kệ là bao nhiêu người, chỉ riêng luyện chế thành người thuốc thôi đã đủ khiến người ta đau đầu, huống chi lại nhiều như vậy.

Tất cả mọi người có chút lo lắng, nhưng không thể không liều mạng.

"Mộng Nhi, cẩn thận một chút, đám người thuốc này rất khó đối phó!" Lam Hạo Thần lo lắng nhắc nhở Bạch Vũ Mộng.

Bạch Vũ Mộng gật đầu, liền phi thân nghênh đón đám người thuốc này, lại phát hiện bọn họ không được bình thường, dù bọn ngã xuống, cũng vẫn đứng lên tiếp tục chiến đấu.

Tiếp tục như vậy thì không thể được, người thuốc nhiều như vậy, dù võ công của bọn họ cũng không tệ, nhưng cũng sẽ có lúc mệt mỏi, huống chi võ công của Hạ Tử Lăng và Đường Ưc Ảnh vốn không thể coi là tốt, nên không thể chống đỡ được quá lâu.

Trúc Đạp Vũ nhíu mày, tạo ra một ký hiệu kỳ lạ ở phía trước, miệng không ngừng lầm bầm, diễn(d@fnnle3[quydomn xung quanh nhanh chóng phát sáng, xuất hiện một cái vòng tròn sáng bảo vệ.

"Chúng ta vẫn nên nhanh chóng nghĩ ra đối sách đi, vòng tròn bảo vệ ta dùng pháp thuật Nam Cương tạo thành cũng không duy trì được lâu đâu." Trúc Đạp Vũ lo lắng mở miệng.

"Người nhìn xem có thể tấn công bọn họ từ bên trong không?" Mạc Hàn Trần nghi hoặc hỏi, nếu có thể, dù không thể dễ dàng giết hết những người thuốc này, nhưng bản thân cũng sẽ không bị thương, như vậy cũng không phải lo lắng nhiều như vậy.

Trúc Đạp Vũ lắc đầu: "Nhiều lắm cũng chỉ có thể ném những vật thể có hình dạng ra ngoài thôi, nếu sử dụng nội lực, thì đó cũng chỉ là một luồng sức mạnh hư ảo, không thể đánh ra ngoài."

"Chúng ta ném vũ khí ra ngoài không được sao?" Hạ Tử Lăng không cam lòng hỏi.

"Người có thể khống chế vũ khí quay trở lại sao, nếu như không có vũ khí, thì chiến đấu thế nào?" Lam Giác Phong chỉ tiếc rèn sắt không thành thép.

Hạ Tử Lăng chỉ nhàn nhạt nhìn hắn một cái, không nói chuyện nữa, cúi đầu cũng không biết đang nghĩ cái gì.

"Được rồi, các người đừng âm ỉ nữa, ta có biện pháp!" Giọng nói lạnh lùng của Bạch Vũ Mộng vang lên đã ngắt ngang mọi người. Nàng lấy vài quả bánh nhỏ trong gói đồ ra, đưa cho bọn họ.

"Đây là cái gì?" Thu Hằng Duệ nghi hoặc lên tiếng hỏi, sao hắn chưa từng thấy qua thứ nhỏ nhỏ như vậy.

"Bom! Vũ khí, người thật sự quá mạnh mẽ, thứ này mà người cũng tạo ra được, lúc trước ta đã nghĩ sẽ làm một quả, kết quả còn làm cả phòng nổ tung, ngã lại thật không cam lòng." Mộ Túy Tinh cả kinh chột nói.

Bạch Vũ Mộng bắt đầu nhìn nàng một cái, cầm lấy bom trong tay, làm mẫu cho những người khác xem, bom bay đến chỗ nào, máu thịt bay tứ tung, ngay cả hài cốt cũng không còn.

Tất cả mọi người khiếp sợ nhìn uy lực vĩ đại của thứ này, đều nóng lòng muốn thử, không ngờ còn có thứ tốt như vậy.

"Các người nhắm cho trúng, ta cũng không có nhiều, chỉ có vài cái, dùng hết rồi sẽ không có nữa!" Giọng nói nhàn nhạt của Bạch Vũ Mộng đánh tan mộng đẹp của mọi người, bọn họ còn nghĩ muốn nghiên cứu một chút!

Mọi người đều cầm bom ném ra ngoài, người thuốc bên ngoài đã không còn lại bao nhiêu, Lam Hạo Thần giải quyết vài người còn thừa lại, mọi người lại tiếp tục khởi hành.

Chờ mọi việc lắng yên, một đội hắc y nhân đi tới nơi này, nhìn máu thịt khắp nơi, máu chảy thành sông, đều cực kỳ khiếp sợ, đặc biệt là cách chết của bọn họ, dù là nam tử, cũng không nhận được mà nôn mửa.

Nhưng một chút dấu vết cũng không có, nhìn không ra cái gì tạo thành cảnh tượng này.

"Đáng chết, nhiều người như vậy cũng không giết được bọn họ, lại để bọn họ chạy thoát, hừ, lần sau, xem các người còn may mắn chạy thoát như vậy không." Thủ lĩnh hắc y nhân hung hăng nói xong liền vội vàng rời đi.

"Vũ khí, may mắn vừa rồi người thanh lý mọi dấu vết chúng ta để lại, nếu để người đứng phía sau điều tra ra thuốc nổ này, thiên hạ sẽ không còn thái bình!" Mộ Túy Tinh còn sợ hãi vỗ ngực.

"Lần này người còn không thành thật khai báo, rốt cục là thứ này từ đâu ra?" Hạ Tử Lăng cảm thấy rất hứng thú nắm lấy ống tay áo của Mộ Túy Tinh không tha.

Bạch Vũ Mộng bắt đầu đi lác đác: "Được rồi, chúng ta tìm một thành trấn nghỉ ngơi, chuẩn bị lại mọi thứ trước đi, thuốc nổ đã dùng hết rồi, ta làm thêm vài cái nữa, đề phòng ngừa tình huống bất trắc."

"Tinh Nhi, người đi theo giúp ta đi!" Bạch Vũ Mộng lại nói thêm một câu.

Tất nhiên Mộ Túy Tinh ngoan ngoãn gật đầu: "Ta còn chưa làm thành công được, không ngờ cũng có ngày mình tự chế bom, nếu để đám lão già kia biết, còn không bị hù chết sao!" Mộ Túy Tinh có chút đắc ý nhếch môi.

"Tinh Nhi, người còn chưa nói cho ta biết, sao võ công của người lại có thể cao như vậy?" Bạch Vũ Mộng thấy nàng lên mặt, nhịn không được mở miệng chất vấn.

Mộ Túy Tinh có chút sững sờ, một hồi lâu sau, mới chậm rãi mở miệng: "Vốn dĩ là không có, nhưng sau này, vì..." Nói tới đây, dừng một chút, giống như là nhớ tới cái gì không tốt, sau đó mới cười suy yếu: "Sau này học được rồi sau đó lại trở nên lợi hại như vậy, có phải rất hâm mộ ta không?"

Nàng lại trở về bộ dáng cọc nả lúc trước, nhưng trong mắt lại không giấu được vẻ bi thương, Bạch Vũ Mộng không đành lòng để nàng nhớ tới chuyện trong quá khứ nữa, nên không tiếp tục hỏi.

Đến khi tới một thị trấn nhỏ gần nhất, đã là chiều tối, vừa tiến vào trong thành, liền thấy Đường Ưc Ảnh muốn tìm một người để hỏi thăm, nhưng còn chưa tới gần, người nọ lại như nhìn thấy quỷ, vội vàng bỏ chạy.

Thu Hằng Duệ nhíu mày: "Sao ta lại cảm thấy nơi này là lạ!"

"Đúng, chính xác là rất quái lạ, lẽ ra quãng thời gian này phải là lúc phồn hoa nhất, sao lại yên tĩnh như vậy, quá kỳ quái mà!" Mạc Hàn Trần cũng nhíu chặt mày, nhìn mọi thứ xung quanh.

"Chắc các vị từ nơi khác đến rồi!" Đột nhiên sau lưng vang lên một giọng nói già nua, Hạ Tử Lăng bị dọa nhảy dựng lên, lại không cẩn thận nhào vào trong lòng Lam Giác Phong.

Hạ Tử Lăng vội vàng né ra thật xa, Lam Giác Phong lại không chịu buông nàng ra, lôi kéo nàng: "Sợ như vậy, còn muốn trốn xa." Rõ ràng là ánh mắt quan tâm, nhưng giọng điệu lại nhàn nhạt.

Hạ Tử Lăng vốn còn muốn né tránh, nhưng nghĩ nơi này thật u ám, có người ở bên cạnh cũng không tệ, nhíu mày, cũng không nói gì nữa.

Lúc nàng đang tự nghĩ, không hề thấy ý cười trên khóe miệng Lam Giác Phong, ngay cả Lam Giác Phong cũng không biết, vì sao hắn lại cười, chỉ đơn giản là cảm thấy vui vẻ.

Bạn đang đọc truyện *Ma Y Độc Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 98: Thành trấn kỳ lạ

Edit: susubluu

Nhìn Hạ Tử Lăng bị dọa sợ, mắt Bạch Vũ Mộng lóe ra ý nguy hiểm nhẹ, nhìn ông lão quý dị trước mắt, mắt nàng luôn đánh giá, cảnh giác không quá buông lỏng.

Ông lão nhìn thấy mình dọa người ta sợ, thấy hơi có lỗi cười: "Ta thấy cái vị lạ, chắc không phải người trong thành này, ta khuyên các vị nên nhanh chóng rời đi, nếu không cũng nên tìm một quán trọ đi, sau đó đừng ra cửa nữa."

"Vì sao? Hơn nữa sao trong thành này lại là lạ?" Giọng nói của Lam Hạo Thần có chút sắc bén.

"Ai, nơi này đã từng là một thị trấn phồn vinh, nhưng liên tiếp mấy buổi tối đều có vài người tử vong, hơn nữa cách chết..." Nói tới đây, ông lão lại không đành lòng nói thêm gì nữa, thở dài, mới nói thêm

"Ai cũng đều hoảng sợ, cho nên ai cũng đều trở về nhà sớm, bởi vì những mọi người đều bị sát hại ở buổi tối, không ai dám ra ngoài vào buổi tối nữa, các vị vẫn nên nhanh chóng tìm một chỗ để dừng chân đi!" Giọng nói của ông lão đột nhiên trở nên nghiêm túc.

"Sao? Chuyện thú vị, những cái chết kỳ kỳ như thế, ngược lại ta thật muốn nhìn thử xem là phương pháp kỳ kỳ gì." Bạch Vũ Mộng khẽ mở môi mím, cảm thấy hứng thú mở miệng.

Lam Hạo Thần cũng chiều vuốt tóc của nàng: "Được rồi, đã muốn chơi như vậy thì chúng ta tìm quán trọ ở lại chơi vài ngày đi!"

Mọi người nghe thấy giọng hần thờ ơ, đều không biết nói gì: "Hạo Thần, người chiều nữ nhân cũng không nên chiều đến vậy, ta rất sợ quý." Mạc Hàn Trần hơi sợ mở miệng, nhưng trong mắt lại không có một chút ý sợ.

Trúc Đạp Vũ miễn cưỡng tròn tròn mắt: "Ta nói này, thần y lớn như vậy rồi sao ngay cả chút chuyện nhỏ này cũng sợ, thật là rất vô dụng!"

"Người... Hừ, không so đo với người!" Mạc Hàn Trần hừ một tiếng, xoay người không để ý Trúc Đạp Vũ nữa, cho nên lúc hần xoay người không nhìn thấy vẻ âm trầm trong mắt Trúc Đạp Vũ.

Nhưng hần không thấy được, không có nghĩa là người khác không thấy được, Bạch Vũ Mộng thấy hứng thú nhìn cặp đôi trước mắt này, xem ra nàng lại có thể làm hồng nương, giặt dầy cho bọn họ.

Ông lão thấy bọn họ nói hứng thú, không dám tin nhìn nhóm người này, nhưng đảo mắt qua, nơi này nam thanh nữ tú, nhất định là có thân phận bối cảnh, dĩ nhiên ông đã khuyên bọn họ, còn quyết định thế nào là chuyện của bọn họ.

"Các vị thứ cho lão nhân nói thêm một câu nữa, tốt nhất là không nên dính vào vùng nước đục này, nếu các người cố ý muốn ở trong này, ta chỉ có thể nhắc nhở các người phải cẩn thận một chút."

Nói xong hình như vẫn lo lắng, quay đầu nhìn về phía Bạch Vũ Mộng và vài nữ tử: "Các vị cô nương cẩn thận một chút, nghe nói những người chết đa số đều là các cô nương xinh đẹp trẻ tuổi."

Nói xong cũng không quan tâm phản ứng của đám người Lam Hạo Thần, chống gậy khắp khiêng rời đi, sau lưng còn vang lên tiếng thở dài.

Bạch Vũ Mộng nhìn theo hướng ông lão rời đi, đến khi không nhìn không thấy người nữa, mới thấp giọng nói với mọi người bên cạnh: "Các người có cảm thấy ông lão này rất kỳ lạ không?"

Mọi người đều nghiêm túc, xem ra bọn họ phải điều tra cho xong chuyện này, tuy rằng nơi này là lãnh thổ của Mộ Dung Quốc, nhưng xảy ra chuyện này, bọn họ không thể ngồi yên mà không để ý.

Cho dù bọn họ vốn không xem tính mạng ra gì, cho dù là dân chúng thì cũng có khi ngu xuẩn, nhưng bọn họ lại không hy vọng để cho dân chúng vô tội bị hại.

"Chúng ta vẫn nên tìm một quán trọ trước đã!" Lam Hạo Thần nhàn nhạt đề nghị.

Mấy người tìm một vòng, rốt cuộc cũng tìm được một quán trọ chưa đóng cửa, vừa định đi vào, nhưng chương quầy đã xin lỗi bọn họ: "Các vị, làm phiền đến nơi khác đi!"

"Vì sao? Nào có chuyện mở cửa mà lại không buôn bán?" Ánh mắt sắc bén của Đường Úc Ảnh nhìn chương quầy đang cầu xin tha thứ.

"Không dối gạt các vị, trong quán trọ của ta đã chết nhiều người, không phải là ta không muốn cho các người ở lại, nhưng..."

Bạch Vũ Mộng nhìn thoáng qua chường quầy, không phải người xấu, nếu có lòng dạ đen tối, thì sẽ mặc kệ dù có người chết hay không, đều sẽ cho khách vào ở trọ.

"Không sao, ngại cứ việc sắp xếp phòng cho chúng ta!" Giọng nói của Lam Hạo Thần lạnh lùng tàn nhẫn.

Chường quầy cũng không thể đắc tội với những người trước mắt này, lấy giấy và bút mực, viết khế ước, đưa cho đám người Bạch Vũ Mộng xem qua.

"Sao? Ý của chường quầy là gì?" Bạch Vũ Mộng tỏ vẻ không hiểu.

Chường quầy có chút lúng túng, nhưng vẫn cố lấy dũng khí: "Là các người có ý muốn vào ở, nếu như có người chết, thì không thể vu vạ trên người của ta."

Bạch Vũ Mộng thấy mình cũng không thể hại một người vô tội, liền không nghĩ nhiều, đặt bút viết tên mình.

Chường quầy thấy bọn họ đồng ý, cũng không đứng đây nữa, dẫn bọn họ đến phòng khách.

Nhưng khi đi qua một căn phòng, chường quầy hoảng sợ liếc mắt nhìn bên trong một cái, như có cái gì đó rất đáng sợ.

"Đây là phòng người chết, các vị khách quan vẫn không nên đến quá gần." Nói xong lắc đầu thờ dài rồi đi, nghe chường quầy lẩm bẩm, Bạch Vũ Mộng càng thêm nghi hoặc.

Đội đến khi vào phòng, tất cả mọi người đều tụ lại quanh bàn, thảo luận xem tiếp theo nên làm cái gì.

"Ta thấy chường quầy này cũng không phải người tốt gì." Mộ Túy Tinh có chút khinh thường nói.

"Ừ, Tinh Nhi nói đúng, mỗi người ở đây đều có chút quái dị, vừa rồi là ông lão kia, còn có chường quầy lúc nãy nữa, nhìn thì như đều muốn tốt cho chúng ta, nhưng thật ra không ai biết là có mục đích gì." Bạch Vũ Mộng nhíu mày mở miệng.

"Ta không tin thật sự có chuyện kỳ như vậy, nhất định là có người làm trò quỷ, mà căn phòng kia, ta thấy cũng không đơn giản như vậy, còn chường quầy nữa." Trúc Đạp Vũ hí hóp mắt phân tích.

"Hơn nữa, các người không thấy là nơi này rất yên tĩnh sao, cho dù có người chết, cũng sẽ có người đến ở, còn nếu không có, vậy vì sao còn mở cửa, vừa rồi hẳn nói với chúng ta là nơi này có người chết, kêu chúng ta đừng ở, vậy vì sao hẳn vẫn mở cửa, lúc này nên đóng cửa mới đúng chứ?" Thu Hằng Duệ trầm trọng nói.

"Đại ca nói không sai, mọi chuyện thì như là ngẫu nhiên, nhưng lại quá trùng hợp, nơi này cách đô thành Mộ Dung Quốc không xa, nhưng vì sao không ai đến xem xét?" Lam Hạo Thần nhàn nhạt nói tiếp.

"Các người vừa nói như thế, ta cảm thấy xung quanh lạnh lẽo." Hạ Tử Lăng rút người nhích lại gần Lam Giác Phong theo bản năng.

Trong mắt Lam Giác Phong có chút ý cười, nhưng nhanh đến mức khiến người khác khó phát hiện.

"Tối hôm nay sợ là sẽ không được bình yên, mọi người đều cảnh giác một chút, một khi có chuyện gì, tốt nhất là tất cả mọi người đều tụ lại cùng nhau." Bạch Vũ Mộng nhíu mày mở miệng.

"Nếu không đêm nay chúng ta đều ở cùng nhau đi, cũng có thể hỗ trợ lẫn nhau." Hạ Tử Lăng đề nghị.

"Không được, nếu ở cùng nhau, kẻ địch sẽ đề cao cảnh giác, đến lúc đó mất nhiều hơn được, nhưng nếu phân tán lại làm cho người ta lo lắng, cho nên đêm nay đừng ngủ, một nam một nữ ở cùng một phòng."

Nghe nửa câu trước, diễn[daffn

"Vũ nhi, ngại không đùa chứ?" Trúc Đạp Vũ thử hỏi.

"Nhìn ta như đang đùa sao?" Bạch Vũ Mộng liếc mắt nhìn nàng một cái: "Tuy rằng võ công các người không kém, nhưng nếu gặp cao thủ, cũng chỉ bị đánh, các người vẫn nên tìm người bảo vệ, như vậy ta cũng có thể yên tâm một chút."

Nghe Bạch Vũ Mộng phân tích hợp tình hợp lý, mọi người cũng không thể từ chối, nhưng dù sao cũng là nam và nữ ở cùng phòng, dù thế nào cũng có chút lạ lẫm.

"Được rồi, Lam Giác Phong và Lăng nhi, ca ca và Tiểu Ảnh, còn thừa lại Mạc Hàn Trần, Vũ nhi, và Tinh Nhi, ba người các người ở cùng nhau." Bạch Vũ Mộng nhàn nhạt nói xong, lại rước lấy vẻ oán trách, nhưng nhìn thấy ánh mắt Bạch Vũ Mộng chân thật đáng tin, lại nuốt hết lời muốn nói trở về.

Bạn đang đọc truyện *Ma Y Độc Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 99: Ghét bỏ

Edit: susubluu

"Linh ngan, Linh Trần, các người dẫn ám vệ túc trực bảo vệ bọn họ!" Lam Hạo Thần nhàn nhạt nói vào không khí.

Chờ tất cả mọi người đi rồi, Lam Hạo Thần ôm Bạch Vũ Mộng ngồi trên đùi, bất đắc dĩ hỏi: "Mộng Nhi muốn làm hồng nương sao?"

"Bị chàng đoán trúng rồi, đáng được thưởng." Nói xong hôn một cái bẹn ở trên mặt Lam Hạo Thần.

"Tất nhiên, ta là ai chứ!" Mới nói vài câu, Lam Hạo Thần đã bắt đầu lên mặt, tự kỷ.

"Nhưng để Hàn, Trúc Đạp Vũ, và Mộ Túy Tinh ở cùng nhau như vậy có tốt không, đến lúc đó có gây gỗ không?" Lam Hạo Thần đột nhiên cau mày hỏi.

Bạch Vũ Mộng nhẹ nhàng nâng tay vuốt nếp nhăn trên mi hấn: "Chàng đàn sao, đương nhiên sẽ không, Mộ Túy Tinh là ai, sao nàng có thể thích Mạc Hàn Trần được, ta chỉ muốn mượn nàng để kích thích Vũ nhi một chút thôi."

"Dám mắng phu quân của nàng đàn, Mộng Nhi, cuộc sống gần đây của nàng quá dễ chịu rồi đúng không, hay là do vì phu chưa nỗ lực đủ?" Lam Hạo Thần đột nhiên nói chuyện không đúng đắn.

Bạch Vũ Mộng liếc hấn một cái: "Ta rất mệt, buồn ngủ, đừng làm phiền ta."

Thật ra Lam Hạo Thần cũng không thật sự muốn làm gì nàng, hấn muốn Mộng Nhi nghỉ ngơi một chút, lát nữa sẽ có một trận đại chiến.

"Thần, tới đây ngủ với ta." Giọng Bạch Vũ Mộng mơ hồ có chút làm nũng, tất nhiên là Lam Hạo Thần vui sướng đi qua ngủ cùng nàng, cũng không dám ngủ quá say, diễn(daffnille3[quysd0n luôn chú ý động tĩnh ở bên ngoài.

Bên này, Mạc Hàn Trần, Trúc Đạp Vũ, và Mộ Túy Tinh vào tới phòng, liền tự rót một chén trà, bọn họ không tính ngủ, cứ ngồi canh chừng như vậy.

"Ta nói này, các người thật sự không ngủ sao, kẻ bắt cóc vừa tới, nhìn thấy đèn đuốc sáng trưng, người bên trong đều không ngủ, ai còn dám tiến vào." Mộ Túy Tinh có chút buồn bực mở miệng.

"Vậy người nói xem nên ngủ thế nào?" Mạc Hàn Trần bĩu môi, nhìn nhìn hai nữ nhân trước mắt, thật sự có chút đau đầu.

"Các người ngủ đi, ta lặng lẽ ẩn thân là tốt rồi." Giọng của Trúc Đạp Vũ trầm thấp sâu sắc, nói ra quyết định của chính mình.

"Không được, nam nữ khác biệt, sao ta có thể ngủ cùng nàng ta, như vậy không phải là hủy trong sạch của ta sao?" Mạc Hàn Trần bất mãn ồ ào, nhưng trong đầu hấn nghĩ cái gì, sợ cũng chỉ có mình hấn biết thôi.

Mộ Túy Tinh cũng là người thông minh, nếu như lúc trước có chút mơ hồ, nhưng bây giờ đã thật sự thấy rõ ràng, không khỏi oán thăm, Vũ nhi cũng quá xấu mà, lại để cho nàng đến đây làm kẻ xấu.

Nhưng nghĩ lại, người xấu thì người xấu, đến lúc đó không biết bọn họ còn phải cảm tạ nàng thế nào đâu.

Nghĩ đến đây, liền háng giọng mở miệng: "Ta còn chưa nói trong sạch của ta bị người hủy, người nói ta như vậy, nghĩa là người không muốn ở cùng ta sao." Nói xong giọng có chút nức nở.

Mạc Hàn Trần thật sự sợ nàng, vội vàng bồi tội: "Ai da, bà cô của ta ời, ngài muốn thế nào?"

"Hừ! Mạc Hàn Trần thôi, Mạc Hàn Trần thôi nát, xem ta có đánh chết người không." Nói xong liền đuổi theo Mạc Hàn Trần, tất nhiên Mạc Hàn Trần sẽ không bị đánh, vì thế hai người ở trong phòng truy đuổi đánh lẫn nhau.

Trúc Đạp Vũ đứng bên cạnh thấy vậy cup mắt xuống, không ai thấy rõ cảm xúc trong mắt nàng, cứ lẳng lẳng ngồi một bên, trên người lại tỏa ra hơi thở bi thương.

Lúc đang đùa giỡn với Mạc Hàn Trần, Mộ Túy Tinh nhìn chăm chú bên này, trong mắt thoáng hiện lên sự vừa lòng và xảo quyết nhẹ nhẹ, nhưng bước chân cũng ngừng lại, lại trở lại bộ dáng như lúc trước.

"Không chơi nữa, mệt chết ta rồi, ta muốn đi ngủ." Nói xong nhìn Trúc Đạp Vũ một cái, tiếp tục nói: "Vũ nhi, ta không quen ngủ với người khác, hay là người ngủ với Mạc Hàn Trần đi."

Rõ ràng là một câu nói bình thường, nhưng lọt vào tai Trúc Đạp Vũ lại là đang vũ nhục nàng, nàng không quen ngủ với hấn nên tặng hấn cho nàng sao, mình cũng sẽ bị hấn ghét bỏ sao?

"Này, người không được như vậy, ta giống hàng hóa như vậy sao, ta khiến người ghét bỏ thế sao!" Mạc Hàn Trần bất mãn nói với Mộ Túy Tinh.

Thì ra, hẳn thật sự thích Mộ Túy Tinh, nàng nói muốn hẳn ngủ với ta, lập tức không đồng ý, thì ra... Trúc Đạp Vũ tự chế giễu.

Mộ Túy Tinh hoạt bát chớp mắt, trong ánh mắt lóe sáng như kẻ trộm: "Vũ nhi, người có mà chấp nhận một chút đi, ta sẽ núp ở phía sau quan sát, được không?"

"Chúng ta có thể núp cùng nhau." Trúc Đạp Vũ nhún mày nói.

"Không được, đột nhiên thiếu nhiều người như vậy, sẽ bị hoài nghi, người nằm một chút, được không?" Mộ Túy Tinh bắt đầu dốc sức làm nũng.

Trúc Đạp Vũ hơi bất đắc dĩ, lại không thể không nói: "Ta đồng ý có ích lợi gì." Nói xong còn hàm xúc liếc nhìn Mạc Hàn Trần một cái.

Mạc Hàn Trần chớp mắt, đột nhiên nói: "Đương nhiên ta không để ý." Nói xong liền hỏi hận, sao hắn có thể vội vàng như vậy, không phải là hủy hoại nàng sao, sao không biết suy nghĩ mà đã nói vậy chứ?

Trúc Đạp Vũ nhìn bộ dáng hắn, trong lòng càng thêm khinh bỉ, thật sự cứ tùy tiện như vậy sao?

Mọi người thương lượng xong, liền tự đi vào chỗ, Trúc Đạp Vũ lui vào trong góc, dựa lưng về phía Mạc Hàn Trần, Mạc Hàn Trần vô tội sờ mũi, không biết hắn đã đắc tội với nàng ta ở chỗ nào.

"Này, người thật sự không sao chứ, nếu không, để ta ngủ trên đất đi." Mạc Hàn Trần đột nhiên nói.

Thân ảnh ở trong góc hơi run rẩy, sau đó giọng nói hơi nức nở: "Không cần, ngủ đi."

Chuyện này làm Mạc Hàn Trần thật sự hốt hoảng, hắn không biết mình đã làm sai cái gì, không biết vì sao, nhìn thấy Trúc Đạp Vũ đang khóc, tim của hắn như bị nhéo một cái đau đớn.

Hắn nâng tay lên, như muốn an ủi nàng, lại không biết mở miệng thế nào, há miệng thờ đốc, chung quy vẫn không làm được.

Bên trong Trúc Đạp Vũ khóc càng to, nàng rất hận bản thân lúc này, rõ ràng lúc trước ngay cả khi bị người thân phản bội cũng không khóc, vì sao bây giờ lại muốn khóc.

Mạc Hàn Trần vẫn không nhịn được, vươn tay ôm lấy Trúc Đạp Vũ: "Đừng khóc." Ngoại trừ những lời này, hắn không biết còn có thể nói cái gì.

Trúc Đạp Vũ hơi xa cách một chút, lại không giẫy dụa được, rõ ràng là thích Mộ Túy Tinh, dĩ nhiên(d@fml3;quy1 l do0n nhưng vì sao lại muốn ôm mình trước mặt nàng, hắn làm như vậy không phải là đối bụng ăn đại sao?

"Người buông tay!" Giọng nói của Trúc Đạp Vũ đậm sát khí.

"Không tha, trừ khi người không khóc nữa." Sắc mặt Mạc Hàn Trần đột nhiên tức hơn, thật ra hắn không bao giờ an ủi nữ nhân.

"Mộ Túy Tinh đang nhìn đó, người đã thích nàng, vì sao còn muốn như vậy?" Trúc Đạp Vũ liếc nhìn rống lên.

Mạc Hàn Trần như bị chấn động, có chút khó hiểu nhìn nàng: "Ta không thích nàng, vì sao người lại nói như vậy?"

Trúc Đạp Vũ cứng người lại, miệng lại lắp bắp: "Không có sao..."

Dù Mạc Hàn Trần ngu xuẩn, cũng nghĩ tới chuyện gì đó, lại nghĩ đến việc hắn đối xử đặc biệt với nàng, giống như đã nghĩ thông suốt cái gì đó, nở một nụ cười, ánh mắt trở nên ôn nhu.

"Người hãy nghe cho kỹ đây, ta không thích nàng ta, về chuyện này, chẳng qua là bằng hữu cãi nhau một chút thôi, ta cũng thường xuyên đùa với đám Từ Lăng như vậy, không phải sao?"

Bạn đang đọc truyện *Ma Y Độc Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 100: Chơi đùa

Edit: susublu

Nghe thấy lời hắn giải thích, không hiểu sao lòng Trúc Đạp Vũ lại thả lỏng, cũng không biết vì sao mọi chuyện lại như thế, trong lúc nhất thời không biết phải nói cái gì.

Mạc Hàn Trần thấy nàng không nói chuyện, cũng không có tiếp tục nói nữa, càng ôm chặt nàng hơn, nhắm hai mắt lại.

Trúc Đạp Vũ giật mình, muốn giãy ra, lại nghe thấy giọng nói khàn khàn của Mạc Hàn Trần ở phía sau: "Đừng nhúc nhích!" Trúc Đạp Vũ sợ tới mức không dám nhúc nhích, thân thể cứng ngắc.

Mộ Túy Tinh núp ở chỗ tối nhìn thấy hoàn cảnh như vậy, vừa lòng nở nụ cười, cảm thấy trẻ nhỏ dễ dạy, trong lòng cũng thầm oán, ân tình bốn cô nương giúp các người, xem thử các người sẽ cảm tạ ta thế nào.

Đêm khuya, bên ngoài yên tĩnh ngay cả một âm thanh cũng không có, như là yên tĩnh trước bão táp vậy.

Đột nhiên, Bạch Vũ Mộng đang ngủ say trên giường liền mở mắt, nhìn thoáng qua Lam Hạo Thần cũng đang nhìn nàng, sau đó lại làm bộ như không có việc gì, tiếp tục ngủ.

Có một ông khói xuyên qua cửa sổ giấy, một làn khói nhẹ thổi vào, Bạch Vũ Mộng ngừng thở, trong lòng cũng lạnh lùng chế giễu, thuốc mê cũng không thuộc dạng rẻ tiền.

Sau đó chỉ thấy một cây đao men theo khe cửa vào, lén lút đẩy cửa ra, người phía sau cửa cẩn thận nhìn thoáng qua Lam Hạo Thần và Bạch Vũ Mộng có ngủ hay không, thấy họ ngủ say như vậy, mới lớn mật tiến vào.

Lam Hạo Thần cảm nhận thấy có sát khí, mở đôi mắt sắc bén ra, vươn tay bắt lấy người đang đi vào.

Người nọ không nghĩ là hai người giường không bị nhiễm thuốc mê, hơi khiếp sợ mở to mắt, không dám tin cảnh tượng trước mắt.

Cách vách cũng vang lên tiếng đánh nhau, một lúc sau, mỗi người xách một người, đẩy bọn họ vào phòng Lam Hạo Thần.

Nhìn tất cả mọi người đều không sao, Bạch Vũ Mộng thở dài nhẹ nhõm một hơi, diendaffnille3[quy1 do0n chú ý tới sắc mặt Trúc Đạp Vũ hơi không tốt và sắc mặt hưng phấn của Mộ Túy Tinh, lập tức đoán được chuyện gì đã xảy ra, bĩu môi không nói gì.

"Nói đi, các người là ai, vì sao hơn nửa đêm lại đến đây, muốn cướp của, hay là muốn giết người?" Mộ Túy Tinh cười tủm tỉm nhìn hắc y nhân, cuối cùng nói ra một câu đầy nguy hiểm.

Hắc y nhân như khinh thường nói chuyện với Mộ Túy Tinh, quay mặt qua một bên, mấy người khác cũng khinh thường giống vậy, ngậm chặt miệng không chịu nói gì cả.

"Sao? Không muốn nói sao, không sao, ta có rất nhiều biện pháp bắt người nói, thủ hạ của ta, chưa từng có ai dám không nhận tội, nói thử xem, các người muốn thử loại nào trước đây?" Mộ Túy Tinh cười như một ác ma.

Một người trong đám bọn họ có chút sợ, muốn mở miệng, lại nhìn thấy ánh mắt của thủ lĩnh hắc y nhân, không thể không ngậm miệng lại, hoảng sợ nhìn Mộ Túy Tinh.

Bạch Vũ Mộng thấy cảnh tượng này, cười cười: "Thật ra các người không nói ta cũng biết là ai, nhưng ta chỉ muốn cho các người một cơ hội cứu mạng mình thôi, nhưng các người đã không cần, vậy..." Nói xong giờ tay chém xuống, trong đó có một hắc y nhân chết tại chỗ.

Hắc y nhân nhát gan kia như bị dọa sợ, run cơ thể, trở mặt nhìn đồng bọn té trên mặt đất, nhưng nhìn thoáng qua thủ lĩnh, chỉ há miệng thở dốc, vẫn không nói gì.

Bạch Vũ Mộng cười thấu hiểu, lại có một hắc y nhân khác ngã xuống, rút cuộc tên nhát gan kia nhìn không được nữa, không để ý đến thủ lĩnh đang trừng mắt, sợ hãi nói ra người ở phía sau.

"Ta nói, ta nói... Van cầu các người đừng giết ta."

"Sao? Vậy người nói thử xem, là ai phái các người đến?" Bạch Vũ Mộng hứng thú nhìn hắn.

"Là... Là chương quầy kêu chúng ta đến, nói là nhất định các người là người giàu có, lấy bạc xong thì sẽ chia ba bảy."

Mắt Bạch Vũ Mộng tối sầm lại, có chút hàm xúc nhìn đám người trước mắt, sau đó cười, dạn dỏ một câu: "Linh Trần, dẫn bọn họ đi, trông chừng cho tốt."

Chờ tất cả mọi người đều lui xuống hết, trong phòng thu dọn lại sạch sẽ, mọi người ngồi vây quanh cạnh bàn.

"Vũ nhi, sao người không hỏi nhiều một chút, như vậy đâu giống như trộm tiền." Hạ Tử Lăng có chút không hiểu hỏi.

"Ừ, cho nên chuyện này có rất nhiều điểm đáng ngờ, chỉ là một chương quầy nhỏ nhỏ, sao có thể mời được nhiều người như vậy, huống hồ, võ công bọn họ cũng không thấp, chuyện này, sợ không đơn giản như vậy."

"Ta đã gửi thư báo cho Mộ Dung Nam, hắn sẽ nhanh chóng tới đây, chuyện quốc gia của bọn họ, chúng ta không nên nhúng tay vào, chờ hắn đến đây, thì giao cho hắn xử lý đi!" Lam Hạo Thần ngồi một bên lạnh lùng nói.

"Không phải đâu, Lam Hạo Thần, vất vả lắm ta mới gặp được chuyện thú vị, ngươi không thể làm như vậy được." Mộ Túy Tinh bất mãn oán giận.

"Vũ nhi, ngươi khuyên nhủ hắn đi, cùng lắm thì chúng ta tra xong rồi, sẽ giao lại những chuyện còn lại cho Mộ Dung Nam, ta muốn chơi đùa một chút." Mộ Túy Tinh lại xoay người làm nũng với Bạch Vũ Mộng.

Mắt Bạch Vũ Mộng sáng ngời: "Thần, không bằng chúng ta chơi đùa đi, dù sao cũng thật nhàm chán, không phải sao, coi như là thú vui tiêu khiển, chàng nói xem nếu chúng ta giúp Mộ Dung Nam, không phải hắn sẽ thiếu chúng ta một cái nhân tình sao."

Lam Hạo Thần bắt đầu cười, vươn tay gõ nhẹ vào đầu Bạch Vũ Mộng: "Được rồi, tùy nàng, muốn chơi thì chơi, dù trời có sập xuống, thì đã có ta chống đỡ cho nàng."

Bạch Vũ Mộng cười vui vẻ, Mộ Túy Tinh lại bĩu môi: "Cái này là phân biệt đối xử, cũng đừng bắt công như vậy chứ, nói như thế nào ta cũng là một đóa hoa nhỏ mềm mại mà, ài!"

Câu nói này của nàng khiến mọi người đều nở nụ cười, không khí khẩn trương dần biến mất.

Kế tiếp, không có chuyện gì xảy ra nữa, sáng sớm hôm sau, mọi người liền rời giường, không nhìn thấy chương quỳ đâu, Bạch Vũ Mộng lạnh lùng cười, cũng không để lại dấu vết gì.

"Tiểu nhị, chương quỳ của các ngươi đâu?" Giọng điệu của Hạ Tử Lăng không được tốt.

"Cô nương, ta cũng không biết chương quỳ đi đâu, sáng hôm nay rời giường đã không gặp hắn rồi." Tiểu nhị suy nghĩ một chút, mới đáp lại.

"Phải không, thật ngạc nhiên, nói như vậy là chương quỳ mất tích vô cớ sao?" Trúc Đạp Vũ chăm chọc nhìn tiểu nhị.

Tiểu nhị có chút sợ hãi, nhưng vẫn kiên trì như cũ, hắn không nhìn thấy chương quỳ, diện(dàn)[le3; Người bị đưa vào thấy mọi người đều không bị tổn hại gì, mắt lóe sáng, sau đó rất sợ hãi cầu xin tha thứ.

"Nói đi, có phải hắc y nhân này do ngươi phái tới không?" Bạch Vũ Mộng cười nghiêng ngả.

"Chuyện này..." Chương quỳ nhắm chặt mắt, như vừa đưa ra một quyết định trọng đại: "Là ta phái tới, ta thấy các ngươi có rất nhiều tiền, nên nổi ác ý, hiện tại, muốn chém muốn giết tùy ý các ngươi."

"Chúng ta cũng không nói muốn giết ngươi, ngươi cũng không cần tích cực xin xỏ như vậy, nhưng mà ngươi lại khẩn cấp muốn tự sát để diệt khẩu là vì để khỏi mang đến phiền phức sao?" Trên mặt Lam Hạo Thần đầy cười, nhưng trong mắt lại lạnh như băng.

"Hừ, tùy các ngươi nói như thế nào cũng được, dù sao người là do ta phái đến, lại rơi vào tay của các ngươi, là vận mệnh ta không tốt, các ngươi không cần phỏng đoán lung tung nữa." Chương quỳ vẫn khẳng định là hắn làm như trước, ngươi có thể nói ta mặt dày cũng được.

Bạn đang đọc truyện *Ma Y Độc Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 101: Giao dịch

Edit: susublu

Lam Giác Phong rút kiếm tùy thân ra, để ở cổ chương quỳ, chương quỳ hoảng sợ run rẩy, nhắm hai mắt lại, trên trán chảy đầy mồ hôi.

Lúc này, bên ngoài truyền đến tiếng ồn ào, cửa bị đá ra, một đám người mặc đồ quan binh xông vào, cầm kiếm chỉ vào bọn họ, bao vây mọi người lại.

Quan binh tách ra hai bên, ở giữa là một người bụng lớn phệ nệ, trên mặt còn có nụ cười không thân thiện, lại giả bộ như rất kính ngạc.

"Ồi, ở đây xảy ra chuyện gì, giữa ban ngày ban mặt lại dám giết người, còn có vương pháp hay không?" Nói xong tức giận trừng mắt nhìn đám người Bạch Vũ Mộng.

Ngoài cửa dân chúng tụ tập không ít, tuy rằng buổi tối bọn họ không dám ra ngoài, nhưng ban ngày vẫn không ảnh hưởng đến cuộc sống bình thường của bọn họ.

"Mấy người này rất lạ, chắc không phải người ở đây, bị huyện thái gia bắt được nhược điểm, sợ là mãi mãi không thấy mặt trời."

"Ta thấy mấy nữ tử đều là quốc sắc thiên hương, sợ sẽ phải chịu khổ rồi."

"Đúng vậy, đáng tiếc cho họ."

"Các ngươi than thở cái gì, nếu bọn họ không giết người, cũng sẽ không có chuyện gì, nói đến cùng, là tự bọn họ tạo nghiệt."

"..."

Lam Giác Phong nghe thấy dân chúng nói chuyện, thờ ơ nở nụ cười, càng đưa kiếm lại gần chưởng quầy: "Nói đi, ai sai khiến ngươi, nếu không nói, ngươi sẽ không thấy được ánh mặt trời ngày mai."

"Tha mạng, các vị tha mạng, ta cũng chính là người làm ăn buôn bán, các ngươi không thể đổ oan cho ta." Nói xong quay đầu nhìn về phía Huyện lệnh: "Huyện thái gia, ngươi phải thay tiểu nhân làm chủ, tiểu nhân bị oan."

Trúc Đạp Vũ nhếch môi: "Sao? Không phải mới vừa rồi ngươi thừa nhận là ngươi phải sát thủ đến... Trộm đồ của chúng ta sao?" Trúc Đạp Vũ cố ý tăng thêm âm điệu.

"Ta... Ta không có, các ngươi vu oan cho ta." Chưởng quầy run run vươn tay chỉ đám người Bạch Vũ Mộng, như cực kỳ tức giận khi bị vu hãm.

"Được rồi, không cần nói nữa, tự ta có mắt, vừa nhìn là biết chưởng quầy vô tội, diên(dafille3:quysdo0n mấy người các ngươi cùng bản huyện đến nha phủ." Mắt Huyện thái gia lóe sáng.

"A, thật là một vị quan tốt luôn nghĩ cho dân!" Bạch Vũ Mộng nhàn nhạt lên tiếng chế giễu.

"Ừ, lời này đúng ý ta..." Huyện lệnh nói được nửa câu, hình như nhận ra cái gì đó, hung tợn trừng mắt nhìn Bạch Vũ Mộng: "Đến nhà người nói cái gì đó."

"A..."

Chờ mọi người phản ứng lại, tay Huyện lệnh đã trật khớp, hấn đau khổ chinh đến nỗi khuôn mặt cũng vặn vẹo.

"Hừ, dám mắng Mộng Nhi, đúng là muốn chết, xem ra trong Mộ Dung Quốc không thiếu những kẻ bại hoại, ta thật hối hận đã ở lại đây điều tra." Ý lạnh trong giọng nói của Lam Hạo Thần có thể làm người khác đông cứng.

"Thần." Bạch Vũ Mộng nhẹ nhàng nhéo tay Lam Hạo Thần, yên lặng an ủi hấn.

"Ta nói này, các ngươi phá án thế nào vậy, người xấu không bắt lại đi bắt người tốt, vậy theo như ngươi nói, lai lịch của đám hắc y nhân là gì, chẳng lẽ là chúng ta tự biên tự diễn, tìm người tới giết mình sao?" Thu Hằng Duệ đã thật sự nổi giận, muối muội của hấn, hấn còn không dám nói nặng, tên Huyện lệnh này đúng là chó cạy thế chủ mà.

"Này... Hừ, chuyện này lát nữa nói sau, các ngươi đã thương mệnh quan triều đình, các ngươi cũng nên biết bản thân đã phạm vào tội gì đi, người đâu, giải đi cho ta." Huyện lệnh hung tợn mở miệng.

"Muốn chết!" Lừa giận cả người Mộ Túy Tĩnh đều bạo phát, rút kiếm muốn giết Huyện lệnh.

Đảo mắt thấy tất cả mọi người muốn đánh nhau, Bạch Vũ Mộng biết tình huống không đúng, vội vàng tham gia vào, giúp Mộ Túy Tĩnh.

"Đám dân này, nơi này là đâu mà các ngươi dám làm càn!"

"Chúng ta làm càn thì thế nào, nếu ngươi có bản lĩnh thì giết chúng ta đi!" Hạ Tử Lăng khinh thường thề lười với Huyện lệnh.

Huyện lệnh bị tức đến run lên, cánh tay bị trật khớp cũng đang đau, hấn không ngừng phát ra khí lạnh, ánh mắt như rắn độc nhìn chằm chằm đám người Lam Hạo Thần.

"Được rồi, đừng đánh nữa!" Bạch Vũ Mộng đột nhiên nhàn nhạt lên tiếng.

Tất cả mọi người có chút nghi hoặc nhìn nàng, chỉ có Lam Hạo Thần là sùng nịch.

"Vị Huyện lệnh này, không bằng chúng ta làm một giao dịch đi!" Mắt Bạch Vũ Mộng lóe sáng tính kế, Huyện lệnh cảm thấy sau lưng hơi lạnh.

"Điều dân ngu ngốc, bây giờ còn dám làm giao dịch với ta, các ngươi không muốn sống nữa sao?" Nói xong lại hơi sợ liếc nhìn Lam Hạo Thần một cái, sợ hấn lại ra tay với mình.

"Mạng? Nếu ngươi có bản lĩnh thì cứ tới lấy!" Bạch Vũ Mộng cười châm chọc: "Nghe nói trong huyện của ngươi đã chết vài người, như vậy đi, chúng ta giúp ngươi tra án, mà ngươi, phải toàn lực phối hợp, công lao cuối cùng cuối cùng đều là của ngươi!"

Huyện lệnh nghe thế, mắt lóe sáng, suy tư một hồi mới nói: "Thiên hạ có chuyện tốt như vậy sao, công lao thuộc về ta, các ngươi không cần gì hết, cho rằng ta ngu như vậy sao!"

"Ngu ngốc hay không là chuyện của ngươi, ta nói như thế nào thì là thế ấy, chỉ cần ngươi toàn lực phối hợp là được, mua bán không lỗ vốn như vậy nhận hay không nhận thì tùy ngươi!"

Huyện lệnh cẩn thận suy nghĩ một chút, hình như nàng nói cũng không sai, có người hỗ trợ hắn thì sao lại không làm? Huống hồ nếu để chuyện này quá âm ỉ, dần(danfile3[quysdo0n bên trên mà biết, đến lúc đó người gặp xui xẻo vẫn là hắn.

Nghĩ như vậy, vội vàng đồng ý: "Được, ta đồng ý với ngươi, hôm nay nhiều người thấy như vậy, ta cũng không sợ các ngươi sẽ đổi ý, nếu các ngươi muốn cái gì, cứ việc nói với ta."

Hắn dám nói thẳng ra, chính là biết dân chúng sẽ không đồn ra ngoài, hoàng đế ở xa, nếu bọn họ không quản tốt miệng của mình, người chịu khổ sẽ là chính bọn họ.

"Cứ như vậy đi, hiện tại, đưa chúng ta đi xem thi thể một chút." Bạch Vũ Mộng cười, nhân nhạ nói.

"Ngươi, dẫn bọn họ đi nhìn thi thể!" Huyện lệnh tùy tay chỉ một người.

Dọc theo đường đi, Hạ Từ Lăng không hiểu hỏi: "Vũ nhi, vì sao phải làm giao dịch với hắn, tự chúng ta cũng có thể tra án, như vậy không phải quá tiện nghi cho hắn sao?"

Bạch Vũ Mộng thoáng trợn trừng mắt: "Nếu không có sự giúp đỡ của bọn họ, tra án sẽ không dễ dàng, dù sao chúng ta chỉ muốn tra án, bớt một trở ngại, không phải sẽ càng tốt sao?"

"A..." Hạ Từ Lăng cái hiểu cái không gật đầu, mắt không ngừng lóe sáng: "Vũ nhi, ta thật sùng bái ngươi!"

"Này, ta cũng có thể nghĩ ra, sao ngươi không sùng bái ta một chút chứ!" Lam Giác Phong đứng một bên ề ề nói.

Bạch Vũ Mộng chớp mắt, cười đầy hàm xúc: "Ôi, ta nói này, ta là nữ, ghen cũng ghen với ta, ngươi nói xem có phải cách ăn dấm chua của các ngươi là do di truyền không!" Nói xong chớp mắt vô tội với Lam Hạo Thần.

Lam Hạo Thần bắt đầu cười, chỉ vào mũi Bạch Vũ Mộng: "Nàng nha!"

Bạn đang đọc truyện *Ma Y Độc Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 102: Sợ tóc

Edit: susublu

Đến phòng đặt tử thi, đi vào trong đầy mùi hôi thối, tất cả mọi người đều che kín miệng và mũi, người dẫn bọn họ đến chán ghét nhìn thoáng qua, giao cho một lão già rồi bước đi.

Ông lão dẫn mọi người đi vào bên trong, chỉ vào mấy tử thi: "Chính là mấy người này, các ngươi tùy ý đi!"

Lam Hạo Thần đi đến gần một người, kéo miếng vải trắng lên, cảnh tượng dưới miếng vải trắng làm tất cả mọi người đều hít một ngụm khí lạnh, ông lão thấy vậy thờ dài, đi ra ngoài.

Hình dạng người đó đã hoàn toàn thay đổi, thịt đều lòi ra ngoài, khuôn mặt đã không còn phân biệt được mắt mũi nữa, khắp người cũng giống vậy, dần(danfile3*quy[do00n người này giống như bị thiêu chết.

"Nhìn bộ dạng này hình như là bị đốt trụi." Hạ Từ Lăng hít mắt, không đành lòng nói.

"Ừ, rất có khả năng, nhưng ngươi không thấy rất kỳ quái sao, hình như bọn họ cũng chỉ là những người bình thường, cũng không có quan hệ gì đặc biệt, khi phát hiện tử thi chung quanh cũng không có dấu vết thiêu đốt?" Bạch Vũ Mộng hơi cau mày.

"Đúng vậy, lúc phát hiện bọn họ, mọi thứ chung quanh đều bình thường, cho nên mới khiến mọi người tưởng là quỷ thần tác quái, không dám ra ngoài." Lam Giác Phong kể lại chuyện hắn đã hỏi thăm được.

Lam Hạo Thần trầm chiêu: "Có thể bị thiêu chết ở chỗ khác rồi sau đó kéo thi thể đến hiện trường để mọi người phát hiện không?"

"Ừ, có lẽ là như vậy... Đợi chút, các ngươi xem!" Bạch Vũ Mộng nói được nửa câu, đột nhiên phát hiện được gì đó, ngón tay chỉ khuôn mặt của thi thể.

"Chỗ này hình như từng bị thương, có lẽ vì muốn che giấu vết đao này, mới đốt cháy thi thể, các ngươi xem, trong miệng thi thể không có những thứ tạp nhạp, nếu thật sự bị thiêu cháy thì trong miệng nhất định sẽ có những vật cản trở đường hô hấp."

"Nói như vậy, bọn họ bị giết trước, sau đó mới bị đốt, chỉ vì muốn che giấu chân tướng." Trong giọng nói của Lam Hạo Thần đầy nguy hiểm.

"Cho nên nếu chúng ta muốn phá án dựa vào hiện trường phát hiện thì cũng chỉ là sự vô bổ." Thu Hằng Duệ nhìn mấy thi thể khác, đều bị giết giống nhau, bởi vì bị cháy nên mọi thứ đều biến đổi, cho nên người thường rất khó phát hiện sự khác thường trong đó.

"Không đúng, nếu là như vậy thì sao lúc khám nghiệm tử thi lại không phát hiện chứ?" Mộ Túy Tinh nghi hoặc lên tiếng.

"Nguy rồi!" Bạch Vũ Mộng và Lam Hạo Thần cùng nói, sau đó liền nhanh chóng chạy ra ngoài.

Tìm được ông lão giữ phòng xác, hỏi xem người khám nghiệm tử thi ở đâu, mấy người liền mau chóng chạy tới đó, nhưng vẫn chậm một bước, chờ khi mọi người tới nơi thì người khám nghiệm tử thi đã chết, một kích mất mạng.

"Xem ra hung thủ vẫn nhanh hơn chúng ta một bước, hơn nữa võ công cũng không kém." Mặt Thu Hằng Duệ nghiêm trọng mở miệng.

"Mọi người chia nhau tìm xem, thử coi có không để lại chứng cứ gì không."

Mọi người tìm một vòng nhưng vẫn không phát hiện được gì, đây chỉ là một nông trại bình thường, cũng không có quá nhiều đồ, hoàn toàn không tìm được chứng cứ.

"Vũ nhi, Hạo Thần, các người mau đến đây xem, hình như trong tay người khám nghiệm tử thi cầm cái gì đó." Mạc Hàn Trần luôn đứng bên cạnh tử thi liền sốt ruột lên tiếng.

Trong móng tay của hắn có một sợi tóc, là sợi tóc màu trắng, "Xem ra hung thủ là một người khá lớn tuổi, nhưng hắn không nên sợ ý như thế mới đúng." Hạ Tử Lăng không hiểu nhìn chăm chăm sợi tóc.

"Hung thủ đúng là sẽ không sợ ý như vậy, nhưng lúc đó chúng ta đến quá nhanh, cho nên hắn không kịp xử lý tất cả những thứ này, nếu không vận mệnh của người này cũng sẽ giống mấy cỗ thi thể kia." Lam Hạo Thần lạnh lùng mở miệng.

"Ừ, xem ra nhất định hung thủ bỏ đi chưa được bao lâu, nhưng hiện tại cũng đuổi không kịp nữa, chỉ có thể theo bắt tay vào tra án từ sợi tóc này." Giọng nói của Bạch Vũ Mộng đầy hàm xúc.

"Nếu ở nơi đó thì tốt rồi, tùy tiện có thể khám nghiệm ADN, sẽ lập tức bắt được hung thủ, nhưng ở cái nơi lạc hậu này, phá án thế nào đây?" Giọng nói của Mộ Túy Tinh đầy oán giận.

Bạch Vũ Mộng tròn trừng mắt: "Người nghĩ thật tốt đẹp, còn ADN nữa, nếu không người đem cái này về, xét nghiệm không phải là xong rồi sao!"

"Vũ nhi, người đừng nói giỡn, ta cũng biết đây là chuyện không có khả năng, chẳng qua là nói vậy thôi!" Mộ Túy Tinh thè lưỡi, mặt đầy hoạt bát.

Những người khác lại nghi hoặc, ADN là cái gì vậy, sao bọn họ chưa từng nghe qua, còn có thể tìm được hung thủ ngay lập tức nữa, rốt cuộc là cái gì?

Nhìn bộ dáng ham học hỏi của mọi người, Mộ Túy Tinh bắt nhả tròn trừng mắt, muốn nàng giải thích thế nào đây.

"Đây là cách thức mà Mộng Nhi và Mộ Túy Tinh nghĩ ra khi nhàn rỗi, chẳng qua vẫn chưa thực hiện được, nếu thành công sẽ cho các người thử một lần." Lam Hạo Thần nhàn nhạt mở miệng, trong giọng nói còn có sự kiêu ngạo.

Bạch Vũ Mộng nhìn Lam Hạo Thần, khẽ cười, cảm thấy rất cảm động, hắn không hỏi nàng đó là gì, chỉ giúp nàng nói dối thôi, hắn luôn hiểu nàng nghĩ gì, không phải sao?

Mấy người đang nói hăng say, ngoài cửa có một đám quan binh xông tới, không nói hai lời liền bắt đám người Lam Hạo Thần lại.

"Các người làm cái gì vậy, Huyện lệnh các người để chúng ta tra án, sao còn bắt chúng ta lại." Mộ Túy Tinh giọng điệu không tốt.

"Các vị, các người là kẻ khả nghi giết người phụ trách khám nghiệm tử thi, theo chúng ta một chuyến đi!" Người dẫn đầu nhìn bọn họ, giống như nhìn người chết.

"Đừng chạm vào chúng ta, chúng ta tự đi." Bạch Vũ Mộng mở miệng, trước khi đi cũng quay đầu nhìn quanh phòng một vòng, sau đó nở nụ cười đầy hàm xúc.

Trên công đường, đã thẳng đường, dân chúng vây ở bên ngoài, nhìn đám người tao nhã bên trong, diễn(danf'lle3:quysdo0n nhìn không được lại bắt đầu nghị luận ồn ào.

"Ôi, đây không là mấy người buổi sáng bị bắt vì giết người sao?"

"Cái gì, bọn họ vốn không có giết người, nghe nói là huyện thái gia đổ oan cho bọn họ, hơn nữa hình như bọn họ còn lập giao dịch với huyện thái gia nữa."

"Đúng, chuyện này ta biết, lúc đó ta ở đó, bọn họ nói là hỗ trợ tìm hung thủ, sau đó mọi công lao đều về tay huyện thái gia."

"Vậy sao bọn họ lại bị bắt đến đây, ta thấy nhất định là gạt người, chẳng qua là muốn nhân cơ hội chạy trốn thôi!"

"..."

"Yên lặng!" Huyện lệnh uy nghiêm nhìn đám người phía dưới, nhìn thấy họ vẫn đứng như cũ, không vui hẳn mảy lại: "Mấy người dưới công đường, vì sao không quỳ!"

"Quý? Nếu ta thật sự quý, không biết người có chịu nổi không," Lam Giác Phong chế giễu nhìn Huyện lệnh.

"Làm càn, điều dân to gan, dám khẩu xuất cuồng ngôn, người đầu, giải bọn họ đi cho ta, đánh mỗi người hai mươi đại bản."

"Ai da, huyện thái gia tức giận thật lớn, ta cũng không cho rằng chỉ với mấy tên lính tôm tướng của của người mà có thể bắt được chúng ta." Mộ Túy Tinh bĩu môi, khinh thường nhìn khuôn mặt như mặt chó của Huyện lệnh.

"Người, các người... Muốn tạo phản sao?" Huyện lệnh phẫn nộ chỉ vào đám người trước mắt, tức đến run cả người.

"Người đầu, bắt bọn họ lại, đánh cho ta, ta không tin không trị được đám người vô pháp vô thiên như các người."

Đám người Lam Hạo Thần vừa muốn ra tay, chợt nghe thấy bên ngoài truyền đến một giọng nói uy nghiêm "Dừng tay!"

Bạn đang đọc truyện *Ma Y Độc Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 103: Hung thủ

Edit: susublu

Huyện lệnh hoảng sợ nhìn ra bên ngoài, trong đám người có một nam tử đi ra, cả người mặc hồng y, đầy phong trần mệt mỏi, nhưng không ngăn được khí thế uy nghiêm quanh thân.

Tất cả mọi người đều không rõ chân tướng, đột nhiên nhìn thấy người đến đây, chỉ có đám người Lam Hạo Thần là bĩu môi, nhàm chán nhìn nam tử đầy khí chất cao quý này.

Nam tử lấy một cái lệnh bài từ trong tay áo ra, Huyện lệnh vừa thấy liền quỳ xuống đất: "Tham kiến thái tử điện hạ, điện hạ thiên tuế thiên tuế thiên tuế."

Dân chúng vừa nghe thấy vậy đã biết thân phận của người này, cũng vội vàng quỳ xuống, đảo mắt liền có một đám người quỳ dưới đất, chỉ có đám người Bạch Vũ Mộng là vẫn đứng thẳng người như cũ, làm mọi người đều đổ mồ hôi lạnh gùm họ.

Tuy rằng thường ngày thái tử ôn nhuận như ngọc, nhưng dù sao cũng là người hoàng thất, nếu nổi giận thì dân chúng như bọn họ không thể chịu nổi.

Nhưng cảnh tượng tiếp theo lại khiến tất cả mọi người mở to hai mắt nhìn, không thể tin vào những gì mình nhìn thấy.

Chỉ thấy Mộ Dung Nam đi tới trước mặt Lam Hạo Thần, chấp tay, khách sáo mở miệng: "Chiến Vương, Chiến Vương phi, Phong vương còn có Thu thái tử, các vị đường xa đến đây, chưa kịp nghênh đón, bản cung thật hổ thẹn."

Sau khi nhận được thư, tưởng là tin tức thượng vàng hạ cám gì đó nên vốn không tính xem, nhưng sau đó không biết vì sao hắn lại xem, vừa đọc bức thư xong hắn mới biết là mấy người bọn họ đến đây nên mới ra roi thúc ngựa chạy tới, dĩ nhiên nếu bọn họ xảy ra chuyện ở Mộ Dung Quốc thì hắn sẽ không thoát khỏi trách nhiệm, huống hồ, hắn cũng có tâm tư với Bạch Vũ Mộng...

"Thái tử không cần khách sáo, chúng ta chỉ đi ngang qua đây, cảm giác nơi này không được thái bình, nên mới ở lại xem thử." Thu Hằng Duệ cũng khách sáo trả lời, mà Lam Hạo Thần và Bạch Vũ Mộng cũng chỉ gật đầu tượng trưng.

"Cái gì, vậy những cái này gọi là chuyện gì, chúng ta bị người ta cho là hung thủ giết người, người nói bộ dạng chúng ta như vậy giống kẻ xấu sao?" Lam Giác Phong bắt đầu than thở.

Huyện lệnh nghe thấy câu này liền đổ mồ hôi lạnh, sao hắn lại không biết, hắn đã đắc tội với nhiều tổ tông thế này, sớm biết như vậy, cho hắn mười lá gan hắn cũng không dám, nhìn bọn họ như vậy thì sợ là hắn khó thoát khỏi tội chết rồi.

Dân chúng cũng bị khiếp sợ, biết những người này có khí chất cao quý, nhất định không phải người thường nhưng lại không ngờ thân phận bọn họ lại tôn quý như vậy, Vương gia và thái tử hai quốc gia, đặc biệt là Chiến Vương và Chiến vương phi, thanh danh bọn họ đã lan xa, không ngờ hôm nay còn có thể nhìn thấy bọn họ, nhưng Chiến Vương cũng là người không dễ đối phó.

"Bộ dạng người không giống, nhưng người đúng là như vậy." Mộ Dung Nam oán thầm, nhưng trên mặt lại vẫn ôn nhuận như ngọc.

"Mộ Dung thái tử, dù sao chuyện này cũng xảy ra ở Mộ Dung Quốc, chúng ta cũng không nên quản nhiều, những chuyện tiếp theo giao lại cho các người." Lam Hạo Thần tỏ vẻ mọi chuyện không liên quan đến mình.

Mộ Dung Nam đen mặt buồn bực nhìn Lam Hạo Thần keo kiệt, không phải nguyên nhân là vì Bạch Vũ Mộng sao, lại mang thù như vậy?

"Ta đã biết hung thủ là ai rồi, sau khi nói xong rồi đi." Bạch Vũ Mộng buồn cười nhìn cảnh tượng trước mắt, trong lòng cũng ngọt ngào.

Tất cả mọi người kinh ngạc mở to hai mắt, chỉ có Lam Hạo Thần đã tập mãi thành thói quen, uất ức nhìn Bạch Vũ Mộng: "Mộng Nhi, sao nàng có thể giúp nam nhân này, ta ghen tị!"

Tất cả mọi người cảm giác trên đỉnh đầu bay qua một đám quạ đen, chỉ có đám người Thu Hằng Duệ là đã quen với việc này, nhìn Lam Hạo Thần thảnh thơi đắc ý, tất cả mọi người đều thấy nhưng không thể trách.

"Vậy xin hỏi hung thủ là ai?" Trên đường đến đây, Thu Hằng Duệ cũng hiểu đại khái, chuyện này không có đầu mối, hơn nữa những giả thuyết trong chuyện này cũng biết rõ ràng.

"Vậy mời Mộ Dung thái tử phái người đến phòng xác đưa ông lão canh giữ ở đó đến đây."

Ông lão kia nhanh chóng được đưa tới, thẳng đường lại lần nữa, lần này Huyện lệnh vẫn ngồi ở trên như cũ, Mộ Dung Nam chỉ ngồi bên dưới nghe xử.

Đây là lần đầu tiên Trương lão gặp trường hợp này, sợ tới mức run run, không dám ngẩng đầu lên.

"Vũ nhi, hiện tại ngươi có thể nói rồi, rốt cục ai là hung thủ!" Mộ Dung Nam xưng hô vô cùng thân thiết khiến Lam Hạo Thần âm thầm nghiêng răng.

"Hung thủ chính là Trương lão." Bạch Vũ Mộng nói rất chắc chắn.

Điều này khiến cho tất cả mọi người hoài nghi, ngay cả Mộ Dung Nam cũng không thể tin, nhưng dù sao cũng đã trải qua sóng to gió lớn nên nhanh chóng chấp nhận sự thật này.

"Chiến Vương phi, người khẳng định sao? Trương lão đã là người bước nửa chân vào quan tài, tay trái gà không chặt, làm sao có thể giết nhiều người như vậy?" Huyện lệnh dè dặt cân trọng cười.

Bạch Vũ Mộng tròn trĩnh mắt, đã biết là sẽ như thế này: "Lúc trước, khi chúng ta khám nghiệm tử thi, phát hiện trong móng tay thi thể có một sợi tóc bạc, diện tích da trên tay thi thể có vết rách, nhưng cái này không thể dùng làm chứng cứ chỉ tội Trương lão." Bạch Vũ Mộng bỗng nhiên cười khó hiểu.

"Nhưng mà, Chiến Vương phi, tuy rằng ta chỉ là một bá tánh ti tiện, nhưng cũng là một sinh mạng, sao người có thể vô duyên vô cớ hãm hại ta như vậy?" Trương lão rất uất ức.

"Nếu ta là người thì bây giờ sẽ không nói gì cả, ngươi vì quá thông minh nên đã bị thông minh hại." Bạch Vũ Mộng nhìn Trương lão, trong mắt có hàm xúc không rõ.

"Dựa vào một vật chứng này thì tất nhiên không thể khẳng định là ngươi, nhưng ngươi lại quên một điều, ngươi canh giữ thi thể, thi thể thối rữa, nhất định sẽ có mùi, mà quanh năm suốt tháng ngươi ở đó thì tự nhiên trên người của ngươi cũng sẽ dính một chút."

"Vốn dĩ ta cũng không phát hiện, nhưng khi những quan binh kia tới bắt chúng ta, ta đã ngửi thấy mùi này ở trong phòng, tuy rằng rất nhạt nhưng vẫn ngửi được, hơn nữa, trên người đám quan binh này lại không có lấy một chút."

"Thật ra chỉ cần một thời gian thì mùi này sẽ tự nhiên biến mất, đáng tiếc, chúng ta đến quá nhanh khiến cho ngươi không kịp tiêu hủy chứng cứ!" Bạch Vũ Mộng nói một hơi.

Đám người Thu Hằng Duệ kinh ngạc nghe, sao bọn họ không nghĩ thấy?

"Nhưng bây giờ mùi kia cũng đã biến mất, nói cách khác không có chứng cứ gì." Huyện lệnh cau mày nghiêm túc nói.

"Không, vẫn còn, trước khi ta đi đã vẩy một chút thuốc bột, hiện tại mùi kia chẳng những không có giảm, ngược lại còn càng lúc càng đậm hơn, nếu không tin các người có thể đi xem thử."

"A, đúng rồi, Huyện lệnh và chương quầy đều là đồng lõa!" Bạch Vũ Mộng sợ giết người không đền mạng nên nói thêm câu.

"Thật vậy không?" Mộ Dung Nam âm trầm nhìn Huyện lệnh, khiến hắn đỏ mặt hơi lạnh.

"Ha ha ha, không ngờ ta chưa bao giờ thất bại vậy mà hôm nay lại thua trên tay một tiểu nha đầu lừa đảo như ngươi, ta không cam lòng!" Trương lão điên cuồng cười, đảo mắt liền tấn công đám người Bạch Vũ Mộng.

Bạch Vũ Mộng đánh ra một chưởng, Trương lão nhanh chóng bị khống chế, hắn còn hơi kinh ngạc, không ngờ Bạch Vũ Mộng lại biết võ công.

"Đúng rồi, Huyện lệnh là giả." Lam Hạo Thần đột nhiên có lòng tốt bổ sung một câu.

Tất cả đều đã rõ ràng, Mộ Dung Nam kêu thuộc hạ bắt chương quỳ đến, tiếp theo tra hỏi bọn họ vì sao lại làm chuyện điên rồ như vậy, lúc này dân chúng cực kỳ phấn nộ.

"Thật ra, khi chúng ta vừa tới, ông lão tới nhắc nhở chúng ta không nên vào chính là Trương lão dịch dung, người và chương quỳ dùng trăm phương nghìn kế, là muốn ngăn cản chúng ta đi vào, nhưng ta lại muốn biết rốt cục các người có bí mật gì, chúng ta thật sự không sao biết được." Bạch Vũ Mộng sắc bén nhìn Trương lão

Bạn đang đọc truyện *Ma Y Độc Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 104: Chân tướng

Edit: susublu

"Ha ha, bí mật sao?" Trương lão cười điên cuồng, dù sao cũng đã bị các người bắt rồi nên không cần giả bộ nữa.

"Bí mật, hừ, ta muốn khiến Mộ Dung Quốc không được yên ổn, ta hao tổn tâm cơ giết những người đó ngụy tạo thành chuyện quỷ thần giết người, vì muốn đảo loạn cuộc sống của các, một khi dân tâm rối loạn, quốc gia này cũng không cách bờ diệt vong bao xa nữa."

"Ta không nhớ là Mộ Dung Quốc có đắc tội với người, vì sao người lại tàn nhẫn như vậy, họ đều là người đang sống!" Mộ Dung Nam không hiểu hành vi của hắn, phần nộ chất vấn.

"Không đắc tội ta sao? Ta nói cho người biết, ba mươi năm trước toàn bộ Trương gia của lễ bộ thượng thư đều bị trăm, ba trăm miệng ăn đều chết chỉ trong một đêm, nguyên nhân là vì sắp xếp thiếu một chỗ ngồi trong yến tiệc, nếu không phải lúc đó người nhà bảo vệ ta, cho người khác thế thân thì ta cũng không sống được, ngay cả hạ nhân bọn họ cũng không buông tha!" Trương lão nói xong liền rơi nước mắt, phần hận nhìn Mộ Dung Nam.

"Ba mươi năm trước..." Mộ Dung Nam thì thầm nhớ lại, bỗng nhiên nhớ tới những sổ ghi chép mà hắn đã từng nhìn thấy ở chỗ phụ hoàng, hình như là có một án tử giống như vậy, nhưng lễ bộ thượng thư phạm vào tội tham ô, bởi vì không muốn đánh mất danh dự, nên mới công bố thiên hạ là mình làm việc bất lực. Không ngờ lại để lại một mối họa lớn thế này, đã chết rất nhiều người vô tội.

"Chuyện năm đó là do phụ thân người nhận hối lộ, gây ảnh hưởng nghiêm trọng nên cả nhà mới bị xử trăm." Mộ Dung Nam nhàn nhạt giải thích ngọn nguồn, thờ dài, không nói chuyện nữa.

Trương lão không dám tin, sau năm đó hắn như phát điên, mặc cho ai nói gì cũng không thể phủ nhận sự thù hận này, thì ra mọi thứ chỉ do tự hắn hiểu lầm.

Còn về Huyện lệnh thật đã sớm bị giết chết, Huyện lệnh giả và chương quỳ đều là hạ nhân may mắn trốn thoát khỏi Trương gia, bọn họ mưu tính làm rối loạn Mộ Dung Quốc, diễn(daffinle3;quysdo0n bảo thủ cho Trương gia, nhưng thì ra mọi thứ đều chỉ đáng chê cười.

Sau khi chuyện này kết thúc, đám người Lam Hạo Thần liền cáo biệt Mộ Dung Nam, tiếp tục khởi hành, Mộ Dung Nam nhanh chân chạy về triều đình bẩm báo chuyện này cho hoàng đế Mộ Dung Quốc, người chết cũng đã được an táng xong xuôi, trợ cấp chi phí cho người nhà bọn họ.

Trước khi đi, Mộ Dung Nam oán giận mở miệng: "Nếu không phải hiện tại Mộ Dung Quốc rối loạn, Mộ Dung Tích Lạc có ý đồ mưu phản, ta cũng sẽ đi cùng các người, còn có thể bảo vệ Vũ nhi."

Đương nhiên, lời này của hắn khiến cho Lam Hạo Thần tức giận nhìn chằm chằm hắn, kéo Bạch Vũ Mộng nhanh chân rời đi.

Mộ Dung Nam u ám nhìn đôi nam nữ đi càng lúc càng xa, về u ám trong mắt bỗng nhiên được hòa tan, biến thành ý cười ảm áp, trong ý cười cũng có sự chúc phúc.

—— phân cách tuyến ——

Đi được mấy ngày, dọc theo đường đi đều rất yên tĩnh giống như là sự bình yên trước khi bão táp kéo tới, hôm nay, rốt cục mọi người cũng tới được lãnh thổ của Bồng Lai Đảo.

"Vị trí Bồng Lai Đảo thay đổi thất thường, vốn dĩ không có cách nào tìm được vị trí thật sự của nó, trước tiên chúng ta ở lại đây đi, chuyện còn lại cũng chỉ có thể chờ vận may thôi." Mộ Túy Tinh nhìn mặt biển mênh mông vô bờ bến, giọng điệu hơi mờ mịt.

Đến một thị trấn nhỏ kế bên, tìm một chỗ để ở lại. Dân chúng nơi này rất chất phác, dân chúng đều dựa vào công việc đánh bắt cá để sống, mặc dù cuộc sống rất mệt mỏi, nhưng lại thoải mái.

Mọi người nghỉ ngơi một đêm liền quyết định đi tìm kiếm Bồng Lai Đảo, nhưng lại giống như mò kim đáy bể, muốn tìm được nó thật sự rất khó.

Đi tới bờ biển, không có quá nhiều người, ngư dân đã đi đánh bắt cá từ sớm, Lam Hạo Thần tìm được một con thuyền lớn, cho thuyền phu một ít tiền, kêu hấn lái thuyền đưa bọn hấn rời bến.

Gió biển thổi vào mang theo chút mùi tanh, Bạch Vũ Mộng dựa vào lan can, ngắm nhìn mặt biển xa xa, suy nghĩ bay đi rất xa.

Chẳng bao lâu sau, nàng cũng rời bến chơi đùa cùng mấy nữ nhân, cho dù là đang làm nhiệm vụ, cùng một thú vui như vậy nhưng lúc này cảnh còn người mất.

"Mộng Nhi, bên ngoài rất lạnh, vào trong thôi." Phía sau vang lên giọng nói quan tâm, Bạch Vũ Mộng cười thoải mái, đúng vậy, những thứ này đều đã qua rồi, nên bị chôn sâu vào trong lòng, lúc này, nàng có nhiều bằng hữu như vậy, còn có người nhà, người yêu, nàng còn có gì chưa thỏa mãn nữa?

Đi ra ngoài một chuyến, nhưng không thu hoạch được gì, mọi người có chút ừ rừ quay trở về, về lại bến tàu liền thấy một đám người vây ở đó, họ cũng không thích xen vào việc của người khác, nhưng Mộ Túy Tinh đột nhiên thấy hiếu kỳ, nhiều năm không đi ra ngoài, khiến cho nàng cảm thấy hứng thú với rất nhiều thứ.

Chen qua đám người, liền thấy một tiểu cô nương ở giữa, cúi đầu đang đùa nghịch cái gì đó, trước mặt của nàng có một con cá voi đang hấp hối.

"Chắc chắc, tiểu bằng hữu, ngươi làm gì vậy!" Mộ Túy Tinh đi lên cảm thấy hứng thú hỏi.

"Ngươi đúng là ngu ngốc, không thấy ta đang cứu nó sao?" Giọng nói của nữ hài giòn tan khiến người ta không thể tức giận, giọng nói khinh bỉ cũng làm cho người ta nghiêng răng nghiêng lợi.

"Được rồi." Nữ hài vỗ tay, kêu mọi người xung quanh giúp đỡ thả cá voi về biển, đứng lên, chuẩn bị rời đi.

Lúc này ngồi xổm nên nhìn không rõ, bây giờ đứng lên, mới phát hiện gương mặt nữ hài tử này khác đẹp, váy hồng nhạt, tóc búi như cái bánh bao, điển(daffnle3

Mộ Túy Tinh đột nhiên nhú mày, thế nào cảm thấy này nữ hài có chút quen thuộc, ý niệm chợt lóe lên, lại nhớ không dậy ở nơi nào gặp qua.

"Tiểu muội muội, có phải chúng ta đã từng gặp nhau rồi không?"

Nữ hài tròn trĩnh mắt: "Phương pháp gạt người của người quá cũ rồi, tuy rằng ta biết mình trời sinh ra đã khuynh quốc khuynh thành, nhưng ta không có hứng thú với nữ tử."

Mộ Túy Tinh vừa nghe thấy lời này, khóe bốc lên đỉnh đầu, có thể đọc miệng như vậy ai dám nói con nhóc này là một tiểu hài tử, hơn nữa nhìn cách nàng cứu cá voi, vừa nhìn là đã biết không phải dạng vừa.

"Tiểu muội muội, vừa rồi ngươi sử dụng cách gì để cứu cá voi vậy?" Bạch Vũ Mộng luôn im lặng không nói đột nhiên đi lên hỏi.

Nữ hài nhú mày thật chặt, mắt lóe lên, nàng ần nấp như vậy mà vẫn bị người ta phát hiện sao? Ngắc đầu nhìn thoáng qua người trước mắt, cũng hơi khiếp sợ.

Nhưng nàng vẫn chưa thể khẳng định, nữ hài lắc đầu: "Không phải ngươi đã thấy rồi sao, đại tỷ tỷ, bộ dạng ngươi thật đẹp, ta thật thích ngươi, chúng ta sẽ gặp lại." Nữ hài nói xong liền bỏ chạy không thấy bóng dáng đâu nữa.

"Vũ nhi, có vấn đề gì sao?" Thu Hằng Duệ cau mày hỏi, hấn cũng cảm thấy tiểu cô nương vừa rồi là lạ.

"Ừ, vừa rồi nàng ta nhân lúc không ai chú ý, rắc một ít bột phấn lên miệng vết thương của cá voi, cụ thể là gì thì ta không biết, nhưng nhất định không tầm thường cho nên nàng mới yên tâm kêu người ta thả nó đi."

"Một tiểu cô nương thì làm sao có thể có được bản lĩnh lớn như vậy, có thể cứu sống được cá voi đang hấp hối." Hạ Từ Lăng đứng bên cạnh không dám tin, cảm thán.

Bạn đang đọc truyện *Mã Y Độc Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 105: Duẫn Tuyết Nghiên

Edit: susublu

Mấy người trở về đến khách sạn nghỉ ngơi một đêm, quyết định ra ngoài đi dạo, hỏi thăm chuyện của Bồng Lai Đảo, sau đó lại đi tìm, ít nhất sẽ đỡ phải đi lung tung.

Đi trên đường, nơi nơi đều là những cử hàng nhỏ buôn bán náo nhiệt không thua gì những thành thị lớn, trên mặt mỗi người đều có ý cười ôn hòa, so với những thành thị lớn đầy rối loạn kia thì ở đây thoải mái hơn nhiều.

Nhưng chỉ cần là nơi có người thì sẽ có sự tranh chấp, cho dù người có giản dị thì vẫn sẽ có những kẻ tiểu nhân gian trá.

Trước một tủ lâu đông như quầy hội, một nữ hài cầm một gói đồ không buông tay, một tiểu nhị dắt tay nàng đến một chỗ khác, hai người đang tranh chấp cái gì đó.

Bạch Vũ Mộng nhận ra đó là nữ hài từ ngày hôm qua, lòng hiếu kỳ nổi lên, nàng đi qua.

"Này, người làm gì đó đây là túi đồ của ta, sao người có thể cướp bóc giữa ban ngày ban mặt chứ?" Nữ hài bất mãn hừ.

"Cái gì mà đồ của người, rõ ràng túi đồ này là do người trộm của khách, một tiểu hài từ như người thì lấy đâu ra nhiều tiền như vậy?" Tiểu nhị lập tức phản bác.

Đám người Bạch Vũ Mộng lập tức hiểu rõ, một đứa nhỏ ra ngoài mang theo nhiều tiền, khi bị người ta nhìn thấy sẽ nổi lòng tham, hẳn nhìn thấy nàng là một đứa nhỏ liền muốn ức hiếp nàng.

Hơn thế nữa, nàng cũng chỉ là một đứa nhỏ, sợ là được người nhà bảo vệ quá tốt nên không rành thế sự, nên khi gặp phải chuyện này mới rối loạn như thế.

"Người ở đây sao, rốt cục ta cũng tìm được người, túi đồ ta giao cho người đâu rồi?" Bạch Vũ Mộng kinh hi kêu lên, hỏi.

Nàng nhìn ra Bạch Vũ Mộng đang giúp nàng, bất mãn hừ một tiếng: "Còn không phải tại cái tên xấu xa này sao, hẳn dám trộm đồ của ta, hẳn muốn lấy tiền của ta."

Mắt Bạch Vũ Mộng sắc bén nhìn tiểu nhị, tiểu nhị bị ánh mắt của nàng dọa sợ, diển(dafille3[quydo0n nhìn túi đồ của nàng, bọn họ nhiều người như vậy, khí thế quanh người lại mạnh mẽ sợ là hẳn không đắc tội nổi, vội vàng làm bộ khinh thường nhìn bọn họ một cái rồi ngẩng cao đầu quay trở về.

"Thật không biết hẳn đắc ý cái gì, chỉ biết giả bộ!" Mộ Túy Tình ghét bỏ bĩu môi.

"Đại tỷ tỷ, chúng ta lại gặp mặt rồi!" Nữ hài cười đáng yêu, lộ ra hai cái răng.

"Bây giờ người có thể nói cho ta biết người là ai được không?" Bạch Vũ Mộng không biết nói gì nhìn đứa nhóc đáng yêu không thôi.

Đứa bé suy nghĩ rồi nói: "Tỷ tỷ, người có thể gọi ta là Nghiên Nhi, ta trộm đồ chạy ra khỏi nhà, tỷ tỷ phải giúp ta giữ bí mật." Nói xong hoạt bát chớp mắt.

"Một đứa bé như người chạy ra khỏi nhà mà không sợ người xấu bên ngoài sẽ bắt người sao, nói không chừng, chúng ta cũng là người xấu." Không biết vì sao Thu Hằng Duệ lại lấy thích thú với đứa nhỏ này.

"Ta không phải tiểu hài tử, hơn nữa, ta còn có pháp bảo, các người cũng không phải người xấu, vì sao ta phải sợ!" Dẫn Tuyết Nghiên không vui trợn trừng mắt.

Thu Hằng Duệ sờ mũi, đây là lần đầu tiên hẳn bị một đứa bé ghét bỏ.

"Tỷ tỷ, ta có thể đi theo các người không, người xem, một đứa bé như ta ở bên ngoài một mình sẽ rất nguy hiểm." Dẫn Tuyết Nghiên đột nhiên tỏ vẻ đáng thương.

Khóe miệng mọi người co rút, vừa rồi là ai nói bản thân không phải tiểu hài tử nên không sợ, là bọn hẳn nghe làm sao?

Bạch Vũ Mộng sờ đầu Dẫn Tuyết Nghiên, cười cười, nói được rồi kéo Dẫn Tuyết Nghiên đi cùng.

"Tỷ tỷ, người không sợ ta có mục đích không tốt sao?" Dẫn Tuyết Nghiên đi tới đi lui, đột nhiên ngẩng đầu nghi hoặc hỏi.

"Ừ, ta cũng không biết, chỉ thấy thích người rồi sau đó, cảm thấy trên người người phát ra một cảm giác thân cận." Bạch Vũ Mộng lắc đầu, nghi hoặc nói.

Dẫn Tuyết Nghiên còn tưởng là cái gì, đột nhiên cảm thấy sau lưng lạnh lẽo, quay đầu lại thì nhìn thấy sắc mặt Lam Hạo Thần tối đen trầm xuống, nhìn chăm chăm tay Bạch Vũ Mộng và Dẫn Tuyết Nghiên.

Hình như Bạch Vũ Mộng cũng cảm nhận được, quay đầu lại nhìn thấy biểu cảm của Lam Hạo Thần, liền thảm máng không tốt, vô tội chớp mắt lấy lòng nhìn Lam Hạo Thần.

Dẫn Tuyết Nghiên đắm chiêu nhìn bọn họ một cái, cười hi hi nói: "Đại ca ca. Người nắm tay còn lại của tỷ tỷ là được rồi!"

Bạch Vũ Mộng hơi kinh ngạc nhìn Dẫn Tuyết Nghiên, sau đó khóe miệng co rút, từ khi nào mà tay của nàng biến thành hàng hóa mặc cho người ta tranh giành vậy?

Nhìn một trái một phải nắm chặt tay mình, còn có khuôn mặt cứng ngắt của Lam Hạo Thần, diễn(danfle3 Sắp xếp phòng cho Duẩn Tuyết Nghiên xong, mọi người liền tự về phòng nghỉ ngơi.

Trong phòng, Duẩn Tuyết Nghiên nằm chán nằm lên bàn, "Hoằng Nghi, người có cảm thấy tỷ tỷ rất giống một người hay không." Duẩn Tuyết Nghiên nói chuyện với không khí.

Đột nhiên có một bóng người xuất hiện trong phòng, đứng cứng đờ ở bên cạnh bàn, "Giống!" Chỉ nói ra một chữ đầy lạnh lùng.

"Ta nói này, người có thể nói nhiều hơn một chút hay không, ta dẫn người ra đây là muốn cho người hoạt bát thêm một chút, sao một chút tác dụng cũng không có vậy." Duẩn Tuyết Nghiên chỉ tiếc rên sát không thành thép.

"Nam nhân bên cạnh tỷ tỷ của người rất lợi hại, nếu không phải ta dùng linh lực để ẩn giấu bản thân thì thiếu chút nữa đã bị hấn phát hiện rồi." Hiếm có khi Hoằng Nghi nói liên tục như vậy.

"Đúng vậy, cũng không xem thử coi nàng là tỷ tỷ của ai." Duẩn Tuyết Nghiên hơi kinh ngạc nhưng đồng thời cũng khoe khoang.

Hoằng Nghi không nói gì trừng mắt nhìn nàng một cái, ném ra một câu: "Cẩn thận vẫn tốt hơn." Nói xong liền ẩn thân vào chỗ tối.

Ngày hôm sau, mọi người chuẩn bị rời đi, Duẩn Tuyết Nghiên nhìn bọn họ chuẩn bị, có chút nghi hoặc hỏi: "Các người muốn đi đâu?"

"Chúng ta muốn rời khỏi đây để đi tìm Bồng Lai Đảo, Nghiên Nhi, người ngoan ngoãn ở lại chỗ này, không được chạy lung tung, biết không?" Bạch Vũ Mộng xoa tóc của nàng, cẩn thận dặn dò.

"Bồng Lai Đảo..." Duẩn Tuyết Nghiên thì thào nhớ kỹ, trong mắt đầy rồi rầm, rốt cục nàng có nên nói cho bọn họ biết không, tỷ tỷ đối xử với nàng rất tốt, nhưng nàng lại không muốn về sớm như vậy.

"Được rồi, Nghiên Nhi, người mau đi vào đi, chúng ta phải đi rồi." Giọng Lam Hạo Thần nhàn nhạt, nhưng vẫn có thể nghe ra một chút dịu dàng, hấn cũng rất thích tiểu nha đầu tinh quái này.

"Tỷ tỷ, các người dẫn ta theo được không, ta cũng muốn đi chơi một chút." Duẩn Tuyết Nghiên bỗng nhiên hưng phấn nói.

Mọi người không đồng ý nhủ này, lần này nếu bọn họ không tìm thấy thì thôi, nhưng nếu tìm được thì nhất định phải đi vào, vị trí của Bồng Lai Đảo thay đổi thất thường, nên phải lập tức đi vào, nếu mang theo Nghiên Nhi, chẳng phải sẽ đẩy nàng vào nguy hiểm sao?

"Nghiên Nhi, người ngoan ngoãn một chút được không, chúng ta sẽ nhanh chóng trở về, nơi đó rất nguy hiểm, không thích hợp với người."

"Không được! Các người đều có thể đi, vì sao ta không thể đi, ta cũng có võ công, ta cũng có thể tự bảo vệ bản thân, các người dẫn ta đi cùng đi!" Duẩn Tuyết Nghiên lại sử dụng đòn sát thủ làm nũng của nàng.

Bạn đang đọc truyện *Ma Y Độc Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 106: Băng Liên

Edit: susublu

Bạch Vũ Mộng có chút bất đắc dĩ, sao đứa nhỏ này lại quật cường như vậy?

"Đừng náo loạn, Nghiên Nhi, thật sự rất nguy hiểm, người ngoan ngoãn ở đây chờ chúng ta trở về đi, nếu không chúng ta sẽ không cần người nữa." Giọng Lam Hạo Thần đột nhiên trở nên nghiêm khắc.

Mắt Duẩn Tuyết Nghiên rung rung, đầy uất ức nhìn Lam Hạo Thần, lên án hấn không có tình người.

Lam Hạo Thần thở dài, xoay người xoa đầu Duẩn Tuyết Nghiên: "Nghiên Nhi nghe lời được không, không phải chúng ta không muốn dẫn người theo, mà là khuyên đi lần này lạnh ít dữ nhiều, ta không thể để cho người mạo hiểm."

Thấy không thuyết phục được Lam Hạo Thần, mắt Duẩn Tuyết Nghiên đầy nước mắt, nhìn Bạch Vũ Mộng, Bạch Vũ Mộng kiên quyết lắc đầu, kiên trì có chung ý nghĩ với Lam Hạo Thần.

"Hừ, các người đều không thích ta, ngay cả nguyện vọng nhỏ nhỏ này cũng không hoàn thành cho ta." Duẩn Tuyết Nghiên chu miệng, trừng mắt nhìn Lam Hạo Thần và Bạch Vũ Mộng.

Thu Hằng Duệ nhìn hai người lớn và một đứa trẻ đầu võ mồm, không nói gì bĩu môi: "Nghiên Nhi, người nghe lời ca ca tỷ tỷ đi, chờ chúng ta trở về sẽ

dẫn người đi ăn."

"Ta không thèm, ta không phải là đứa bé, hơn nữa, trên biển ta hiểu biết nhiều hơn các người, không đưa ta theo các người sẽ hối hận."

Nghe vậy, tất cả mọi người có chút kinh ngạc nhìn Duẫn Tuyết Nghiên, sao nàng lại quen thuộc đường biển? Điều này không phải là...

"Nghiên Nhi, nói cho tỷ tỷ biết, sao người lại quen thuộc đường biển?" Hạ Từ Lăng tươi cười, thân thiết hỏi.

Duẫn Tuyết Nghiên bĩu môi: "Các người cũng không biết, ta thường xuyên trốn nhà ra ngoài, nhiều lần đi trên biển, tất nhiên là hiểu rõ hơn các người." Duẫn Tuyết Nghiên tùy tiện bịa lý do.

"Phải không, vậy được rồi, vậy cho người đi theo cùng nhưng là một khi có nguy hiểm, người phải theo sát ta, không thể tự tiện làm bừa." Bạch Vũ Mộng nghiêm túc dặn dò.

"Dạ dạ." Duẫn Tuyết Nghiên vội vàng gật đầu.

"Người, bảo vệ chủ nhân người cho tốt!" Bạch Vũ Mộng đột nhiên lại nói với không khí, Hoàng Nghi ẩn thân từ một nơi bí mật run rẩy, thiếu chút nữa đã rơi xuống.

Hắn còn tưởng rằng bọn họ không phát hiện ra mình, nhưng thì ra đã sớm phát hiện rồi, chỉ là không nói ra thôi.

"Tỷ tỷ, người phát hiện khi nào vậy?" Duẫn Tuyết Nghiên có chút buồn bực nhìn Bạch Vũ Mộng, ngược lại trừng mắt nhìn Hoàng Nghi một cái, ẩn thân cũng không làm tốt.

"Ngay từ lần đầu tiên nhìn thấy người, ta thấy hắn không có địch ý với người nên cũng không nói ra."

Duẫn Tuyết Nghiên ngửa mặt lên trời thở dài, Hoàng Nghi, sao người lại vô dụng như vậy, diện(daffnille3

"Oa, thì ra người còn có hộ vệ, ừ, trách không được người có thể lớn mật ra ngoài chơi." Hạ Từ Lăng cả kinh cảm thán.

"Hắc hắc..." Duẫn Tuyết Nghiên ngượng ngùng sờ đầu, cười không nói gì.

"Ôi, nếu người muốn hộ vệ ta có thể cho người mười tám người, có cần thiết phải kích động như vậy không?" Lam Giác Phong nhin không được xen mồm vào.

"Ta không cần, người không phải người tốt, hộ vệ của người tất nhiên cũng không phải thứ gì tốt." Hạ Từ Lăng thề lười, chạy đi.

Không biết từ khi nào mà quan hệ giữa bọn họ đã trở lại như lúc trước, ngẫu nhiên xen mồm vào, đấu khẩu một chút, bắt đầu từ cái thị trấn quý dị kia sao? Có lẽ là vậy, nhưng có gì đã thay đổi, có gì vẫn như cũ thì chỉ có bọn họ biết thôi.

Cho dù hai người vẫn như cũ, nhưng mọi người đều nhìn ra, giữa bọn họ vẫn bị ngăn cách bởi thân phận, chung quy là cũng có thay đổi, có lẽ không hề có thân phận nào ngăn cách cả, chính Hạ Từ Lăng tự dựng lên một bức tường lấy cớ là thân phận thôi.

Bạch Vũ Mộng không nói gì nhìn hai người, tất nhiên nàng cũng phát hiện ra quan hệ giữa hai người bọn họ có sự thay đổi, nhưng nàng cũng khó mà nói được, dù sao cũng là chuyện riêng của bọn họ, nàng là người ngoài cũng không nên nói gì cả.

Nhưng có vài chuyện, trong nhà chưa tỏ, ngoài ngõ đã tường, người ngoài cuộc tỉnh táo còn người trong cuộc thì u mê, có lẽ ngay cả chính bọn họ cũng không biết bản thân mình đã rơi vào thế cục như thế nào.

....

Lần này Lam Hạo Thần thuê một con thuyền lớn hơn, bọn họ phải ở trên biển nhiều ngày nên đã chuẩn bị tốt thức ăn nước uống, nếu lần này không đạt được mục đích thì không từ bỏ.

Ở trên biển, mọi người di chuyển không mục đích, không biết nên đi theo hướng nào, mắt Duẫn Tuyết Nghiên quay tròn, đột nhiên cười mở miệng.

"Tỷ tỷ, chúng ta đi hướng này!" Duẫn Tuyết Nghiên chỉ vào một hướng, tùy ý nói.

Bạch Vũ Mộng nhìn nàng một cái, dù sao cũng không biết nên đi đâu nên đi theo nàng.

Thuyền chạy một hồi, vẫn không phát hiện được gì, hai tay Duẫn Tuyết Nghiên chống cằm tựa vào thành thuyền, nhìn mặt biển mờ mịt bát ngát phía trước, lâm vào trầm tư.

Rất cục có nên nói cho tỷ tỷ biết hay không, nhưng nàng lại không muốn về sớm như vậy, đến lúc đó phụ thân lại trách móc mình, nhưng nhìn tỷ tỷ đối tốt với mình như vậy nếu nàng thỏa mãn nguyện vọng của bọn họ chắc cũng không phải là chuyện lớn gì đi!

Nhưng Bồng Lai Đảo không cho người ngoài đi vào, nếu mình tự tiện mang người ngoài vào, có phải sẽ khiến cho người trong tộc phản kháng, đến lúc đó đám người tỷ tỷ bị thương sẽ không tốt lắm. Hơn nữa, nếu tỷ tỷ biết mình lừa bọn họ...

"Ai, rốt cục ta nên làm cái gì bây giờ?" Duẩn Tuyết Nghiên nhíu mày thờ dài, không biết nên làm thế nào cho phải.

"Nghiên Nhi, bên ngoài lạnh lẽo, mau vào trong đi, đến giờ cơm rồi!" Tiếng hô trong khoang thuyền vang vọng ra.

"Sao, đến liền!" Duẩn Tuyết Nghiên lên tiếng, lắc đầu, tạm thời xóa bỏ suy nghĩ này ra khỏi đầu.

"Tỷ tỷ, vì sao các người nhất định phải tìm được Bồng Lai Đảo?" Lúc ăn cơm, Duẩn Tuyết Nghiên nghi hoặc hỏi.

"Ừ, bởi vì Bồng Lai Đảo có thảo dược chúng ta muốn tìm, chúng ta cũng không chắc chắn, chỉ có thể đi thử vận may." Bạch Vũ Mộng nghi hoặc nhìn nàng một cái: "Sao đột nhiên lại hỏi như vậy?"

"A, không có gì. Là ai trong các người bị bệnh sao?" Duẩn Tuyết Nghiên rất nghi hoặc, liền(dannlee*quysdo0n chẳng qua Bồng Lai Đảo có linh khí hơn những nơi khác thôi, nhưng thảo dược thì bên ngoài cũng nên có.

Nếu thảo dược mà bên ngoài không có thì chỉ có thể là...

"Ai trong các người trúng Băng Hỏa cổ sao?" Duẩn Tuyết Nghiên đột nhiên nghiêm túc hỏi mọi người đang ăn cơm.

Mọi người nghe vậy cũng kinh ngạc, bọn họ cũng không nói là thảo dược gì, cũng chưa nói tác dụng của nó, sao Nghiên Nhi lại biết có người trúng băng hỏa cổ?

Duẩn Tuyết Nghiên nhìn sắc mặt mọi người, thấy mọi người đều hơi nhìn phía Lam Hạo Thần, vội vàng chạy đến bên cạnh Lam Hạo Thần, bắt lấy tay hắn rồi chuẩn mạch, thời gian càng lâu thì gương mặt nhỏ nhắn càng nhăn chặt lại.

"Nghiên Nhi, có chuyện gì?" Bạch Vũ Mộng lên tiếng, nàng đã mơ hồ đoán được gì đó rồi, nhưng vẫn chưa dám xác định.

Duẩn Tuyết Nghiên thờ dài, ngồi trở lại chỗ cũ, lúc này mới chậm rãi mở miệng: "Băng Hỏa cổ của Hạo Thần ca ca đã sắp không thể áp chế được rồi, sống lâu như vậy, thật là thần kỳ."

Thấy mọi người đều nghi hoặc nhìn nàng, Duẩn Tuyết Nghiên dừng một chút, mới mở miệng: "Thật ra ta là người Bồng Lai Đảo, lần này ta gạt phụ thân chạy ra ngoài, thứ các người muốn tìm là Băng Liên đúng không!"

Mắt Bạch Vũ Mộng sáng rực lên: "Nói như vậy, Băng Liên thật sự ở Bồng Lai Đảo sao?"

"Ừ, nhưng cụ thể thì ta cũng không biết, chỉ nghe phụ thân và gia gia nói qua, nếu các người muốn tìm Băng Liên, ta có thể dẫn các người đến Bồng Lai Đảo, nhưng có thể tìm được hay không thì phải xem vận may của các người, Băng Liên là bảo vật trấn giữ tộc của chúng ta, sợ là các người không dễ dàng tìm được đâu."

Bạn đang đọc truyện *Ma Y Độc Phi* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 107: Vào đảo

Edit: susublu

"Mặc kệ khó khăn bao nhiêu, chúng ta nhất định sẽ đến được đó!" Giọng Bạch Vũ Mộng kiên định.

Duẩn Tuyết Nghiên thờ dài, mở miệng nói: "Ta sẽ giúp các người, bệnh của Hạo Thần ca ca thật sự không thể kéo dài nữa."

"Được rồi, người vẫn là một đứa trẻ, không làm ra vẻ thâm trầm, chuyện này giao cho chúng ta đi!" Mộ Túy Tình không chịu nổi không khí nặng nề lúc này, xoa mặt Duẩn Tuyết Nghiên, cười mở miệng.

Bạch Vũ Mộng cũng không hỏi vì sao ban đầu Duẩn Tuyết Nghiên không nói, nàng không nói tất nhiên là có đạo lý của nàng, như vậy bản thân sẽ không hỏi nữa, nàng thật lòng coi Duẩn Tuyết Nghiên là muội muội.

Thuyền chạy lòng vòng đến khi đám người Bạch Vũ Mộng đều chóng mặt, phía trước mới loáng thoáng xuất hiện một hòn đảo nhỏ, nói là đảo nhỏ, nhưng diện tích lại rất lớn.

Duẩn Tuyết Nghiên nghiêm túc nói: "Các người đi theo ta, cẩn thận một chút, ai không cẩn thận sẽ táng thân ở Bồng Lai Đảo, còn nữa, dù nhìn thấy gì cũng không được tin tưởng, theo sát ta."

Mọi người gật đầu, lòng đầy cảnh giác, đi theo Duẩn Tuyết Nghiên, ngay khi tới gần Bồng Lai Đảo, diễndaffnille3[quydonn sương mù chung quanh càng ngày càng dày đặc, mọi người đều không nhìn rõ đối phương.

Tất cả mọi người vuron tay lên, để tránh bị lạc mắt, đến khi bước vào lãnh thổ Bồng Lai Đảo, mọi người mới nhẹ nhàng thở ra.

"Vừa rồi là cái gì, làm ta sợ muốn chết, trách không được không ai biết vị trí của Bồng Lai Đảo, đến đây sợ là không còn mạng để về." Hạ Tử Lăng thờ hồn hèn, oán giận.

"Vừa rồi tất cả những gì các ngươi nhìn thấy đều là giả, may mắn là các ngươi có đủ kiên định, nếu không, sẽ không thể đi qua lớp sương mù kia." Dẫn Tuyết Nghiên chớp mắt, bắt đầu đi nói.

"Nếu là người khác có thể ra khỏi nơi này sao? Hơn nữa, Bồng Lai Đảo của các ngươi chưa có ai từng đi ra ngoài sao?" Lam Giác Phong bĩu môi, hỏi.

"Đúng, người của Bồng Lai Đảo bình thường đều không đi ra ngoài, trừ khi có chuyện quan trọng, bọn họ sẽ xin đảo chủ một cái túi hương, đeo túi hương này vào người, sẽ không sợ sương mù."

"Đồ tốt như vậy, cho ta mấy cái đi!" Mộ Túy Tinh hưng phấn mở to hai mắt.

Dẫn Tuyết Nghiên tròn trĩnh mắt: "Ngươi đang nằm mơ sao, ngay cả ta còn không có, nếu muốn đi ra ngoài, phải xin chỉ thị của đảo chủ, mà ta là trốn ra ngoài, ngươi nghĩ rằng ta sẽ có mấy thứ này sao?"

"Vậy người tự tiện rời nơi này sẽ thế nào?" Bạch Vũ Mộng bỗng nhiên mở miệng, hỏi xong liền nhăn mày lại, sao nàng lại cảm thấy nơi này có chút kỳ lạ, hình như rất yên tĩnh.

"Ừ, thông thường thì không có ai tự tiện đi ra ngoài, vì một khi đi ra ngoài nếu có bình an trở về thì sẽ không sao, nhưng nếu mang theo người ngoài đi vào thì sẽ bị người toàn đảo trách cứ." Dẫn Tuyết Nghiên cẩn thận suy nghĩ rồi mới trả lời.

"Ôi, ta nói này, ngươi chỉ là một đứa trẻ, sao lại biết nhiều như vậy, còn dám dẫn chúng ta vào đây, ngươi không sợ bị mấy người đó mắng chết sao?" Mạc Hàn Trần nhú mi, không đứng đắn mở miệng.

"Đến lúc đó ngươi sẽ biết, ta dẫn các ngươi đi vào! Trên đường đi ta sẽ nói cụ thể với các ngươi." Dẫn Tuyết Nghiên ngẩng đầu nhìn sắc trời, thúc giục.

Dọc theo đường đi, Dẫn Tuyết Nghiên giải thích những nghi hoặc của mọi người, đến được chỗ này khiến mọi người cực kỳ vui vẻ nên líu ríu hỏi không ngừng.

"Sao ở đây không có một người nào vậy, đứng ra bọn họ phải tới để nhìn chúng ta mới đúng chứ?" Giọng nói của Trúc Đạp Vũ có chút hoạt bát.

"A, có lẽ là bọn họ vẫn chưa biết, nhưng mà có gì đó không đúng, lúc trước chỉ cần ta vừa trở về thì nhất định sẽ có rất nhiều người chào hỏi ta, dù không có cũng sẽ có người đến ép ta trở về!" Dẫn Tuyết Nghiên có chút nghi hoặc.

"Không có gì vui hơn là chờ chúng ta tự đến!" Đột nhiên Đường Úc Ảnh nói ra một câu, vài ngày nay bọn họ ở chung với nhau, tính tình của nàng cũng thay đổi rất nhiều.

"Không biết, nhưng ta sẽ đưa các ngươi đi gặp phụ thân." Dẫn Tuyết Nghiên quay đầu nhìn Bạch Vũ Mộng và Thu Hằng Duệ, trong mắt đầy hàm ý không rõ.

"Ngươi nói cho chúng ta biết vì sao lâu rồi Bồng Lai Đảo không có xuất hiện trước mặt mọi người, còn nữa, vì sao người trên đảo muốn cách xa người ngoài?" Một câu của Lam Hạo Thần đã trúng đích, hỏi ngay vấn đề mọi người đều muốn biết.

Dẫn Tuyết Nghiên nhú mày, cẩn thận hỏi ngược, mới kể lại chuyện được gia gia nghe từ trước: "Thật lâu về trước, Bồng Lai Đảo và đại lục không hề tranh đấu, mọi người luôn duy trì cục diện cân bằng, người ở Bồng Lai Đảo thuần phác thiện lương, cuộc sống rất bình yên.

Đến một ngày nọ, một người trên đảo mang theo một nữ tử hán quen ở bên ngoài trở về, thành hôn với hán xong liền đi theo tới đây, đây vốn dĩ là một chuyện nhỏ, mọi người cũng không để trong lòng, nhưng nữ tử này vốn không cam lòng ở một chỗ nhỏ nhỏ như vậy, khi nàng biết Bồng Lai Đảo có bảo bối, đã chạy ra khỏi Bồng Lai Đảo, đi ra bên ngoài, gả cho một thủ lĩnh có thế lực, còn nói chuyện về bảo bối cho bọn họ biết.

Bọn họ nổi ý xấu, liền mưu toan đi đến Bồng Lai Đảo cướp những thứ này, đảo chủ đương thời đã đoán được nên có phòng bị trước mới không bị tổn thất lớn.

Ngày đó, trời đầy khói thuốc súng, Bồng Lai Đảo máu chảy thành sông, những người đó đến đây, gặp người thì liền giết, chung quanh bờ biển Bồng Lai Đảo bị nhuộm thành một màu đỏ tươi." Nói đến này, Dẫn Tuyết Nghiên dừng một chút, như thấy được cảnh tượng thảm thiết kia, sự thâm trầm không hợp tuổi xuất hiện trên mặt nàng.

Một lát sau, nàng mới tiếp tục mở miệng: "Các vị trưởng lão trên đảo tập hợp lực lượng của mọi người lại mới có thể đánh đuổi bọn họ, nhưng nguyên khí của mọi người đều bị trọng thương nên không còn sức bảo vệ Bồng Lai Đảo.

Cuối cùng bọn họ hạ một mệnh lệnh, người Bồng Lai Đảo cả đời không thể ra khỏi Bồng Lai Đảo, bọn họ dùng hết mọi sức lực, lập nên lớp sương mù này để bảo vệ con dân Bồng Lai Đảo đời đời kiếp kiếp.

Sau đại kiếp nạn lần đó, toàn bộ dân chúng Bồng Lai Đảo đều lâm than, thật lâu sau đó, diễn*đann

Im lặng một lúc lâu, mọi người mới hồi thần lại, dân chúng là vô tội, nhưng lúc trước những người đó độc ác cỡ nào, độc ác đến mức có thể lạm sát kẻ vô tội.

“Đáng chết, có phải bọn họ không phải người không, sao có thể tùy ý giết người như vậy!” Hạ Tử Lăng phồng má, rất đáng yêu.

Lam Giác Phong nhìn bộ dạng này của nàng, mắt chợt hiện lên ý cười, tránh né mắt người khác?

"Đúng vậy, sao có thể giết người lung tung như vậy, bọn họ rất vô tội..." Bọn họ rất vô tội giống ta sao? Mộ Túy Tinh lẩm bẩm, cuối cùng không nói ra câu cuối cùng.

Bạch Vũ Mộng cảm nhận được cảm xúc của nàng, buông lỏng tay Lam Hạo Thần ra, đi lại nắm chặt tay nàng, nàng là người không giỏi biểu đạt, chỉ có thể dùng cách này để an ủi nàng.

Mộ Túy Tinh cảm kích nhìn Bạch Vũ Mộng, nở nụ cười, lắc đầu, ý bảo mình không sao.

Đúng vậy, chẳng qua là chuyện quá khứ rồi, qua thì cho qua thôi, cần gì phải chấp nhất?

Bạn đang đọc truyện *Ma Y Độc Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 108: Khiếp sợ

Edit: susublue

"Vậy người dẫn chúng ta vào đây có gây phiền phức cho người không?" Đường Ưc Ảnh bỗng nhiên nhíu mày hỏi, nếu gây phiền phức cho nàng thì bọn họ cũng không thể an tâm.

"Không sao, mỗi lần ta trốn ra ngoài, sau khi trở về phụ thân cũng chỉ khiển trách ta vài câu, lần này chắc là cũng không sao!" Nhưng câu nói cuối cùng nàng lại không giấu được sự lo lắng.

Mấy người nói xong liền đến nhà Dẫn Tuyết Nghiên, Doãn phủ. Doãn phủ là nơi lớn nhất Bồng Lai Đảo, điều này làm cho mọi người âm thầm đoán thân phận của Dẫn Tuyết Nghiên, nghĩ kỹ một chút, cũng có thể đoán được đại khái.

Vừa đi vào cửa, đã có nô tài trong phủ đi ra đón: "Tiểu thư, cuối cùng người cũng đã trở lại, lần này lão gia cực kỳ tức giận, ngài mau đi xem một chút đi!"

Dẫn Tuyết Nghiên gật đầu, dẫn mọi người đi về đại sảnh. Người làm đứng ở sau có chút kinh ngạc nhìn người tiểu thư đưa về, những người này không giống người trên đảo, chẳng lẽ...

Đi vào, Dẫn Tuyết Nghiên liền thấy một nam nhân uy nghiêm ngồi ở vị trí chủ vị, diện(daffnle3

Nhưng trước đây nàng trốn nhà ra ngoài phụ thân đều không tức giận như vậy, lần này đã xảy ra chuyện gì, chẳng lẽ phụ thân đã biết việc nàng mang theo người ngoài vào đảo rồi?

"Nghiên Nhi, con còn có lá gan trở về sao!" Nam nhân uy nghiêm mở miệng, vang như tiếng chuông, vừa nghe đã biết là người luyện công phu.

"Phụ thân, Nghiên Nhi biết sai rồi." Dẫn Tuyết Nghiên cúi đầu thấp giọng nhận sai, vụng trộm ngẩng đầu nhìn lên, thấy sắc mặt phụ thân hòa dịu đi một chút, vội vàng chạy lên kéo cánh tay hắn làm nũng.

Dẫn Hoành Triết bất đắc dĩ thở dài, nhẹ nhàng gõ đầu Dẫn Tuyết Nghiên, sùng nịch nói: "Con đó, lần nào cũng vậy, lúc nào cũng nhận sai với ta, rồi lại tiếp tục lặp lại thêm lần nữa."

Dẫn Tuyết Nghiên thè lưỡi, cười hắc hắc: "Phụ thân, phụ thân tốt của ta, người đừng tức giận, người xem không phải ta đã trở về sớm rồi sao"

Nghe vậy, Dẫn Hoành Triết nhíu mày, hoài nghi nhìn Dẫn Tuyết Nghiên: "Lần này trở về đúng lúc, nhưng mà có phải có chuyện gì gạt ta đúng không, với tính tình của con, không chơi cho đã thì sẽ không chịu trở về, sao lần này lại về nhanh như vậy?"

Dẫn Tuyết Nghiên vô tội chớp mắt: "Phụ thân, ta nói cho người biết một chuyện, nhưng người nghe xong không được tức giận."

"Vậy phải xem đó là chuyện gì, nói đi, có phải con lại gây họa gì nữa hay không?"

Dẫn Tuyết Nghiên hít sâu một hơi, giống như hạ một quyết tâm rất lớn: "Ta đưa người bên ngoài vào Bồng Lai Đảo!"

"Cái gì?!" Dẫn Hoành Triết nghe vậy kinh ngạc đứng bật khỏi ghế, sau đó hối hận vì không nghiêm khắc dạy bảo: "Con mang cái gì về cũng được, sao

lại phải dẫn người về, con tự tiện ra khỏi đảo, ta cũng còn có thể mở mắt nhắm một mắt, nhưng không được đưa người vào, mau tổng xuất đi cho ta, coi như chuyện này chưa từng xảy ra."

"Phụ thân không muốn biết vì sao ta đưa bọn họ vào sao? Ta cũng không lấy túi hương, bọn họ đều vào bằng thực lực của bản thân, không phải là dạng người vô dụng, người không thể gặp bọn họ một lần sao?"

"Vậy con nói đi, con đưa bọn họ vào đây làm cái gì, ta không nghĩ là bọn họ tò mò nên mới vào đây."

"Chuyện này... Phụ thân, ta thành thật nói cho người biết, một người trong số bọn họ bị trúng băng hỏa cổ, cần Băng Liên, cho nên ta mới dẫn bọn họ vào."

Đuẩn Tuyết Nghiên vừa nói xong, Đuẩn Hoành Triết càng khiếp sợ, lập tức đầy tức giận: "Bồng Lai Đảo này là nơi ai muốn vào thì vào sao, huống hồ còn muốn lấy Băng Liên, không thể nào."

"Phụ thân..." Đuẩn Tuyết Nghiên còn muốn nói thêm gì đó, nhưng nghe thấy bên ngoài vang lên một giọng nhân nhạ tiếng nói: "Đảo chủ, nếu như một gốc cây Băng Liên không ai cần dùng tới nó thì cũng chỉ thuần túy là một gốc cây thôi, cũng không có giá trị gì cả, nhưng nếu dùng vào đúng chỗ thì sẽ càng phát huy được tác dụng của nó, không phải sao?"

Đám người Bạch Vũ Mộng ở bên ngoài nghe rõ cuộc trò chuyện của hai người, nhanh chóng nghĩ tới thân phận của Đuẩn Tuyết Nghiên, cũng hiểu đảo chủ là người chính trực, cho nên, bọn họ mới quyết định đi vào nói chuyện thử.

Đuẩn Hoành Triết nghe thấy giọng nói, ngẩng đầu nhìn ra cửa, liền nhìn thấy một đám người thông dong đi vào, phong nhã tài hoa, nhất là hai người đi ở trước mặt, một người thì anh tuấn, một người thì trong trẻo lạnh lùng, bốn chữ khuynh quốc khuynh thành cũng không đủ để hình dung.

Ánh mặt chiếu nhân nhạ vào người bọn họ, bóng người mơ hồ, dung nhan thấp thoáng, diện(dann)Đội đến khi bọn họ hoàn toàn đi đến nơi, Đuẩn Hoành Triết mới nhìn rõ khuôn mặt của hai người phía trước, nhưng khuôn mặt đó...

Đuẩn Hoành Triết rất khiếp sợ, sau đó là nghi hoặc, ngay cả suy nghĩ cũng không thêm suy nghĩ, quay đầu nhìn về phía Đuẩn Tuyết Nghiên.

Đuẩn Tuyết Nghiên nhún vai: "Phụ thân cũng đã nhìn ra, lúc trước ta vì điều này mới đi cùng bọn họ, nhưng ở chung lâu mới phát hiện, bọn họ thật sự là người tốt, phụ thân đã nghe bọn họ nói rồi, đưa Băng Liên cho bọn họ đi!"

Đuẩn Hoành Triết lại nhìn thoáng qua Bạch Vũ Mộng, rồi mới nhìn Thần, rồi nhìn Thu Hằng Duệ ở sau lưng Bạch Vũ Mộng, mở to hai mắt ra nhìn, mọi chuyện hôm nay xảy ra đều rất mơ hồ, thậm chí bọn họ còn không thể chấp nhận.

Thấy Đuẩn Hoành Triết nhìn chằm chằm vào Bạch Vũ Mộng, Lam Hạo Thần nhăn mày lại, rồi nhìn chằm chằm Đuẩn Hoành Triết, lạnh như băng nói: "Xem đủ chưa?"

Đuẩn Hoành Triết khôi phục lại tinh thần, có chút xấu hổ nhìn bọn họ, sau đó mới chú ý tới Lam Hạo Thần, đi qua bắt mạch cho hắn, thở dài, mắt phức tạp nhìn Lam Hạo Thần, sau đó mới nói: "Nghiên Nhi, đưa bọn họ đến phòng khách đi!"

Thấy Đuẩn Tuyết Nghiên sôi nổi dẫn bọn họ ra ngoài, Đuẩn Hoành Triết nhíu mày thật chặt, sau đó đi vào trong nội viện, đến chỗ của phụ thân Doãn Đức Diệu của ông.

Ngày hôm sau, đám người Bạch Vũ Mộng vừa rời giường, liền thấy một nô tài chờ sẵn ở ngoài sân, vừa đi ra ngoài, nô tài đã cung kính đi lên chào đón: "Các vị, gia chủ cho mời." Nói xong, vờn tay ra mời.

Bạch Vũ Mộng nghi hoặc nhíu mày, sau đó nhấc chân đi theo đến phòng khách.

"Vũ nhi, người nói thử xem mới sáng sớm đảo chủ đã mời chúng ta đến đây làm gì, chẳng lẽ hắn quyết định đưa Băng Liên cho chúng ta sao?" Hạ Từ Lăng nhỏ giọng hỏi bên tai Bạch Vũ Mộng, nhưng lập tức bị Lam Hạo Thần nhìn chằm chằm.

"Không biết, đi một bước tính một bước, ta thấy đảo chủ không giống tiểu nhân âm hiểm, đi trước rồi nói sau." Bạch Vũ Mộng cũng rất nghi hoặc, không hề gạt đầu.

Chờ đến khi đến phòng khách, có một lão nhân tóc hoa râm tâm trạng rất tốt ngồi ở chủ vị, ánh mắt lão nhân nhìn ra cửa, giống như đang chờ cái gì đó.

Khi lão nhân nhìn thấy rõ khuôn mặt Bạch Vũ Mộng, mở to mắt ra, trong mắt cũng đục ngầu nước mắt, kích động nhìn Bạch Vũ Mộng và Thu Hằng Duệ.

Bạn đang đọc truyện *Ma Y Độc Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 107. Miao Shan

Edit: susubluu

Mọi người thấy kỳ quái với phản ứng của ông, một Duẩn Hoành Triết còn chưa tỉnh, hiện tại ngay cả lão nhân này cũng nhìn đến bọn họ với biểu cảm này, không phải trên mặt bọn họ đều nở hoa chứ?

Lam Hạo Thần nhìn phản ứng của hai người kỳ quái, nghĩ về suy đoán của bản thân, liền(daffnille3 "Có phải các người quen Mộng Nhi không, hoặc là quen người nào đó giống với Mộng Nhi không?" Nói xong nhìn thoáng qua hai người đang kích động đây ả ý.

Bị hỏi như vậy, hai người đều nhìn về phía Lam Hạo Thần, lão nhân dịu dàng nhìn Bạch Vũ Mộng: "Đứa nhỏ, người tên là gì?"

Bạch Vũ Mộng bị hỏi hơi khó hiểu, vốn không muốn trả lời, nhưng không biết vì sao khi nhìn thấy lão nhân này thì lại không thể từ chối: "Bạch Vũ Mộng!"

"Bạch Vũ Mộng... Tên rất hay..." Lão nhân lầm bầm.

"Phụ thân, có phải nàng là..." Duẩn Hoành Triết nói một nửa liền dừng lại, sau đó nhìn thoáng qua Thu Hằng Duệ: "Vị này, bộ dạng thật sự rất giống..."

"Rốt cục là có chuyện gì xảy ra?" Bạch Vũ Mộng thật không thích cảm giác mù mờ không biết gì này.

Lam Hạo Thần yêu chiều sờ tóc của nàng: "Mộng Nhi, nếu ta đoán không sai thì bọn họ chính là cậu và ông ngoại của nàng." Lam Hạo Thần bỗng nhiên cười ôn nhuận.

"Cậu? Ông ngoại..." Bạch Vũ Mộng nghi hoặc nhìn Lam Hạo Thần, muốn xem thử có phải hắn đang đùa không.

"Tiểu tử thông minh! Chắc người là phu quân của Vũ nhi, quả nhiên rất xứng với Vũ nhi." Doãn Đức Diệu vừa lòng gật đầu, bộ dáng giống như là mẹ vợ nhìn con rể.

Lúc này dù Bạch Vũ Mộng có ngốc thì cũng hiểu, đây là, nàng đột nhiên có thêm một người cậu và một ông ngoại, nói cách khác, mẫu thân nàng đau khổ tìm kiếm đang ở đây.

Thu Hằng Duệ cũng rất khiếp sợ, thật sự là mẫu thân trong nhà sao, vì sao nàng có cảm giác không chân thực? Nếu phụ hoàng biết thì nhất định sẽ rất vui mừng!

"Sao các người biết ta là người các người muốn tìm?" Bạch Vũ Mộng bỗng nhiên không chắc chắn hỏi, nàng sợ, sợ là mình chỉ mơ tưởng.

"Con và mẫu thân con có dung mạo giống nhau, sao có thể nhận sai được? Còn con nữa, con cũng là đứa nhỏ của mẫu thân con, tuy rằng chỉ giống một chút nhưng vẫn có thể nhận ra được." Duẩn Hoành Triết nhìn nam tử trước mắt, cảm khái thở dài.

Bạch Vũ Mộng và Thu Hằng Duệ liếc nhau, đều thấy được vẻ khiếp sợ trong mắt đối phương, nhưng muốn nàng nhanh chóng chấp nhận sự thật này thì thật sự có chút khó khăn.

Nhìn thấy Bạch Vũ Mộng không dám tin, trong mắt Duẩn Hoành Triết và Doãn Đức Diệu có chút ảm đạm, lại cười nói: "Không sao, các người ở lại đây đi, ta biết trong khoảng thời gian ngắn các người không thể chấp nhận được, bất cứ ai đột nhiên có thêm vài người thân thì đều cần một khoảng thời gian để thích ứng."

Lam Hạo Thần nhìn hai người này, nắm thật chặt tay Bạch Vũ Mộng, âm thầm cổ vũ cho nàng, hắn cũng thấy được vẻ ảm đạm trong mắt hai người bọn họ, biết được điều này không phải là giả, cho nên hắn muốn Mộng Nhi đừng cảm đối diện.

Bạch Vũ Mộng nhìn Lam Hạo Thần một cái, có chút suy yếu cười cười, sau đó hít sâu một hơi, cố lấy dũng khí: "Cậu, ông ngoại."

Hai người nghe thấy nàng gọi như thế, đều kinh hi luồng cuống chân tay, khăn trương nhìn Bạch Vũ Mộng, động tác như một đứa trẻ, khiến Bạch Vũ Mộng bật cười, tiếng cười phát ra từ nội tâm.

Thu Hằng Duệ cũng đang định mở miệng, lại phát hiện không biết nên nói gì, hắn sợ, sợ tất cả những thứ này đều không phải sự thật mà chỉ là do hắn tự nằm mơ thôi, hắn sợ hắn vừa tỉnh giấc thì mọi thứ đều sẽ biến mất.

Bỗng nhiên cảm thấy có một đôi ả ả nắm lấy tay hắn, ngẩng đầu lên thì thấy Đường Úc Ảnh đỏ mặt, nhưng lại kiên định nhìn hắn: "Tất cả những thứ này đều là sự thật, không phải sự!"

Bỗng nhiên Thu Hằng Duệ nở nụ cười, bắt chước Bạch Vũ Mộng gọi một tiếng cậu và ông ngoại. Mọi người cũng hiểu được tình huống này, đều thầm nở nụ cười, Duẩn Hoành Triết và Doãn Đức Diệu vừa lòng nhìn bọn họ, trong mắt cũng đầy ý cười.

"Ông ngoại, cậu, mẫu thân của ta, bà ấy..." Bạch Vũ Mộng bỗng nhiên ả ả.

Duẩn Hoành Triết cười giải thích: "Con đừng lo lắng, một khi chúng ta còn chưa xác định rõ thân phận của con thì sẽ không nói cho nàng biết, các người

mau đi gặp nàng đi, nhất định nàng sẽ rất vui về."

Mọi người vừa nói chuyện vừa đi về chỗ Duẩn Úc Liễu ở, dọc theo đường đi, Bạch Vũ Mộng và Thu Hằng Duệ đều bất an không yên, một người chưa từng gặp mẹ đẻ, một người thì đã gặp từ lúc còn rất nhỏ, trí nhớ cũng mơ hồ, bọn họ không biết nên đối mặt thế nào.

Tiến vào trong sân, bên trong được bố trí đơn giản và ấm áp, vài cây trúc, một vùng đất rộng lớn được trồng đủ loại rau dưa, còn có một chút hoa nhỏ linh tinh rải rác khắp nơi.

Trong sân đặt một cái bàn, bên cạnh bàn là ghế trúc, có một phụ nhân trẻ tuổi ngồi trên đó, cẩn thận theo dõi mọi thứ, nghe thấy có người bước vào liền ngừng đầu nhìn thoáng qua.

Nhưng cái liếc mắt này lại dài như một thế kỷ, tất cả mọi thứ đều không cần phải nói, Duẩn Úc Liễu kích động đứng lên, nhìn người đi từ cửa vào, trong giọng nói có chút run rẩy không dám tin: "Duệ nhi, Vũ nhi?"

Nghe thấy tiếng gọi, hai người mới an tâm, chạy đến trước mặt nàng, ôm chặt người mẫu thân vô cùng quen thuộc nhưng lại chưa bao giờ gặp mặt này.
diễn*đam

Những người khác yên lặng lui ra ngoài, để lại chỗ này cho bọn họ, để mẹ con xa cách lâu ngày tâm sự.

"Mẫu thân, vì sao lúc trước người bỏ chúng ta lại?" Trong lời nói của Bạch Vũ Mộng có chút nghi hoặc và hờn dỗi.

Duẩn Úc Liễu thở dài, vuốt đầu Bạch Vũ Mộng: "Ta cũng không hy vọng rời khỏi các con, nhưng mà lúc trước ta không thể không đi, trưởng lão Bồng Lai Đảo phái người ra bên ngoài tìm ta, nếu ta không rời đi thì Duệ nhi và Diệp sẽ gặp nguy hiểm, cuối cùng, ta chạy trốn tới Lam Tường quốc, Bạch Cẩm Trình thấy ta xinh đẹp nên cưới ta vào cửa, lúc đó ta nghĩ muốn trốn trong phủ thừa tướng sinh con xong rồi tính tiếp.

Đêm động phòng hoa chúc đều do nha hoàn của ta đóng giả, nhưng đáng thương cho nha đầu kia, sau khi ta bị bắt về đây đã bị trưởng lão nhấn tâm xử tử.

Sau khi ta sinh hạ con, đã bị trưởng lão phát hiện, lúc đó bọn họ cứng rắn muốn đưa ta đi, bởi vì không muốn để cho các con gặp nguy hiểm nên ta mới đi theo bọn họ trở về đây, vài năm nay, cũng không dám phái người đi tìm các con, sợ mang đến nguy hiểm cho các con..."

Duẩn Úc Liễu nói xong cũng đã rơi lệ đầy mặt: "Đứa nhỏ đáng thương, đều là lỗi của nương, khiến cho các con phải chịu khổ rồi, nếu lúc đó ta mạnh mẽ hơn thì nói không chừng..."

Bạch Vũ Mộng thở dài, nếu lúc đó... Như vậy tất cả đều sẽ không như vậy, sẽ còn có Bạch Vũ Mộng hiện tại sao? Còn có thể gặp được Thần sao? Đều sẽ không thể, cho nên, tình huống hiện tại là tốt nhất, ít nhất nàng và gia nhân đều đã đoàn tụ rồi không phải sao?

Bây giờ nàng có Thần, có ca ca, có phụ thân, mẫu thân, còn có cậu và ông ngoại, đúng rồi, còn có Nghiên Nhi thông minh đáng yêu, nàng nên thỏa mãn rồi đúng không? Vì trời cao đã cho nàng lễ vật tốt nhất.

Có lẽ, lúc trước xuyên việt, chính là vận mệnh...

Bạn đang đọc truyện *Ma Y Độc Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 110: Bồng lai hội

Edit: susubluu

Giờ cơm trưa, người một nhà tụ cùng nhau dùng cơm, rốt cục đám người Mạc Hàn Trần cũng hồi thần lại từ trong nỗi khiếp sợ, không ngờ đến Bồng Lai Đảo lại tìm được người thân của Vũ nhi và Thu Hằng Duệ.

Sau khi ăn xong, Duẩn Hoàn Triết nghiêm túc nhìn đám người trước mắt: "Băng Liên là bảo bối trấn tộc, không dễ dàng lấy được, nhưng các ngươi lại tới thật đúng lúc, nếu lần này các ngươi thắng, có lẽ sẽ có cơ hội lấy được nó."

Phu quân cháu ngoại gặp nạn, bản thân ông cũng muốn giúp, nhưng nếu có thể dễ dàng lấy thì hán tất nhiên sẽ không để vào mắt, nhưng Băng Liên lại do mấy đại trưởng lão bảo quản, sợ không thể dễ lấy như vậy.

"Cơ hội gì?" Bạch Vũ Mộng vội vàng hỏi.

Thấy Bạch Vũ Mộng gấp gáp, Duẩn Hoàn Triết cười mờ ám, đến khi Bạch Vũ Mộng thẹn thùng cúi đầu, mới ho một tiếng, mở miệng nói.

"Lần này Nghiên Nhi đi ra ngoài, ta tức giận như vậy là vì Bồng Lai hội bốn năm tổ chức một lần của Bồng Lai Đảo đã bắt đầu, mà Nghiên Nhi cũng phải tham gia.

Bồng Lai hội là một trận đấu rất quan trọng của Bồng Lai Đảo, Bồng Lai hội có nhiều loại trận đấu, người đầu tiên thắng được hết sẽ có thể đưa ra một yêu cầu cho đảo chủ và trưởng lão, mặc kệ là yêu cầu gì, cho dù Bồng Lai Đảo bị diệt thì cũng phải hoàn thành."

"Đây là cái gì, Bồng Lai Đảo bị diệt, ai đặt ra quy định này, sao trước kia ta không biết?" Duẩn Tuyết Nghiền nghi hoặc mở miệng.

"Trước kia con không biết là vì con còn chưa tới tuổi tham gia, tất nhiên không cần thiết tham gia, hơn nữa Bồng Lai hội đợt trước con vẫn còn rong chơi ở bên ngoài thì sao có thể biết được." Bị Duẩn Hoành Triết nói như thế, Duẩn Tuyết Nghiền có chút ngượng ngùng thề lười.

"Bồng Lai hội chỉ có con dân Bồng Lai Đảo mới có thể tham gia, Vũ nhi đã là cháu ngoại của ta thì tất nhiên cũng có thể tham gia, đây là quy định bất thành văn của tổ tiên, nhiều đợt Bồng Lai hội diễn ra như vậy, chưa từng có ai đưa ra yêu cầu diệt Bồng Lai Đảo, dù sao nếu Bồng Lai Đảo bị diệt thì bọn họ cũng không có chỗ đi."

Duẩn Hoành Triết nói xong, dừng một chút, sau đó mới tiếp tục mở miệng: "Đa số mọi người đều cầu nhân duyên, năm nay Bồng Lai hội có rất nhiều cao thủ, con của trưởng lão đều là tinh anh, sợ không dễ đối phó như vậy, huống hồ..."

Duẩn Hoành Triết không nói thêm gì nữa, mắt cổ quái nhìn đám người Lam Hạo Thần: "Các ngươi đều là trai tài gái sắc, sợ là có rất nhiều người thích, dù sao những yêu cầu này đều không thể từ chối, các ngươi cần phải chuẩn bị tâm lý thật tốt."

"Chúng ta sẽ không thua!" Bạch Vũ Mộng tự tin mở miệng.

Duẩn Hoành Triết gật đầu: "Vậy các ngươi chuẩn bị một chút, tất cả các thể loại đều sẽ có, đến lúc đó gặp lại các ngươi sau!" Nói xong sau liền rời đi, để lại một đám người mắt to mắt nhỏ trừng nhau.

Thời gian còn lại mọi người đều ở đây chuẩn bị, thật ra lần này người tham gia cũng chỉ có Bạch Vũ Mộng, diện(dannle3*quydonn Thu Hằng Duệ và Duẩn Tuyết Nghiền, vốn dĩ Lam Hạo Thần cũng có thể tham gia, nhưng hắn lại không có hứng thú với mấy thứ này nên quyết định yên lặng ủng hộ Bạch Vũ Mộng.

Đi quảng trường trận đấu, đã có rất nhiều người chờ ở đây, đã ngồi hết vào chỗ ngồi của khách quý, bên ngoài còn có vài người dân vây quanh.

Duẩn Hoành Triết đã sớm sắp xếp chỗ ngồi cho đám người Bạch Vũ Mộng gần khán đài, bởi vì trận đấu sắp diễn ra thì các trưởng lão mới tới nên chỗ ngồi có vẻ trống.

Nhóm người Bạch Vũ Mộng đi qua liền gây náo loạn, một đám tuấn nam mỹ nữ chói lọi ngồi ở đó, dù có không muốn gây chú ý cũng khó.

"Oa, các ngươi nhìn kia? Những người đó thật sự quá đẹp!" Đám người háo sắc không dám tin cảm thán.

"Đúng vậy đúng vậy, nhưng ta lại chưa từng nhìn thấy bọn họ?" Mắt một người háo sắc khác cũng đỏ rực.

"Các ngươi không biết rồi, nghe nói là cháu của đảo chủ, gần đây mới trở về." Một người lý trí đứng bên cạnh bổ sung.

"Đúng vậy, ta cũng nghe nói, nhìn khí chất bọn họ cũng biết là tôn quý bất phàm, không biết bọn họ có thắng Bồng Lai hội lần này hay không."

"Ta thấy cháu gái Uyển Uyển của đại trưởng lão sẽ đoạt giải quán quân, dù sao nàng ta có danh tài nữ vang dội, hơn nữa lại rất xinh đẹp, nhất định là sẽ thắng."

"Ta thấy còn chưa chắc, ngươi nhìn nữ tử ngồi bên trong kia đi, dung mạo chỉ có hơn Uyển Uyển tiểu thư chứ không kém, đặc biệt là khí thế toàn thân, vượt Uyển Uyển tiểu thư rất nhiều."

"...."

Bên này một nhóm người đứng bình luận không hề biết có một nữ tử che mặt đứng sau bọn họ không nghe lọt một chữ nào, móng tay đâm thật sâu vào da thịt, nhưng lại như không có cảm giác đau, hung hăng nhìn chằm chằm Bạch Vũ Mộng.

Bạch Vũ Mộng cảm nhận được phía sau có ánh mắt thù hận, tao nhã quay đầu lại thì nhìn thấy ánh mắt ăn thịt người của Lâm Uyển Uyển, vô tội sờ sờ mũi, Bạch Vũ Mộng buồn bực nghĩ, sao ta lại đắc tội với người ta nữa vậy.

Lam Hạo Thần nhìn ra nàng đang buồn bực, xoa đầu nàng: "Mộng Nhi, mặc kệ nàng ta, người ta ghen tị với dung mạo của nàng thôi, không cần phải để ý."

Bạch Vũ Mộng nở nụ cười tà ác, nhìn Bạch Vũ Mộng như vậy, Lam Hạo Thần nở nụ cười yêu chiều, không biết nụ cười khuynh thành này đã làm mù mắt và rối loạn tâm hồn nhiều người.

Nhưng qua một lúc, vài vị trưởng lão đã dẫn người thân đến đông đủ, cháu gái cháu trai của họ cũng đều đến đây, đều là tinh anh trong gia tộc, bọn họ đã chuẩn bị kỹ lưỡng cho Bồng Lai hội.

Bạch Vũ Mộng nhàn nhạt quét mắt liếc nhìn đám người bên kia, liếc mắt một cái đã biết ai là người xấu, ai là người tốt, nhưng không biết trưởng lão tự cho mình là người lúc trước đưa mẫu thân về có ra mặt hay không.

Trận đấu nhanh chóng bắt đầu, đầu tiên là nhiều người cùng đấu, cho đến khi còn lại năm người cuối cùng sẽ tiến hành một trận đấu công bằng, chỉ giữ lại một người còn trụ lại trên đấu trường dù là phiên phức bao nhiêu, cần bao nhiêu thời gian, đều sẽ đấu đến khi trận đấu kết thúc.

Vốn dĩ Bồng Lai hội đã được cử hành từ mấy ngày trước rồi, lúc này Bồng Lai hội lại có rất nhiều cao thủ, nhiều người chờ mong, thậm chí có người lên lút bắt đầu đặt tiền cược xem vị nào sẽ thắng.

Bạch Vũ Mộng liếc mắt nhìn đám người Mạc Hàn Trần, bọn họ hiểu ý gật đầu, diên(daffnille3

Mọi người thấy bọn họ phóng khoáng như vậy, nhìn họ như nhìn người ngốc, một người đứng bên cạnh nhìn không được nữa mới nhắc nhở bọn họ: "Các người có muốn nghỉ lại không, không cần đặt nhiều như vậy đâu, dù sao lỡ như thua..." Câu nói kế tiếp hẳn không nói ra, nhưng mọi người đều hiểu ý của hẳn, thua táng gia bại sản là chuyện thường.

"Không cần, chúng ta tin tưởng năng." Trúc Đạp Vũ ngẩng mặt, trong mắt đầy tin tưởng. Nhìn thấy bọn họ như vậy, mọi người cũng không nói gì nữa, dù sao cũng do bọn họ tự lựa chọn.

Bạn đang đọc truyện *Ma Y Độc Phi* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 111: Trận đấu bắt đầu

Edit: susublu

Trở lại chỗ ngồi, Hạ Từ Lăng ngịch ngợm thè lưỡi với Bạch Vũ Mộng: "Vũ tỷ tỷ, ngươi cố lên, ta đã đặt toàn bộ gia sản vào đó rồi, nếu bị thua sẽ không tốt." Nói xong nhăn mũi lại.

"Không sao, nếu thua ta có thể nuôi ngươi!" Lam Giác Phong bỗng nhiên ở bên cạnh nói vào một câu làm mọi người đều cười đầy mờ ám, khiến Hạ Từ Lăng thật muốn tìm một cái lỗ để chui vào.

Nhìn thấy bọn họ vui vẻ như vậy, vài vị trưởng ngồi ở bên cạnh bọn họ đều suy ngẫm sâu xa, bọn họ cũng mới nhận được tin tức, nhiều người như vậy không biết trình độ thế nào?

Lâm Uyển Uyển nhìn chằm chằm Lam Hạo Thần, ánh mắt nóng bừng, hận không thể khoét một lỗ trên người Lam Hạo Thần.

Lam Hạo Thần nhú mày nhìn qua, thấy một nữ nhân xấu xí nhìn hẳn, ánh mắt lạnh như băng, khiến Lâm Uyển Uyển rung mình một cái.

Đại trưởng lão chú ý tới ánh mắt của Lâm Uyển Uyển, nhìn người bên kia một cái, nhú mày hỏi: "Uyển Uyển, không phải con coi trọng nam tử đó chứ?"

Lâm Uyển Uyển then thùng cúi đầu, lại kiên định ngẩng đầu lên: "Gia gia, ta muốn có được nam nhân đó, ta nhất định sẽ thắng trận đấu lần này."

Đại trưởng lão nhìn cháu gái bắt đầu yêu, bắt đầu dĩ thờ dài, nhưng nếu đã là thứ cháu gái muốn thì hẳn đương nhiên sẽ giúp nàng đoạt lấy, hưởng hờ nam tử kia vừa nhìn đã biết là rồng trong biển người, cũng xứng với cháu gái của mình.

Mạc Hàn Trần chú ý tới cuộc nói chuyện của bọn họ, người tập võ có thính giác tốt hơn người bình thường, hưởng hờ bọn họ cũng không hề nhỏ giọng.

"Hạo Thần, không ngờ ngươi lại là một miếng mồi ngon như vậy, chưa gì đã có người coi trọng ngươi rồi." Mạc Hàn Trần cười đắc ý, cười rất đáng đánh đòn.

Lam Hạo Thần liếc hẳn, nhìn hẳn đầy âm trầm, rồi nhàn nhạt quay qua lơ đãng nói chuyện với Bạch Vũ Mộng: "Mộng Nhi, nàng thấy nơi này nhiều nam tử anh tuấn tài năng như vậy, không bằng để Trúc Đạp Vũ mang vài người về lập đây hậu cung đi?" Nói xong còn vừa lòng gật đầu.

Mạc Hàn Trần vừa nghe thấy vậy, lập tức sụ mặt xuống, đáng thương nhìn Lam Hạo Thần, thấy hẳn đứng im lại nhìn về phía Trúc Đạp Vũ.

Trong mắt Trúc Đạp Vũ đầy vẻ ác ý, mở miệng: "Ừ, nói có đạo lý, nhìn da thịt bọn hẳn hẳn nhụi, đúng là không tệ, đúng lúc hậu cung của ta cũng đang cần thêm người."

Lúc này mặt Mạc Hàn Trần đã không thể đen hơn nữa, nghe Trúc Đạp Vũ nói xong, một mình hờn dỗi, hẳn lại không thể ngăn cản bọn họ, hẳn có tư cách gì chứ?

Nghĩ vậy sắc mặt lại đen thêm một chút, Bạch Vũ Mộng nhìn thấy vậy, che miệng nở nụ cười, diên(daffnille3

Mạc Hàn Trần liếc mắt, sau đó liền nhắm mắt lại không nhìn bọn họ nữa, chính hẳn là người nói đùa trước, đúng là hẹp hòi, nhưng lời nói vừa rồi của bọn họ cũng khiến cho hẳn rầu rĩ.

Nghĩ đến là thấy có chút ảo não, lắc đầu, không thèm nghĩ đến nữa, nhắm chặt mắt lại, giả bộ không có chuyện gì xảy ra.

Bạch Vũ Mộng thấy cảnh này, vô tội chớp mắt, không nhìn bọn họ nữa, sau đó quay đầu lại, thấy Đường Ưc Ảnh cũng vui sướng, xoay tròn tròn mắt, Bạch Vũ Mộng lại mở miệng.

"Tiểu Ảnh, ta thấy ngươi cũng không còn nhỏ nữa, hay là cũng tìm người tốt để gả đi đi!"

Vừa nghe thấy lời này xong, thiếu chút nữa Đường Ưc Ảnh đã té từ trên ghế dựa xuống, hít sâu một hơi, mới cười mở miệng: "Vũ nhi, không sao, từ từ sẽ đến lượt ta." Thấy Bạch Vũ Mộng còn muốn nói gì đó, vội vàng nói sang chuyện khác: "Mau nhìn đi, trận đấu sắp bắt đầu rồi, Vũ nhi ngươi chuẩn bị cho tốt đi."

Bạch Vũ Mộng không thấy thú vị bĩu môi, nhìn Duẩn Hoành Triết đang đứng trên đài cao nói quy tắc của trận đấu, đơn giản chỉ là một ít quy tắc an toàn, rồi không được đã thương người.

Nhưng khi trận đấu thật sự bắt đầu, ai nhớ được những quy củ này, đao kiếm không có mắt, nếu thiếu một cánh tay một cái chân, cũng không ai có thể trách gì được.

Đầu tiên là biểu diễn cảm kỳ thư họa, người dự thi có thể chọn một trong bốn môn, cuối cùng năm người thắng trận sẽ tiến hành trận đấu tiếp theo.

Bạch Vũ Mộng nhíu mày, nhìn thoáng qua Thu Hằng Duệ và Duẩn Tuyết Nghiên, nàng sẽ không lưu tình, nếu bọn họ thật sự thua thì chỉ có thể tiếc nuối thôi.

"Vũ nhi, muội không cần phải lo lắng, ta vốn không muốn tham gia, chẳng qua là dạo chơi thôi, nàng không cần để ý, cố hết sức để đấu đi!" Thu Hằng Duệ cười ôn nhuận, Bạch Vũ Mộng khẳng định trong mắt hắn không có ý tiếc nuối mới gặt đầu.

"Tỷ tỷ, ngươi có lên, ta giống ca ca, vốn cũng không muốn thắng, ta chỉ muốn chơi đùa thôi." Duẩn Tuyết Nghiên cũng không cam lòng yếu thế nói. Nếu nàng thật sự có hứng thú thì sẽ không vùng vằng trốn ra khỏi đảo trước khi bùng nổ hội diễn ra như vậy.

Bạch Vũ Mộng gật đầu, lạnh nhạt đi lên đài, chờ tất cả mọi người chọn xong, nàng mới đi về phía nơi thi hội họa, chọn thi vẽ tranh.

Tuy rằng mọi người chưa từng thấy kỹ thuật vẽ của nàng, nhưng cũng cực kỳ tin tưởng nàng, trợn tròn mắt lên nhìn chằm chằm Bạch Vũ Mộng, sợ sẽ bỏ lỡ điều gì đó.

Lâm Uyển Uyển thấy Bạch Vũ Mộng đi tới, nở nụ cười châm chọc, nàng vừa mới thấy nàng ta có quan hệ tốt với nam tử kia, cho nên bây giờ Bạch Vũ Mộng đã trở thành đối tượng mà nàng ghét.

Thu Hằng Duệ và Duẩn Tuyết Nghiên nhìn thấy vẻ mặt nàng như vậy, đều có chút lo lắng nhìn Bạch Vũ Mộng, Bạch Vũ Mộng chỉ nở nụ cười an ủi, cũng không hề bận tâm đến Lâm Uyển Uyển.

Trận đấu bắt đầu, tất cả mọi người đều tập trung tinh thần làm chuyện của mình, trận đấu đầu tiên rất quan trọng, nó khảo sát tâm tính của người thi, dù đang làm cái gì thì bên cạnh đều sẽ có các âm thanh quấy nhiễu, diện*đannLe3;

Tất cả mọi người đều nỗ lực hoàn thành phần thi, chỉ có Bạch Vũ Mộng bình tĩnh ngồi ở chỗ kia, không hề có ý muốn viết gì cả, Lâm Uyển Uyển cười chế giễu, còn tưởng rằng là nhân vật khó đối phó nào đó, đúng là một nữ nhân không tài không đức.

Dưới đài mọi người cũng đều rất sốt ruột, chỉ có đám người Lam Hạo Thần là ngồi yên tĩnh, bọn họ tin tưởng nàng, cho nên dù nàng làm cái gì thì bọn họ đều sẽ ủng hộ vô điều kiện.

Đến khi thời gian trôi qua một nửa, Bạch Vũ Mộng mới sai nô tài ở bên cạnh, kêu hắn đi tìm một chút than đến đây, tuy rằng hắn không biết nàng muốn làm gì, nhưng vẫn đi tìm than mang đến.

Lâm Uyển Uyển nhìn thấy vậy còn nhin không được cười một tiếng, còn tưởng rằng có năng lực lớn, chẳng qua chỉ cố làm ra vẻ thôi, nghĩ vậy nên càng tự tin, tập trung vào bức tranh của mình.

Bạn đang đọc truyện *Ma Y Độc Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 112: Bức tranh

Edit: susubluu

Dưới đài mọi người cũng rất nghi hoặc, chỉ trừ Bạch Vũ Mộng, Bạch Vũ Mộng nhíu mày, không nói gì cả, vội vàng cầm bút lên vẽ tranh.

Duẩn Hoành Triết cũng nghi hoặc nhìn Bạch Vũ Mộng, biết đứa cháu gái này của mình không phải người lỗ mãng, nàng đã dám làm như thế thì tất nhiên phải nắm chắc rồi, nghĩ vậy, rốt cục cũng nhẹ nhàng thở ra.

Mà Tứ trưởng lão im lặng ngồi bên vẫn tỏ vẻ khó hiểu nhìn nữ tử đang vẽ tranh trên đài, không biết đang suy nghĩ cái gì mà ánh mắt lại thay đổi nhiều lần, rồi cuối cùng hóa thành một tiếng thở dài.

Tứ trưởng lão là người thần bí nhất Bồng Lai Đảo, lúc trước hắn không màng thế sự, mới để đám người đại trưởng lão đoạt vị trí, còn hắn thì chấp nhận đứng thứ tư, nhưng hắn cũng không oán trách, luôn bề quan không gặp người ngoài, đến khi Bồng Lai hội diễn ra mới xuất hiện trước mặt mọi người.

Tứ trưởng lão vốn luôn sống ẩn dật nên mọi người cũng dần dần quên mất hắn, không ngờ lần này lại xuất hiện, khiến người khác ồn ào đoán mò, không biết chuyện gì xảy ra mà có thể khiến Tứ trưởng lão thần bí xuất hiện.

Tứ trưởng lão đã từng là Đại trưởng lão, nên hắn là người mà Nhị trưởng lão và Tam trưởng lão kiêng kỵ nhất, bây giờ lại xuất hiện ở đây, ba người bọn họ đã nghĩ cách để dồn hắn vào chỗ chết, nhưng không có lần nào thành công.

Trên đài trận đấu đã sắp kết thúc, đa số mọi người đều đã hoàn thành, người nào đánh đàn xong một khúc thì đứng qua một bên.

Giám khảo phía dưới cũng lợi hại, có thể nghe ra khúc nhạc nào hay hay dở trong hoàn cảnh ồn ào như thế rồi chấm điểm, thật ra đám người Đại trưởng lão cũng đã bỏ qua vài khúc.

Rốt cục nhang đã cháy hết, Bạch Vũ Mộng buông bút, nhìn thoáng qua bức tranh, diện*đam
Thật ra nếu nói Duẫn Tuyết Nghiên nhỏ tuổi thì vẫn có những đứa bé nhỏ hơn cả nàng, sợ là vì vinh quang nhà mình mà bất chấp thủ đoạn, một đứa bé nhỏ như vậy mà cũng đưa ra thi đấu.

Duẫn Tuyết Nghiên khoanh tay cười cực kỳ rục rờ: "Tỷ tỷ, người vẽ cái gì!" Thật ra nàng đã sớm hoàn thành xong bài thi, nàng chọn đánh đàn, sau khi đàn xong thì đến chỗ này xem Bạch Vũ Mộng vẽ tranh.

Bạch Vũ Mộng gõ đầu nàng một cái: "Người đoán đi!" Trên mặt cũng đầy ý cười.

Duẫn Tuyết Nghiên bĩu môi, bất mãn oán giận: "Tỷ tỷ không nói với ta, hừ, ta tự đi xem là được chứ gì." Nói xong lại nở nụ cười.

Bên này, giám khảo thương lượng với nhau, sau đó cầm vài bức tranh, sau khi bình phẩm từ đầu đến cuối vẫn không hề vừa lòng.

Lâm Uyển Uyển hung tợn trừng mắt nhìn vài vị trưởng lão, đại trưởng lão lấy bức tranh của Lâm Uyển Uyển ra, đặt ở nơi dễ thấy, thấy cảnh này, vài vị trưởng lão cũng thầm biết, nhìn cũng không tệ, đồng loạt gật đầu.

Đến khi nhìn thấy bức tranh cuối cùng, trong mắt vài vị trưởng lão không che giấu được vẻ khiếp sợ, bức họa đó ở trong tay Tứ trưởng lão, ban đầu thì hắn khiếp sợ, đến bây giờ thì lại vừa lòng gật đầu.

Quả nhiên, nàng xinh đẹp như vậy, sao có thể làm người ta thất vọng được?

Người dưới đài nhìn thấy phản ứng của các trưởng lão, đều vươn dài cổ ra nhìn, hi vọng có thể nhìn được chút gì đó, nhưng lại không thấy gì cả, nên có chút oán giận.

Về khiếp sợ trong mắt Đại trưởng lão biến mất, hóa thành vẻ tàn nhẫn, người này không thể giữ lại, nếu không cháu gái của hắn muốn thắng thì quả thật có chút khó khăn.

Duẫn Hoành Triết thấy được vẻ quyết tuyệt trong mắt Đại trưởng lão Lâm Mộc thì nhíu mày, nhìn thấy tên trên bức họa cũng chỉ biết thở dài, Vũ nhi tài năng như thế sợ là sẽ khiến người khác đổ kỵ.

Nhưng như vậy thì đã làm sao, hắn nhất định sẽ bảo vệ nàng, sẽ không để cho nàng bị tổn thương. Doãn gia thiếu nàng rất nhiều, mặc kệ thế nào thì hắn cũng sẽ bảo vệ nàng một đời không lo.

Duẫn Hoành Triết cười, lấy được kết quả cuối cùng của mấy vị trưởng lão, hắng giọng bảo mọi người yên tĩnh, sau đó mới tuyên bố danh sách.

Bạch Vũ Mộng, Thu Hằng Duệ, Duẫn Tuyết Nghiên đều ở trong danh sách, mặt khác còn có Lâm Uyển Uyển và con cháu của Tam trưởng lão.

Kết quả này cũng không ngoài dự đoán của Bạch Vũ Mộng, nhưng cái nàng để ý là ánh mắt Tứ trưởng lão nhìn nàng, rất vui vẻ, lại rất kích động, như là tìm được một bảo bối.

Bởi vì chỉ có Bạch Vũ Mộng và Lâm Uyển Uyển lựa chọn vẽ tranh nên bức tranh của bọn họ được giơ lên cho mọi người cùng xem, đầu tiên là của Lâm Uyển Uyển, có người kinh thán, có người ca ngợi, nghe thấy vậy Lâm Uyển Uyển rất đắc ý liếc mắt nhìn Bạch Vũ Mộng một cái.

Đến khi bức tranh của Bạch Vũ Mộng được giơ lên, mọi người đều im lặng như tờ, đều không dám tin nhìn chằm chằm bức vẽ trước mắt, trong bức tranh cảnh mọi người ngồi vẽ.

Không sai, Bạch Vũ Mộng đã vẽ tất cả mọi người vào trong tranh, mới đầu ảng không vẽ chính là muốn quan sát thần thái của bọn họ, sau đó nàng dùng cách vẽ hiện đại vẽ tất cả mọi người vào trang giấy, tái hiện lại một trận đấu nho nhỏ.

Ai cũng sợ hãi cảm thán, hiện tại đã không ai nhớ tới bức tranh vẽ mẫu đơn của Lâm Uyển Uyển nữa, so sánh với bức họa này, quả thực không đáng giá

để nhắc tới.

Đám người Mạc Hàn Trần cười lớn, không ngờ Vũ Nhi lại xuất chúng như vậy, diễm daffn
"Tỷ tỷ thật là lợi hại!" Dẫn Tuyết Nghiên kích động ôm Bạch Vũ Mộng, vui vẻ nói không ra lời, tỷ tỷ làm như thế nào vậy, thật lợi hại.

Bạch Vũ Mộng cười nheo mũi nàng: "Người cũng rất lợi hại, có thể đã bại nhiều người như vậy."

Đúng vậy, Dẫn Tuyết Nghiên được coi như người nhỏ tuổi ở đây nhưng lại thắng được nhiều người, thật sự rất giỏi, đừng thấy bình thường nàng nghịch ngợm mà coi thường, thật ra lúc nàng nghiêm túc, nàng sẽ không thua bất cứ kẻ nào.

"Làm sao bây giờ, tỷ tỷ, lát nữa ta phải đấu với người, ôi, ta không muốn đấu với người, dù sao có đấu cũng thua, không bằng ta bỏ cuộc!" Dẫn Tuyết Nghiên chớp đôi mắt sáng long lanh, khăn cầu nhìn Bạch Vũ Mộng.

Bạch Vũ Mộng thở dài: "Nghiên Nhi, ta nói cho người biết, dù là gặp phải đối thủ nào cũng không thể tự xem thường mình mà bỏ cuộc được, mặc dù đối thủ là ta, người cũng không thể bỏ cuộc, chỉ có khi cố gắng hết sức thì cuối cùng người mới không hối hận."

"Nhưng tỷ tỷ, kết quả nhất định sẽ như vậy, đã biết trước kết quả thì sao lại còn phải ngu ngốc đi làm chứ?" Dẫn Tuyết Nghiên mở to đôi mắt ngập nước, không hiểu hỏi.

"Dù biết trước kết quả thì đã sao, kết quả vẫn có thể thay đổi, chỉ cần người có tâm thì kết quả chẳng qua chỉ là lý do để bản thân mình bỏ cuộc thôi, không có chuyện gì là tuyệt đối, chỉ cần nỗ lực, có lẽ sẽ có một ngày, người sẽ thay đổi được kết quả đó." Lời nói của Bạch Vũ Mộng rất sâu sắc.

Dẫn Tuyết Nghiên cái hiểu cái không gật đầu, nàng chôn sâu lời nói này vào trong lòng, nó như một hạt giống nho nhỏ, chỉ cần sau này nó mọc rễ nảy mầm thì sẽ cho nàng sức mạnh vô hạn.

"Tỷ tỷ, ta đã biết, ta sẽ không xem thường bản thân mà bỏ cuộc." Dẫn Tuyết Nghiên kiên định gật đầu, không còn nói muốn bỏ cuộc nữa.

Bạch Vũ Mộng xoa tóc của nàng, nàng (BVM) biết nàng (DTN) nghe hiểu, hi vọng sẽ có ích, dù sao cũng chỉ là một đứa trẻ, nếu bây giờ không hiểu, có lẽ chờ khi nàng trưởng thành thì sẽ hiểu.

Bạn đang đọc truyện *Ma Y Độc Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 113: Câu đối

Edit: susublu

Tứ trưởng lão nghe thấy lời Bạch Vũ Mộng nói với Dẫn Tuyết Nghiên thì mắt lóe sáng, liếc nhìn Ngũ trưởng lão ngồi bên cạnh, mắt đầy phức tạp cụp xuống.

Trận đấu đã trôi qua như vậy, nhưng ánh mắt ghen ghét của Lâm Uyển Uyển vẫn chưa biến mất, Bạch Vũ Mộng không hề để ý nàng, đi về phía Lam Hạo Thần.

Lam Hạo Thần cười yêu chiều, kéo tay Bạch Vũ Mộng: "Mộng Nhi, ta cảm thấy kiêu ngạo vì nàng!" Bạch Vũ Mộng nở nụ cười, ai khích lệ cũng không dễ nghe bằng câu này.

Sau khi nghỉ ngơi một lúc thì năm nhân còn trụ lại cuối cùng sẽ so đấu, lần này không phải tùy ý lựa chọn, mà là mấy vị trưởng lão và đảo chủ quy định đề tài của trận đấu.

Dẫn Hoàn Triết thấy mọi người đều đã chuẩn bị tốt liền hân giọng, chậm rãi mở miệng: "Lần này có khác mấy lần trước một chút, chúng ta ra vài câu đối, các vị sẽ đối tiếp về sau, tất cả cùng đối ai không nghĩ ra sẽ bị loại, hai người còn lại cuối cùng sẽ ra câu đối cho nhau, tranh vị trí đầu bảng."

Tất cả mọi người không có dị nghị, Dẫn Tuyết Nghiên nhìn Bạch Vũ Mộng: "Tỷ tỷ, làm sao bây giờ, ta kém nhất là cái này!"

"Nghiên Nhi, không sao, có hết sức là được rồi." Bạch Vũ Mộng cười an ủi Dẫn Tuyết Nghiên.

Khi bắt đầu mọi người đều rất thoải mái nhưng càng về sau lại càng phải vắt óc suy nghĩ đến cuối cùng chỉ còn lại có Bạch Vũ Mộng và Lâm Uyển Uyển.

Lâm Uyển Uyển dùng sức nắm chặt khăn tay, trừng mắt nhìn Bạch Vũ Mộng, hừ, diễm(dannlle3
"Hai vị chuẩn bị tốt chưa, ai bắt đầu trước?" Dẫn Hoàn Triết cười nhạt.

"Ta trước!" Lâm Uyển Uyển khẩn cấp nói. Bạch Vũ Mộng cười một tiếng, ngực lớn nhỏ, tính tình như vậy nhất định sẽ thất bại, nghĩ vậy nên lắc đầu.

Lâm Uyên Uyên nhìn thấy ánh mắt khinh bỉ của Bạch Vũ Mộng thì lập tức bốc hỏa, câu đối nói ra khỏi miệng vốn là muốn làm khó dễ: "Hoa khắp nơi hồng hồng, cây khắp nơi trùng trùng xanh lục trùng trùng."

"Tuyệt ánh hoa mai mai tuyết ánh nghi tơ liễu liễu nghi oanh." Bạch Vũ Mộng lạnh nhạt đối lại, ánh mắt tự tin như quân vương, làm bông mắt mọi người.

"Tối lượt ta, than thờ gào khóc nghẹn cổ họng."

"Lệ rơi đầy sông Tương Giang." Lâm Uyên Uyên lập tức nghĩ ra mở miệng đối lại.

Lâm Uyên Uyên lại ra câu đối, Bạch Vũ Mộng vẫn đối lại được, nhưng câu đối Bạch Vũ Mộng đề ra càng lúc càng khó, Lâm Uyên Uyên dần dần có chút lực bất tòng tâm, phía dưới mọi người cũng đều kinh thán, vị cô nương này thật là tài hoa.

Ngay cả đám người Thu Hằng Duệ cũng cảm thấy không bằng, vừa rồi Bạch Vũ Mộng ra câu đối, bọn họ cũng không nghĩ ra, mắt liền tỏa sáng nhìn Bạch Vũ Mộng.

Bạch Vũ Mộng nhú mày, giống như bây giờ đã thấy phiền chán, suy tư một chút, lại nói ra một câu đối khác: "Thân cư bảo tháp, nhãn vọng không mình, oán giang vì thực nan lữ bộ."

Lâm Uyên Uyên cau mày, vắt hết óc nhưng vẫn không nghĩ ra một câu đối nào thích hợp, Bạch Vũ Mộng nhìn thời gian đã hết, lạnh giọng nhấn mạnh từng chữ: "Vị tiểu thư này, nếu đối không được thì trò chơi liền kết thúc."

Lâm Uyên Uyên không cam lòng nhìn Bạch Vũ Mộng, lại không thể không thừa nhận bản thân quả thật đối không được, nhưng cũng không thể để Bạch Vũ Mộng dễ chịu: "Ta thật sự không đối được, vậy ngươi nói về còn lại ra đi."

Dưới đài mọi người cũng dựng lỗ tai lên, không phải là không ai đối lại được, thật ra cũng không quá khó, sau khi đối xong, có cảm giác hơi kỳ lạ nhưng còn kỳ lạ chỗ nào thì không ai biết.

Bạch Vũ Mộng cười chế giễu, tất nhiên những người này đối không được rồi, thời đại này vốn không có Gia Cát Lượng thì sao bọn họ có thể đối được: "Điều xử lung trung, tâm tư tào sào, hận Quan Vũ bất đắc Trương Phi."

Bạch Vũ Mộng vừa nói ra thì mọi người đều khiếp sợ, nhưng lại không biết Quan Vũ và Trương Phi là cái gì, Lâm Uyên Uyên khinh thường hừ lạnh: "Hừ, không phải do ngươi bịa đặt chứ?"

Bạch Vũ Mộng chớp mắt nhìn Mộ Túy Tinh, Mộ Túy Tinh cười thấu hiểu, tất nhiên nàng biết đó là cái gì, nhưng người nơi này lại không biết nên thật không biết nên giải thích thế nào.

Lam Hạo Thần nhìn động tác của Bạch Vũ Mộng cũng hiểu được một chút, bất đắc dĩ cười cười.

"Ngươi chưa từng nghe qua không có nghĩa là ta bịa đặt, là chính ngươi hiểu biết nông cạn, còn trách ai?" Bạch Vũ Mộng lạnh lùng chế giễu, sao nữ nhân này lại phiền như vậy.

"Ngươi..." Lâm Uyên Uyên tức đến nói không nên lời, lại nhìn những người ở dưới đài thay đổi ánh mắt, vừa thẹn vừa giận.

"Được rồi, đừng âm ỉ nữa." Tứ trưởng lão đột nhiên nói chuyện, mọi người liền phát hoảng, phải biết rằng Tứ trưởng lão chưa bao giờ quản những chuyện như vậy.

"Vị cô nương này, không bằng ta ra vài câu đối khác, nếu ngươi có thể đối được thì ngươi sẽ thắng, được không?" Tứ trưởng lão thương lượng, hẳn cũng cảm thấy rất kích động, thật sự là nàng sao?

Lâm Uyên Uyên còn muốn nói cái gì đó nhưng đã bị Bạch Vũ Mộng ngắt ngang: "Dựa vào cái gì, rõ ràng là ta thắng lại còn muốn ta đối thêm vài câu nữa, rõ ràng là các ngươi thiên vị!"

"Cô nương, ngươi cũng biết câu đối của ngươi khiến cho người khác nghi ngờ, nhưng nếu đối được câu đối của ta thì ngươi sẽ thắng quang minh chính đại không phải sao?"

"Vậy nếu đối không được thì sao? Muốn để nàng ta thắng sao? Các ngươi làm khó dễ ta như vậy thì ta đi tìm ai để khóc đây?" Bạch Vũ Mộng nở nụ cười chế giễu.

Còn Lâm Uyên Uyên lại đắc ý, không ngờ Tứ trưởng lão luôn ở trong núi chưa bao giờ gặp nàng mà lại giúp nàng, vậy chẳng phải nàng nhất định sẽ thắng sao.

"Cô nương, ta cũng không có ý khác, vị trí thắng cuộc vẫn là ngươi, ta chỉ có vài bí ẩn muốn làm rõ thôi, hi vọng cô nương có thể tìm ra đáp án giúp ta."

Giọng Tứ trưởng lão bỗng nhiên trở nên trầm thấp, mọi người đều có chút kinh ngạc, diện(dannlle3 "Quân tử chi giao đạm nhược thủy,.. " Tứ trưởng lão nói câu đối thứ nhất.

Bạch Vũ Mộng hơi sùng sốt một chút: "Tiểu nhân chi giao cam nhược lễ."

** “Quân tử chi giao đạm nhược thủy, tiểu nhân chi giao cam nhược lễ” ý nói tình cảm giao hảo của người quân tử nhạt nhẽo như nước lã, tình cảm giao hảo của kẻ tiểu nhân lại ngọt ngào như rượu ngọt.

Nàng vừa đối xong câu đối này thì Tứ trưởng lão bỗng nhiên nở nụ cười, trong mắt đầy sự vừa lòng, sau đó lại ra một câu đối khác: "Nhất khẩu năng thôn nhị tuyền tam giang tứ hải ngũ hồ thủy."

"Cô đảm cảm nhập thập phương bách tính thiên gia vạn hộ môn."

* "Sáng khí tây lai, vân vụ tảo khai thiên địa hám."

"Đại ngư đông giang khứ, ba đào tẩy tịnh cổ kim sầu."

* Nghĩa là "Hơi mát từ hướng Tây đến, mây mù quét sạch lay động đất trời.

Sông lớn chảy về phía Đông, sóng gió theo dòng sông rửa sạch cả nỗi sầu kim cổ."

"Thử mộc vi sai sơn sơn xuất."

"Nhân hòa sinh yên tịch tịch đa."

* Nghĩa là "Cây này làm củi, từ những ngọn núi mà ra.

Do có lửa mà sinh khói, về chiều tối thì lại càng nhiều."

"Lận tương như, tư mã tương như, danh tương như, thực bất tương như."

"Ngụy vô ky, trường tôn vô ky, bỉ vô ky, thử diệc vô ky."

* Nghĩa là “Ông Lận Tương Như và ông Tư Mã Tương Như, hai ông cùng là Tương Như nhưng sự nghiệp lại khác nhau.

Ông Ngụy Vô Kỳ và ông Trường Tôn Vô Kỳ, hai người cùng tên là Vô Kỳ, tên ông Vô Kỳ, tôi cũng tên Vô Kỳ. “

"Tối hậu nhất liên, thiên vi kỳ bàn, tinh vi tử, hà nhân năng hạ?"

"Địa tác tỷ bà, lộ tác huyền, na cá cảm đạm?"

* Nghĩa là “Trời làm bàn cờ, sao làm quân cờ, ai có thể đi?.

Đất là đàn tì bà, đường làm dây đàn, ai dám đánh?"

Bạch Vũ Mộng đối một hồi xong hết liền cảm thấy có chỗ không đúng, ánh mắt sắc bén nhìn thẳng về phía Tứ trưởng lão: "Rốt cục ngươi là ai, biết được những gì?"

Mọi người thấy phản ứng của Bạch Vũ Mộng, có chút không hiểu, vừa rồi bọn họ thật sự bị khiếp sợ, không thể không phản kích, ngay cả một câu bọn họ cũng không đối được, đặc biệt là câu cuối cùng, là câu đối mà Bồng Lai Đào đã truyền đời từ rất lâu rồi, không hề có ai đối được, không ngờ hôm nay lại có người có thể đối được.

Bạn đang đọc truyện *Ma Y Độc Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 114: Đấu võ đả thương người

Edit: susublu

Tứ trưởng lão cười thần bí, không trả lời, nhưng Mộ Túy Tinh lại nghĩ tới cái gì đó, vội vàng nhảy lên trên đài: "Có phải ngươi biết chuyện gì đó không?" Trong mắt đầy vẻ cảnh giác.

Chuyện này mọi người đều không hiểu, rốt cục là thế nào, đối được câu đối thì bọn họ nên vui vẻ mới đúng, nhưng sao đều có dáng vẻ khẩn trương vậy.

Bạch Vũ Mộng hít một hơi, nhìn Tứ trưởng lão, xiết chặt nắm tay, rốt cục là hắn biết được cái gì, những câu đối này người thời đại này vốn thể không biết, nhưng hắn lại biết điều này đã chứng minh được cái gì.

Tứ trưởng lão cười trấn an: "Các ngươi không cần phòng bị như thế, ta sẽ không hại các ngươi, đã đến đây rồi thì đó là thiên mệnh, hi vọng các ngươi có

thể hóa giải kiếp nạn." Nói xong thì không ai thấy tấm hơi hẩn đâu nữa.

Bạch Vũ Mộng nhíu chặt mày, sao Tứ trưởng lão lại lăm bằm thần bí như vậy, rốt cục hẩn đã biết được cái gì, sao không nói rõ ràng ra, xem ra nên đi hỏi hẩn một chút rồi.

Chuyện này nhanh chóng bị người lằng quên, Lam Hạo Thần thấy Bạch Vũ Mộng luôn cau mày, đau lòng vuốt lông mày cho nàng: "Mộng Nhi, đừng nghĩ nữa, điều nên biết thì sẽ biết thôi."

Bạch Vũ Mộng nhàn nhạt đáp lại, xóa sạch suy nghĩ lộn xộn trong đầu đi, không quan tâm nữa mà chuẩn bị trận đấu kế tiếp.

Lâm Uyển Uyển đi tới, liếc mắt đưa tình nhìn Lam Hạo Thần, trên mặt luôn nở nụ cười: "Chúc mừng tỷ tỷ, không ngờ tỷ tỷ lại lợi hại như vậy." Nếu cẩn thận nhìn kỹ thì có thể thấy được vẻ ngoan độc giấu dưới nụ cười này.

"Thật xin lỗi, ta không có muối mè." Bạch Vũ Mộng lạnh lùng cười, lườm nữ nhân không biết tốt xấu này, muốn quyến rũ nam nhân của mình, cũng không nhìn lại mình.

Mặt Lâm Uyển Uyển lập tức trắng bệch, uất ức nhìn thoáng qua Lam Hạo Thần, dien&dann
Bạch Vũ Mộng hung hăng nheo mắt nhìn Lam Hạo Thần một cái, trừng mắt nhìn hẩn: "Nhìn xem, đều là ruồi bọ do chàng đưa tới!"

Lam Hạo Thần vô tội sờ mũi, lạnh như băng nhìn thoáng qua Lâm Uyển Uyển hướng rồi đi, cười lấy lòng: "Mộng Nhi, đừng nóng giận, tức giận với mấy loại tôm tép nhãi nhép này, không đáng giá."

Lam Hạo Thần cũng không hề hạ giọng, bởi vậy người chung quanh bọn họ đều nghe thấy những lời này, có người cười, có người giận, bọn họ đều đứng đó chỉ trỏ.

Lam Hạo Thần cũng không để ý, lôi kéo Bạch Vũ Mộng đi về phía chỗ Duẩn Hoành Triết, Duẩn Hoành Triết nhìn đến bọn họ đã đến, vui vẻ đón tiếp: "Vũ nhi, biểu hiện vừa rồi thật sự khiến cậu rất kinh ngạc!"

Bạch Vũ Mộng cười, đi lên kéo cánh tay Duẩn Hoành Triết: "Cậu, có phải rất lợi hại không, hừ, ta đã áp chế hết ý chí của những người đó." Nói xong nhìn thoáng qua Lâm Uyển Uyển đang khóc lóc kể lể với Đại trưởng lão.

Lam Hạo Thần bắt đầu dĩ nhìn nàng, Mộng Nhi lại giờ tính khí chời đùa ra nữa rồi, nhưng nếu nàng thích thì chơi đi, mặc kệ xảy ra chuyện gì thì hẩn đều sẽ bảo vệ nàng.

Nghỉ ngơi một lúc thì tới trận đấu võ, trận đấu vẫn nhiều người cùng đấu, sau đó còn lại hai người, quán quân sẽ là một trong hai.

Lúc bắt đầu, Bạch Vũ Mộng cũng không động thủ, chỉ tìm một chỗ tốt hờ hững nhìn đám người đấu người sống ta chết trên đài, khóe miệng cũng nở một nụ cười chế giễu.

Có người nhìn nàng chường mắt, hợp lực đánh về phía nàng, muốn dồn nàng vào chỗ chết. Bạch Vũ Mộng nhìn Lâm Uyển Uyển đang đi tới, trên mặt là nụ cười tiếu hặn, vận khinh công, bay đến một chỗ khác.

Lâm Uyển Uyển thấy Bạch Vũ Mộng khinh thường mình thì lập tức nổi giận, nghĩ cách đấu với Bạch Vũ Mộng một trận.

Bạch Vũ Mộng vẫn thờ ơ như cũ, mắt lơ đãng nhìn thấy một nam tử âm lãnh đang cầm dao muốn đâm Duẩn Tuyết Nghiên, nàng liền nhăn mày lại.

Dưới đài mọi người cũng chú ý tới, nhưng quy tắc của trận đấu là không ai được ngăn cản, bởi vậy, Duẩn Tuyết Nghiên đang gặp nguy hiểm.

Duẩn Hoành Triết kích động, tim muốn ngừng đập, nhìn chăm chăm Duẩn Tuyết Nghiên, muốn phi thân lên cứu nàng, Nhị trưởng lão Minh Tu lại kéo hẩn lại, mở miệng chế giễu: "Đạo chủ không phải không biết quy củ, chúng ta không thể làm phiền bọn họ, dù ngươi là đạo chủ cũng không được!"

Duẩn Hoành Triết hung hăng trừng mắt nhìn Minh Tu, nhưng cũng không nói gì, dù sao quy củ là quy củ, nhưng bây giờ nữ nhi của mình gặp nguy hiểm, hẩn tuyệt đối không thể ngồi xem mà mặc kệ.

Nghĩ vậy nên cũng mở miệng châm chọc: "Vậy không lẽ Nhị trưởng lão đã quên là dù luận võ cũng không cho đá thương người sao, nếu như ta không nhìn lầm thì đó là con trai Minh Huy của Nhị trưởng lão, biết pháp phạm pháp, Nhị trưởng lão nói xem chuyện này nên xử thế nào?"

Trong mắt Minh Tu xẹt qua một chút tàn nhẫn, cười nói: "Vậy ta cũng không có cách nào, dù sao cũng là luận võ, không đá thương người thì quá không thực tế, chờ hẩn xuống đài, ta sẽ nói với hẩn."

Nhẹ nhàng trả lời một câu băng quơ, khiến con tức của Duẩn Hoành Triết tràn ra, nhưng bây giờ hẩn cũng rất bất đắc dĩ, hẩn là đạo chủ nên phải làm gương cho tốt, nhưng nhìn nữ nhi lâm vào nguy hiểm, bản thân không thể thờ ơ.

Bạch Vũ Mộng đứng trên đài nghe hết đoạn đối thoại này, cười một tiếng, nhìn con dao đó có chút màu xanh, nhìn qua đã biết là kịch độc, cái này mà gọi là chỉ hơi đá thương thôi sao, dã tâm của Nhị trưởng lão không nhỏ.

Nghĩ vậy đồng tử co rút lại, lúc con dao kia sắp đâm vào Duẩn Tuyết Nghiên, Duẩn Tuyết Nghiên vốn không thể né tránh, trên mặt nam tử là nụ cười tàn nhẫn.

Bạch Vũ Mộng không bảo tồn thực lực nữa, phi thân lên, cầm Tuyết Cầm chém âm khí ra, diện*damle3;quy[d0n kéo Duẩn Tuyết Nghiên cách xa con dao của hắn, buông Duẩn Tuyết Nghiên ra, lại huy động Tuyết Cầm, hung hăng đánh nam tử ngã đài.

Minh Huy không ngờ mình lại dễ dàng bị đá bại như vậy, còn bị quăng xuống dưới đài, cả người rụng rời, ói ra một ngụm máu, tức giận nhìn Bạch Vũ Mộng cao cao tại thượng.

"Người làm cái gì, trận đấu không cho đá thương người, người làm như vậy chẳng phải là không đặt chúng ta vào mắt sao, người có tư cách gì tham gia trận đấu này nữa!" Nhị trưởng lão Minh Tu tức giận nhìn Bạch Vũ Mộng, đau lòng đỡ Minh Huy lên.

"Sao? Phải không, ta nhìn thấy hắn muốn lấy dao giết Nghiên Nhi, mới cho rằng trận luận võ này không quan tâm có đá thương ai hay không nên mới ra tay nặng như vậy, sao vậy, không thể đá thương người sao?" Bạch Vũ Mộng nở nụ cười chế giễu, không biết vừa rồi là ai thờ ơ không quan tâm.

"Người..." Nhị trưởng lão tức đến mức nói không ra lời, đúng vậy, vừa rồi là hắn đã nói như vậy, nhưng ai có thể chứng minh.

"Thế nào, Nhị trưởng lão không muốn thừa nhận sao, vừa rồi con của người muốn giết Nghiên Nhi, mọi người đều thấy, người còn muốn nói gì nữa?" Bạch Vũ Mộng cười càng can rở, khinh thường nhìn Minh Tu.

Lúc này người phía dưới cũng phản ứng lại, vừa rồi thật sự có chuyện này, cô nương này nói không sai, nhưng thế giới này thật khó hiểu, Minh Huy là nhân tài kiệt xuất trẻ tuổi, sao có thể bị đá bại dễ dàng như vậy?

Bạn đang đọc truyện *Ma Y Độc Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 115: Luận võ thắng lợi

Edit: susublu

"Phụ thân!" Lúc này có một bóng người chạy lên đài từ một góc xó nào đó, cả người đầy vết thương, hận ý trong mắt sắp đốt cháy lý trí của nàng.

Bạch Vũ Mộng nhíu mày, nhìn nữ tử này, biểu mô, cũng không biết là thật hay là giả, phụ thân nàng ta bị thương lâu như vậy rồi nàng ta mới giả mù sa mưa chạy đến.

"Rốt cục người có ý định gì, dám đánh phụ thân ta trọng thương?" Minh Tĩnh căm giận nhìn Bạch Vũ Mộng, to gan mở miệng, trong mắt đầy sự đau lòng vì phụ thân.

Mọi người thấy nữ tử đau lòng ngồi bên cạnh phụ thân, nhu nhược chỉ trích Bạch Vũ Mộng thì đều cảm thấy thương tiếc, trách cứ nhìn Bạch Vũ Mộng, giáo huấn thì thôi đi, cần gì phải đánh trọng thương như vậy?

Bạch Vũ Mộng lạnh lùng cười, nhìn nữ tử đang giả bộ để tranh thủ sự đồng tình, diện[dann;lle3quysdo0n quả nhiên là người một nhà, đi vào một cánh cửa, đều là một loại người giống nhau.

"Sao người có thể nói như vậy, tỷ tỷ vì cứu ta mới ra tay, nếu phụ thân người không tính kế ta thì sao tỷ tỷ có thể đá thương hắn?" Duẩn Tuyết Nghiên mới hồi phục lại tinh thần trong nỗi khiếp sợ, nghe thấy có người ức hiếp tỷ tỷ thì vội vàng mở miệng phản bác.

Minh Tĩnh không nói gì thêm, chỉ uất ức ngồi ở một bên nỉ non, khiến mọi người đều chú ý đến nàng.

Lam Hạo Thần nhảy lên đài cao, đứng ở bên cạnh Bạch Vũ Mộng, đứng từ trên cao nhìn xuống Minh Huy và Minh Tĩnh bằng nửa con mắt, nở nụ cười châm chọc, nhìn về phía Bạch Vũ Mộng: "Mộng Nhi, sao nàng luôn mềm lòng như vậy, người như thế nên giết chết đi!"

Trên mặt là nụ cười như gió xuân, ngoài miệng thì nói ra những lời khiến mọi người kinh hãi, hoảng sợ nhìn nam tử như thần tiên trên đài cao, không tin lời nói tàn nhẫn này phát ra từ miệng hắn.

"Ta cũng cảm thấy vậy, Vũ nhi, có phải lâu rồi người không ngược đãi người nên ngược tay không, có muốn ta giúp người không?" Trúc Đạp Vũ mặc quần áo màu đỏ, phô trương đi lên đài, nhíu mày hỏi Bạch Vũ Mộng.

Bạch Vũ Mộng chớp mắt, vô tội mở miệng: "Hình như vậy, ai nha, sao vừa rồi ta lại xuống tay nhẹ như vậy, thật là hối hận muốn chết, để tai họa như hắn sống trên đời cũng lãng phí lương thực, làm như vậy có vẻ tốt hơn đúng không?"

Nhị trưởng lão ở dưới đài đã giận đến mức nói không nên lời, chỉ tay vào Bạch Vũ Mộng, trong miệng không ngừng mắng "Yêu nữ", Bạch Vũ Mộng cười tươi hơn, nhìn Nhị trưởng lão: "Nhị trưởng lão, không ai nói với người rằng ta ghét nhất bị người khác chỉ tay vào mặt sao?"

Minh Tu bị khí thế của Bạch Vũ Mộng dọa sợ, lúc tỉnh táo lại, mới phát hiện bản thân lại bị một con nhóc dọa, nheo ánh mắt lại, tàn nhẫn nhìn Bạch Vũ

Mộng.

"Nhị trưởng lão, người đừng quá đáng, là lỗi của Minh Huy, nếu hôm nay người bị thương là Nghiên Nhi thì ta sẽ không chấp nhận lý do hấn tự vệ đúng đắn thì không sai đâu." Duẩn Hoành Triết thấy tình thế càng lúc càng nghiêm trọng nên nhanh chóng đứng ra nói chuyện.

"Hừ!" Minh Tu không phục hừ một tiếng, nhưng cũng không nói nữa, đúng là lỗi của Minh Huy, nhưng sao Bạch Vũ Mộng có thể độc ác như vậy, hấn không cam lòng.

"Sao, hình như Nhị trưởng lão vẫn còn oán hận vì lời nói của ta?" Bạch Vũ Mộng nghiêng ngả nở nụ cười, nhìn chằm chằm Minh Tu.

"Người nói không sai, là Huy nhi sai trước, nhưng người cũng không thể ra tay độc ác như vậy, mấy vị trưởng lão hãy phân xử, nằng ta đánh con ta trọng thương, còn không biết có sao hay không." Minh Tu độc ác nhìn Bạch Vũ Mộng.

"Nhị trưởng lão vẫn nên đưa con trai của người đi chữa thương trước đi, nếu không, không cần đợi người khác đánh hấn trọng thương, mà hấn sẽ chết vì người phụ thân không xứng chức như người đấy." Lúc này, Lục trưởng lão luôn im lặng không nói gì đột ngột mở miệng.

Trưởng lão trên Bồng Lai Đảo chia làm hai phái, một phái là do Đại trưởng lão cầm đầu gồm Đại trưởng lão, Nhị trưởng lão, Tam trưởng lão, phái còn lại là do Tứ trưởng lão cầm đầu gồm Tứ trưởng lão, Ngũ trưởng lão, Lục trưởng lão. Nhưng Tứ trưởng lão rất ít khi xuất hiện trước mặt mọi người, Ngũ trưởng lão, Lục trưởng lão cũng không phải người tranh quyền đoạt lợi nên đã để cho đám người Đại trưởng lão đoạt vị trí.

Lúc này ông ta nghe thấy giọng Lục trưởng lão, Đại trưởng lão nhìn thoáng qua Bạch Vũ Mộng đầy hàm ý, sau đó liếc mắt nhìn Nhị trưởng lão, Nhị trưởng lão đành phải không cam tâm tình nguyện đưa Minh Huy rời đi.

Minh Tinh thấy không ai để ý đến nàng, khóc càng lớn, nhưng suy nghĩ lại thì vẫn nhắc vẫy đuôi theo Nhị trưởng lão.

"Gì vậy?" Lam Giác Phong bỗng nhiên hoang mang thờ dài một tiếng, thấy mọi người đều nhìn hấn chằm chằm, hấn mới hắng giọng, hơi nghi hoặc mở miệng: "Với tính tình của tâu từ thì đáng lẽ sẽ không đối xử nhẹ nhàng với bọn họ như vậy?"

Hạ Từ Lăng liếc mắt: "Người ngu sao, nhất định là Vũ tỷ tỷ có dụng ý, thật là, không biết sao lại có não như heo vậy chứ." Nói xong còn ghét bỏ cách xa hấn vài bước.

Bạch Vũ Mộng bật cười một tiếng, sau đó bỗng nhiên nghĩ đến cái gì, cười nhìn về phía Duẩn Hoành Triết: "Cậu, trận đấu còn tiếp tục không?"

Duẩn Hoành Triết suy nghĩ, lại thương lượng với mấy vị trưởng lão, quyết định tiếp tục trận tỷ thí vừa rồi. Qua chuyện này, không ai dám tới gần Bạch Vũ Mộng nữa mà tất cả đều tránh nàng.

Điều này càng hợp ý Bạch Vũ Mộng, nhàn nhã nhìn đám người đánh đến người chết ta sống, diễn(dannlle3*quyd0n nhìn Minh Tinh né qua một bên, khóe miệng nở nụ cười đầy ẩn ý.

"Tiện nhân, sao người còn cười được, đừng tưởng rằng người có thể làm vua, bộ dạng như người không phải là phạm quy sao?" Lâm Uyển Uyển đột phá vòng vây, đi đến trước mặt Bạch Vũ Mộng, ác độc nói.

Bạch Vũ Mộng không kiên nhẫn nhíu mày, sao người này lại phiền như vậy?

"Người nhìn cho rõ ràng đi, không phải là ta không muốn đánh mà là không có ai muốn đánh với ta, tự người xem đi, ta đứng đây lâu như vậy mà lại không thấy ai đến đây đánh ta."

Lâm Uyển Uyển hung hăng trừng mắt nhìn đám người đang hỗn chiến, lại không cam lòng nhìn về phía Lam Hạo Thần, đột nhiên hạ quyết tâm, nâng tay tấn công Bạch Vũ Mộng.

Bạch Vũ Mộng bĩu môi, liếc nhìn Lam Hạo Thần, thấy Lam Hạo Thần lạnh lẽo, sau đó mới vung tay lên đánh bay con ruồi bọ đáng ghét trước mặt rơi xuống đài.

Mọi người đều không dám tin, vừa rồi đã chứng kiến võ công của nàng, không ngờ lại lợi hại như vậy, không biết khi đấu với cao thủ trên đảo, có thể thắng hay không.

Bạch Vũ Mộng không nói gì tron trừng mắt, vốn không muốn bại lộ nhanh như vậy, nhưng vừa rồi vì cứu Duẩn Tuyết Nghiên, chỉ có thể bắt đắ dĩ bại lộ, nhưng là dù thế thì sao, nàng mà sợ bọn họ sao? Chỉ là hơi phiền phức thôi.

Tỷ thí nhanh chóng kết thúc, người còn lại thật bất ngờ là Thu Hằng Duệ, vừa rồi hấn luôn đứng một bên xem biểu diễn, thật sự cảm thấy kiêu ngạo vì muội muội của mình.

Lần này mọi người không bàn bạc trước mà đều có suy nghĩ giống nhau, hai người đều đi ra từ nhà của đảo chủ, điều này chứng minh cái gì, mấy năm nay thế lực của đảo chủ đang yếu bớt đi nhưng nếu có hai người bọn họ thì...

Tiếp theo không cần so tài nữa, quán quân đã rất rõ ràng, Thu Hằng Duệ cười xoa đầu Bạch Vũ Mộng, rồi tuyên bố hấn bỏ cuộc.

Bạn đang đọc truyện *Ma Y Độc Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 116: Không thể không có hẳn

Edit: susubluu

Trận đấu trong một ngày đã đến hồi kết, nhưng mọi người thấy vẫn còn chưa xong, mấy vị trưởng lão và Duẩn Hoành Triết đang tụ nhau lại thảo luận cái gì đó, hình như quyết định cái gì rồi mới rời đi.

Bạch Vũ Mộng cảm nhận được ánh mắt ở phía sau, xoay người nhìn lại thì chỉ thấy có một bóng lưng, nghi hoặc nhíu mày, nhưng cũng không để trong lòng, cùng mọi người trở về Doãn phủ.

Trở lại trong phủ, Doãn Đức Diệu và Duẩn Úc Liễu đã sớm nghe được tin tức nên đứng ở cửa nghênh đón bọn họ, Duẩn Úc Liễu vừa thấy Bạch Vũ Mộng và Thu Hằng Duệ thì liền chạy lên, trong mắt đầy sự đau lòng.

"Vũ nhi, Duệ nhi, mấy năm nay thật sự cực khổ cho các con, nhưng trưởng thành rồi lại tài giỏi như vậy, mẫu thân thật sự rất vui mừng." Nói xong liền rơi nước mắt.

Bạch Vũ Mộng ôm Duẩn Úc Liễu, an ủi nàng vài câu, khi tâm trạng của nàng ổn định lại mọi người mới đi về phòng.

Sau khi vui vẻ dùng cơm xong, Bạch Vũ Mộng và Lam Hạo Thần về phòng của mình, Bạch Vũ Mộng đóng cửa phòng lại, âm trầm nhìn Lam Hạo Thần.

"Mộng Nhi, sao vậy?" Lam Hạo Thần giật khóe miệng, vô tội hỏi.

Bạch Vũ Mộng cười rất dịu dàng nhưng lại khiến Lam Hạo Thần nổi da gà, trực giác nói cho hắn biết, Mộng Nhi đang tức giận, hơn nữa là cực kỳ tức giận.

"Chàng nói xem sao khuôn mặt của chàng lại xinh đẹp như vậy, trách không được có nhiều người thích chàng, hay là ta giúp chàng nạp vài thiếp thất đi, đỡ cho người ta phải trông chờ mòn mỏi."

Lam Hạo Thần chớp mắt, cuối cùng cũng hiểu được, Mộng Nhi đang ghen tị, trong lòng lại ngọt ngào, trên mặt đầy ý cười phơi phới như gió xuân.

Nhẹ nhàng ôm Bạch Vũ Mộng vào trong ngực, Lam Hạo Thần thở dài: "Mộng Nhi, tâm của ta nàng còn không biết sao, cần gì phải tức giận vì mấy người không liên quan chứ?" Nói xong nâng mặt Bạch Vũ Mộng lên nhẹ nhàng hôn xuống.

Bạch Vũ Mộng sững sốt, lại hung hăng há mồm, cắn vào môi Lam Hạo Thần, điên(damlle3
Lam Hạo Thần nâng tay xoa xoa đôi môi bị cắn nát, nhẹ nhàng nở nụ cười: "Mộng Nhi, đừng tức giận nữa được không?"

Bạch Vũ Mộng trừng mắt nhìn Lam Hạo Thần, hừ một tiếng, đi thẳng về phía giường, chuẩn bị ngủ, Lam Hạo Thần không nói gì sờ sờ mũi, ôm lấy Bạch Vũ Mộng từ phía sau.

Bạch Vũ Mộng giả dựa nhưng lại phát hiện là vô dụng nên không động dậy nữa, thật ra hai người đều hiểu rõ, Bạch Vũ Mộng cũng không có tức giận chẳng qua trong lòng hơi không thoải mái, muốn náo loạn để thoải mái một chút thôi, nàng chỉ muốn hưởng thụ cảm giác được yêu chiều thôi.

Có lẽ sẽ có người cho rằng nàng già mồm ách lẽ phải nhưng nàng cứ muốn làm như vậy, nàng dùng tính mạng để yêu nam nhân này, nàng hi vọng bọn họ có thể mãi mãi hạnh phúc như vậy.

Bên này là không khí hạnh phúc nhưng ở một nơi khác lại đầy âm mưu.

Trong nhà Đại trưởng lão, Lâm Uyên Uyên ngồi bên cạnh Đại trưởng lão Lâm Mộc, trên mặt đầy nước mắt, đáng thương nhìn Lâm Mộc: "Gia gia, ta thích người đó, ta nhất định phải gả cho hắn."

Lâm Mộc thở dài, yêu chiều xoa đầu Lâm Uyên Uyên: "Uyên Uyên, không phải người không biết nam nhân đó khí thế đầy người, ngay cả ta cũng nhìn không thấu, ta sợ người sẽ bị uất ức."

"Sẽ không, gia gia, từ nhỏ ta đã muốn gả cho nam tử như vậy, hắn thật sự rất lợi hại, nhưng bên cạnh của hắn còn có tiểu tiện nhân kia!" Lâm Uyên Uyên không cam lòng phản bác.

"Uyên Uyên, gia gia biết, nhưng nam nhân đó có vẻ rất mạnh, hơn nữa hắn xem thường người thì sao người có thể khống chế được hắn, huống hồ bên cạnh hắn còn có cháu ngoại Bạch Vũ Mộng của đạo chủ, cũng không phải người dễ đối phó, hôm nay nàng dễ dàng đánh trọng thương con trai của Nhị trưởng lão thì cũng có thể đánh được người, sợ là người không đấu lại nàng."

"Không, ta nhất định phải có được nam nhân đó, gia gia, người giúp ta đi được không, từ sau khi cha mẹ ta mất cũng chỉ có gia gia yêu thương ta nhất,

gia gia không giúp ta thì ta không biết nên làm gì bây giờ." Nói xong, lại khóc thút thít.

Trong mắt Lâm Mộc đầy vẻ đau lòng, giống như đã hạ quyết tâm rồi mới từ ái nhìn Lâm Uyển Uyển nói: "Gia gia nhất định sẽ giúp ngươi, có chút phiền phức, nhưng chỉ cần Uyển Uyển muốn, gia gia nhất định sẽ lấy cho ngươi."

Cuộc trò chuyện kết thúc như vậy, một đêm an bình trôi qua, nhưng ngày hôm sau lại không bình yên như vậy.

Trận đấu ngày hôm nay, Bạch Vũ Mộng có chút nhàm chán tựa vào trong lòng Lam Hạo Thần, nhìn người ta tấp nập đi đến khán đài, bĩu môi: "Thật sự nhàm chán, nếu không phải vì Băng Liên ta sẽ không thêm tham gia trận đấu này!"

"Bọn họ muốn ganh đua so sánh còn ta thì không muốn so, ngày hôm qua đã mệt gần chết, ca ca đáng giận kia của ta thật may mắn, giờ này còn chưa xuất hiện." Duẩn Tuyết Nghiên bĩu môi đứng bên cạnh oán giận.

"Ca ca?" Bạch Vũ Mộng nhủ mày, "Sao trước kia không có nghe ngươi nhắc tới?"

"Vốn dĩ hẳn đều không ở nhà, luôn ra khỏi đảo để trải nghiệm, chỉ có ngày lễ tết mới trở về một lần, thật là, không biết có quan tâm đến muối muối như ta hay không nữa." Duẩn Tuyết Nghiên bắt măn oán giận, trong mắt cũng che giấu sự nhớ nhung.

Bạch Vũ Mộng hiểu rõ gật đầu, cũng không lại hỏi lại chuyện này nữa mà chuyên tâm suy nghĩ.

"Thần, chàng nói xem tiếp theo sẽ so cái gì? Văn võ đều đã so, còn có gì đáng để so sao?" Bạch Vũ Mộng không chút để ý hỏi Lam Hạo Thần.

Lam Hạo Thần nhủ mày, suy nghĩ một hồi, mới nói: "Ta cũng không nghĩ ra, đợi lát nữa sẽ biết, dù sao bình đến tướng chặn, nước đến đất ngăn, mặc kệ như thế nào, nàng đều có thể ứng phó mà đúng không?" Nói xong còn cực kỳ thân thiết ngất mũi nàng.

"Ta nói này các ngươi đừng có đứng giữa ban ngày ban mặt làm chuyện khiến người ta đỏ mặt tim đập nhanh nữa, như vậy không phải là đang ức hiếp mấy người độc thân như chúng ta sao!" Mạc Hàn Trần bắt măn hét lên.

Lam Hạo Thần nhẹ nhàng liếc mắt nhìn hắn, thờ ơ hừ nói: "Nếu hâm mộ thì ngươi tự tìm một người cho mình đi, ta thấy Trúc Đạp Vũ cũng không tệ, nhưng thấy nàng đã tìm nhiều nam nhân như vậy, có lẽ cũng không tới lượt ngươi, vẫn nên nén bi thương rồi biến đi."

Một là Lam Hạo Thần không mở miệng, nhưng khi mở miệng thì Mạc Hàn Trần lại u oán nhìn hắn, đây còn là bạn tốt của mình sao, sao lại cay nghiệt như vậy.

Bạch Vũ Mộng che miệng nở nụ cười, thật ra nàng cũng cảm thấy rất kinh ngạc, dĩ nhiên lúc đó còn tưởng rằng Trúc Đạp Vũ chỉ nói đùa, không ngờ mấy ngày nay lại thật sự đi quan sát nam tử, nhưng bọn họ ở chung cũng không tệ.

Mạc Hàn Trần ai oán nhìn Trúc Đạp Vũ, ai ngờ người ta vốn không hề để ý đến hắn, mà lại nói chuyện hăng say với một nam tử có diện mạo thanh tú bên cạnh.

Nam tử đó mặc quần áo màu xanh, trên mặt nở nụ cười dịu dàng, rất hợp với Trúc Đạp Vũ, lúc này hình như đang nói gì đó rất thú vị chọc cho Trúc Đạp Vũ cười liên tục.

Mạc Hàn Trần thấy Trúc Đạp Vũ vui vẻ vừa lòng, hận không thể nghiền nát răng, nhưng hắn lại không có lý do gì để oán nàng, điều này làm cho hắn cực kỳ tức giận.

Bạn đang đọc truyện *Ma Y Độc Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 117: Đồ thạch

Edit: susublu

Nhưng nghĩ lại thì lại thấy nàng chẳng phải là gì của mình, nhưng vì sao bất kể nàng làm cái gì thì bản thân lại cảm thấy rầu rĩ.

Mạc Hàn Trần nhìn Trúc Đạp Vũ, vươn tay ôm ngực, ánh mắt đầy ẩn ý không rõ, không biết đang suy nghĩ gì đó.

Trúc Đạp Vũ chú ý tới bên này, mắt lóe sáng, rồi làm như không có việc gì tiếp tục nói chuyện với nam tử kia.

Bạch Vũ Mộng tròn trĩnh mắt, hoài nghi nhìn Lam Hạo Thần: "Thần, sao chàng lại có loại bằng hữu ngu xuẩn như vậy, thật là, thích thì nói ra đi làm gì phải ủ rũ ảm đạm."

"Đương nhiên hắn không có tài trong tình yêu như ta, vì vậy nên ta mới có thể khiến Mộng Nhi yêu ta." Lam Hạo Thần mặt dày nói.

Bạch Vũ Mộng đắm hẳn một cái, liền nhắm mắt lại nghỉ ngơi, lát nữa còn có một trận đại chiến nữa, đám trưởng lão kia sẽ không bỏ qua cho nàng, nàng phải nghỉ ngơi dưỡng sức, mới có sức lực để vui đùa.

"Trận đấu hôm nay là đồ thạch*" Duẩn Hoành Triết đi lên đài, bảo mọi người yên tĩnh rồi mới chậm rãi mở miệng.

* Đồ: Cược, cá cược. Thạch: Đá, Nguyên thạch. Đồ thạch là hoạt động cắt nguyên thạch ra để lấy phi thủy bên trong. Nếu cắt ra được phi thủy tốt thì sẽ trở nên giàu có, ngược lại nếu cắt ra không có phi thủy thì mất sạch tiền. Tỷ lệ đồ trúng là một phần mười.

Đồ thạch? Bạch Vũ Mộng kinh ngạc, hèn gì hôm qua cậu lo lắng nhìn nàng như vậy, diễn[đann\le3;quyđ0n đề mục trận đấu không thể tiết lộ, cho nên ngày hôm qua Duẩn Hoành Triết cũng không nói cho Bạch Vũ Mộng và Thu Hằng Duệ biết.

Đồ thạch, cái này phải xem vận may, đồ thạch, nghĩa cũng như tên, bề ngoài chỉ là hòn đá bình thường, nhưng bên trong lại viên ngọc tốt nhất.

Một mặt là vận may, mặt khác cũng phải xem người ta có phải người trong nghề hay không, có một số người có thể căn cứ vào màu sắc của thạch, hoa văn mà phán đoán giá trị ngọc trong đó, nhưng người như thế cũng không nhiều.

Kiếp trước Bạch Vũ Mộng cũng có nghe nói qua trò này, nhưng lại chưa từng chơi thử, nàng cũng không dám chắc sẽ thắng hay không, nhưng nàng đã thắng hai trận, dù thua một trận cũng không quan trọng.

"Được rồi, trận đấu sẽ bắt đầu ngay, tuyển thủ dự thi có thể chọn một viên thạch chúng ta đã chuẩn bị sẵn, người nào có ngọc giá trị cao nhất thì sẽ thắng."

Có một cái bàn dài được chuyển lên đài, bên trên bày đầy các loại thạch đủ màu sắc và hình dạng, Bạch Vũ Mộng liếc mắt nhìn, nhiều thạch như vậy, có phải là tốn không ít tiền không, hay là, nhưng hòn thạch này Bồng Lai Đảo đã có sẵn.

Lam Hạo Thần nhéo nhéo tay Bạch Vũ Mộng, cổ vũ nàng, Bạch Vũ Mộng cười, đi lên đài, mọi người dự thi đều khản trương bất an, lúc trước chưa từng có thể loại này, sao năm nay lại có, bọn họ đều không hề tinh thông cái này.

Những người lúc trước có đánh bạc qua, có chút kinh nghiệm bắt đầu đắc chí, may mắn lúc trước mình có chơi, lần này sẽ không thua quá thảm.

"Tỷ tỷ, phải làm sao bây giờ, ta chưa từng thấy mấy thứ này, phải chơi thế nào." Duẩn Tuyết Nghiên bĩu môi, lo lắng nhìn mấy tảng đá.

"Không sao, đây vốn phải nhờ vào vận may, lát nữa người cứ chọn một cái đi, nhìn xem hôm nay vận may của người thế nào." Bạch Vũ Mộng cười an ủi, thật ra chính nàng cũng không đề.

"Vũ nhi, trước kia muội có chơi qua rồi sao?" Thu Hằng Duệ nhìn Bạch Vũ Mộng nghi hoặc hỏi.

"Không có." Bạch Vũ Mộng có chút tiếc nuối lắc đầu, có lần làm nhiệm vụ đã từng tiếp xúc qua, cho nên mới hiểu biết, nhưng nếu nói thật sự chơi thì nàng vẫn chưa chơi lần nào.

Thân là thái tử sợ là ca ca cũng chưa từng chơi rồi, xem ra lần này thật sự chỉ có thể mặc cho số phận định đoạt.

Sau khi trận đấu bắt đầu, tất cả mọi người lác lác ở trước bàn, chuyên tâm đi đến chỗ tảng đá mà mình cho rằng có khả năng thắng, Bạch Vũ Mộng cũng đi theo bọn họ cẩn thận quan sát, nhưng ngoại trừ mấy tảng đá ra thì nàng không nhìn thấy gì cả.

Bạch Vũ Mộng nhăn mày lại, cẩn thận tỉ mỉ cảm lấy một tảng đá ở mép rìa, bỗng nhiên bị hoa mắt, hình như thấy rõ bên trong có gì đó.

Bạch Vũ Mộng hơi nghi hoặc tập trung sức lực cẩn thận nhìn lại, nàng thật sự thấy được thứ ở bên trong, đó chỉ là một hòn ngọc bình thường, không ngờ vận may của nàng lại tốt như vậy, lấy đại một tảng đá cũng được một hòn ngọc, nhưng nàng không thỏa mãn với một hòn ngọc bình thường như vậy.

Bạch Vũ Mộng rất bất ngờ nhưng cũng rất hoang mang, rốt cục là đã xảy ra chuyện gì, nàng lại có thể nhìn thấy rõ ngọc ở bên trong, không phải chứ, nhìn người khác vẫn cẩn thận tìm kiếm, hình như chỉ có mình nàng mới có thể thấy, điều này quá kỳ quái.

Đang suy nghĩ, trên tay lại đột nhiên có cảm giác lạnh lẽo, Bạch Vũ Mộng nghĩ tới cái gì đó, hơi nheo mắt lại, âm thầm nâng tay lên, muốn nhìn lách xích mà mình giấu trong tay.

U Lam? Lắc tay mơ hồ phát ra ánh sáng màu lam, tuy rằng chỉ mờ mờ nhưng Bạch Vũ Mộng liếc mắt một cái liền thấy, chẳng lẽ có liên quan đến cái lách này, rốt cục là nó thần kỳ ở chỗ nào?

Bạch Vũ Mộng suy nghĩ một hồi vẫn không có đáp án nên không nghĩ nữa, một ngày nào đó nàng sẽ biết, nàng đã có năng lực này mà còn không thắng thì chẳng phải sẽ có lỗi với lách tay sao?

Bạch Vũ Mộng buông tảng đá trong tay, ngược lại nhìn về phía một tảng đá khác, cầm từng tảng đá lên xem, sau khi xem xong lại thả về.

Lâm Uyển Uyển luôn chú ý đến nàng, chăm chọc đi tới: "Không biết chơi thì đừng giả bộ, không ai chê cười người đâu, cần gì phải làm ra vẻ."

Bạch Vũ Mộng nhàn nhạt liếc nàng, không nói gì, nhưng lại khiến Lâm Uyển Uyển cảm thấy kinh hãi, sau đó nhận ra mình bị nàng ta dọa thì tức giận tiếp

tục chọn đá.

Thật ra trước kia Lâm Uyển Uyển cũng từng chơi đồ thạch, nhưng cũng không giỏi, diên(dannlle3*quyd0n cũng chỉ chơi đùa vài lần mà thôi, cho nên nàng cũng không hề tự tin là mình có thể thắng được trận đấu lần này, nhưng không phải Bạch Vũ Mộng cũng không thắng được sao?

Hết giờ, mỗi người đều cầm một tảng đá, sư phụ chuyên nghiệp cắt từng tảng đá ra, có một số người khi cắt ra không có gì cả, có một số người nhìn thấy bên trong là lông thú thì kích động nói không nên lời.

Đến lượt Lâm Uyển Uyển, nàng tự tin đứng đó, nàng đã chọn rất nhiều lần rốt cục cũng chọn được một cái, nhất định là có thể lấy được bảo ngọc tốt nhất.

Sư phụ cắt đá dè dặt cẩn thận cắt lớp đá bên ngoài thấy bên trong có màu xanh phát ra, Lâm Uyển Uyển hưng phấn gần chết, nhìn màu sắc nhất định ngọc thạch tốt nhất.

Đại trưởng lão cũng vừa lòng nhìn Lâm Uyển Uyển, quả nhiên không khiến hấn thất vọng, những người lấy được ngọc thạch trước đó lại ủ rũ, xem ra bọn họ không có cơ hội rồi.

Nhưng tiếp theo ngoại trừ ánh sáng mỏng manh bên ngoài thì lại không có gì khác, đến khi mở hết tảng đá ra thì không có ngọc thạch gì cả.

Quá rõ ràng đây chỉ là một đồng phế liệu không xài được, cho nên những người lấy được ngọc thạch lúc này lại ào ào vui sướng, vốn cho rằng nàng ta sẽ thắng nhưng không ngờ chỉ là phế liệu.

Bạn đang đọc truyện *Ma Y Độc Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 118: Ta thích nàng

Edit: susublu

Bạch Vũ Mộng cười nhạo một tiếng, cũng không nói gì thêm, đặt tảng đá trên tay mình xuống trước mặt sư phụ, ý bảo hấn mở tảng đá này ra.

Sư phụ nhìn nàng một cái, liền cúi đầu cẩn thận cắt tảng đá trong tay. Một lớp, hai lớp, thêm mấy lớp đá sau, vẫn như cũ không có gì cả, mọi người đều cười một tiếng, thì ra là không có gì bên trong hết.

Bạch Vũ Mộng cười nhìn sư phụ, ông vẫn không bị những âm thanh chung quanh quấy rầy, cứ từ từ phá bỏ từng lớp đá ra đến khi mọi người đều không còn kiên nhẫn nữa thì tảng đá trong tay hấn cũng tỏa ra chút ánh sáng màu tím.

Chờ khi hòn ngọc được đưa ra trước mặt mọi người thì bọn họ đều kinh sợ, tuy rằng ngọc thạch rất nhỏ, nhưng vừa nhìn màu sắc thì đã biết là giá trị không thấp.

Ngũ trưởng lão vội vàng đi tới, phải biết rằng hấn không thích gì khác chỉ thích đồ thạch mỗi ngày, đá lần này đa số đều là hấn cung cấp, giờ phút này nhìn thấy viên ngọc hoàn mỹ như thế cũng rất vui mừng.

Cầm viên ngọc thạch lên cẩn thận quan sát, một lúc sau, đôi mày nhíu chặt mới đột nhiên giãn ra, cười ha hả, mắt nhìn Bạch Vũ Mộng giống như nhìn thấy con mèo vậy.

Ngũ trưởng lão cười một rồi lại hớn hở nhìn Bạch Vũ Mộng: "Nha đầu, thật sự không tệ, đây chính là ngọc phi thúy tím hiếm gặp, có giá trị cực cao, không ngờ lại là người tìm được."

Bạch Vũ Mộng cũng thấy vô tội, lúc đầu nàng chỉ thấy nó đẹp, hơn nữa màu sắc cũng không tệ, cảm thấy là đồ tốt nên mới lấy tảng đá này, không ngờ lại có giá trị cao như vậy.

Ngũ trưởng lão vẫn đắm chìm trong sự vui sướng không thể kiềm chế được, diên&danle3[quý
Kết quả này không ai dám hoài nghi, ai cũng biết Ngũ trưởng lão đam mê đồ thạch, có nghiên cứu về ngọc thạch nên lời của hấn nói tất nhiên có thể tin.

Đại trưởng lão ngoan độc nhìn Bạch Vũ Mộng, xem ra ông không thể không sử xuất chút thủ đoạn, nha đầu này không thể giữ lại, nếu không sẽ là một tai họa lớn.

Bạch Vũ Mộng cũng chú ý tới ánh mắt của Lâm Mịch, nhàn nhạt cười, cũng không nói gì thêm, nhắc chân đi về phía đám người Lam Hạo Thần.

Lâm Uyển Uyển nhìn bóng lưng của nàng, cắn răng, sao tiện nhân này lại may mắn như vậy còn nàng lại nhận mọi sự nhục nhã, nàng nhất định phải làm cho nàng ta chết không được từ tế.

Bạch Vũ Mộng không quan tâm ánh mắt ăn thịt người ở phía sau, cười đi về phía Lam Hạo Thần: "Thần, có phải ta rất lợi hại không!"

"Ừ!" Lam Hạo Thần yêu chiều cười, vươn tay ôm Bạch Vũ Mộng đặt nàng ngồi trên đùi mình, cúi đầu cười khích lệ nói.

Cảnh tượng này rơi vào mắt người khác lại thành đang suy tư, không còn ai dám đến quấy rầy hai người này.

Trận đấu hôm nay cũng chỉ có như vậy, ngọc thạch đỏ vốn là các trưởng lão sẽ lấy đi, nhưng bởi vì Bạch Vũ Mộng thắng cho nên nàng được giữ viên ngọc đỏ.

Bạch Vũ Mộng cảm viên ngọc thưởng thức, trong mắt có ẩn ý khó hiểu, xem ra có một số việc càng lúc càng thú vị rồi.

Không ai chú ý tới trong đám náo nhiệt có hai bóng người nhanh chân rời đi, đương nhiên ngoại trừ Bạch Vũ Mộng và Lam Hạo Thần, Bạch Vũ Mộng cười, rồi làm như không có việc gì.

Đi đến ven dòng suối nhỏ, bốn phía đều im ắng, một chút âm thanh cũng không có, đột nhiên vang lên giọng nói đầy tức giận: "Mạc Hàn Trần, ngươi buông ra, rốt cục ngươi muốn làm gì?"

Trên mặt Mạc Hàn Trần đầy băng sương, hấn chịu không nổi nữa, vừa rồi lúc trận đấu diễn ra, Trúc Đạp Vũ luôn cười cười nói nói với nam nhân bên cạnh nàng, thật sự chướng mắt.

"Ngươi và nam nhân kia có quan hệ thế nào, không biết bảo trì khoảng cách sao?" Mạc Hàn Trần lạnh mặt, giọng điệu lạnh lẽo.

"Ta và hấn có quan hệ gì liên quan gì đến ngươi, Mạc Hàn Trần, ngươi đừng có không biết tốt xấu, chuyện của ta không cần ngươi quan tâm" Trúc Đạp Vũ liêu liếm hết lên.

Mạc Hàn Trần có chút không dám tin, lao đảo lui về phía sau một bước: "Không liên quan đến ta sao... Nhưng vì sao ta lại khó chịu như vậy?" Mạc Hàn Trần thì thảo tự nói, ánh mắt bị thương.

Mắt Trúc Đạp Vũ lóe sáng, trong lòng có chút đau, lại hạ quyết tâm, đau dài không bằng đau ngắn, ngay cả nàng cũng không nỡ nhưng họ vốn là bằng hữu không phải sao?

Phải không? Vừa nghĩ đến đây, có lẽ ngay cả chính nàng cũng không dám tin, nhưng hiện tại, nàng không thể không độc ác, nàng không muốn sau này sẽ tiếc nuối cả đời.

"Nếu ngươi bị bệnh thì đi tìm đại phu đi, nam nhân đó đối xử với ta rất tốt, làm cho người khác có cảm giác rất thoải mái, hơn nữa, chúng ta nói chuyện rất hợp, ta đã chuẩn bị thành thân với hấn." Trúc Đạp Vũ nói xong, hai tay nắm chặt lại, sợ mình nhịn không được sẽ khóc.

"Thành thân, mới quen có vài ngày mà ngươi nói muốn thành thân, ngươi có biết hấn là ai hay không, ngươi đã điều tra bối cảnh của hấn chưa, ngươi không biết gì hết, Trúc Đạp Vũ, rốt cục ngươi có suy nghĩ hay không, cứ như vậy mà thành thân sao?" Mạc Hàn Trần không tin nhìn nàng.

"Quyết định của ta, không cần thiết ngươi can thiệp, về phần hấn, sau khi chúng ta kết hôn sẽ chậm rãi thích ứng, không cần ngươi lo lắng, còn việc gì không, nếu không còn việc gì thì ta đi trước đây." Trúc Đạp Vũ lạnh lùng nói xong thì nhắc chân bỏ đi.

Nàng đã từng không biết gì cả, nàng cho rằng, nàng sẽ chọn một nam nhân ở Nam Cương yêu mình sau đó thành thân với hấn, hấn sẽ trở thành hoàng phu của nàng, nhưng sau này, nàng phát hiện, mọi thứ đều thay đổi, từ khi nàng quen nam nhân tên là Mạc Hàn Trần, hấn luôn cả lơ phớt nhưng lại âm thầm giúp đỡ nàng.

Nhưng hấn có cuộc sống riêng của bản thân, nàng không nên quấy rầy hấn, sau khi nàng hiểu rõ tình cảm của mình, nàng muốn nói rõ ràng với hấn, nhưng nàng lại lùi bước, nàng thấy hấn và Mộ Túy Tình ở chung hợp như vậy, đây là lần đầu tiên nàng không tin vào bản thân mình.

Vũ nhi đã từng nói, có một số việc bản thân mình nên tranh thủ, nhưng Mộ Túy Tình cũng là bằng hữu của nàng, nàng cũng không muốn cả hai cùng bị tổn thương, dĩ nhiên*damlle3;quydo0n cho dù hấn nói chỉ là bằng hữu với Mộ Túy Tình, nhưng không có gì chính xác hoàn toàn?

Bây giờ nàng nghĩ lại, thậm chí muốn có cuộc sống tốt, dây dưa không rõ với hấn, chỉ biết có bản thân mình rồi lại mang đến đau khổ cho người khác, cần gì phải như vậy chứ?

Chôn sâu đoạn tình cảm này xuống tận đáy lòng, có lẽ thời gian lâu dài, cũng sẽ phai nhạt, hoặc nàng có thể gặp được người tốt hơn.

Có ai đó nói qua, thời gian ăn mòn trí nhớ, thời gian thấm thoát trôi qua, có phải sẽ chỉ là cảnh còn người mất hay không?

Mạc Hàn Trần kéo tay Trúc Đạp Vũ lại, hấn có dự cảm, nếu buông tay thì giữa bọn họ sẽ không còn khả năng nữa.

"Mạc Hàn Trần, rốt cục ngươi muốn làm gì, nếu bị vị hôn phu của ta thấy thì phải giải thích thế nào đây?" Trúc Đạp Vũ bắt buộc bản thân tỉnh táo lại, lạnh lùng mở miệng.

"Vũ nhi, nàng đừng đi được không, ta thừa nhận bản thân là người nhu nhược, rõ ràng ta thích nàng nhưng lại không dám nói ra, nàng có thể cho ta một cơ hội hay không?" Mạc Hàn Trần dè dặt cẩn thận mở miệng.

Cơ thể Trúc Đạp Vũ run lên, khiếp sợ nhìn nam tử bi thương trước mắt, há miệng thở dốc nhưng không thể mở miệng nói được chữ nào, trong lòng rất rối bời, hẳn thích nàng? Hẳn nói hẳn thích nàng...

Bạn đang đọc truyện *Ma Y Độc Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 119: Người thắng

Edit: susublue

Ngay khi Trúc Đạp Vũ còn chưa kịp phản ứng lại thì Mạc Hàn Trần đã vươn tay kéo Trúc Đạp Vũ vào lòng, đầu chôn thật sâu vào bờ vai nàng.

Trúc Đạp Vũ cảm thấy vai mình ướt át, hơi sừng sốt một chút, hẳn, khóc...

Người ta nói nam nhi không thể roi lệ, nhưng đó là vì chưa gặp chuyện đau lòng nhất. Mạc Hàn Trần thật sự sợ, sợ nàng rời khỏi hẳn, hẳn sợ sau này sẽ không còn gặp lại nàng nữa, sợ bọn họ chỉ có thể trở thành băng hữu.

Đợi đến khi Mạc Hàn Trần ổn định lại cảm xúc, Trúc Đạp Vũ vươn tay đẩy Mạc Hàn Trần ra, trong mắt Mạc Hàn Trần đầy vẻ âm đạm và đau lòng, vẫn không được sao, hẳn nói quá muộn sao?

Trúc Đạp Vũ nhìn thấy hẳn như vậy, bật cười một tiếng: "Người ôm thật chặt, khiến ta ngọt ngào muốn chết!"

Mạc Hàn Trần không dám tin nhìn Trúc Đạp Vũ, thấy mặt nàng hoạt bát, cảm giác giống như đang nằm mơ vậy: "Vũ nhi, nàng..." Giọng Mạc Hàn Trần run run.

Trên mặt Trúc Đạp Vũ có chút ranh mãnh, tỏ vẻ nghiêm túc nói: "Hừ, làm hại ta lúc trước đau lòng như vậy, ngươi vẫn nên đi mà thích Tinh Nhi của người đi, tới tìm ta làm gì?"

"Vũ nhi, ta đã nói rồi ta không thích nàng ta, người ta thích luôn chỉ có nàng!" Mạc Hàn Trần vội vàng giải thích. Lập tức nghĩ tới cái gì đó, trong mắt lóe sáng, cuối cùng cũng hơi tức giận nói: "Được lắm, nàng dám đùa giỡn ta, xem ta dạy dỗ nàng thế nào!"

Hai người đuổi bắt trên cỏ, giống như thần tiên rơi xuống nhân gian, ánh nắng chiếu xuống trên người bọn họ, một đôi yêu nhau ấm áp.

Mấy ngày tiếp theo vốn cũng chỉ là một vài trận đấu đơn giản, Bạch Vũ Mộng không có chút hứng thú tham gia, nhưng vì điều kiện kia nên không thể không đi lên so tài.

Nhanh chóng đến lúc công bố quán quân, có mấy trận Bạch Vũ Mộng không tham gia, diễn[dannlle3

Bạch Vũ Mộng có chút khần trương nhìn chăm chăm Dẫn Hoành Triết trên đài, tuy rằng nàng chắc chắn không thua, nhưng chuyện liên quan đến Băng Liên, nàng không thể để xảy ra một chút sai lầm.

Thật ra Bạch Vũ Mộng chuẩn bị tham gia tất cả mọi trận đấu, nhưng Lam Hạo Thần lại không đành lòng nhìn nàng khổ cực như vậy nên mới kêu nàng bỏ mấy trận đấu đó.

Đối với chuyện này, người thông minh đều biết Lam Hạo Thần đau lòng Bạch Vũ Mộng, nhưng người không biết lại đi suy nghĩ sâu xa, giống như Lâm Uyển Uyển.

Lâm Uyển Uyển nghe thấy tin này, kích động nói không ra lời, rốt cục hẳn cũng nhìn thấy nàng rồi sao, hẳn làm như vậy, đều là vì muốn mình thắng sao? Không thể không nói, có đôi khi sức tưởng tượng của Lâm Uyển Uyển rất phong phú.

"Ta tuyên bố, người thắng lần này là cháu gái của Đại trưởng lão Lâm Uyển Uyển!" Dẫn Hoành Triết đọc tên này ra rồi nhẩn mào lại, sao có thể như vậy?

Bởi vì là dựa điểm đạt được để chọn người thắng, cho nên hẳn mới không tham dự, hẳn rất tin tưởng vào Vũ nhi, nhưng vì sao, kết quả cuối cùng lại biến thành Lâm Uyển Uyển?

Bạch Vũ Mộng nghe thấy kết quả này, tàn nhẫn nở nụ cười, tốt, thật sự tốt lắm, lần này nàng đã thật sự tức giận rồi, bọn họ đã dám làm như thế thì cũng nên chuẩn bị tốt tâm ý để thừa nhận sự tức giận của nàng đi.

Lâm Uyển Uyển đắc đi lên đài, khiêu khích nhìn Bạch Vũ Mộng, rồi lại nhìn chăm chăm vào Lam Hạo Thần, chỉ còn thiếu việc chảy nước miếng nữa thôi.

Lam Hạo Thần chán ghét nhử mồi, trong này nhất định có gian lận, nhưng Mộng Nhi đã muốn chơi thì hẳn đương nhiên sẽ theo nàng, đẩy hết đám người cuồng vọng tự đại này xuống địa ngục.

"Này, không phải các ngươi tính sai rồi chứ? Người có mắt đều biết người thắng nhất định là tỷ tỷ, sao lại biến thành nữ nhân này?" Duẩn Tuyết Nghiên tức giận đứng lên.

Mọi người cũng đều là luận ồn ào, vốn dĩ bọn họ đã sớm đoán được người thắng nhất định sẽ là nữ tử tài hoa tao nhã kia, nhưng sao kết quả lại trở nên ngoài dự kiến của mọi người?

"Không phải là Đại trưởng lão làm việc thiên vị, muốn cho cháu gái người thắng để lấy được một yêu cầu chứ, không thể không nói, Đại trưởng lão thật là giỏi tính toán!" Mộ Túy Tinh nhếch khóe môi, cười chế giễu, lạnh lùng mở miệng.

Nàng ghét nhất là người như vậy, lúc trước, cũng là loại người này đã dùng sắc mặt ghê tởm của bọn họ để lừa nàng, để cho nàng làm tất cả mọi việc vì họ thậm chí còn hủy hoại mọi thứ nàng quý trọng.

Sắc mặt Lâm Mộc tối sầm lại, lập tức thân nhiên nói: "Vị cô nương này nói không đúng rồi, ngươi có chứng cứ chứng minh ta làm việc thiên vị không?" Ý vào việc không ai có chứng cứ nên mới dám kiêu ngạo như vậy.

"Muốn chết, đừng cho là ta không biết tâm tư của các ngươi, biết điều thì nói ra chân tướng đi, nếu không, cẩn thận phải trả giá rất thảm!" Lúc này trên người Mộ Túy Tinh toát ra khí thế tôn quý.

Mắt Bạch Vũ Mộng lóe sáng, nàng chưa từng hỏi qua thân thế của nàng, nhưng cũng biết nhất định là địa vị không thấp, nhìn khí thế úc này của nàng, sợ là cực kì tôn quý mới đúng!

Nhưng như vậy thì đã làm sao, người nàng nhìn trúng cho tới bây giờ đều là bằng hữu của nàng, diendan Lâm Mộc cũng bị khí thế này dọa sợ, không ngờ người bên cạnh Bạch Vũ Mộng lại có khí thế uy nghiêm đến vậy, người như vậy nếu muốn trừ khử nàng thì ngay cả hấn sợ là cũng không dễ dàng.

Cho tới bây giờ Bồng Lai Đảo đều cách xa thế giới bên ngoài, tin tức bị phong tỏa, rất ít khi tin tức bên ngoài truyền vào đến đây, cho nên hấn cũng không biết những người trước mắt này là hoàng tử công chúa, nếu không thì khi ra tay sẽ phải cân nhắc một chút.

"Lời nói của cô nương có chút kỳ quái, chẳng lẽ trong này có gì mờ ám sao, kết quả này là rõ ràng minh bạch, sao vậy, vị Bạch cô nương này không chiếm được ngôi vị quán quân nên kêu ngươi đi bên xấu cháu gái ta ư?" Lâm Mộc tỏ vẻ khó tin, giống như là bị người khác đồ oan.

"Có phải thật hay không thì trong lòng Đại trưởng lão biết rõ nhất còn về vị trí này cháu gái người có lấy được bằng thực lực của nàng ta không thì mọi người đều biết, những thứ này đều là do ngươi tự định đoạt thôi!" Trúc Đạp Vũ lạnh lùng lên tiếng, hiện tại nàng đã nắm quyền kiểm soát toàn bộ Nam Cương, nên rất biết cách tỏa ra khí thế tôn quý.

Âm thanh nghi ngờ của mọi người càng vang to hơn, bọn họ cũng đều không tin Bạch Vũ Mộng lại không đoạt giải quán quân, bọn họ thấy nữ tử này luôn lộ vẻ tao nhã, người như vậy sao có thể không thắng được?

Lâm Uyển Uyển có chút buồn bực nhìn đám người này không do dự: "Các ngươi có đầu óc hay không, thà rằng tin tưởng một người ngoài cũng không muốn tin tưởng Đại trưởng lão sao?"

Lúc này mọi người có chút dao động, dù sao hình ảnh Đại trưởng lão uy nghiêm đã sớm khắc sâu vào tâm trí họ nên muốn họ dễ dàng dao động thì sợ không dễ dàng như vậy.

"Đại trưởng lão, ngươi đã nói là Lâm Uyển Uyển thắng, vậy ngươi thử nói điểm ra để mọi người cùng phân xử đi."

Hiển nhiên người phía dưới cũng đều đồng ý với điều này, Đại trưởng lão lạnh lùng cười, hấn đã sớm chuẩn bị tốt mọi thứ, sao có thể sợ các ngươi?

Bạn đang đọc truyện *Ma Y Độc Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 120: Người thua

Edit: susublu

Điểm được đọc hết ra, Bạch Vũ Mộng nghe thấy thì ánh mắt lóe lên, bỗng nhiên cười đầy hàm ý.

Chờ khi tất cả điểm đều đã được đọc xong, mọi người đều đồng ý, quả nhiên là số lần Lâm Uyển Uyển thắng nhiều hơn Bạch Vũ Mộng một lần, nhưng mọi chuyện lại không kết thúc nhanh như vậy.

"Vậy mời ngươi đọc các hạng mục thắng được ra đi, như vậy mới có sức thuyết phục?" Bạch Vũ Mộng lại nhàn nhạt mở miệng.

"Cái này..." Người đọc điểm đề đặt cẩn thận quay đầu nhìn Lâm Mộc, giống như đang hỏi ý kiến của hắn.

"Ha ha, người chỉ cần đọc ra thôi, cần gì phải hỏi ý Đại trưởng lão, hay là vốn dĩ các người đã động tay động chân vào những hạng mục này rồi!" Mạc Hàn Trần nhìn chằm chằm bảng tổng kết, ánh mắt rét lạnh.

Đuẩn Hoàn Triết quan sát Đại trưởng lão, rồi cau mày lại, mấy năm nay hắn không quản chặt nên bọn họ mới có thể to gan gây sóng gió như vậy?

Đuẩn Hoàn Triết vươn tay lấy bảng điểm tổng kết, xem hết một lượt, mới tức giận quát: "Đại trưởng lão, người thật to gan!" Nói xong liền quăng bảng điểm lên đầu Lâm Mộc.

Mọi người thấy cảnh tượng này cũng hiểu được một chút, không ngờ Đại trưởng lão lại giờ trò đùa cho cháu gái mình thắng, đã vậy còn muốn lừa dối.

Lâm Mộc kinh ngạc vươn tay lấy bảng điểm, rõ ràng hắn đã làm rất kỹ không chèn vào đâu được, sao lại còn bị phát hiện? Khi vừa nhìn thấy nội dung bên trên thì thật sự tức muốn ngất xỉu.

Lâm Uyển Uyển đúng là nữ nhân thành việc không có nhưng bại sự thì có thừa, điển(damnle3*quysdo00n vì muốn hung hăng chà đạp về kiêu ngạo của Bạch Vũ Mộng mà vụng trộm sửa lại rất nhiều thứ hạng của Bạch Vũ Mộng thấp hơn mình, lại còn trắng trợn như vậy.

Vốn dĩ hắn chỉ sửa lại một phần nhỏ, để cho Lâm Uyển Uyển khó giành thắng lợi với Bạch Vũ Mộng, như vậy mới không khiến người khác hoài nghi, nhưng không ngờ, Uyển Uyển lại sửa nhiều như vậy, thế này thì ngay cả hắn cũng không giải thích được.

Rốt cục Lâm Uyển Uyển cũng nhận ra tính nghiêm trọng của sự việc, mở miệng nổi giận mắng: "Các người có ý gì, vốn dĩ là ta thắng sao lại để nàng ta quấy rối?"

Tất cả mọi người khinh thường nhìn nàng, vừa rồi bảng điểm rơi khỏi tay Lâm Mộc, mọi người cũng nhìn thấy sơ sơ, nên cũng hiểu được mọi chuyện.

"Ta nói này, nữ nhân như người thật không biết xấu hổ, có mặt mũi làm ra chuyện như vậy, người kêu già già sửa điểm cho người, chúng ta tìm chứng cứ còn có chút khó khăn, nhưng ngược lại người lại tự đẩy mình vào chỗ chết, vậy thì cũng giảm bớt phiền phức cho chúng ta." Giọng nói của Đuẩn Tuyệt Nghiên trong vắt nhưng cũng khiến Lâm Uyển Uyển học máu.

Lâm Mộc cố nén xúc động muốn giết người, lúc này cũng không quan tâm nhiều như vậy, chỉ biết là bản thân hắn gặp nạn là do cháu gái hắn gây ra điều này kêu hắn chấp nhận thế nào được.

Chỉ tiếc không dạy dỗ đến nơi đến chốn, hắn trừng mắt nhìn Lâm Uyển Uyển: "Còn không mau quỳ xuống, sao người có thể làm ra chuyện vô lương tâm này, tuy rằng đảo chủ khoan dung sẽ không giáng tội người, nhưng người cũng không thể hồ đồ như vậy." Nói xong còn giả bộ thất vọng lắc đầu.

Như vậy là muốn lấy Lâm Uyển Uyển ra để bảo vệ cho bản thân sao, Lâm Mộc quả nhiên có lòng dạ ác độc, vì bản thân mà có thể từ bỏ cháu gái mình yêu thương từ nhỏ đến lớn, nhưng dù sao cũng là cháu gái ruột, cũng không đành lòng nhìn nàng chịu khổ nên tăng bốc đảo chủ để giảm bớt hình phạt cho cháu gái.

Vốn dĩ chuyện sửa lại điểm không cần phạt nặng, nhưng trên Bồng Lai đảo này thì đây là sự kiện quan trọng nhất, người dân trên đảo đều rất coi trọng, tất nhiên không cho phép có người phá hư.

"Hừ, cậu khoan dung, nhưng không có nghĩa là ta khoan dung, người nói xem, ta nên trừng phạt người thế nào đây?" Bạch Vũ Mộng đột nhiên hừ lạnh một tiếng, trêu tức nhìn Lâm Uyển Uyển.

Rốt cục Lâm Uyển Uyển cũng cảm thấy sợ hãi, ngay cả gia gia bình thường thương nàng nhất cũng không cần nàng, trong mắt nàng đột nhiên chứa đầy hận ý, che lấp đi lý trí của nàng.

"Người không thể phạt ta, người cũng chỉ là một người ngoài không liên quan, có tư cách gì trừng phạt người ở Bồng Lai Đảo!" Đột nhiên đầu óc của Lâm Uyển Uyển trở nên thông minh.

"A, từ khi nào mà ta trở thành người ngoài vậy, ta nghĩ là... Người đã biết đảo chủ là cậu của ta, sao, chẳng lẽ ta không phải người Bồng Lai Đảo sao?" Bạch Vũ Mộng nhướn mày nhìn Lâm Uyển Uyển tỏ vẻ kiên cường.

Lâm Uyển Uyển bị ghen nói không nên lời, chỉ có thể tỏ vẻ đáng thương nhìn Lam Hạo Thần, hi vọng nam nhân này sẽ thương tiếc mà nói giúp cho nàng.

Mà ai ngờ Lam Hạo Thần vốn không thêm liếc mắt nhìn nàng, hắn luôn chuyên tâm nhìn Bạch Vũ Mộng, trong mắt đầy ý yêu chiều khiến người khác muốn chết chìm trong đó.

Lâm Uyển Uyển điên cuồng ghen tị với Bạch Vũ Mộng: "Vị công tử này, cầu người cứu ta, ngày khác ta nhất định sẽ báo đáp!"

Ngay khi Lâm Uyển Uyển cho rằng Lam Hạo Thần nhất định sẽ cứu nàng thì quả nhiên Lam Hạo Thần nhìn thoáng qua bên này, Lâm Uyển Uyển âm thầm đắc ý, biết rằng hắn sẽ không thấy chết mà không cứu, dù sao hắn rất muốn nàng thắng để thỉnh cầu hôn phối không phải sao?

Lúc Lâm Uyển Uyển còn đang đắc chí thì Lam Hạo Thần động thủ, chỉ nhẹ nhàng phất ống tay áo, Lâm Uyển Uyển đã bị quét ra ngoài, đồng thời, hai mắt phun ra đầy máu, hai tròng mắt đã rơi xuống trên đất, dính đầy bụi đất.

"Ta ghét nhất là ánh mắt như vậy, khiến cho ta ghê tởm! Đã như vậy thì không cần thiết giữ lại đôi mắt của ngươi nữa" Lời nói vô tình của Lam Hạo Thần vang vọng trong lòng mọi người, không ai dám đi đến trước mặt bọn họ nữa.

"Ngươi đã không muốn chết như vậy thì ta đây liền tỏ lòng từ bi tha cho ngươi, nhưng những gì ngươi muốn có đều không thể xảy ra." Bạch Vũ Mộng nở nụ cười mê người.

Dừng một chút, nàng lấy một viên thuốc màu đỏ trong ống tay áo ra, nhẹ nhàng cười rồi nhét vào miệng Lâm Uyên Uyên.

Lâm Uyên Uyên không ngừng nôn khan, muốn nhổ viên thuốc kia ra, nhưng lại không được, liền(danlle3 "Rốt cục ngươi đã cho ta ăn cái gì, nữ nhân ác độc nhà ngươi!" Lâm Uyên Uyên liếc mắt nhìn hết âm lên, hai mắt của mình biến mất như vậy đều là do nàng!

"Đừng lo lắng, không lấy mạng của ngươi đâu, nhiều lắm cũng chỉ đau đớn như bị vạn con kiến cắn, sống không bằng chết thôi, đây chính là nghiên cứu mới nhất ta mới làm ra, người khác còn chưa từng thử qua đâu, ai nha, thật dễ dãi cho ngươi!" Bạch Vũ Mộng nở nụ cười tươi đẹp, miệng lại nói ra những lời khiến mọi người đỏ mặt hôi hám.

"Được rồi, Bạch cô nương đã trừng phạt Lâm tiểu thư rồi, vậy thì các ngươi mau đưa ra yêu cầu đi!" Nhị trưởng lão sợ hãi sẽ động thủ với Đại trưởng lão nên vội vàng đứng ra nói chuyện.

Hắn gọi là Bạch cô nương mà không phải Bạch tiểu thư, cho tới bây giờ bọn họ đều không thừa nhận nàng là tiểu thư, nàng là con hoang mà Duẩn Úc Liễu sinh ra với người ở bên ngoài thì sao có thể xứng với dòng máu cao quý của Bồng Lai Đảo được.

Người khác tất nhiên cũng chú ý tới, đặc biệt là Duẩn Hoành Triết, nghe thấy lời này của hắn, lập tức không đồng ý, nếu ai dám chửi vãn Vũ nhi thì hắn sẽ lập tức liều mạng với người đó.

"Nhị trưởng lão nói không đúng rồi, Vũ nhi là nữ nhi của mọi người ta, sao lại không kêu là tiểu thư?" Trên mặt Duẩn Hoành Triết nhen nhóm lửa giận.

Bạn đang đọc truyện *Ma Y Độc Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 121: Thái tử

Edit: susubluu

Nhị trưởng lão dừng một chút, đột nhiên suy nghĩ lý do để Bạch Vũ Mộng không đạt được điều kiện...

"Ta nói cũng không sai, chẳng lẽ vị Bạch cô nương và Thu công tử này không phải do Duẩn Úc Liễu sinh ra cùng với nam nhân bên ngoài sao? Nên biết rằng Bồng Lai Đảo có quy định là không thể kết hôn với người bên ngoài, Duẩn Úc Liễu làm trái với quy định, chẳng lẽ đảo chủ cũng muốn làm trái với sao?" Nhị trưởng lão bất chấp mọi thứ hiên ngang liếm liếm mở miệng.

"Ngươi..." Duẩn Hoành Triết bị hắn làm cho tức đến mức nói không nên lời, xem ra Nhị trưởng lão thật sự muốn gây rối mà, không ngờ hắn lại nghĩ ra lý do này.

Nhị trưởng lão hung ác cười nham hiểm, tiếp tục mở miệng: "Dòng máu của bọn họ đã không thuần thì nàng ta cũng không có tư cách đặt điều kiện!"

Bạch Vũ Mộng nhún mày, Nhị trưởng lão này cũng không phải kẻ dễ bắt nạt! Nghĩ vậy, bỗng nhiên cười, mở miệng: "Nhị trưởng lão đã biết ta không có tư cách vậy thì sao ngay từ lúc bắt đầu lại không nói mà đợi đến bây giờ mới nói, hay là ngươi vốn không muốn để cho ta đạt được điều kiện đó?"

Dừng một chút, lại tiếp tục mở miệng: "A, nếu ta nhớ không lầm thì cháu gái Minh Tĩnh của Nhị trưởng lão cũng có thành tích gần bằng với ta và Lâm Uyên Uyên, hay là Nhị trưởng lão muốn mượn cơ hội để báo thù cho con trai ngoan Minh Huy của mình?"

Bạch Vũ Mộng luôn cười, nhưng chữ nào cũng đâm vào tim người khác, khiến Minh Tu nghe xong thì run rẩy cả người, nhưng may là bình tĩnh lại nhanh chóng, không cam lòng nhìn Bạch Vũ Mộng.

"Mặc kệ thế nào, ngươi vẫn không thuần, chẳng qua chỉ là một đứa con hoang thôi có gì mà đắc ý, ai biết được ngươi có mang đến họa sát thân cho Bồng Lai Đảo không?"

"Ừ, nói có đạo lý." Bạch Vũ Mộng nhẹ gật đầu, bị tức đến mức nở nụ cười, ánh mắt dần dần đầy ý lạnh làm cho người ta không rét mà run.

"Ta là một đứa con hoang sao?" Bạch Vũ Mộng chỉ vào bản thân, hỏi lại Minh Tu, sau đó lại quay đầu nhìn về phía Lam Hạo Thần, vô tội nói: "Gần đây tay hơi ngứa thì làm sao đây, ta đã bị nói thành con hoang rồi."

Lam Hạo Thần yêu chiều vuốt tóc của nàng: "Không sao, cứ việc đánh đi, ta chống lưng cho nàng, hơn nữa còn có Thái tử ca ca của nàng ở đây, không

ai dám trách nài?”

Giọng điệu Lam Hạo Thần nhẹ nhàng, nhưng lại tạo ra một trận sóng to, tất cả mọi người đều ngoáy lỗ tai để chắc chắn rằng mình không có nghe sai, diện*đann;lle3&quydo0n không ngờ ở đây lại có Thái tử của một quốc gia.

Hơn nữa, vừa rồi nam tử này nói cái gì, ca ca của Bạch Vũ Mộng, vậy chẳng phải chính là Thu Hằng Duệ, con trai của Duẩn Úc Liễu sao, như vậy thì thân phận của bọn họ cao quý đến mức không ai dám tưởng tượng rồi, tuyệt đối không nên đắc tội với bọn họ.

Hiếm khi Thu Hằng Duệ liếc mắt nhìn Lam Hạo Thần, hắn biết ngay là con sói phức tạp này không có ý tốt mà, nhanh như vậy đã quăng tình hình phức tạp này qua cho mình rồi, nhìn thấy trong mắt muội muội đây ý cười thì lại càng buồn bực, đây là muội muội của hắn sao, không ngờ nàng lại bán ca ca của mình.

Lam Hạo Thần rất hiểu Bạch Vũ Mộng, liếc mắt một cái liền biết suy nghĩ trong lòng nàng nên tất nhiên là sẽ giúp đỡ nàng đóng kịch, lâu lâu ức hiếp anh vợ một chút cũng không tệ.

Thu Hằng Duệ bắt đầu nhìn hai người, nhận mệnh lấy kim bài đại diện cho thân phận của mình ra, mọi người vừa nhìn thấy đều không dám nói gì.

Tất cả mọi người đều cung kính quỳ xuống, tuy rằng Bồng Lai Đảo ngăn cách với thế giới bên ngoài, nhưng vẫn khuất phục hoàng quyền, cho dù nơi này không ai vào được, nhưng nếu mấy quốc gia liên hợp lại thì muốn phát hiện ra nơi này cũng không khó.

Sở dĩ nhiều năm như vậy mà bọn họ vẫn bình an vô sự là vì họ sống an phận, chưa từng can thiệp vào chuyện của bất cứ quốc gia nào, cho nên này hoàng thượng mới để bọn họ sống yên đến bây giờ, nếu không, sợ là đã sớm diệt sạch.

Nhị trưởng lão chảy mồ hôi đầm đìa quỳ trên mặt đất, trong lòng âm thầm hối hận, sao hắn lại nóng nảy như vậy, đắc tội với Thái tử một nước, hắn ta còn đang ở Bồng Lai Đảo, biết cách tìm được Bồng Lai Đảo, đến lúc đó nếu hắn muốn trả thù thì chẳng phải sẽ rất dễ dàng sao, một khi đã như vậy thì đừng trách hắn độc ác, chỉ có người chết mới không biết nói chuyện!

Thu Hằng Duệ nhìn thấu sự tàn nhẫn dưới dáng vẻ cung kính của Nhị trưởng lão Minh Tu thì cười tàn nhẫn, đừng thấy bình thường hắn nho nhã thì coi thường, dù sao cũng là thái tử một nước, không thể không có chút thủ đoạn được.

"Hình như Nhị trưởng lão nghi ngờ thân phận của ta và muội muội, thế nào, thì ra huyết thống Hoàng thất lại là con hoang!" Thu Hằng Duệ hơi kinh ngạc mở miệng.

Minh Tu bị dọa đến mức toát mồ hôi lạnh, cho dù bản thân hắn muốn giết bọn họ nhưng hiện tại hắn lại không có năng lực này mà phải trở về lên kế hoạch cho tốt, cho nên hiện tại hắn chỉ có thể hạ mình.

"Thái tử diện hạ bót giận, vừa rồi thảo dân mở miệng không suy nghĩ, Thái tử là người tôn quý, sao có thể là con hoang được." Minh Tu làm bộ hối hận, tự trách nói.

"Sao? Vậy là bản cung nghe lầm sao?" Trên mặt Thu Hằng Duệ đầy ý cười nhả nhận như ánh sáng mặt trời, nhưng chỉ trong chớp lát, nụ cười đó liền cứng lại, cả người chỉ còn lại khí lạnh: "Người thật to gan!"

Minh Tu run rẩy quỳ trên mặt đất, không dám nói gì cả, lúc này mới biết hối hận, diện(dannlle38dannlle3

Thu Hằng Duệ lạnh lùng cười, cũng không nói gì nữa mà chỉ nhìn Minh Tu, tựa như muốn nhìn xuyên thấu linh hồn của hắn, người khác cũng cúi đầu thật thấp, sợ bị liên lụy đến bản thân.

"Thế nào, còn muốn nói chúng ta là con hoang nữa không?" Thu Hằng Duệ bỗng nhiên mở miệng, giọng nói bay bổng không xác định được.

"Không phải không phải, đương nhiên không phải!" Minh Tu vội vàng phủ nhận, hôm nay hắn bị sợ quá mức rồi, không ngờ họ lại là người tôn quý như vậy, hắn đúng là ngu xuẩn mà.

"Như vậy điều kiện kia thì sao, có thực hiện hay không?" Thu Hằng Duệ lại mở miệng, lần này giọng nói lại trở nên mượt mà như gió.

"Tất nhiên!" Minh Tu không dám trì hoãn, dè dặt cẩn thận ngẩng đầu nhìn Thu Hằng Duệ, không phớt lờ được vẻ chế giễu trong mắt hắn, hận nghiêng răng nghiêng lợi nhưng cũng đành bất lực.

"Hắc hắc, vẫn là ca ca lợi hại nhất!" Bạch Vũ Mộng bỗng nhiên nở nụ cười, lấy lòng nhìn Thu Hằng Duệ, thề lưỡi, vô tội chớp mắt.

Thật ra đối phó với đám ruồi bọ này hoàn toàn không cần ca ca nói ra thân phận, nhưng nàng lại không muốn chơi đùa với đám tiểu nhân này nữa nên mới lười quan tâm rồi giao cho ca ca, còn nữa, nàng muốn cảnh cáo mấy người chuyên đi tính kế người khác này, nếu dám động đến bọn họ thì phải nghĩ đến thân phận của bọn họ trước.

Duẩn Hoành Triết luôn vui cười nhìn bọn họ, hắn đã sớm biết thân phận của họ, cho nên cũng không kinh ngạc, nếu những người này biết lai lịch của tất cả bọn họ đều lớn thì có khi nào sẽ hận không thể chui trở lại trong bụng mẹ để sinh lại hay không?

Nghĩ vậy nên mắt xẹt qua một chút ác ý, Bạch Vũ Mộng nhìn thấy, bĩu môi, bên ngoài thì nhìn cậu rất đứng đắn nhưng không ngờ trong lòng cũng rất phức tạp.

Chương 122: Uy hiếp

Edit: susublue

Tròng mắt của Bạch Vũ Mộng bỗng nhiên chuyển động, một viên thuốc bay ra khỏi ống tay áo, âm trầm nhìn Minh Tu, mọi người vừa thấy biểu cảm này của nàng thì biết lại có người sắp gặp chuyện không may rồi.

"Hắc hắc, người nói xem những gì người nói với chúng ta trước đó có thể được tha thứ dễ dàng như vậy không, hay là người uống viên thuốc này đi?" Bạch Vũ Mộng nói, giọng điệu lại rất chân thật đáng tin.

Minh Tu lập tức bị dọa, chẳng lẽ nàng muốn hấn thử cảm giác sống không bằng chết, diendandf1le3[quy
Hình như nhìn ra Minh Tu đang nghĩ cái gì, Bạch Vũ Mộng cười nhẹ: "Đừng lo lắng, viên thuốc này không giống với viên vừa rồi, người uống nó xong chỉ cần không có ý đồ xấu với chúng ta thì sẽ không sao, nhưng một khi có ý đồ không tốt thì..." Bạch Vũ Mộng cố ý dừng một chút, nhìn thấy sắc mặt Minh Tu trắng bệch, mới tiếp tục nói: "Độc được xuyên ruột, tai mắt và lỗ mũi sẽ chảy máu rồi tan thành mây khói, có muốn thử một chút không?"

Sắc mặt Minh Tu càng lúc càng khó coi, cơ thể lung lay, không dám tin nhìn chằm chằm Bạch Vũ Mộng, không ngờ lại có loại độc như vậy, nhưng hấn lại không cam lòng bị khống chế.

Nghĩ vậy bỗng nhiên dùng toàn bộ sức lực tấn công về phía Duẫn Tuyết Nghiên, hấn biết mình đánh không lại Bạch Vũ Mộng và Thu Hằng Duệ nên mới tấn công Duẫn Tuyết Nghiên, nhìn biểu cảm của Bạch Vũ Mộng thì chắc chắn nàng rất để ý nàng ta, đến lúc đó xem coi nàng có ngoan ngoãn nghe lời không.

Mắt Bạch Vũ Mộng lạnh lùng: "Muốn chết!" Nàng muốn đi ngăn cản nhưng không còn kịp nữa rồi, Duẫn Tuyết Nghiên vừa mới đứng ở bên cạnh nhưng Minh Tu dùng hết sức lực toàn thân nên dù là người bên cạnh cũng không kịp cứu nàng.

Duẫn Tuyết Nghiên bị dọa sợ, nhưng vẫn nhanh chóng chống trả lại, tuy nhiên lại vẫn bị Minh Tu bắt được, tay đặt lên cổ Duẫn Tuyết Nghiên, Minh Tu kiêu ngạo nở nụ cười.

Lúc này Bạch Vũ Mộng thật sự tức giận, đặc biệt là khi nhìn thấy khuôn mặt sợ hãi mà kiên cường của Duẫn Tuyết Nghiên thì không kiềm nén được cơn tức ở đáy lòng nữa mà hoàn toàn bộc phát ra ngoài.

"Người đâu!" Bạch Vũ Mộng kêu một tiếng, chung quanh liền xuất hiện một đội hắc y nhân bao vây Minh Tu, sắc mặt Minh Tu hơi thay đổi, thật không ngờ Bạch Vũ Mộng lại ẩn dấu nhiều người bên cạnh như vậy.

Lam Hạo Thần cũng rất tức giận nhưng vẫn còn lý trí, dặn dò bọn họ một câu rồi nhìn chằm chằm tay Minh Tu, giống như muốn đục một cái lỗ trên tay hấn vậy.

Duẫn Hoàn Triết đã sớm sợ tới mức sắc mặt trắng bệch, mím chặt môi, nhưng dù sao cũng là người đã trải qua sóng to gió lớn nên không mất bình tĩnh vì chuyện này.

Về phần mấy người vây quanh Minh Tu, sau khi đám người Bạch Vũ Mộng, nàng đã phái người bí mật đưa bọn họ vào đảo để phòng ngừa tình huống bất ngờ, không ngờ lại thật sự dùng đến.

"Nếu như bây giờ người buông tay, ta có thể giữ lại cho người một mạng, nếu không thì đừng trách ta ác độc, người nên biết người vốn không có khả năng sống sót thoát ra khỏi đây." Bạch Vũ Mộng lạnh lùng mở miệng.

Dân chúng đã sớm sợ tới mức chạy tán loạn chung quanh nhưng vì ám vệ ngăn lại nên không ai trốn ra ngoài được, tất cả đều run run đứng sát lại gần nhau.

Cảnh tượng hôm nay là đáng sợ nhất mà từ trước tới giờ bọn họ từng gặp, gặp được Thái tử,, gặp phải một nữ tử không từ thủ đoạn khiến người khác sợ hãi, còn có một nam tử không biết lưu tình, bây giờ còn có một đám hắc y nhân.

"Hừ, người nghĩ rằng ta ngu như vậy sao, nàng là con bài của ta, nếu ta giao cho các người thì không phải là các người có thể tùy ý chém giết ta sao, ta nói cho các người biết, chuyện này không thể nào, dù sao hiện tại ta đã mất cả chỉ lẫn chài, thế nào, người cho rằng ta sẽ bị các người uy hiếp sao?" Minh Tu giữ chặt Duẫn Tuyết Nghiên, không chịu buông lỏng ra dù chỉ một chút.

Mặt Duẫn Tuyết Nghiên đã trở nên xanh tím, hít thở không thông, nhưng vẫn gian nan mở miệng: "Tỷ tỷ, không cần lo cho ta, nhanh chóng giết tên điên này đi!"

"Cam miệng!" Minh Tu bất mãn vì bản thân nàng bị hấn bóp cổ mà vẫn còn lá gan để nói như vậy, lực tay cũng tăng thêm một chút.

"Nhị trưởng lão, người chắc chắn là vẫn muốn tiếp tục chứ?" Lam Hạo Thần bỗng nhiên cười mở miệng nói, khí lạnh trong mắt khiến người ta phát đau vì rét.

Có hai người lập tức đi ra từ phía sau Lam Hạo Thần, họ chính là người vừa rời Lam Hạo Thần phải đi làm việc, bọn họ áp giải Minh Huy và Minh Tĩnh đến đây.

Đuẩn Hoành Triết vui vẻ, nhưng trong lòng lại không thể thả lỏng vì nữ nhi của hắn vẫn còn ở trong tay Nhị trưởng lão mà bản thân hắn lại bất lực, cảm giác thất bại này đã tra tấn Đuẩn Hoành Triết.

Bạch Vũ Mộng cảm nhận được tâm trạng của Đuẩn Hoành Triết, an ủi nhìn hắn một cái, Đuẩn Hoành Triết ngẩn người, cười suy yếu nhưng cũng thấy ấm áp.

"Người... Các người điên rồi, mau thả con và cháu gái ra nếu không ta sẽ giết nàng!" Minh Tu kinh sợ, không ngờ bọn họ còn muốn dùng Minh Huy và Minh Tĩnh để uy hiếp mình, gọi cho bọn họ.

"Thế nào, chúng ta điên nhưng Nhị trưởng lão lại rất tỉnh táo, trong tay người chỉ có một mạng người, mà trong tay ta có tới hai cái, hơn nữa cộng thêm người là sẽ thành ba mạng, cuộc giao dịch này chẳng lẽ người còn cảm thấy không có lời sao?" Bạch Vũ Mộng lại mở miệng.

Hình như Minh Tu có chút do dự, bàn tay bóp cổ Đuẩn Tuyết Nghiên cũng hơi thả lỏng, Đuẩn Tuyết Nghiên bắt lấy cơ hội, cắn một cái vào tay Minh Tu ngum, dienxdannleeequysdonn Minh Tu cảm thấy đau đớn, buông tay ra theo bản năng, Bạch Vũ Mộng vội vàng lấy Tuyết Cẩm trong tay áo ra kéo Đuẩn Tuyết Nghiên lại.

Đuẩn Tuyết Nghiên thờ phì phò, vừa rồi thật sự đã hù chết nàng, nàng cho rằng nàng thật sự sẽ phải chết ở trong tay Minh Tu, nhưng may mà nàng cơ trí, sờ vết xước trên cổ do bị siết cổ, cảm thấy hơi đau, trong đôi mắt hồn nhiên đơn thuần của nàng lần đầu tiên có vẻ lạnh lùng như băng giá.

Minh Tu không ngờ mình lại để nàng chạy thoát dễ dàng như vậy, lập tức muốn bỏ trốn nhưng lại bị ám vệ chặn lại.

"Nhị trưởng lão, vội vã như vậy làm gì, con và cháu gái của người còn ở đây này, người không muốn quan tâm bọn họ nữa sao?" Bạch Vũ Mộng nhíu mày hỏi.

Minh Tu độc ác muốn đột phá vòng vây, miệng lại nói: "Bản thân ta còn khó bảo toàn, còn bọn họ? Vậy thì phải xem số mạng của họ rồi!"

Đúng lúc này, Minh Huy và Minh Tĩnh cũng tỉnh lại nghe thấy lời nói này, trong mắt hiện lên vẻ khó tin và thất vọng, đây là phụ thân (gia gia) của họ sao?

Bạch Vũ Mộng nhếch môi, cười có chút âm hiểm: "Yên tâm, Nhị trưởng lão, ta sẽ không để người chết, ngược lại ta thật sự muốn người cảm nhận cảm giác bị người khác cô lập!" Nói xong đưa viên thuốc cho ám vệ ở bên cạnh, ý bảo hắn cho hắn ta uống.

Viên thuốc này không giống viên vừa rồi Lâm Uyển Uyển uống, mà ngược lại còn đáng sợ hơn, lần này Minh Tu đã thật sự chạm tới điểm mấu chốt của Bạch Vũ Mộng nên nàng mới tức giận như vậy.

Bạch Vũ Mộng vừa mới chuẩn bị nói gì đó thì bỗng nhiên nhìn thấy Đại trưởng lão muốn ôm Lâm Uyển Uyển rời đi, hừ, xem trò hay cho đã, biết bản thân mình khó thoát khỏi tra tấn nên muốn bỏ chạy trước sao?

Bạn đang đọc truyện *Ma Y Độc Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 123: Băng Liên tới tay

Edit: susubluu

"Đại trưởng lão, người muốn đi đâu?" Giọng nói âm trầm của Bạch Vũ Mộng vang lên ở phía sau, Đại trưởng lão bước nhanh hơn, giống như muốn phớt lờ âm thanh đó.

Nhưng hắn lại bị một đám hắc y nhân ngăn lại, đưa đến trước mặt Bạch Vũ Mộng, hắn có chút hoảng loạn, nhưng lại ra vẻ bình tĩnh, dù sao ở đây còn có dân chúng vây xem, tất nhiên hắn có chút lo lắng.

"Bạch tiểu thư có ý gì, chung quanh nhiều người như vậy, người muốn làm chuyện phi pháp giữa ban ngày ban mặt sao?" Lâm Mộc cố hết sức làm cho giọng mình bình tĩnh lại.

Tuy rằng dân chúng chung quanh bị vây ở đây nhưng tất cả đều thấy rất rõ ràng tuy rằng bọn họ mù quáng nhưng lại tin tưởng vào hai mắt của mình hơn, hoàng cảnh vừa rồi mọi người đều thấy nên tất nhiên sẽ không nói giúp Đại trưởng lão rồi.

"Hình như không có ai muốn giúp người đâu, Đại trưởng lão, sống như vậy mà người không biết xấu hổ sao?" Giọng nói châm chọc của Bạch Vũ Mộng như xuyên thủng tai của Lâm Mộc, khiến hắn thấy đau.

Lâm Mộc còn muốn nói gì đó nhưng lại không có cơ hội, xa xa có một loạt ngân châm tẩm độc bay tới, Bạch Vũ Mộng nhíu mắt lại, nhanh chóng dặn dò ám vệ bảo vệ cho dân chúng, rồi chặn đám ngân châm này lại.

Võ công của mọi người đều vô cùng tốt, đối phó với mấy cái này cũng dư dả, đột nhiên, phía sau Bạch Vũ Mộng xuất hiện một bóng người tấn công nàng.

Bạch Vũ Mộng linh hoạt xoay người, vận công lực toàn thân đánh về phía người đó, một tiếng kêu rên vang lên Tam trưởng lão rơi xuống đất, lục phủ ngũ tạng đều dập nát.

Hắn thật không ngờ Bạch Vũ Mộng có thể tránh thoát đòn tấn công của hắn, dienxdafin*llequyl do0n hắn cho rằng võ công của nàng chỉ tương đối tốt mà thôi, dù sao võ công của hắn cũng được xem như khá tốt, không ngờ lại không chịu nổi một đòn của nàng.

"Tam trưởng lão, rốt cục cũng hiện thân rồi sao, người âm thầm xui khiến Đại trưởng lão và Nhị trưởng lão giúp người làm nhiều chuyện như vậy, ta còn tưởng rằng, người sẽ không xuất hiện." Bạch Vũ Mộng đùa lọn tóc của mình, cười nói.

"Người đều biết hết?" Tam trưởng lão Tôn Kiến Nghĩa mở to hai mắt, nhìn nàng như nhìn quái vật.

Bạch Vũ Mộng không nói gì nữa, dù sao hiện tại nàng cũng đã phé hắn rồi, hắn cũng không thể gây ra sóng gió gì nữa, chuyện tiếp theo giao cho cậu xử lý là được.

"Bây giờ ta có thể nói yêu cầu của mình chưa?" Bạch Vũ Mộng nhìn mấy vị trưởng lão còn lại, ý nói nếu bọn họ không đồng ý thì kết quả sẽ giống đám trưởng lão này.

Ngũ trưởng lão vuốt râu, cười nói: "Nha đầu, người nói đi, người muốn điều kiện gì, chúng ta nhất định sẽ thỏa mãn người."

Bạch Vũ Mộng nhìn ông lão đang cười tủm tỉm, tâm trạng cũng tốt lên được một chút: "Điều kiện của ta là... Băng Liên!" Bạch Vũ Mộng nói xong thì nhìn phản ứng của bọn họ, quả nhiên tất cả mọi người đều khiếp sợ.

"Thế nào, không thể sao?" Bạch Vũ Mộng nhíu mày hỏi, tuy rằng Băng Liên quý giá, nhưng cũng không cần tỏ vẻ như vậy!

Ngũ trưởng lão có chút khó xử nhíu mày, vừa muốn nói gì đó lại nghe thấy một âm thanh vang lên: "Băng Liên vốn thuộc về nàng, đưa cho nàng đi, dù sao cũng chỉ là một gốc sen thôi, chúng ta bảo vệ nhiều năm như vậy, không phải vì giờ phút này sao?" Giọng Tứ trưởng lão đột ngột vang lên.

Ngũ trưởng lão và Lục trưởng lão liếc nhau, đều thấy được vẻ nghiêm túc trong mắt đối phương, sau đó cùng nhau nhìn thoáng qua Dẫn Hoành Triết, nhìn thấy Dẫn Hoành Triết cũng tỏ vẻ đồng ý thì không do dự nữa, xoay người dẫn Bạch Vũ Mộng cùng đi lấy Băng Liên.

Đi đến một khe núi, mấy vị trưởng lão quẹo trái rẽ phải một hồi, cuối cùng cũng tới chỗ cất giữ Băng Liên, nhưng Băng Liên được đặt trong một tầng băng.

"Vũ nhi, Băng Liên phải nhận được máu của người nó chọn thì mới có thể lấy ra khỏi tầng băng này, nếu không thì sao chúng ta cũng không thể lấy nó ra được, còn đám trưởng lão đã tâm bưng bưng kia nữa."

Bạch Vũ Mộng đắm chiều, trách không được vừa rồi biểu cảm của mọi người đều kỳ quái như vậy, có phải nếu nó không chọn nàng thì nàng mãi mãi không lấy được Băng Liên không, không, tuyệt đối không được!

Bạch Vũ Mộng cắn ngón tay, nhỏ máu vào trên tầng băng, tầng băng bỗng nhiên lóe sáng chói mắt, ánh sáng rọi vào mắt người khác khiến không ai mở mắt ra được, nhưng sau khi ánh sáng trắng biến mất thì lại không có gì cả.

Mắt Dẫn Hoành Triết hơi co rụt, vừa rồi ánh sáng trắng đã xuất hiện, điều này nói lên máu của Vũ nhi có tác dụng, nhưng tình huống này là gì, sao nó lại không bay ra khỏi tầng băng.

Bạch Vũ Mộng nhíu mày lại, mặt cũng tỏ vẻ khó hiểu nhìn tú đồng này, vì sao lại như vậy, chẳng lẽ thật sự lấy không được?

Trong mắt Lam Hạo Thần thoáng có chút thất vọng, hắn không thể nhìn Bạch Vũ Mộng đau lòng được, dù thế nào thì hắn nhất định phải lấy được gốc Băng Liên này.

Bỗng nhiên nhớ tới cái gì đó, Bạch Vũ Mộng cầm tay Lam Hạo Thần, cắn nát ngón tay hắn rồi cũng nhỏ máu lên tầng băng, hai giọt máu hòa làm một.

Lúc này tầng băng phát ra ánh sáng nhẹ dịu, không còn chói mắt như vừa rồi nữa, sau khi ánh sáng biến mất thì tầng băng trước mắt cũng biến mất, Bạch Vũ Mộng vui vẻ cầm lấy Băng Liên.

Lam Hạo Thần yêu chiều nhìn tiểu nữ nhân, cũng thật không ngờ đúng là chỉ có máu hai người mới có tác dụng, nữ tử trước mắt này là người hắn dùng cả sinh mạng để yêu, cho tới bây giờ nàng cũng không biết nàng cười rộ lên đẹp đến mức nào.

Sau khi lấy được Băng Liên đám người Bạch Vũ Mộng nhanh chân chạy ra khỏi đây, bởi vì một khi Băng Liên biến mất thì nơi này sẽ sụp đổ.

Đi ra bên ngoài, vài vị trưởng lão và Duẩn Hoành Triết đều cực kỳ khiếp sợ, diendaffillequysdoon không ngờ hai người này thật sự có thể lấy được Băng Liên, chỉ có Tứ trưởng lão là không ngạc nhiên, ngược lại còn cười bí hiểm

Trở lại Doãn phủ, Duẩn Ưc Liễu mau chóng đi ra nghênh đón, nghe thấy Bạch Vũ Mộng lấy được Băng Liên thì cũng rất vui vẻ, đối với đứa con rể này nàng cực kỳ vừa lòng.

Mấy người trò chuyện một lúc, Duẩn Ưc Liễu nghĩ tới cái gì đó, mặt mày trở nên ưu sầu rõ ràng, Bạch Vũ Mộng xoay tròn mắt, bỗng nhiên cười mở miệng: "Mẫu thân muốn gặp Phụ hoàng thì sao không ra ngoài để gặp?"

Duẩn Ưc Liễu khẽ thờ dài: "Không phải ta không muốn đi mà là mấy năm nay Đại trưởng lão không cho ta đi ra ngoài."

"Hiện tại bọn họ đã sống không bằng chết vì sao mẫu thân vẫn không chịu đi gặp người, hay là lần này, theo chúng ta về đi!"

Duẩn Ưc Liễu không nói gì thêm, cũng không biết nàng đang suy nghĩ cái gì. Thu Hằng Duệ bỗng nhiên mở miệng: "Mẫu thân không biết phải đối mặt với phụ hoàng thế nào sao?"

Bạch Vũ Mộng nhìn hần, rốt cục cũng hiểu được, Duẩn Ưc Liễu nhìn hai đứa nhỏ thông minh trước mắt, lắc đầu nói: "Nhiều năm như vậy, cũng không biết hần còn nhận ra ta hay không?"

"Nhất định là nhận ra, mẫu thân không biết mấy năm nay phụ hoàng nhớ người bao nhiêu đâu, mẫu thân, người trở về đi, đi gặp phụ hoàng đi!" Bạch Vũ Mộng cười an ủi.

Duẩn Ưc Liễu đắm chiều nhìn phía chân trời xa xăm, thật vậy chẳng? Hần, thật sự còn nhớ rõ nàng sao?

Bạn đang đọc truyện *Ma Y Độc Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 124: Duẩn Minh Hi

Edit: susubluu

Vài ngày sau, Duẩn Tuyết Nghiên kích động chạy tới trước mặt Bạch Vũ Mộng và Duẩn Ưc Liễu: "Mẫu thân, tỷ tỷ, ca ca đã trở lại."

Bạch Vũ Mộng bỗng chốc ngây người ra, sau đó mới nhớ ra hình như Duẩn Tuyết Nghiên đã từng nói với mình là nàng còn có một ca ca, nhưng nhiều năm rồi không về Bồng Lai Đảo, lần này đã về rồi sao?

Mọi người đi ra ngoài cửa thì liền thấy một nam tử đang đi cùng Duẩn Hoành Triết, nam tử mặc quần áo màu đỏ, tay đang phe phẩy cây quạt ngọc.

Ánh nắng chiếu xuống người hần làm bộ y phục màu đỏ nhìn vốn không hợp với hần trở nên hài hòa hơn, giống như y phục màu đỏ được tạo ra vì hần.

Trên mặt nam tử không kiềm chế được ý cười, đi về phía mọi người.

Duẩn Tuyết Nghiên nhào lên, ôm lấy nam tử đó, miệng không oán trách: "Huynh làm ca ca kiểu gì mà đi lâu như vậy rồi cũng không biết về thăm ta một chút, đúng là không có lương tâm."

Nam tử cầm cây quạt hung hăng gõ vào đầu Duẩn Tuyết Nghiên: "Nha đầu thối, sao lại nói chuyện với ca ca như vậy!" Hần vừa nói xong, cảm giác hoàn mỹ vừa rồi toát ra từ trên người hần đã bị phá hủy.

Khóe miệng Bạch Vũ Mộng co rút, không nói gì mà chỉ nhìn đôi huynh muội dờ hơi trước mắt, rốt cục nàng đã biết vì sao tính tình Duẩn Tuyết Nghiên lại hoạt bát như vậy, sợ là có liên quan đến vị ca ca hấp tấp này rồi.

Duẩn Hoành Triết bắt đầu đi lắc đầu, hai đứa con của hần cứ gặp nhau là lại thế này, nhưng bọn họ như vậy cũng tốt, trong lòng hần cũng cảm thấy được an ủi, cuộc đời này của hần chỉ cưới một thê tử, sinh xong hai đứa con thì thê tử liền qua đời, hần nuôi lớn bọn chúng, vốn sợ cả hai thiếu tình thương của mẹ, diendaffillequysdoon nhưng nếu cưới vợ kế thì lại sợ bọn họ còn nhỏ sẽ bị ngược đãi nên đã gạt bỏ ý nghĩ này, không ngờ hai đứa đều trưởng thành như vậy, điều này làm cho hần rất vui mừng.

Duẩn Minh Hi dạy dỗ muội muội rồi mới chú ý tới một đám người bên cạnh, đi tới vòng quanh Bạch Vũ Mộng hai vòng, miệng chặc chặc hai tiếng: "Không ngờ biểu muội lại là một đại mỹ nhân."

Bạch Vũ Mộng tròn trĩnh mắt, cảm nhận được nam nhân bên cạnh tức giận nên trấn an hần một chút rồi mới mở miệng: "Biểu ca cũng không tệ, xinh đẹp như vậy!"

Mặt Duẩn Minh Hi đen lại, lại có người nói hấn xinh đẹp, xinh đẹp là để chỉ nữ tử, sao có thể dùng để hình dung hấn, hấn hận nghiêng răng nghiêng lợi nhưng lại không thể nào phản bác.

Bạch Vũ Mộng hoạt bát chớp mắt rồi lại mở miệng: "Ta nói biểu ca này, chắc không phải người là nữ tử nhưng từ nhỏ bị nuôi như nam tử chứ, ai da, thật là đáng thương!"

Tâm tư trêu chọc của Bạch Vũ Mộng nổi lên, biểu ca này có tính tình cỏi mở làm cho người ta thấy rất thoải mái nên nàng mới nhìn không được muốn trêu chọc hấn một chút, nhìn thấy hấn cam chịu thì tâm trạng lại tốt lên một cách khó hiểu.

Duẩn Minh Hi nghiêng răng nghiêng lợi, nhưng lại không có cách để phản bác, hung hăng trừng mắt nhìn biểu muội mình, lúc bắt đầu hấn tưởng nàng là một mỹ nhân rụt rè nhưng không ngờ lại là người độc miệng.

Nhưng hấn lại không tức giận được, tự nhiên có thêm một biểu muội nên ngay từ đầu hấn đã không tin nhưng đến hiện tại thì lại thấy vui mừng, hấn rất thích biểu muội này.

Duẩn Tuyết Nghi cười gian trá, rốt cục cũng có người trị được ca ca, thật tốt quá, tỷ tỷ thật sự quá lợi hại, xem thử sau này ca ca còn dám ức hiếp nàng không.

Duẩn Minh Hi híp mắt lại, đột nhiên nhìn về phía Lam Hạo Thần, mở to hai mắt không dám tin: "Là người!" Sau đó hình như nghĩ tới chuyện gì khiến hấn đau khổ, sắc mặt trở nên trắng nhợt, nhấc chân lên muốn bỏ chạy.

"Thế nào? Người là biểu ca của Mộng Nhi, thật đúng là nhìn không ra!" Lam Hạo Thần âm u mở miệng.

Mọi người nghi ngờ nhìn hai người kia, không ngờ bọn họ lại quen nhau?

Bạch Vũ Mộng nhìn Lam Hạo Thần, Lam Hạo Thần nhẩn nại giải thích cho nàng, bộ dáng dịu dàng của hấn khiến Duẩn Minh Hi trừng lớn mắt.

Thì ra lúc Duẩn Minh Hi du lịch ở bên ngoài, mỗi một tác đất hấn đều đi qua chỉ là khi đi đến rừng hoa đào ở Lam Tường quốc thì lại nghĩ thấy mùi rượu, người không thích uống rượu như hấn cũng bị mùi hương đó làm cho thêm nhỏ dãi.

Vì thế hấn liền lần theo mùi hương đào được một vò rượu, vừa mới uống được mấy ngụm đã bị người ta phát hiện, sau đó bị Lam Hạo Thần đuổi giết mấy ngày mấy đêm nên hấn thật sự sợ Lam Hạo Thần.

Bây giờ nghĩ lại chuyện lúc đó, Duẩn Minh Hi nhìn không được mà rụt cổ lại, không ngờ Lam Hạo Thần có sức lực tốt như vậy, có thể đuổi giết hấn không ngủ không nghỉ mấy đêm.

Kết quả đương nhiên là hấn bị dạy dỗ một trận, nhưng hấn lại không biết sửa sai, cứ đến một lần là lại bị dạy dỗ một lần, hấn lặp đi lặp lại không biết mệt chỉ vì muốn uống được loại rượu đó.

Bạch Vũ Mộng nghe xong thì bật cười thành tiếng, những người khác cũng đều buồn cười, Duẩn Tuyết Nghi cười lớn nhất, không ngờ ca ca mình cũng biết sợ, thật là quá vui.

Duẩn Minh Hi thất bại thở dài, phu thê Lam Hạo Thần không chịu buông tha hấn sao, diễn (dàn) trình độ phức tạp của hai người quả thật khiến người ta giật mình, chẳng lẽ thanh danh một đời của hấn sẽ phải mất trên tay bọn họ sao!

Bạch Vũ Mộng cười đủ rồi thì rốt cục cũng ngừng lại, hỏi: "Là rượu gì mà khiến người không ngừng đi chịu đánh vậy?"

"Thập Lý Đào Hoa." Lam Hạo Thần nhún nhát đáp, lời của hấn cũng khiến mọi người kinh sợ, Thập Lý Đào Hoa, ngàn vàng khó mua một ly, hấn thật sự đào được Thập Lý Đào Hoa, lại còn bị đuổi giết nữa.

"Thần, chắc không phải Thập Lý Đào Hoa là do chàng ủ chứ?" Bạch Vũ Mộng run môi, không dám tin nhìn Lam Hạo Thần, nàng thật không nhìn ra nam nhân của nàng còn có tài nghệ này.

Lam Hạo Thần nhẹ gật đầu, điều này khiến Doãn Đức Diệu cười to: "Ha ha, thật tốt quá, Thập Lý Đào Hoa người đời khó cầu lại do tiểu tử Hạo Thần ủ, lão phu có lộc ăn rồi."

Khỏe miệng Bạch Vũ Mộng co rút, cả nhà này, trách không được, hai đứa trẻ được lão gia từ dạy dỗ cũng nhất định không phải người phạm

Những ngày âm áp hạnh phúc không được bao lâu, Lam Hạo Thần đột nhiên vội vàng đi đến, mọi người đang dùng cơm ở nhà ăn đều nghỉ hoặc nhìn hấn, tất cả đều có thể đoán được là đã có chuyện gì xảy ra.

Lam Hạo Thần không nói gì cả, chỉ dịu dàng gấp thức ăn cho Bạch Vũ Mộng, đến khi Bạch Vũ Mộng bảo mình đã ăn no, người khác cũng ăn xong hết rồi thì hấn mới nghiêm túc mở miệng.

"Bên ngoài truyền tin nói Lam Cảnh Diệp phát động cung biến, vây quanh cả hoàng cung, phong tỏa Hoàng thành, chỉ đợi chúng ta chui đầu vào lưới, may mắn lúc trước Phụ hoàng có chuẩn bị, nên mới có thể giằng co đến bây giờ."

Nghe vậy tất cả mọi người đều nhẩn náy, không ngờ sau khi bọn họ rời đi, trong Hoàng cung lại xảy ra nhiều chuyện lớn như vậy, tuy rằng Bạch Vũ

Mộng không thích Hoàng cung, nhưng nơi đó là nhà của Lam Hạo Thần, có người thân của hắn, sao nàng có thể không quan tâm được?

Đuẩn Ưc Liễu suy nghĩ một lúc rồi mở miệng: "Thi Lan là Hoàng hậu, lúc này nhất định đang gặp nguy hiểm, ta cũng muốn đi ra ngoài với các người để xem thử."

Bạn đang đọc truyện *Ma Y Độc Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 125: Cung biến

Edit: susublu

Giờ phút này trên người Đuẩn Ưc Liễu bộc phát ra khí chất kiên quyết, chấp nhất, Bạch Vũ Mộng nhẹ nhàng cười, cho tới bây giờ nàng đều biết mẫu thân là một nữ tử cứng cỏi, bất khuất, người có thể so sánh được với nam nhi như vậy thì sao lại làm cho nàng thất vọng được?

Cách đứt liên lạc với thế giới bên ngoài nhiều năm đã làm mờ nhạt đi sự sắc bén của mẫu thân, nhưng khí chất kiêu ngạo vẫn mãi mãi không thể mất được, hiện tại mẫu thân đã trở lại là nữ tử sáng khoải, trí tuệ bất khuất như trước rồi.

"Cái tên lòng lang dạ thú Lam Cảnh Diệp này, thấy chúng ta không ở đó nên mới khản trương ra tay đúng không?" Mặt Lam Giác Phong âm trầm, hung hăng mở miệng, hiện tại hắn cũng rất lo lắng cho Hoàng thượng và Hoàng hậu.

"Chúng ta vẫn nên nhanh chóng trở về thôi, không ai biết hắn sẽ làm ra chuyện gì." Hạ Từ Lăng nhăn mày lại, mặt cũng không nén được sự lo lắng.

"Ừ, các người mau trở về đi, ta cũng sẽ về Thanh Hoàng Quốc, đến lúc đó ta sẽ đưa binh đến trợ giúp các người." Thu Hằng Duệ cũng mở miệng, người mà Vũ nhi muốn bảo vệ, bản thân hắn sao có thể khoanh tay đứng nhìn được.

"Ta cũng quay về điều động binh mã." Trúc Đạp Vũ cũng nhàn nhạt mở miệng. May mắn những người này đều biết thân phận của bọn họ, nếu là người khác nghe thấy mấy câu nói tùy ý của họ đã có thể quyết định sự tồn vong của một quốc gia thì đã sớm bị hù dọa đến chết.

"Các người không cần rù nhau trở về điều binh hết như vậy đâu, chúng ta có thể giải quyết." Bạch Vũ Mộng có chút lo lắng nói, gây chiến như vậy, kết cục của thiên hạ này sẽ phải thay đổi rồi.

"Không sao, không phải càng nhiều thì càng tốt sao, hơn nữa ai biết được Lam Cảnh Diệp có hợp tác với người ở nước khác hay không, nếu đúng là như thế thì các người đều sẽ gặp nguy hiểm." Thu Hằng Duệ nói ra suy nghĩ của mình.

Đúng vậy, nếu Lam Cảnh Diệp âm thầm cấu kết với quốc gia khác thì bây giờ vội vàng quay về sẽ gặp nguy hiểm, xem ra, để cho bọn họ phái quân đội đến giúp là đúng.

"Vũ nhi, để Hi nhi đi với các người đi, vào lúc quan trọng có lẽ cũng có thể giúp đỡ được một chút." Đuẩn Hoành Triết mở miệng nói, hắn không muốn để cho đám người Bạch Vũ Mộng lâm vào nguy hiểm.

"Này, ai muốn bảo vệ nàng, nhưng ở đây cũng không có gì vui để chơi, ra ngoài xem cung biến cũng thú vị, ta cố gắng đi giúp một chút vậy." Đuẩn Minh Hi làm bộ thờ ơ.

Bạch Vũ Mộng biết rõ tính tình của hắn nên cũng không tức giận, Đuẩn Tuyết Nghiên thấy ca ca muốn đi ra ngoài thì không chịu yếu thế: "Phụ thân, ta cũng phải đi, ta cũng muốn đi chơi."

Đuẩn Hoành Triết vừa định mở miệng trách móc thì Đuẩn Tuyết Nghiên liền uất ức chảy nước mắt: "Vì sao lần nào ca ca cũng đều có thể đi ra ngoài còn ta thì không thể, có phải phụ thân không thích Nghiên Nhi không?"

Đuẩn Hoành Triết thấy vậy thì đau lòng, ý định cứng rắn lúc nãy cũng dần dần bị dao động, diendanfilleequyssdoon tuy rằng Đuẩn Tuyết Nghiên cũng có võ công nhưng đối với người hiểm ác bên ngoài thì sợ là không địch lại.

"Phụ thân, để Nghiên Nhi đi đi, ta sẽ bảo vệ nàng thật tốt, cũng đến lúc để nàng ra ngoài trải nghiệm rồi." Đuẩn Minh Hi ở bên cạnh nói thêm vào, đừng thấy bề ngoài hắn ghét bỏ nàng mà lầm, hắn cực kỳ chiều vị muội muội này.

Đuẩn Hoành Triết thấy con trai con gái đều cầu xin hắn thì dù cứng rắn cũng không thể hạ quyết tâm được, nghĩ rằng Vũ nhi nhất định sẽ bảo vệ nàng thật tốt nên cũng đồng ý.

"Được rồi, nhưng con phải chăm sóc bản thân cho tốt, trước kia suốt ngày đánh nhau náo loạn, lần này xa nhà, mọi chuyện đều phải cẩn thận một chút, nếu có chuyện gì thì truyền tin về, ta chắc chắn sẽ cố hết sức hỗ trợ." Câu nói cuối cùng là nói với Lam Hạo Thần.

Lam Hạo Thần nhẹ gật đầu rồi thương lượng một chút chuyện sau đó quyết định ngày mai liền khởi hành, càng nhanh càng tốt, dù sao để lâu quá sẽ càng

gặp nhiều nguy hiểm hơn.

Thật ra trong tư tâm Bạch Vũ Mộng không muốn xin Bồng Lai Đảo giúp đỡ, bởi vì Bồng Lai Đảo đã cách xa khỏi thế giới bên ngoài, nếu lần này ra tay giúp đỡ thì nhất định sẽ gây ra đại loạn, nàng không muốn phá hủy nơi bình yên này của người thân mình.

Cho nên nàng sẽ cố hết sức để không cần nhờ vả họ, nếu không gặp tình huống bất đắc dĩ thì nàng sẽ không để Bồng Lai Đảo lâm vào hiểm cảnh.

Mấy người thu dọn xong, sáng sớm hôm sau liền xuất phát, Dẫn Hoàn Triết đưa túi hương cho bọn họ, bọn họ dễ dàng ra khỏi Bồng Lai Đảo, đi về phía Mộc Loan Thành, đô thành của Lam Tường quốc.

Trên đường đi bọn họ tách ra, mỗi người một ngã, nhưng từ Bồng Lai Đảo đến Mộc Loan Thành, dù có đi cả ngày cả đêm thì cũng phải cần một khoảng thời gian, bọn họ chỉ có thể cố hết sức nhanh một chút, rốt cuộc sau hơn nửa tháng mới tới nơi.

Đầu tiên là lạng lẽ cái trang để vào thành, không thể làm kinh động đến bất cứ ai, kỹ thuật cái trang của Bạch Vũ Mộng có thể nói là cực kỳ thuần thực, nên không ai nhận ra bọn họ.

Rửa mặt chải đầu ở quán trọ xong, nghỉ ngơi cả đêm, mật thám được phái đi tìm hiểu tin tức đã quay về, nơi này là Lạc Hoa Lâu, tuy rằng cung biến làm dân chúng hoảng sợ nhưng vẫn không cản trở cuộc sống hằng ngày của bọn họ, cho nên Lạc Hoa Lâu vẫn đầy khách như cũ, điều này càng thuận tiện cho Bạch Vũ Mộng thu thập tin tức.

Đám người Bạch Vũ Mộng ngồi trong nhả gian riêng của nàng, chường quầy Lạc Hoa Lâu Văn Bác đi vào, Bạch Vũ Mộng nhìn nam tử trước mắt, vừa lòng gật đầu, hẳn đã quản lý Lạc Hoa Lâu rất tốt.

"Tiểu thư." Văn Bác nhẹ nhàng gọi một tiếng, trong giọng nói khó nén được vẻ kích động.

"Ừ, Văn Bác, ngươi nói cho ta nghe tình huống gần đây trong kinh đi." Bạch Vũ Mộng nhấp một ngụm trà, mắt nhìn về phía Hoàng cung, không biết đang suy nghĩ cái gì.

"Dạ." Văn Bác lên tiếng, thấp giọng kể lại mọi chuyện đã xảy ra gần đây, càng nói càng thấy tức giận.

Lam Cảnh Diệp thống lĩnh đại thần trong triều đường hoàng đứng trên triều đình ép Hoàng thượng thoái vị, Hoàng thượng không đồng ý, Lam Cảnh Diệp không làm thì thôi nhưng đã làm thì phải làm đến cùng, muốn trực tiếp ép vua thoái vị, dien{dannlle3

Sau đó không biết Lam Cảnh Diệp dùng cách gì mà lại liên lạc được với Triết vương Dương Dịch Triết của Phong quốc, binh mã Phong quốc đã vây quanh Hoàng thành, giờ phút này đang chuẩn bị tiến quân đánh Hoàng cung.

"Dương Dịch Triết?" Bạch Vũ Mộng nghe đến đó, nhẹ nhàng nhíu mày, miệng thì thảo.

"Ừ, nhìn tình thế hiện tại sợ là không mấy lạc quan, Lam Cảnh Diệp đã không còn nhẫn nại, căn cứ theo tin tức mà chúng ta nhận được thì vào hôm nay Lam Cảnh Diệp chuẩn bị liên hợp với Dương Dịch Triết tiến đánh Hoàng cung." Văn Bác tiếp tục nói.

"Xem ra hôm nay Phụ hoàng gặp nguy hiểm rồi." Lam Hạo Thần chột nhíu mày, trên người tỏa ra khí thế cao ngạo, có thể thấy được hắn thật sự tức giận rồi.

Dám thừa dịp bọn họ không ở đây muốn đoạt ngôi vị hoàng đế, Lam Cảnh Diệp, ta thấy ngươi thật ngu xuẩn, ngươi không biết là chọc giận ta thì kết quả của ngươi sẽ không tốt đẹp sao.

"Lá gan cũng thật lớn, ai da, lại là một người đáng thương." Dẫn Minh Hi thở dài, nhìn bộ dáng âm độc của Lam Hạo Thần, lại thấy vui sướng khi người gặp họa.

"Được rồi, chúng ta chuẩn bị một chút rồi tiến cung đi, Tiểu Ảnh, sợ là ngươi không thể hồi phủ rồi, đi cùng chúng ta đi." Bạch Vũ Mộng nói, dù sao chuyện lần trước Đường Ưc Ảnh ra ngoài với bọn họ mọi người đều biết, lúc này nếu nàng trở về thì nhất định sẽ gặp nguy hiểm.

Bạn đang đọc truyện *Ma Y Độc Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 126: Thành vương

Edit: susubluce

Mọi người thương lượng xong, Lam Hạo Thần lại dặn dò thủ hạ đi chuẩn bị, kế tiếp sẽ có một trận đại chiến, hi vọng binh mã của Thu Hằng Duệ có thể đến nhanh một chút.

Tuy rằng không có bọn họ giúp đỡ thì vẫn có thể hóa hiểm thành lành, nhưng hắn không thể lấy tính mạng của Phụ Hoàng Mẫu Hậu ra để đặt cược, nếu

có thể an toàn thì sẽ tốt hơn.

Mấy người bọn họ lại lặng lẽ đi ra ngoài, lần này bọn họ đều không cải trang, ở một nơi kín đáo khác, Duẩn Tuyết Nghiên bị Duẩn Minh Hi ôm, hưng phấn tròn tròn mắt.

Không ngờ Duẩn Úc Liễu biết võ công, còn không hề thấp nữa, Bạch Vũ Mộng nhẹ nhàng thờ ra, mẫu thân có năng lực tự bảo vệ mình vậy thì nàng không cần lo lắng quá.

Hoàng cung đã bị bao vây không kê hở, người ở bên trong không ra ngoài được, diện*dannlle3[quysdo0n người bên ngoài cũng không vào trong được, ngay cả một con ruồi cũng không bay vào được, có thể thấy được Lam Cảnh Diệp phòng bị rất chặt chẽ.

Bỗng nhiên thấy một đoàn người đi về bên này, mọi người vội vàng ngừng thờ, người tới chính là Lam Cảnh Diệp và Dương Dịch Triết, Lam Cảnh Diệp mặc hoàng bào thêu năm móng vuốt rồng, xem ra, hẳn thật sự đã tính toán trước rồi nên mới cả gan làm loạn.

Lam Hạo Thần lạnh lùng cười, xem ra hẳn vui mừng quá sớm rồi, bản thân sẽ làm cho hẳn rơi từ trên mây xuống đất, cho hẳn ném thử mùi vị sống không bằng chết.

Tới khi không nhìn thấy bóng lưng của bọn họ nữa, Lam Hạo Thần dẫn mọi người tới một góc kín trong Hoàng cung, trong lúc vô tình hẳn đã phát hiện ra chỗ này, bỏ hoang rất lâu rồi, nơi này quả nhiên không có tội vạ.

Từ cửa nhỏ đi vào chính là lãnh cung, Bạch Vũ Mộng kinh ngạc nhìn Lam Hạo Thần, thấy hẳn cười gât đầu với mình mới cúi đầu, tiếp tục dò đường đi về phía trước.

Lam Hạo Thần ngăn cản mọi người đi vào, lẽ ra với người có lòng nghi ngờ như Lam Cảnh Diệp thì không nên có sơ hở như vậy, nếu như vậy thì đây chính là cạm bẫy.

Bạch Vũ Mộng và Lam Hạo Thần liếc nhau, lấy một gốc cây nhỏ từ trong tay áo ra, đốt cháy rồi đưa cho mỗi người ở phía sau một viên thuốc giải độc.

Gió nhẹ nhàng thổi qua, rất nhanh, ở góc khuất vang lên mấy tiếng bịch bịch, hiển nhiên là bọn họ đã bị hôn mê, quả nhiên, Lam Cảnh Diệp sẽ không sợ ý như vậy, Lam Cảnh Diệp không tính ra đã đành nhưng không ngờ người âm thầm, đầy dã tâm như Dương Dịch Triết cũng không nghĩ tới.

Mấy người linh hoạt đi đến trước Ngự Thư phòng, ở đó đầy người đứng vây quanh, Đại thần, Ngự Lâm quân và quân đội của Lam Cảnh Diệp giăng co, không dám lơ lửng một chút nào.

Lam Cảnh Diệp cười lớn can rờ, vươn kiếm chỉ về phía Lam Ngao Thiên: "Ha ha ha, ngươi cũng có ngày hôm nay, ngươi xem con trai yêu quý nhất của ngươi bây giờ đang ở đâu, chỉ sợ vẫn còn đang hưởng thụ đi, ai da, ta thấy ngươi thật đáng thương, thấy ngươi đáng thương như vậy, nếu ngươi truyền ngôi vị hoàng đế cho ta, ta sẽ tha cho ngươi, cho ngươi yên tâm an dưỡng tuổi già, thế nào?"

"Ngươi nằm mơ, ngươi cho là với đầu óc như người mà có được tư cách ngồi lên ngôi vị hoàng đế sao, sợ là có bị ngươi ta bán mất nước thì ngươi vẫn vui vẻ kiếm tiền cho bọn hắn." Lam Ngao Thiên uy nghiêm, không hề có chút sợ hãi.

"Sao? Hoàng thượng Lam Tường đang nói ta sao, ta thật sự cảm thấy vinh hạnh." Dương Dịch Triết vãn về ống tay áo không nhiễm một hạt bụi, không chút để ý mở miệng.

Lam Ngao Thiên hừ một tiếng, không mở miệng nữa, nhĩ tử như vậy, không cần cũng được, đến lúc đó, cho dù hẳn có chết thì cũng không liên quan đến mình.

"Ha ha, các vị thật có nhã hứng, sao lại nhiều người như vậy, có phải chúng ta đã bỏ lỡ mất cái gì rồi không?" Một giọng cười vang vọng từ phía chân trời vào trong, Lam Cảnh Diệp ngạc nhiên, giọng nói vẫn luôn quanh quẩn trong giấc mơ của hắn trong thanh âm rớt cục cũng đã đến đây.

Đám người Lam Hạo Thần vận khinh công bay từ trên trời xuống, nhìn thấy Lam Ngao Thiên và Hạ Thi Lan không sao thì thở phào nhẹ nhõm một hơi, diển(dannlle3

"Các người..." Lam Cảnh Diệp có chút kinh ngạc, sau đó cười tàn nhẫn: "Không ngờ các người lại vào được mà không mất một sợi tóc, nhưng như vậy thì sao, nơi này đã bị ta khống chế, cho dù là Lam Hạo Thần người thì cũng không thể cứu vãn được." Nói xong liền cười ha ha, trong nụ cười có sự điên cuồng.

Dương Dịch Triết không hề kinh ngạc khi thấy bọn họ đến đây, khóe miệng nở một nụ cười nhả nhặn: "Vũ nhi, ngươi đã đến đây rồi, thật sự khiến cho ta kinh ngạc, nếu như ngươi theo ta về Phong quốc, làm vương phi của ta thì ta liền tha những người này, thế nào?" Dương Dịch Triết chỉ chỉ vào đám người Đường Úc Ảnh ở phía sau Bạch Vũ Mộng.

Bạch Vũ Mộng ghê tởm bĩu môi: "Ta nghĩ rằng có thể coi ngươi là bằng hữu, nhưng không ngờ ta lại không nhìn rõ ngươi, chúng ta không có quan hệ gì cả, mời ngươi thu lại cái vẻ mặt ghê tởm đó đi."

Lời nói của Bạch Vũ Mộng đã hoàn toàn chọc giận Dương Dịch Triết, nhưng mọi người lại bị tiếng gọi bên cạnh hấp dẫn.

Hạ Thi Lan kinh ngạc nhìn nữ tử phía sau Bạch Vũ Mộng, giọng nói run rẩy, gọi một tiếng: "Úc Liễu." Nàng phát hiện bản thân đã sớm rơi lệ đầy mặt.

Duẩn Úc Liễu cũng ngân ngán nước mắt, kích động nhìn Hạ Thi Lan, giờ phút này, hai bằng hữu tốt xa cách lâu ngày gặp lại nhau dưới tình huống như

vậy, dù có trăm ngàn lời muốn nói cũng chỉ có thể tạm thời áp chế dưới đáy lòng.

Lam Ngạo Thiên bị âm thanh này thu hút, nhìn thấy Duẩn Ưc Liễu vẫn trẻ như xưa, cũng hơi kinh ngạc, muốn hỏi cái gì đó nhưng chỉ có thể há miệng thờ dốt mà không thể hỏi ra miệng được, tất cả mọi chuyện nên đợi sau này rồi nói.

"Chắc chắn, cảnh tượng thật thâm tình, nhưng bây giờ ta lại muốn hủy nó." Đột nhiên có một giọng nói hung ác vang lên, Bạch Vũ Mộng nhìn qua, người đó là Bạch Cẩm Trình.

Hiện tại Bạch Cẩm Trình đã không còn vinh quang chói lọi như trước nữa mà gầy đét như que củi, hốc mắt hõm sâu vào trong, rõ ràng là bị ốm đau bệnh tật tra tấn.

Hắn thấy thế thì bị Bạch Vũ Mộng tra tấn đến mức người không ra người quỷ không ra quỷ thì đã hận tới thấu xương, hận không thể rút gân lột da của nàng, khiến nàng sống không bằng chết.

Bạch Vũ Mộng cười, nhìn thoáng qua đám Đại thần, đại đa số đều vênh váo tự đắc, đại khái họ đều là người của Lam Cảnh Diệp, chỉ một ít lão thần là trung thành với Hoàng thượng, họ vẫn ngông nghênh như cũ, không muốn khuất phục.

Đám lão thần này nhìn thấy Chiến Vương và Chiến Vương phi xuất hiện, lòng vốn đang tuyệt vọng lại lập tức dấy lên hy vọng, ở trong lòng bọn họ chính Chiến Vương và Chiến Vương phi sẽ không bị đánh bại, chỉ cần bọn họ trở lại, Lam Cảnh Diệp sẽ không đạt được âm mưu.

"Lam Hạo Thần, các ngươi đã không thể đắc ý nữa rồi, ngươi cho là chỉ dựa vào mấy người các ngươi mà có thể đấu được ba mươi vạn đại quân của Phong quốc ta sao?" Dương Dịch Triết đắc ý cười nói.

"Triết vương thật sự có khí chất, không ngờ lại dẫn tới ba mươi vạn đại quân, ngươi không sợ đến lúc đó mất nhiều hơn được sao, chỉ vì Lam Tường quốc mà ngươi lại tổn công sức như vậy." Lam Hạo Thần chế giễu nhếch khóe miệng.

Dương Dịch Triết bị chọc tức đến mức nói không nên lời, nhưng nhìn bọn họ chỉ có vài người, tâm trạng bất an cũng liền yên tĩnh lại: "Ta khuyên các ngươi sắp chết đến nơi rồi thì không nên chống đối nữa, vô dụng thôi, các ngươi cũng chỉ có vài người, hừ!"

"Triết vương sai rồi, còn có ta nữa!"

Bạn đang đọc truyện *Ma Y Độc Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 127: Kẻ địch thất bại

Edit: susublu

Dương Dịch Triết vừa nghe thấy âm thanh này thì chân động, lập tức quay người lại, một bóng người màu đỏ xuất hiện trước mắt khiến Dương Dịch Triết hung hăng nhíu mày.

Người tới là Mộ Dung Nam. Mộ Dung Nam đứng im như vậy, miệng nói những lời vô tình: "Triết vương chắc chắn muốn tiếp tục chứ, quân đội của bản cung đã bao vây quân đội của ngươi rồi."

Ánh mắt Dương Dịch Triết như rắn độc, nhìn chằm chằm Mộ Dung Nam, miệng bỗng nhiên nở nụ cười: "Mộ Dung thái tử, có phải ngươi đến nhằm chỗ không, đây là chuyện giữa Phong quốc và Lam Tường quốc, mời ngươi đừng nhúng tay vào!"

"Sao có thể được, ngươi xem ngươi âm hiểm như vậy, liên hợp với Lam Cảnh Diệp phát động cung biến, ngay cả ta cũng nhìn không được nên mới đến hỗ trợ!" Mộ Dung Nam trả lời rất thờ ơ.

"Hỗ trợ sao? Có vẻ Mộ Dung thái tử rất thích xen vào việc của người khác, ngươi vẫn nên tự lo lắng cho bản thân đi, ngươi chắc chắn mình vẫn muốn tiếp tục nhúng tay vào chuyện này sao?" Trong mắt Dương Dịch Triết có hàm ý cảnh cáo.

Mộ Dung Nam làm như không nhìn thấy, tiếp tục nói: "Ta thiếu Chiến Vương phi một cái nhân tình, tất nhiên phải trả lại, bây giờ quốc gia của Chiến Vương phi gặp nạn, sao ta có thể khoanh tay đứng nhìn?"

Dương Dịch Triết nghe hắn nói như thế thì cảm thấy hơi hoảng loạn, nếu là Thanh Hoàng Quốc tương trợ, thì có thể hắn sẽ trở thành đồng minh với Mộ Dung Quốc, nhưng mọi chuyện thành ra như vậy thì thật sự có chút khó khăn, cho nên hiện tại hắn chỉ có thể tốc chiến tốc thắng.

Cũng may hắn dẫn theo mấy vạn người vào cung với hắn, mà Mộ Dung Nam chỉ đến lẻ loi có một mình, chỉ cần bắt được hắn thì mọi thứ sẽ trở nên đơn giản hơn rất nhiều.

Ngay khi hắn muốn hạ lệnh bắt Mộ Dung Nam thì lại có hai giọng nói vang lên: "Nơi Bể Ngưng công chúa của Thanh Hoàng Quốc muốn bảo vệ thì

sao có thể để người giương oai tác quái." Giọng nói lạnh lùng của Thu Hằng Duệ bay bổng trong gió.

"Vũ nhi, ta không đến quá muộn chứ!" Trúc Đạp Vũ xuất hiện trước mặt Bạch Vũ Mộng, nháy mắt với nàng.

Lam Cảnh Diệp đã sợ tới mức đá ra quần, còn Dương Dịch Triết thì lại bình tĩnh hơn một chút, Thu Hằng Duệ thì hẳn biết, cũng dự đoán được hẳn sẽ đến tương trợ, dienxdannle3

"Nam Cương dẫn mười vạn quân đội đến tương trợ!" Trúc Đạp Vũ cười mỉm mở miệng, nhưng trong mắt lại không có một chút độ ấm, lạnh lùng trừng mắt nhìn Dương Dịch Triết.

Chuyện này thật sự quá bất ngờ, Dương Dịch Triết không hề ngờ rằng Lam Hạo Thần lại có thể được Nam Cương tương trợ, Nam Cương thần bí từ xưa đến nay, nhưng lúc này lại không tiếc xuất binh tương trợ.

Nếu là Nam Cương thì có chút khó khăn rồi, ai cũng biết người Nam Cương am hiểu nhất là cổ trùng, có thể lấy một địch mười, nếu là như vậy thì chẳng phải hẳn càng không có phần thắng sao.

Dương Dịch Triết đột nhiên có chút hối hận, hối hận vì tin lời Lam Cảnh Diệp, hối hận vì khởi binh tạo phản, lúc trước nghĩ sai một bước nên bây giờ hẳn rơi vào vạn kiếp bất phục.

"A, hối hận rồi sao, người cho là còn kịp ư, thật là ngu xuẩn, không biết người làm thế nào để có được thành tựu như hôm nay." Duẩn Minh Hi lạnh lùng chế giễu, biểu cảm vừa rồi của hắn khiến tâm trạng nàng vui vẻ.

"Loại căn bản như người nên chết đi, đừng nghĩ rằng mình thánh khiết lắm, lúc nào cũng cho rằng mình chính là vương giả, thắng làm vua thua làm giặc, Cảnh vương, Triết vương, vượn tay chịu trời đi!" Mộ Túy Tinh cũng mở miệng châm chọc.

Duẩn Minh Hi trừng mắt nhìn Mộ Túy Tinh, sao nữ nhân này lại nói tiếp lời của nàng, thật là, nàng còn chưa nói hết mà đã bị nàng ta giành trước rồi.

Mộ Túy Tinh cũng trừng mắt nhìn lại, thế nào, ta cướp lời của người thì người có thể làm gì ta, người cần ta sao!

Bạch Vũ Mộng cũng không quan tâm hai người đang mắt to mắt nhỏ trừng nhau, dặn dò một tiếng rồi nhìn thấy Lam Cảnh Diệp muốn lao về phía Lam Ngao Thiên, giống như muốn bắt hắn làm con tin.

Chuyện này đã xảy ra một lần thì sẽ không có lần thứ hai, Bạch Vũ Mộng biết cảm giác người mình quan tâm bị người khác lấy ra uy hiếp rất vô lực, nàng không bao giờ muốn trải qua lần thứ hai nữa.

Ám và Lãnh nhanh hơn Lam Cảnh Diệp một bước, cứu được Hoàng thượng và Hoàng hậu, Bạch Vũ Mộng thở dài nhẹ nhõm một hơi, kế tiếp thu dọn xong đám người này thì nàng sẽ không phải lo trước lo sau nữa.

Dương Dịch Triết đột nhiên cười điên cuồng: "Ha ha ha, Bạch Vũ Mộng, Lam Hạo Thần, các người muốn mạng của ta, ta cũng muốn phá hoại hạnh phúc của các người, các người không nên sống trên đời này!"

Lam Hạo Thần kinh sợ, không biết Dương Dịch Triết muốn làm cái gì, hắn che chở trước mặt Bạch Vũ Mộng theo bản năng, mắt Bạch Vũ Mộng mở lớn, trơ mắt nhìn Lam Hạo Thần ngã xuống.

Sự biến hóa này chỉ xảy ra trong tích tắc, mọi người vẫn còn chưa biết chuyện gì xảy ra thì đã nhìn thấy Lam Hạo Thần ngã xuống rồi.

Bạch Vũ Mộng rút kiếm, một mũi kiếm xuyên tim, Dương Dịch Triết không cam lòng ngã xuống, mắt vẫn trừng to như cũ, Lam Cảnh Diệp đã bị dọa ngây người, hắn bị ám vệ không chế lại.

Mọi người chạy nhanh tới đó, Bạch Vũ Mộng hoảng loạn ôm Lam Hạo Thần, cảm giác như vậy, lúc chính nàng đâm hắn cũng đã từng có, bây giờ nó lại xuất hiện nữa.

Đó là cảm giác tâm trạng bị vét sạch, có cái gì đó đang rời xa khỏi bản thân nàng, nhưng nàng lại tuyệt vọng không giữ lại được, loại cảm giác tuyệt vọng này hung hăng bao phủ nàng, làm cho nàng hít thở không thông.

Mạc Hàn Trần nhìn thoáng qua Bạch Vũ Mộng, hẳn biết nhất định lúc này đầu óc của nàng đang trống rỗng, cũng không trông cậy vào y thuật của nàng nữa, vượn tay bắt mạch cho Lam Hạo Thần.

Thời gian càng trôi qua, Lam Hạo Thần càng suy yếu chỉ còn lại một hơi thở, nhưng lại vẫn có khí chất bất khuất như cũ, ánh mắt khép hờ, môi đen dần đi.

Qua một lúc lâu Mạc Hàn Trần vẫn không chẩn đoán ra được gì, điều này làm cho mọi người gấp đến độ xoay quanh, Duẩn Tuyết Nghiền vùi đầu trong ngực Duẩn Minh Hi, giọng nói pha chút âm thanh nức nở vang lên: "Hạo Thần ca ca nhất định sẽ không sao."

Trúc Đạp Vũ kéo Mạc Hàn Trần ra, cúi đầu kiểm tra mạch tượng của Lam Hạo Thần, dien(dannll3

Mồ hôi trên mặt Trúc Đạp Vũ càng lúc càng nhiều, tiếng hít thở của mọi người càng ngày càng nhỏ, sợ làm phiền Trúc Đạp Vũ trị liệu.

Đột nhiên, Trúc Đạp Vũ thu tay lại, miệng phun ra một ngụm máu tươi, Mạc Hàn Trần vội vàng đỡ nàng: "Sao rồi, Hạo Thần xảy ra chuyện gì?"

Trúc Đạp Vũ suy yếu thở hổn hển: "Đây không phải là độc, cũng không phải cổ, mà là một loại vu thuật, quá muộn rồi, ta vốn muốn bức vu thuật này ra, nhưng nó lại càng khắc sâu hơn làm lên lỵ đến cổ độc vốn có trong cơ thể hần, ta cũng đành bất lực."

Sau khi mọi người nghe xong thì tâm trạng đều rất trầm trọng, điều này nghĩa là không cứu được Lam Hạo Thần, điều này kêu bọn họ chấp nhận thế nào đây, hần là tiên trong biển người, sao có thể chết như vậy được?

"Sao ngươi lại chết được, như vậy Vũ nhi phải làm sao đây, ta còn muốn uống Thập Lý Đào Hoa do ngươi ủ nữa." Duẩn Minh Hi thì thào mở miệng, nói ra những lời khiến mọi người thiếu chút nữa rơi lệ.

Bạch Vũ Mộng cứ ngơ ngác ôm thi thể Lam Hạo Thần như vậy, không khóc không náo loạn âm ỉ, nàng chỉ ngồi như vậy, ánh mắt không có ánh sáng, nhìn chăm chăm vào nam tử trong ngực.

Mộ Túy Tinh đột nhiên nhớ tới cái gì đó, đi đến trước người Lam Hạo Thần, vươn tay chạm vào ngực hần, tay nàng phát ra ánh sáng trắng nhàn nhạt, bao phủ lấy ngực Lam Hạo Thần.

Bạn đang đọc truyện *Ma Y Độc Phi* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 128: Chiến Vương bị thương, huyết tể

Edit: susubluu

Người chung quanh cũng đã sớm ngây người, các Đại thần cũng không khóc không náo loạn, nhìn cảnh tượng này, tâm trạng của bọn họ đều vô cùng trầm trọng, Chiến Vương đã chết.

Mộ Túy Tinh thu tay lại, đầu bị choáng váng, nàng ngã xuống, Duẩn Tuyết Nghiên nhanh tay lẹ mắt đỡ được nàng, nhưng cơ thể nhỏ nhỏ không chịu nổi sức nặng của nàng: "Ca ca, nhanh đến đây giúp ta!"

Duẩn Minh Hi không cam tâm tình nguyện tiến lên đỡ Mộ Túy Tinh, Mộ Túy Tinh nở nụ cười cảm kích, Duẩn Minh Hi sùng sốt một chút rồi lập tức quay mặt đi không nhìn nàng nữa.

"Tình tỷ tỷ, Hạo Thần ca ca có thể sống được không?" Duẩn Tuyết Nghiên dè dặt cẩn thận hỏi, sợ giọng nói quá lớn sẽ đánh thức nam tử đang ngủ say.

Mộ Túy Tinh lắc đầu: "Ta vốn cho là mình có thể cứu hần nhưng loại vu thuật này là một loại cấm thuật, người thi triển sẽ không sống được mà người bị trúng thuật cũng không thể sống."

Mọi người đều cảm giác như mình hít thở không thông, Hạ Thi Lan đã khóc đến đau thấu tim gan, Duẩn Úc Liễu cũng đau đớn vô cùng, đứng bên cạnh đỡ nàng, diendanfile3

Duẩn Úc Liễu không dám tưởng tượng, nếu Hạo Thần gặp chuyện không may thì Vũ nhi sẽ thế nào, chỉ cần nghĩ đến bộ dáng của Vũ nhi lúc đó thì nàng liền nhịn không được mà đau lòng.

Hiện tại đã không ai lại đi quan tâm vì sao Mộ Túy Tinh hội đối vu thuật như vậy tình thông, bọn họ tâm, đều gắt gao hệ ở Lam Hạo Thần một người trên người.

Trong ngực Bạch Vũ Mộng có tiếng ni non: "Mộng Nhi!" Bạch Vũ Mộng vội vàng mở to hai mắt, nhìn chăm chăm vào nam tử đang hấp hối.

Mộ Túy Tinh cười khổ, nàng có thể làm rất nhiều nhất, nhưng cũng chỉ đến đây thôi, uổng công nàng tự khoe mình có thể dự tính được mọi chuyện nhưng lại không tính ra được số mệnh của hai người này.

"Thần, Thần, ta ở đây, chàng đừng bỏ lại ta được không?" Bạch Vũ Mộng nắm chặt lấy tay Lam Hạo Thần, bắt đầu chảy nước mắt.

Lam Hạo Thần thở hổn hển, cổ hết sức mở miệng: "Mộng... Nhi, ta không thể... Không thể tiếp tục chăm sóc nàng nữa rồi, nàng... nhất định phải... sống cho tốt, sống... thật hạnh phúc, ta thích nhất là nhìn thấy... Mộng Nhi nở nụ cười..." Nói xong, muốn vươn tay ra sờ dung nhan đã khắc sâu vào trái tim hần, nhưng cuối cùng lại vô lực rũ tay xuống, trong mắt cũng chảy một giọt lệ.

Người bên cạnh đều không nhẫn tâm nhìn cảnh tượng đau lòng này, đồng loạt cúi đầu, Bạch Vũ Mộng luôn ngây người nhìn Lam Hạo Thần, nắm tay hần đặt lên má của mình, muốn khiến hần mở mắt ra nhìn nàng một cái.

"Thần, chàng đã nói sẽ không vứt bỏ ta, chàng đã nói sẽ mãi mãi ở cùng với ta, chàng tỉnh lại đi được không, chàng nhìn ta một cái đi được không, ta sẽ không bao giờ cầu kinh nữa, chàng đừng tức giận nữa được không?"

Bạch Vũ Mộng không ngừng nói, nhưng người trước mắt lại không nghe thấy, ánh mắt dịu dàng, yêu chiều chỉ dành riêng cho nàng đã không còn nữa, không còn nữa, nó đã biến mất cùng với lòng của nàng.

Đột nhiên nghĩ đến cái gì đó, Bạch Vũ Mộng cầm lấy kiếm, cắt cổ tay của mình, mọi người đang muốn ngăn cản nhưng lại không kịp, Bạch Vũ Mộng đưa tay mình đến bên miệng Lam Hạo Thần, để máu của mình chảy vào miệng của hắn.

Mọi người cho là nàng muốn tự sát, khi thấy vậy thì nhẹ nhàng thở ra, nhưng nhìn Bạch Vũ Mộng như vậy thì lại cảm thấy đau lòng, Thu Hằng Duệ đi qua, nhẹ nhàng ôm lấy nàng: "Vũ nhi, ngoan, Hạo Thần đã đi rồi, hắn nói hắn thích nhìn muội cười, muội đừng như vậy, hắn sẽ đau lòng."

Bạch Vũ Mộng mờ mịt nhìn thoáng qua Thu Hằng Duệ, sự tuyệt vọng trong mắt hắn làm tổn thương nàng, trong lòng lại bắt đầu đau đớn, nhưng lại không thể thay đổi được gì.

Trúc Đạp Vũ cố hết sức ngồi dậy, cầm chặt lấy tay Bạch Vũ Mộng: "Vũ nhi, ngươi phải kiên trì, máu của ngươi cũng vô dụng thôi nhanh chóng đi băng bó đi, như vậy thì Lam Hạo Thần mới có thể ra đi vui vẻ đúng không?"

Bạch Vũ Mộng đột nhiên nắm chặt lấy tay Trúc Đạp Vũ giống như bắt được một cái phao cứu mạng: "Ngươi nói cho ta biết, hắn không có chết đúng không, ngươi có thể cứu hắn đúng không, ngươi mau cứu hắn đi, mau cứu hắn đi..."

Trúc Đạp Vũ rơi một giọt nước mắt nhìn xem nữ tử thất hồn lạc phách trước mắt, ông trời quá tàn nhẫn, bắt nàng trải qua hai lần sinh ly tử biệt, nàng nên có được hạnh phúc, nhưng ông trời lại tước đoạt tất cả mọi thứ của nàng.

"Đều là ta hại hắn, nếu không phải vì cứu ta, hắn sẽ không chết, người đáng chết là ta!" Giọng nói của Bạch Vũ Mộng đầy đau đớn, còn có đầy sự hối hận.

Lam Ngạo Thiên và Hạ Thi Lan đã ngã ngời trên đất, Hoàng đế, Hoàng hậu tôn quý ngày xưa, lúc này đã không còn phong phạm đế vương, để hậu nữa, mà họ chỉ là một đôi phụ mẫu mang nỗi đau mất con thôi.

Lam Ngạo Thiên bỗng chốc già đi vài tuổi, đây là đứa con khiến hắn cảm thấy kiêu ngạo nhất, nhưng lại chết như vậy, tim của hắn thật sự rất đau.

Bạch Vũ Mộng vẫn thì thào tự nói như cũ, nhìn dung nhan của Lam Hạo Thần, nghĩ đến câu nói cuối cùng mà hắn nói với nàng, đột nhiên hét lớn một tiếng, thanh âm bi thương, cực kỳ tuyệt vọng.

Mọi người thấy mắt nàng dần dần biến thành màu đỏ, đẩy Thu Hằng Duệ ra, nhào về phía Lam Cảnh Diệp và đám người mà Dương Dịch Triết mang đến, dien[dannlle3

Không ít người nhìn thấy cảnh tượng này đều ói, trong mắt đầy sự hoảng sợ, nhìn nữ tử đang tức giận, kinh hồn co rúm người lại.

Bạch Vũ Mộng vẫn chưa hết giận, đi về phía đám binh lính, những người đó còn chưa kịp phản kháng đã biến thành vong hồn dưới đao của Bạch Vũ Mộng.

Đúng vậy, bọn họ cũng là người vô tội, bọn họ chỉ nghe lệnh làm việc mà thôi, nhưng Lam Hạo Thần không vô tội sao, dựa vào cái gì mà bắt Lam Hạo Thần chết, dựa vào cái gì muốn chủ tử bọn họ sống mà hy sinh Lam Hạo Thần.

Nếu là lúc trước thì Bạch Vũ Mộng chắc chắn sẽ bình tĩnh suy nghĩ một chút, dù sao đám binh lính này đều là người sống, bọn họ cũng có người nhà, nhưng lúc này, Bạch Vũ Mộng không nghĩ được nhiều như vậy, thiên hạ thì thế nào, Thần của nàng cũng không thể về được.

Trong vòng một ngày, hoàng cung có gần trăm vạn thi thể, máu chảy thành sông, ngoại trừ người ủng hộ Hoàng Thượng thì những người khác đều bị Bạch Vũ Mộng giết hết.

Mùi máu tươi bay từ trong hoàng cung ra ngập tràn toàn bộ Đô thành, giống như là tế điện Chiến Vương, máu chảy từ hoàng cung ra ngoài nhiễm đầy ngõ lớn ngõ nhỏ.

Tin tức Chiến Vương chết đã sớm truyền khắp nơi, nam tử bảo hộ bọn họ không còn nữa, dân chúng cũng không oán hận Bạch Vũ Mộng giết nhiều người như vậy mà chỉ nói nàng cực kỳ yêu trọng phụ mình nên tức giận quá độ.

Dân chúng đều tự treo vải trắng ở trong nhà, mặc áo trắng để tang Chiến Vương. Bầu không khí trên đường trầm lắng, không còn một chút vui vẻ nào nhiệt gì, ai cũng đều mang vẻ mặt đau thương.

Ở trong hoàng cung, Bạch Vũ Mộng giết sạch mọi người, người nào không bị giết cũng bị dọa cho hôn mê, rốt cục Bạch Vũ Mộng cũng nở nụ cười nhợt nhạt, ôm Lam Hạo Thần rồi hôn mê bất tỉnh.

Bạn đang đọc truyện *Ma Y Độc Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 129: Chết cũng là sống

Edit: susublue

Khi tỉnh lại đã là vài ngày sau, tất cả đều đến trước giường của nàng, chỉ có một người không đến, rốt cục Bạch Vũ Mộng cũng nhớ ra, hần, không cần nàng nữa.

Nhìn thấy vẻ cô đơn trên mặt Bạch Vũ Mộng, Trúc Đạp Vũ không đành lòng mở miệng: "Vũ nhi, chuyện qua rồi thì cho nó qua đi, người nhất định phải kiên cường lên, người biết không, người đang mang thai rồi, dù cho không phải vì chính người thì người cũng phải suy nghĩ cho đứa bé."

Bạch Vũ Mộng ngẩn ra, vươn tay xoa bụng mình, đứa bé này tới thật không đúng lúc, ta thật sự không xứng làm mẫu thân, không cảm nhận được sự tồn tại của con, nhưng làm sao bây giờ, phụ thân con mất rồi, con nhất định phải sống thật tốt, khỏe mạnh ra đời, như vậy có lẽ phụ thân sẽ trở về gặp chúng ta.

Về đau xót trong mắt Bạch Vũ Mộng khiến mọi người đau lòng, thật sự bi ai, nếu Lam Hạo Thần không xảy ra chuyện gì thì đây đúng là một tin tức tốt nhất, nhưng lúc này, Vũ nhi nàng...

"Hần ở đâu, đưa ta đến đó." Bạch Vũ Mộng nhẹ nhàng mở miệng, tất cả mọi người đều biết hần là ai, bắt đắ dĩ thờ dài, đỡ nàng đến linh đường của Lam Hạo Thần.

Vốn dĩ là muốn hạ tang nhưng sợ sau khi Bạch Vũ Mộng tỉnh lại muốn nhìn mặt hần lần cuối cho nên bọn họ đẩy lùi thời gian, chỉ vì muốn cho nàng an tâm, diên[dannle

Bạch Vũ Mộng ngơ ngác đứng đó, không nói cũng không làm gì cả, bóng lưng cô đơn khiến người ta xót xa.

"Thần, ta rất muốn đi cùng chàng, chàng nhất định rất cô độc đúng không? Nhưng chàng biết không, chúng ta có con rồi, ta không thể ích kỷ như vậy, chàng yên tâm, chỉ cần đứa nhỏ sinh ra, ta sẽ đi cùng chàng, chàng chờ ta một năm, một năm..."

Mọi người kinh sợ, đang muốn khuyên can thì lại biết không có tác dụng, đành phải bắt đắ dĩ thờ dài, thật đúng là làm bậy mà, rốt cục bọn họ đã làm gì sai mà lại tra tấn bọn họ như vậy?

"Nha đầu, người nhất định phải sống thật tốt." Đột nhiên bên ngoài vang lên một giọng nói, mọi người quay đầu nhìn lại thì thấy một nam một nữ tóc bạc mặc y phục màu trắng đi đến.

"Sur phụ." Bạch Vũ Mộng giật khöhe miệng, nhẹ nhàng gọi một tiếng, chắc nữ tử bên cạnh chính là sur phụ của Lam Hạo Thần, đáng tiếc, hần không thể gặp lại nàng được nữa.

Thiên Sơn Tuyết nữ khề thờ dài, cuối cùng đồ đệ của nàng cũng không tránh khỏi kiếp nạn này, đây là tình kiếp cả đời của hần, nhưng hần lại vui vẻ chịu đựng

"Nha đầu, ta biết người rất yêu Hạo Thần, nhưng bây giờ chúng ta không thể không đưa hần đi, hi vọng người có thể hiểu." Thiên Sơn Tuyết nữ từ ái nhìn Bạch Vũ Mộng.

Bạch Vũ Mộng sững sốt, lập tức mở miệng: "Vì sao, chẳng lẽ còn có thể cứu sống hần sao?" Trong mắt nàng dần dấy lên hi vọng.

Thiên Sơn lão nhân vỗ nhẹ vai nàng: "Nha đầu, tất cả đều tùy duyên, không nên cưỡng cầu, ý trời khó dò, nếu thật sự có duyên, các người sẽ còn gặp lại."

Nói xong liền nhìn Thiên Sơn Tuyết nữ một cái, hai người mặc kệ thái độ của Bạch Vũ Mộng, nâng quan tài của Lam Hạo Thần lên rồi rời đi.

Bạch Vũ Mộng sốt ruột hô lên: "Có phải hần không chết đúng không?" Giọng nói có chút run rẩy mà ngay cả nàng cũng không nhận ra, còn có sự kích động sau khi nghe được tin tức này.

"Sống cũng như chết, chết cũng như sống, cuộc sống trên đời này chẳng qua chỉ là một quan niệm thôi, nha đầu, thể xác của hần thật sự đã chết, nhưng ta hi vọng người có thể sống thật khỏe mạnh, hãy sống vì hần." Từ phía chân trời vọng đến tiếng thờ dài bắt đắ dĩ của Thiên Sơn lão nhân.

"Sống cũng như chết, chết cũng như sống, cuộc sống trên đời này chẳng qua chỉ là một quan niệm thôi..." Bạch Vũ Mộng cúi đầu nhớ kỹ, giống như đang cẩn thận suy nghĩ điều gì đó, trong mắt nàng có chút ánh sáng, chôn nỗi đau đớn kia xuống sâu tận đáy lòng.

Nàng phải sống, có nhiều người yêu thương nàng như vậy, sao nàng có thể ích kỷ khiến bọn họ lo lắng cho mình được, cho dù nàng thật sự rất khó chịu, nhưng nàng vẫn sẽ vì bọn họ, vì đứa nhỏ, vì Thần mà sống cho tốt.

Trên đỉnh núi Thiên Sơn cách kinh thành ngàn dặm, hai lão nhân tóc bạc mặc bạch y đứng đón gió, trong gió truyền đến tiếng thờ dài của bọn họ.

"Thật sự khổ cho hai đứa trẻ, nhưng đây là kiếp nạn bọn họ phải trải qua, chúng ta cũng không có cách nào thay đổi."

"Đúng vậy, cũng không biết đến khi nào mới kết thúc tất cả những thứ này, tuy rằng chúng ta đặt Hạo Thần nằm trên hàn băng ngàn năm để bảo vệ thân thể, nhưng không thể kéo dài được."

"Hiện tại chỉ có một cách này thôi, hi vọng nha đầu kia có thể nghĩ thông suốt, cả đời chúng ta đều dự tính ý trời, biết được tất cả nhưng cuối cùng vẫn không tính ra số mạng của bọn họ."

"Bọn họ tài năng như vậy, huống hồ trên tay nhà đầu kia còn có U Lam, có lẽ có thể xoay chuyển tất cả những thứ này, nhưng còn đại kiếp nạn ngàn năm thì sao, rốt cục có đến hay không đây."

"Chúng ta vẫn còn là người phạm tục, không thể thay đổi được cái gì, chỉ cầu hai đứa trẻ có thể sống tốt, hóa giải đại kiếp nạn đó, cứu vớt được ngàn vạn sinh linh."

Giọng nói dần vụt tắt trong gió, đến khi không nghe thấy gì nữa, điều này khiến người ta hoài nghi cuộc đối thoại vừa rồi có phải ảo giác hay không, mà lại chân thật như vậy.

Chiến Vương phủ, Bạch Vũ Mộng vuốt ve vùng bụng vẫn còn bằng phẳng, khoe miệng hơi nhếch lên, rồi lại chìm vào trong bóng đêm, Thần, ta thật sự rất nhớ chàng...

Trúc Đạp Vũ vừa đi vào thì liền nhìn thấy bóng lưng khiến người khác đau lòng, nhìn không được đi qua nhẹ nhàng ôm lấy nàng: "Vũ nhi, ngươi phải kiên cường lên, như vậy đứa nhỏ mới bình an, tâm trạng của ngươi cũng ảnh hưởng rất lớn đối với đứa nhỏ, ngươi phải vui vẻ chút."

Bởi vì Bạch Vũ Mộng đột nhiên mang thai nên bọn họ đều không trở về mà, còn Thu Thiệu Diệp vừa chạy từ Thanh Hoàng Quốc đến đây, nhìn thấy nữ tử hần luôn nhớ nhưng thì nhìn không được bật khóc.

Nhìn thấy cha mẹ đoàn tụ, Bạch Vũ Mộng rất vui vẻ, nhưng vẫn không che giấu được sự chua xót trong lòng, khoe miệng vẫn có sự xót xa, giống như thuốc độc không thể xóa bỏ được.

Bạch Vũ Mộng cười nhẹ: "Không cần lo lắng cho ta, ta biết rồi, ta sẽ chú ý, đứa nhỏ này nhất định sẽ bình an." Ánh mắt Bạch Vũ Mộng kiên định.

Khi Bạch Vũ Mộng mạnh mẽ yêu cầu, thì rốt cục mọi người cũng đồng ý dẫn nàng ra phủ đi dạo một chút, hiện tại trên mặt Bạch Vũ Mộng đã tươi cười hơn lúc trước, nàng dè dặt mọi sự đau khổ dưới đáy lòng, không để bất cứ ai phát hiện, nhưng vào đêm khuya thì lại lặng lẽ phóng thích.

"Rốt cục cũng ra ngoài, ta ở trong vương phủ buồn sắp chết rồi." Bạch Vũ Mộng hít sâu một hơi, tươi cười thoải mái mở miệng.

Thu Hằng Duệ khản trương đứng bên cạnh nàng, Bạch Vũ Mộng tròn trĩnh mắt, diện(damlle3 Chỉ có Thu Hằng Duệ là hiểu rõ nhất, trước khi nam nhân kia chết có liếc mắt nhìn hần một cái, trong mắt chứa đựng sự cầu xin, hần ta là người cao ngạo cỡ nào, vậy mà lần đầu tiên cúi đầu cầu xin người khác, cầu xin hần chăm sóc thể tử của hần thật tốt.

"Ai nha, vẫn là bên ngoài tốt hơn, tự do hơn, sao ngươi không mở miệng nói sớm một chút chứ, làm hại ta ở cùng các ngươi buồn bức lâu như vậy." Duẩn Minh Hi đuổi cánh tay, miệng oán giận nói.

Bạn đang đọc truyện *Ma Y Độc Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 130: Chính là bằng hữu

Edit: susublu

"Hừ, ca ca thôi, không biết quan tâm tý tý một chút nào." Duẩn Tuyết Nghiên bắt mẫn hừ, trên mặt đầy vẻ vui sướng.

"Nhà đầu chết tiết kia, sao lại dám nói chuyện với ca ca như vậy, ai da, thật là đau lòng mà, uống công ta còn nói giúp muội, đưa muội ra ngoài, nếu không phải nhờ ta, nhất định phụ thân sẽ không cho muội đi." Duẩn Minh Hi gõ đầu Duẩn Tuyết Nghiên, trừng mắt nhìn nàng.

Duẩn Tuyết Nghiên ôm đầu: "Ta sai rồi, ta sai rồi còn không được sao, ca ca keo kiệt." Duẩn Tuyết Nghiên nghĩ lần này ra ngoài được thật sự là nhờ hần nên không so đo nữa, nhưng vẫn oán giận một câu.

Bạch Vũ Mộng nhìn đôi huynh muội này, rốt cục cũng nở nụ cười, đi ra ngoài một chuyến, không khí tươi mát khiến tâm trạng trầm trọng của nàng tốt lên rất nhiều, vươn tay vỗ về bụng, trong lòng thầm nói, cục cưng, con phải ngoan ngoãn ra đời, chung quanh có rất nhiều người yêu thương con, con nhất định phải bình an.

Bỗng nhiên, mọi người đều trở nên nghiêm túc, Bạch Vũ Mộng cũng nhận ra sát khí nhàn nhạt, trong lòng thở dài một tiếng, sao lại có nhiều phiền phức như vậy, cục cưng, đừng làm cho mẫu thân thất vọng.

Nhanh chóng có một đám hắc y nhân xuất hiện, lúc này cuồng rôn của Bạch Vũ Mộng còn chưa ổn định nên cố hết sức không dùng nội lực, mọi người cũng vây quanh để bảo vệ nàng.

Bây giờ Lam Hạo Thần đã chết, Âm Dạ các, Vô Thanh lâu, Yêu Ảnh cung của hần đều tạm thời giao cho Bạch Vũ Mộng quản lý, thủ hạ cũng cực kỳ tôn kính nàng, mọi chuyện trong cung bọn họ đều đã nghe nói, hơn nữa bình thường Lam Hạo Thần yêu chiều nàng nên cũng tôn kính, sự trung thành với

nàng cũng ấn sâu vào tận xương cốt bọn họ.

Bạch Vũ Mộng cũng không cảm thấy khản trương, chung quanh có rất nhiều ám vệ, nàng cũng không lo lắng sẽ có người làm bị thương đến nàng và đứa nhỏ, diện[đann]le3quyssdo0n tuy rằng hiện tại không hiện thân, nhưng chỉ cần nàng có nguy hiểm thì sẽ xuất hiện.

Mọi người đã bắt đầu chém giết, binh lính bảo vệ xung quanh Bạch Vũ Mộng, nhưng không tiến lên tấn công, bọn họ cũng biết, đám thích khách này có võ công cao cường, dù có xông lên cũng chịu chết.

Bọn họ chỉ cần đứng như vậy, dùng cơ thể bảo vệ nữ tử vô cùng tôn quý này, đám người Thu Hằng Duệ đã sớm đã phi thân lên, chém giết đám hắc y nhân, ngăn cản bọn họ tới gần Bạch Vũ Mộng.

Thích khách càng lúc càng ít, nhưng trong rừng lập tức vang lên tiếng tiêu, đám hắc y nhân còn lại nghe thấy, mắt đỏ bừng lên, nhào lên chém giết như không muốn sống, giống như không cảm thấy đau.

Bạch Vũ Mộng hơi nhíu mày, nhắm rõ phương hướng âm thanh bay ra từ cánh rừng, nhưng có vẻ đối phương cố hết sức muốn che giấu bản thân nên âm thanh truyền đến từ bốn phương tám hướng, vốn không có cách nào phán đoán được.

Đột nhiên, sắc mặt Mộ Túy Tinh trắng nhợt, cơ thể lung lay một chút, Bạch Vũ Mộng vươn tay đỡ lấy nàng: "Sao vậy?"

Khuôn mặt Mộ Túy Tinh trắng bệch, lắc đầu, ánh mắt đau khổ, nhưng không có mở miệng nói chuyện, đám hắc y nhân nhanh chóng bị giết hết, đám người Thu Hằng Duệ phi thân trở về, không ai bị thương.

Nhìn thấy sắc mặt Mộ Túy Tinh trắng bệch, còn tưởng rằng có người tiếp cận được họ, vội vàng kiểm tra khắp người Bạch Vũ Mộng, Bạch Vũ Mộng lắc đầu, lo lắng nhìn Mộ Túy Tinh.

"Này, nữ nhân đáng chết nhà ngươi làm sao vậy, giống như là gặp quỷ vậy." Duẩn Minh Hi nhíu mày nhìn Mộ Túy Tinh, miệng vẫn nói ra những lời châm chọc người khác như cũ.

Mộ Túy Tinh hít một hơi thật sâu: "Vũ nhi, nếu ta nói cho ngươi biết, hắn đến đây thì ngươi có tin không?" Trong mắt Mộ Túy Tinh đầy sự đau khổ, còn có chút hận ý.

Bạch Vũ Mộng sững sốt, lúc này mới hiểu được "Hắn" là ai, vở vai Mộ Túy Tinh, nhẹ giọng mở miệng: "Tinh Nhi, ngươi nên hiểu, nếu không có yêu thì sẽ không có hận, lâu như vậy rồi mà vẫn không bỏ được sao?"

Cơ thể Mộ Túy Tinh nhẹ nhàng run lên, rồi mới cười khổ mở miệng: "Dùng tính mạng để yêu một người thì sao có thể dễ dàng quên được, nhưng khi hắn phản bội ta thì đã sớm làm ta bị thương đến tận xương cốt rồi."

Bạch Vũ Mộng không có mở miệng, chuyện này cũng chỉ có thể để nàng tự suy nghĩ, còn nàng không giúp được.

Mọi người lại cảm thấy khá mờ mịt, "Hắn" là ai? Vì sao lại cảm thấy cuộc đối thoại của bọn họ là lạ. Duẩn Minh Hi chú ý tới ý trong lời nói của họ, nàng có người trong lòng rồi sao? Trách không được!

Mọi người không còn hứng thú tiếp tục vui chơi nữa, vội vàng thu dọn rồi quay về, lúc trở lại Vương phủ, Bạch Vũ Mộng mới mệt mỏi nằm ngủ, hiện tại người kia đã xuất hiện rồi, mọi chuyện càng trở nên phức tạp hơn, nàng thật sự rất mệt.

Ngủ một đêm không mộng, Bạch Vũ Mộng rất hi vọng có thể gặp lại hắn ở trong mộng, nhưng sao hắn lại keo kiệt như vậy, ngay cả một giấc mơ cũng không chịu bố thí cho nàng.

Bạch Vũ Mộng lắc đầu, đứng dậy, kêu đám người Hạ Tử Lăng đến phủ Thừa tướng trước, lần này mấy người Thu Hằng Duệ không có đi cùng, bọn họ cũng có chuyện mà mình muốn xử lý, nhưng bọn họ cũng phải không ít người theo bảo vệ, bọn họ không chịu nổi việc mất thêm một người thân nữa.

Còn về phần Mộ Dung Nam, chỉ ở lại vài ngày rồi cũng quay về nước, dù sao hắn cũng không có lý do để ở lại, lúc hắn rời đi, nhìn thấy bóng lưng của Bạch Vũ Mộng, nghĩ đến lời chúc phúc lúc trước, bây giờ thật sự quá châm chọc, hắn biết mình đang làm cái gì, hắn âm thầm thở trước khi Lam Hạo Thần trở về, hắn sẽ dùng thân phận bằng hữu để giúp hắn chăm sóc Bạch Vũ Mộng.

Hắn thật sự đã buông tay, buông bỏ tất cả những thứ này, chẳng qua chỉ là một sự chấp niệm thôi, hắn tin rằng hắn nhất định có thể tìm được một người yêu hắn, hắn cũng yêu nữ tử đó rồi họ sẽ làm bạn cả đời, Bạch Vũ Mộng chỉ thích hợp làm bằng hữu, một bằng hữu mãi mãi không phản bội hắn.

Lúc hắn đi thì Bạch Vũ Mộng cũng đến tiễn hắn dưới tư cách là bằng hữu, nhìn thấy sự thoải mái trong mắt Mộ Dung Nam, Bạch Vũ Mộng nở nụ cười, hắn sẽ là một bằng hữu rất tốt.

Mộ Dung Nam hứa chờ khi xử lý xong chuyện của Mộ Dung Quốc thì sẽ đến gặp nàng, hi vọng đến lúc đó con trai nuôi hoặc con gái nuôi của hắn đã ra đời.

Lúc đến phủ Thừa tướng thì thấy trong phủ rất đìu hiu, đã sớm không còn khí thế như lúc trước mà lại lung lay như sắp đổ, giống như một cái gia đình tan rã vậy,diëndannle3

Đi vào cửa, không có nha hoàn hay nô tì, nghe nói Thừa tướng phản quốc đã bị giết, bọn họ sợ liên lụy nên ào ào cướp sạch phủ Thừa tướng rồi bỏ chạy.

Bạch Vũ Mộng thỉnh cầu Lam Ngạo Thiên không diệt cửu tộc của bọn họ, nàng muốn tích đức cho đứa bé, ngày đó, nàng đã giết quá nhiều người, hẳn không thích nàng giết người, thật sự rất không thích.

Lam Ngạo Thiên nhốt tất cả trong phủ Thừa tướng, đợi Bạch Vũ Mộng đến xử lý, hẳn biết chuyện này Bạch Vũ Mộng muốn đích thân xử lý.

Đi đến một cái sân, Bạch Vũ Mộng hơi nhíu mi, trước kia nơi này là nơi ở của Lâm Thái Sương, bây giờ không khí trầm lắng, yên tĩnh như không có ai ở.

Đi vào sâu bên trong thì nhìn thấy Lâm Thái Sương ôm Bạch Hàm Đại lui vào trong góc, nhìn thấy người ngoài sân thì mở to hai mắt, không cam lòng tức giận.

"Tiện nhân nhà ngươi, đều tại ngươi, hại chúng ta tan nhà nát cửa, ngươi chết không được tử tể, ngươi nhất định sẽ xuống địa ngục, ha ha ha, Lam Hạo Thần chết thật tốt, ngươi sẽ thành quả phụ!" Lâm Thái Sương liếc nhìn chửi ầm lên.

Bạn đang đọc truyện *Ma Y Độc Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 131: Mới lạ

Edit: susublue

Bạch Vũ Mộng lạnh mặt, vốn dĩ còn có chút thương hại nhưng bây giờ thì tất cả đều đã tan biến hết, chỉ còn lại sự lạnh lùng, nhìn chăm chăm người trên giường, giống như đang nhìn người chết vậy.

Lâm Thái Sương đã bị Hận Nhuế và Đông Nhiễm tra tấn không ra hình người. Các nàng không hề quên lời dặn dò phải đối xử tốt với bọn họ của Bạch Vũ Mộng, nên các nàng luôn cẩn thận chiều đãi.

Bạch Hàm Đại đã bị choáng váng đầu óc, ngây người nhìn Bạch Vũ Mộng, khóe miệng nở nụ cười hồn nhiên: "Tỷ tỷ, thật xinh đẹp!"

Bạch Vũ Mộng mở mắt, lúc trước là bọn họ hung hăng giẫm nàng dưới chân, không ngừng sỉ nhục cơ thể này mới đưa khiến nàng ta hương tiêu ngọc vãn.

Nhưng nếu như không có bọn họ thì nàng cũng sẽ không đến đây được, cũng sẽ không gặp được Lam Hạo Thần, không có đứa nhỏ, không thể ném thù mới vị bị thương thấu tận tim gan như vậy.

Vươn tay sờ bụng, thờ dài, đúng là vẫn không đành lòng xuống tay, trước kia ba từ không đành lòng chưa bao giờ xuất hiện trong đầu Bạch Vũ Mộng, nhưng sau khi có đứa bé, nàng đã thay đổi rất nhiều.

Nàng trở nên nhân từ, đa sầu đa cảm hơn, cũng không còn giống nàng lúc trước nữa, diện[dann;lee&quysdonn nhưng Bạch Vũ Mộng lại không chán ghét sự thay đổi này, nàng không hy vọng đứa bé của mình vừa sinh ra đã phải sống trong tội nghiệt.

"Giết hết bọn họ, phóng hỏa thiêu nơi này đi!" Bạch Vũ Mộng nhàn nhạt dặn dò Hận Nhuế đang đứng bên cạnh, nói xong liền bước đi, tùy ý để Lâm Thái Sương kêu la, rồi từ từ yên tĩnh dần.

Hạ Từ Lăng còn có chút tức giận bất bình: "Vũ tỷ tỷ, sao ngươi có thể dễ dàng buông tha bọn họ như vậy, bọn họ rất đáng giận!"

"Nếu không ngươi trở về bỏ cho bọn họ thêm mấy dao nữa đi?" Bạch Vũ Mộng khẽ cười thành tiếng, tâm trạng có vẻ rất tốt, rốt cuộc nơi này cũng không còn liên quan đến nàng nữa.

Hạ Từ Lăng nở nụ cười, làm bộ muốn quay trở về, Đường Úc Ảnh ở bên cạnh giữ chặt nàng lại, cười nói: "Ngươi gấp cái gì, Vũ nhi cho bọn họ chế thoải mái là vì không muốn tạo nghiệp chướng, sao ngươi còn muốn đi đâm thêm mấy dao nữa."

"Nhưng ta không cam lòng!" Hạ Từ Lăng dậm chân một cái, bĩu môi, nhưng không náo loạn đòi đi đâm bọn họ nữa.

Bạch Vũ Mộng bất đắc dĩ lắc đầu, trong mắt lóe sáng, cười khẽ mở miệng: "Đột nhiên muốn đến Phong Vương phủ đi dạo, các ngươi cũng đi theo đi." Nàng đã mất Lam Hạo Thần nên nàng muốn cho mọi người bên cạnh nàng đều hạnh phúc.

Sắc mặt Hạ Từ Lăng trắng nhợt, nhỏ giọng mở miệng: "Vũ tỷ tỷ, ta còn có việc, không đi cùng ngươi được!" Nói xong đã nghĩ muốn chạy trốn.

Ai biết được trước mắt lại xuất hiện một người: "Tẩu tử, các ngươi muốn đi đâu, ta cũng đến giúp vui." Nói xong nhìn thoáng qua phủ thừa tướng đang cháy hừng hực.

Bạch Vũ Mộng cười nói: "Đang nói muốn đến quý phủ của ngươi chơi, nhưng Lăng nhi không chịu đi, cho nên chúng ta đang khuyên nàng." Nói xong

còn liếc mắt nhìn Hạ Từ Lăng một cái, ánh mắt mơ hồ không rõ.

"Đúng vậy, Lăng nhi vừa nghe thấy đến phủ ngươì thì lại nói có việc, cũng không biết là thật hay giả nữa." Mộ Túy Tinh còn ngại lửa chưa đủ lớn, châm thêm một mồi lửa.

Đường Úc Ảnh cười thấu hiểu, cũng mím miệng nói: "Lăng nhi, rốt cuộc ngươì có chuyện gì muốn xử lý, có muốn ta giúp hay không?"

Hạ Từ Lăng thấy Lam Giác Phong xuất hiện thì liền trắng bệch mặt, cố gắng thu nhỏ mình lại, không ngờ bọn họ lại nói một hai câu kéo nàng vào, khiến nàng muốn trốn cũng không trốn được.

Vội vàng cười rồi rũ mắt xuống, che giấu sự phức tạp và hoảng loạn trong đáy mắt: "Không có việc gì, ta có chút không thoải mái, các ngươì đi chơi đi, ta về trước."

Không biết vì sao, vừa về tới kinh thành thì thứ cảm giác kia lại càng lúc càng mãnh liệt, thì ra không phải không sợ, mà là không thể sợ, trên đường đi thì nàng còn có thể tự lừa gạt bản thân, nhưng khi đã trở lại thì phải đối mặt với hiện thực.

"Vì sao, lúc thì nói là có việc, lúc thì nói là không thoải mái, ngươì không muốn gặp ta như vậy sao?" Lam Giác Phong nghiêng răng nghiêng lợi nhìn nữ nhân đang né tránh mình.

"Không có, làm sao có thể, Phong Vương phủ là nơi bao nhiêu ngươì tha thiết mơ ước, sao ta có thể không muốn đến, nhưng ta thật sự rất mệt, muốn đi về nghỉ ngơi." Hạ Từ Lăng vẫn không dám nhìn vào mắt nam tử trước mặt.

"Phong Vương phủ có rất nhiều phòng khách, ngươì có thể tùy ý nghỉ ngơi, vì sao nhất định phải trở về, không phải ngươì nói là tha thiết mơ ước sao, thế nào, ngươì không muốn đi à?" Lam Giác Phong đen mặt, đứng thấy bình thường hẳn tỏ vẻ thờ ơ mà coi thường, có một số việc hẳn cũng đã hiểu rất rõ.

"Ta đã nói là không muốn đi, Phong vương đừng ép buộc làm khó ngươì khác!" Hạ Từ Lăng ác độc, ngẩng đầu tức giận nhìn Lam Giác Phong, khi nhìn thấy ánh mắt âm trầm của hắn thì lại cúi đầu.

Lam Giác Phong tức quá hóa cười, hắn không biết bắt đầu từ lúc nào mà nữ tử luôn liều lĩnh đầu võ mồm với hắn đã biến mất, trở thành một ngươì chỉ biết trốn tránh hắn.

"Đây là mệnh lệnh, Hạ tiểu thư, ngươì không có quyền từ chối lời nói của Vương gia!" Lam Giác Phong nâng cằm nàng lên, ép nàng nhìn thẳng vào hắn.

Cơ thể Hạ Từ Lăng run lấy bầy, chảy nước mắt nhưng lại quật cường không cho nó rơi xuống: "Dạ, như ngươì mong muốn, thần nữ tuân mệnh!" Nói xong hung hăng quay đầu đi, lui ra sau, cung kính hành lễ.

Bạch Vũ Mộng thờ dài, sao lại cảm thấy hai ngươì này càng lúc càng thái quá, diện(đannlle3*quysdo0n có phải nàng sai rồi không, nhưng nếu không ép buộc bọn họ một chút thì không biết phải đợi đến ngày tháng năm nào.

Nhìn thấy nữ tử xa lạ trước mắt, trong mắt Lam Giác Phong đầy vẻ khiếp sợ, từ khi nào mà giữa bọn họ lại biến thành mối quan hệ quân thần.

"Được rồi, các ngươì đừng ồn ã nữa, chúng ta đến Phong Vương phủ đi!" Bạch Vũ Mộng vội vàng mở miệng giải vây, nếu nàng còn tiếp tục như vậy thì hai ngươì kia sẽ mãi mãi không thể cứu vãn được.

Hạ Từ Lăng yên lặng đi theo sau lưng Bạch Vũ Mộng, không mở miệng nói thêm một câu, Bạch Vũ Mộng thờ dài, có phải nàng đã làm chuyện xấu rồi không?

Vào tới Phong Vương phủ, khắp nơi đều là đình đài lầu các, tuy rằng không có khí thế như Chiến Vương phủ, nhưng cũng rất trang nghiêm xinh đẹp, Bạch Vũ Mộng nhân nhậi nở nụ cười, tâm trạng có vẻ rất tốt.

Đi đến một cái đình ngồi xuống, Lam Giác Phong dặn dò hạ nhân chuẩn bị điểm tâm và nước trà, Hạ Từ Lăng lấy cơ ngực hơn khó chịu, đi ra ngoài hít thở không khí.

Lam Giác Phong nhìn Hạ Từ Lăng tới khi bóng lưng nàng biến mất mới thu mắt lại, nhìn chằm chằm ly trà trước mặt, không biết đang suy nghĩ cái gì.

Bạch Vũ Mộng tròn trĩnh mặt: "Phong, có phải ngươì không biết vì sao ngươì ta lại thay đổi không?"

Lam Giác Phong mở mắt, nghi hoặc nhìn Bạch Vũ Mộng, trong đầu chợt lóe lên cái gì đó nhưng lại không biết được.

"Thật ra nàng cũng không thay đổi, cái thay đổi chính là tâm trạng của các ngươì, bởi vì trong lòng có vách ngăn cho nên càng chạy càng xa, ta khuyên ngươì vẫn nên đi giải thích một chút, ta chỉ có thể nói tới đây thôi, chuyện tiếp theo phải dựa vào ngươì rồi."

Bạch Vũ Mộng cũng không nói rõ ra, chỉ có thể chờ Lam Giác Phong tự hiểu ra, có lẽ bọn họ cũng không phát hiện bọn họ thích nhau, hoặc có lẽ đã phát hiện nhưng chỉ là không biết đó là gì mà thôi.

Bạn đang đọc truyện *Ma Y Độc Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 132: Rơi xuống nước

Edit: susubluue

Hạ Tử Lăng đi một mình ở trong hoa viên, thở dài một hơi, nàng không biết vì sao ngực lại rầu rĩ, thầm nghĩ muốn nhanh chân rời khỏi nơi này.

Phía trước có một đám người đi tới, dẫn đầu là hai nữ nhân nồng nặc mùi son phấn, Hạ Tử Lăng nhíu mày, xoay người bỏ đi.

"Đứng lại!"

Nhưng đám người kia lại không chịu thả nàng đi, vừa rồi Hạ Tử Lăng muốn yên tĩnh một chút cho nên mới cho nha hoàn lui hết, hiện tại nàng chỉ có một mình, đám người kia cho rằng nàng là không quyền không thế, chẳng qua chỉ có dung mạo đẹp mà thôi.

"Người là ai, sao có thể xuất hiện ở đây?" Một nữ tử mặc y phục vàng trong đám người nhìn nàng đầy đề phòng, còn có sự ghen tị, sao nữ tử này có thể xinh đẹp hơn nàng, nhất định là hồ ly tinh đến quyến rũ Vương gia.

Hạ Tử Lăng nhàn nhạt liếc mắt nhìn các nàng, cũng không muốn quan tâm, mặc kệ đám người phía sau, cất bước bỏ đi, muốn rời khỏi chỗ này, nàng nhìn thấy bọn họ thì liền thấy cả người không thoải mái.

"Đợi chút, tiện nha đầu nhà ngươi, sao nhìn thấy sùng phi nương nương mà không hành lễ." Nha hoàn đứng phía sau một nữ tử mặc y phục đỏ tức giận hô lên, nữ tử kia cũng chỉ cười mà không trách móc, có vẻ cũng đang chờ Hạ Tử Lăng hành lễ.

"Sùng phi?" Hạ Tử Lăng xoay người, nhìn nữ tử phía sau, mặc y bào màu đỏ thẫm, nàng hiểu rất rõ ràng, chỉ có chính phi mới có thể mặc màu đỏ, mà một khi một sùng phi dám mặc nó thì điều này đã chứng minh cái gì?

Hạ Tử Lăng bỗng nhiên đau lòng, nàng có nghe, trong phủ có một sùng phi, là tỷ tỷ Thượng Linh Sùng, chắc là nữ tử mặc đồ đỏ trước mắt rồi, còn người mặc áo màu vàng chắc là Thiệu di nương, thiên kim của Thiệu thái úy.

Tước hiệu của Thiệu di nương thấp hơn Thượng sùng phi cho nên luôn lấy lòng nàng, diện*dañlee;quydo0n hơn nữa phụ thân bọn họ đều chung một phe trong triều đình, cho nên họ luôn hòa thuận, chống đối với đám tiểu thiếp khác trong phủ.

Hôm nay thấy nữ tử này thì liền căm tức, các nàng không nhận được tin tức, nhất định là Vương gia vụng trộm đưa nữ nhân này vào phủ, vậy chỉ có thể nói Vương gia rất để ý nàng, nghĩ vậy lòng đỏ kị lại điên cuồng nổi lên.

Hạ Tử Lăng bỗng nhiên không muốn đứng ở đây nữa, không khí nơi này ngột ngạt khiến nàng muốn rời đi, nàng không muốn nhìn thấy mấy người trước mắt, chỉ cần nghĩ đến hình ảnh Lam Giác Phong mưa cùng các nàng thì sắc mặt của nàng lại tái nhợt, rốt cuộc là điều gì mà lại khiến một nữ tử hoạt bát hoảng loạn đến mức này.

"Người không nghe thấy ta nói sao, không tôn kính vương phi, nếu như bị Vương gia biết thì hậu quả người không chịu nổi đâu." Nha đầu kia lại cao ngạo ngáng đầu mở miệng.

Cho dù Hạ Tử Lăng không muốn đối mặt, nhưng nàng cũng có kiêu ngạo của nàng, nàng không muốn ăn nói khép nép trước mặt người khác, nàng là người dám yêu dám hận, không nên cam chịu như vậy.

Nghĩ thế nàng đứng thẳng lưng, nhìn lướt qua đám người trước mắt: "Vương phi? Có phải người gọi sai rồi không, một sùng phi mà cũng dám xưng là vương phi, có nha hoàn như vậy, sùng phi nương nương nên cẩn thận đi."

Thượng sùng phi hung hăng trừng mắt nhìn nha hoàn phía sau, cười mở miệng: "Không biết vị cô nương này là ai, sao có thể xuất hiện trong hoa viên Vương phủ?"

"Ta chỉ là một người thường thôi, sùng phi không cần để ý, nếu sùng phi không còn việc gì nữa thì ta đi trước đây." Hạ Tử Lăng nhàn nhạt nhìn thoáng qua, xoay người bỏ đi.

"Chát!" Nha hoàn phía sau Thượng sùng phi chạy lên giữ chặt Hạ Tử Lăng lại cho nàng một cái tát, cái tát này cực kỳ ác độc, Hạ Tử Lăng chưa phản ứng lại, cảm thấy mặt đau đón mới lạnh lùng ngáng đầu lên.

Khóe miệng chảy máu tươi, nửa bên mặt sưng lên, vốn dĩ là một đại mỹ nhân mà lại trở nên chật vật không chịu nổi, tiểu nha hoàn kia nâng tay lên muốn đánh thêm lần nữa, Hạ Tử Lăng bắt lấy tay nàng, đồng thời đánh cho tới khi nàng ta nổi đom đóm mắt.

"Lớn mật, dám động tay trong vương phủ, người đâu, bắt nữ nhân vô pháp này lại." Thượng sùng phi nhìn thấy nha hoàn của mình bị đánh, tức giận không chỗ phát tiết, ra lệnh người phía sau động thủ.

Mọi người cùng đi lên, Hạ Tử Lăng ném nha hoàn trong tay đi, nghênh đón đám người đang đi tới, nhanh chóng đánh ngã bọn họ, võ công của nàng cũng

không yếu.

Thượng sùng phi còn đang muốn nói thêm gì đó, khoe mắt liếc thấy một bóng người mặc áo bào màu lam, đi đến bên cạnh Hạ Tử Lăng, cầm lấy tay Hạ Tử Lăng, cơ thể nhẹ nhàng nghiêng về phía hồ sen.

Hạ Tử Lăng đang tức giận, hung hăng đầy nằng, nhưng nằng cũng rớt xuống hồ sen cùng với Thượng sùng phi, bây giờ đang là mùa đông, nước ao lạnh thấu xương, khiến người khác run lên.

Lam Giác Phong và Bạch Vũ Mộng đi đến nhìn thấy cảnh tượng này, Thượng sùng phi không ngừng đập nước hô cứu mạng, nha hoàn và nô tài gấp đến độ xoay quanh, cực kỳ hỗn loạn.

Bạch Vũ Mộng sốt ruột đi qua, Lam Giác Phong nhảy xuống nước, Bạch Vũ Mộng lo lắng đứng đó, nước mùa đông lạnh như vậy, hi vọng sẽ không bị bệnh, nghĩ vậy nên hung hăng trừng mắt nhìn đám nữ nhân tô son trát phấn này, nằng cũng đã mơ hồ đoán được chuyện đã xảy ra.

Thượng sùng phi ở trong hồ chật vật vùng vẫy, đột nhiên như bắt được phao cứu mạng, dùng sức nắm lấy, Hạ Tử Lăng nhăn mi lại, nằng biết bơi nhưng lúc này bị nắm chặt tay nên nằng cũng uống vài ngụm nước lạnh.

"Vương gia, Vương gia, mau cứu ta, cứu hải tử của ta." Thượng sùng phi không ngừng hô lên, Hạ Tử Lăng sừng sốt, đưa bé sao?

Còn chưa kịp suy nghĩ cẩn thận thì Lam Giác Phong đã bơi lại, muốn cứu Hạ Tử Lăng nhưng Thượng sùng phi luôn hô hào cứu đứa bé, nắm chặt lấy tay Lam Giác Phong.

Lam Giác Phong sừng sốt một chút, lao đến chỗ Thượng sùng phi, ánh mắt của Hạ Tử Lăng nhất thời trở nên thê lương và tuyệt vọng tràn, cứ nhìn như vậy, diễ[đanf

Nằng không vùng vẫy nữa, tùy ý để mình dần chìm xuống nước, Bạch Vũ Mộng nhìn thấy hoàn cảnh không đúng, đồng tử co rút mạnh mẽ, cả người đầy sự hung ác, vận dụng nội lực, Tuyệt Cầm trong tay áo bay ra, cuốn lấy Hạ Tử Lăng kéo lên bờ.

Sau khi Lam Giác Phong buông Thượng sùng phi xuống, nhìn thấy Hạ Tử Lăng đang chìm xuống, cảm giác đau đớn thấu tim gan tra tấn hần, lúc muốn đi xuống cứu nằng thì Tuyệt Cầm lại nhanh hơn hần.

Hạ Tử Lăng được đưa lên bờ, phun ra mấy ngụm nước, ho mạnh, Bạch Vũ Mộng vội vàng cởi áo choàng ra khoác cho nằng, Lam Giác Phong không có để ý đến Thượng sùng phi, nhanh chân bước tới.

"Sao ngươi lại, có sao không, ta..." Lam Giác Phong vội vàng muốn nói gì đó nhưng lại bị ánh mắt tuyệt vọng của Hạ Tử Lăng ngắt ngang.

"Phong, ngươi làm cho ta rất thất vọng, ta cho rằng ngươi sẽ cứu Lăng nhi." Bạch Vũ Mộng thất vọng thở dài, ánh mắt phức tạp, không biết đang suy nghĩ cái gì. Tay không ngừng truyền nội lực cho Hạ Tử Lăng, sưởi ấm cơ thể nằng.

Hận Nhuê đi tới giúp Bạch Vũ Mộng, tiếp tục truyền nội lực cho Hạ Tử Lăng, Bạch Vũ Mộng không thể hao phí quá nhiều nội lực, mới chỉ một lúc mà sắc mặt nằng đã tái nhợt.

Bạn đang đọc truyện *Ma Y Độc Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 133: Sốt cao

Edit: susublue

Lam Giác Phong muốn truyền nội lực cho Hạ Tử Lăng nhưng Hạ Tử Lăng lại ghét bỏ nghiêng đầu qua một bên, lạnh lùng cự tuyệt, cho dù nằm ở trong lòng Bạch Vũ Mộng, nằng vẫn không ngừng run rẩy, cảm giác lạnh như băng này cả đời nằng cũng khó quên.

"Ta... Ta cho rằng, ngươi biết bơi." Trên mặt Lam Giác Phong đầy vẻ ảo não, nhẹ giọng mở miệng, giọng nói không ngừng run rẩy.

"Đúng vậy, ta biết bơi..." Hạ Tử Lăng thì thầm nói, sự đau thương trong mắt lại rất rõ ràng khiến Lam Giác Phong đau xót, muốn giải thích nhưng lại không có cách nào mở miệng.

Hạ Tử Lăng hất tay Hận Nhuê ra, ngồi dậy, chôn đầu vào giữa hai gối, cơ thể co ro, không nói gì cả, chỉ ngồi im như vậy.

Lam Giác Phong há mồm, Bạch Vũ Mộng bắt đầu dỗi dằn đầu, Hạ Tử Lăng lại nói: "Phong vương, thật có lỗi, vừa rồi là do ta có chút kích động, ngươi không cần để ý, ta chỉ là một tiểu nữ tử, không đáng giá để Phong vương cứu giúp, là ta vượt quá thân phận của mình."

Sự áy náy trong mắt Lam Giác Phong càng nhiều, bỗng nhiên bên kia vang lên tiếng kêu, Lam Giác Phong quay đầu nhìn lại, dưới thân Thượng sùng phi là một bãi máu, lúc này đã đau đến mức hôn mê bất tỉnh.

"Vương gia, người mau đến xem sườn phi đi, nàng mang thai con của Vương gia, bây giờ lại chảy quá nhiều máu." Thiệu di nương hoảng sợ hét to.

Hạ Từ Lăng cười tự giễu: "Vương gia, đi xem đi nếu đứa nhỏ thật sự bị mất thì đó là lỗi của ta, người muốn giết muốn phạt thì cứ tùy ý!" Trong giọng nói đầy sự mỉa mai.

"Từ Lăng..." Lam Giác Phong vừa định mở miệng, nhưng lại bị tiếng hét bên kia ngắt ngang, không thể không nói: "Người vào phòng nghỉ ngơi trước đi!"

Hạ Từ Lăng càng ôm chặt bản thân hơn, cả người không ngừng run rẩy, nhưng lại quật cường không muốn ngẩng đầu lên, cuối cùng chịu không nổi nữa nên ngất xỉu, ngã về phía trước, dù vậy nàng vẫn nói một câu: "Vũ tỷ tỷ, đưa ta trở về, cầu người..."

Bạch Vũ Mộng nhủ mảy, muốn nâng nàng dậy thì lại phát hiện cả người nàng giống như một khối băng, mạch đập mỏng manh, nếu còn tiếp tục như vậy thì sợ là sẽ nguy hiểm đến tính mạng.

Nhanh chóng dẫn dò người nâng Hạ Từ Lăng lên xe ngựa, Lam Giác Phong muốn các nàng ở lại, nhưng Bạch Vũ Mộng lại chỉ để lại một câu: "Người khiến nàng thương tích đầy mình, trái tim nàng sẽ không để cho người chà đạp nữa."

Trở lại Chiến Vương phủ, thông báo với người nhà Hạ Từ Lăng rằng nàng sẽ ở lại Chiến Vương phủ vài ngày, rồi sắp xếp chỗ ở cho Hạ Từ Lăng.

Hạ Từ Lăng sốt cao mấy ngày không hạ, trong miệng vẫn cứ nỉ non gì đó, nàng như vậy thật sự khiến cho mọi người lo lắng, y thuật của Bạch Vũ Mộng cao siêu, nhưng vẫn không có cách nào, Hạ Từ Lăng không chịu uống thuốc thì sao bệnh có thể tốt lên được.

Lam Giác Phong cũng tới rất nhiều lần, mạo hiểm đứng đợi ở trong tuyết một ngày một đêm, diện*damlle&quysdoon nhưng vẫn không nhìn thấy Hạ Từ Lăng, thậm chí ngay cả Bạch Vũ Mộng cũng không thấy, lúc này rốt cục hẳn cũng ý thức được tính nghiêm trọng của sự việc, không thể không cứng rắn xông vào.

Đi thẳng một đường vào trong phòng, Bạch Vũ Mộng mới từ bên trong đi ra: "Thế nào, đau lòng, hối hận sao, đã quá muộn rồi, nàng không muốn gặp người, người vẫn nên về thôi." Bạch Vũ Mộng hắt mặt, không đành lòng nhìn thấy hai người bọn họ như vậy, nàng không muốn thương hại Lam Giác Phong, nhưng lại càng không muốn làm Hạ Từ Lăng bị tổn thương.

Lam Giác Phong đứng im bất động: "Tâu cho ta vào nhìn nàng một cái, nghe nói nàng sốt cao không hạ, lại không chịu uống thuốc, cứ tiếp tục như vậy thì sao mà được?"

"Đây không phải là chuyện người cần quan tâm, Lam Giác Phong, bây giờ người hiểu rõ tâm trạng của người thì có tác dụng gì, vết thương cũng đã gây ra rồi, ta cho rằng ít nhất người giữ mình trong sạch nhưng không ngờ người đã có nữ nhân rồi thì vì sao lại còn muốn trêu chọc nàng, tình yêu của người mang đến sự tổn thương cho nàng, yêu như vậy thì thà rằng không cần."

Giọng nói của Bạch Vũ Mộng lạnh như băng, nàng thật sự tức giận, nhìn nữ tử không còn sức sống ở trên giường bệnh nàng liền không nhìn được mà đau lòng, cúi gập với Lam Giác Phong.

"Tam tẩu, ta biết sai rồi, tâu cho ta vào nhìn nàng đi, một một lần thôi có được không?" Trong giọng nói của Lam Giác Phong còn có chút nghẹn ngào, trong mắt đầy tơ máu, có vẻ đã rất nhiều ngày không ngủ.

Bạch Vũ Mộng thở dài, hẳn như vậy nàng thật không đành lòng cự tuyệt, nàng có thể cho hắn cơ hội, chỉ hy vọng, hai người bọn họ có thể tháo gỡ được khúc mắc.

Lam Giác Phong thấy khuôn mặt nhỏ nhắn không còn chút máu, không còn vẻ hoạt bát đáng yêu ngày xưa, không còn vẻ hăng hái giống lúc đầu vô mồm với hắn nữa mà chỉ còn lại vẻ tiêu tụy.

Đau lòng hơn khuôn mặt của nàng, cầm lấy chén thuốc bên cạnh, dứt từng muỗng cho nàng, nhưng dù một muỗng nàng cũng không uống mà tất cả thuốc đều chảy hết ra ngoài.

Lam Giác Phong bắt đắc dĩ, nhưng cũng đau lòng, cắn chặt răng, uống một ngụm thuốc rồi cúi đầu đẩy vào miệng nàng.

Hạ Từ Lăng mơ mơ màng màng cảm thấy trên môi có gì đó mềm mại, ướt ướt, miệng chưa sót khó nhìn, có một dòng nước chảy xuống cổ họng.

Lam Giác Phong thấy nàng đã nuốt thuốc thì mặt mày vui vẻ hơn, tiếp tục động tác như vậy, đến khi chén thuốc được uống hết mới nhẹ nhàng thờ ra.

Ba ngày sau, rốt cục Hạ Từ Lăng cũng hạ sốt, Lam Giác Phong cực nhọc cả ngày cả đêm chăm sóc Hạ Từ Lăng, mỗi ngày đều là do hắn tự mình dứt thuốc cho nàng, Bạch Vũ Mộng nhìn thấy hẳn như vậy thì bất đắc dĩ lắc đầu, xoay người rồi đi.

Hôm nay, lông mi của Hạ Từ Lăng run rẩy, chậm rãi mở mắt nhưng chỉ thấy một bóng người mặc y phục màu lam cấp tốc rời đi, xoa xoa cái trán đau đớn, nhìn thấy Đường Ưc Ảnh đi từ bên ngoài vào.

"Ta ngủ mấy ngày rồi?" Cổ họng Hạ Từ Lăng khàn khàn, lại nghĩ tới cảnh tượng trước khi hôn mê, ngực nàng rất đau, nhưng mấy ngày nay nàng luôn cảm giác được hắn ở đây, nhưng điều này làm sao có thể?

"Năm ngày, sốt cao không hạ, lại không chịu uống thuốc, nếu không phải..." Thiếu chút nữa Đường Ưc Ảnh đã nói ra, nhưng lại nhanh chóng dừng lại

không nói gì nữa.

Hạ Tử Lăng không có gắng hỏi, nàng ngủ năm ngày, nhưng lại không có cảm giác eo mỗi lưng đau, dien;dannlle3

Ngồi ở trong sân, cầm một cái lò sưởi trên tay, ánh mặt trời mùa đông chiếu vào trong người, xua tan mọi sự lo lắng trong lòng, nhắm mắt lại, hưởng thụ phút giây yên tĩnh này.

Đường Ước Ảnh đi ra ngoài lấy đồ, ở một góc tường cách đó không xa có hai nha hoàn nhỏ giọng nói: "Thật hâm mộ Hạ tiểu thư, Phong vương biết chăm sóc người khác từ lúc nào vậy?"

"Đúng vậy, người xem ngày nào hần cũng canh giữ bên cạnh nàng, một bước cũng không rời, không ăn không uống, cũng không thêm quan tâm đến cơ thể của chính mình, mãi cho đến khi Hạ tiểu thư tỉnh lại."

"Ta còn thấy hần tự mình dùng miệng hút thuốc cho Hạ tiểu thư, nhưng không biết vì sao Hạ tiểu thư vừa tỉnh lại thì hần liền vội vã rời đi."

Âm thanh dần biến mất, Hạ Tử Lăng ngẩng người, rốt cục nàng đã biết vì sao Đường Ước Ảnh không nói ra hết, nếu không nàng không chịu uống thuốc thì sao có thể khỏe lại.

Hạ Tử Lăng cười tự giễu, có lẽ là hần áy náy cho nên mới làm như vậy, chỉ có điều hần không biết là nàng không cần hần làm vậy.

Bạn đang đọc truyện *Ma Y Độc Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 134: Hòa thuận

Edit: susubluu

Bạch Vũ Mộng đứng trên gác xếp xa xa nhìn về phía bên này, Lăng nhi, ta chỉ có thể giúp các người đến đây, hi vọng các người sẽ không làm ta thất vọng, nàng vỗ về vùng bụng đã hơi nhô lên, ánh mắt lộ ý cười hạnh phúc và chua xót.

Quả thật, hai nha hoàn vừa rồi chính là Đông Nhiễm và một nha hoàn khác, nếu không phải do nàng dặn dò thì sao nha hoàn dám nói huyền thuyên trong Chiến Vương phủ, quy định trong Chiến Vương phủ nghiêm ngặt, không ai dám làm như thế, chỉ vì Hạ Tử Lăng quá khiếp sợ nên không có phát hiện mà thôi.

Mấy ngày trôi qua, Lam Giác Phong đều không hề đến, nhưng nghe nói toàn bộ thị thiếp trong phủ đều bị phân phát ra ngoài, Hạ Tử Lăng nghe vậy cũng chỉ cười nhẹ, không nói gì cả.

Hôm nay, rốt cục Lam Giác Phong cũng đến, nàng cũng đã khôi phục khá tốt, may mắn y thuật của Bạch Vũ Mộng cao minh, nếu không nhất định sẽ để lại di chứng.

Hạ Tử Lăng vừa thấy Lam Giác Phong đến đã muốn bỏ đi, Lam Giác Phong nhanh tay lẹ mắt bắt được nàng: "Lăng nhi, nàng hãy nghe ta nói."

"Không có gì để nói cả, người đi đi, ta không muốn gặp người." Hạ Tử Lăng muốn tìm một người giúp đỡ nàng, nhưng người xung quanh đã sớm bị Bạch Vũ Mộng quét sạch.

Lam Giác Phong ôm chặt nàng từ phía sau, dù nàng có giãy dụa thì cũng không thể động đậy: "Lăng nhi, thật xin lỗi, ta thật sự cho rằng nàng biết bơi."

"Ta biết bơi thì sao, đúng vậy, ta biết bơi, cho nên người không cần cứu ta nữa không phải sao, ta cũng không có trách người."

"Lúc đó Thượng sùng phi nói nàng có thai, dù sao đó cũng là một tiểu sinh mệnh, mà nàng lại biết bơi cho nên ta yên lòng mới cứu nàng ta lên trước."

"Ừ, vậy bây giờ người còn ở đây làm gì, Bây giờ Thượng sùng phi mất đi đứa bé, hần là rất đau đớn, người còn không nhanh trở về an ủi nàng ta đi!" Nói xong trong mắt dần dần ươn ướt, nhưng lại không chảy nước mắt.

"Lăng nhi, ta đã phân phát hết các nàng ra ngoài rồi, ta thích nàng, về sau trong phủ chỉ có một nữ tử là nàng, như vậy không được sao?" Giọng nói của Lam Giác Phong gần như khẩn cầu.

"A, Lam Giác Phong, người thật vô tình, nàng vừa đánh mất hài tử của người thì người liền tổn thương nàng như vậy, ta thật không biết ta có phải là Thượng sùng phi kẻ tiếp hay không."

"Lăng nhi, nàng hiểu lầm rồi, ta không có làm hại bọn họ, bọn họ đều là nữ tử do vài đại thần và phụ hoàng đưa tới, ta không thể giống như tam ca, muốn làm gì thì làm, nên chỉ có thể chấp nhận, nhưng tất cả nghi thức đều là do thị vệ của ta làm giúp ta, cho nên đó không phải là con của ta."

Rốt cuộc nước mắt trong mắt Hạ Tử Lăng không nhịn được nữa, từng giọt rơi xuống trên mu bàn tay Lam Giác Phong, tổn thương trái tim của hần.

"Lăng nhi, tha thứ cho ta được không?" Lam Giác Phong dè dặt cẩn thận mở miệng, chỉ sợ nữ tử trước mắt này vô tình rời đi.

Hạ Từ Lăng chậm rãi ngồi xổm xuống đất, ôm chặt lấy đầu gối: "Để cho ta yên tĩnh một chút, ngươi về trước đi được không?" Câu hỏi này đầy sự vô lực, Lam Giác Phong chỉ có thể nặng nề bước ra ngoài.

Nàng làm không được, sau một trận bệnh nặng, hẳn lại nói cho nàng biết tất cả đều là giả, chính bản thân nàng quá ngu ngốc, nội lực Vũ tỷ tỷ hao tổn vì nàng đều trở nên vô nghĩa, sự tuyệt vọng, thê lương trong lòng nàng, đều biến thành trò cười.

Nhưng vì sao nghe thấy hắn nói như vậy, nghe thấy chuyện hắn không ngủ không nghỉ để chăm sóc nàng thì trong lòng nàng lại cảm thấy ngọt ngào, nàng đúng là không thể bỏ xuống được, rõ ràng đã tự nói với mình không thể bị hắn lừa nữa, nhưng lại vẫn không kìm chế được mà vui vẻ.

Một đôi bàn tay ấm áp đặt lên vai nàng: "Lăng nhi, vì sao không thử một lần, mấy ngày nay, ta tận mắt thấy hắn chăm sóc ngươi, thấy bộ dáng khăn trương của hắn, ta có thể biết trong lòng hắn yêu ngươi nhiều bao nhiêu, diendaffinllequysdonn nếu không thử một lần thì mãi mãi sẽ vẫn không biết, đây chẳng qua chỉ là một chút khó khăn nho nhỏ, nó giúp các ngươi càng nhìn rõ thâm tâm của mình hơn thôi, Lăng nhi của ta là một người dám yêu dám hận, sẽ không vì một chút trắc trở nhỏ bé này mà suy sụp đúng không?" Bạch Vũ Mộng nhẹ nhàng an ủi.

Rốt cục Hạ Từ Lăng cũng mở hai mắt nhắm mắt lại nhìn Bạch Vũ Mộng, Bạch Vũ Mộng kéo tay nàng đặt lên bụng mình: "Cảm nhận được không, một tiểu sinh mệnh sắp đi đến một thế giới lạ lẫm, nhưng hắn cũng không sợ mà lại muốn dũng cảm ra ngoài, nhất định ngươi cũng có thể."

Hạ Từ Lăng ôm Bạch Vũ Mộng, khóc rống lên: "Nhưng Vũ tỷ tỷ, ta không xứng với hắn, hắn là Vương gia cao cao tại thượng, hắn có thể ra lệnh cho ta, làm chuyện gì cũng không cần ta đồng ý, ta thật sự rất sợ..."

Câu nói kế tiếp còn chưa nói xong, Bạch Vũ Mộng đã đoán được: "Sợ hắn chỉ vui đùa nhất thời, khi hết hứng thú sẽ vứt bỏ ngươi sao?" Cơ thể Hạ Từ Lăng chấn động, đúng là như vậy.

"Lăng nhi, nàng tin tưởng ta, ta thật lòng, mặc kệ thế nào, ta đều sẽ không rời khỏi nàng, ta luôn chờ mong có một tình yêu giống như hoàng huynh và tẩu tử." Không biết từ lúc nào mà Lam Giác Phong lại xuất hiện ở đây.

Bạch Vũ Mộng nhìn hắn một cái, buông Hạ Từ Lăng ra, chậm rãi đi ra ngoài, khoe miệng cũng đầy ý cười, cuối cùng bọn họ cũng tự giải quyết được rồi.

Hạ Từ Lăng không muốn ngẩng đầu lên nhìn Lam Giác Phong, đến khi bên cạnh không còn một âm thanh nào nữa, nàng cho rằng hắn không còn nhẫn nại nên đã bỏ đi rồi thì mới cười tự giễu rồi ngẩng đầu lên.

Nhưng bên cạnh nàng có một người đang nằm, đó là Lam Giác Phong, hắn có vài ngày rảnh rỗi để nghỉ ngơi, sau khi chăm sóc cho Hạ Từ Lăng thì hắn lại vội vàng trở về phân phát hết thị thiếp trong phủ, đã mấy ngày rồi không hề chớp mắt, thân thể đã không chống đỡ nổi nữa nên mới ngã xuống.

Hạ Từ Lăng hoảng sợ chảy nước mắt, hiện tại nàng mới biết được thì ra nàng không hề nhẫn tâm, tình yêu của nàng đối với hắn chưa từng thay đổi mà chỉ vì nàng luôn muốn che giấu thôi.

Chờ Lam Giác Phong tỉnh lại, hai người lại trở về bộ dáng trước kia, lâu lâu lại đấu khẩu vài câu, Hạ Từ Lăng lại trở về làm nữ tử hoạt bát đáng yêu, về u buồn trên người nàng đã sớm tiêu tán.

Cũng nhờ vậy mà Bạch Vũ Mộng còn thường xuyên nói đùa với bọn họ, nói là khi đó bọn họ không hề giống bình thường, cả hai đều trông như ông lão bà lão 109 tuổi vậy.

Mấy ngày gần đây, không biết Bạch Vũ Mộng bị cái gì mà thường xuyên cảm thấy rất mệt mỏi, hơn nữa lại rất thích ngủ, nàng cho rằng đây là phản ứng mang thai, nhưng đây rõ ràng là phản ứng của giai đoạn trước, nàng chỉ cho rằng là mình phản ứng hơi muộn thôi.

Hôm nay, Bạch Vũ Mộng ngồi trên giường đọc sách giống thường ngày, Mộ Túy Tình đi vào nhìn, diện*dann;llequysdoOn thấy nàng nhàn nhã như vậy nhìn không được nở nụ cười, nếu không phải nhờ đứa nhỏ này thì không biết Bạch Vũ Mộng sẽ biến thành bộ dạng gì nữa, nàng thật sự không dám nghĩ tới.

"Vũ nhi, nếu có cơ hội thì ngươi có muốn quay về không?" Mộ Túy Tình dè dặt cẩn thận hỏi.

Bạch Vũ Mộng run người, trở về sao? Tất nhiên nàng biết quay về là có ý gì, nhưng ở đây có người nàng yêu, nàng cũng không biết bản thân có còn muốn về hay không.

"Có lẽ ở nơi đó ta đã không còn gì để lưu luyến nữa, nam nhân kia, ta đã giết hắn, cũng coi như là báo thù rồi, xong bạn bè và người nhà của ta..." Bạch Vũ Mộng nhẹ nhàng thì thầm, bỗng nhiên nở nụ cười: "Bọn họ sẽ sống tốt, ta, không cần phải trở về."

Nàng nhẹ giọng nói, trong giọng nói có một chút không chắc chắn, thật sự sống tốt sao? Thật ra nàng cũng muốn đi xem thử cuộc sống của bọn họ có tốt hay không, như vậy nàng mới an tâm.

Bạn đang đọc truyện *Ma Y Độc Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 135: Giác mộng ngàn năm

Edit: susublu

Mộ Túy Tinh thở dài: "Nếu ngươi muốn trở về, có lẽ ta có biện pháp, nhưng phải chờ tới khi ngươi sinh hạ đứa bé, ta có thể giúp ngươi trở về thăm họ một lần."

Hai người đều không nói gì nữa, nhưng vào lúc xế chiều, Bạch Vũ Mộng bỗng nhiên té xỉu, kêu thế nào cũng không tỉnh lại, Mạc Hàn Trần và Trúc Đạp Vũ còn có Mộ Túy Tinh thử rất nhiều phương pháp, nhưng tất cả kết quả kiểm tra đều bình thường, không có vấn đề gì cả.

Điều này làm cho tất cả mọi người đều rất sốt ruột, không biết phải làm thế nào mới giúp nàng tỉnh lại được, đứa bé rất khỏe mạnh, Bạch Vũ Mộng không có trúng độc, tất cả đều giống như người bình thường, nhưng tại sao lại không tỉnh lại.

Mọi người chỉ có thể cố hết sức giúp thai nhi trong bụng Bạch Vũ Mộng phát triển bình thường trong lúc nàng hôn mê, sau đó thương lượng thử xem rốt cục là có chuyện gì xảy ra, có thể cứu được Bạch Vũ Mộng hay không.

Không ai phát hiện ra vòng tay màu lam mà Bạch Vũ Mộng luôn đeo trên tay tỏa ra ánh sáng xanh mỏng manh, sau đó lại dần dần tắt hẳn, tất cả đều như không có gì xảy ra.

Hôm nay, trong vương phủ có một vị khách không mời mà đến, Doãn Tuyết Ngân, lúc trước hắt hủi một miếng lệnh bài rồi bỏ đi, đến khi nghe nói Bạch Vũ Mộng mang thai mới gấp gáp trở về.

Không ngờ vừa trở về thì liền chứng kiến tình huống như vậy, Bạch Vũ Mộng lâm vào hôn mê, dĩ nhiên tất cả mọi người không có cách nào, chỉ có thể trơ mắt nhìn nàng nằm yên như vậy, yên tĩnh hài hòa.

Ngày đó, Doãn Tuyết Ngân thầm phát hỏa, hắt hủi chăm chăm Bạch Vũ Mộng, miệng hung hăng mắng: "Lúc trước là chính ngươi chọn đường đi, ta không có trách ngươi, nhưng ngươi đã sống thay nàng, sao còn phá hư bản thân như vậy, sớm biết thế này lúc trước ta đã đưa ngươi đi."

Mọi người đang chuẩn bị công kích, nghe một câu như thế thì sững sốt, Mộ Túy Tinh bỗng nhiên phản ứng lại, nhíu mày hỏi: "Ngươi biết thân phận của nàng sao?" Nàng chỉ là một linh hồn.

Doãn Tuyết Ngân gật đầu, nhìn Bạch Vũ Mộng, không hề bước tiếp nữa, Mộ Túy Tinh thở dài, "Vậy ngươi ở lại đi, nàng nói chuyện này cho ngươi biết, nhất định là tin tưởng ngươi, nhiều người cũng sẽ có nhiều phần trăm thành công hơn."

Doãn Tuyết Ngân gật đầu, không mở miệng nói gì cả. Nhưng Duẩn Minh Hi đứng bên cạnh lại khó chịu: "Này, nữ nhân ngu xuẩn nhà ngươi, đừng có cho phép chó mèo ở lại đây nữa được không, không chừng đó là người xấu đó."

"Ai là nữ nhân ngu xuẩn, miệng thôi không biết xấu hổ, ta cho hắt hủi ở lại thì sao?" Mộ Túy Tinh chống nạnh, ra dáng đàn bà chanh chua bắt đầu mắng chửi người khác.

Mọi người cũng đều thả lỏng một chút, tâm trạng dễ nín nhiều ngày cũng tốt hơn một chút, nhưng nét mặt vẫn tiêu tụy như cũ, nếu cứ tiếp tục như vậy, không biết đứa bé này có còn giữ được không?

Đã phái người đi tìm Thiên Sơn lão nhân và Thiên Sơn tuyết nữ, nhưng bọn họ chỉ nhắn gửi một câu: "Tất cả đều tùy duyên. Nếu đứa bé này có duyên thì nhất định có thể giữ lại."

Câu nói ba phải khiến mọi người thở dài bất đắc dĩ, nói cũng như không nói, bây giờ mỗi ngày bọn họ chỉ có thể đút đồ ăn nước uống cho Bạch Vũ Mộng, để cho đứa bé có dinh dưỡng.

—— phân cách tuyến ——

** (Bắt đầu từ đây tình tiết truyện chuyển qua hiện đại nên mình sẽ sửa xưng hô theo hướng hiện đại nha.)

"Bác sĩ, mau tới đây, bệnh nhân đã tỉnh!" Bạch Vũ Mộng vừa tỉnh lại thì chợt nghe thấy bên tai có những âm thanh ồn ào, xoa xoa cái trán đau đớn, chậm rãi nhìn chung quanh.

Đột nhiên nàng thấy sững sốt, sao lại thế này? Nơi này không phải là Chiến Vương phủ, nhìn thấy bác sĩ mặc áo blouse trắng vội vàng tới kiểm tra cho cô, đây là bệnh viện sao!

"Rốt cuộc là có chuyện gì, sao tôi lại ở đây?" Trong lòng Bạch Vũ Mộng đầy sợ hãi, cô đã trở lại rồi, vậy bọn họ đâu, đứa bé đâu?

"Tiểu thư, cô bình tĩnh trước đã, nơi này là bệnh viện, cô bị thương rất nghiêm trọng, đã hôn mê vài tuần lễ rồi, cô nằm xuống trước đi, để bác sĩ kiểm tra cho cô một chút." Y tá nhẹ giọng nhắc nhở.

Mấy tháng? Bạch Vũ Mộng lắc đầu, rõ ràng cô ở cổ đại đã hơn một năm, không thể chỉ có vài tuần lễ, còn nữa, cô không phải đã chết rồi sao, làm sao có thể ở bệnh viện được?

Chẳng lẽ tất cả những thứ này đều là giấc mơ? Nhưng vì sao cảnh trong mơ lại chân thật như vậy, Thần, rõ ràng là thật sự rất giống, không thể chỉ là một giấc mơ được, nếu như là mơ thì vì sao cô lại đau lòng như vậy?

Không, sẽ không, không phải chỉ là một giấc mơ, trong mắt Bạch Vũ Mộng đầy sự hoảng loạn, nước mắt không tự chủ được rót xuống, cấp bách muốn tìm chứng cứ để chứng minh mọi thứ đều là sự thật.

"Vũ nhi, rốt cục em cũng đã tỉnh!" Người thanh niên cầm một cái hộp giữ nhiệt đi vào, trên người mặc áo somi, ánh mắt kích động, trên mặt đầy ý cười.

"Tôn Hình!" Bạch Vũ Mộng híp mắt lại, hận thù nhìn người đàn ông trước mắt, nhưng liền trở nên bình tĩnh lại, anh ta đã không còn liên quan gì đến cô nữa rồi, cô cần gì phải lãng phí sức lực đi hận anh.

"Vũ nhi." Trong mắt Tôn Hình có chút hoảng loạn, nhưng lại che giấu rất tốt, nhẹ nhàng cười rồi đi tới.

Bạch Vũ Mộng nghiêng đầu qua một bên, cô sợ mình nhìn không được sẽ xông lên bóp chết tên đàn ông căn bã này, lúc này, trong lòng cô bỗng nhiên có chút thê lương, đi tới nơi này, cô sẽ không còn gặp lại Thần được nữa.

Bên ngoài bỗng nhiên có một cô gái xinh đẹp đi vào, nhìn thấy Bạch Vũ Mộng tỉnh lại, nhìn không được mà chảy nước mắt, xông đến ôm chặt lấy Bạch Vũ Mộng.

"Vũ nhi, rốt cục cậu cũng tỉnh rồi, thật tốt quá, cậu có biết tớ lo lắng nhiều thế nào không?"

Bạch Vũ Mộng thấy người trong lòng nhẹ nhàng nở nụ cười, ôm chặt cô không buông, khóc giống một đứa trẻ thì nở nụ cười, thì ra ở đây vẫn có nhiều người lo lắng cho cô như vậy.

"Thiên Thiên, được rồi, không phải tớ đã tỉnh lại rồi sao, mau nói cho tớ biết, mấy ngày nay đã có chuyện gì xảy ra?" Bạch Vũ Mộng an ủi bạn tốt của mình.

Lam Thiên Hề xoa nước mắt, ngồi dậy, "Ngày đó là Tôn Hình đưa cậu về, cả hai đều bị thương, anh ta nói hai người bị mai phục, khi đó cậu chỉ còn lại một hơi thở, bác sĩ đều nói là cứu không được, không ngờ cậu vẫn còn sống." Nói xong nước mắt lại chảy xuống.

Bạch Vũ Mộng nhẹ nhàng nhếch khóe môi, chế giễu nhìn thoáng qua Tôn Hình: "Sao, gặp mai phục phải không? Không ngờ tôi không chết, mà anh cũng không chết."

Mắt Tôn Hình lóe sáng, phức tạp nhìn thoáng qua Bạch Vũ Mộng: "Em không biết tim của anh bị lệch, cho nên em không có giết anh, lúc đó anh rất hối hận, Vũ nhi, em cho anh một cơ hội nữa được không?"

Bạch Vũ Mộng nhìn người đàn ông đang hối hận trước mắt, mỗi một nháy hai mắt lại, diendannle3*quysdo0n cô tình nguyện cho rằng mình đã chết, như vậy thì vẫn có thể ở lại nơi đó, ở lại trong giấc mơ.

Rốt cục Lam Thiên Hề cũng hiểu ra: "Cái gì, Tôn Hình, anh dám gạt chúng tôi, có phải là anh gây ra vết thương của Vũ nhi không, vậy mà tôi còn vì anh chăm sóc Vũ nhi nhiều ngày mà có hảo cảm với anh hơn, không ngờ anh lại là đầu sỏ gây nên mọi chuyện, anh vốn chỉ đang áy náy thôi!"

Tôn Hình không phản bác, bên ngoài cũng có âm thanh đình tai nhức óc vang lên: "Cái gì, thằng nhóc thối tha này dám làm cháu gái của tôi bị thương, có phải cậu không muốn sống nữa không!"

Bạn đang đọc truyện *Ma Y Độc Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 136: Người nhà

Edit: susubluu

Bạch Vũ Mộng nở nụ cười, cô lại được nghe giọng nói nóng này của ông nội luôn yêu chiều cô, quay đầu nhìn về phía cửa, người nhà của cô đều đã đến đây.

"Ông nội!" Bạch Vũ Mộng nhẹ nhàng gọi một tiếng, làm Bạch lão gia tiêu hơn nửa con tức, đau lòng đi vào: "Cháu gái ngoan, sao lại để mình biến thành bộ dạng này."

Bạch Vũ Mộng lắc đầu, nhìn mấy người cùng nhau đi vào, gọi một tiếng: "Ba, mẹ, anh trai, Hiền." Tất cả mọi người đều chảy nước mắt, ngay cả người anh luôn ăn nói tùy tiện của cô cũng có chút kích động run rẩy.

"Chị, chị làm em sợ muốn chết, em còn tưởng rằng chị sẽ mãi mãi không tỉnh lại." Bạch Dật Hiền vừa đi đến giường bệnh, vừa kéo Lam Thiên Hề nghênh ngang ngồi xuống.

"Phi phi phi, chết với không chết cái gì, chị của con mạng lớn, thằng nhóc thối nhà con, thật không biết lễ phép, sao có thể đối xử với con nhóc Thiên Hề như vậy." Bạch lão gia nhéo lỗ tai Bạch Dật Hiền, há mồm mắng.

"Đúng vậy, không có phong độ, vẫn là ông nội đối xử với ta tốt nhất." Lam Thiên Hề trừng mắt nhìn Bạch Dật Hiền một cái, làm nũng ôm cánh tay Bạch lão gia.

"Vũ nhi, con gái của mẹ, cuối cùng cũng tỉnh rồi, làm mẹ lo lắng muốn chết." Bà Bạch nắm tay Bạch Vũ Mộng, nước mắt không ngừng chảy xuống, ông Bạch nhìn thấy cũng đau lòng.

Tuy rằng Bạch Dạ Lan không nói gì, nhưng trong mắt lại đầy sự vui mừng và kính sợ, Bạch Vũ Mộng nhìn thấy người nhà quan tâm mình thì hóc mắt cũng đỏ lên.

Hai bên đều có người yêu cô, quan tâm cô, cô thật sự không thể lựa chọn, nhưng nơi đó có người cô yêu, cô không muốn bỏ rơi hắn và đứa bé.

Nghĩ đến đứa bé, Bạch Vũ Mộng sờ bụng, vẫn bình thường, không có gì cả, thì ra chỉ có mình cô quay trở lại, vậy còn đứa bé đó thì sao, có phải đã...

Bạch Vũ Mộng không dám nghĩ tiếp nữa, cũng không muốn để cho mọi người lo lắng, gượng cười, chịu đựng sự sợ hãi và lo lắng dưới đáy lòng.

"Vũ nhi, em muốn xử lý kẻ bạc tình này thế nào?" Bạch Dạ Lan lạnh lùng mở miệng, ánh mắt như rắn độc nhìn chăm chăm vào Tôn Hinh, làm cho anh ta chịu không được nên hoảng loạn.

"Em sẽ tự xử lý anh ta, đến lúc đó, em hy vọng anh ta có thể chịu được sự trả thù của em." Bạch Vũ Mộng lạnh lùng cười, nhìn Tôn Hinh, mắt đầy lửa giận.

"Vũ nhi, anh thật sự yêu em, em cho anh một cơ hội đi!" Tôn Hinh đau khổ cầu xin, nhưng lại cô lại không thèm liếc nhìn anh một cái.

Qua mấy ngày, Bạch Vũ Mộng vẫn ở trong bệnh viện, Bạch lão gia là người lo lắng cho cô nhiều nhất, nhất định phải hoàn toàn hồi phục mới được xuất viện.

Bên ngoài ánh mặt trời rất đẹp, nắng ấm áp chiếu vào cửa sổ, Bạch Vũ Mộng đi chân trần dẫm lên tấm thảm nhìn ra bên ngoài, nghĩ cách để quay về nơi đó, dien,damn,lle*quysdo0n cô không biết tất cả có phải là giấc mơ hay không nhưng cô thật sự rất muốn quay về.

Cô rất muốn Lam Hạo Thần ở bên cạnh cô lúc này, không có hắn, cô phát hiện bản thân thật là cô độc, cho dù có người người thân, có bạn bè nhưng đều vẫn không bằng hắn.

Bạch Dạ Lan đi vào nhìn thấy Bạch Vũ Mộng đứng ở bên giường, ngửa đầu nhìn trời, bóng lưng cô đơn làm đau mắt anh, làm cho anh nhìn không được đi qua ôm lấy cô.

Bạch Vũ Mộng vui vẻ quay đầu, thấy người đó là Bạch Dạ Lan, nhìn không được có chút thất vọng, Bạch Dạ Lan thấy vậy, nhẹ nhàng ôm Bạch Vũ Mộng.

"Vũ nhi, em làm sao vậy, trước kia em không bao giờ có loại cảm xúc này." Bạch Dạ Lan nghi hoặc, còn có chút đau lòng, em gái của anh, bị tổn thương quá sâu sao?

"Vũ nhi em yên tâm, cái tên Tôn Hinh đó, anh sẽ không bỏ qua cho hắn, hắn đã dám lừa gạt tình cảm của em, vậy thì phải trả giá thật lớn."

Bạch Vũ Mộng lắc đầu, mở miệng: "Anh, nếu có một ngày, em muốn rời khỏi mọi người, đến một thế giới khác, nơi đó có bạn bè của em, còn có người em yêu thì mọi người có cho phép không?"

Cơ thể Bạch Dạ Lan cứng lại một chút, im lặng thật lâu rồi mới chậm rãi mở miệng: "Nếu đó là sự lựa chọn của em thì chúng ta sẽ tôn trọng nó."

Bạch Vũ Mộng thoải mái nở nụ cười, lúc này là lúc cô vui vẻ nhất trong mấy ngày nay, Bạch Dạ Lan nhìn cô thật sâu: "Vũ nhi, có thể nói cho anh biết đã xảy ra chuyện gì không?"

"Anh, nếu em nói ra, chỉ sợ anh không tin, nó giống như một giấc mơ vậy, anh biết không, em đến cô đại, đó là một triều đại không được ghi chép trong lịch sử, ở nơi đó, em tìm được người em yêu cả đời..."

Giọng Bạch Vũ Mộng nhẹ nhàng bay bổng, chậm rãi kể lại một câu chuyện xưa hoang đường, cảm xúc của cô cũng thay đổi thất thường.

Nói xong, Bạch Vũ Mộng hít một hơi thật sâu, quay đầu nhìn người anh trai yêu thương cô nhất: "Anh, anh có tin không, anh có tin nó không phải là giấc mơ không?"

Bạch Dạ Lan nhíu mày suy nghĩ một chút, lập tức nở nụ cười: "Vũ nhi, anh tin, đây nhất định không phải là một giấc mơ, sẽ có một ngày, hai người có thể gặp lại nhau."

Bạch Vũ Mộng cũng nhẹ nhàng nở nụ cười, anh hai luôn là người hiểu cô nhất, anh ấy tin đó không phải là mơ, như vậy là đủ rồi, Thần, không biết chàng đang ở đâu, chàng, sẽ tìm đến ta đúng không?

Từ đó về sau, vẻ mặt Bạch Vũ Mộng cũng sáng sủa hơn, dần dần trở Bạch Vũ Mộng của trước kia, chỉ có Bạch Dạ Lan biết, trong lòng cô chứa đựng một người đàn ông, một người đàn ông tình nguyện chết vì cô.

Thật ra trong lòng Bạch Dạ Lan rất bội phục anh ta, anh ta tình nguyện dùng tính mạng để yêu Vũ Nhi, như vậy là đủ rồi, anh cũng có thể yên tâm giao Vũ Nhi cho anh ta, yên tâm để cô đến dì thế.

Ngày xuất viện, tất cả mọi người đều đến, Bạch Vũ Mộng cười cũng nhiều hơn, người thân của cô, cuộc sống thật tốt.

Lam Thiên Hề cảm thấy Bạch Vũ Mộng nằm nhiều ngày như vậy, cũng nên ra ngoài đi dạo một chút, Bạch Vũ Mộng vui vẻ đồng ý, chỗ này, thật sự đã lâu không thấy rồi!

Đi đến ngoại ô, lấy hết dụng cụ dã ngoại ra, Bạch Vũ Mộng hít một hơi thật sâu, tuy rằng không khí nơi này không bằng cỏ dại, nhưng cũng tốt hơn thành thị rất nhiều.

"Chị, hiếm có khi ra ngoài, chúng ta ở đây chuẩn bị, chị có muốn đi dạo hay không?" Bạch Dật Hiền cầm cái lò nướng đi tới, trên mặt đầy hạnh phúc.

"Ừ, vậy mọi người từ từ làm đi, ta là bệnh nhân, nên muốn được ưu đãi!" Nói xong liền thông thả đi tới bên hồ, cảm nhận sự tốt đẹp của nơi này.

Nhưng trên mặt lại vẫn có sự ưu sầu, phía sau vang lên âm thanh vui đùa ầm ĩ, diendafinlequysdoon đó là bạn của Lam Thiên Hề và Bạch Dật Hiền, Bạch Vũ Mộng không quen bọn họ, cô chỉ coi Lam Thiên Hề là bạn thôi.

"Cô chính là Bạch Vũ Mộng?" Phía sau có một âm thanh vang lên, Bạch Vũ Mộng nghi hoặc quay đầu lại thì thấy một cô gái xinh đẹp, ánh mắt nhu hòa.

Bạch Vũ Mộng chỉ nhẹ gật đầu, không muốn để ý tới cô, xoay người rời đi, trong mắt cô ta xẹt qua một chút gì đó, nhanh đến mức bắt không được. Bạch Vũ Mộng không biết vì sao nhưng cô không muốn thân cận với cô ta.

"Vũ Nhi, mau tới đây!" Lam Thiên Hề hưng phấn kêu, Bạch Vũ Mộng cười, rồi đi qua, lúc đi ngang qua cô gái kia, cô vẫn nhìn thoáng qua.

Bạn đang đọc truyện *Ma Y Độc Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 137: Mộ Túy Tình trở về

Edit: susublu

"Vũ Nhi, mau ăn đi!" Lam Thiên Hề hưng phấn đưa một xiên thịt nướng cho cô, Bạch Vũ Mộng cầm lấy, há mồm ăn.

"Vũ Nhi, ta có thể gọi ngươi như vậy không?" Cô gái kia lại đi tới, dịu dàng ngồi xuống, sắc mặt hồng nhuận, có chút khiếp đảm hỏi.

Bạch Vũ Mộng tùy ý gật đầu, cô cũng không thêm để ý người khác gọi cô thế nào, ngoại trừ nam tử bá đạo kia thì phải gọi cô là "Mộng Nhi", nghĩ vậy khóe miệng lại nở một nụ cười tươi.

Chờ cô gái kia đi rồi, Lam Thiên Hề lại thần bí nhích lại gần: "Vũ Nhi, cậu không cảm thấy cô gái đó rất tốt sao?" Nói xong còn nghi hoặc nhìn cô một cái.

"Không có, tớ nhìn thấy cô ta là cảm thấy cả người không thoải mái, tớ không thích."

"Vậy được rồi." Lam Thiên Hề vỗ vỗ vai Bạch Vũ Mộng, tiếp tục nói: "Tớ ghét nhất là cô ta, về ngoài thì trông dịu dàng yếu đuối nhưng thật ra tâm cơ rất nặng."

Bạch Vũ Mộng kinh ngạc nhìn cô một cái: "Ồi, có phải cô ta đã đắc tội với cậu rồi không, sao lại nói xấu cô ta như vậy."

"Đúng vậy, đúng là đã đắc tội với tớ, cô ta là em họ của tớ, rõ ràng là bà con xa, còn có tới làm thân, đặc biệt lại còn nói có hôn ước với anh tớ, thật sự là tức chết tớ mà, người như thế mà làm chị dâu thì tớ là đầu tiên không đồng ý, Vũ Nhi mà làm chị dâu tớ thì không tệ."

Lam Thiên Hề tự nói, Bạch Vũ Mộng cũng chỉ cười trừ, rồi nói đùa: "Anh của cậu? Không phải anh ấy xuất ngoại rất nhiều năm rồi sao? Thế nào, trở lại rồi à?"

"Đúng vậy, về mới đây không lâu, lúc quay về giống như thay đổi thành một người khác, tớ thấy là ở bên ngoài quá lâu rồi nên trở nên ngu si, nhưng vẫn đối xử với đứa em gái như tớ rất tốt." Nói xong còn đắc ý nhếch khóe miệng lên.

Dừng một chút, lại tiếp tục nói: "Hon nữa cũng trở nên rất lạnh lùng, giống y như anh trai của cậu, ai nha, thật là, còn không cho phụ nữ chạm vào, người phụ nữ nào muốn đến nịnh bợ đều sẽ mất hết mặt mũi, cậu nói xem, có phải anh của tớ có vấn đề không?" Nói xong còn dè dặt cẩn trọng nhìn chung quanh, sợ có người nghe lén.

Trong lòng Bạch Vũ Mộng xẹt qua một chút cảm xúc nhưng chưa kịp nhận ra đã biến mất, diện*damlle3;quý,donn Bạch Vũ Mộng lắc đầu, không muốn nghĩ nữa, tiếp tục nghe Lam Thiên Hề lải nhải.

"Những gì hai người nói em đều nghe thấy hết!" Bạch Dật Hiên đột nhiên nhảy ra từ phía sau, dọa Lam Thiên Hề nhảy dựng lên, nghiêng răng nghiêng lợi nhìn anh.

"Àm!" Cách đó không xa có một tiếng vang rất lớn, khiến mọi người sợ tới mức cho rằng đó là động đất, Bạch Vũ Mộng đi qua quan sát, sau đó liền khiếp sợ đứng đó.

Người nằm trên cỏ đang đau đớn nhếch miệng, mặt đầy bụi đất, nhưng cho dù là như thế này, Bạch Vũ Mộng vẫn nhận ra, Mộ Túy Tinh.

Vội vàng chạy tới, nâng cô dậy: "Tinh Nhi?!"

Mộ Túy Tinh ngẩng đầu, nhìn thấy một cô gái xa lạ: "Cô là ai, cô quen tôi sao?" Nói xong còn chỉ vào người mình, sau đó nghi hoặc nhíu mi, sao ánh mắt người này lại có chút quen thuộc.

Bạch Vũ Mộng chỉ có thể bất đắc dĩ cười cười, có một số việc không thể nói hai ba câu là có thể giải thích, kéo cô đứng dậy.

Lam Thiên Hề tò mò nhìn người từ trên trời rơi xuống này: "Vũ nhi, cậu quen người này sao, sao tớ chưa gặp bao giờ, hon nữa cô ta còn bay từ trên trời xuống nữa?"

"Về trước đi, quay về tớ sẽ nói cho cậu nghe." Bạch Vũ Mộng chỉ nhàn nhạt nói một câu, liền đỡ Mộ Túy Tinh rời đi, Mộ Túy Tinh lại cứ mơ hồ nghĩ về câu nói vừa rồi, Vũ nhi?

Trở về nhà, Bạch Vũ Mộng để Mộ Túy Tinh thay đổi quần áo sạch sẽ, mới ngồi xuống hỏi: "Sao lại chạy đến đây?" Thấy cô còn có chút nghi hoặc nhìn mình, Bạch Vũ Mộng mới phản ứng lại: "Tớ là Bạch Vũ Mộng."

"Vũ nhi!" Mộ Túy Tinh kích động đứng lên, "Rốt cục cũng tìm được cậu rồi, không ngờ cậu thật sự đến đây, tớ còn tưởng rằng cậu mãi mãi không tỉnh lại!"

"Rốt cục sao lại thế này, không phải cậu chỉ xuyên phản hồn thôi sao, sao cả cơ thể cũng tới đây?"

"Đây là phương pháp mà chúng ta nghiên cứu thật lâu mới tìm ra được, tớ triệu hồi thân thể của tớ, cho nên mới thành như vậy, hon nữa, bây giờ tớ muốn nghĩ cách xem có thể đưa cả thân thể xuyên qua thời không hay không."

"Vì sao, như vậy không phải tốt lắm sao?" Bạch Vũ Mộng hơi kích động, vậy có phải cô cũng có thể quay về đó đúng không?

"Như vậy mới có thể đi lại giữa hai bên, cậu muốn gặp người thân cũng không cần phải lo lắng nữa, đúng rồi, mặt của cậu là sao?"

"A, đây là do tớ cái trang, tạm thời tớ không muốn gặp phải quá nhiều phiền phức, ở bên ngoài còn không biết tớ đã trở về, chỉ có mấy người biết." Đường nhiên bao gồm cả những người ngày đó đi chơi, Bạch Vũ Mộng tùy ý giải thích.

"Vũ nhi, cậu biết không, chúng ta gặp muốn chết, may mắn cậu không sao, nhưng điều kỳ lạ là ở nơi đó đứa bé không hề lớn lên, nhưng vẫn có sự sống."

Bạch Vũ Mộng kinh sợ, lập tức nghĩ tới cái gì đó, nhìn thoáng qua vòng tay trên tay: "Xem ra là do chiếc vòng cổ xưa này, nhưng không biết vì sao tớ lại phải trở về, nhưng đứa bé không sao là tốt rồi."

Lại qua vài ngày, tin tức thiên kim tiểu thư Bạch Vũ Mộng của tập đoàn Bạch thị đã từ nước ngoài trở về loan truyền khắp nơi, Bạch Vũ Mộng chính thức xuất hiện trước mắt mọi người, cũng bắt đầu chậm rãi giúp đỡ Bạch Dạ Lan xử lý mọi chuyện.

Tuy rằng Bạch Dạ Lan đau lòng cho cô, nhưng cũng không có cách nào, anh biết, diendamnleequysdoon nếu không cho cô một chuyện để làm thì cô sẽ lại nhớ tới người đàn ông kia, sẽ lại bị tổn thương.

Lần đầu tiên Mộ Túy Tinh biết được thân phận của cô thì đã kinh ngạc nửa ngày: "Cậu lợi hại như vậy sao, thật tốt quá, sau này có người nuôi tớ rồi!"

Vì Mộ Túy Tinh triệu hồi bản thân nên trong thời gian ngắn không thể quay về được, cô dứt khoát ở lại đây, còn về phần mấy người đang chờ tin tức thì cứ để bọn họ chờ thêm vài ngày đi.

Hôm nay, Bạch Vũ Mộng bị Mộ Túy Tinh và Lam Thiên Hề lôi kéo đi dạo phố, hai người kia giống như không biết chừng mực vậy, mua đủ mọi thứ, Mộ Túy Tinh không hề do dự quẹt thẻ của Bạch Vũ Mộng.

Cuối cùng, Bạch Vũ Mộng lại trở thành người xách đồ giúp bọn họ, ba người lão đảo đi về, trên tay cả ba đều là một đồng túi lớn túi nhỏ.

"Nếu hai người đến thêm mấy lần nữa thì chủ của chỗ này sẽ biến thành phú ông hết, mua như vậy thật sự quá nhiều rồi!" Bạch Vũ Mộng chế nhạo nói, cô không thích dạo phố, bởi vì nó rất phiền phức, nhưng cái phiền phức này cứ luôn đến.

"Hắc hắc, Vũ nhi tốt nhất, cậu nhìn tâm nhìn chúng ta đáng thương như vậy sao?" Lam Thiên Hề nói xong thì nháy mắt với Mộ Túy Tinh, mấy ngày nay ở chung, hai người cũng thành bạn bè.

"Đi, hai người đáng thương như vậy thì nói thử đi, chúng ta về bằng cách nào? Vừa rồi là ai kêu lái xe về trước hả?" Bạch Vũ Mộng âm trầm nhìn chăm chăm Lam Thiên Hề.

"Không sao!" Lam Thiên Hề hào sảng cười, lấy di động ra, gọi điện cho tài xế.

"Tiểu thư, tôi đang đón giám đốc, tiểu thư gọi cho A Phi đi!" Trong điện thoại là giọng nói có lỗi của tài xế, khiến Lam Thiên Hề hung hăng cắn chặt răng.

Bạn đang đọc truyện *Ma Y Độc Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 138: Gặp nhau nhưng không quen biết

Edit: susublue

"Vậy cậu gọi người khác đi, không phải nhà cậu có rất nhiều tài xế sao?" Mộ Túy Tinh thờ ơ cười.

"Nếu có thể gọi thì đã gọi từ lâu rồi, tài xế đều đã đi ra ngoài hết, cậu cũng đừng có trông cậy vào Vũ nhi, tài xế bên đó cũng không có ở nhà, hôm nay nghe nói có một buổi tiệc, tài xế này là cố ý ở lại để đón chúng ta đến đó, hướng hồ, quanh khu vực này không thể gọi xe."

Nụ cười của Mộ Túy Tinh cứng đờ: "Không thể nào, vậy phải làm sao bây giờ, chúng ta không thể trở về như vậy, hơn nữa, không phải hai người còn phải đến dự tiệc sao, vậy phải làm sao."

"Tớ làm sao mà biết, thật là phiền chết đi được, anh của tớ không chịu tự lái xe, tự nhiên lại muốn tài xế đến đón, thật là tức chết tớ mà." Lam Thiên Hề phát điên nắm lấy tóc, mặt đỏ ửng về ảo não.

Ngay khi mấy người phiền não không biết nên làm gì thì một chiếc xe dừng lại bên cạnh bọn họ.

Lam Thiên Hề thấy rõ người trong xe, cười mắng một câu: "Không hổ là ông anh của mình, coi như còn có lương tâm." Nói xong liền cầm lấy đồ trên tay mọi người bỏ hết lên xe.

Người đàn ông trong xe mở cửa đi ra. Bạch Vũ Mộng ngẩng đầu nhìn thoáng qua anh, Lam Thiên Hề không ngừng ca ngợi anh hai, cô liếc mắt một cái cũng liền tròn trĩnh mắt.

Nước mắt tích tụ trong mắt đã lâu rốt cục cũng chảy xuống. Bạch Vũ Mộng không giả bộ kiên cường được nữa, nhìn người đàn ông tuyệt sắc trước mắt, diemdaaffnnleequyssdoon không dám tin lui về phía sau một bước, đồ trong tay đã rơi xuống mặt đất hết.

Mộ Túy Tinh thấy mình gọi nửa ngày mà Bạch Vũ Mộng vẫn không có phản ứng liền ngẩng đầu lên nghi hoặc nhìn thoáng qua, không phải Vũ nhi bị trai đẹp mê hoặc chứ, nhưng khi vừa nhìn thấy thì liền kêu lên: "Lam Hạo Thần!"

Lam Thiên Hề không hiểu, lắc tay của Mộ Túy Tinh: "Ôi, hai người quen anh tớ sao, mấy năm nay anh ấy luôn ở nước ngoài, sao lại quen nhau vậy?"

Mộ Túy Tinh không để ý đến Lam Thiên Hề, vui vẻ đi lên: "Thật tốt quá, Lam Hạo Thần, thì ra người không chết, chúng ta đều lo lắng muốn chết."

Lam Hạo Thần nghi hoặc, những người này đi chung với em gái anh trông có vẻ là bạn bè của cô, nhưng mà phản ứng của bọn họ thật kỳ lạ, tuy rằng hân hạnh trai nhưng cũng tỏ thái độ đến mức này.

"Cô là ai, chúng ta quen nhau sao, tôi chết khi nào?" Lam Hạo Thần lạnh lùng nói, câu nói khiến Bạch Vũ Mộng như bị đóng băng, tim dần dần lạnh xuống.

Cười tự giễu, sao có thể là hân hạnh, cho tới bây giờ hân hạnh đều không dùng ánh mắt xa lạ như vậy để nhìn cô, ánh mắt hân hạnh luôn dịu dàng yêu chiều, người này sao có thể là hân hạnh?

Lam Hạo Thần nhìn cô gái đang khóc trước mặt, nhún mày chặt lại, cô ấy bị sao vậy, vì sao khi nhìn thấy cô ấy như vậy, tim của hân hạnh lại đau chứ?

"Vũ nhi, cậu không sao chứ?" Lam Thiên Hề lo lắng nhìn Bạch Vũ Mộng, cô chưa từng thấy Vũ nhi yếu đuối như vậy, khiến cho người ta đau lòng.

Rốt cục Mộ Túy Tinh cũng nhận ra, khổ sở nở nụ cười, đây vốn dĩ không phải là Lam Hạo Thần, lúc hân hạnh nhìn thấy Vũ nhi sẽ không bình tĩnh như vậy,

nhưng Vũ nhi có thể chấp nhận sao, có thể chấp nhận sự thật tuyệt vọng như vậy sao?

"Vũ nhi, được rồi, đừng đau lòng, không phải là hấn, lúc cậu tỉnh lại thì hấn nhất định sẽ tới tìm cậu." Mộ Túy Tinh an ủi, nói xong ngay cả cô cũng không tin lời của mình.

"Thế nào, hai người đều quen anh tớ sao, vì sao lại có biểu cảm như vậy?" Lam Thiên Hề nhin không được nữa, mở miệng dò hỏi.

"Không có gì, chỉ là người xa lạ thôi, nhìn anh ta giống một người bạn của tớ thôi." Bạch Vũ Mộng hít sâu một hơi, nhàn nhạt mở miệng, dùng nụ cười để che giấu sự chua xót ở đáy mắt.

Không biết vì sao Lam Hạo Thần nghe thấy thế thì ngực lại rầu rĩ, nhưng không tìm ra nguyên nhân, anh cảm thấy, bản thân đã quên mất thứ gì đó rất quan trọng, khiến cho lòng mình luôn trống trải.

"Thiên Hề, tớ không đến bữa tiệc đâu, cậu đi đi, Tinh Nhi và tớ gọi xe trở về là được rồi. Không sao đâu, cậu đi trước đi." Sắc mặt Bạch Vũ Mộng tái nhợt, không muốn liếc nhìn người đàn ông trước mắt này một cái, xoay người rời đi.

Lam Thiên Hề muốn đi theo hỏi cho rõ ràng, nhưng cũng biết bây giờ không phải lúc, cô thấy được Vũ nhi mệt mỏi, rốt cuộc là chuyện gì xảy ra, sao bọn họ lại có thể quen người giống anh trai mình được?

"Anh, anh quen bọn họ sao?" Lam Thiên Hề dè dặt cẩn thận hỏi, thật ra cô rất sợ người anh này.

Lam Hạo Thần lắc đầu, lạnh lùng mở miệng: "Một người xa lạ thôi, đi thôi!" Anh không biết tại sao lại thế này, ngực có một ngọn lửa không thoát ra được, trong người anh rất khó chịu.

Bạch Vũ Mộng còn chưa đi xa, cười khổ lắc đầu, nhất định đó không phải là Thần, nhất định không phải. Nhưng cô có thể tin vào lý do này được sao?

Quá giống, cảnh tượng lúc này giống y như lần đầu tiên bọn họ gặp nhau, dù là ánh mắt hay là giọng điệu, là do cô đứng sau lưng hấn lâu quá nên đã quên mất tính cách lạnh lùng tàn khốc của hấn rồi.

"Vũ nhi, không sao đâu, thật sự không phải là Lam Hạo Thần, chúng ta có thể nghĩ cách khác." Mộ Túy Tinh thấy Bạch Vũ Mộng không nói câu nào, lo lắng an ủi.

"Không sao, cậu về trước đi, tớ muốn yên tĩnh một mình." Bạch Vũ Mộng cười suy yếu, nói Mộ Túy Tinh đi trước, cô thật sự không muốn người khác phải mệt mỏi.

Một mình đi tới bờ biển, Bạch Vũ Mộng lặng lẽ ngồi trên một tảng đá, nghe tiếng gió biển, không nghĩ không làm gì cả.

Đến khi màn đêm buông xuống, Bạch Vũ Mộng cũng không nhúc nhích, luôn giữ im một tư thế, diện;dann*Ilequyssdoon ngo ngác nhìn mặt biển, tùy ý để gió biển lạnh thấu xương thổi vào người.

Cách đó không xa, một người ẩn trong bóng đêm, nhìn cô đang ôm chân ngồi ở đó, nhẩn mày lại, một lát sau cũng vẫn đi qua.

"Cô... Nơi này rất lạnh, tôi đưa cô về!"

Bạch Vũ Mộng nghe thấy giọng nói, ngẩng đầu liền nhìn thấy khuôn mặt tuần tú ngày nhớ đêm mong: "Thần..." Trong giọng nói có sự nức nở, còn có đầy sự bất lực.

Lam Hạo Thần sững sốt, giọng của cô, vì sao luôn ở giữa đêm khuya lại khiến anh nhớ tới cái gì đó, nhưng anh lại không nhớ rõ, bỗng nhiên anh thấy có chút hận bản thân.

Bạch Vũ Mộng nhìn thấy anh sững sờ đứng đó, rốt cục cũng tỉnh lại, "Thật xin lỗi, tôi nhận sai người rồi."

"Cô, vì sao lại gọi tôi là Thần?" Rốt cục Lam Hạo Thần cũng hỏi ra miệng.

"Bởi vì lúc trước có một người đàn ông nói với tôi, đây là cách gọi riêng của tôi, anh ấy muốn tôi gọi anh ấy như vậy." Giọng Bạch Vũ Mộng nhàn nhạt, trong mắt đầy nước.

"Vậy người kia đâu?" Trong lòng Lam Hạo Thần đau đớn, lại không biết nguyên nhân là gì.

"Anh ấy bỏ lại tôi đi rồi, anh ấy không cần tôi nữa..." Bạch Vũ Mộng khóc càng nhiều hơn, người đàn ông trước mắt trông rất giống Lam Hạo Thần, không biết vì sao cô lại cảm thấy có cảm giác thân thiết.

Trên người đột nhiên ảm áp, Bạch Vũ Mộng ngẩn ra, sau đó suy yếu cười, mệt mỏi nhắm hai mắt lại, tùy ý để Lam Hạo Thần ôm mình vào trong xe, người này làm cho cô cảm thấy an tâm, hãy để cô đánh cược một lần đi...

Bạn đang đọc truyện *Ma Y Độc Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 139: Ác mộng

Edit: susubluu

Lam Hạo Thần nhẹ nhàng lái xe, phía trước là đèn đỏ, xe chậm rãi ngừng lại, Lam Hạo Thần nhìn không được quay đầu nhìn thoáng qua cô gái đang ngủ say sưa, cô cho anh cảm giác vừa quen thuộc lại vừa xa lạ.

Anh không biết rốt cục là chuyện gì xảy ra, sao anh lại không có chút ấn tượng nào cả, nhìn nụ cười nhợt nhạt ở khóe miệng cô, nhất định là đang mơ thấy một giấc mơ đẹp mới cười vui vẻ như vậy.

Nghĩ vậy, Lam Hạo Thần cũng nhìn không được nhẹ nhàng cười, nhưng cũng lập tức nhíu mày, từ lúc nào mà cảm xúc của anh lại dễ dao động như vậy, từ nhỏ đến lớn anh đều không phập phồng vì bất cứ chuyện gì, hôm nay anh rất khác thường ngày.

Ánh mắt dần dần lạnh xuống, quay đầu lại khởi động xe, lạnh lùng nhìn ánh sáng ở phía trước, rồi lại vẫn thờ dài, khoác áo khoác của mình lên người cô gái bên cạnh rồi mới lái xe.

Lúc này Lam Hạo Thần có chút ảo não, vừa rồi anh không có hỏi nhà cô ở đâu, bây giờ mới lúng túng như vậy, anh biết cô và em gái mình có quan hệ rất tốt, nhưng đã trẻ thế này rồi di động của Lam Thiên Hề lại không gọi được, đột nhiên anh cũng có chút hối hận, vừa rồi anh không nên mềm lòng ôm cô lên xe, bây giờ anh nên xử lý cô gái này thế nào đây?

Xoay tay lái một cái, Lam Hạo Thần có chút buồn bực quay đầu xe, chạy tới một nhà trọ mà anh đã mua ở bên ngoài, lúc này đưa cô về nhà không chừng sẽ lại tạo ra tin đồn.

Dừng xe lại, Lam Hạo Thần nhìn thấy Bạch Vũ Mộng ngủ say, cũng không muốn ôm cô lên, vừa rồi đã là giới hạn của anh rồi, anh chưa bao giờ để cho người khác lại gần, bây giờ anh chỉ nghĩ muốn nhanh chóng đi tắm rửa thay quần áo thôi.

Vươn ngón tay ra lay cô vài cái, hi vọng có thể đánh thức cô, Bạch Vũ Mộng nhíu mày, quay đầu một chút rồi lại tiếp tục ngủ, vài ngày nay cô quá mệt mỏi, diexnndaffinllequysdoon mỗi ngày đều nghĩ đến mấy chuyện kỳ quái, nghĩ xem Thần đang ở đâu, thật vất vả lắm mới cảm thấy an toàn nên cô không muốn tỉnh lại.

Nhưng không biết bản tính kiêu ngạo và phòng bị trước kia của cô đã đi đâu rồi, cô chỉ biết là hiện tại cô không có chút nguy hiểm nào, cho nên cũng không muốn tỉnh lại.

Lam Hạo Thần khó thở đóng cửa xe lại, mặc kệ cô đang ngủ say sưa bên trong, trực tiếp đi vào nhà trọ, tắm rửa, cảm giác cả người thoải mái hơn rất nhiều.

Ra khỏi phòng, còn chưa lau tóc, Lam Hạo Thần cũng không muốn quan tâm người bên dưới kia nữa, anh để cô ngủ ở trong xe đã là tốt lắm rồi, còn muốn vào phòng ngủ, thật đúng là nằm mơ.

Nghĩ vậy liềng kéo rèm cửa sổ lên, tùy ý nhìn chiếc xe ở phía dưới, anh trở về phòng mở máy tính ra, tiếp tục hoàn thành công việc vừa rồi.

Chờ đến khi làm xong việc, ngẩng đầu nhìn giờ đã là nửa đêm, anh mệt mỏi xoa trán, bỗng nhiên nhớ tới phía dưới còn có một người nữa thì lại nhíu mày, cuối cùng vẫn gọi điện thoại cho Lam Thiên Hề.

"Thiên Hề, bạn em đang ở chỗ của anh, em nhanh đến đưa cô ấy về đi."

"Bạn sao? Vũ nhi? Anh, hai người thật sự quen nhau ư, vậy thì em an tâm rồi, Tình Nhi tìm khắp nơi sắp điên rồi, ai nha, anh, có phải vừa rồi anh gọi điện cho em không, di động của em không gọi được, được rồi, không nói với anh nữa, Vũ nhi đã không sao rồi, em còn có chút việc, hôm nay làm phiền anh đưa cô ấy về nhà." Lam Thiên Hề hùng hổ nói xong, nhanh chóng cúp máy.

Ngắt máy xong Lam Thiên Hề thè lưỡi, nhìn thoáng qua Mộ Túy Tinh bên cạnh: "Thật ra tớ cảm thấy Vũ nhi và anh tớ rất xứng đôi, tuy rằng anh tớ không phải là người cậu nói, nhưng cũng rất giống mà, Vũ nhi nghĩ thoáng một chút là được." Lam Thiên Hề vô lương tâm đã chuẩn bị bán anh trai của mình.

Vừa rồi Vũ kia không nói tiếng nào đã bỏ đi, khiến Lam Thiên Hề rất lo lắng, lúc trở về thì biết được Vũ nhi vẫn chưa về nhà, dưới sự bức cung của cô, rốt cục Mộ Túy Tinh cũng khai ra hết mọi chuyện.

Đối với câu chuyện của bọn họ Lam Thiên Hề cảm thấy rất ngạc nhiên, xuyên qua thời không sao? Đây là điều mà từ trước đến giờ cô chưa từng nghĩ tới, không ngờ Vũ nhi lại tìm được tình yêu của đời mình ở thời đại đó, chỉ tiếc...

Lúc đó Lam Thiên Hề kích động thiếu chút nữa hét lên một câu: "Nếu tớ cũng đến đó thì tốt rồi!"

Cho nên cô cố ý nói như vậy, mục đích chính là tác hợp anh của mình với Vũ nhi, tuy rằng anh không phải là người Vũ nhi yêu, nhưng bộ dạng giống

nhau như vậy sao có thể chỉ là trùng hợp được, nghe xong câu chuyện đó, cô cũng thấy đau lòng giùm Vũ nhi, bây giờ, cô chỉ muốn Vũ nhi nhanh chóng thoát khỏi sự đau khổ đó.

Mà bên kia, Lam Hạo Thần nhìn thấy điện thoại bị ngắt ngang, mày nhíu chặt lại, có chuyện gì xảy ra với Thiên Hề vậy, trước kia đều không như vậy, hôm nay bị làm sao vậy?

Lập tức nghĩ đến cô gái phiền phức ở dưới lầu, anh không kiên nhẫn nhíu mày, đứng dậy chuẩn bị đi xuống xem thử, nếu cô ta mà chết ở ngoài kia thì không phải cô em gái của anh sẽ mắng chửi anh đến chết sao!

Nhưng mà thật sự chỉ vì nguyên nhân này thôi sao?

Đi xuống phía dưới, bốn phía im ắng, không có âm thanh gì cả, xe vẫn như lúc anh rời đi, có vẻ không có chuyện gì xảy ra.

Lam Hạo Thần nhẹ nhàng thở một hơi, dù sao anh làm việc quên mất thời gian, cô đã ở trong đó mấy tiếng rồi, cũng may là không sao.

Nhưng sau khi mở cửa xe ra, cảnh tượng bên trong lại làm Lam Hạo Thần nhăn mày lại. Bạch Vũ Mộng cuộn mình ngồi ở ghế trước, mắt khép chặt lại, diện mạo giống như còn chưa hoàn toàn tỉnh lại, trên trán đầy mồ hôi, miệng còn không ngừng lẩm bẩm.

"Thần... Đừng đi được không... Đừng rời khỏi ta, Thần..." Mỗi một lời nói vô nghĩa lọt vào tai Lam Hạo Thần, làm cho anh cảm thấy rất khó chịu, nhưng lại không biết nguyên nhân là gì.

"Này, cô nhanh tỉnh táo lại đi!" Lam Hạo Thần nhẹ nhàng vỗ vào vai Bạch Vũ Mộng, muốn đánh thức cô khỏi giấc mơ, nhưng Bạch Vũ Mộng lại vẫn đau khổ cuộn mình lại như cũ.

Lam Hạo Thần hung hăng nắm thật chặt tay, sau đó cảm tức ôm lấy cô đi vào trong nhà trọ.

Trở về phòng, Lam Hạo Thần không biết nên làm thế nào mới tốt, nhìn cô như bây giờ, nếu không cho cô ngủ trên giường, có phải là quá bất nhân không, nhưng anh lại không muốn cho người khác chạm vào đồ của mình.

Quên đi, chờ khi cô đi rồi mua một bộ mới là được, Lam Hạo Thần tự an ủi mình như vậy, ôm Bạch Vũ Mộng lên giường, đắp chăn cho cô rồi chuẩn bị rời đi.

Ai ngờ cô nắm chặt lấy quần áo của anh, làm thế nào cũng không chịu buông tay, Lam Hạo Thần dùng sức muốn gỡ tay cô ra nhưng cô lại vẫn nắm chặt lấy anh không chịu buông.

Lam Hạo Thần thật sự tức giận, anh chưa từng gặp tình huống khó như vậy, muốn thô lỗ đẩy tay cô ra, nhưng thấy cô trong lúc ngủ mơ vẫn gọi tên "Thần" thì anh không thể nào ra tay được.

Lam Hạo Thần cứ ngồi như vậy, lẳng lặng nhìn cô, nghe cô nói: "Thần, chàng trở về được không, Mộng Nhi rất nhớ chàng... Thần, chàng không cần ta nữa sao, không cần Mộng Nhi của chàng nữa sao..."

Bạn đang đọc truyện *Ma Y Độc Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 140: Quan tâm

Edit: susublu

Lam Hạo Thần mím chặt môi, lập tức liếc mắt sang chỗ khác, quay đầu nhìn bầu trời đêm ngoài cửa sổ, Rõng tuếch... như vậy, như là bị mất cái gì đó, là... Ánh trăng sao?

Đêm nay, không có trăng...

Cô như cảm nhận được sự thỏa hiệp của Lam Hạo Thần, dần dần không nói mê nữa, yên tĩnh nằm ở đó, trông tốt đẹp biết bao, làm cho người ta không nhẫn tâm phá giấc ngủ của nàng.

Buổi sáng tỉnh lại, cảm giác được trong lòng ấm áp, Bạch Vũ Mộng khẽ mỉm cười, cọ cọ vào người theo quán tính, mới chạm rồi mở mắt.

Lam Hạo Thần không ngủ một đêm, lúc này cảm nhận được động tác của Bạch Vũ Mộng thì cơ thể cứng đờ, cô có cảm xúc kỳ lạ khó hiểu, nhưng lại nhanh chóng biến mất, tựa như chưa từng xuất hiện vậy.

Bạch Vũ Mộng nhìn người trước mắt còn mình thì lại đang ôm cánh tay anh, nhìn cách bài trí chung quanh, đầu óc lập tức tỉnh táo lại, buông tay ra, phức tạp nhìn người đàn ông trước mắt.

Lam Hạo Thần xoa cánh tay bị ôm đau nhức, sớm cũng đã bị tê mất cảm giác, Bạch Vũ Mộng thấy có lỗi nhũn mày, mở miệng nói: "Sao tôi lại ở đây?"

Lam Hạo Thần lạnh lùng hừ một tiếng: "Cô nói thử xem, tôi có lòng tốt đưa cô về, cô còn không thèm nói nhà mình ở đâu, miệng thì không ngừng kêu "Thần", lại còn nắm chặt lấy tay tôi, cô nói thử xem sao cô lại khó chiều như vậy chứ!"

Bạch Vũ Mộng nhất thời lúng túng, cô biết, người này không phải là Thần, nhưng cô lại nhìn không được muốn thân thiết, cô cứ như vậy ngủ cả đêm không hề phòng bị.

Từ sau khi Lam Hạo Thần đi, cô không còn ngủ an ổn như đêm qua nữa, lần nào cũng tỉnh giấc giữa đêm khuya, bên người lại không có một bóng người, dĩ nhiên, dĩ nhiên chỉ có cái giường lạnh và cái chăn.

Mỗi lần tỉnh lại, cô đều không lại được nữa, cứ lẳng lặng co ro trong góc, nhớ lại từng cảnh tượng trước kia, sau đó lại nhìn không được nở nụ cười, sáng hôm sau lại bắt đầu một ngày mới.

Nhưng vì đứa nhỏ, nàng vẫn rất yêu quý bản thân, nhưng lại không nén được bi thương, nàng luôn nhìn không được tự hỏi bản thân, nếu về sau đứa nhỏ biết từ khi mình sinh ra đã không có cha thì sẽ thế nào?

Bây giờ cô ngủ ở chỗ này của anh ta lại có cảm giác an ổn lâu lắm rồi chưa có, điều này khiến cô cười khổ lắc đầu.

Lam Hạo Thần thấy cô như vậy, lại nghĩ tới vẻ tuyệt vọng lúc ban đầu khi gặp cô, không biết vì sao, ngực lại vô cùng đau đớn, nhìn không được vươn tay che kín ngực.

"Thật xin lỗi, gây phiền phức cho anh rồi, có lẽ là mấy ngày nay tôi quá mệt, anh, không sao chứ..." Bạch Vũ Mộng dè dặt cẩn thận mở miệng, nhìn chăm chăm người này, cô nhìn không được muốn khóc.

"Ừ, hiện tại cô tỉnh rồi thì đi đi!" Lam Hạo Thần không muốn nhiều lời, không biết vì sao anh lại có cảm giác như vậy, nhưng lúc này anh rất muốn trốn khỏi chỗ này, rất muốn rất muốn...

Bạch Vũ Mộng cup mắt, lông mi dài rũ xuống sau đó cười chế giễu, anh, rốt cục không phải là Thần, cô cần gì phải chấp nhất như vậy?

"Thật xin lỗi, tôi đi lần." Bạch Vũ Mộng nói xong liền gắng gượng đứng lên, chân trần bước đi trên sàn nhà, xoay người đi đến phòng tắm rửa mặt.

Bạch Vũ Mộng chỉ súc miệng đơn giản, dù sao đây là nhà của người khác, cô không có đồ dùng, hơn nữa vốn là do mình không đúng, sao có thể yêu cầu anh giúp đỡ được?

Trở lại phòng, Bạch Vũ Mộng cảm lấy áo khoác, lại ngoài ý muốn phát hiện bữa sáng và một tờ giấy ghi chú đặt ở đầu giường.

"Ăn điểm tâm, đi giày vào, tuy rằng hôm nay không lạnh, nhưng cũng không thể đi chân trần, dù sao cô cũng là bạn của Thiên Hề, bác đãi cô thì không thể trả lời nó được."

Bạch Vũ Mộng nhẹ nhàng nở nụ cười, sao cô có thể không biết anh đang cố gắng giải thích, cô chỉ để ý hai câu nói lúc trước, người đàn ông giống Thần này lại đang quan tâm cô.

Có phải anh là Thần của mình không, chỉ là vì bây giờ anh không nhớ gì cả mà thôi, có lẽ có một ngày anh sẽ lại là Thần của cô, sau đó dịu dàng yêu chiều nhìn cô đúng không?

Bạch Vũ Mộng nghĩ, tâm trạng càng lúc càng kích động, nhưng mà cô không dám đoán tiếp nữa, dù sao hi vọng càng nhiều sẽ thất vọng càng lớn, nhưng chỉ cần có một chút hi vọng, cô sẽ không buông tay nữa.

Vội vàng ăn sáng xong rồi cũng ghi vào tờ giấy ghi chú hai chữ: "Cảm ơn!"

Trở lại nhà họ Bạch, ba đã đi làm, mẹ và anh hai cũng không ở nhà, chỉ có Bạch lão gia ngồi trên sofa, bắt chéo chân nhìn TV.

Nhìn thấy Bạch Vũ Mộng trở về, Bạch lão gia vui mừng đi tới: "Vũ nhi, sao đêm qua không về nhà?" Tuy là hỏi như thế, nhưng mắt lại có chút lo lắng.

Bạch Vũ Mộng bất đắc dĩ bĩu môi: "Ông nội, hôm qua con ngủ ở nhà Thiên Thiên, vì trời quá muộn nên con sợ trở về sẽ làm phiền mọi người ngủ cho nên mới không trở về." Bạch Vũ Mộng nói dối, cô cũng không muốn để người nhà mình hiểu lầm.

"A..." Bạch lão gia kéo dài giọng, nhìn Bạch Vũ Mộng thật sâu, Bạch Vũ Mộng bị nhìn đến mức cả người đều lạnh lẽo, nhanh chóng lấy có lên lau thay quần áo.

Thay xong quần áo, Bạch Vũ Mộng ngồi ở trước gương, ngơ ngác nhìn bản thân, dĩ nhiên cô còn nhớ rõ trước kia Lam Hạo Thần yêu chiều đứng sau lưng cô, búi tóc, vẽ lông mày cho cô, nhưng bây giờ thì không còn gì cả...

"Tiểu thư, dưới lầu có người tên Tôn Hình tìm cô, cô có muốn gặp không?" Bạch Vũ Mộng đang suy nghĩ thì bị giọng người ngoài cửa cắt ngang, nhàn nhạt nhíu mày.

"Ông nội đồng ý rồi sao?" Bạch Vũ Mộng hỏi, cô không ngờ là ông nội lại dễ dàng để Tôn Hinh vào nhà như vậy, dù sao sau khi biết sự thật thì mọi người đều rất hận Tôn Hinh.

"Dạ, lão gia nói để cô tự quyết định." Người hầu lại mở miệng.

Bạch Vũ Mộng thở dài, đứng dậy đi ra ngoài, đi gặp một lần cũng tốt, coi như hiểu rõ chuyện này, thật ra nỗi hận lúc trước đã sớm mất rồi, hiện tại chẳng qua Tôn Hinh chỉ là một người xa lạ thôi.

Có lẽ lúc trước cô cũng không quá thích anh ta, chẳng qua là ý lại, không thể nào chấp nhận sự phản bội như vậy mà thôi, rất nhiều thứ cô đã sớm bỏ qua hết rồi.

Tôn Hinh ngồi trong phòng khách, nhìn thấy Bạch Vũ Mộng đi xuống thì lập tức đứng lên: "Vũ nhi, hôm nay anh tới là..."

"Anh không cần phải nói nữa, ta đã tha thứ cho anh, thù hận gia tộc không thể không báo, nếu như tôi là anh thì tôi cũng sẽ làm như vậy, nhưng mà sẽ không cực đoan như anh." Bạch Vũ Mộng nhàn nhạt ngắt lời Tôn Hinh.

"Vũ nhi, anh biết sai rồi, anh phát hiện, thật ra anh đã yêu em, em cho anh một cơ hội nữa đi, chúng ta bắt đầu lại một lần nữa được không?" Tôn Hinh khẩn cầu nhìn Bạch Vũ Mộng.

Bạch Vũ Mộng lắc đầu: "Tôi không muốn đặt một quả bom hẹn giờ bên cạnh, hưởng hờ, tôi đã sớm không còn yêu anh nữa, ngay cả bạn bè chúng ta cũng không phải, anh vẫn nên đi đi!"

Bạn đang đọc truyện *Ma Y Độc Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 141: Se tơ hồng

Edit: susublu

Biểu cảm của Tôn Hinh đột nhiên trở nên dữ tợn: "Có phải em đã yêu người khác rồi không, lúc trước em yêu anh như vậy, sao có thể nói quên liền quên được!"

Bạch Vũ Mộng nhíu mi không kiên nhẫn: "Cho dù tôi yêu người khác thì thế nào, anh không có quyền hỏi tôi!" Nói xong liền chuẩn bị rời đi.

Tôn Hinh đột nhiên tiến lên một bước, bắt lấy tay Bạch Vũ Mộng, Bạch Vũ Mộng không có phòng bị, muốn đẩy anh ra nhưng không đẩy được.

"Là người nào, anh đi giết hắn, có phải chỉ cần tên đó chết thì em sẽ quay lại với anh đúng không?" Tôn Hinh bỗng nhiên cười nói, trong mắt đầy vẻ điên cuồng.

Bạch Vũ Mộng dùng sức giãy dụa, đột nhiên cổ tay bị buông ra, Bạch Vũ Mộng cũng tránh được, xoa cổ tay bị bầm tím, ngẩng đầu nhìn lên.

Không ngờ lại nhìn thấy khuôn mặt âm trầm của Lam Hạo Thần, Bạch Vũ Mộng có chút kinh ngạc, sao hắn lại ở chỗ này, nhưng nhìn thấy anh ra tay giúp cô thì cô lại thấy rất vui vẻ, anh và Thần càng lúc càng giống nhau!

"Anh là ai, mau thả tôi ra!" Tôn Hinh tức giận quát, rồi lập tức nghĩ tới cái gì đó, hung tợn trừng mắt nhìn Bạch Vũ Mộng: "Có phải là người này không, không phải là chỉ có vẻ bề ngoài thôi sao, rốt cục em thích cái gì của anh ta?"

Bạch Vũ Mộng khó thở, không kiên nhẫn hét lên một câu: "Đúng vậy, tôi thích anh ấy, thế nào, hiện tại anh biết rồi đó, anh ấy là người anh không thể trêu chọc đâu, sau này tôi hi vọng anh đừng xuất hiện trong cuộc sống của tôi nữa."

Nói xong Bạch Vũ Mộng cũng ngắt ngang cả người, sao có thể nói ra những lời như vậy, nhưng cô cũng đã nói ra khỏi miệng rồi, không thể thu hồi nữa, diexndaffinleequyssdoon nghĩ vậy lại nhìn thoáng qua Lam Hạo Thần, thấy sắc mặt anh dịu đi rất nhiều, cô bị hoa mắt sao?

Tôn Hinh không dám tin, đột nhiên trong mắt đầy sự oán hận: "Bạch Vũ Mộng, tôi sẽ khiến cho cô phải hối hận, tôi nhất định sẽ khiến cho cô đến cầu xin tôi yêu cô!"

Bạch Vũ Mộng cười chế giễu, nhìn bóng lưng Tôn Hinh dần đi xa, chau mày lại, không biết đang nghĩ cái gì.

"Sao cô lại ở đây, còn có anh ta..." Lúc này Bạch Vũ Mộng mới chú ý đến bên cạnh còn có một người, cảm thấy xấu hổ cười cười, không biết nên mở miệng thế nào.

Sau đó cô tròn trĩnh mắt: "Đây là nhà tôi, sao anh lại đến đây?"

"Là Bạch lão gia kêu tôi tới, nhà cô sao? Không ngờ cô lại là tiểu thư của nhà họ Bạch, sớm biết vậy tôi đã chờ cô về đây rồi, làm ô nhiễm phòng của tôi." Nói xong liền xoay người đi lên lầu, khoe miệng cũng hơi nhếch lên.

Bạch Vũ Mộng vô tội bĩu môi, hừ, cũng không phải tôi kêu anh đưa tôi về, sau đó nghĩ tới cái gì đó lại nhẹ nhàng cười, hi vọng anh thật sự là Thần của tôi...

Đi đến phòng làm việc, Bạch lão gia đã chờ ở đó, mà cảnh tượng dưới lầu ông cũng đã nhìn thấy hết. Giờ phút này đang cười tủm tỉm nhìn Lam Hạo Thần.

"Ông nội Bạch, ông tìm cháu đến có chuyện gì không?" Lam Hạo Thần không khách sáo ngồi xuống bên cạnh, hỏi.

"Thật ra cũng không có chuyện gì, Hạo Thần, con xem con cũng đã lớn như vậy rồi, cháu gái của ông cũng khá đẹp, không bằng hai đứa ở chung thử xem?" Bạch lão gia vội vàng tìm chồng cho cháu gái.

Suýt nữa thì Lam Hạo Thần đã phun hết trà trong miệng ra, không ngờ ông nội lại se tơ hồng cho anh, tuy rằng anh không chán ghét cô gái dưới lầu nhưng cũng không có ý định kết hôn.

"Ông nội Bạch, chuyện này nên từ từ, cháu còn có chuyện nên đi trước đây." Nói xong liền đi ra ngoài, nhưng nhìn bóng lưng của anh thì giống như đang chạy trốn chết.

Phía sau Bạch lão gia cười híp mắt nhìn Lam Hạo Thần, trong mắt đầy mưu kế, cấp tốc tính toán xem nên làm thế nào mới lấy được đứa cháu rể này, ông thấy hai đứa cháu này thật sự rất xứng đôi.

Bạch Vũ Mộng về tới phòng, nghĩ lại chuyện lúc nãy, lấy di động ra gọi cho Mộ Túy Tinh, Mộ Túy Tinh nhanh chóng đi qua.

"Vũ nhi, cậu tìm tớ có chuyện gì, sao lại lo lắng như vậy?" Mộ Túy Tinh uống một ngụm trà, nhíu mày hỏi Bạch Vũ Mộng.

"À... Cậu nói xem, rốt cục Lam Hạo Thần kia có phải là hán hay không, tớ luôn cảm thấy anh ta cho tớ một cảm giác rất quen thuộc, nhưng anh ta lại không nhớ ra gì cả." Bạch Vũ Mộng nhíu mày, suy nghĩ một chút rồi mới mở miệng.

Mộ Túy Tinh thu hồi vẻ ngạc nhiên, cũng nghiêm túc nói: "Tớ cảm thấy rất có khả năng, đáng tiếc năng lực tiên đoán của tớ không có tác dụng với hai người, nếu không cũng không cần rối rắm như vậy."

"Vậy phải làm thế nào mới được đây, nếu đúng vậy thì sẽ rất tốt, nhưng lỡ không phải thì sẽ rất rắc rối!" Bạch Vũ Mộng thờ dãi.

"Mặc kệ có phải hay không, cứ thử ở chung trước đi, nếu anh ta là Lam Hạo Thần thì nhất cử nhất động sẽ đều hiện điều đó, hơn nữa, cũng không phải là không có khả năng, dù sao lúc trước Thiên Sơn lão nhân đưa hán đi có lẽ đã cho hán cơ hội sống lại."

"Ai, nếu như không phải, để Thần biết tớ thân thiết với một người đàn ông có bộ dáng giống chàng thì không chừng sẽ tức giận!" Bạch Vũ Mộng ní non, trong mắt lại chứa đựng sự nhớ nhung.

Mộ Túy Tinh than nhẹ một tiếng, không nói chuyện nữa, lẳng lặng nhìn cô chìm vào hồi ức, mấy ngày nay cô đều nghĩ cách, nhưng vẫn không có gì tiến triển.

Vài ngày sau, nhà họ Bạch cử hành một buổi tiệc vì Bạch Vũ Mộng, Bạch Vũ Mộng cố gắng nhẫn nhịn không cần, nhưng vẫn không lay chuyển được bọn họ nên cũng bất đắc dĩ đồng ý.

Hôm nay, Bạch Vũ Mộng xuất hiện trước mắt mọi người, cô gái tài năng tuyệt sắc ngày nào đã trở về, khiến bao nhiêu người kinh ngạc, đứng ngồi không yên.

Bạch Vũ Mộng bất đắc dĩ ngồi ở trong phòng, đợi đến lúc đi xuống lầu, cô có chút buồn bực, diện mạo của cô không muốn bại lộ nhanh như vậy, nếu có một ngày, cô... rời khỏi đây thì không biết sẽ gây ra sóng to gió lớn thế nào nữa.

Đi xuống lầu, quan khách đều đã đến gần như đông đủ, tất cả đều là phu nhân, thanh niên nam nữ nổi tiếng, Bạch Vũ Mộng bỗng nhiên nghĩ tới buổi yến hội trong Hoàng cung, nghĩ tới Lam Hạo Thần, khoe miệng nhẹ nhàng nở nụ cười.

Nhưng cô không biết nụ cười này đã mê hoặc bao nhiêu người, Bạch Vũ Mộng không thêm quan tâm đến mấy ánh mắt nóng bỏng kia, trái lại tự đi tới bên cạnh Bạch lão gia, đứng im lặng không nói chuyện.

"Bạch tiểu thư thật sự xinh đẹp, có thể mạo phép mời cô nhảy một điệu không?" Một người đàn ông tướng mạo tuấn tú đi tới, lễ phép mở miệng.

"Thật xin lỗi, tạm thời tôi không muốn khiêu vũ." Bạch Vũ Mộng lạnh lùng đáp lại, hiện tại cô lại trở nên lạnh lùng như trước, một Bạch Vũ Mộng không có tình người, người đàn ông có thể làm cho cô cười đã không còn...

Qua nhiều năm như vậy, Bạch Vũ Mộng rất ít khi xuất hiện trước mắt người ngoài, bên ngoài đồn đãi cô rất ly kỳ, còn cô lại chỉ nghĩ cách làm cho xong nhiệm vụ rồi sau đó... kết hôn với Tôn Hình.

Nhưng tất cả đã sớm thay đổi rồi, bây giờ cô quen thuộc lại xa lạ, ở thế giới này, cô chỉ có thể bước từng bước về phía trước, mãi mãi không ngừng lại.

được.

Bạn đang đọc truyện *Ma Y Độc Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 142: Nam Cung Vô Trần

Edit: susubluu

Từ chối tất cả những người đến mời cô khiêu vũ, Bạch Vũ Mộng phiền chán nhũu mi, mẹ cô, Thạch Từ Ngâm đứng bên cạnh cũng nhận ra Bạch Vũ Mộng không còn kiên nhẫn, nhẹ nhàng cầm tay cô cười an ủi.

Bạch Vũ Mộng quay đầu, vốn định đi lên lầu, khi nhìn thấy người đang đi vào cửa thì đột nhiên đứng khựng lại, người đi vào chính là Lam Hạo Thần.

Nhưng mà phía sau còn có Tôn Hinh, người mà Bạch Vũ Mộng không muốn nhìn thấy nhất. Cô hơi nheo hai mắt lại. Hình như cô không có mời Tôn Hinh.

Lam Hạo Thần cảm nhận được gì đó, nhìn qua bên này, Bạch Vũ Mộng khẽ gạt đầu rồi lập tức nhìn qua chỗ khác, hai người bọn họ sao có thể cùng đến đây được.

Rốt cục Lam Thiên Hề cũng đi tới theo anh trai của mình, vừa thấy Bạch Vũ Mộng thì liền đi tới gần, nhẹ nhàng mở miệng: "Vũ nhi, tớ tới trễ."

Bạch Vũ Mộng nhẹ nhàng lắc đầu, mắt luôn nhìn về phía hai người Lam Hạo Thần, cau mày: "Thiên Thiên, sao anh cậu lại có thể đến cùng tên đó được?"

"Nói đến chuyện này tớ còn thấy tức, gặp được anh ta ở bên ngoài." Lam Thiên Hề thở phì phò mở miệng nói, "Là anh tớ muốn đi vào với tên đó, không biết đang suy nghĩ cái gì nữa?"

"Vậy sao?" Bạch Vũ Mộng khẽ nhếch mi, là Lam Hạo Thần nói muốn đi vào với anh ta sao, anh có ý gì đây, đang suy nghĩ thì hai người kia đã đi qua đám người đến đây.

"Vũ nhi." Tôn Hinh nho nhả nở nụ cười, hoàn toàn không còn vẻ mặt hung tợn của ngày đó nữa, giống như chuyện kia chưa từng xảy ra vậy, Bạch Vũ Mộng nhũu mày, diexxndaanfleequysdoon càng lúc cô càng không nhìn thấu anh ta.

Lam Hạo Thần không nói gì mà chỉ đứng im như vậy, nhưng khí thế tỏa ra lại ảnh hưởng đến rất nhiều người, Bạch lão gia cười híp mắt đi tới vỗ vai Lam Hạo Thần.

"Hạo Thần, ông còn tưởng rằng cháu không tới chứ, làm hại ông đau lòng một lúc!"

"Tất nhiên là cháu không nỡ làm cho ông đau lòng, nhìn ông lớn tuổi thế này rồi lỡ xảy ra chuyện thì cháu khó mà thoát tội." Lam Hạo Thần cười nhẹ.

Bạch lão gia co rút khóe miệng, sắc mặt Bạch Vũ Mộng có chút khó xem, phúc hắc độc miệng như vậy thật giống Thần, nhưng mà không biết rốt cục anh có phải là hán không, cô muốn biết nhanh một chút, cô thật sự rất mệt...

Lúc này, Bạch Mộ Thanh dẫn vài người đi về phía này, sắc mặt người đàn ông phía sau nhàn nhạt, nhìn không chớp mắt, ở cái nơi phồn hoa này thật sự khiến Bạch Vũ Mộng nhìn thêm vài lần.

"Vũ nhi, giới thiệu cho con một chút, đây là con trai nhà Nam Cung, gia đình có quan hệ thân thiết lâu đời với nhà chúng ta, Nam Cung Vô Trần." Bạch Mộ Thanh chỉ vào người đàn ông lạnh nhạt mở miệng nói.

Bạch Vũ Mộng nhẹ nhàng nhũu mày, anh ta không giống người thường, sống ở thế tục mà lại có khí chất lạnh nhạt thoải mái như vậy, nghĩ vậy cô cũng nhẹ gạt đầu.

Hình như anh cũng hơi kinh ngạc khi nhìn thấy cô, lập tức gạt đầu, khóe miệng cũng nhếch lên khó phát hiện.

"Mấy năm nay đứa nhỏ này đều không ở nhà mà là sống độc lập ở ngoài, gần đây mới trở về, hai đứa ở chung cho tốt." Bạch Mộ Thanh nói thêm một câu, có vẻ là muốn bọn họ bồi dưỡng tình cảm.

Bạch Vũ Mộng nhin cảm giác xúc động, là do cô tỉnh lại nên đã kích thích bọn họ sao, sao ai cũng vội vã tìm người se duyên cho cô vậy.

Tuy rằng anh ta rất tốt nhưng lại không phải người cô muốn, nhưng dù sao cũng đã thân nhau mấy đời nên cấp bậc lễ nghĩa vẫn phải có.

"Sớm đã nghe nói về cô, Bạch Vũ Mộng!" Ngay khi Bạch Vũ Mộng thờ dài thì Nam Cung Vô Trần lại mở miệng trước khiến Bạch Vũ Mộng nhảy

dựng

Cô lập tức phản ứng lại: "Nhưng tôi không có nghe nói về anh..." Bạch Vũ Mộng vừa nói ra liền hối hận, sao cô lại có thể nói ra lời như vậy, hy vọng anh ta không tức giận.

Ai biết anh chẳng những không tức giận mà còn nhẹ nhàng nở nụ cười, Bạch Vũ Mộng sững sờ, nụ cười làm tan chảy băng tuyết, đúng là làm cho tâm trạng đề nén lâu ngày của cô có chút thoải mái.

Tâm trạng tốt lên không ít, Bạch Vũ Mộng cũng nhếch môi cười, đây là nụ cười hiếm hoi trong mấy ngày nay của cô, dù cô luôn cười nhưng tất cả mọi người đều có thể nhìn ra dưới nụ cười đó là sự bi thương, bây giờ cuối cùng cô cũng có thể cười thoải mái một lần.

Lam Hạo Thần tựa vào tường, đang đưa ly rượu trong tay, ánh mắt nhìn hai người đang nói nói cười cười cách đó không xa, hình như cho tới bây giờ cô chưa từng vui vẻ như vậy.

Nghĩ đến đây, Lam Hạo Thần phiền chán nhăn mày lại, nhẹ nhàng cup mắt xuống, dĩ nhiên không muốn nhìn cảnh tượng chói mắt đó nữa, uống cạn ly rượu, xoay người đi ra ngoài.

Thật ra anh cũng không biết hôm nay mình bị làm sao mà lại tới nơi này, rõ ràng có một buổi hội nghị quan trọng vậy mà lại bỏ bê để chạy đến đây, nhưng không ngờ tới đây lại làm anh phiền chán như vậy.

"Thế nào, đường đường là Lam đại tổng giám đốc cũng vì tình mà bị thương tích, tôi biết ngay cô ta không thật sự thích anh." Lam Hạo Thần mới vừa đi đến vườn hoa thì phía sau lại vang lên một giọng nói chế giễu.

"Nhìn tôi rất giống khổ vì tình sao? Tôi thấy anh vẫn nên quản bản thân mình cho tốt đi, đừng có mặt dày mà mò tới hoài." Lam Hạo Thần cười một tiếng, không chút khách sáo phản bác.

Sắc mặt Tôn Hình vận vẹo, nhưng cũng nhanh chóng khôi phục lại vẻ bình thường: "Lam Hạo Thần, tôi khuyên anh nên cách xa cô ta một chút nếu không đến lúc đó rơi vào kết cục giống như tôi thì đừng trách tôi không nhắc nhở." Tôn Hình nói xong liền cảm giận bỏ đi.

Lam Hạo Thần còn muốn nói cái gì nữa nhưng nhìn thấy hai người đi ra khỏi cửa thì lại nuốt hết mọi lời nói vào trong, khôi phục vẻ mặt lạnh như băng, nhìn chằm chằm bọn họ.

"Lam Hạo Thần!" Bạch Vũ Mộng nhìn thấy Lam Hạo Thần thì có chút kinh ngạc, đi đến trước mặt anh cùng với Nam Cung Vô Trần.

"Sao anh lại ở đây?" Bạch Vũ Mộng nhìn Lam Hạo Thần, hơi nhíu mày, sao cô lại cảm thấy anh đang tức giận, nhưng vì sao hay là do cô đa tâm?

"Tàn bộ." Lam Hạo Thần lạnh lùng lườm Bạch Vũ Mộng một cái, nói ra hai chữ rồi liền bỏ đi, từ đầu đến cuối cũng không thèm nhìn thẳng vào cô.

"Thật là khó hiểu." Bạch Vũ Mộng buồn bực bĩu môi, Lam Hạo Thần còn chưa đi xa nghe cô nói như thế thì lạnh lùng nhếch môi cười một tiếng, rồi bước nhanh hơn.

Đợi đến khi Bạch Vũ Mộng trở lại đại sảnh đã không còn thấy Lam Hạo Thần đâu, Bạch Vũ Mộng đi đến bên cạnh Lam Thiên Hề nghi hoặc mở miệng: "Thiên Thiên, anh cậu đâu?"

"A, anh ấy nói có chuyện rất quan trọng nên đã sớm đi rồi." Lam Thiên Hề nở nụ cười, "Hi hi, Vũ nhi, sao vậy, có chuyện gì sao, tớ thấy lúc anh ấy đi hình như rất tức giận."

"Tức giận?" Bạch Vũ Mộng hơi nhíu mày, Lam Hạo Thần tức giận sao? Hình như cô không có chọc tới anh mà, ừ, chắc là không có, vốn đang muốn xem thử rốt cục anh có phải là Thần không nhưng bây giờ không có cơ hội rồi.

"Vũ nhi, cháu và Hạo Thần cãi nhau sao, ông cảm thấy sắc mặt thằng bé không được tốt lắm." Bạch lão gia cũng thần bí đi qua, vẻ mặt đầy hứng thú.

Bạn đang đọc truyện *Ma Y Độc Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 143: Té xỉu

Edit: susubluu

Bạch Vũ Mộng không nói gì bĩu môi, nhìn thoáng qua Nam Cung Vô Trần còn đang đứng bên cạnh: "Vô Trần, tôi nghĩ có lẽ tạm thời anh không gặp được rồi, để lần sau đi."

"Ừ, tôi không sao." Nam Cung Vô Trần cười lắc đầu.

Mặt Lam Thiên Hề đầy địch ý nhìn Nam Cung Vô Trần, kéo Bạch Vũ Mộng đến bên cạnh: "Vũ nhi, đừng đứng gần người ta quá, tớ vừa nhìn đã biết không phải người tốt, nhất định anh hại vì cái tên này mới tức giận."

Bạch Vũ Mộng trợn trừng mắt: "Thiên Thiên, sao cậu biết người ta phải người tốt, còn nữa, Lam Hạo Thần tức giận... Là vì anh ấy sao?"

Lam Thiên Hề phồng má, sau đó mới mở miệng: "Vũ nhi, có phải anh tớ rất giống cái tên Thần kia không, vậy cậu còn không tranh thủ tiếp cận đi, sao có thể đi cùng một tên đàn ông khác!"

Tranh thủ tiếp cận sao? Cũng thật tùy tiện, Bạch Vũ Mộng co rút khóe miệng, không muốn nói gì nữa, xoay người nói với Nam Cung Vô Trần vài câu rồi rời đi.

Thật ra cô cảm thấy Nam Cung Vô Trần là một người bạn rất tốt, cảm giác này không giống tình cảm nam nữ, không biết vì sao cô lại cảm thấy lúc ở chung với anh rất tự nhiên, không có cảm giác ngọt ngào như lúc ở với Lam Hạo Thần, mà là một loại ấm áp nhàn nhạt.

Trở lại phòng, Bạch Vũ Mộng ném giày, mệt mỏi tựa vào sofa, lấy di động ra, mới phát hiện có vài tin nhắn của Mộ Túy Tinh.

"Vũ nhi, hôm nay tớ sẽ không tới, tớ có chuyện rất quan trọng muốn xử lý, đúng rồi, tớ đưa số điện thoại của Lam Hạo Thần cho cậu, tự cậu quyết định đi!"

Bạch Vũ Mộng nhẹ nhàng lắc đầu, mắt nhìn dây số điện thoại, nhủ mày, do dự một chút rồi vẫn ấn lưu.

Buông tay ra, đi tắm rửa lúc quay ra nhìn di động bị ném trên sofa, đột nhiên có lòng muốn đùa giỡn, lục lại số điện thoại của anh.

"A lô?" Đầu dây bên kia vang lên một giọng nói lạnh như băng.

"Khụ khụ, em của anh bị bắt cóc, bây giờ anh lập tức mang tiền theo rồi một mình đi đến quán cà phê gần nhà đi." Bạch Vũ Mộng nắm cổ họng, giả bộ nghiêm túc mở miệng.

"Nhảm chán, Bạch Vũ Mộng, cô mấy tuổi rồi!" Đầu dây bên kia vang lên giọng nói nhàn nhạt, dien;daafille3quys*doon cũng không còn lạnh lẽo như vừa rồi, nhưng lại không che giấu được sự tức giận.

Bạch Vũ Mộng xụ mặt xuống: "Sao anh lại biết là tôi?" Chẳng lẽ, anh có số điện thoại của cô?

"Trừ cô ra, tôi không biết ai còn có khả năng chơi cái trò nhảm chán này." Lam Hạo Thần hơi nhếch môi, anh cũng không nghi ngờ vì sao cô lại có số của anh, nhưng bây giờ anh lại không hề muốn nói chuyện với cô, anh cảm thấy anh cần có thời gian để bình tĩnh lại.

Nghĩ vậy, Lam Hạo Thần cấp tốc mở miệng: "Tôi còn có việc, nếu như cô không còn việc gì nữa thì tôi ngắt máy đây!"

"Đợi chút!" Bạch Vũ Mộng nhanh chóng mở miệng, nhưng rồi lại không nói được gì, ngay khi Lam Hạo Thần không còn kiên nhẫn để chờ nữa thì Bạch Vũ Mộng lại do dự mở miệng: "Lam Hạo Thần, anh, có phải anh tức giận đúng không?"

"Tức giận sao?" Lam Hạo Thần cười một tiếng, "Sao tôi lại tức giận, có gì mà tôi phải tức giận, tôi không biết nhà cô có ai hoặc là có chuyện gì đáng để tôi phải tức giận."

Bạch Vũ Mộng ngẩng người, cảm giác thất vọng đầy đáy lòng, cô cho rằng anh sẽ là Thần của cô, nhưng anh không phải, Thần sẽ tức giận, sẽ ghen vì cô, nhưng anh thì lại không.

"Ừ, tôi biết rồi." Bạch Vũ Mộng vô lực nói xong câu cuối cùng, toàn thân như bị rút hết sức sống, Bạch Vũ Mộng vô lực ngã xuống sofa.

Lam Hạo Thần cau mày ngắt điện thoại, giọng điệu vừa rồi của cô có chút kỳ lạ, nhưng anh cần gì phải quan tâm nhiều như vậy, cô đã phá vỡ rất nhiều nguyên tắc của anh rồi, cô và anh chung quy vẫn không thể đi chung một con đường.

Bạch Vũ Mộng thần thờ nhìn chằm chằm trần nhà, Thần, rốt cục chàng đang ở đâu, bây giờ cô rất muốn quay về nơi đó, tuy rằng nơi này có người nhà, nhưng nơi đó cũng có bạn bè của cô.

Hơn nữa, cô nhớ đứa bé, không biết đứa bé có xảy ra chuyện gì hay không, đây là báu vật cuối cùng mà Thần để lại cho cô, bản thân cô nhất định không thể để cho nó xảy ra chuyện.

"Tinh Nhi, cậu có tìm được cách để trở về không, tớ rất muốn quay về." Bạch Vũ Mộng gọi điện thoại cho Mộ Túy Tinh, giọng nói có chút nức nở, nhưng một giọt lệ cũng không có, nước mắt của cô đã sớm cạn khô rồi.

"Vũ nhi, cậu làm sao vậy?" Giọng nói sột ruột của Mộ Túy Tinh vang lên, Bạch Vũ Mộng không có dũng khí nói lại, cô rất mệt, rất muốn ngủ.

Lúc Bạch Vũ Mộng tỉnh lại thì thấy mình đang nằm trong một căn phòng màu trắng đầy mùi thuốc khử trùng, là bệnh viện sao.

Lại là ở bệnh viện, Bạch Vũ Mộng nghĩ, có phải cô đã từng trở về không, nhưng vì sao cô không có chút cảm giác nào vậy?

"Vũ nhi, rốt cục cháu đã tỉnh rồi." Bạch lão gia kích động mở miệng, đôi mắt đục ngầu đầy vẻ vui sướng nhưng lại làm tổn thương Bạch Vũ Mộng, cô lại khiến bọn họ lo lắng.

"Sao cháu lại ở chỗ này?" Bạch Vũ Mộng xoa trán, cố hết sức mở miệng.

"Cháu té xỉu ở trong phòng, nếu không phải là Tình Nhi và Hạo Thần tới tìm cháu thì chúng ta còn không phát hiện ra!" Thạch Tử Ngâm bắt đầu dĩ thờ dài.

Lam Hạo Thần sao? Bạch Vũ Mộng mở mắt nhìn ra ngoài cửa, nhưng lại không nhìn thấy gì cả.

"Vũ nhi, có phải cậu đang tìm Lam Hạo Thần không? Anh ta đã về rồi." Mộ Túy Tình nhìn ra mục đích của Bạch Vũ Mộng, mở miệng nói.

"Ừ, tớ không sao, ba mẹ, ông nội, mọi người về trước đi, để Tình Nhi ở đây với con là được rồi." Bạch Vũ Mộng nhàn nhạt mở miệng, mọi người thấy không lay chuyển được cô nên cũng đành phải rời đi.

"Tình Nhi, sao anh ta lại đi cùng cậu được." Bạch Vũ Mộng thấy bọn họ đều đã đi mới mở miệng hỏi. Không phải là cô không tin bọn họ, mà là cô không muốn để cho bọn họ có thêm phiền phức.

"Ngay từ đầu tớ đã ở cùng với anh ta, bao gồm cả chuyện cậu gọi điện thoại đến, tớ cũng biết, tớ muốn hỏi anh ta một chuyện, xem thử rốt cục có phải anh ta mất trí nhớ hay không."

"VẬY... Có kết quả gì không?" Bạch Vũ Mộng do dự mở miệng.

"Tất cả đều bình thường, anh ta vốn không giống một người mất trí nhớ." Mộ Túy Tình lắc đầu, diện mạo lạnh lùng giọng điệu thất vọng, liếc mắt qua một bên, cô không muốn nhìn thấy ánh mắt thất vọng của Vũ nhi.

"VẬY sao anh ta lại đến cùng cậu." Bạch Vũ Mộng tự giấu mở miệng, đau khổ nhắm hai mắt lại.

"Tớ cũng không biết, lúc đó anh ta nghe thấy tớ vội vã đi tìm cậu, hình như đoán ra được chuyện gì xảy ra cho nên nhất định muốn đi theo tớ."

Bạch Vũ Mộng không nói chuyện nữa, cô biết bản cô đã suy sụp, tuy rằng gần đây sống rất tốt, nhưng cô ăn rất ít lại không nghỉ ngơi cho tốt, còn bị thương quá độ nên mới thành ra như vậy.

Người nhà của cô cũng không hỏi nguyên nhân, chỉ tưởng cô còn chưa quên Tôn Hình, có lẽ cũng đoán được cái gì đó, nhưng vì thấy cô không muốn nói nên cũng không hỏi.

Bạn đang đọc truyện *Ma Y Độc Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 144: Lam Hạo Thần bị bắt cóc

Edit: susublu

Lúc Bạch Vũ Mộng xuất viện đã là mấy ngày sau, lúc đó Nam Cung Vô Trần cũng đến thăm cô, còn Lam Hạo Thần thì không hề đến lần nào cả, điều này khiến Bạch Vũ Mộng tuyệt vọng.

Mà ai ngờ được, ngày xuất viện Tôn Hình lại chờ ở ngoài bệnh viện, thấy Bạch Vũ Mộng đi ra thì nhanh chân bước lại nói: "Anh có lời muốn nói với em, em có thể đi với anh một chút hay không."

Lam Thiên Hề cảnh giác nhìn anh: "Anh muốn làm gì?" Nói xong thì nhìn thoáng qua Mộ Túy Tình, hai người đều rất phòng bị Tôn Hình.

"Tôi không muốn làm gì cả, chỉ có chút lời muốn nói, mấy người không cần đề phòng tôi như vậy, tôi sẽ không làm gì cô ấy hết." Tôn Hình gạt khóe miệng, cứng ngắc mở miệng.

"Có cái gì mà chúng tôi không thể nghe?" Mộ Túy Tình cười chế giễu, mắt nhìn chăm chăm Tôn Hình, không bỏ qua bất cứ động tác nào của anh.

"Tôi chỉ không muốn làm lớn chuyện ra thôi, nếu mấy người đã như vậy thì tôi cũng không ngại nói cho mấy người biết." Nói xong liền đi về phía quán cà phê bên cạnh.

Tìm một góc tương đối khuất trong quán rồi ngồi xuống, Tôn Hình mới chậm rãi mở miệng: "Gần đây tôi nhận được tin, Lam Hạo Thần có thể đã xảy ra chuyện."

"Không thể nào! Anh tôi xảy ra chuyện gì chứ, tốt nhất anh đừng có bịa chuyện, Vũ nhi, đừng tin tưởng anh ta, chúng ta đi thôi!" Lam Thiên Hề tức giận

đứng lên, kéo Bạch Vũ Mộng bỏ đi.

Bạch Vũ Mộng chuẩn bị đi theo Lam Thiên Hề, cô cũng không tin lời của Tôn Hình.

"Vũ nhi, chắc em cũng biết anh làm cái gì, vốn dĩ anh cũng không muốn nói cho em biết, nhưng nhìn thấy em lo lắng sốt ruột cho anh ta thì anh sẽ rất vui vẻ, cho nên anh mới quyết định nói cho em." Tôn Hình ngăn cản Bạch Vũ Mộng.

Quả thật Bạch Vũ Mộng dùng chân lại: "Rất cục anh biết được cái gì?" Tất nhiên Bạch Vũ Mộng biết anh làm cái gì, chút tin tức này đối với anh mà nói chẳng là cái gì cả, cho nên thà rằng cô tin là có, chứ không thể tin là không.

"Thật ra chuyện anh biết cũng không nhiều, chỉ biết vì Lam Hạo Thần xử lý chuyện hắc bang nên bị người ta bắt, bây giờ tính mạng đang bị đe dọa." Tôn Hình vừa lòng cười, tiếp tục nói.

"Làm sao có thể, anh tôi lợi hại như vậy, nhất định là anh gạt người." Lam Thiên Hề không dám tin mở miệng, nhưng giọng nói càng lúc càng nhỏ, cô thật sự không dám chắc, diện mạo của anh ta mấy ngày nay cô cũng không có gặp anh hai.

Bạch Vũ Mộng hí mắt, nhìn chằm chằm Tôn Hình, lập tức cười: "Nói đi, anh muốn trao đổi cái gì?"

Tôn Hình ngăn ra, lập tức nhú mày: "Vũ nhi, em phải biết rằng, những chuyện như vậy, trước kia em luôn là người đầu tiên biết, bây giờ, anh chỉ muốn cho em biết thôi, không nghĩ đến trao đổi điều kiện gì cả, huống hồ, đối với chuyện này anh cũng không có điều tra kỹ, cho nên, chuyện tiếp theo không liên quan đến anh."

"Vậy cảm ơn anh đã cung cấp tin tức này." Bạch Vũ Mộng lạnh lùng mở miệng, nhàn nhạt nhìn qua chỗ khác, kéo Lam Thiên Hề và Mộ Túy Tinh đang ngăn người rời đi.

"Vũ nhi, cậu nói anh tớ có thật sự xảy ra chuyện hay không?" Trên đường đi, Lam Thiên Hề không dám chắc mở miệng, sự hoảng loạn trong mắt cũng đã tiết lộ cảm xúc của cô.

"Không biết, nhưng tin tức của anh ta cung cấp hẳn là sẽ không sai, nhưng mà vì sao anh ta lại nói cho chúng ta biết?" Cô không tin chỉ vì anh ta muốn nhìn thấy bọn họ sốt ruột, Bạch Vũ Mộng neho mắt lại, không biết đang suy nghĩ cái gì.

"Thiên Thiên, cậu bình tĩnh một chút, anh cậu ca lợi hại như vậy, sẽ không sao đâu, trước tiên để Vũ nhi yên tĩnh một chút, có thể sẽ nghĩ ra cách." Mộ Túy Tinh ngồi bên cạnh nhẹ nhàng khuyên nhủ.

Dọc theo đường đi Bạch Vũ Mộng luôn cau mày, đến khi trở về nhà, nhìn thấy anh hai đang ngồi trong phòng khách xem tivi, Bạch Vũ Mộng đi qua, ngồi xuống bên cạnh Bạch Dạ Lan.

"Anh!" Bạch Vũ Mộng cười, nhẹ nhàng gọi một tiếng.

"Ừ, cảm thấy tốt hơn nhiều không?" Bạch Dạ Lan yêu chiều vuốt tóc Bạch Vũ Mộng, mắt nghiêm túc nhìn em gái mình yêu thương nhất.

"Em không sao, anh, em có thể nhờ anh giúp em một việc được không?" Bạch Vũ Mộng dè dặt cẩn thận mở miệng, trong đầu suy nghĩ nên nói thế nào.

"Chuyện gì?" Bạch Dạ Lan nhú mày, em gái anh rất ít khi nhờ anh giúp chuyện gì.

"Em muốn nhờ anh giúp điều tra thử xem hiện tại Lam Hạo Thần đang ở đâu?" Nói xong lại bỏ thêm một câu: "Đã lâu rồi anh ấy không về nhà, Thiên Thiên rất lo lắng."

Bạch Dạ Lan đắm chiều nhìn Bạch Vũ Mộng, đến khi Bạch Vũ Mộng có cảm giác muốn tìm một cái lỗ để chui vào thì Bạch Dạ Lan mới buông tha cho cô, không thêm đề ý mở miệng: "Anh biết rồi, anh sẽ lưu ý."

Bạch Vũ Mộng thở dài nhẹ nhõm một hơi, vươn tay ôm Bạch Dạ Lan, sau đó liền đi lên lầu, thật ra cô cũng có thể tự đi điều tra, thế lực của cô cũng không nhỏ hơn anh hai bao nhiêu.

Nhưng đã lâu rồi cô không về nhà, nên có vài con sâu một nháy nhót, mấy ngày nay bận quá, cô chưa kịp thanh lý, nếu kêu bọn họ đi thăm dò thì sợ là sẽ lộ tin tức.

"Vũ nhi, tiếp theo chúng ta nên làm gì bây giờ?" Bạch Vũ Mộng vừa về tới phòng, đã thấy Mộ Túy Tinh và Lam Thiên Hề xông tới.

"Chờ!" Bạch Vũ Mộng chỉ nói một chữ, rồi một mình đi vào phòng tắm, ngoài cửa Mộ Túy Tinh và Lam Thiên Hề đứng nhìn nhau nhưng cũng chỉ có thể bất đắc dĩ ngồi chờ tin tức.

Động tác của Bạch Dạ Lan rất nhanh, tin tức cũng nhanh chóng được truyền tới, Lam Hạo Thần bị nhốt bên cạnh một vách núi đen bí mật, đã được mấy ngày rồi.

Tin tức vừa được gửi đến thì Bạch Vũ Mộng liền nhăn mày lại, luôn cảm thấy có chút không thích hợp, sau Bạch Dạ Lan xác định mấy lần độ chính xác của tin tức này thì cô lại càng thêm không hiểu.

Bạch Dạ Lan vỗ vai Bạch Vũ Mộng: "Vũ nhi, em phải cẩn thận, anh cảm thấy tin này có tình để lộ ra ngoài, nếu Lam Hạo Thần thật sự bị nhốt ở đó thì nhất định phải canh phòng nghiêm mật, sao có thể dễ dàng bị người khác phát hiện như vậy."

Câu nói của Bạch Dạ Lan đã thức tỉnh Bạch Vũ Mộng, rốt cục Bạch Vũ Mộng cũng nhận ra, diendaffillequysdoon đúng là nhận được tin này quá đơn giản, nhưng dù biết có người cố tình thì cô vẫn muốn thử một lần.

"Anh, em đã biết, em sẽ cẩn thận." Bạch Vũ Mộng cam đoan, thật ra cô hoàn toàn có thể không cần xen vào, nhưng Lam Hạo Thần giống Thần như vậy, dù anh ta không phải là Thần thì trong lòng cô vẫn có một giọng nói nhắc nhở là nếu không đi cứu anh thì sau này nhất định cô sẽ hối hận.

Trước khi Bạch Vũ Mộng quyết định khởi hành thì đã nói chuyện này cho Nam Cung Vô Trần, không biết vì sao cô lại làm như vậy, nhưng thật sự cô rất tin tưởng anh ta.

Nam Cung Vô Trần tới rất nhanh, anh muốn đi cùng Bạch Vũ Mộng, đến lúc đó cũng có thể giúp đỡ lẫn nhau, mặc dù Bạch Vũ Mộng rất kinh ngạc nhưng cũng không phản đối, nhiều người thì sẽ nhiều thêm phần thắng.

Mộ Túy Tinh và Lam Thiên Hề cũng muốn đi, còn Bạch Dạ Lan vì không thể đi theo được nên để cho Bạch Dật Hiền đi theo, còn dặn đi dặn lại, đến khi Bạch Dật Hiền cam đoan dù có chết cũng sẽ không để chị bị thương thì mới để cho bọn họ rời đi.

Bạch Vũ Mộng vừa muốn sử dụng những thao tác cũ thì lại phát hiện bản thân có chút không quen, bắt đầu dĩ cười cười, thì ra ở đó một thời gian lại có ảnh hưởng lớn như vậy...

Bạn đang đọc truyện *Ma Y Độc Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 145: Lam Hạo Thần hiện thân

Edit: susubluu

Mấy người lặng lẽ tới gần một căn nhà gỗ cạnh vách núi đen, bốn phía tối đen như mực, bọn họ đều thay trang phục dạ hành, cảnh giác nhìn chằm chằm chung quanh.

Bạch Vũ Mộng ngừng lại, yên tĩnh nằm úp sấp quan sát tình huống, chung quanh nhà gỗ có mấy người đang tuần tra, nhưng bọn họ đều buồn ngủ, những người này không hề cảnh giác, chỉ sợ ở đó có mai phục.

Xem nơi giam giữ loi lổm như vậy, Bạch Vũ Mộng nhíu mày, cô luôn cảm thấy bên trong có âm mưu, đột nhiên nghĩ tới cái gì đó, neho mắt lại nhìn qua khe nhỏ ở cửa sổ phòng.

Tuy rằng bên trong có ánh đèn mờ mờ, nhưng đại khái vẫn nhìn ra được, Bạch Vũ Mộng thầm kêu một tiếng không tốt, trùng kẻo rồi.

"Hiên, Vô Trần, hai người nhanh chóng dẫn mọi người chạy đi." Bạch Vũ Mộng nhanh chóng lên tiếng nhưng vẫn chậm một bước, chung quanh đã bị đèn đuốc sáng trưng bao vây.

Bạch Vũ Mộng hung hăng nhăn mày lại, sao cô lại ngu như vậy, nên sớm biết đây là một cái bẫy, dựa vào năng lực của Lam Hạo Thần thì tuyệt đối sẽ không dễ dàng xảy ra chuyện.

Nam Cung Vô Trần cũng nhăn mày lại, cùng Bạch Dật Hiền bảo vệ Bạch Vũ Mộng thật tốt, nhìn đám người trước mắt, dự cảm xấu càng lúc càng nhiều.

"Ha ha, thì ra đường đường là Bạch Vũ Mộng cũng sẽ có ngày này, Vũ nhi, chắc em cũng không ngờ đến có một ngày mình sẽ bại dưới tình huống như vậy!" Một giọng nam âm trầm vang lên phía sau đám người.

"Thế nào, Tôn Hinh, anh rất đắc ý sao, tôi thua trong tay anh hai lần, có phải anh có cảm giác đạt được thành tựu không!" Bạch Vũ Mộng chế giễu nhếch môi.

Sắc mặt Tôn Hinh trầm xuống, đẩy người trước mặt ra, nhìn cô gái xem trước mắt tuy rằng bản thân bị vây hãm nhưng vẫn không hề lo sợ, ánh mắt liền run rẩy.

Bỗng nhiên, anh lại nở nụ cười, "Vũ nhi, chúng ta đánh cược đi, được không?"

"Đánh cược? Không có hứng thú!" Bạch Vũ Mộng lạnh lùng từ chối, Tôn Hinh co rút khóe miệng, nhưng vẫn không chịu bỏ cuộc mở miệng: "Em sẽ đồng ý, không muốn nghe thử xem chúng ta sẽ đánh cược gì trước sao?"

Bạch Vũ Mộng cúi mặt, không nói chuyện nữa, Tôn Hinh thấy cô không nói chuyện, diendaffillequysdoon nên mở miệng nói thắng: "Chúng ta thử đánh cược xem Lam Hạo Thần có dám mạo hiểm vì em không."

Tôn Hinh nói xong, Bạch Vũ Mộng liền kinh ngạc ngẩng đầu lên, phía sau Lam Thiên Hề cũng không dám tin: "Anh nói vậy nghĩa là anh tôi vốn không sao?"

"Hừ, tên đó thật sự rất tốt nhưng đợi lát nữa có còn tốt hay không thì không ai biết được." Tôn Hinh nở nụ cười khát máu, mắt đầy vẻ điên cuồng.

"Sẽ không, anh ấy nhất định sẽ không đến, Tôn Hinh, lần này anh đã tính sai rồi, Lam Hạo Thần nhất định sẽ không đến, anh ta sẽ không liều mạng vì một người không quan trọng như tôi." Bạch Vũ Mộng tự giấu nhếch miệng, đầy tự tin mở miệng nói.

Khóe mắt Tôn Hinh co giật, có vẻ hơi nghi ngờ, do dự xem có nên tiếp tục hay không, nhìn thoáng qua mặt cô bình tĩnh, đột nhiên anh thấy không dám khẳng định.

Bạch Vũ Mộng tinh tế quan sát biểu cảm của Tôn Hinh, nhìn anh có chút hoài nghi, như vậy là đủ rồi, nếu Lam Hạo Thần có đến thì cô cũng có cơ hội để chạy trốn.

Nhưng mà anh, sẽ đến sao...

"Hừ, đừng nghĩ là tôi đang đùa giỡn, đừng cho là tôi không biết, Bạch Vũ Mộng, cô là người đầy mưu mô, lời nói của cô ai biết được câu nào là thật, câu nào là giả." Tôn Hinh đột nhiên nhổ nước bọt, giọng lên sừng sực lên, hống sừng tới đen như mực nhắm ngay vào người Bạch Vũ Mộng.

Bạch Vũ Mộng bước lên ngăn cản: "Tôi nói này, có phải anh bị bệnh không, không chiếm được liền muốn phá hủy, đầu óc không bình thường sao."

Tôn Hinh hoàn toàn tức giận: "Tôi muốn phá hủy cô thì sao, tôi đối xử với cô tốt như vậy, nhưng cô đối xử với tôi thế nào, tìm được một người đàn ông tốt hơn là có thể đá tôi đi."

"Tôn Hinh, anh có tốt hay không thì tự mà hiểu lấy, tôi nghĩ anh phải hiểu rõ hơn ai hết, lúc trước là ai phản bội ai trước, bây giờ lại đổ hết tội lên người tôi sao." Bạch Vũ Mộng tức giận nở nụ cười.

"Cô..." Tôn Hinh bỗng nhiên không nói nên lời, trong lòng hung ác, khế cắn môi, động thủ bóp cò súng.

Bạch Vũ Mộng cẩn thận nhìn, thấy Bạch Dật Hiên đang chắn trước mặt ra, chuẩn bị lách mình tránh thoát phát súng trí mạng này, nhưng vừa xoay người đã rơi vào một vòng ôm ấm áp.

"Lam Hạo Thần, sao anh lại tới đây?" Bạch Vũ Mộng sốt ruột mở miệng, cố gắng kiềm nén sự vui sướng kích động trong lòng, bây giờ cô thật sự rất muốn bỏ đầu anh ra xem trong đó có cái gì mà lại dám tới đây.

Biết là có nguy hiểm còn dám đến, có phải anh thật sự không sợ chết không!

"Tôi không sao!" Trả lời ngắn gọn như trước, giọng điệu lạnh như băng, nhưng lại dịu đi rất nhiều, mơ hồ còn có thể nghe ra sự tức giận.

"Lam Hạo Thần, anh đã xuất hiện rồi, Vũ nhi, tôi nói không sai mà, không ngờ anh ta lại si tình như vậy, thật sự đến đây một mình." Tôn Hinh chắc chắn hai tiếng, về mặt hèn mọn mở miệng.

Bạch Vũ Mộng nhẹ nhàng đẩy Lam Hạo Thần ra, cười nói: "Thế nào, anh ấy đã đến đây rồi anh lại bắt đầu không vừa lòng sao?"

Tôn Hinh muốn cắn răng, anh quả thật rất khó chịu, nhìn thế nào cũng vẫn cảm thấy người đàn ông trước mắt này chướng mắt, anh cho rằng anh ta sẽ không đến, không ngờ lại thật sự mò đến đây.

"Ừ, tôi đang suy nghĩ làm cách nào để đưa đôi uyên ương số khổ này xuống hoàng tuyền đây, ai nha, thật là phiền toái, thật lãng phí tế bào não, hay là tự bán thân các người chọn đi!" Tôn Hinh nở nụ cười tà ác.

"Sao? Vậy nếu như chúng ta không chọn thì sao?" Lam Hạo Thần nhẹ nhàng nhíu mày, chân nhẹ lui về phía sau.

Nam Cung Vô Trần dừng lại, giả bộ không quan tâm phui phui quần áo, tỏ vẻ đứng xem kịch vui, hứng thú nhìn khuôn mặt của vận vẹo Tôn Hinh.

Ngay khi bọn họ đang nói chuyện thì Lam Hạo Thần và Bạch Vũ Mộng che trước mọi người rồi lén lút lui từng bước ra phía sau, mọi người phối hợp rất ăn ý, diện mạo giống như không có chuyện gì xảy ra.

"Quên đi, ta cũng hết nhẫn nại rồi, cho các người chết một cách đơn giản đi, một phát súng sẽ bớt rất nhiều việc." Tôn Hinh đột nhiên không kiên nhẫn mở miệng.

Đúng lúc này, mọi người đứng sau lưng Lam Hạo Thần cử động, cùng đánh về những hướng khác nhau, thuộc hạ của Tôn Hinh đang vây quanh họ cũng nhanh chóng bị đánh bại.

"A, không hổ là Lam Hạo Thần, ở dưới mí mắt của tôi mà còn có thể động thủ, lên!" Tôn Hinh vung tay lên, khóe miệng nở nụ cười, lạnh lùng đứng nhìn.

Lam Hạo Thần kéo Bạch Vũ Mộng cùng mọi người chiến đấu, vẫn còn cố muốn đánh lên Tôn Hinh, không hề luống cuống tay chân.

Bạch Vũ Mộng giao hết người phía sau lưng cho Lam Hạo Thần, cùng hắn cùng vai sát chiến, gió lạnh trên núi nổi lên thổi vào mặt có chút đau, giống như dự báo đêm nay sẽ là một đêm không ngủ.

Lúc này đã gần đến giữa khuya, có một đám người từ một nơi bí mật gần đó chạy tới phía này, bọn họ che giấu hơi thở rất khá, cho nên khi đến gần đó mới bị phát hiện.

Bạn đang đọc truyện *Ma Y Độc Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 146: Nhảy vực

Edit: susublu

"Hừ, tôi chỉ biết anh sẽ không ngoan ngoãn tìm chết như vậy!" Tôn Hình híp mắt, lạnh lẽo nhìn đám người đang đi đến trong chỗ tối, nụ cười ở khóe miệng càng lúc càng âm ngoan.

"Tôi sẽ không ngu như vậy." Lam Hạo Thần cũng lạnh lùng cười, ánh mắt nhìn chăm chú xung quanh, phòng ngừa có người sẽ đánh lén trong lúc này.

"Lam Hạo Thần, anh suy tính nhiều như vậy nhưng sao có thể tính ra được tôi muốn làm cái gì, dù có nhiều người thì đã sao, hôm nay, chúng ta sẽ chết cùng nhau."

Lam Hạo Thần nhú mày lại, có ý gì, tuy rằng biết chuyện lần này không đơn giản nhưng không ngờ còn có tai họa ngầm lớn như vậy.

"Rốt cục anh muốn làm gì?" Bạch Vũ Mộng nhìn chăm chăm Tôn Hình, muốn nhìn ra một chút dấu vết nói dối thì sắc mặt anh, nhưng cô phải thất vọng rồi.

"A, không muốn làm gì cả, tôi chỉ đặt mấy chục quả bom ở chung quanh thôi, thật sự không có gì cả!" Mặt Tôn Hình đã vặn vẹo nhưng lại vẫn cười như cũ.

Bạch Vũ Mộng chưa bao giờ thấy mình bất lực như lúc này, sao lúc trước cô không giết anh ta đi, diendafnllleequysdoon vì sao cô lại không chết đến bây giờ làm liên lụy đến nhiều người như vậy.

"Tình Nhi, bọn họ giao lại cho cậu, hi vọng cậu có thể đưa bọn họ an toàn trở về." Bạch Vũ Mộng bỗng nhiên nhìn về phía Mộ Túy Tinh, ánh mắt khẩn cầu.

"Vũ nhi..." Mộ Túy Tinh há miệng thở dốc, nhưng vẫn không nói được gì, cô biết, nếu không có Bạch Vũ Mộng, có lẽ bọn họ có thể chạy trốn, mục tiêu của Tôn Hình không phải là bọn họ...

"Vũ nhi, cậu muốn làm gì?" Tuy rằng Lam Thiên Hề không biết vì sao Bạch Vũ Mộng muốn một cô gái nhỏ nhắn yếu đuối như Mộ Túy Tinh bảo vệ bọn họ, nhưng cô có một dự cảm xấu.

Bạch Vũ Mộng lắc đầu, nhìn về phía Bạch Dật Hiền "Hiên, thay chị chăm sóc ba mẹ cho tốt!" Nói xong cũng nhắm mắt lại, không đành lòng nhìn ánh mắt bi thương của bọn họ.

"Chị, rốt cục chị muốn làm gì, chị có ý gì chứ?" Bạch Dật Hiền bỗng nhiên cảm giác bản thân thật vô dụng, ngay cả chị ruột của mình cũng không bảo vệ được.

"Hừ, mấy người không cần kích động, sắp chết đến nơi mà còn mơ tưởng trở về, nằm mơ!" Tôn Hình ngắt ngang cuộc đối thoại, ánh mắt khinh thường.

Cuối cùng Bạch Vũ Mộng nhắm chặt mắt, hung hăng đẩy Lam Hạo Thần không hề phòng bị về phía Mộ Túy Tinh, Mộ Túy Tinh cũng đồng thời làm bầm gì đó trong miệng, chung quanh dâng lên một vòng tròn bảo vệ.

Nhìn thấy tất cả mọi người đều an toàn ở bên trong, Bạch Vũ Mộng nở nụ cười an ủi, vốn dĩ cô không nên trở về, có lẽ lúc trước cô nên chết đi.

Bây giờ chẳng qua là chuyện sớm muộn thôi, có gì khác nhau đâu chứ, người đã chết một lần, đối với việc sống chết cô cũng không còn quá cố chấp nữa.

Bạch Vũ Mộng nhẹ nhàng cười, mặc kệ người phía sau quát to thể nào cũng đều không để ý, lấy súng lục đã chuẩn bị từ trước ra, bóp cò nổ súng về phía Tôn Hình còn đang ngây người.

Cho dù bị thương ngã xuống, Tôn Hình vẫn muốn đánh cược một lần, ấn nút kích nổ trái bom, ngay lập tức máu thịt văng tứ tung, thuộc hạ của anh không ai sống sót, nhưng đám người Mộ Túy Tinh lại được vòng tròn bảo vệ chống đỡ nên không ai bị thương.

Bạch Vũ Mộng nhìn thoáng qua, quyết tuyệt xoay người, nhảy xuống vách núi sâu không thấy đáy, lần nào cô cũng chết bằng cách khó tin như vậy! Bạch Vũ Mộng nhắm mắt lại, trong đầu đột nhiên xuất hiện ý nghĩ này.

Tất cả đều yên tĩnh trở lại, Mộ Túy Tình gỡ bỏ vòng tròn bảo vệ, hung hăng ỏi ra một ngụm máu tươi, sắc mặt tái nhợt quỳ rạp xuống đất, nhưng lại quật cường nhìn về vách núi đen phía trước, hi vọng có thể nhìn thấy cô đi ra.

Nhưng không có ai ngoại trừ khói thuốc súng cả.

"Chị..." Bạch Dật Hiền thì thào, hai mắt thất thần, vội vàng đi ra ngoài, muốn kéo chị của anh trở về, anh không tin, chị anh lợi hại như vậy sao có thể xảy ra chuyện được?

Nam Cung Vô Trần kéo anh lại: "Bạch Dật Hiền, cậu nghĩ cho rõ ràng đi, chuyện Vũ nhi giao cho cậu, cậu phải sống, sống để hoàn thành nguyện vọng của cô ấy, không phải sao?"

Bạch Dật Hiền quay đầu nhìn Nam Cung Vô Trần, nước mắt chảy xuống đầy bất lực, bi thương, chị của anh...

"Anh hai đâu?" Bỗng nhiên có một giọng nói hoảng sợ vang lên, Lam Thiên Hề nhìn chung quanh, ý muốn tìm được bóng hình của anh, nhưng lại không có ai cả.

"Thiên Thiên, cậu tỉnh táo lại đã." Mộ Túy Tình che khóe miệng tái nhợt, ho khan vài tiếng sau, mới suy yếu mở miệng.

Lam Thiên Hề vội vàng đi lên đỡ cô, chờ cô dễ chịu một chút rồi mới mở miệng nói: "Vừa rồi... Anh ta cũng liều lĩnh nhảy xuống... Bây giờ, tớ đã tin chắc rằng, anh ta, chính là Lam Hạo Thần."

Lam Thiên Hề che kín mặt, đó chính là sự lựa chọn của anh, cô, còn có ba mẹ sẽ tôn trọng anh ấy!

"Mọi người đứng lên trước đã, còn không biết chỗ này có nguy hiểm gì, hơn nữa, động tĩnh lớn như vậy, đợi đến lúc cảnh sát đến thì sẽ không tốt, chúng ta vẫn nên quay về trước đi, còn về hai người bọn họ, phải người xuống dưới tìm, sống phải thấy người, chết... phải thấy xác." Nam Cung Vô Trần sầm bi mở miệng.

Những người Lam Hạo Thần đưa đến hầu như đều không bị thương, khi nghe thấy thế thì lập tức nhanh chóng xuống núi tìm người, bỗng chốc, một đám người liền phân tán đi, diện*dañille&quysdoon giống như lúc kết thúc một màn kịch, cuối cùng chỉ còn lại sự yên tĩnh.

Khi người nhà họ Bạch và nhà họ Lam biết chuyện thì đã là ngày hôm sau, khi bọn họ nhìn thấy mọi người chật vật quay về thì liền cảm thấy sợ hãi.

"Đưa nhỏ ngu ngốc Vũ nhi này, sao con bé lại dấn như vậy chứ, cứ trốn trước đi không được sao, chờ đến lúc đó chống đỡ không được rồi tính tiếp, cần gì phải cật lực mạnh." Bạch lão gia rướm nước mắt, khóc vì đứa cháu gái thông minh kiêu ngạo một đời, lại nhất thời hồ đồ.

Thạch Tử Ngâm đã khóc đến ngất xỉu, đứa con gái bảo bối của bọn họ, lúc trước xảy ra chuyện, chỉ là hôn mê thôi đã làm cho bọn họ lo lắng lâu như vậy, còn lần này...

Bạch Dạ Lan mím môi, tự trách và hối hận, lúc trước, nếu anh cũng đi thì kết cục sẽ không như vậy, nếu không phải vì anh có công chuyện mà không đi cùng cô thì có phải bây giờ em gái anh vẫn sẽ tươi cười với anh giống như trước không?

Không ai biết đáp án ngay cả chính anh cũng không biết, anh chỉ biết là do mình sơ sẩy nên đã hại đến em gái, nên bản thân anh cũng không thể chối tội!

Sự u ám bao trùm hai nhà, bọn họ không công bố tin tức này ra ngoài, vì họ luôn tin rằng một ngày nào đó hai người sẽ trở về, đến lúc đó, người một nhà lại có thể đoàn tụ, mà hai người vẫn là bảo bối của bọn họ.

Có ai nói qua, lần này phân ly là vì lần sau sum vầy, bọn họ không biết lần sau là khi nào có lẽ là kiếp này, có lẽ là kiếp sau, nhưng bọn họ, tuyệt đối không buông tay...

Bạn đang đọc truyện *Ma Y Độc Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 147: Tỉnh lại

Edit: susublu

Bạch Vũ Mộng cảm thấy đầu cực kỳ đau đớn, ngay cả thở cũng khó khăn, nàng bỗng nhiên ngây ngẩn cả người, hình như cô đã nhảy xuống vách núi đen, sao bây giờ lại còn có thể cảm thấy đau được, người chết liệu có biết đau không?

Mở mắt ra, nhìn thấy một gương mặt quen thuộc, đám người Trúc Đạp Vũ canh giữ bên cạnh nàng, nhìn thấy nàng tỉnh lại đều kích động nói không nên

lời.

Bạch Vũ Mộng phát hiện Duẩn Úc Liễu và Thu Thiệu Diệp cũng đứng ở bên cạnh, Duẩn Úc Liễu đỏ ửng mắt, kích động vui sướng nhìn nàng, môi run nhè nhẹ, giống như muốn nói gì đó.

"Mẫu thân..." Bạch Vũ Mộng giật môi, hô một tiếng, lại nhìn người bốn phía, sao nàng lại trở lại đây, rốt cục đã có chuyện gì xảy ra?

"Vũ nhi, hài tử ngoan, rốt cục con cũng tỉnh lại rồi, thật tốt quá." Giọng Duẩn Úc Liễu run run, hai tay nắm lấy tay Bạch Vũ Mộng, giống như sợ Bạch Vũ Mộng lại hôn mê.

Bạch Vũ Mộng suy yếu lắc đầu, nhìn về phía Trúc Đạp Vũ: "Vũ nhi, Tình Nhi trở lại chưa?"

"Không có, từ sau lần trước nàng đi thì không hề trở về, hai người gặp nhau sao?" Trúc Đạp Vũ nhú mày, có chút nghi hoặc mở miệng.

"Ừ, có lẽ nói ra các ngươi cũng không tin, ta còn gặp được Thần, nhưng hắn không biết ta, Tình Nhi vì bảo vệ bọn họ nên đã hao phí rất nhiều vu thuật, hiện tại không có cách nào để trở về!"

Nếu không, dù thế nào thì Mộ Túy Tình cũng nhất định sẽ về để xem thử, chỉ cần có một chút hi vọng, diện*đafn;llequys&do0n nàng sẽ không buông tay.

"Vũ nhi, ngươi, rốt cục đã trải qua chuyện gì, làm sao có thể xảy ra chuyện này?" Khi nghe Bạch Vũ Mộng nói xong mọi chuyện, mọi người đều ngạc nhiên mở to mắt.

"Ly kỳ đúng không, ta cũng cảm thấy khó tin, nhưng mọi chuyện đã xảy ra, bây giờ có lẽ hẳn chính là Thần, nhưng ta lại không trở về được, hoặc là chúng ta hữu duyên vô phận!" Bạch Vũ Mộng đau khổ nhắm chặt mắt, không muốn suy nghĩ nữa.

"Vũ nhi, muội phải dưỡng thân thể cho tốt, chuyện sau này thì nói sau, bây giờ điều quan trọng nhất là muội, nhiều ngày không ăn uống như vậy, nếu không phải mỗi ngày đều dùng được liệu quý giá để giữ mạng thì sợ là đã sớm suy sụp rồi, nên muội vẫn nên ăn chút gì trước đi!" Thu Hằng Duệ sẵn sàng nói.

Bạch Vũ Mộng ăn xong thì liền đề nghị đi ra bên ngoài một chút, thì ra nàng rời khỏi mấy ngày nay, nơi này cũng đã thay đổi rất nhiều, đã là mùa xuân rồi.

Tuy rằng bụng vẫn lớn giống như trước đây, đứa nhỏ cũng không lớn lên, nhưng bên ngoài đã thật sự thay đổi, Bạch Vũ Mộng thở dài, nhìn về phương xa, không biết đang suy nghĩ cái gì.

"Mấy ngày nay, đã xảy ra chuyện gì?" Bạch Vũ Mộng nhân nhật mở miệng hỏi Hạ Tử Lăng đứng bên cạnh, muốn biết xem mấy ngày nàng không ở đây có xảy ra chuyện gì không.

"Chuyện lớn thì không có, Hoàng thượng xử lý một ít loạn đảng, mọi người đều vội vàng chăm sóc người, nhưng vì Mộ Dung Nam lãnh binh đến tương trợ người nên Mộ Dung Quốc phát sinh nội loạn, Mộ Dung Tịch Lạc tạo phản, hiện tại Mộ Dung Nam đã trở về rồi, những vẫn không biết thế nào nữa." Hạ Tử Lăng suy nghĩ mở miệng, trong giọng nói có chút thoải mái không che giấu được.

"Ừ, Mộ Dung Nam giúp chúng ta thì tất nhiên chúng ta không thể vong ân phụ nghĩa, nếu cần ta sẽ thỉnh cầu phụ hoàng phái binh trợ giúp." Bạch Vũ Mộng dừng một chút rồi mới mở miệng, sau đó lại hỏi: "Chỉ như vậy thôi không còn gì khác sao?"

"Còn có..." Hạ Tử Lăng đột nhiên do dự, không biết có nên nói chuyện đó ra hay không.

"Nói đi, còn có chuyện gì nữa, ta không muốn các người gạt ta." Bạch Vũ Mộng nghiêm túc, Hạ Tử Lăng lo lắng nhìn thoáng qua nàng mới chậm rãi mở miệng.

"Quốc gia Tình tỷ tỷ phái người tới, hình như nam nhân có liên quan đến Tình tỷ tỷ đã biết tin tức của tỷ ấy, muốn kêu nàng trở về, ngày đó sau khi nàng đi gặp sứ giả trở về thì luôn rầu rĩ không vui, cho đến sau này nàng đi tìm người thì không còn tin tức nữa." Hạ Tử Lăng nhanh chóng mở miệng.

Bạch Vũ Mộng lâm vào trầm tư, nam nhân kia chắc hẳn là hoàng đế đương nhiệm của Minh quốc Bách Lí Dật Thanh rồi, tên nam nhân đã phụ Mộ Túy Tình rồi bị nàng hủy hoại.

Qua vài ngày sau, Mộ Túy Tình trở lại ngoài dự đoán, Bạch Vũ Mộng thật sự rất kinh ngạc, sao nàng lại có thể trở lại nhanh như vậy, mà Mộ Túy Tình lại chỉ là khôi phục nhanh còn những thứ khác thì không hề nói một chữ.

Điều này làm cho Bạch Vũ Mộng cảm giác Mộ Túy Tình có chuyện gạt nàng, bởi vì lúc trước đến hiện đại, Mộ Túy Tình cũng không hề nói với nàng về chuyện Bách Lí Dật Thanh phái người đến đây, bây giờ nàng lại cảm thấy Mộ Túy Tình có chuyện quan trọng không muốn nói cho nàng biết.

Nhưng nếu Mộ Túy Tình không muốn nói thì nàng cũng sẽ không ép, dù sao nàng tin tưởng, nàng (MTT) tuyệt đối sẽ không phản bội mình.

Lúc Bạch Vũ Mộng trở lại phòng nhìn thấy Mộ Túy Tình tự cắm hoa trong phòng nàng, điendndaffnillequysdoon đây là chuyện nàng luôn làm trong mấy ngày nay, lúc nào cũng chỉ hy vọng xây dựng một hoàn cảnh tốt cho Bạch Vũ Mộng.

Bạch Vũ Mộng chậm chậm đi qua ngồi xuống bên bàn, thấy Mộ Túy Tinh đùa nghịch hoa, suy nghĩ rồi mới mở miệng nói: "Tinh Nhi, ngươi, quyết định rồi sao?"

Mộ Túy Tinh cười khỏ một chút, lập tức ngồi xuống: "Bọn họ đã nói cho ngươi nghe rồi sao, ta vốn không muốn để cho ngươi lo lắng, bây giờ xem ra ngươi đã biết rồi."

"Tinh Nhi, ngươi phải biết chúng ta là bằng hữu, ta nhất định sẽ giúp ngươi, còn về nam nhân kia, ngươi thật sự đã buông tay rồi sao?" Bạch Vũ Mộng cầm tay Mộ Túy Tinh, nhẹ nhàng mở miệng.

"Buông tay rồi, tuy rằng lúc này ta nghe thấy tên hán thì lòng cũng không được bình tĩnh, nhưng vẫn là gió êm biển lặng, từ khi hán cướp đoạt của ta thì ta đã không còn yêu hán rồi." Mặt Mộ Túy Tinh đầy chắc chắn nhìn Bạch Vũ Mộng.

Dừng một chút, lại mở miệng: "Có lẽ lúc trước chúng ta cũng không hề yêu nhau, đối với việc phù trợ hán lên ngôi vị hoàng đế, có lẽ cũng chỉ là sự chấp nhất của tuổi trẻ thôi, thật ra ta và hán cũng không xảy ra chuyện gì cả." Mộ Túy Tinh nói tới đây rồi nhẹ nhàng nở nụ cười: "Ít nhất ta còn giữ lại thứ quý giá nhất của mình."

"Ngươi có thể nghĩ như vậy thì tốt rồi, nhưng mà lúc trước hán đối xử với ngươi như vậy, chúng ta nhất định phải hoàn trả lại, vài ngày nữa, chúng ta sẽ khởi hành đến Minh quốc để giải quyết chuyện này." Bạch Vũ Mộng khẽ thở dài mở miệng.

"Ừ, ngôi vị hoàng đế đó không thuộc về hán, nếu như hán là một hoàng đế sáng suốt có tài đức thì để lại cho hán, nhưng mà mấy năm nay Minh quốc dưới sự thống trị của hán cũng không nổi danh gì mấy."

Sau vài ngày, không có chuyện gì xảy ra nữa, khi Lam Ngạo Thiên và Hạ Thi Lan tự mình đến thăm nàng, bọn họ trông như già đi rất nhiều, làm Bạch Vũ Mộng xót xa không thôi.

Mọi người đã chuẩn bị xuất phát đến Minh quốc, trên đường đi qua Mộ Dung Quốc vừa vặn có thể giúp đỡ một chút, tuy rằng hiện tại Bạch Vũ Mộng có thai, nhưng vẫn không ảnh hưởng đến hoạt động của nàng.

Lúc này rốt cục Bạch Vũ Mộng cũng biết, u lam còn có tác dụng an thai, bây giờ dù nàng sử dụng một chút võ công cũng không gây ra ảnh hưởng nhiều.

Bạn đang đọc truyện *Ma Y Độc Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 148: Cổ nhân

Edit: susubluu

Trước khi đi, Bạch Vũ Mộng đã nói với Lam Ngạo Thiên xuất binh trợ giúp Mộ Dung Nam, tuy rằng lần trước Mộ Dung Nam trợ giúp không có tác dụng, nhưng cũng là tâm ý của hán nên tất nhiên Lam Ngạo Thiên rất vui về đồng ý.

Hiện tại, con hán đã chết nên hán nhất định sẽ bảo vệ người mà con hán quý trọng nhất, để cho nàng sống một cuộc sống hạnh phúc.

Những người đi theo vẫn là bọn họ, mọi người đều không thích ở lại chốn đầy sự lừa dối như kinh thành, hơn nữa, có chỗ để chơi, có náo nhiệt để xem thì vì sao bọn họ lại không đi!

Nhưng Dẫn Ưc Liễu quả thật quyết định không đi, tứ nhất là vì nàng vừa mới đoàn tụ với Thu Thiếu Diệp nên không muốn rời khỏi hán, thứ hai là hiện tại Hạ Thi Lan bị thương quá độ, nàng phải ở lại để chăm sóc, Bạch Vũ Mộng cũng không nhiều lời mà lập tức đồng ý. Vì Thanh Hoàng Quốc không thể để cho một mình phụ hoàng chống đỡ nên Thu Hằng Duệ cũng quyết định trở về, nhưng có nói là nếu cần thì cứ báo với hán.

Nhưng lần này xuất hành lại có thêm vài người nữa, đó chính là huynh muội Dẫn Tuyệt Nghiên, dĩ nhiên dẫn dắt một đoàn Dẫn Minh Hi cho rằng chỉ cần có thể đi chơi thì đi đâu cũng đều giống nhau nên quyết định đi theo.

Một đường du ngoạn, Bạch Vũ Mộng ăn suốt ngày để không còn hơi sức để nghĩ về Lam Hạo Thần đang ở đâu nữa, bây giờ nàng rất sợ, không dám nghĩ tới chuyện đó nữa...

"Tỷ tỷ, nơi này thật sự chơi rất vui, sớm biết vậy ta đã sớm chuẩn đến đây rồi." Dẫn Tuyệt Nghiên nhìn chung quanh, kinh thán, nhưng lại bị Dẫn Minh Hi đánh một cái.

"Chỉ một cảnh vật nho nhỏ mà đã khiến cho ngươi kinh thán như vậy, nhìn xem ngươi có tiền đồ không!" Dẫn Minh Hi khinh thường nhìn thoáng qua muội muội của mình.

"Hừ, không phải do huynh không dẫn ta ra ngoài sao, còn ở đây mà nói ta." Dẫn Tuyệt Nghiên kiêu ngạo quyết miệng, cũng khinh bỉ nhìn ca ca của mình.

"Có đôi khi ta thật sự hoài nghi các người có phải là huynh muội ruột không, sao quan hệ lại tốt đến vậy." Mộ Túy Tinh đứng một bên nhàn nhạt lên tiếng, giọng điệu thản nhiên.

Càng lúc càng đến gần Minh quốc, tuy rằng bọn họ ở lại Mộ Dung Quốc mấy ngày, nhưng nàng vẫn không nhận được mà thấy khẩn trương và sợ hãi, nàng vẫn không dám đổi mặt.

"Đương nhiên là ruột thịt rồi!" Duẩn Minh Hi trừng mắt nhìn Mộ Túy Tinh, lập tức nhận ra thái độ của nàng không thích hợp, nhúu mày mở miệng: "Ồ, người làm sao vậy?"

Mộ Túy Tinh lắc đầu, không muốn nhiều lời, lúc trước trở lại hiện đại, nàng nghĩ tạm thời quên chuyện này đi, thậm chí nàng còn nghĩ tới việc sẽ không trở lại nữa nhưng nàng lại không yên lòng Vũ nhi.

Huống hồ nơi này nàng còn có khúc mắc, nếu không tháo bỏ khúc mắc này, nàng sợ cả đời sẽ không an tâm, cả đời đều sẽ sống trong oán hận.

Đây là cảm giác càng đến gần quên thì càng sợ hãi sao, vì sao, nàng lại cảm thấy bất lực như vậy, nàng sẽ sợ nhìn thấy người đó, nhìn thấy người mà nàng đã yêu nhiều năm.

"Tinh Nhi, người tỉnh tâm lại xem, thật ra điều này cũng không có gì đáng sợ, không phải sao, người đã xem hấn là người xa lạ, như vậy thì từ nay về sau hấn cũng mãi mãi không xuất hiện trong cuộc đời của người nữa!" Bạch Vũ Mộng đã nhận ra tâm trạng của Mộ Túy Tinh, nhẹ giọng mở miệng an ủi.

Mộ Túy Tinh gật đầu, mắt đang nhìn về phương xa cũng dần dần tỉnh táo lại, Bạch Vũ Mộng vừa lòng cười, nhìn Hạ Tử Lăng và Lam Giác Phong đang cãi nhau âm ỉ bên cạnh thì khóe môi lại nở nụ cười hâm mộ.

"Hấn là ai? Vì sao ta nghe không hiểu vậy?" Duẩn Minh Hi nhếch lông mày, khó hiểu nhìn Mộ Túy Tinh.

"Không có gì, người không cần hiểu!" Bạch Vũ Mộng không thèm liếc hấn một cái, nói xong câu đó thì liền bỏ đi.

"Cái gì, nghe giống như là có người đã tổn thương người rất sâu đậm." Duẩn Minh Hi lăm bắm một câu, run lấy lấy, cả người nổi da gà rồi cũng xoay người rời đi.

Bọn họ đi du sơn ngoạn thủy nhưng thật ra lại nhanh chân đến Mộ Dung Quốc, người dân ở biên thành cũng coi như an cư lạc nghiệp, nhưng tất cả đều có tâm trạng khẩn trương, ai cũng biết, Mộ Dung Quốc sắp có đại chiến, phòng thủ ở biên cảnh cũng nghiêm mật hơn.

Đám người Bạch Vũ Mộng mất rất nhiều công sức mới vào biên thành được, lúc đi vào tuy rằng không nhìn thấy dấu vết của chiến loạn nhưng rõ ràng cũng không được bình yên.

Quân đội Lam Tường quốc cũng không đi theo Bạch Vũ Mộng mà đến chậm hơn bọn họ rất nhiều nên Bạch Vũ Mộng vào thành trước để tìm hiểu tin tức, chờ sau khi chứng thực thì mới để quân đội vào hỗ trợ.

Mọi người lại chạy thêm vài ngày, rốt cục cũng đến đô thành Mộ Dung Quốc, diendaffilleequysdoon nơi này được bảo vệ nghiêm ngặt hơn, ngay cả một con ruồi cũng không có, khi đám người Bạch Vũ Mộng đi qua thì bị ngăn lại.

Bạch Vũ Mộng nhúu mày, không biết người trước mắt là ai, trên người nàng có tín vật của Mộ Dung Nam nhưng nếu trước mắt là người của Mộ Dung Tịch Lạc thì chẳng phải sẽ bại lộ sao.

"Chúng ta muốn vào thăm người thân, làm phiền quan sai đại ca đi thông cảm." Bạch Vũ Mộng nở nụ cười nhợt nhạt, thử nói lý do này trước.

Lúc trước bọn họ đến Mộ Dung Quốc cũng với lý do này nhưng hiện tại có vẻ không thể dùng được nữa rồi, người này rõ ràng không tin bọn họ.

"Đi đi đi, mau tránh ra, thăm người thân cái gì, ta thấy là gian tế mới đúng!" Vị quan sai kia không kiên nhẫn mở miệng, muốn đuổi bọn họ đi.

"Xảy ra chuyện gì?" Lúc này phía bên kia có một người uy nghiêm đi đến nhìn đám binh lính kia.

"Không có chuyện gì, có mấy người muốn vào thành nhưng bây giờ rối loạn, bọn họ vẫn không nên vào sẽ tốt hơn!" Tên quan sai kia thay đổi sắc mặt một trăm tám mươi độ, lập tức cười nịnh nọt.

Bạch Vũ Mộng nhìn chằm chằm tên nam nhân một hồi, nhẹ nhàng cười, thật sự là trời cũng giúp ta, trách không được cảm thấy người này nhìn quen mắt, thì ra lúc trước đã gặp hấn ở bên cạnh Mộ Dung Nam.

Lúc trước khi Mộ Dung Nam đến cái thành trấn kỳ dị kia cũng đưa hấn theo, vậy chỉ có thể chứng minh là hấn thật sự tin tưởng người này, nếu không sẽ không cho hấn biết chuyện này.

Bạch Vũ Mộng nhẹ nhàng phất tay áo, trong cổ tay áo có gì đó lóe lên, nam tử kia liền nhắm mắt lại, sau đó có chút kinh ngạc nhìn đám người Bạch Vũ Mộng, hơi nheo mắt lại.

"Xin hỏi các vị muốn vào thành làm gì?" Nam tử cẩn thận đánh giá đoàn người Bạch Vũ Mộng.

Bạch Vũ Mộng thần nhiên đứng đó, mặc hấn đánh giá, cười mở miệng nói: "Chúng ta muốn vào thăm một vị cố nhân!"

"Cố nhân? Vị phu nhân này, ta có thể biết người cố nhân ngươi muốn gặp là ai không?" Nam tử nhìn thoáng qua bụng Bạch Vũ Mộng, suy nghĩ rồi mở miệng nói.

"Là cố nhân lâu rồi không gặp, hấn từng giúp đỡ ta, chẳng qua bây giờ ta muốn đáp lễ thôi!" Bạch Vũ Mộng càng khẳng định đây nhất định là người của Mộ Dung Nam.

Tên quan sai khó hiểu nhìn hai người bí hiểm, sao hấn lại nghe không hiểu vậy, hấn có nên bẩm báo với tam hoàng tử không?

Bạn đang đọc truyện *Ma Y Độc Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 149: Phân biệt

Edit: susublu

"Vị phu nhân này đã muốn thăm cố nhân thì tất nhiên ta cũng không có lý do ngăn cản, xin mời!" Nam tử cười thấu hiểu, phát phát tay, ý bảo người mở cửa.

Khi thấy đám người Bạch Vũ Mộng, đám quan sai lại vẫn sững sờ như cũ, không biết bọn họ đi vào bằng cách nào, không được, phải nhanh chóng bẩm báo cho tam hoàng tử, nghĩ vậy hấn cấp tốc chạy vào trong thành.

Sau khi đám người Bạch Vũ Mộng vào thành cũng không vội đi tìm Mộ Dung Nam mà chậm rãi bắt đầu đi dạo, dù sao lần này bọn họ ra ngoài cũng là để du ngoạn.

Trên đường vẫn náo nhiệt như trước nhưng lại thiếu mất sự tự nhiên, chất phác, diệnxdaffinllequysdoon tâm trạng dân chúng hoảng sợ, lâu lâu lại có một đội tuần tra trên đường.

Đám người Bạch Vũ Mộng tùy ý tìm một quán trọ để ngồi nghỉ, ngồi ở bên cửa sổ bọn họ có thể dễ dàng nhìn rõ tình hình con phố, Bạch Vũ Mộng chậm rãi nhếch khóe môi, vừa lòng nhìn.

"Tỷ tỷ, sao ngươi không đi tìm Mộ Dung thái tử, không phải ngươi đến để giúp hấn sao?" Duẫn Tuyết Nghiên nhàm chán mở miệng, hiển nhiên nàng cũng chỉ tùy tiện hỏi, không hề muốn biết đáp án.

"Chờ hấn xảy ra chuyện chúng ta ra tay cũng không muộn, bại lộ sớm như vậy thì chơi không vui rồi!" Bạch Vũ Mộng nhẹ nhàng mở miệng, khóe miệng nở nụ cười nghiền ngẫm, cười mọi người chung quanh đang âm trầm.

"Vũ nhi, nhàm chán quá, ngươi nhìn hiện tại cái thành này đầy người như vậy, chúng ta đi chơi thế nào đây?" Mộ Túy Tình khôi phục lại bộ dạng bất cần, nhàm chán mở miệng.

"Hay là chúng ta đến hoàng cung chơi đùa đi?" Duẫn Minh Hi đột nhiên nói ra một câu khiến Mộ Túy Tình lập tức sáng mắt lên, chờ mong nhìn Bạch Vũ Mộng.

"Ngươi muốn vụng trộm đi vào?" Nghe thấy đi vào hoàng cung thì Lam Giác Phong đột nhiên nghĩ tới cái gì đó, trong mắt cũng đầy sự hưng phấn.

"Nghe qua rất hay, Vũ tỷ tỷ, chúng ta đi đi!" Hạ Từ Lăng cũng sáp đến, tuy rằng nàng thường xuyên vào hoàng cung, nhưng chưa bao giờ thấy kích thích như vậy.

Bạch Vũ Mộng bị bọn họ làm cho bất đắc dĩ, suy nghĩ một lúc rồi cũng thấy rất thú vị nên cũng làm theo ý bọn họ.

Lúc này Trúc Đạp Vũ vẫn im lặng ngồi bên cạnh đột nhiên mở miệng: "Vũ nhi, ta không thể đi mãi không trở về Nam Cung, hiện tại các ngươi tạm thời an toàn thì ta nghĩ ta cũng nên quay về rồi."

"Trở về, nhanh như vậy sao?" Bạch Vũ Mộng nhú mày, có chút không nở miệng.

"Ta phải quay về, ta còn có trách nhiệm của ta, không thể giao hết trọng trách cho đám thuộc hạ được, lâu như vậy rồi ta cần phải trở về." Trúc Đạp Vũ cười an ủi.

"Đạp Vũ tỷ tỷ, sao ngươi lại phải đi, chúng ta vẫn còn chưa đi chơi đủ mà!" Duẫn Tuyết Nghiên bắt mắt bĩu môi, mắt cũng ngán lẹ.

"Nghiên Nhi, không phải sẽ không gặp được tỷ tỷ nữa, lần sau chờ tỷ tỷ rảnh sẽ tới tìm ngươi được không?" Trúc Đạp Vũ sờ sờ đầu Duẫn Tuyết Nghiên, dịu dàng nói.

Dưỡng Tuyết Nghiền vẫn không bỏ được trọn tròn mắt, lôi kéo tay Trúc Đạp Vũ, nhiều ngày nay bọn họ như người một nhà sao có thể tách ra được.

Bạch Vũ Mộng thở dài, nhẹ nhàng lắc đầu: "Nghiền Nhi, ngoan, Đạp Vũ tỷ tỷ sẽ nhanh chóng quay lại." Nói xong sau lại nhìn về phía Trúc Đạp Vũ: "Đúng không?"

Trúc Đạp Vũ sừng sốt một chút, lập tức mở miệng: "Vũ nhi, thật sự xin lỗi, có nhiều việc ta không thể bỏ được, lúc trước ta nỗ lực nhiều như vậy, bây giờ ta không thể nhìn Nam Cương bại trong tay ta."

"Ừ, ta biết, ngươi an tâm trở về đi, không cần lo lắng cho ta, nếu nhớ chúng ta thì cứ đến thăm, chúng ta cũng sẽ đợi ngươi."

"Vũ nhi, ngươi cầm lấy cái này đi, nếu có gì nguy hiểm thì bóp nát nó, sẽ có người đến giúp ngươi, nếu gặp phải phiền chuyện, phiền toái thì châm lửa đốt nó, ta chắc chắn sẽ phái người đến trợ giúp!" Trúc Đạp Vũ nhét một miếng mộc bài nho nhỏ vào trong tay Bạch Vũ Mộng, cẩn thận dặn dò.

"Được, ta đã biết, ta sẽ giữ cẩn thận." Bạch Vũ Mộng cất đi.

Lúc này Bạch Vũ Mộng như nhớ tới cái gì, mắt phức tạp nhìn thoáng qua Mạc Hàn Trần mở miệng: "Hàn, ngươi có quyết định gì không?" Có lẽ hẳn cũng sẽ đi theo.

"Ta..." Mạc Hàn Trần há miệng thờ dốc, muốn nói sẽ về Nam Cương với Trúc Đạp Vũ, Trúc Đạp Vũ liền mở miệng: "Vũ nhi ngươi hỏi hẳn làm cái gì, hẳn đương nhiên sẽ ở lại bảo vệ ngươi!"

Mạc Hàn Trần rồi rầm nhẩn mày lại, hẳn thật sự rất muốn cùng Vũ nhi trở lại Nam Cương, sau đó bọn họ có thể thành thân, nhưng hẳn phát hiện hẳn không thể, hẳn phải bảo vệ Bạch Vũ Mộng thật tốt.

"Ta không sao, mỗi người đều có chí hướng của bản thân, Hàn, ta không muốn dùng cái gì để trói buộc ngươi hết, ta sẽ tự bảo vệ bản thân, ta hi vọng ngươi có thể làm theo lòng mình." Bạch Vũ Mộng nhàn nhạt mở miệng.

"Vũ nhi, chuyện này không thể thương lượng, ngươi để cho hẳn ở lại đi, chỉ có như vậy ta mới thật sự yên tâm." Trúc Đạp Vũ vội vàng lên tiếng, sợ Mạc Hàn Trần đổi ý.

"A, hai người các ngươi tâm sự đi, đợi đến khi có kết quả thì đến nói với ta, ta nghe theo tất cả quyết định của các ngươi." Bạch Vũ Mộng thở dài, dẫn mọi người đi ra ngoài.

Trong phòng im ắng, chỉ còn lại có hai người, Trúc Đạp Vũ mím chặt môi, không mở miệng nói chuyện, diện*dañllequy&đoonMạc Hàn Trần cũng không nói gì cả, hai người cứ yên tĩnh nhìn nhau như vậy.

Rốt cục Trúc Đạp Vũ cũng mở miệng: "Hàn, chàng có thể ở lại bảo vệ Vũ nhi hay không?"

"Không thể!" Giọng điệu Mạc Hàn Trần rất cương nghị: "Vũ nhi, vì sao nàng lại đẩy ta ra nhanh như vậy, ta thật sự không muốn tách khỏi nàng một chút nào?"

"Nhưng hiện tại Vũ nhi đang mang thai, đây là lúc cần người, ta rời đi lúc này cũng thấy rất áy náy, chàng biết y thuật, vào lúc quan trọng thì có thể giúp chăm sóc Vũ nhi."

"Nhưng nàng cũng biết y thuật không phải sao, vì sao cứ nhất định phải bắt ta ở lại?" Mạc Hàn Trần nhất quyết không tha, mắt đầy sự âm trầm và nóng.

"Hàn..." Trúc Đạp Vũ bất đắc dĩ gọi một tiếng, đứng dậy ôm lấy Mạc Hàn Trần: "Ta cũng không muốn rời khỏi chàng, nhưng ta lại lo lắng cho Vũ nhi hơn, hiện tại đứa nhỏ này là niềm hi vọng sống sót duy nhất của nàng, ta không cho phép có một chút sai lầm nào xảy ra, chúng ta còn có thể gặp lại, không phải sao?"

"Nhưng chỉ cần nghĩ đến chuyện rời khỏi nàng là ta lại thấy rất khó chịu." Giọng điệu Mạc Hàn Trần mềm nhũn, hẳn biết lúc này không phải là lúc để hẳn có tình gây sự, Vũ nhi thật sự cần hẳn.

"Hàn, ta chỉ trở về xử lý một chút chuyện, chờ khi Nam Cương ổn định lại ta sẽ tới tìm các ngươi được không?" Trúc Đạp Vũ cũng lui một bước, chỉ là nghĩ muốn quay về xem thử mà thôi.

Mạc Hàn Trần hơi nhếch môi, không nói chuyện nữa, đột nhiên khom người, hung hăng hôn Trúc Đạp Vũ, giống như muốn phát tiết toàn bộ bức tức ra vậy.

Bạn đang đọc truyện *Ma Y Độc Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 150: Thăm dò hoàng cung vào ban đêm

Edit: susubluu

Vừa hôn xong, Mạc Hàn Trần ôm chặt lấy Trúc Đạp Vũ, nhẹ nhàng mở miệng: "Vũ nhi, đồng ý với ta, không được đi quá lâu, được không?"

"Ừ, ta nhất định sẽ mau chóng trở lại." Trúc Đạp Vũ cũng ôm chặt hắn, kể từ khi biết người trong lòng Mạc Hàn Trần là nàng, tâm trạng của nàng luôn rất tốt, cho tới bây giờ muốn tách ra, nàng mới biết được cảm giác không nở đó mãnh liệt cỡ nào.

"Đúng rồi, chàng cầm cái này đi." Trúc Đạp Vũ lấy một xâu chuỗi xinh xắn từ trong ống tay áo ra, đeo lên cổ Mạc Hàn Trần, sau đó cũng đeo một cái giống vậy lên cổ mình.

"Hai sợi dây này được làm bằng cổ thuật, có thể cảm ứng được dấu hiệu sự sống của đối phương, như vậy chúng ta có thể biết được đối phương có gặp nguy hiểm hay không, hơn nữa, nó còn có thể trò chuyện! Chỉ cần tập trung suy nghĩ là được." Trúc Đạp Vũ cười mở miệng.

Tâm trạng trầm trọng của Mạc Hàn Trần cuối cùng cũng thoải mái được một chút, dienxdaffinlequysdo0n thì ra giữa bọn họ còn có thể liên lạc như vậy, thật tốt! Hắn chỉ cần nghĩ về nàng thì lúc nào cũng có thể nghe thấy giọng của nàng.

"Được rồi, chúng ta thật sự phải ra ngoài rồi, nếu không đám người Vũ nhi sẽ chờ sốt ruột, chàng nhớ kỹ, nhất định phải giúp ta chăm sóc Vũ nhi thật tốt." Trúc Đạp Vũ vỗ vỗ vai Mạc Hàn Trần, mặt đầy nghiêm túc.

"Ừ, ta biết rồi, phải nhớ đến ta!" Mạc Hàn Trần hôn vào trán của nàng, rồi nắm tay nàng đi ra ngoài.

"Quyết định xong chưa?" Nhìn thấy hai người nắm tay đi ra, Bạch Vũ Mộng nhíu mày, dường như đã sớm dự tính được kết quả nên chỉ tùy ý hỏi một câu.

"Ừ, Vũ nhi, hiện tại ta lập tức khởi hành, chúng ta... Lần sau gặp!" Trúc Đạp Vũ dừng một chút, mới gian nan mở miệng.

"Đi đường cẩn thận!" Vũ Mộng không nói gì thêm, ngàn vạn lời nói đều không cần, nàng tin tưởng Trúc Đạp Vũ có thể hiểu được.

Sau khi cáo biệt Trúc Đạp Vũ, Bạch Vũ về quán trọ, bọn họ đều muốn nghỉ ngơi một chút, chuẩn bị tối làm "Đại sự"

Ban đêm, vài bóng người ra khỏi phòng không cùng lúc, sau đó hội họp trong một cái góc xó.

"Vũ nhi, chúng ta cứ như vậy đi vào có phải có chút mạo hiểm hay không?" Đường Ưc Ảnh suy nghĩ rất nhiều, vì lo lắng cho an toàn của mọi người.

"Không sao, nếu bị phát hiện không phải còn có Mộ Dung Nam sao, tuy rằng gây thêm phiền phức cho hắn nhưng chúng ta cũng đến đến để giúp hắn, chút phiền phức này hắn sẽ không xem là phiền phức." Hạ Tử Lăng tùy ý vẫy tay, không chút để ý mở miệng.

"Với thân thủ của chúng ta, muốn không bị phát hiện thì thật sự có chút khó." Bạch Vũ Mộng buồn bực mở miệng, nàng là phụ nữ có thai, hơn nữa tuy rằng thân đảm người Hạ Tử Lăng không tệ, nhưng nếu so với đại nội thị vệ và ám vệ thì không bằng.

"Ai nha, Vũ nhi, người không cần buồn lo vô cớ, yên tâm, ta sẽ bảo vệ tốt các ngươi!" Dẫn Minh Hi vỗ ngực cam đoan, không thể che giấu được vẻ hưng phấn trong mắt.

"Chỉ bằng người mà đòi bảo vệ Vũ nhi, có thể tự bảo vệ chính mình là đã tốt rồi!" Mộ Túy Tinh lạnh lùng mở miệng, lập tức hít một ngụm nước lạnh vào người Dẫn Minh Hi.

"Người... Sao người biết ta không thể bảo vệ nàng!" Dẫn Minh Hi nóng nảy, không cam lòng nhìn xem Mộ Túy Tinh.

"Ha, không biết là ai bị Lam Hạo Thần truy đuổi chạy trốn chết, còn không biết xấu hổ đứng đây nói." Mộ Túy Tinh xoay chuyển tròn mắt, đâm chọc vào chỗ đau của hắn.

Dẫn Minh Hi thở hổn hển, nói không được một chữ, Bạch Vũ Mộng mím môi cười khê, thì ra nàng còn có rất nhiều bằng hữu, cảm giác này thật tốt.

"Nếu các ngươi còn âm ỉ nữa thì có thể sẽ không vào được, hiện tại là lúc thủ vệ hoàng cung thay ca, chúng ta vẫn nên nhanh một chút đi." Bạch Vũ Mộng cười ngăn cản.

Mấy người không nói chuyện nữa, yên tĩnh chờ thủ vệ đi qua rồi sau đó mấy cái bóng đen nhanh chóng lóe lên, nhanh đến mức thủ vệ tưởng đó chỉ là một trận gió thổi qua.

Bạch Vũ Mộng chỉ dùng một chút nội lực, cho nên lần này nàng được Dẫn Minh Hi kéo đi, dù sao nơi này chỉ có khinh công của hắn là tốt nhất, đó cũng là do được Lam Hạo Thần luyện thành.

Mọi người lặng lẽ lui vào trong bóng tối, ẩn thân vào góc tối sau một tòa kiến trúc lớn, thật ra hôm nay Bạch Vũ Mộng đến đây không chỉ là vì muốn thỏa mãn tâm nguyện của bọn họ mà còn vì muốn điều tra tình trạng của hoàng cung một chút.

Chính giữa đại điện đèn đuốc sáng trưng, thủ vệ cũng nhiều hơn những chỗ khác, đám người Bạch Vũ Mộng dè dặt cẩn trọng giấu kín hơi thở của mình, đến gần hơn một chút nữa, muốn nhìn cho rõ ràng.

"Vũ nhi, người không ngửi thấy mùi gì kỳ lạ sao?" Mạc Hàn Trần là thầy thuốc có khứu giác mẫn cảm trời sinh.

"Ừ, mọi người mau nín thở." Bạch Vũ Mộng nhàn nhạt dặn dò, nơi này bị người ta bỏ một loại cỏ, có thể khiến tinh thần người ngửi mất cảm giác.

"Nơi này có vấn đề sao?" Lam Giác Phong nhíu mày, "Nhưng vì sao thị vệ ở đây không xảy ra chuyện gì hết?"

Có lẽ là đã được ăn giải độc hoàn cho nên không có việc gì, người nơi này rất cẩn thận nên chúng ta cũng phải cẩn thận nhưng điều này chỉ có thể chứng minh nơi này có bí mật gì đó không thể cho người khác biết."

Giọng nói Bạch Vũ Mộng vừa vang lên thì cách đó không xa có một người đi tới cẩn thận nhìn bốn phía, Bạch Vũ Mộng nheo mắt lại, người này chính là Mộ Dung Tịch Lạc.

Mọi người đều dè dặt cẩn trọng che dấu, nếu bây giờ bị phát hiện, sợ là bọn họ đều không có mạng để ra ngoài, đến khi Mộ Dung Tịch Lạc đi vào đại điện thì bọn họ mới nhẹ nhàng thở ra.

Bạch Vũ Mộng phát giải độc hoàn cho bọn hân, để cho bọn họ bảo tồn thể lực trước rồi sau đó quan sát xem có thể đến gần một chút nữa hay không, hiện tại năng hoàn toàn không nhìn ra bên trong đã xảy ra chuyện gì.

Hiện tại Bạch Vũ Mộng có một phán đoán lớn mật, có phải Mộ Dung Tịch Lạc giam lỏng Mộ Dung Hoàng trong cung hay không, nơi này thủ vệ sâm nghiêm như vậy, diện tích cũng không nhỏ, chẳng lẽ ngay cả Mộ Dung Nam cũng không biết sao?

Duẩn Minh Hi dẫn Bạch Vũ Mộng đến gần thêm một chút, người khác vẫn đứng tại chỗ chú ý bốn phía, nếu mục tiêu quá lớn, sẽ rất dễ bị phát hiện.

Quả nhiên khinh công của Duẩn Minh Hi rất tốt, công phu ẩn nấp cũng vô cùng tốt, Bạch Vũ Mộng thoáng vận dụng một chút nội lực, ẩn nhẫn hơi thở của mình đi.

Tuy rằng không dùng nội lực nhưng nàng vẫn có thể che giấu được bản thân rất tốt, nhưng hiện tại phải dè dặt cẩn thận, không thể để cho chuyện ngoài ý muốn xảy ra.

Hai người ngừng thở, lẳng lặng nhìn bóng người trên cửa sổ, Bạch Vũ Mộng hơi nhíu mày, sao lại thế này, vì sao lại cảm thấy là lạ?

"Phụ hoàng, ta đến thăm người!" Bên trong vang lên tiếng vang rất nhỏ, Bạch Vũ Mộng ngưng thần lắng nghe thì nghe thấy câu nói này.

"Người đi đi, ta không muốn nhìn thấy người!" Bên trong còn có một giọng nói suy yếu vang lên, xem ra là Mộ Dung Hoàng, nhưng mà giọng nói này yếu như đèn cạn dầu, quả nhiên Mộ Dung Tịch Lạc giam lỏng hân ở đây, nhưng rốt cục Mộ Dung Nam có biết chuyện này hay không?

Xem ra cần phải đi gặp Mộ Dung Nam một chuyến rồi.

Bạn đang đọc truyện *Ma Y Độc Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 151: Hoàng đế ra sao

Edit: susubluu

"Phụ hoàng, không cần phản ứng mạnh mẽ như vậy, người vẫn nên ngoan ngoãn viết chiếu thư thoái vị đi, như vậy sẽ có thể thoải mái một chút." Bên trong lại vang lên giọng của Mộ Dung Tịch Lạc.

"Muốn ta thoái vị, nằm mơ! Nếu Nam nhi biết, hân nhất định sẽ không bỏ qua cho người." Mộ Dung Hoàng hờn hển rồng vài câu, sau đó ho mạnh.

"Hừ, phụ hoàng, người không nên trông cậy vào hoàng huynh nữa, hiện tại hân còn không chưa phát hiện ra phụ hoàng thân yếu của mình xảy ra chuyện đâu!" Mộ Dung Tịch Lạc khinh thường hừ một tiếng, giọng điệu đầy vẻ chế giễu.

"Người..." Mộ Dung Hoàng tức giận nói không nên lời, ho ra một ngụm máu.

"Ai nha, sao phụ hoàng lại kích động như vậy, đến đây, ngoan ngoãn uống thuốc đi." Mộ Dung Tịch Lạc tiến lên vỗ vỗ lưng Mộ Dung Hoàng, bưng một chén thuốc tới để Mộ Dung Hoàng uống hết.

"Tránh ra!" Mộ Dung Hoàng quay mặt qua một bên, Mộ Dung Tịch Lạc lập tức đen mặt lại, "Đừng thấy ta cho người chút mặt mũi mà lên mặt, người

không uống cũng phải uống."

Bạch Vũ Mộng cũng không cho rằng Mộ Dung Tịch Lạc thật sự quan tâm đến Mộ Dung Hoàng nên mới cho hắn uống thuốc, sợ là thuốc này có gì đó rồi, nếu có thể lấy được mẫu thuốc thì tốt rồi.

Sau đó, bên trong trở nên yên tĩnh, giống như không có ai ở đó, Bạch Vũ Mộng và Duẩn Minh Hi liếc nhau, sao lại thế này, Mộ Dung Tịch Lạc đâu?

Đợi một lúc sau, trong phòng lại vang lên một tiếng vang nho nhỏ, một lát sau nữa thì Mộ Dung Tịch Lạc vội vàng ra khỏi cửa, đi về theo đường cũ.

Chờ Mộ Dung Tịch Lạc đi xa, Duẩn Minh Hi mới dẫn Bạch Vũ Mộng về tới chỗ bọn họ vừa trốn, sau khi mọi người trở về thì Bạch Vũ Mộng quyết định đến phủ Mộ Dung Nam một chuyến.

Hiển nhiên phủ Mộ Dung Nam còn phòng thủ nghiêm mật hơn cả hoàng cung, đi đến gần thì đám người Bạch Vũ Mộng đi vào liền bị phát hiện, nhưng nếu như bọn họ thật sự muốn giấu thì sợ là cũng sẽ không dễ dàng bị phát hiện như vậy.

Mấy người đợi Mộ Dung Nam đến, khi hắn nhìn thấy bọn họ thì thật sự kinh ngạc, vội vàng phát tay để người khác lui xuống, tự mình tiếp đãi bọn họ.

"Vũ nhi, sao các ngươi lại đến đây?" Bận rộn xử lý chính sự một lúc, Mộ Dung Nam mới rảnh tay nghi hoặc mở miệng.

"Tất nhiên là đến giúp ngươi." Bạch Vũ Mộng nhẹ nhàng cười.

Mộ Dung Nam hơi sững sốt một chút rồi lập tức bật cười: "Không ngờ các ngươi lại đến giúp ta, thật đúng là kịp lúc, nhưng mà sao các ngươi lại ăn mặc như vậy, đến đây bằng cách nào?"

"Vô nghĩa, nếu chúng ta quang minh chính đại đến đây thì có lẽ ngày mai sẽ không an ổn." Duẩn Minh Hi bắt chéo chân, mở miệng nói như chuyện không liên quan đến mình.

"Bây giờ không nói đến chuyện này, Mộ Dung Nam, ngươi cũng biết phụ hoàng của ngươi bị Mộ Dung Tịch Lạc giam lỏng đúng không?" Bạch Vũ Mộng nhẹ nhàng mở miệng, trong giọng nói có chút phỏng đoán.

"Phụ hoàng quả nhiên bị giam lỏng!" Mộ Dung Nam cũng không quá kinh ngạc, hắn đã sớm đoán được, chỉ là không chứng thực được mà thôi.

"Lúc trước ta cũng đoán vậy, phụ hoàng luôn cáo ốm không lên triều, có một lần ta đến thăm điện phụ hoàng dò xét một chút, nhưng lại không thể tới gần, có vẻ nơi đó bị hạ được, ta không thể tới gần, mới đến gần thì cả người đã vô lực."

"Ừ, nơi đó thật sự bị hạ được." Bạch Vũ Mộng nhấn mày thật sâu, chuyện này có chút khó giải quyết rồi.

"Đúng rồi, ta còn phát hiện hình như trong phòng phụ hoàng ngươi có mật đạo, mà Mộ Dung Tịch Lạc lại biết được cái mật đạo đó, hôm nay ta còn nhìn thấy hắn đi vào." Bạch Vũ Mộng lại mở miệng.

"Mỗi thăm điện của Hoàng thượng đều sẽ có một mật đạo, dùng để chạy trốn, chuyện này cũng không kỳ quái, nhưng mà làm sao Mộ Dung Tịch Lạc có thể biết được, ta cũng chỉ vô tình vào bên trong mới biết được." Mộ Dung Nam cũng nhấn mày lại.

"Xem ra, cái mật đạo đó có bí mật, chúng ta bớt chút thời gian đi xem thử đi." Bạch Vũ Mộng nói xong, cầm lấy chén trà uống một ngụm, vị đắng lan tỏa trong miệng.

"Chuyện này các ngươi không cần lo, dù sao cũng rất nguy hiểm, chỉ cần lúc ta cần ra tay giúp đỡ một chút là được rồi, dã tâm của Mộ Dung Tịch Lạc quá lớn, ta sợ hắn không từ thủ đoạn để đạt được mục đích." Mộ Dung Nam có chút lo lắng nhìn đám người Bạch Vũ Mộng, không biết đề cho bọn họ giao du với đám kẻ xấu này là đúng hay sai nữa?

"Chúng ta đã tham dự vào rồi thì sẽ không để một mình ngươi rơi vào hoàn cảnh nguy hiểm, không phải chúng ta là bằng hữu sao?" Bạch Vũ Mộng cười thấu hiểu.

Mộ Dung Nam cũng nở nụ cười, là hắn quá để tâm vào mấy chuyện vụn vặt, nhưng mặc kệ thế nào thì hắn nhất định sẽ bảo vệ Vũ nhi thật tốt, bảo vệ bằng hữu của hắn.

"Còn nữa bệnh tình phụ hoàng ngươi đã nguy kịch rồi, ta thấy hình như hắn uống loại thuốc gì đó, bây giờ vẫn không thể xác định được, ngươi nghĩ cách lấy mẫu thuốc đó để điều tra đi."

"Ừ, Mộ Dung Tịch Lạc thật sự phát rồ, phụ hoàng đối xử với hắn không tệ." Mộ Dung Nam có chút đau lòng mở miệng, huynh đệ bọn họ đi đến nước này là điều hắn không muốn nhìn thấy nhất.

"Nếu..." Bạch Vũ Mộng dừng một chút, "Nếu cho ngươi chọn giữa huynh đệ và ngôi vị hoàng đế thì ngươi sẽ chọn cái gì?" Bạch Vũ Mộng đột nhiên có chút tò mò mở miệng hỏi.

"Tất nhiên là huynh đệ!" Mộ Dung Nam không cần nghĩ ngợi đã mở miệng trả lời, nhưng hắn lại nhanh chóng nói thêm một câu nữa, "Nhưng Mộ Dung Tịch Lạc quá ích kỷ, tính tình hiếu thắng, nếu giao giang sơn vào trong tay hắn thì nhất định sẽ có một ngày bị hủy diệt, ta không thể nhìn giang sơn tổ tông bảo vệ bị hủy được."

"Mộ Dung Nam, ngươi sẽ là một hoàng đế tốt, nhưng ngươi lại không quyết đoán, một quân vương thật sự thì phải biết lúc nào nên mềm lòng, lúc nào nên ác độc, ngươi có biết không?" Bạch Vũ Mộng thờ dài, trong mắt cũng đầy ý tán thưởng.

"Ừ, ta biết, cho nên tiếp theo đây ta nhất định sẽ không chùn bước." Dù sao Mộ Dung Nam ở trong hoàng cung lâu như vậy, sao lại không hiểu rõ đạo lý này được, diễn*dafinlle&quysdo0n cho tới bây giờ hắn vẫn biết bản thân đang làm những gì.

"Chúng ta không quấy rầy ngươi nữa, nếu có tin tức gì thì đến quán trọ Tường Vân tìm ta." Bạch Vũ Mộng nở nụ cười, không nói thêm gì nữa, đứng dậy chuẩn bị rời đi.

"Các ngươi vẫn nên ở lại đi." Mộ Dung Nam mở miệng giữ lại, cuối cùng nghĩ tới cái gì đó thì lại cười cười, không nói nữa, kêu người đưa bọn họ rời đi.

Đến khi về tới khách điểm, mọi người đều tụ tập lại trong phòng Bạch Vũ Mộng, hỏi hết nghi vấn trong lòng.

"Vũ nhi, vừa rồi xảy ra chuyện gì, các ngươi nghe được gì trong cung?" Tuy rằng lúc ở phủ Mộ Dung Nam đã nghe được một ít nhưng Mộ Túy Tinh vẫn không hiểu rõ.

"Mộ Dung Hoàng bị nhốt, bây giờ đang là lúc rối loạn, các ngươi vẫn nên ít ra ngoài đi, mấy ngày nữa sẽ có một trận đánh ác liệt." Bạch Vũ Mộng hít sâu một hơi, xoa bụng mình.

"Vũ nhi, ngươi đừng lo lắng, cục cung nhất định sẽ bình an." Đường Ưc Ảnh cầm tay Bạch Vũ Mộng an ủi, cho nàng thêm sức mạnh.

Bạn đang đọc truyện *Ma Y Độc Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 152: Độc được

Edit: susubluе

Ngày hôm sau, đột nhiên có một đám quan binh vào quán trọ nói là muốn bắt phản tặc, hôm qua có người lên vào hoàng cung trộm bảo bối.

Cũng không nói rõ là bảo bối gì, nhưng Bạch Vũ Mộng biết nhất định đây chỉ là một cái cớ, xem ra, Mộ Dung Nam đã hành động, mà sợ là Mộ Dung Tịch Lạc đã nhận ra điều gì đó rồi.

"Tam tẩu, bọn họ chuẩn bị đến điều tra, ngươi thấy chúng ta có nên tránh mặt hay không?" Lam Giác Phong có chút lo lắng, dù sao hắn còn quá non nớt, bình thường không để ý chuyện triều chính, bây giờ tình huống bất đắc dĩ buộc hắn phải trưởng thành suy nghĩ mưu kế.

"Không cần tránh, nếu bọn họ đã phát hiện dù có tránh thì một ngày nào đó cũng sẽ bị phát hiện, không bằng cứ thoải mái đi ra ngoài." Bạch Vũ Mộng suy nghĩ một lúc, nắm chắc phần thắng mở miệng.

Dưới lầu đã âm ỉ, loáng thoáng nghe thấy tam hoàng tử đến đây, Bạch Vũ Mộng nhếch môi, đến thật là nhanh.

Đẩy cửa đi ra ngoài thì đã nhìn thấy bóng lưng đầy sự tàn nhẫn và hung ác nham hiểm, Bạch Vũ Mộng lạnh lùng cười, chiến tranh rốt cục vẫn phải diễn ra.

Có vẻ người nọ đã phát hiện ra, quay đầu nhìn lại thì lập tức nhắm mắt lại, trong mắt lóe lên tia tàn nhẫn, nở nụ cười, đi về phía đám người Bạch Vũ Mộng.

"Không biết Chiến Vương phi và Phong vương đến đây nên không nghênh tiếp từ xa." Mộ Dung Tịch Lạc khách sáo chấp tay, lời nói khiến cho người ta hít một ngụm khí lạnh.

Đám người ở trọ trong quán mấy ngày nay lại là Chiến Vương phi, nữ tử được truyền tụng khắp nơi, nữ tử vì trượng phu mà tàn sát mọi người.

"Tam hoàng tử khách sáo rồi, chúng ta chỉ ra ngoài du ngoạn, đi ngang qua Mộ Dung Quốc nên dừng lại dạo chơi một chút thôi, ngươi không cần để ý." Bạch Vũ Mộng cũng khách sáo trả lời.

"Làm sao như vậy được, Chiến Vương phi đã tới Mộ Dung Quốc thì tất nhiên chúng ta sẽ tận tình tiếp đón, kính xin Chiến Vương phi đến trạm gác của chúng ta trước."

"Cũng tốt!" Bạch Vũ Mộng vẫn cười nhàn nhạt như cũ làm cho người khác không nhìn ra cảm xúc thật của nàng, mọi người đứng phía sau cũng không nói gì thêm, im lặng đi theo ra ngoài.

Mộ Dung Tịch Lạc thu lại vẻ tươi cười trên mặt, trong đôi mắt lóe lên sự khát máu, diễn*dafinllequysdoon hắn không cho rằng lần này Bạch Vũ Mộng

chỉ đến để du ngoạn, dù sao không phải hấn không biết, lúc trước Lam Cảnh Diệp ép vua thoái vị là do Mộ Dung Nam xuất binh giúp bọn họ.

Xem ra, mục đích của bọn họ không đơn giản, nói đúng ra là để trợ giúp Mộ Dung Nam đi, nếu đúng là như vậy thì chuyện này bắt đầu khó giải quyết rồi, hấn cũng đã sớm nghe qua danh của Chiến Vương phi.

Đột nhiên nghĩ tới cái gì đó, mắt hơi híp lại, xem ra mấy ngày trước người thủ hạ bẩm báo là bọn họ, che dấu thật tốt, trách không được có thể dễ dàng vào Hoàng thành.

Hấn không nghĩ nhiều nữa, đi theo đám người phía trước, mặc kệ thế nào, bọn họ đều không thể ngăn cản hấn hoàn thành bá nghiệp thiên thu, người cản trở hấn, giết!

Bạch Vũ Mộng đi ở phía trước cũng cảm nhận được sát khí trên người Mộ Dung Tịch Lạc, nhúu mày, nở nụ cười đầy thâm ý.

Lâu rồi không động đến thế lực Phụng Hoàng Lâu, lần này để cho bọn họ thể hiện một chút đi.

Mấy ngày kế tiếp, đúng như Bạch Vũ Mộng nói, bọn họ thật sự đi theo người của Mộ Dung Tịch Lạc dạo chơi toàn bộ Hoàng thành, còn có vẻ chưa thỏa mãn nữa.

Điều này khiến Mộ Dung Tịch Lạc hoang mang, có lẽ là hấn quá đa nghi, nhưng hấn vẫn cảnh giác như cũ, dù sao không thể không phòng bị, huống chi Bạch Vũ Mộng lại là nhân vật nguy hiểm.

Mộ Dung Nam đã đưa mẫu thuốc tới, Bạch Vũ Mộng và Mạc Hân Trần nhanh chóng phân tích ra thành phần bên trong mẫu thuốc, lúc biết kết quả, hai người cũng nhin không được mà nhúu mày.

"Mộ Dung Tịch Lạc quá độc ác, loại thuốc này mà cũng dám dùng, ta thấy hấn đã phát rồ rồi." Mạc Hân Trần bỏ mẫu thuốc trong tay ra, tức giận mở miệng.

"Đúng là có chút quá đáng, dù sao cũng là phụ thân của mình, vậy mà hấn cũng ra tay được." Bạch Vũ Mộng cũng thờ dãi lắc đầu.

Thuốc trộn bên trong chỉ là thuốc phong hàn thông thường, ngay cả thái y cũng không tra ra, nhưng Bạch Vũ Mộng lại không quên lúc trước khi đến tẩm cung Hoàng thượng có ngửi thấy một mùi hương hoa hồng.

Hoa và thuốc thông thường trộn lại với nhau thì sẽ thành thuốc độc trí mạng, mỗi ngày chỉ cần một lượng nhỏ là đã đủ khiến cơ thể con người hao mòn, đến cuối cùng ngay cả xương cốt cũng không còn.

"Người như thế sao có thể làm hoàng đế Mộ Dung Quốc được, thật là vì đạt được mục đích mà không từ thủ đoạn." Sau khi đám người Lam Giác Phong biết cũng rất cảm thán.

"Đột nhiên có chút đồng tình với Mộ Dung Hoàng, sao lại sinh ra đứa con trai như vậy." Duẩn Tuyết Nghiên nhăn mày lại, cái miệng nhỏ nhắn hơi chu lên, vẻ mặt bất bình.

"Người sai rồi, Phụng Hoàng Lâu đưa tin tới nói Mộ Dung Tịch Lạc không phải con của Mộ Dung Hoàng mà là đứa bé năm đó mẫu phi của hấn tư thông với người khác sinh ra." Bạch Vũ Mộng nhìn tin tức trong tay, khẽ lắc đầu.

"Ta nói mà, người như thế sao có thể là huynh đệ với Mộ Dung Nam được, kém quá nhiều." Đường Úc Ảnh cũng liên tục lắc đầu, vẻ mặt thôn thức.

"Người nói như vậy là sai rồi, người xem ta và tam ca rất tốt, mà không phải Lam Cảnh Diệp cũng là con của phụ hoàng sao, nhưng lại chênh lệch lớn như vậy!" Lam Giác Phong mở miệng cảm thán, mắt có chút nhớ nhung, hấn nhớ vị tam ca ngày nào cũng dạy dỗ hấn.

Nụ cười của Bạch Vũ Mộng cứng đờ, nhưng lại nhanh chóng khôi phục lại vẻ bình thường, tiếp tục làm bộ như không có việc gì xảy ra, nhìn chăm chăm lá thư trong tay, nhưng tâm tư không biết đã bay tới nơi nào rồi.

Ở dưới bàn, Hạ Tử Lăng thầm đá Lam Giác Phong một cước, trừng mắt nhìn hấn, Lam Giác Phong khó hiểu, còn chưa nhận ra mình đã gây chuyện, nhưng nhìn thấy ánh mắt trách cứ của mọi người thì mới biết được mình đã nói sai rồi, vội vàng che kín miệng, không mở miệng nữa.

Chờ sau khi tất cả mọi người ra ngoài, Bạch Vũ Mộng buông bức thư trong tay xuống, diển*daffinlle&quysdo0n vưon tay vuốt bụng, con nhất định phải khỏe mạnh ra đời.

Con nói xem khi nào phụ thân của con sẽ về thăm mẫu thân, mẫu thân thật sự rất nhớ hấn.

Mà ở một chỗ xa xôi khác, trong động băng của núi Thiên Sơn, người trên giường vẫn bình tĩnh như trước, trông giống như là đang ngủ nhưng lúc này lông mi lại run rẩy làm cho người khác tưởng lầm là ảo giác.

Thiên Sơn lão nhân và Thiên Sơn tuyết nữ đứng ở trước giường băng thấy kinh hãi, mở to mắt, hình như còn hơi ngáy người.

"Lão già, vừa rồi ta không nhìn lầm chứ, hình như Hạo Thần tiểu tử mới cử động." Thiên Sơn tuyết nữ không dám tin mở miệng nói.

"Hình như ta cũng thấy được, điều này thật sự quá kinh ngạc!" Thiên Sơn lão nhân chặc chặc thờ dãi, "Đứa nhỏ này thật có phúc khí. Như vậy mà còn

có thể tỉnh lại, sợ là vì chấp niệm quá sâu!" Nói xong thở dài một hơi, đi ra ngoài.

Bạn đang đọc truyện *Ma Y Độc Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 153: Bách Lí Dật Thanh

Edit: susubluu

Tất cả âm mưu đều âm thầm xảy ra, đám người Bạch Vũ Mộng lại tỏ vẻ không quan tâm, không làm gì cả, không hề có ý thức mình đang ở trong hoàn cảnh nguy hiểm.

Hôm nay cũng đã xảy ra một chuyện quan trọng, Mộ Dung Nam tìm được kẻ hở tiến vào tầm điện Mộ Dung Hoàng, đi vào được cái mật thất kia, phát hiện một đồng binh khí và thuốc nổ.

Vốn dĩ là muốn cứu Mộ Dung Hoàng ra, nhưng lúc đi ra lại bị người của Mộ Dung Tịch Lạc phát hiện, đến lúc này thì mọi âm mưu đều được lộ ra ngoài ánh sáng.

Một trận chiến sự hết sức căng thẳng, sau khi đám người Bạch Vũ Mộng nhận được tin tức thì nhanh chóng vào hoàng cung, sau khi tới nơi thì lại bất ngờ gặp một người.

Người này mặc cẩm bào màu đen, bên trên thêu kim long với năm móng vuốt, diện mạo nghiêm túc, âm trầm đầy uy nghiêm, mặt như tranh vẽ, không hề kém cỏi hơn bọn họ.

Bạch Vũ Mộng vừa nhìn thấy người này thì mắt liền híp lại, bởi vì nàng nhìn thấy biểu cảm của Mộ Túy Tĩnh nên đoán được người này chính là Bách Lí Dật Thanh.

Điều bất ngờ là tại sao hắn lại có thể xuất hiện ở đây, chẳng lẽ hắn và Mộ Dung Tịch Lạc là đồng minh, tốt lắm, như vậy chiến tranh giữa bọn họ nên bắt đầu từ nơi này đi!

"Tĩnh Nhi..." Trên khuôn mặt nam tử nhanh chóng hiện lên chút kinh hi, nhìn thấy Mộ Túy Tĩnh thì gọi một tiếng, nhưng đáp lại hắn lại là sự yên tĩnh.

"Tĩnh Nhi nàng..." Bách Lí Dật Thanh còn chưa nói hết thì Mộ Túy Tĩnh đã ngắt lời hắn: "Thật xin lỗi, Minh hoàng, hình như chúng ta không thân thiết lắm, kính xin tự trọng."

Bách Lí Dật Thanh nhăn mày thật chặt, nhưng khuôn mặt lại vẫn đẹp như cũ, trong mắt có chút phức tạp, Bạch Vũ Mộng nhìn nam nhân trước mắt, lạnh lùng nhếch môi, quả nhiên là rất đẹp, trách không được năm đó Mộ Túy Tĩnh lại cam tâm tình nguyện làm nhiều chuyện vì hắn như vậy.

"Minh hoàng xuất hiện ở đây, thật đúng là làm cho người ta kinh ngạc!" Bạch Vũ Mộng nhẹ nhàng mở miệng, giọng điệu bình tĩnh làm cho người ta không nghe ra được cảm xúc gì.

Bách Lí Dật Thanh híp mắt, lập tức nhếch khóe môi: "Chiến Vương phi, quả thật nghe không bằng thấy, không ngờ Chiến Vương phi lại thông thả rộng lượng như vậy."

"Minh hoàng cũng không kém." Bạch Vũ Mộng cười khách sáo, rũ mắt xuống che dấu sự chán ghét trong mắt.

"Có vẻ Chiến Vương phi không thích ta?" Bách Lí Dật Thanh nhíu mày, tùy ý hỏi.

"Tất nhiên, ta chỉ thích phu quân của ta, với thân phận Minh hoàng mà lại mở miệng nói ra những lời này." Bạch Vũ Mộng nhìn chằm chằm Bách Lí Dật Thanh, mắt từ từ trở nên lạnh lùng.

Bách Lí Dật Thanh nở nụ cười, không nói gì thêm, mắt luôn nhìn chằm chằm Mộ Túy Tĩnh, Bạch Vũ Mộng nhẹ nhàng giật người, chặn ánh mắt của Bách Lí Dật Thanh.

"Minh hoàng còn chưa trả lời ta, sao ngươi lại ở chỗ này?" Bạch Vũ Mộng tiếp tục mở miệng, không hề áy náy khi chắn ngang tầm mắt của hắn.

"Ta chỉ tới xem náo nhiệt, Chiến Vương phi không nên để ý." Bách Lí Dật Thanh vốn muốn tới giúp Mộ Dung Tịch Lạc, dù sao thù lao hắn nhận được rất cao, nhưng bây giờ hắn đổi ý rồi, hướng hồ chuyện duy nhất hắn muốn làm lúc này chính là nói mấy câu với Mộ Túy Tĩnh, khuyên nàng trở về.

"Ha ha!" Bạch Vũ Mộng nhẹ nhàng nở nụ cười, "Tam hoàng tử, thế nào, các ngươi tiếp tục đi, ta cũng chỉ đến xem náo nhiệt, các ngươi không nên để ý?"

"Hừ, Bạch Vũ Mộng, các ngươi che dấu rất tốt, muốn mang phụ hoàng đi thì phải xem thử các ngươi có bản lĩnh này hay không." Nói xong nhìn về phía

Mộ Dung Nam

Mộ Dung Nam chỉ nở nụ cười, sau đó đỡ Mộ Dung Hoàng, nhẹ nhàng vỗ lưng hắn, bộ dáng rất hiểu thuận.

Lúc này tất cả đại thần đều đã chạy tới, cho dù bọn họ rất sợ chết, nhưng bây giờ bọn họ không thể không đến, bởi vì chuyện này quyết định đến sinh tử nên mọi người đều đỏ mặt lạnh, do dự xem nên đứng về phía ai.

Tuy rằng hiện tại hoàng đế bị Mộ Dung Tích Lạc nắm giữ trong tay, nhưng bọn họ lại không chỉ nhìn thấy tình cảnh hiện tại, thái tử tài đức sáng suốt, cho nên bọn họ đánh cược mạng mình, lựa chọn thái tử sẽ không sai đi.

Bạch Vũ Mộng quan sát biểu cảm của mọi người, chậm rãi nở nụ cười chế giễu, lập tức quay đầu hỏi Bách Lí Dật Thanh: "Minh hoàng thấy thế nào?"

"Lời nói không xuôi tai, tam hoàng tử nắm Mộ Dung Hoàng trong tay, ta cảm thấy tỷ lệ Mộ Dung thái tử giành chiến thắng sẽ rất nhỏ." Bách Lí Dật Thanh suy tư một chút mới mở miệng.

Thật ra hắn biết một ít kế hoạch của Mộ Dung Tích Lạc cho nên mới dám khẳng định hắn sẽ không thua.

"Phải không? Mọi chuyện còn chưa tới hồi kết thúc, không cần dễ dàng đưa ra kết luận!" Bạch Vũ Mộng cười dịu dàng, thu lại sự châm chọc trong mắt.

Bên này hai người không mở miệng nói chuyện nữa, bên kia thì giống như tận thế kéo đến: "Mộ Dung Nam, thật không ngờ ngươi sẽ có ngày hôm nay, bây giờ phụ hoàng ở trong tay ta, ngươi đã ở trong tay ta thì ngươi lấy cái gì để đấu với ta?" Nói xong liền kiêu ngạo cười phá lên.

"Mộ Dung Tích Lạc, ngươi không nên vui mừng quá sớm, nếu không lúc tỉnh mộng sẽ rất thảm." Trong mắt Mộ Dung Nam không hề có một chút e ngại và lùi bước mà luôn đỡ Mộ Dung Hoàng.

"Ngươi đã như vậy còn muốn mạnh miệng, Mộ Dung Nam, để ta xem thử ngươi có cách gì để xoay người!" Mộ Dung Tích Lạc vung tay lên, bốn phía liền xuất hiện một đám hắc y nhân bao vây tất cả mọi người.

Bạch Vũ Mộng vẫn bình tĩnh cười như trước, thật sự giống như một người đang đứng xem diễn, Bách Lí Dật Thanh cũng nhìn nàng với cặp mắt khác xưa, nữ tử như vậy nếu là kẻ địch thì sẽ rất đáng sợ.

Nàng có thể bình tĩnh đối mặt với nguy hiểm như vậy thì chắc chắn là không hề dễ đối phó, diendndaffinlequyssdoon Bách Lí Dật Thanh không biết bản thân hắn chính là kẻ địch hàng đầu của Bạch Vũ Mộng.

"Mộ Dung Tích Lạc, đây là toàn bộ thực lực của ngươi sao?" Mộ Dung Nam có chút khinh thường mở miệng, hắn cho rằng hắn còn cất giấu vũ khí bí mật gì đó, không ngờ lại chỉ có như vậy.

"Dù chỉ có những người này thì cũng có thể chặt ngươi ra thành tám mảnh, ngươi vẫn nên cầu nguyện ta cho ngươi một cái chết tốt đi, dù sao chết thảm cũng sẽ ảnh hưởng đến hình ảnh Mộ Dung thái tử của ngươi không phải sao?"

"Ừ, nói có đạo lý!" Mộ Dung Nam đồng ý gật đầu, còn nghiêm túc suy nghĩ xem mình nên chết kiểu nào.

Mộ Dung Hoàng đang nghỉ ngơi bên cạnh nhìn không được nữa: "Nam nhi, con đừng vờ ngớ ngẩn nữa, còn không mau suy nghĩ biện pháp, không thể để cho kẻ lòng lang dạ thú như Mộ Dung Tích Lạc hại được."

Lúc này Mộ Dung Hoàng nghiêm khắc, không còn quyền uy quyền thế nữa mà chỉ còn sự quan tâm đối với con trai mình, trải qua nhiều chuyện như vậy hắn cũng đã nghĩ thông suốt, chỗ cao rất lạnh lẽo, vị trí đó thật sự thật làm cho người ta phải bắt đầu dè.

Vốn dĩ hắn cho rằng chỉ cần có quyền thế thì sẽ có tất cả, hắn sẽ được mỹ nhân vây quanh, có được nhân gian son, hưởng phúc dài lâu, nhưng bây giờ lại phát hiện mình đã đánh mất tình thân quý giá nhất.

Bạn đang đọc truyện *Ma Y Độc Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 154: Kéo người xuống

Edit: susubluu

"Mộ Dung Nam, sao rồi? Có vài thứ ngươi nhìn thì sẽ hiểu?" Bạch Vũ Mộng đột nhiên nhàn nhạt mở miệng.

Mộ Dung Nam sững sờ, lập tức suy nghĩ cẩn thận, vừa rồi hắn còn nghi hoặc vì sao Bạch Vũ Mộng còn chưa ra tay, bây giờ thì hắn đã hiểu rồi, thì ra Bạch Vũ Mộng muốn cho hắn hiểu đế vương là thế nào.

Một đế vương, hẳn có thể cao cao tại thượng, nhưng không thể tách khỏi những người khác, đế vương cũng là người, cũng có thất tình lục dục, Bạch Vũ Mộng đang nói cho hắn biết, dù tương lai có ngồi lên vị trí cao thế nào thì không được đánh mất lương tâm của mình.

"Vũ nhi, cảm ơn ngươi, ta hiểu rồi, yên tâm đi, Mộ Dung Nam ta dù có biến thành bộ dáng gì thì vẫn sẽ mãi mãi là Mộ Dung Nam, mãi mãi không thay đổi!" Mộ Dung Nam thề son sắt.

Điều này cũng khiến Bách Lý Dật Thanh im lặng, hẳn hiểu ý của Bạch Vũ Mộng muốn nói cho Mộ Dung Nam nhưng hắn lại không thể thay đổi được gì cả, dĩ nhiên *lequyss&doOn trước kia hắn cũng có thứ bản thân theo đuổi, cũng có giấc mộng cuồng nhiệt của riêng mình, dù là bất cứ lúc nào thì những thứ này đều đã bị biến chất, hắn vẫn coi trọng sinh mệnh của mình hơn.

"Các ngươi không cần nhiều lời nữa, có cái gì tốt để mà hiểu, hừ, sắp chết tới nơi còn nhiều lời như vậy, muốn nói cái gì thì chờ xuống địa ngục rồi nói!" Mộ Dung Tịch Lạc không kiên nhẫn mở miệng.

"Đúng vậy, thật sự chúng ta sẽ nhanh chóng không thấy được nữa, nhưng trước lúc đó ta cảm thấy ta nên nói việc này ra, nếu không sẽ không có cơ hội nữa!" Bạch Vũ Mộng cười, giọng nói thanh thúy.

Thấy Mộ Dung Tịch Lạc càng không có kiên nhẫn thì Bạch Vũ Mộng cũng không thừa nước đục thả câu nữa, trực tiếp mở miệng: "Mộ Dung Tịch Lạc vốn không phải là con của Hoàng thượng mà là con do Lâm quý phi tư thông với người khác sinh ra."

Giọng nói thanh thúy vang vọng cả bầu trời một lúc lâu, giống như một đạo thiên lôi, khiến mọi người kinh sợ, cú đánh lằn này khiến Mộ Dung Tịch Lạc không dám tin mở to hai mắt.

"Không có khả năng, nhất định các ngươi vì muốn bảo vệ mạng sống mà bịa đặt, sao ta có thể không phải là con trai của phụ hoàng được, nhất định là các ngươi, nhất định là do các ngươi gạt ta."

"Ngươi cảm thấy chúng ta lừa ngươi còn có ý nghĩa sao, thế nào, bỗng nhiên phát hiện vị trí hiển hách của mình từ trước tới giờ lại không phải là của mình, cảm thấy rất suy sụp đúng không?" Bạch Vũ Mộng nở nụ cười.

"Ai nha, quên nhắc nhở ngươi, không có dòng máu hoàng thất thuần khiết thì không thể kế thừa ngôi vị, vậy phải làm sao bây giờ đây?" Bạch Vũ Mộng không có ý buông tha hắn, tiếp tục đả kích.

Khuyết điểm của Mộ Dung Tịch Lạc đều phơi bày hết ra ngoài, nhìn Bạch Vũ Mộng đang cười đắc ý và Mộ Dung Nam đang bình tĩnh thì dám chắc là hắn đã biết tin này từ lâu.

Mộ Dung Hoàng cũng không còn khiếp sợ nữa, lúc trước hắn cũng từng hoài nghi, sao đứa con này lại không hề giống hắn, không ngờ hắn vốn không phải là con mình thì sao có thể giống được.

Bây giờ hắn đã có thể坦然 chấp nhận chuyện này, ít nhất hắn có thể thoải mái một chút, bởi vì người đối xử ác độc với hắn như vậy thì không xứng làm con hắn, hắn cũng không hề thấy đau lòng.

Tuy rằng chuyện này khiến hắn đội một cái nón xanh rất lớn nhưng hắn cũng không thêm để ý, người đã có thể xem nhẹ việc chết thì việc này cũng chỉ như thoáng qua thôi.

"Thế nào, rất khó chấp nhận sao? Mộ Dung Tịch Lạc, vốn dĩ coi ngươi là đệ đệ ta nên không muốn đuổi cùng giết tuyệt, nhưng mẫu phi của ngươi gạt chúng ta nhiều năm như vậy, ngươi cũng không phải con ruột của phụ hoàng, giữa chúng ta hình như cũng không có gì để khiến ta phải tha thứ cho ngươi." Mộ Dung Nam vẫn nhô nhả như trước, lời nói ra lại lập tức đánh Mộ Dung Tịch Lạc thẳng xuống địa ngục.

"Không, làm sao có thể, ta còn có nhiều quân đội như vậy, làm sao ngươi thắng được ta, lịch sử sẽ viết tên người thắng, chỉ cần ta lên làm hoàng đế thì không phải ta muốn nói gì thì nói sao!"

"Ngươi đúng là quá ngây thơ rồi, Mộ Dung Tịch Lạc, ngươi cho là chúng ta không chuẩn bị mà lại ở đây lãng phí thời gian với ngươi sao?" Bạch Vũ Mộng lắc đầu, nhẹ nhàng vỗ tay.

Quân đội ngoài cửa nhanh chóng xông vào, tất cả đều được trang bị vũ trang hạng nặng, bất cứ lúc nào cũng có thể chiến đấu.

"Quân đội Lam Tường quốc!" Bách Lý Dật Thanh hơi nheo mắt lại, đột nhiên cũng có chút kính nể nhìn thoáng qua Bạch Vũ Mộng, nữ tử này có thể đem được số lượng quân đội khổng lồ như vậy vào thành mà không đã động đến bất cứ ai, bản lĩnh thật lớn.

"Ngươi, sao các ngươi lại có thể đưa nhiều người đến đây như vậy?" Mộ Dung Tịch Lạc không dám tin, hôm nay nàng đã cho hắn đả kích quá lớn, vốn dĩ đã nắm chắc thắng lợi trong tay nhưng sao thế cục lại bỗng chốc xoay chuyển như vậy?

"Vẫn không thể chấp nhận sao? Mộ Dung Tịch Lạc, từ ngày ngươi chuẩn bị tạo phản thì nên biết kết quả sẽ thế nào, ác giả ác báo, ngươi cần gì phải làm vậy?" Bạch Vũ Mộng thờ dài, nói xong câu đó liền rời đi, năng tin tưởng chuyện sau đó Mộ Dung Nam sẽ xử lý tốt.

Trở lại quán trọ, Bạch Vũ Mộng nhìn Mộ Túy Tinh một lúc mới mở miệng: "Tinh Nhi, ngươi không sao chứ?"

"Ừ, ta không sao, vốn cho là đối mặt với hắn rất khó khăn nhưng không ngờ lại thoải mái như vậy!" Mộ Túy Tinh thoải mái nở nụ cười.

"Ôi, không phải chứ, tình nhân cũ của ngươi chính là Minh hoàng, thật sự không nghĩ tới!" Duẩn Minh Hi chắc chắn hai tiếng, tỏ vẻ kinh hãi.

"Ngươi cảm miệng!" Mộ Túy Tinh trừng mắt nhìn hắn, lập tức nhào vào trong lòng Bạch Vũ Mộng, Bạch Vũ Mộng cảm giác được thân thể của nàng hơi run run, nàng khóc sao.

"Tình Nhi, không sao, ngươi xem không phải ngươi rất dũng cảm sao?" Bạch Vũ Mộng vỗ nhẹ lưng của nàng, cổ vũ nàng, còn không quên trừng mắt nhìn Duẩn Minh Hi.

Duẩn Minh Hi xấu hổ sờ mũi, điều này sao lại là lỗi của hắn, hình như hắn cũng không có nói gì sai, hơn nữa, đó không phải là sự thật sao, còn nói là quên nữa, diendndaffillequysdoon khẳng định là còn nhớ nhưng tình cũ nên mới khóc thương tâm như vậy.

Đợi đến khi Mộ Túy Tinh khóc đủ mới ngẩng khuôn mặt đầy nước mắt lên, thì ra nàng cũng không muốn khóc, cũng không cảm thấy gì cả, nhưng nghe thấy Duẩn Minh Hi nói đó là tình nhân cũ của nàng thì lại nhịn không được mà khóc.

"Vũ nhi, ta thật sự không có cảm tình với hắn, chỉ là lúc trước quá chấp nhất nên bây giờ muốn quên ngay lập tức thì rất khó."

"Ừ, ta biết, Tình nhi là người dũng cảm." Bạch Vũ Mộng hơi nở nụ cười, lập tức do dự mở miệng: "Tình Nhi, nếu hắn xin lỗi ngươi, buông bỏ hình tượng cầu ngươi trở về, ngươi có trở về không?"

"Hắn sẽ làm vậy sao? Sẽ không đâu, một người kiêu ngạo như hắn sao có thể hạ mình cầu ta trở về?" Mộ Túy Tinh cười chế giễu.

"Ta nói là nếu, nếu như hắn thật sự làm như vậy, Tình Nhi, ta cần một đáp án chính xác của ngươi." Bạch Vũ Mộng nắm chặt tay Mộ Túy Tinh.

Bạn đang đọc truyện *Ma Y Độc Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 155: Một người có thể có rất nhiều mặt

Edit: susublu

"Phi, nhìn nàng như vậy thì đương nhiên sẽ cùng trở về với nam nhân kia rồi!" Duẩn Minh Hi đứng một bên cười nhạo, sao hắn có thể không nhìn thấy sự do dự trong mắt nàng chứ?

"Tình Nhi, thật vậy không?" Lần này Bạch Vũ Mộng không có ở trường mắt nhìn Duẩn Minh Hi nữa, nàng cũng muốn một đáp án chính xác để còn quyết định nên đối phó Bách Lí Dật Thanh thế nào.

Mộ Túy Tinh nhẹ nhàng cắn môi, có chút do dự mở miệng: "Sẽ không đâu!"

Ngày hôm sau, Bạch Vũ Mộng không còn hỏi lại chuyện này nữa, nàng bỗng nhiên phát hiện nàng không thể nào tuyệt tình ra tay với nam tử đó được, bởi vì Mộ Túy Tinh do dự.

Mộ Túy Tinh rất uất ức, vốn dĩ nàng rất hận hắn nhưng sau khi gặp lại thì bỗng nhiên phát hiện nàng vốn không thể nào đối mặt được.

Không biết vì sao nàng lại do dự, có lẽ là những ngày trước kia ở với hắn quá tốt đẹp nên nàng không thể nào quên được!

Mộ Dung Nam cũng hành động rất nhanh, cuộc tạo phản cũng được ổn định lại, diendaffilleequysdoon tất cả đều trở lại quỹ đạo vốn có, đám người Bạch Vũ Mộng lại do dự có nên đến Minh quốc hay không.

Hôm nay Bách Lí Dật Thanh tự mình đi tới quán trọ của Bạch Vũ Mộng, bọn họ đang ăn bữa sáng, nhìn thấy người đi tới thì lại sửng sốt, mắt Bạch Vũ Mộng đầy phức tạp.

"Tình Nhi, nàng trở về cùng ta được không?" Bách Lí Dật Thanh đi thẳng đến trước mặt Mộ Túy Tinh, trực tiếp lướt qua những người khác, nhìn Mộ Túy Tinh với vẻ chờ mong.

Mộ Túy Tinh cũng không có phản ứng gì cả, nhưng khi hiểu rõ ý của hắn thì lại hơi sửng sốt, Vũ nhi nói không sai, hắn thật sự đến kêu nàng trở về, nhưng nàng có nên về hay không?

Mộ Túy Tinh có chút thần thờ nhìn Bạch Vũ Mộng, những nàng lại hơn lúc đầu tỏ vẻ bản thân bất lực, chuyện này chỉ có chính bọn họ mới có thể giải quyết.

"Ta... Sao ta có thể về cùng ngươi được?" Mộ Túy Tinh hạ quyết tâm, cắn môi, mắt lại đầy sự tức giận: "Bách Lí Dật Thanh, lúc trước ta giúp ngươi như vậy, nhưng ngươi coi ta là cái gì, ngươi dám phản bội ta, ngươi cho là ta sẽ còn trở về để ngươi giày xéo nữa sao?"

"Tình Nhi, nàg hấy nghe ta nói, mọi chuyện không phải như thế!" Bách Lí Dật Thanh vội vàng mở miệng phủ nhận, nhưng lại nhận lại nụ cười lạnh của Mộ Túy Tinh: "Ta không muốn nghe người giải thích, ta chỉ tin những gì mà mình đã trải qua!"

"Tình Nhi, thật sự, nàg nghe ta nói trước đã được không, ta thật sự không có phản bội nàg, tất cả đều không giống như nàg thấy, ta..." Bách Lí Dật Thanh bỗng nhiên lại không nói được gì nữa.

"Thế nào, nói không được nữa sao?" Mộ Túy Tinh nhíu mày, lạnh lùng nhìn Bách Lí Dật Thanh, Bạch Vũ Mộng cũng nhíu mày, nàg đóng vai một người đứng xem thì cho rằng trong đó có một bí mật không muốn cho ai biết.

"Tình Nhi, xem như ta cầu xin nàg, cầu nàg trở về cùng ta được không?" Bách Lí Dật Thanh nhấn mày lại thật chặt, trong mắt đầy sự đau khổ và cầu xin.

Điều này khiến Bạch Vũ Mộng cũng kinh ngạc, lúc trước nàg chỉ đặt giả thiết, không ngờ nó lại trở thành hiện thực, Bách Lí Dật Thanh lại có thể buông bỏ sự kiêu ngạo để cầu xin Mộ Túy Tinh trở về.

Mộ Túy Tinh đã nói nổi nữa, cứ ngỡ ngạc, ánh mắt vô thần không biết đang suy nghĩ cái gì.

Đột nhiên Mộ Túy Tinh liền đứng lên: "Ta sẽ không về với người, người vẫn nên đi đi!" Nói xong sau liền quyết tuyệt bỏ đi, không thèm quay đầu liếc mắt nhìn hần.

"Tiểu Ảnh, người đi theo xem thử đi." Bạch Vũ Mộng nói một câu với Đường Úc Ảnh, kéo Bách Lí Dật Thanh đang muốn đuổi theo, thấy Duẩn Minh Hi đã nhàn nhả đi ra ngoài, Bạch Vũ Mộng nhấn mày lại.

"Người vẫn không nên đi quấy rầy nàg, hiện tại lòng nàg rất loạn, người đi qua đó cũng chỉ gây thêm phiền phức thôi, không bằng ngồi đây nói lý do cho ta nghe đi." Bạch Vũ Mộng hiểu rõ thế cục, nhìn chăm chăm Bách Lí Dật Thanh, dù là một đế vương thì cũng cảm thấy hơi kinh hãi.

Bách Lí Dật Thanh thở dài, hần biết, Mộ Túy Tinh rất tin tưởng lời nói của nàg ta, nếu hần nói với nàg ta thì có lẽ có khả năng đưa Tình Nhi trở về.

Bách Lí Dật Thanh và Bạch Vũ Mộng ngồi trong phòng rất lâu rồi mới đi ra ngoài, sau khi đi ra, Bách Lí Dật Thanh liền rời đi, Bạch Vũ Mộng lại luôn cau mày, không nói chuyện.

"Vũ nhi, thế nào, hần ta nói gì với người?" Không biết Duẩn Minh Hi đã về từ lúc nào, đứng một bên phe phẩy cây quạt, cột nhà hỏi.

"Ta cho rằng hần chính là hôn quân như lời Tình Nhi nói nhưng lại không nghĩ rằng, người như hần lại cũng có thể trở thành một minh quân, hôn quân và minh quân, thật ra cũng chỉ là quan niệm thôi." Bạch Vũ Mộng chỉ nói những lời này, còn những cái khác thì không nói nữa.

Mộ Túy Tinh chỉ ăn một chút cơm chiều rồi liền đi lên lầu nghỉ ngơi, Bạch Vũ Mộng vội vàng ăn một chút rồi cũng đi theo Mộ Túy Tinh lên lầu, vào phòng của nàg.

Trong phòng rất tối, Mộ Túy Tinh không có đốt đèn, một mình lui vào trong chăn, Bạch Vũ Mộng thở dài, đốt đèn sáng lên rồi sau đó mới đi qua ngồi xuống.

Mộ Túy Tinh ngẩng đầu từ trong chăn lên, có chút trách cứ mở miệng: "Vũ nhi, sao người lại chỉ ăn có một chút vậy, như vậy con nuôi của ta sẽ không có dinh dưỡng!"

"Không sao, ta đã ăn no, nhưng còn người, sao lại ăn ít như vậy, ngàn vạn lần đừng để cơ thể suy sụp." Bạch Vũ Mộng nhìn chăm chăm Mộ Túy Tinh, ý muốn nhìn ra cảm xúc trong mắt nàg.

Mộ Túy Tinh lắc đầu rồi nhẹ nhàng mở miệng: "Vũ nhi, người có chuyện gì không?"

"Thật là có chút chuyện muốn người xác nhận một chút!" Bạch Vũ Mộng mở miệng, diện*dañlle&quys;doon lập tức suy tư một hồi rồi mới nói tiếp: "Tình Nhi, có phải hôm nay thiếu chút nữa là người đã đồng ý với Bách Lí Dật Thanh rồi không?"

Mộ Túy Tinh sững sốt, ngỡ ngạc trong chốc lát, mới trả lời: "Có sao? Không có đâu!"

"Tình Nhi, người không cần gât ta, ta nhìn ra được, cho dù người không còn thương hần, nhưng ngày xưa yêu nhau say đắm như vậy sao có thể nói quên là quên được."

"Nhưng ta vẫn còn lý trí, cho nên ta đã từ chối không phải sao?"

"Ừ, người thật sự rất lý trí, một đế vương lại tình nguyện cúi đầu trước một nữ tử, ta không biết là vì nguyên nhân mà người lại từ chối?"

"Vũ nhi, sao người lại nói dùm hần, không phải người luôn khuyên ta rời xa hần sao?" Mộ Túy Tinh cười suy yếu, ánh mắt dần dần trở nên lạnh lẽo.

"Ta thật sự đã từng khuyên người, nhưng lúc đó ta không hiểu hần, Tình Nhi, một người có thể có rất nhiều mặt, có thể bộ mặt người nhìn thấy chỉ là mặt yếu kém của hần thôi, nhưng người có nghĩ tới sự thật đằng sau nó hay không, có thể đó là chuyện mà không muốn để cho ai biết?" Giọng điệu Bạch Vũ Mộng trở nên nghiêm túc.

"Vũ nhi, rốt cục ngươi làm sao vậy, có phải ngươi biết cái gì rồi không?" Mộ Túy Tinh nghi hoặc nhìn Bạch Vũ Mộng.

Bạn đang đọc truyện *Ma Y Độc Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 156: Rời đi

Edit: susublue

Bạch Vũ Mộng sững sốt, ngậm bực bản thân vì thiếu chút nữa đã buột miệng nói ra rồi, lập tức bình phục lại tâm trạng, mở miệng: "Ta không sao, mấy ngày nay nhìn thấy Bách Lí Dật Thanh thì cảm thấy hần cũng không giống ngu ngốc như tưởng tượng cho nên mới nói như vậy, nếu như ngươi không muốn nghe thì sau này ta không nói nữa, nhưng ta hi vọng ngươi có thể suy nghĩ lại, ta không muốn sau này ngươi hối hận."

"Phải không?" Mộ Túy Tinh nhẹ nhàng hỏi một tiếng, sau đó liền cup mắt xuống, không nói chuyện nữa, Bạch Vũ Mộng lẳng lặng ngồi một hồi rồi cũng xoay người rời đi.

Sau đó Bách Lí Dật Thanh lại tới thêm vài lần nữa, sự chấp nhất của hần khiến mọi người bị mê hoặc, vì sao hần lại khác xa với tưởng tượng như vậy, diẽnxdaffinleequysdoon nhưng nguyên nhân thì sợ là chỉ có Bạch Vũ Mộng biết.

Hôm nay Bách Lí Dật Thanh lại đến quán trọ nhưng lần này không phải chỉ lẳng lặng ngồi đợi để được gặp Mộ Túy Tinh mà là đến nói lời từ biệt.

"Tinh Nhi, ta phải về rồi, nàng thật sự không muốn về cùng ta sao?" Bách Lí Dật Thanh có chút gian nan mở miệng, thật ra hần đã sớm biết đáp án rồi.

"Ta sẽ không về!" Mộ Túy Tinh vẫn lạnh lùng như trước, không hề tỏ vẻ thất vọng hay luyến tiếc vì hần sắp rời đi.

"Vậy... Chăm sóc bản thân thật tốt, lúc nào nàng muốn trở về thì ta đều hoan nghênh." Bách Lí Dật Thanh cười chua xót, trong giọng nói có chút thất vọng.

Mộ Túy Tinh không nói gì thêm, chỉ mím môi thật chặt, đứng ở một bên, Bách Lí Dật Thanh không chấp nhất nữa, nhìn thoáng qua Bạch Vũ Mộng: "Chiến Vương phi, có thể nói chuyện một chút hay không?"

Bạch Vũ Mộng nhẹ nhàng gật đầu, đi theo Bách Lí Dật Thanh: "Ta sẽ chăm sóc nàng thật tốt, nhưng không thể giúp ngươi được." Bách Lí Dật Thanh còn chưa mở miệng, Bạch Vũ Mộng đã giành nói trước.

"Cám ơn, nhưng còn chuyện kia, nếu có thể, ta hi vọng nàng mãi mãi không biết."

"Vì sao?" Bạch Vũ Mộng có chút kinh ngạc nhíu mày, rõ ràng hần muốn giải thích, vì sao lại không muốn để cho Mộ Túy Tinh biết.

"Chuyện này cứ để cho nó trở thành bí mật đi, còn về phần ta và Tinh Nhi, nếu như hữu duyên thì nhất định có thể ở cùng một chỗ, nếu ta nhất định phải bỏ lỡ nàng thì coi như đây là cái giá ta phải trả đi!"

"Nhưng ngươi cũng không làm sai?" Bạch Vũ Mộng hơi nghi hoặc rồi liền hiểu rõ, nàng biết nam nhân này luôn phải chịu nhục.

"Không, ta sai rồi, điều sai lầm lớn nhất trong đời là buông tay Tinh Nhi, không có lý do gì cả, chỉ là vì ta bỏ rơi nàng thôi."

Không có lý do gì, chỉ là vì ta bỏ rơi nàng thôi...

Bạch Vũ Mộng đột nhiên không biết nói gì, nàng không biết mình còn có thể nói cái gì, nàng làm một người đứng xem, nhìn thấy rất rõ ràng, nhưng mà khúc mắc trong đó lại không phải dễ dàng gỡ được.

"Nếu có một ngày nàng biết..." Bạch Vũ Mộng còn chưa nói hết, Bách Lí Dật Thanh liền vội vàng cắt ngang lời Bạch Vũ Mộng: "Sẽ không, nàng sẽ mãi không biết được!"

"Được rồi, chuyện ta có thể làm cũng chỉ là không tiết lộ thôi, còn những cái khác ta không làm được." Bạch Vũ Mộng thở dài.

"Cám ơn, nếu có thể, giúp ta khuyên nhủ nàng để cho nàng trở về, ta không hy vọng xa vời nàng còn có thể yêu ta giống trước kia, nhưng mà ta vẫn muốn thử một chút, ít nhất có thể làm bằng hữu." Bách Lí Dật Thanh cố gắng nói xong những lời này, sau khi nói xong cả người như trút được gánh nặng, có chút nản lòng đi ra ngoài, không nhìn Mộ Túy Tinh nữa, hần sợ, sợ nếu như quay đầu lại thì sẽ không còn dũng khí để rời đi nữa.

"Tẩu tử, các ngươi nói gì đó, sao lại nói lâu như vậy, hơn nữa ta thấy sắc mặt Bách Lí Dật Thanh không được tốt." Lam Giác Phong chờ Bách Lí Dật Thanh đi khỏi thì liền hỏi Bạch Vũ Mộng.

"Không có gì, chỉ nhờ ta chăm sóc Tinh Nhi." Bạch Vũ Mộng môi mấp máy, không muốn nói thêm nữa, nhẹ nhàng vuốt bụng đi lên lầu.

Mộ Túy Tinh vẫn luôn đứng lẳng lặng ở chỗ đó, không hề nói gì cả, giờ phút này ngay cả Bách Li Dật Thanh bỏ đi nàng cũng không có một chút phản ứng.

"Ôi, nếu ngươi luyện tiếu thì nhanh chân đuổi theo đi, vẫn còn kịp đó!" Duẩn Minh Hi đứng một bên bĩu môi, không chút để ý mở miệng.

"Ai nói ta luyện tiếu, chuyện của ta không cần ngươi lo!" Mộ Túy Tinh hung hăng đá Duẩn Minh Hi một cước, xoay người chạy lên lầu.

"A, thật ác độc, quả nhiên là nữ tử và tiểu nhân là khó đối phó nhất, thật là, rõ ràng rất luyện tiếu, còn giả bộ cái gì?" Duẩn Minh Hi đau đến mức hít một ngụm khí lạnh, miệng vừa lẩm bẩm vừa đi ra ngoài, hẳn cũng không muốn ở trong này, thật nhàm chán.

Bạch Vũ Mộng ở trong phòng nghỉ ngơi một lúc, ăn một chút điểm tâm rồi cảm điểm tâm đi tới phòng Mộ Túy Tinh.

"Tinh Nhi, ngươi ăn một chút gì đi!" Bạch Vũ Mộng nhìn Mộ Túy Tinh thờ thẩn ngồi ở trước gương, có chút lo lắng mở miệng, sao Mộ Túy Tinh lại như vậy?

"Vũ nhi, ta không muốn ăn, ngươi về trước đi, nếu ta muốn ăn thì sẽ tự đi ăn, các ngươi không cần phải lo cho ta." Vừa rồi Đường Ưc Ảnh cũng đã đến đây nhưng nàng thật sự không đói bụng.

"Tinh Nhi, có phải trong lòng ngươi còn phân vân chuyện tình cảm đúng không?" Bạch Vũ Mộng thở dài, liền*[dafinlle3&quysdo0n](#) nhẹ nhàng mở miệng, trong giọng nói có chút phức tạp.

"Ừ, bây giờ ta không biết gì cả, trong đầu ta rất rối, rõ ràng đã quyết định sau này sẽ trở thành kẻ địch, nhưng vì sao, vì sao..." Mộ Túy Tinh bỗng nhiên bụm mặt khóc.

Bạch Vũ Mộng nhẹ nhàng vỗ lưng nàng: "Tinh Nhi, ngươi hãy nghe ta nói, có một số việc không giống như bề ngoài đâu, nếu cứ ngồi ở đây suy nghĩ thì không bằng tự mình đi xem, đã lâu rồi ngươi không về Minh quốc không phải sao, trở về xem thử đi, coi như ngươi đi du ngoạn quê hương một chuyến."

"Không, nơi đó có nhiều thứ đau khổ ta không muốn nhớ lại, ta thật sự không có dũng khí đi đến đó." Mộ Túy Tinh liếc mắt liếc đầu, không đồng ý trở về.

"Tinh Nhi..." Bạch Vũ Mộng thở dài một tiếng: "Ngươi sai rồi, nếu ngươi không quay về thì những điều này sẽ trở thành con ác mộng của ngươi, nếu ngươi quay về đó diệt trừ con ác mộng này đi không phải sẽ tốt hơn sao, chúng ta có thể giữ nguyên kế hoạch trả thù bọn họ, đánh nhốt tất cả những người đã ức hiếp ngươi vào địa ngục, nhưng đừng trốn tránh, nếu không, ngươi sẽ mãi mãi bị ám ảnh."

"Nhưng ta phát hiện, ta vốn không thể đối mặt với hấn được, ta..." Mộ Túy Tinh vẫn đau khổ như cũ, hiện tại nàng thật sự không biết nên làm gì cả.

"Làm sao lại không đối mặt được, Tinh Nhi, chúng ta là nữ tử hiện đại, từ nhỏ chúng ta đã được dạy là người với người đều ngang hàng, nếu việc này mà ở xã hội hiện đại thì thật ra cũng không quá khó để chấp nhận như vậy phải không, ngươi là người kiên cường, rõ ràng có vài thứ có thể thoải mái mà đi qua, vì sao lại cứ muốn dồn bản thân vào ngõ cụt vậy?"

Bạn đang đọc truyện *Ma Y Độc Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 157: Không giáo dưỡng

Edit: susubluu

"Phải không?" Mộ Túy Tinh mở đôi mắt mê mang ra, trong mắt vẫn còn đọng nước, nhưng dần dần rồi cũng trở nên tỉnh táo.

"Vũ nhi, có lẽ ngươi nói rất đúng, là ta quá chấp nhất, ta sẽ trở về, ta muốn để những người ngày xưa hại ta nhìn xem ta làm cách nào để dẫm nát bọn họ dưới lòng bàn chân!" Mộ Túy Tinh bỗng nhiên nhẹ nhàng nở nụ cười, diendaffinleequysdoon nàng nhớ lại thật lâu trước kia có người từng nói với nàng, muốn nàng sống thoải mái... Tuy trí nhớ đã mờ hồ nhưng lại không ngăn được cảm giác lo lắng mỗi khi nhớ tới.

"Ừ, nhưng mà Bách Li Dật Thanh..." Bạch Vũ Mộng muốn nói cái gì đó nhưng lại không thể mở miệng nói được.

"Vũ nhi, ta biết nhất định các ngươi có chuyện gạt ta, ít nhất ta từng yêu hấn lâu như vậy, mỗi một hành động lời nói của hấn ta đều rất quen thuộc, sao ta lại không biết được." Mộ Túy Tinh nói như vậy khiến Bạch Vũ Mộng kinh ngạc.

"Tinh Nhi, có một số việc giống như lúc trước ngươi nói với ta vậy, không biết sẽ tốt hơn, đối với ngươi hay với mọi người đều tốt." Bạch Vũ Mộng suy nghĩ một chút rồi không nói gì nữa.

"Không sao, ta đã lựa chọn đối mặt thì việc này ta sẽ điều tra ra, thái độ của hấn cũng chính là nguyên nhân khiến ta không thể dứt khoát hạ quyết tâm."

"Tình Nhi, ta không biết nên nói như thế nào, có lẽ gạt ngươi là không đúng nhưng mà có một số việc không biết sẽ tốt hơn, ta sẽ không khuyên ngươi không điều tra mọi chuyện, ta chỉ hy vọng, nếu như có một ngày ngươi biết hết mọi chuyện thì phải suy nghĩ cho lý trí, không nên bị cảm xúc chi phối." Bạch Vũ Mộng nói xong cũng không nói gì thêm nữa.

Khi nói với mọi người kế hoạch đến Minh quốc, bọn họ đều không hề kinh ngạc, bọn họ vốn cũng nghĩ sẽ như vậy chỉ là trì hoãn thêm vài ngày thôi.

"Phi, sớm như vậy không phải sẽ tốt hơn sao, thật đúng là phiền phức, lúc trước thì sống chết không quay về, lần này lại muốn quay về, ta thấy là do luyến tiếc đi!" Dẫn Minh Hi ở một bên châm chọc khiêu khích.

Mộ Túy Tình đã khôi phục lại trạng thái lúc trước, mở to hai mắt ra trừng Dẫn Minh Hi: "Họ Doãn kia, ngươi nói cái gì, sao miệng của ngươi lại dễ tiện như vậy!"

"Ta như thế nào, ta cũng không có nói sai, ngược lại là ngươi đó, ai nha, nữ nhân thật đúng là phiền phức!" Dẫn Minh Hi phát tay áo, khinh thường mở miệng.

"Ca ca, các ngươi đừng âm ỉ nữa, mọi người đều là bạn tốt mà!" Dẫn Tuyết Nghiên lôi kéo tay áo Dẫn Minh Hi, không ngừng nháy mắt ra hiệu cho hắn.

Nhưng Dẫn Minh Hi đang giận dữ nên vốn không hề nhận ra, còn vô tội nói một câu: "Nghiên Nhi, mắt của ngươi sao vậy?"

"Dẫn Minh Hi, có phải ngươi có bệnh hay không, ta nói rồi, chuyện của ta không cần ngươi lo, ngươi là gì của ta chứ, ta không cần ngươi quản!" Mộ Túy Tình cũng tức giận, tâm trạng của nàng vừa mới tốt lên, bây giờ lại bị nói như thế, nàng lại bắt đầu thấy khó chịu.

"Ngươi nghĩ rằng ta muốn quản lắm chắc, bệnh thần kinh, đừng có tự cho mình là đúng, ngươi có biết vì một mình ngươi mà chúng ta lãng phí bao nhiêu thời gian không, chỉ vì ngươi mà bắt mọi người phải nhẫn nhịn, ngươi thật là quá phách lối!" Dẫn Minh Hi giận quá hóa cười, lạnh lùng mở miệng.

"Vậy ngươi có thể không đợi, ta cũng không có cầu xin ngươi chờ, ngươi không vừa ý cái gì, ta thấy là do ngươi khó chịu mới đúng!" Mộ Túy Tình dừng một chút, rồi lại mở miệng, Dẫn Minh Hi nói rất có đạo lý, lần này thật sự tất cả mọi người đều phải nhẫn nhịn nàng, nhưng nàng không muốn thừa nhận hẳn nói đúng.

"A, lại còn mắc bệnh công chúa, ai da công chúa cũng không nên trách cứ tiểu nhân, tiểu nhân cũng không phải cố ý nói như vậy để chọc giận lão nhân gia ngài đâu, ta còn muốn sống lâu thêm vài năm nữa!"

"Ngươi..." Mộ Túy Tình tức đến nói không ra lời, "Dẫn Minh Hi, ngươi cố ý đúng không, ta không phải là công chúa gì cả, chú ý lời nói của ngươi đi, muốn ta tìm người đến dạy dỗ ngươi cách nói chuyện hay không?"

"Các ngươi đừng âm ỉ nữa!" Dẫn Minh Hi đang muốn mở miệng phản bác thì nghe thấy giọng nói mất kiên nhẫn của Bạch Vũ Mộng.

"Các ngươi xong chưa, âm ỉ như vậy thật chẳng ra làm sao, muốn bị người khác coi là trò cười sao, ta thật sự không biết các ngươi đang suy nghĩ cái gì!" Mấy người quay đầu nhìn bốn phía, quả nhiên lúc này đã có nhiều người nhìn qua.

"Ai thêm âm ỉ với nàng ta, chẳng qua là một công chúa bị chiều hư từ nhỏ thôi, chỉ vấp ngã một chút đã không đứng dậy nổi." Dẫn Minh Hi hừ lạnh một tiếng, cầm lấy cây quạt đi ra ngoài.

"Ngươi cho ngươi là ai mà nói ta bị làm hư, ngươi cũng chẳng tốt đẹp gì, đồ không có giáo dưỡng!" Mộ Túy Tình không cam lòng hừ vài câu, lập tức nhận ra gì đó, vội vàng quay đầu nhìn về phía Dẫn Tuyết Nghiên rồi lại cười nói: "Nghiên Nhi, đừng coi lời tỷ tỷ vừa nói là thật, ta chỉ nói dối thôi!"

"Ừ, ta biết rồi, Tình tỷ tỷ, tỷ không nên gây gổ với ca ca nữa, lời nói vừa rồi nhất định ca ca đã nghe thấy rồi, từ nhỏ đến lớn hẳn ghét nhất là bị người khác nói không có giáo dưỡng." Khuôn mặt nho nhỏ của Dẫn Tuyết Nghiên trở nên thâm trầm hơn so với tuổi.

"Nghiên Nhi, ca ca muội chắc sẽ không sao chứ!" Hạ Tử Lăng có chút sợ hãi mở miệng, vừa rồi nàng không dám nói lời nào, hiện tại mới dám nói một câu, diện*daffille3quy&dOn lại nhanh chóng bị Lam Giác Phong bịt miệng, sao nàng có thể quan tâm đến nam nhân khác.

"Ta không biết, ta chỉ biết là hồi nhỏ có người nói hẳn không có giáo dưỡng, hẳn đã đánh người kia đến nửa chết nửa sống, sau đó hẳn mất tích rất lâu, sau khi trở về thì cả người đều thay đổi rất nhiều, mãi về sau mới dần dần khôi phục lại bản tính bình thường, về sau không còn ai dám nói hẳn không có giáo dưỡng nữa."

"Có lẽ là hẳn bị người nào đó bắt đi, không chừng là bị ngược đãi!" Mộ Túy Tình thờ ơ cười, tùy ý suy đoán.

Dẫn Tuyết Nghiên lắc đầu: "Ngay từ đầu chúng ta cũng nghĩ như vậy, nhưng sau này mới biết được hẳn tự nhốt bản thân lại, không ăn không uống, cứ ngồi yên tĩnh một mình như vậy, cũng không biết đang nghĩ cái gì, sau này là do chúng ta dùng thuật thôi miên buộc hẳn nói ra, nếu không chúng ta cũng không biết." Dẫn Tuyết Nghiên nói xong liền thở dài.

"Vậy lần này chắc là không có việc gì chứ..." Mộ Túy Tình có chút chột dạ, có chút sợ hãi mở miệng, nếu hẳn tự nhốt bản thân thì chẳng phải người có lỗi lớn nhất là nàng sao?

"Tại sao có thể như vậy, chỉ vì người khác nói hẳn không có giáo dưỡng sao?" Bạch Vũ Mộng nhú mày, có chút không hiểu mở miệng.

"Tình tình của ca ca thay đổi thất thường, chúng ta cũng không biết rốt cục hấn đang nghĩ cái gì, nhưng lần này sợ là sẽ xảy ra chuyện!" Duẩn Tuyết Nghiền lo lắng mở miệng, cũng không tính đuổi theo, nàng biết hiện tại ca ca nhất định không muốn gặp nàng.

"Không thể nào, đúng là người quái dị!" Mộ Túy Tình ngửa mặt lên trời thở dài, đột nhiên nàng thấy hối hận, sao nàng lại nói nhiều như vậy chứ, nếu không nói câu nói đó thì không phải sẽ tốt hơn rồi sao?

Bạn đang đọc truyện *Ma Y Độc Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 158: Điềm Điềm

Edit: susubue

Duẩn Tuyết Nghiền lắc đầu, chuyện ngay cả phụ thân cũng làm không được thì nàng cũng không biết nên làm thế nào.

"Được rồi, vẫn nên ra ngoài xem thử đi, không thể để cho hấn như vậy được." Bạch Vũ Mộng mở miệng, hấn là biểu ca của mình, nàng cũng không muốn nhìn thấy hấn mê muội.

Bọn họ chia nhau ra tìm, ngay cả Bạch Vũ Mộng cũng đi ra ngoài tìm, tìm một lúc lâu vẫn không thấy, một lúc lâu sau, Mộ Túy Tình đói bụng sắp sửa bỏ cuộc thì lại tìm được hấn trong một sơn động hẻo lánh.

"Này, Duẩn Minh Hi, cuối cùng ta cũng tìm được ngươi, ai nha, ngươi mau trở về cùng ta, mọi người đều rất lo lắng cho ngươi." Mộ Túy Tình thấy hấn vẫn không nhúc nhích.

Thấy hấn giống như đang ngủ, không hề muốn mở miệng, Mộ Túy Tình đẩy đẩy hấn: "Ôi, ta xin lỗi còn không được sao, ngươi đừng nóng giận nữa, mau trở về đi, Vũ nhi mang thai mà còn phải ra ngoài tìm ngươi!"

Rốt cục hấn cũng cử động, khàn giọng nói giống như đã rất lâu rồi không nói chuyện vậy: "Nói với nàng không cần tìm ta nữa, chừng nào muốn ta sẽ tự trở về."

"Ta nói này, sao ngươi nói mà không suy nghĩ vậy, ngay người ngồi ở đây tốt lắm sao, ta cũng chỉ nói có một câu không giáo dưỡng thôi mà ngươi lại tỏ vẻ thế này?" Mộ Túy Tình khinh thường mở miệng.

Duẩn Minh Hi đột nhiên mở mắt, lạnh lùng nhìn chằm chằm Mộ Túy Tình, cho tới bây giờ nàng chưa từng thấy Duẩn Minh Hi như vậy, Mộ Túy Tình nhảy dựng lên, dienxdaffinleequysdoon chưa kịp phản ứng lại thì Duẩn Minh Hi đã sớm nhắm mắt lại rồi.

"Thật là, ngươi không đi thì thôi, ta đi đây, ai mà thêm quan tâm ngươi, nếu không phải do Vũ nhi nói ra ngoài tìm ngươi thì ta cũng không thêm đi tìm đâu!" Mộ Túy Tình vỗ vẩy, xoay người rời đi.

Sau khi Mộ Túy Tình rời khỏi không lâu thì Bạch Vũ Mộng đi ra từ một chỗ khuất nhìn Duẩn Minh Hi, thở dài, "Được rồi, nàng đã đi rồi."

Duẩn Minh Hi chậm rãi mở mắt, sau đó nhìn nữ tử cơ trí trước mắt, cười bất đắc dĩ nhưng cũng không có ý đứng lên.

"Thế nào, vẫn không muốn về cùng ta sao?" Bạch Vũ Mộng cũng cười, tìm một tảng đá tương đối bằng phẳng rồi ngồi xuống, nhìn bầu trời.

"Không muốn trở về!" Duẩn Minh Hi cười, nhưng ý cười cũng lập tức phai nhạt đi, "Vũ nhi, ngươi mau trở về đi, đừng để bị cảm lạnh như vậy không tốt cho đứa nhỏ."

"Ngươi còn biết vậy sao, vậy sao ngươi lại tùy hứng gạt chúng ta như vậy, ngay cả ta cũng thiếu chút nữa bị ngươi lừa!" Bạch Vũ Mộng có chút buồn bực mở miệng nhưng trong mắt lại đầy ý cười.

"Quả nhiên bị ngươi phát hiện, thật ra ta vốn không muốn làm vậy đâu, nhưng bỗng nhiên làm trong vô thức thôi, nhưng ngồi một mình như vậy cũng rất tốt, chỉ là đói bụng quá." Duẩn Minh Hi nói xong thì sờ bụng.

"Ngươi còn biết đói sao, ta cho rằng ít nhất ngươi cũng ăn gì đó trước rồi, không ngờ lại diễn nghiêm túc như vậy." Bạch Vũ Mộng nhếch khóe miệng.

"Đó là do ta chuyên nghiệp, nhưng mà sao ngươi lại phát hiện được ta giả bộ?" Duẩn Minh Hi rồi rắm kéo tóc, lập tức nghi hoặc mở miệng.

"Rất dễ dàng mà, nghĩ lại tính tình ngày thường của ngươi, ta chỉ biết chuyện này tuyệt đối không có khả năng, chỉ sợ là ngươi vốn dĩ cũng không bị thôi miên mà là do ngươi diễn tốt, lừa được mọi người."

"Lúc đó ta cảm thấy bọn họ rất nhàm chán, sau đó liền đùa với bọn họ một chút, nhưng không ngờ chuyện ly kỳ như vậy mà bọn họ cũng tin, nhiều ngày

không ăn không uống mà ta còn có thể sống sót trở về sao?" Duẩn Minh Hi nói rất thờ ơ.

"Nếu không thì hãy nói cho ta biết lúc đó đã xảy ra chuyện gì?" Bạch Vũ Mộng nhìn chăm chăm Duẩn Minh Hi như đã nhìn thấu mọi chuyện, tò mò mở miệng.

"Vũ nhi, ngươi thật quá kỳ lạ!" Duẩn Minh Hi bĩu môi, nhưng vẫn mở miệng nói, "Lúc đó tâm trạng ta không tốt nên tùy ý đi dạo, không ngờ lại vô tình đi đến một nơi." Duẩn Minh Hi có chút cảm thán, nói đến cái nơi đó và đoạn chuyện xưa của hắn thì thật sự có cảm giác nhớ nhung.

Bạch Vũ Mộng không nói gì, chỉ lắng lắng nghe Duẩn Minh Hi nói: "Úm, nói như thế nào đây, nơi đó rất xinh đẹp, rất to lớn, khi đó ta còn nhỏ, nên không biết đó là đâu, nhưng cũng mơ hồ đoán ra được.

Ở nơi đó, mới đầu không có ai, sau này có một người mặc áo màu vàng xuất hiện, bây giờ ta đã biết người đó chính là hoàng đế, nhưng ta không biết đó là nước nào mà chỉ biết nam nhân đó rất tôn quý.

Lúc đó ta không hề ra khỏi Bồng Lai Đảo cho nên cũng không biết quá nhiều chuyện ở bên ngoài, nhìn thấy nam tử đó, ta gọi một tiếng cậu.

Ta còn nhớ rõ là khi hắn nhìn thấy ta kinh ngạc gọi hắn như vậy thì trong mắt cũng đầy vẻ vui sướng, có lẽ là do lúc nhỏ ta dễ nhìn nên hắn không có xử phạt ta vì dám đi vào chỗ của hắn, ngược lại còn dẫn ta ra ngoài." Duẩn Minh Hi nói tới đây, còn không quên khen bản thân vài câu.

"Bên ngoài có rất nhiều người, bọn họ rất cung kính với nam nhân đó, ta dần dần hiểu ra, quyền thế của hắn cũng giống với phụ thân.

Hắn đối xử với ta rất tốt, giống như phụ thân đối xử với con của mình vậy, hắn dịu dàng dễ gần, lâu lâu còn nghiêm khắc nhưng vẫn có sự quan tâm trong đó, đến bây giờ ta còn nhớ rất rõ ràng.

Hắn không hề phòng bị vì lai lịch của ta không rõ, hắn dạy ta rất nhiều thứ, dạy ta đối nhân xử thế, thậm chí còn cho ta đứng bên cạnh lúc hắn phê duyệt tấu chương.

Trước mặt mọi người thì nói ta là con nuôi của hắn, để cho tất cả phải cung kính với ta, ta cũng có thể thân thiết gọi hắn là cha nuôi, thậm chí có thể ở trong hoàng cung hoành hành ngang ngược.

Hắn không quan tâm mọi người phản đối mà vẫn rất chiều ta, lúc đó ta không biết, diện*đafnle&quysdo0n nhưng bây giờ thì biết rồi, hắn nhận một người xa lạ làm con nuôi là chuyện đáng kinh sợ cỡ nào, hắn là hoàng đế thì sao có thể thân cận với một người không rõ lai lịch như ta, nhưng mà dù thế nào thì hắn vẫn rất chiều chuộng ta.

Ta không biết vì sao, có lẽ là vì con cháu nối dòng của hắn quá ít hoặc cũng có lẽ là chúng ta có duyên, trong mấy ngày đó, cuộc sống của ta rất nhàn nhã." Duẩn Minh Hi thu lại vẻ nhớ nhung.

"Ta cảm thấy ngươi còn chưa kể hết!" Bạch Vũ Mộng nhẹ nhàng cười, nhìn người đã từng nhận hết ân sủng của một đế vương.

"Bị ngươi đoán trúng rồi." Duẩn Minh Hi cũng cười, tiếp tục mở miệng: "Vài ngày sau, ta nhìn thấy một bé gái mặt mũi non nớt, nằng thật sự rất đáng yêu, nằng luôn đuổi theo sau ngọt ngào gọi ta là ca ca.

Khi đó, tình cảm giữa chúng ta tốt đến mức khiến người khác phải hâm mộ, cho dù ta không phải là ca ca ruột của nằng, nhưng nằng vẫn dính chặt lấy ta, cha nuôi cũng rất vui mừng, đó là công chúa hắn thương yêu nhất, cha nuôi nói với ta nằng tên là Điềm Điềm, đây là nhũ danh của nằng, đứa nhỏ này mang đến cảm giác ấm áp giống như áo bông nhỏ vậy.

Mẫu thân à Hoàng hậu, nhưng khi hạ sinh nằng không lâu thì liền qua đời, cho nên Điềm Điềm luôn thích dính chặt lấy cha nuôi và ta, tới nào nằng cũng muốn cùng ngủ với ta, lúc đó cha nuôi còn nói đùa là khi nào trưởng thành sẽ gả nằng cho ta."

Bạn đang đọc truyện *Ma Y Độc Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 159: Chuyện xưa

Edit: susublu

Nói xong Duẩn Minh Hi liền nở nụ cười, sự nhớ nhung trong mắt cũng động lại một lúc lâu không biến mất.

"Nhưng mà tiếc vui mau tàn, có một ngày, cha nuôi nghiêm túc nói với ta, nơi này sẽ có một trận bạo động xảy ra, vì sự an toàn của ta, hắn chỉ có thể phái người đưa ta đến một nơi khác.

Lúc đó ta khóc không chịu đi, cha nuôi cũng có chút không đành lòng, nhưng vẫn cứng rắn hạ quyết tâm, ra lệnh cho thuộc hạ ôm ta đi, hắn nói hắn không thể nhìn thấy ta xảy ra chuyện, hắn nói chỉ có trở lại chỗ vốn thuộc về ta thì mới là an toàn nhất.

Lúc đó Diễm Diễm cũng đến, nàng khóc lóc la hét để cha nuôi không đưa ta đi, nàng nói, ca ca, ca ca đừng bỏ rơi Diễm Diễm, Diễm Diễm sẽ nghe lời, ca ca đừng rời khỏi Diễm Diễm.

Ta biết cha nuôi là vì muốn tốt cho ta, lúc đó ta cũng đã được phụ thân dạy dỗ nên cũng có hiểu biết được vài chuyện, ta hỏi cha nuôi vì sao không để cho Diễm Diễm đi cùng ta, nàng cũng rất nguy hiểm, không phải sao?

Mà cha nuôi chỉ đau khổ nhắm hai mắt lại, hần nói đây là số mệnh mà một công chúa phải nhận, nàng không thể trốn tránh, người hoàng thất từ nhỏ đã không có đường lui.

Mà ta vốn không phải người hoàng thất nên không nhất thiết phải nhận tai họa này, dienvdaffineeqsdoon ta nên sống không lo không nghĩ, là hần kéo ta vào vòng xoáy của hoàng thất, hần nói, hần không thể ích kỷ như vậy.

Đến hôm nay ta vẫn không thể quên được khuôn mặt của Diễm Diễm, nàng khóc đuổi theo đám ám vệ mang ta đi, ta nhìn thấy nàng vấp ngã, bàn tay nhỏ cũng chảy máu, nhưng nàng vẫn mạnh mẽ đứng lên kêu ta đừng đi.

Ta thật sự không nhận được nữa, đẩy ám vệ ra, chạy đến trước mặt nàng, ôm cơ thể nhỏ nhỏ của nàng vào người, nói với nàng là ca ca sẽ trở về thăm muội, muội nhất định phải sống cho tốt, sống thật vui vẻ, để sau này ca ca có thể nhìn thấy một Diễm Diễm khỏe mạnh, xinh xắn, sau đó, ca ca sẽ cưới Diễm Diễm.

Ta nhớ lúc đó Diễm Diễm cười rất vui vẻ, đó là nụ cười đẹp nhất mà ta từng thấy, nó luôn khắc sâu vào đầu của ta, nhiều năm trôi qua đến tận bây giờ cũng không hề biến mất." Duẩn Minh Hi đã nói xong lời hần muốn nói, mắt cũng đã ươn ướt, không biết đứa bé trong trí lúc này thế nào rồi.

Bạch Vũ Mộng giật giật cơ thể cứng ngắc, lập tức mở miệng: "Người chưa hề nghĩ tới việc đi tìm nàng sao?"

"Đương nhiên, sao lại chưa hề nghĩ tới được, lúc đó ta vừa về nhà đã nghĩ hết mọi biện pháp để tìm bọn họ, sau đó có thể giúp bọn họ, nhưng bọn họ giống như biến mất khỏi thế gian vậy, ta biết, đó là vì cha nuôi muốn bảo vệ ta, cho nên ta hoàn toàn không biết gì về bọn họ cả."

"Mấy năm nay ta đi khắp đại lục nhưng vẫn không thể tìm được bọn họ, ta không biết bọn họ đã xảy ra chuyện gì, giống như là đã hoàn toàn biến mất, nhưng mà ta biết, cảm xúc chân thật như vậy nhất định không phải là một giấc mộng."

"Nếu bọn họ cố tình che giấu thì tìm không thấy cũng là bình thường, nhưng mà đã qua rất lâu rồi, cảnh còn người mất, người muốn tìm bọn họ thế nào đây?" Bạch Vũ Mộng cảm thán mở miệng.

"Lúc trước, ta có để lại một miếng ngọc bội cho Diễm Diễm, chỉ hy vọng nếu nàng còn sống, sẽ có một ngày ta tìm được nàng, thực hiện lời hứa lúc trước, nhưng nếu nàng đã có người yêu, có một cuộc sống hạnh phúc thì ta cũng sẽ chúc phúc cho nàng." Mắt Duẩn Minh Hi dần dần trở nên lạnh lẽo.

"Có một ngày người nhất định sẽ tìm được bọn họ." Bạch Vũ Mộng cổ vũ, nàng thật không ngờ lúc trước Duẩn Minh Hi đã trải qua nhiều chuyện như vậy, sau khi hần trở về đã vội vàng đi tìm cha nuôi, cho nên mới có nhiều biểu hiện khiến người khác hiểu lầm như vậy.

Nhưng mà hôm nay nàng có thể trở thành người đầu tiên biết đoạn chuyện xưa này, nàng cảm thấy thật may mắn, nó giống như một câu chuyện cổ mà người sống trong thời đại đó viết lại vậy.

"Được rồi, đã kể chuyện xong, chúng ta cũng cần phải trở về, bất người ở bên ngoài lâu như vậy, nếu Lam Hạo Thần mà biết thì không phải ta sẽ bị giết sao, vẫn nhanh chóng trở về thôi!" Duẩn Minh Hi đứng lên, sửa lại quần áo, khom người đỡ Bạch Vũ Mộng.

"Đúng vậy, cũng nên trở về rồi!" Bạch Vũ Mộng nhẹ nhàng thở dài một tiếng, Thần, rốt cục chàng đang ở đâu, tuy rằng hiện tại không đau khổ như lúc trước nhưng nàng vẫn rất nhớ hần, Thần, chàng có nghe ta nói không, chàng nhanh trở về được không?

Trở lại khách điểm, tất cả mọi người đã ngồi chờ sẵn, nhìn thấy Duẩn Minh Hi về với Bạch Vũ Mộng thì đều thở dài nhẹ nhõm, vẫn là Vũ nhi có cách.

"Rốt cục người đã trở lại, ai da, người thật sự là đại phạt tôn quý khó mời mà, còn phải khiến Vũ nhi nhọc lòng nữa." Mộ Túy Tinh vẫn nhìn không được châm chọc vài câu.

Duẩn Minh Hi không để ý đến nàng, nói vài câu với Bạch Vũ Mộng rồi liền đi lên lầu, hôm nay hần nhớ lại nhiều chuyện, khơi gợi quá nhiều cảm xúc đè nén đã lâu, hiện tại hần muốn yên tĩnh một chút.

Mộ Túy Tinh thấy Duẩn Minh Hi không để ý đến mình, xấu hổ sờ sờ mũi, sau đó nhìn thoáng qua mặt Bạch Vũ Mộng cũng rất âm u, hỏi: "Vũ nhi, sao vậy? Không phải người đã khuyên hần trở về rồi sao?"

"Không có việc gì, hần có chút mệt mỏi nên muốn đi nghỉ ngơi trước, các người không cần lo lắng." Bạch Vũ Mộng an ủi nở nụ cười, bây giờ nàng còn nghĩ đến câu chuyện lúc này, đứa bé tên Diễm Diễm kia liệu có còn sống không? Dựa theo lời hần nói, lúc trước chắc đã xảy ra một trận cung biến, nếu...

Nàng không biết nếu thật sự như nàng suy nghĩ thì liệu Duẩn Minh Hi có sụp đổ hay không, có lẽ hần cũng đã sớm nghĩ đến kết quả này rồi, nhưng vì không muốn từ bỏ thôi, hần chỉ muốn để lại cho mình một hy vọng sống.

Thì ra tất cả mọi người đều không giống như vẻ bề ngoài, mỗi người đều có một thế giới riêng của bản thân, ở trong thế giới kia, bọn họ chính là của

chính mình, không phải của bất cứ ai.

Ngày hôm sau, mọi người liền lên đường đến Minh quốc, thật ra lộ trình cũng không xa, điển;dafnlee*quysdoOn chỉ ba ngày là đến nơi, dọc theo đường đi, Mộ Túy Tinh cũng không có biểu hiện khẩn trương, mà là nhàn nhạp đối mặt.

Đi tới đô thành Minh quốc, Bạch Vũ Mộng nhẹ nhàng cười, nàng đã dẫn Mộ Túy Tinh đến đây, nếu Bách Lí Dật Thanh biết thì nhất định là rất vui vẻ, nhưng mà giữa bọn họ...

Mọi người không dừng chân dọc đường mà đi thẳng đến cửa hoàng cung, đã đến đây rồi thì cứ quang minh chính đại ở trong hoàng cung, Mộ Túy Tinh vốn không muốn bại lộ quá nhanh nhưng lại vẫn đồng ý với Bạch Vũ Mộng.

Bạch Vũ Mộng biết, hai người này nếu không để cho bọn họ chung đụng, nói rõ mọi chuyện thì khúc mắc trong lòng bọn họ sẽ tồn tại mãi mãi, nếu như thế thì không bằng sớm cởi bỏ sẽ tốt hơn.

Thị vệ gác cửa ngăn cản bọn họ lại, Bạch Vũ Mộng cũng không cảm thấy kinh ngạc, vì bọn họ không nhận được ý chỉ nên không thể vào cung, là nàng quá tự tin rồi, nhưng mà đã đến đây rồi thì nhất định phải đi vào.

"Làm phiền các vị vào báo với Hoàng thượng một tiếng, nói có cố nhân tới thăm." Bạch Vũ Mộng khách sáo nói vài câu với thị vệ.

Bạn đang đọc truyện *Ma Y Độc Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 160: Giam cầm

Edit: susublu

"Cố nhân, ai tin chứ, nhìn người lớn bụng như vậy rồi, sao không nghĩ chuyện gì thực tế một chút đi, Hoàng thượng là người các người muốn gặp thì gặp sao." Thị vệ không kiên nhẫn đuổi người.

"Người nói chuyện sạch sẽ một chút đi!" Lam Giác Phong buồn bực, sao hắn dám nói tẩu tử như vậy, hừ, thật đúng là chán sống.

"Thế nào, muốn đánh nhau sao, nơi này là cửa hoàng cung, nếu người không muốn sống nữa thì có thể thử xem!" Giọng điệu thị vệ rất đáng đánh đòn.

"Vậy người thử ra tay coi, xem thử đến lúc đó ai mới là người gặp chuyện!" Lam Giác Phong nổi giận, giọng điệu cũng không được tốt lắm.

"Được rồi, Phong, dù sao nơi này cũng là hoàng cung Minh quốc, không nên quá kiêu ngạo, có nói tiếp với đám thị vệ mắt chó này cũng bằng thừa, chúng ta đi trước thôi." Bạch Vũ Mộng nhàn nhạp mở miệng.

"Người nói ai mắt chó thấp hèn, người nói rõ ràng cho ta, nếu hôm nay các người không nói rõ ràng, ta sẽ định tội tự tiện xông vào hoàng cung cho các người."

"A, muốn gán tội thì sợ gì không có lý do, người cứ tùy ý!" Bạch Vũ Mộng lạnh lùng cười, sao đi đến đâu cũng có vài người thích khoe khoang vậy?

"Sao lại cãi nhau, nơi này là hoàng cung, ai không biết còn tưởng là cái chợ." Một giọng nữ kiêu ngạo vang lên, thị vệ lập tức chạy tới nịnh nọt.

"Ngọc Liên tỷ tỷ, là do đám người này nói muốn vào hoàng cung, cũng không chịu nhìn xem đây là đâu, là nơi bọn họ nói vào thì có thể vào sao?"

Tên thị vệ nhanh chóng chạy tới cổ kiêu của nữ nhân tên Ngọc Liên để báo cáo, dienxdaffnlleequysdoon một cánh tay mềm mại vươn ra phía sau tấm màn che, móng tay cũng được sơn đỏ chói.

Bạch Vũ Mộng nhú mày, còn chưa đi vào mà đã gặp được một nhân vật quan trọng rồi, nhìn bộ dáng thị vệ thì có lẽ nàng ta rất được sủng ái.

"Là ai mà dám nói là cố nhân của Hoàng thượng?" Giọng nói của nữ tử rất kiêu mị, Mộ Túy Tinh nghe thấy lại run rẩy.

"Này, người không sao chứ!" Duẩn Minh Hi đỡ nàng, hắn đứng ở bên cạnh nàng cho nên có thể cảm giác được nàng đang run rẩy, hắn liền biết ngay nàng quen người này.

"Cám ơn!" Mặt Mộ Túy Tinh trắng bệch, co giật khóe miệng, dù không muốn thừa nhận, nhưng nàng sẽ không lùi bước, nghĩ vậy, thậm chí hít một hơi rồi đứng thẳng lưng.

"Các người còn không mau quỳ gối với Mẫn Quý Phi." Thị vệ a dua hô lên, Bạch Vũ Mộng nhú mày, tất nhiên nàng sẽ không quỳ xuống, thân phận của Mẫn Quý Phi không đủ để cho bọn họ quỳ, huống chi nàng không bao giờ quỳ trước mặt ai.

"Chúng ta chỉ muốn gặp Hoàng thượng một chút!" Bạch Vũ Mộng lớn tiếng, giọng nói đã có chút không kiên nhẫn, khóe mắt liếc nhìn thấy một bóng người trong góc xó âm thầm rời đi, nhếch môi lên, thì ra vẫn còn có người thông minh.

Bách Lí Dật Thanh đang lâm triều mới nói được nửa câu thì đã bị thái giám vội vàng chạy vào từ bên ngoài ngắt ngang, nhất thời không vui nhăn mày lại: "Có chuyện gì không?"

Tiểu thái giám run rẩy quỳ xuống, "Hoàng thượng, bên ngoài có một đám người muốn vào hoàng cung, nói là cố nhân của Hoàng thượng." Tiểu thái giám khẩn trương nói lại mọi chuyện, hần rất hiếm khi gặp Hoàng thượng, nên hôm nay mới dõm dỏi sợ hãi.

"Cố nhân?" Bách Lí Dật Thanh hơi kích động đứng lên, vội vàng mở miệng hỏi: "Có phải trong đó có một nữ tử mang thai không?"

Tiểu thái giám suy nghĩ một chút, hình như có thật, vì thế mở miệng nói: "Đúng là có người này." Nói xong liền cúi đầu, không dám ngẩng đầu nữa.

"Thật sự là bọn họ, bọn họ thật sự đến đây, còn không mau đi mời!" Bách Lí Dật Thanh rất kích động, vắn vớ bá quan đều rất kinh ngạc, rất ít chuyện có thể khiến Hoàng thượng kích động như vậy, rốt cuộc bên ngoài là ai?

"Nhưng..." Tiểu thái giám khó xử mở miệng, đến khi nhìn thấy sắc mặt Bách Lí Dật Thanh lạnh đi thì mới mở miệng: "Bọn họ gặp phải Mẫn Quý Phi!"

"Mẫn Quý Phi?!" Trong mắt Bách Lí Dật Thanh hiện lên một chút sát khí, nhưng lại lập tức che giấu đi, "Bãi giá!" Phất ống tay áo, bỏ đi đầu tiên.

Chúng đại thần rất ngạc nhiên nên đều ào ào đi theo, muốn nhìn xem thử rốt cuộc đó là ai mà lại được Hoàng thượng đãi ngộ như vậy?

Đi đến cửa cung đã liền nhìn thấy Mẫn Quý Phi đang nói gì đó, trên mặt rõ ràng rất tức giận, giọng nói cũng cao lên một chút, Ngọc Liên cao ngạo chỉ huy: "Còn không mau quỳ xuống, tiện nhân không hiểu quy củ!"

"Người nói ai là tiện nhân?" Giọng nói âm trầm vang lên từ phía sau, Ngọc Liên sững sốt một chút rồi mới nhận ra người đó là Hoàng thượng, lập tức quỳ xuống, run rẩy cả người không dám nói tiếng nào.

"Hoàng thượng, người xem bọn họ đi, nói là muốn tới gặp người, nhưng ta thấy cũng chỉ là bọn lừa đảo, thấy ta mà dám không quỳ." Giọng điệu làm nũng của Sở Ngọc Mẫn vang lên, khiến mọi người đều nổi da gà.

"Hừ, người không ở trong cung điện của mình đi, chạy tới đây làm cái gì!" Bách Lí Dật Thanh phất ống tay áo, xoay người đi đến chỗ Bạch Vũ Mộng.

"Thật có lỗi, thủ hạ làm càn quá mức, ta sẽ xử lí." Bách Lí Dật Thanh lại chấp tay xin lỗi Bạch Vũ Mộng, điều này khiến mọi người kinh ngạc.

"Không sao, nơi nào mà không có mấy con sâu mọt!" Bạch Vũ Mộng thờ ơ cười, nhưng mắt lại nhìn chăm chăm Mẫn Quý Phi, "Ta đã làm xong chuyện mình có thể làm, nhưng mà không ngờ lần đầu đến hoàng cung Minh quốc lại nhận được phần lễ gặp mặt đặc biệt thật!"

"Người đâu, Mẫn Quý Phi mạo phạm quý nhân, giam cầm một tháng!" Bách Lí Dật Thanh vô tình mở miệng, Sở tướng đứng phía sau đang muốn mở miệng nhưng vì không biết rõ tình hình lúc này nên cũng không dám vội vàng.

"Tất cả mọi người nhớ kỹ cho ta, mỗi một người trong số bọn họ đều là khách quý của trẫm, nếu ai dám mạo phạm thì kết cục sẽ giống như bọn họ." Bách Lí Dật Thanh vừa mới dứt lời thì thị vệ vừa rồi kiêu ngạo đã mất đầu.

Cảnh tượng này khiến nhiều người ngây người, đợi đến khi phục hồi lại tinh thần thì Bách Lí Dật Thanh đã tự mình dẫn đám người Bạch Vũ Mộng đi về cung điện của mình.

Dọc theo đường đi, Duẩn Minh Hi đều cau mày, vì sao nơi này lại quen thuộc đến vậy, diện mạo quen thuộc nhưng mà hần lại không biết cảm giác này xuất phát từ đâu.

Đi đến một tòa cung điện, để bọn họ đi vào, từ lúc ở cửa cung Bách Lí Dật Thanh vẫn luôn nhìn chăm chăm Mộ Túy Tĩnh, nhưng mà Mộ Túy Tĩnh thì tỏ vẻ như không thấy.

Bạch Vũ Mộng không biết nên nói gì, nàng cũng phát hiện Duẩn Minh Hi không được bình thường, nhưng mà nơi này là hoàng cung, chung quy vẫn có nhiều chuyện không nên nói, lúc này vừa vào đã gây ra kinh động lớn như vậy, chỉ sợ cuộc sống sau này sẽ không dễ chịu.

Bạch Vũ Mộng thờ dãi, lúc đi ngang qua Bách Lí Dật Thanh thì nhẹ nhàng nói một câu: "Ta cũng chỉ có thể làm được tới đây thôi, bây giờ nàng đối với người chỉ có hận, người chuẩn bị tâm lý thật tốt đi!"

Bách Lí Dật Thanh cười chưa sót, nhưng cũng không nói gì thêm, việc đã như vậy thì hần cũng không tính nói ra chuyện đó, cứ để cho tất cả những chuyện đó đi theo hần vào hoàng lăng đi!

Bạn đang đọc truyện *Ma Y Độc Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 161: Nơi quen thuộc

Edit: susubluu

Quả nhiên, Bách Lí Dật Thanh đi không được bao lâu thì Mẫn Quý Phi vừa rồi gặp ở cửa cung đã dẫn một đám người hùng hổ đi tới Vũ Thần điện của đám người Bạch Vũ Mộng.

Lúc Bạch Vũ Mộng nghe thấy hạ nhân báo thì hơi nhú mảy, nhưng cũng không đáp lại mà chỉ chuyên tâm làm chuyện của mình.

"Hừ, các người thật lớn mật, sao thấy quý phi mà không quý?" Ngọc Liên cao ngạo ngẩng đầu, khinh thường nhìn đám người Bạch Vũ Mộng.

"Nếu ta nhớ không lầm thì vừa rồi Hoàng thượng đã nói sau này chúng ta là khách quý của hân, người là cái thứ gì?" Duẩn Tuyết Nghiên nhin không được mở miệng phản bác.

"Các người có thái độ, dù có là khách quý thì chỗ này vẫn là Hoàng cung, không phải là nơi mà chó mèo đều có thể vào, đã vào Hoàng cung thì phải tuân theo quy củ!" Mẫn Quý Phi nhú mảy, ung dung, quý phái mở miệng.

"Sao? Quý củ, sao ta nhớ là vừa rồi Hoàng thượng đã nói quý phi người bị giam cầm một tháng!" Mộ Túy Tinh không tính trốn tránh nữa, lạnh lùng mở miệng.

Sở Ngọc Mẫn neho mắt lại, đánh giá Mộ Túy Tinh cẩn thận, thật lâu sau mới nói: "Mộ Túy Tinh?!" Một tiếng kinh ngạc vang lên.

"Thế nào, nhận ra rồi sao?" Mộ Túy Tinh hào phóng đứng đó, tùy ý để nàng đánh giá, diện*dafinle&quys;do0n đã quyết định đối mặt thì nàng sẽ không bỏ qua cho bất cứ ai đã từng làm tổn thương nàng.

"Người vẫn còn chưa chết!" Sở Ngọc Mẫn thốt ra, lập tức ý thức được mình đang nói cái gì, vội vàng che miệng, sắc mặt thay đổi mấy lần.

"Được rồi, không cần đóng kịch, giữa người và ta không cần phải giả bộ, ta hiểu rất rõ bộ mặt thật của người!" Mộ Túy Tinh chế nhạo nhếch khóe môi.

"Mộ Túy Tinh, người còn về làm gì, người nhìn đi, hiện tại cuộc sống của ta hơn người, ta đã là quý phi, mà người chỉ là bình dân đệ tiện." Sở Ngọc Mẫn nói xong nhẹ nhàng nở nụ cười.

"Bình dân đệ tiện sao? Từ này thật hay, nhưng mà ta thấy ta làm bình dân đệ tiện còn tốt hơn quý phi cao quý như người!" Giọng điệu Mộ Túy Tinh đầy vẻ chế nhạo.

Không đợi Sở Ngọc Mẫn mở miệng, Mộ Túy Tinh đã nhân nhạ nói: "Đúng rồi, quên nói cho người biết, lần này ta trở về là do Hoàng thượng tự mình đến mời ta."

Sở Ngọc Mẫn nghe vậy thì sắc mặt trắng bệch hă đi, nhưng cũng nhanh chóng khôi phục lại bộ dáng cao quý: "Thì sao, Mộ Túy Tinh, người vẫn còn đầu không lại ta, ta chiếm được hân, mà người thì không có gì cả!"

"Phải không, vậy người cũng nên biết người mà người coi là bảo bối, đối với ta thật đáng khinh!" Mộ Túy Tinh nói xong ngẩng đầu lên thì nhìn thấy Bách Lí Dật Thanh suy sụp đứng ở cửa.

Vừa rồi có hạ nhân báo với hân là Mẫn Quý Phi đến Vũ Thần điện nên hân đã mọi chính vụ chỉ vì không muốn nàng chịu uất ức, nhưng mà lại đúng lúc nghe được câu nói này.

Bạch Vũ Mộng nhú mảy, cảm thấy mọi chuyện càng lúc càng khó cứu vãn: "Tình Nhi, được rồi, dù sao chúng ta cũng là khách, không nên so đo với Mẫn Quý Phi."

Mộ Túy Tinh há miệng thở dốc, hình như còn muốn nói gì đó, nhưng nhìn thấy Bách Lí Dật Thanh âm đạm thì lại bỗng nhiên không nói được nữa.

Sở Ngọc Mẫn cũng thấy Bách Lí Dật Thanh, lập tức cười mở miệng: "Xem ta này, sao lại chậm chạp không đón tiếp khách như vậy, Tình Nhi muội muội đã trở về, nhất định thấy lạ lắm với nơi này, ngày khác ta tự mình dẫn các người đi dạo."

"Không cần!" Mộ Túy Tinh lạnh lùng mở miệng, lập tức xoay người đi, nàng không muốn tiếp tục đứng đây nữa, nàng vẫn không muốn đối mặt với nam nhân này.

Nàng không muốn nhìn thấy vẻ mặt hân như vậy, trông cứ như nàng mới là người nhẫn tâm vứt bỏ hân, nhưng sự thật chứng minh hân mới là người nên bị oán trách.

"Mẫn Quý Phi, sao người lại đến đây, không phải trăm nói người bị giam cầm một tháng sao, chẳng lẽ người muốn cải lại mệnh lệnh trăm?" Bách Lí Dật Thanh đè nén cảm xúc, khôi phục lại cảm xúc.

"Hoàng thượng thứ tội, nô tì nghe nói khách ở đây, sợ bọn hạ nhân không chu toàn nên mới tự mình đến xem." Sở Ngọc Mẫn vội vàng quỳ xuống.

Sắc mặt Bách Lí Dật Thanh dịu đi một chút: "Một khi đã như vậy, nhìn cũng đã nhìn rồi thì nhanh chóng trở về đi, trong vòng một tháng không cho phép

ra ngoài!" Bách Lí Dật Thanh nói rất vô tình. Nếu không phải nàng ta còn có tác dụng thì nhất định hắn đã giết nàng rồi.

"Dạ." Sở Ngọc Mẫn cắn răng lui ra, tay nắm chặt khăn, nàng cho rằng Hoàng thượng sẽ giảm bớt hình phạt, nhưng không ngờ lại không thay đổi.

"Các vị, thật có lỗi, nàng không sao chứ?" Bách Lí Dật Thanh gật đầu, lập tức nhìn về phía Bạch Vũ Mộng, muốn hỏi một chút để an tâm.

Bạch Vũ Mộng nhẹ nhàng lắc đầu: "Thứ không thuộc về ngươi thì vẫn không nên níu kéo, tất cả nên để thuận theo tự nhiên đi."

Sắc mặt Bách Lí Dật Thanh ảm đạm đi một chút, một lát sau mới điều chỉnh lại cảm xúc, ngẩng đầu nhìn theo hướng Mộ Tuy Tình rời đi: "Ngươi nói đúng..."

Đợi khi tất cả mọi người đều nghỉ ngơi hết thì Bạch Vũ Mộng gặp riêng Duẩn Minh Hi: "Nói đi, sao lại không yên lòng?"

Duẩn Minh Hi mím môi, suy tư một lúc rồi mới mở miệng: "Vì sao ta cảm thấy nơi này có một cảm giác quen thuộc, giống như là ta đã từng ở đây một thời gian rồi."

"Ngươi đi du lịch khắp thiên hạ, không chừng đã từng tới hoàng cung Minh quốc rồi, có gì mà lại nghi ngờ?" Bạch Vũ Mộng suy tư rồi mới mở miệng nói.

"Không đúng, nếu là như vậy thì nhất định sẽ không có cảm giác quen thuộc mạnh đến thế, nơi này... Đợi chút!" Duẩn Minh Hi đột nhiên mở to hai mắt.

"Vũ nhi, ngươi theo ta đến một chỗ!" Duẩn Minh Hi nói xong liền đứng lên, sau đó đi ra ngoài, Bạch Vũ Mộng dừng một chút, cũng đi theo hắn.

Hai người tới một con đường nhỏ rải đá, Bạch Vũ Mộng càng nhíu mi chặt hơn, diênxdaffnlequysdoon sao nàng lại cảm thấy Duẩn Minh Hi rất quen thuộc với nơi này, sao có thể thông thạo như vậy.

Bởi vì chuyện ở cửa cung đã sớm lưu truyền cho nên không có ai dám ngăn cản bọn họ, hai người đi cũng rất thông thuận.

Đi vào bên trong là một bụi hoa linh lan rất đẹp, còn có những bông hoa khác cũng rất rón, Duẩn Minh Hi đột nhiên nở nụ cười, trong mắt có chút nhớ nhung.

Bạch Vũ Mộng như nghĩ ra cái gì đó, nhưng không có mở miệng, mà chỉ nhìn Duẩn Minh Hi, chờ hắn mở miệng.

Duẩn Minh Hi nở nụ cười, một lúc sau mới mở miệng: "Không sai, chính là nơi này, đây là hoa ta và Diễm Diễm cùng nhau trồng, không ngờ nhiều năm như vậy rồi mà vẫn còn sống rất tốt."

"Chẳng lẽ năm đó ngươi đã ở đây?" Bạch Vũ Mộng nhíu mày.

"Vốn dĩ lúc đó ta còn chưa dám chắc nhưng bây giờ ta đã xác định rồi, nhất định không sai, tìm nhiều năm như vậy rốt cục cũng tìm được, ta tự nhận là mình đã đi khắp đại giang nam bắc, nhưng cho tới bây giờ mới thật sự tìm được."

Bạn đang đọc truyện *Mã Y Độc Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 162: Đức phi

Edit: susubluce

"Thật sự chính là nơi này sao? Nhưng mà người lúc trước..." Bạch Vũ Mộng cũng thở dài mở miệng, thì ra nơi lúc trước hắn đến chính là chỗ này.

"Tuy rằng nơi này đã thay đổi rất nhiều nhưng tuyệt đối không sai được, ở đây vẫn có những thứ quen thuộc, nhưng mà không biết còn có thể tìm được bọn họ hay không..."

Bạch Vũ Mộng hơi mím môi không mở miệng, nàng cũng không biết phải nói cái gì, diên*dafille#quysdo0n nàng biết cảm giác khi hi vọng tan biến thì sẽ tuyệt vọng khó chịu ra sao.

"Mặc kệ có thể tìm được không, chung quy vẫn là một khởi đầu tốt, có lẽ ngươi có thể tìm được một ít dấu vết năm đó để lại." Bạch Vũ Mộng an ủi mở miệng.

"Ừ, ta sẽ không buông tay, trừ khi có một ngày có người nói với ta là ta không thể gặp được nàng nữa." Duẩn Minh Hi thở dài, cùng Bạch Vũ Mộng đi ra khỏi cái sân chứa kỷ niệm của hắn.

Mấy ngày nay Bạch Vũ Mộng luôn bồn ba khắp nơi, cơ thể lại nặng nề, nhưng nàng lại cảm thấy ấm áp hạnh phúc, nàng không muốn có chuyện ngoài ý muốn xảy ra cho nên khi trở lại phòng liền nghỉ ngơi.

Ngày hôm sau, Mộ Túy Tinh đến tìm Bạch Vũ Mộng rất sớm, thấy Bạch Vũ Mộng có vẻ đã nghỉ ngơi rất tốt, nàng cười mở miệng: "Thế nào, rốt cục đã trở lại, có quen chưa?"

"Ừ, vẫn là cảm giác này, thật ra cũng không sao cả, ta vẫn có thể chấp nhận." Mộ Túy Tinh cười rất thoải mái.

"Ừ, vậy kế tiếp ngươi có tính toán gì không? Hay là thật sự muốn..." Bạch Vũ Mộng không nói thêm gì nữa, bởi vì nàng thấy được ánh mắt kiên định của Mộ Túy Tinh nên cũng biết nàng đã có quyết định rồi.

"Thù này ta nhất định sẽ báo!" Mộ Túy Tinh nói chắc nịch, Bạch Vũ Mộng nhàn nhạt thở dài: "Hi vọng sau này ngươi không hối hận về quyết định hôm nay!"

Mắt Mộ Túy Tinh lóe sáng, mím môi, không mở miệng nói nữa, nàng biết ý của Vũ nhi, nàng cũng biết Vũ nhi có chuyện gì gặt nàng, nhưng những điều này vẫn không thể ngăn cản ý muốn báo thù của nàng.

Giữa trưa, đám người Bạch Vũ Mộng cùng nhau đi dạo Ngự hoa viên, thật vất vả mới đến được đây, sao có thể không đi dạo được, hưởng chi bọn họ còn có mục đích riêng.

"Vũ nhi, ngươi nói xem con nuôi của ta khi nào mới ra đời đây?" Mộ Túy Tinh khôi phục lại thái độ bất cần đời như trước, nhìn chăm chăm vùng bụng lớn của Bạch Vũ Mộng.

"Còn lâu!" Bạch Vũ Mộng hơi cảm thán vuốt bụng, nàng đã lâu rồi chưa gặp Thần, Thần, chẳng thật sự không cần ta nữa sao?

"Muốn thì tự sinh đi, đừng có dòm ngó cháu ngoại của ta." Duẩn Minh Hi kiêu ngạo ngẩng đầu, lườm Mộ Túy Tinh một cái, mở miệng.

"Ngươi đắc ý cái gì, ta là mẹ nuôi, còn ngươi chỉ là cậu, con nuôi của ta đương nhiên phải thân thiết với ta!" Mộ Túy Tinh không cam lòng phản bác.

Duẩn Minh Hi còn muốn nói gì đó, nhưng nhìn thấy một đám oanh oanh yến yến đi tới, Bạch Vũ Mộng khó chịu che mũi, ngăn chặn mùi son phấn.

Mà bọn họ cũng thấy có người ở đằng này, có một nữ nhân nhỏ tuổi kiêu ngạo đi lên phía trước: "Các ngươi là ai, sao lại đi lung tung ở đây?"

"Oánh nhi, mấy vị này là khách quý của Hoàng thượng, chớ đắc tội!" Nữ tử dẫn đầu đoan trang đi lên, gật đầu với Bạch Vũ Mộng.

Nữ tử tên Oánh nhi không cam lòng chà chà chân, im lặng đứng ở phía sau, Mạc Hàn Trần đi đến sau lưng Bạch Vũ Mộng, nhẹ nhàng mở miệng: "Đây là Đức phi, địa vị gần với Mẫn Quý Phi." Hôm qua hắn cũng đã điều tra được đa số người trong cung, điều này có lợi cho bọn họ lúc làm việc.

Bạch Vũ Mộng tán thưởng gật đầu, sau đó nhìn về phía Đức phi, trông rất đoan trang nhưng không biết là có xứng với chữ "Đức" này không.

"Vị phu nhân này, thật xin lỗi, Oánh nhi không hiểu chuyện, thất lễ với các ngươi, hi vọng các ngươi không để bụng." Đức phi dịu dàng mở miệng.

"Không sao!" Bạch Vũ Mộng lễ phép cười nhạt, nhưng trong mắt lại không hề có ý cười, nàng luôn yên lặng đánh giá Đức phi.

"Các vị cũng đến dạo Ngự hoa viên, không bằng chúng ta cùng đi đi, cũng có người làm bạn!" Đức phi lại mở miệng, ánh mắt vẫn dịu dàng như trước, Bạch Vũ Mộng nhíu mày, không nhìn ra được tâm tư của Đức phi.

Bạch Vũ Mộng suy nghĩ rồi gật đầu, nhìn thoáng qua mọi người phía sau, mắt cũng ra hiệu cho bọn họ, sau đó tỏ vẻ không có việc gì đi về phía trước.

"Vị phu nhân này đúng là quốc sắc thiên hương, chúng ta đều cảm thấy xấu hổ!" Phía sau có một vị phi tần cười duyên mở miệng, Bạch Vũ Mộng vẫn im lặng không nói gì như cũ, chỉ cười cười.

"Vũ nhi, ngươi không để ý ta gọi ngươi như vậy chứ?" Đức phi lại mở miệng, Bạch Vũ Mộng nhíu mày, bọn họ cũng không thân thiết gì, nhưng cũng chỉ là một cách xưng hô thôi, cũng không cần để ý nhiều như vậy.

Bạch Vũ Mộng nhẹ nhàng lắc đầu, Đức phi thấy vậy, lại cười: "Vũ nhi, nghe nói các ngươi và Hoàng thượng là bạn tốt, Hoàng thượng còn vì các ngươi mà giam cầm Mẫn Quý Phi?"

Bạch Vũ Mộng nhìn thấy ý thăm dò trong mắt Đức phi, nhẹ nhàng cười, quả nhiên nữ nhân trong cung không ai đơn giản, nhưng mà không biết năng lực của Đức phi và sự nhanh nhạy của Mẫn Quý Phi, ai sẽ mạnh hơn ai đây?

Đức phi thấy Bạch Vũ Mộng không nói gì, hình như cũng nhận thấy mình hơi thẳng thắn quá, vội vàng mở miệng: "Vũ nhi ngươi đừng để ý, ta cũng chỉ tò mò nên mới hỏi một chút thôi."

"Tất nhiên là sẽ không để ý!" Bạch Vũ Mộng cười đầy hàm ý, Đức phi nhìn thấy nụ cười này thì lại cảm thấy hoảng hốt một cách khó hiểu, nhất thời không mở miệng nói chuyện nữa.

Không khí đột nhiên có vẻ hơi kỳ lạ, đến khi bọn họ đi đến một cái đình để hóng mát thì lúc này có người đi đến báo cáo với Đức phi gì đó, Đức phi vừa nghe xong thì sắc mặt liền thay đổi.

Thính lực của Bạch Vũ Mộng rất tốt, hưởng hôg võ công lại cao cường, cho nên chút âm thanh này không làm khó được nàng, nghe được sơ sơ nội dung thì Bạch Vũ Mộng nở nụ cười: "Nếu Đức phi có việc thì không cần đi cùng chúng ta."

"Thật sự xin lỗi, ta có chút chuyện, để các người chê cười rồi, các vị cứ tiếp tục ngồi chơi, tạm thời ta không thể phụng bồi được." Đức phi nói xong liền vội vàng rời đi.

"Tỷ tỷ, xảy ra chuyện gì vậy?" Tuy rằng Duẫn Tuyết Nghiên còn nhỏ, nhưng mà cái gì nên biết thì đều biết, so với một người lớn thì nàng cũng không hề kém cỏi.

"Trò hay bắt đầu rồi, chúng ta đi xem diễn thôi!" Bạch Vũ Mộng nhẹ nhàng cười, mắt híp lại, nhìn theo hướng Đức phi vừa rời đi.

Mọi người đều khó hiểu nhìn theo, biết nhất định là có chuyện gì vui xảy ra, dĩ nhiên đều rất vui vẻ đi theo Bạch Vũ Mộng.

Giả bộ vô tình đi đến trước một cung điện, nhìn thấy Đức phi đang tức giận nói gì đó, Bạch Vũ Mộng híp mắt, tỏ vẻ kinh ngạc đi qua.

"Đức phi nương nương, đã xảy ra chuyện gì sao?" Bạch Vũ Mộng rất hoang mang nhìn cảnh tượng trước mắt, điều này khiến Đức phi có chút lúng túng, loại chuyện như vậy mà lại bị người ngoài biết.

Bạn đang đọc truyện *Ma Y Độc Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 163: Tư thông

Edit: susubluu

"Vũ nhi, sao các người lại đi dạo đến đây?" Đức phi rất kinh ngạc, thoáng hoài nghi nhìn đám người Bạch Vũ Mộng, nhưng rồi nhanh chóng che giấu cảm xúc.

"À, chúng ta tùy tiện đi dạo, nghe thấy bên này như có chuyện xảy ra nên đi đến xem thử." Bạch Vũ Mộng thờ ơ cười, giống như thật sự vô ý đi tới.

Đức phi nhìn cục diện trước mắt, thật sự không biết nói gì với Bạch Vũ Mộng, dĩ nhiên nhưng chuyện này sao có thể để người ngoài nhìn thấy chê cười được.

Thấy Đức phi do dự, Bạch Vũ Mộng giả làm người tốt mở miệng: "Nếu như không tiện thì Đức phi nương nương không cần phải nói nữa." Lập tức tức nước lắt đầu.

Đức phi thấy Bạch Vũ Mộng không vui, nếu đắc tội nàng thì sợ là địa vị của mình cũng không được bảo đảm, ai cũng biết Hoàng thượng dung túng đám người này thế nào.

Không suy nghĩ nữa, Đức phi bật cười: "Vũ nhi nói gì vậy, sao có thể không tiện chứ!" Nói xong lại nhìn thoáng qua đám người phía sau mình, trong mắt có chút tức giận.

"Có cung phi và thị vệ tư thông, bị người ta phát hiện cho nên ta đang xử lý chuyện này!" Đức phi nói đến đây thôi, không có nhiều lời nữa.

Trong mắt Bạch Vũ Mộng xẹt qua ý cười, thoáng kinh ngạc mở to hai mắt: "Sao lại có chuyện như vậy?" Không phải là do Hoàng thượng không thỏa mãn các nàng chứ?

Nhưng về sau Bạch Vũ Mộng lại không nói ra, Duẫn Tuyết Nghiên mở to đôi mắt nho nhỏ, giao hoạc nở nụ cười: "Oa, tỷ tỷ, chuyện như vậy nếu ta nhìn có bị đau mắt không?"

Bạch Vũ Mộng không mở miệng nói nữa, một nam một nữ bị thị vệ đề ở phía sau Đức phi chậm rãi tỉnh lại, có chút mê mang nhìn bốn phía, rốt cục nàng cũng phản ứng lại, kêu lên.

Đức phi cau mày, ra lệnh thị vệ bịt miệng của nàng lại, sau đó mới nghiêm túc mở miệng: "Lâm quý nhân, người còn gì muốn nói?"

Trong mắt Lâm quý nhân đầy sự hoảng sợ, bởi vì nàng đã đoán được tương lai của nàng rồi, nhất định sẽ là sống không bằng chết, điều trong cung kiêng kỵ nhất chính là tư thông.

Thấy nàng như có lời muốn nói, Đức phi sai người kéo vải xuống, Lâm quý nhân không ngừng dập đầu, giống như không biết đau: "Đức phi nương nương tha mạng, nô tì không biết có chuyện gì xảy ra, nhất định là do tên nam nhân thói này mơ ước sắc đẹp của nô tì nên mới làm ra chuyện này, là hần, Đức phi nương nương tha mạng!"

Đức phi luôn cau mày, lúc này nghe thấy Lâm quý nhân nói như vậy thì nghiêng đầu về phía nam nhân bên cạnh nàng: "Người có gì để nói không?"

Nam tử đau đớn, tuyệt vọng nhắm chặt hai mắt, nghiêng đầu qua một bên, không nói gì thêm, Bạch Vũ Mộng nhủ mảy, lại là chuyện tình cảm.

"Hoàng thượng già lắm!" Đúng lúc này Bách Lí Dật Thanh nhận được tin tức chạy đến nơi, vừa vào thì nhìn thấy cảnh tượng này, ngay cả Mộ Túy Tinh cũng ở đây, hẳn bỗng nhiên có chút bất an.

Sự khinh thường và chế giễu trên mặt Mộ Túy Tinh khiến Bách Lí Dật Thanh đau đớn, Bách Lí Dật Thanh ép buộc bản thân không nhìn nàng nữa, lạnh lùng nhìn hai người đang quỳ gối trước mặt.

"Người có biết hậu quả của việc tư thông không?"

"Hoàng thượng, nô tì không có, Hoàng thượng, xin Hoàng thượng làm chủ!" Lâm quý nhân đi đến bên chân Bách Lí Dật Thanh, khóc rống lên, một lớp quần áo trên người bị rơi xuống, trên da nàng đầy những dấu hôn lớn nhỏ.

Bách Lí Dật Thanh chán ghét đá Lâm quý nhân văng ra, vô tình ra lệnh: "Mang hai người này xuống đánh chết cho trảm!"

Tiếng khóc của Lâm quý nhân vang vọng mãi không tiêu tan, Bạch Vũ Mộng nhìn thoáng qua nam tử từ nãy đến giờ không nói một lời, bỗng nhiên có chút đồng tình với hắn, thích người không nên thích, hẳn đã sớm nghĩ đến kết cục này.

Chỉ đáng tiếc, một người si tình như vậy lại thích một nữ nhân tư lợi, không biết phút giây cuối cùng hẳn có hối hận không?

Bạch Vũ Mộng vốn cũng muốn cứu nam tử đó, nhưng mà đó là do hắn lựa chọn, nàng không có quyền can thiệp, có lẽ xảy ra chuyện như vậy, chết cũng là một loại giải thoát, ít nhất không cần sống đau khổ vì phản bội.

Bạch Vũ Mộng bỗng nhiên có chút cảm thán, việc đời khó lường, không ai biết sau này mình sẽ thích ai, tựa như nàng và Lam Hạo Thần, thích chính là thích, không có lý do.

Nghĩ tới Mộ Túy Tinh và Bách Lí Dật Thanh, rốt cuộc Bạch Vũ Mộng nhìn không được nhủ mảy, hậu cung này thật sự rất loạn, Bách Lí Dật Thanh như vậy, kêu Mộ Túy Tinh chấp nhận thế nào đây?

Có vẻ Bách Lí Dật Thanh cũng nghĩ tới chuyện này, cuối cùng nhìn thoáng qua Mộ Túy Tinh, bước chân trầm trọng rời đi.

"Tình Nhi?" Bạch Vũ Mộng đẩy đẩy Mộ Túy Tinh đang lâm vào trầm tư, có chút lo lắng mở miệng, nàng không biết đối với nàng Bách Lí Dật Thanh có ảnh hưởng lớn tới đâu.

"Phi, mấy năm nay hẳn sống rất tự tại khoái hoạt!" Mộ Túy Tinh cười một tiếng, xoay người bỏ đi không chút lưu luyến.

Bạch Vũ Mộng há miệng thờ đốc, lại nhìn thoáng qua ánh mắt nghiền ngẫm của Đức phi, nhưng vẫn không có mở miệng, nói tạm biệt với Đức phi rồi cùng mọi người trở về Vũ Thần điện.

Tối gần chiều tối, có tiểu thái giám đi tới Vũ Thần điện truyền thánh chỉ của Bách Lí Dật Thanh, tối hôm nay có một yến hội nên mời bọn họ tham dự.

Lúc bọn họ chuẩn bị xong đi đến nơi thì Đức phi cũng đã đến: "Vũ nhi, không bằng chúng ta cùng đi đi!"

"Được!" Bạch Vũ Mộng không vui không buồn nhàn nhạt gật đầu, nàng liếc mắt đã nhìn ra đến Đức phi muốn dựa vào nàng để cho người khác nghĩ bọn họ có quan hệ tốt, rồi khiến cho Bách Lí Dật Thanh dè ý đến nàng.

Chờ đám người Bạch Vũ Mộng đến nơi thì mọi người đã đến gần như đông đủ, Bạch Vũ Mộng lạnh nhạt đi tới chỗ của mình ngồi xuống, không có quý lady hành lễ.

Mọi người phía sau nàng cũng sẽ không hành lễ với Bách Lí Dật Thanh, vốn dĩ là một đám người cao ngạo, sao có thể hành lễ với người mà bọn họ ghét được.

"Các người lớn mật, thấy Hoàng thượng sao không hành lễ!" Một đại thần ngày đó có mặt ở cửa cung đứng lên, mặt đầy nghiêm túc.

Bạch Vũ Mộng nhớ lại tin tức Mạc Hàn Trần báo lại cho nàng, Lễ bộ thượng thư, dienxdafillequysdo0n trách không được lại coi trọng lễ tiết như vậy, nhưng mà thật sự chỉ vì lễ tiết thôi sao?

"Lui ra!" Bách Lí Dật Thanh hét lên, lễ bộ thượng thư chỉ có thể ngượng ngừng lui ra, một lát sau Bách Lí Dật Thanh mới mở miệng: "Vị này là Chiến Vương phi Lam Tường quốc, còn có Phong vương Lam Tường quốc, bọn họ đến nước ta làm khách, tất cả mọi người nhớ kỹ cho ta, nếu làm cho bọn họ không hài lòng, cẩn thận đầu của các người!"

Sau khi nói xong lời này, mọi người phía dưới liền yên tĩnh, không ai ngờ đến nữ nhân đầy tình thương của mẹ trước mắt này lại chính là Chiến Vương phi Lam Tường quốc, trách không được ngay cả Hoàng thượng cũng khách sáo với bọn họ.

Lễ bộ thượng thư xoa xoa mồ hôi lạnh trên đầu, sao hắn lại đụng vào huyệt sủng như vậy, hi vọng Chiến Vương phi không nhớ rõ hắn, nếu không hẳn sẽ không chịu nổi.

Chương 164: Âm sát

Edit: susubluu

Sau đó không ai nhắc tới chuyện vừa rồi nữa, yến hội tiến hành được một nửa, bên ngoài có vài vũ nữ xông vào, đeo mạng che mặt rồi vận vẹo cơ thể.

Bạch Vũ Mộng nhàm chán uống nước sôi, hiện tại ngay cả trà năng cũng không muốn uống, bởi vì như vậy sẽ có ảnh hưởng đến đứa bé của mình.

"Tẩu tử, người nói khi nào chúng ta mới có thể đi dạo, ta đã nhàm chán muốn chết rồi!" Lam Giác Phong oán trách, chờ đợi Bạch Vũ Mộng.

"Đúng rồi, Vũ tỷ tỷ, ta cũng muốn đi xem, lần trước chúng ta vội vàng tiến cung, không có chơi đùa cho đã, sao có thể lỡ mất cơ hội tuyệt vời này chứ?" Hạ Tử Lăng cũng hưng phấn mở miệng.

"Hai người các người chỉ biết chơi!" Đường Ưc Ảnh có chút bất đắc dĩ, nhưng cũng rất chờ mong mở miệng: "Thật ra ta cũng muốn đi dạo, xem thử Minh quốc và Lam Tường quốc có gì khác nhau."

Bạch Vũ Mộng cười, suy nghĩ rồi mới mở miệng: "Không bằng ngày mai chúng ta đi đi!"

"Được!" Duẫn Tuyết Nghiên kêu lên đầu tiên, khiến những người khác nhìn chăm chú, Duẫn Tuyết Nghiên xấu hổ ngồi xuống, nhỏ giọng nói thầm một câu.

Đột nhiên, mấy cây quạt trong tay vũ nữ biến thành những cây kiếm sắc bén, đâm về phía đám người Bạch Vũ Mộng, Bạch Vũ Mộng nheo mắt lại, nhanh chóng kéo Duẫn Tuyết Nghiên bên cạnh lui ra sau.

Người khác cũng lập tức đề phòng, Mạc Hàn Trần và Duẫn Minh Hi nhanh chóng đi đến trước mặt Bạch Vũ Mộng, che chắn nàng ở đằng sau.

Nhưng đám vũ nữ không chịu bỏ cuộc mà liều mạng lao đến giống như vốn không quan tâm đến sinh tử, Bạch Vũ Mộng nhún chặt mày lại, không ngờ là tử sĩ.

Bỗng nhiên nghĩ tới cái gì đó, Bạch Vũ Mộng có chút hoảng loạn thấp giọng kêu một tiếng: "Nhanh đi bảo vệ mấy người Tinh Nhi, ta có thể tự bảo vệ bản thân thật tốt."

Vừa nói xong câu đó thì Bạch Vũ Mộng liền nhìn thấy một hình ảnh làm cho nàng đau khổ không chịu nổi, Mộ Túy Tinh đang chiến đấu với một tên tử sĩ, diện mạo*le&quyso0n sau lưng đột nhiên lại xuất hiện thêm một tử sĩ nữa.

"Không tốt, mục tiêu của bọn họ là Tinh Nhi!" Bạch Vũ Mộng thấp giọng kêu một tiếng, lập tức không chút do dự rút Tuyết Cẩm trong tay áo ra, đánh về phía trước.

Ngăn cản một đòn công kích, những người đó lại không chịu bỏ cuộc mà vẫn đi về phía Mộ Túy Tinh như trước, Bạch Vũ Mộng nhún chặt mày lại, nàng đã biết là ai sai khiến rồi.

Ngự lâm quân của Hoàng gia không có chút tác dụng, đi lên cũng chỉ chịu chết nên đều đứng bên cạnh Bách Li Dật Thanh để bảo vệ hắn.

Bách Li Dật Thanh cũng thấy được cảnh tượng này, không hề do dự thi triển khinh công lao ra khỏi đám ngự lâm quân đến bên cạnh Mộ Túy Tinh che chở cho nàng.

Mộ Túy Tinh sững sờ nhìn Bách Li Dật Thanh, tích tắc một giây đó đã cho tử sĩ có cơ hội, kiếm không chút do dự đâm tới Mộ Túy Tinh, khi nàng muốn phản ứng lại thì đã không còn kịp rồi.

Mộ Túy Tinh không thấy đau như trong dự đoán, không dám tin nhìn nam nhân ngã trong vũng máu trước mắt, Bách Li Dật Thanh thay nàng chắn một kiếm, rốt cuộc là vì sao?

Rốt cuộc Bạch Vũ Mộng không chịu được nữa, dùng một phần chân khí bảo vệ đứa nhỏ trong bụng, thi triển Phượng Múa Cửu Thiên.

Kiếm của tử sĩ vốn không thể địch lại Bạch Vũ Mộng, nhìn thoáng nhau rồi cắn thuốc độc trong miệng tự sát, Bạch Vũ Mộng tái mặt, phức tạp nhìn Bách Li Dật Thanh.

"Vũ nhi, người không sao chứ!" Duẫn Minh Hi đỡ lấy Bạch Vũ Mộng đang lung lay sắp đổ, sao nàng có thể sử dụng Phượng Múa Cửu Thiên chứ, thật sự không muốn sống nữa mà, nếu đứa nhỏ mà xảy ra chuyện gì thì nàng sẽ phải hối hận?

"Ta không sao, ta đã dám làm như thế thì đã nắm chắc mười phần rồi, hãy đi xem Bách Lí Dật Thanh trước đi!" Bạch Vũ Mộng lắc đầu, nở nụ cười suy yếu.

Thật ra nàng vốn không muốn ra tay, nhưng Bách Lí Dật Thanh lại bị thương, nếu tiếp tục chiến đấu thì không biết sẽ xảy ra chuyện gì cho nên nàng chỉ có thể mạo hiểm thử một lần, may mắn, cực kỳ thật kiên cường, giống như phụ thân của hần vậy.

Bạch Vũ Mộng đi qua, nhìn thấy Mộ Túy Tinh không dám tin quỳ trên mặt đất, Mộ Túy Tinh vừa thấy Bạch Vũ Mộng thì giống như thấy được vị cứu tinh.

"Vũ nhi, người mau cứu hần đi, hần vì ta mới bị thương!" Mộ Túy Tinh bỗng nhiên khóc òa lên, rõ ràng đã thảm nhũ không được khóc vì nam nhân này, nhưng nàng lại vẫn nhìn không được.

"Người không phát hiện Vũ nhi cũng bị tổn thương nguyên khí sao, người còn không biết xấu hổ yêu cầu nàng tiêu hao tinh lực xem bệnh cho tên này, nếu đứa nhỏ xảy ra chuyện gì thì ai chịu trách nhiệm!" Duẩn Minh Hi lạnh lùng nhìn Mộ Túy Tinh, lần đầu tiên hần thấy nữ tử này ngu ngốc như vậy.

Không biết vì sao khi nhìn thấy nam nhân này vị cứu Mộ Túy Tinh mà không do dự để mình bị trọng thương, rơi vào nguy hiểm, mà Mộ Túy Tinh lại liều lĩnh muốn Vũ nhi cứu hần, trong lòng hần lại thấy tức giận, cực kỳ tức giận.

Mộ Túy Tinh sững sốt một chút, rồi mới nhìn thấy sắc mặt Bạch Vũ Mộng trắng bệch, diendaffinlequysdoon trong nháy mắt mặt nàng cũng trắng hăn đi, nàng không thể để Vũ nhi mạo hiểm, nhưng Bách Lí Dật Thanh vị cứu nàng mới...

Lúc này ngự y đã đến, vài lão ngự y đức cao vọng trọng nhìn thoáng qua Bách Lí Dật Thanh, rồi cùng chần mạch, tất cả đều lắc đầu thờ dài, mọi người nhìn thấy biểu cảm này thì chỉ biết lạnh ít dữ nhiều.

Trong đó có kẻ vui sướng khi người gặp họa nhân, cũng có người cười khinh thường, vì một nữ nhân mà ngay cả tính mạng cũng không cần, đúng là hoàng đế ngu ngốc vô năng.

"Hàn, người xem cho hần thử coi, đây là Tuyết Liên Hoàn, cho hần uống trước đi!" Bạch Vũ Mộng thờ hỏn hỏn mở miệng, hiện tại cả người nàng đều dựa vào người Duẩn Minh Hi, nàng thật sự rất mệt mỏi.

Vốn dĩ mang thai không thể sử dụng nhiều nội lực như vậy, hiện tại nàng lại mạnh mẽ phát động Phượng Múa Cửu Thiên, loại võ công này vốn rất hao tổn nội lực, nên bây giờ nàng chịu không nổi nữa.

Mọi người luôn luôn quan sát bọn họ vừa nghe đến Tuyết Liên Hoàn thì đều có sắc mặt khác nhau, đa số đều tỏ vẻ tham lam, Tuyết Liên Hoàn chính là bảo được chí tôn, nếu có thể lấy được một viên thì sau này sẽ không phải buồn phiền gì cả.

Không ngờ Chiến Vương phi lại ra tay hào phóng như vậy, thuận tay đưa ra một viên Tuyết Liên Hoàn, xem ra Hoàng thượng sẽ không chết. Mọi người đều có tâm tư khác nhau, nhưng không một ai biết, Tuyết Liên Hoàn vốn là do Bạch Vũ Mộng điều chế, muốn có bao nhiêu thì có bấy nhiêu.

Mạc Hàn Trần đi lên nhìn thoáng qua Bách Lí Dật Thanh, nhú chặt mày lại, đầu tiên cảm máu cho hần trước rồi lập tức nghiền nát một viên Tuyết Liên Hoàn đắp trên miệng vết thương, một viên khác thì cho hần ăn.

"Vũ nhi, hần mất máu quá nhiều, hơn nữa vốn dĩ đã bị thương, hiện tại đúng là họa vô đơn chí, không biết có thể qua khỏi đêm nay hay không." Mạc Hàn Trần nói xong về mặt cũng có chút trầm trọng.

Bạch Vũ Mộng sững sốt, Mộ Túy Tinh sững sờ cả người, hần nói cái gì, hần sẽ chết, không phải là đã có Tuyết Liên Hoàn rồi sao, sao lại chết được, nếu như hần chết thì nhất định nàng sẽ á náy cả đời.

Bạch Vũ Mộng nắm được điểm mấu chốt, vốn dĩ bị thương? Y thuật của Mạc Hàn Trần không kém hơn nàng bao nhiêu, cho nên Bạch Vũ Mộng cũng không có tự mình đi kiểm tra, mà chỉ cau mày, không biết đang nghĩ cái gì.

Bạn đang đọc truyện *Ma Y Độc Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 165: Bí mật nhưng không phải bí mật

Edit: susublu

Một lát sau, Bách Lí Dật Thanh ăn Tuyết Liên Hoàn xong thì tỉnh lại, Bạch Vũ Mộng thấy hiện tại hần rất suy yếu, cho nên lát sau sẽ lại lâm vào hôn mê, phải xem coi hần có thể qua khỏi đêm nay hay không đã.

"Bách Lí Dật Thanh, người không sao chứ, người tuyệt đối không được chết." Giọng nói của Mộ Túy Tinh đầy sự sợ hãi, sớm đã khóc không thành tiếng.

"Ta... Ta không sao, Tinh Nhi, nàng có bị thương không?" Bách Lí Dật Thanh cố hết sức mở miệng, câu nói đầu tiên lại là khẩn trương hỏi nàng có bị thương không.

Mộ Túy Tinh dùng sức lắc đầu, bỗng nhiên không biết nói gì cả, nàng không biết chuyện gì đã xảy ra, rõ ràng hẳn chính là tên nam nhân phụ bạc, diendaffnillequysdoon nhưng vì sao lại xả thân cứu giúp nàng, vì hồi hận sao...

Bạch Vũ Mộng thờ dài, không biết nên nói gì nữa, đôi môi tái nhợt mím lại, nhìn thấy Bách Lí Dật Thanh nhìn về phía nàng: "Chiến Vương phi, ta... Hi vọng ngươi có thể... Tuân thủ lời hứa!"

"Đã như vậy rồi mà còn không muốn nói sao?" Mặt Bạch Vũ Mộng đầy phức tạp nhìn Bách Lí Dật Thanh, ngay cả nàng cũng không thể không cảm động trước sự chấp nhất của hắn.

"Ta nói rồi, đó là bí mật, nó sẽ theo ta vào Hoàng lăng, ta không hy vọng có bất cứ ai biết!" Bách Lí Dật Thanh vất vả nói liền một hơi, nói xong thì bắt đầu há to mồm thở.

Tất cả mọi người nghe thấy đều khó hiểu, hai người kia có bí mật gì, vì sao bọn họ nghe không hiểu gì hết vậy, chỉ có Duẩn Minh Hi là liếc nhìn Mộ Túy Tinh một cái, nhưng cũng không có mở miệng.

"Ngươi kiên trì một lát nữa, qua khỏi đêm nay sẽ không có chuyện gì, ta hi vọng tương lai có một ngày ngươi có thể chính miệng nói bí mật này ra, còn nếu không, sau khi ngươi đi ta liền nói cho nàng biết."

"Không thể!" Bách Lí Dật Thanh gãy dựa, muốn ngăn cản Bạch Vũ Mộng nói ra, hẳn không muốn để cho nàng biết, không bao giờ muốn.

Nhìn thấy Bách Lí Dật Thanh lại ối ra một ngụm máu, Bạch Vũ Mộng khẽ thở dài: "Vậy ngươi phải kiên trì cho ta, không được chết, nếu không ta nói được thì làm được!" Mặt Bạch Vũ Mộng không chút biểu tình, giọng điệu cũng lạnh như muốn đóng băng người khác.

Bách Lí Dật Thanh không còn sức để mở miệng nữa, thất bại nhìn Bạch Vũ Mộng, hơi nhắm hai mắt lại, điều chỉnh hơi thở của bản thân.

Bạch Vũ Mộng nhẹ nhàng thở phào, chỉ cần có ý chí sống là tốt rồi, như vậy nhất định có thể sống, nàng chỉ sợ hắn nghĩ không bằng hẳn chết đi thì mọi chuyện sẽ kết thúc, cũng không cần phải chịu khổ tương tư.

Quả nhiên là như vậy, từ lúc hắn nói những lời đó với Mộ Túy Tinh thì Bạch Vũ Mộng đã biết, ánh mắt quyết tuyệt, lưu luyến không muốn buông bỏ nhưng lại rất quyết đoán.

Bạch Vũ Mộng lại lấy vài viên thuốc tốt trong người ra để Mạc Hàn Trần cho hắn uống hết, làm xong mọi chuyện, Bạch Vũ Mộng mới gọi người đưa Bách Lí Dật Thanh về tắm điện.

"Tinh Nhi, chúng ta nói chuyện đi!" Bạch Vũ Mộng giữ chặt Mộ Túy Tinh đang muốn đi cùng thị vệ, nghiêm túc nhìn nàng.

Hai người tới một mái đình yên tĩnh, vì Bách Lí Dật Thanh bị thương nên tất cả mọi người đều tụ tập ở chỗ của hắn, vì vậy hiện tại không cần sợ có người nghe lén.

"Nói nghe thử xem, có phải trong lòng ngươi dao động không?" Bạch Vũ Mộng nhú mày, có chút suy yếu ngồi trên ghế tựa.

Mộ Túy Tinh mím môi, một lát sau mới mở miệng: "Vũ nhi, ngươi nói xem vì sao hắn lại không để ý tới tính mạng mà đi cứu ta, lúc trước rõ ràng hẳn..."

"Tinh Nhi, có từng nhớ lúc trước ta đã nói với ngươi, một người có thể có rất nhiều mặt, có lẽ lần này hắn vì ngươi, là cam tâm tình nguyện, cho nên ngươi không cần để ở trong lòng."

"Nhưng ta không thể ngờ lơ được, Vũ nhi, ta biết các ngươi nhất định có gì đó gạt ta, ngươi nói cho ta biết được không, ta thật sự không muốn đi điều tra nữa, như vậy thật sự rất mệt mỏi!"

"Ngươi cũng đã nghe thấy rồi đó, ta đồng ý với hắn là sẽ không nói, vừa rồi hắn phản ứng mạnh mẽ như vậy chính là vì không muốn để cho ngươi biết chuyện này, ngươi vẫn không biết sẽ tốt hơn, chuyện này coi như không xảy ra!"

"Nhưng ta làm không được, biết rõ các ngươi có chuyện gạt ta mà ta lại không sao biết được nó là gì, ngươi có biết cảm giác này rất bất lực không, nó tra tấn ta đến mức sắp sụp đổ rồi!"

"Nếu có thể, ta cũng rất muốn nói cho ngươi biết, nhưng bí mật này lại không phải là bí mật, hiện tại ta muốn hỏi ngươi một câu, nếu hắn tỉnh lại ngươi sẽ làm gì?"

Mộ Túy Tinh bỗng nhiên không biết nên trả lời thế nào, nếu là lúc trước thì nàng còn có thể thề chắc chắn sẽ báo thù, nhưng hiện tại thì sao? Nàng thiếu hẳn một mạng!

Một lúc lâu sau, Mộ Túy Tinh mới mở miệng, giọng nói khàn khàn, giữa màn đêm yên tĩnh lại khiến người nghe nổi da gà một cách khó hiểu: "Đối với hắn, có lẽ chỉ là không hạ thủ được thôi, nhưng những tổn thương hắn đã gây ra thì thế nào?"

Giọng Mộ Túy Tinh khiến Bạch Vũ Mộng đau lòng, cầm tay nàng, Bạch Vũ Mộng nhàn nhạt mở miệng nói: "Tinh Nhi, không muốn báo thù thì bỏ qua đi, những tổn thương lúc trước bây giờ hấn đã dùng mạng của mình để đền rồi, như vậy đã đủ, về phần những người khác đã làm tổn thương người thì nhất định sẽ làm cho bọn họ sống không bằng chết!"

"Như vậy thật sự tốt sao?" Giọng Mộ Túy Tinh rất nhẹ, mờ mờ giống như chưa từng vang lên vậy.

"Tinh Nhi, làm theo trái tim mình đi, ta biết ngươi cũng không muốn làm tổn thương hấn, không phải sao?" Bạch Vũ Mộng sắc bén nhìn chăm chăm Mộ Túy Tinh, đến khi nàng chợt dạ cúi đầu.

"Đúng vậy, dù sao ta đã từng yêu hấn như vậy, tuy rằng không muốn báo thù, nhưng tình yêu của ta đối với hấn đã sớm biến mất ngay lúc hấn phản bội ta, bây giờ chỉ còn lại nhớ nhung, nhưng đó là dành cho tình cảm ngày xưa."

Bạch Vũ Mộng không nói gì để phân bác, nàng biết chuyện tình cảm không thể miễn cưỡng, một đôi nam nữ vốn dĩ rất hạnh phúc nhưng lại bởi vì đủ thứ nguyên nhân mà biến thành kẻ thù, nhưng chung quy rồi vẫn lại mềm lòng!

Bách Lí Dật Thanh, chuyện ta có thể giúp ngươi cũng chỉ có nhiều đó thôi, nếu lần này ngươi có thể tỉnh lại thì ta hi vọng ngươi có thể nhận ra những điều này, không nên hóa rồ vì nàng.

Hai người cứ lẳng lặng ngồi như vậy, không ai nói gì thêm, sau núi giả trong hoa viên cũng thấp thoáng hai bóng người, một trận gió thổi qua, liền biến mất không thấy đâu nữa

Bạch Vũ Mộng ngồi trong đình liếc mắt về góc khuất đó nhưng không thấy gì cả, diện*dafinlle&quys;doOn Bạch Vũ Mộng cũng nhẹ nhàng thở dài, sao mọi chuyện lại càng lúc càng phức tạp thế này.

Lúc Mộ Túy Tinh trở lại tẩm điện của Bách Lí Dật Thanh thì bên trong đã kín đầy người, đám tần phi đều khóc sụt sùi, không ngừng dùng khăn lau lệ, ngay cả Mẫn Quý Phi đang bị giam cầm cũng ở đây.

"Ngươi còn dám tới đây sao, ngươi đúng là hồng nhan họa thủy, Mộ Túy Tinh, sao ngươi không chết đi, quay về gieo tai họa cho Hoàng thượng làm gì?" Mẫn Quý Phi hận thù nhìn Mộ Túy Tinh.

Mộ Túy Tinh sùng sốt, mặt cũng đầy vẻ tức giận, nàng có thể không hận Bách Lí Dật Thanh nữa, nhưng nữ nhân trước mắt chính là kẻ thù không đội trời chung của nàng.

"Sao ta lại không dám tới, ngược lại không phải Mẫn Quý Phi đang trong thời gian bị giam cầm sao, sao lại đến đây?" Mộ Túy Tinh cười theo phong cách Tây đây mê hoặc.

Bạn đang đọc truyện *Ma Y Độc Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 166: Sở tướng

Edit: susublu

"Ngươi, đều do ngươi làm hại Hoàng thượng nguy hiểm đến tính mạng, yêu nữ nhà ngươi, người đầu, mau mang nàng ta xuống, hóa thiêu!" Mẫn Quý Phi tức giận quát với bên ngoài.

Mộ Túy Tinh nhìn thoáng qua người chung quanh, có kẻ vui sướng khi người gặp họa, đám cung phụ này mặt cũng đầy hận ý nhìn nàng, rốt cục là sao, sao lại coi nàng là yêu nữ?

"Hình như Mẫn Quý Phi không có cái quyền này! Hơn nữa Hoàng thượng còn chưa chết mà Mẫn Quý Phi đã muốn vượt quyền?" Duẩn Minh Hi đột nhiên nhàn nhạt mở miệng.

Mộ Túy Tinh không dám tin nhìn hấn một cái, cho tới bây giờ hấn đều đối nghịch với nàng, vậy mà lần này lại giúp nàng, nhưng nàng sẽ không cảm kích, diệnxdafinllequysdoon nàng còn nhớ rõ vừa rồi hấn bỗng nhiên hét lên, đó là lần đầu tiên nàng thấy hấn tức giận như vậy, trước kia cho dù nàng gây gổ với hấn thì hấn cũng sẽ không giận đến thế, tuy rằng vừa rồi hấn cũng có sai, nhưng hấn hung dữ như vậy làm cái gì.

"Ngươi là ai, dám nói chuyện với bản cung như vậy?" Sở Ngọc Mẫn khó chịu mở miệng, còn ý cười ở khóe miệng Duẩn Minh Hi thì càng đậm hơn, đây không phải là thừa nhận nàng muốn vượt quyền sao?

Sở Ngọc Mẫn thấy mọi người đều nhìn nàng một cách kỳ lạ thì rốt cục mới hiểu được vừa rồi mình đã nói sai, lập tức sửa lại tư thế đoan chính: "Vừa rồi bản cung nhất thời nóng vội nên mới lỡ lời!"

"A..." Duẩn Minh Hi kéo dài âm điệu, giống như tỏ vẻ đã hiểu, trong mắt chợt lóe lên chút sát ý, híp mắt lại nhưng không mở miệng nói nữa.

"Tất cả mọi người đi ra ngoài, nhiều người ở trong này như vậy, các người muốn khiến Hoàng thượng ngạt chết sao?" Bạch Vũ Mộng lạnh giọng mở miệng.

Mọi người nhìn nhau, tất cả đều không biết phải làm sao, sau đó lại tự giác lui ra ngoài, nhưng vẫn có những người không biết tốt xấu.

"Ta không ra, ta muốn ở lại chăm sóc Hoàng thượng!" Sở Ngọc Mẫn tỏ vẻ lo lắng nhìn Bách Li Dật Thanh, lấy khăn ra lau nước mắt, bước đến ngồi xuống bên giường.

Đức phi chưa đứng dậy nhìn thấy như vậy cũng không đi, liền ngồi im ở đó, yên lặng nỉ non, muốn nói gì đó nhưng lại không nói, khiến cho người ta đau lòng.

Trong đám người đau lòng đó chắc chắn là không có người của Bạch Vũ Mộng, bọn họ hiểu rõ kỹ thuật diễn xuất của nữ nhân trong thâm cung hơn bất cứ ai nên tất nhiên sẽ không bị lừa.

"Tất cả đều trở về đi, nếu không Hoàng thượng xảy ra chuyện gì thì ai phụ trách?" Bạch Vũ Mộng nhú chặt mi, không kiên nhẫn mở miệng.

"Chúng ta chỉ ngồi ở đây cùng Hoàng thượng cũng không được sao, hay là nói chỉ có nàng ta mới có thể ở cùng!" Sở Ngọc Mẫn chỉ ngón tay về phía Mộ Túy Tinh, vẻ mặt không vui.

"Ta kêu các người đi ra ngoài thì đi ra ngoài, nếu như các người không ra, vậy cũng đừng trách ta từ chối trị liệu cho hân, đến lúc đó nếu hân chết thì đám người các người sẽ chính là tội nhân thiên cổ!" Bạch Vũ Mộng nói chuyện không chút lưu tình.

Sở Ngọc Mẫn còn đang muốn nói gì đó, lúc này có một người khỏi ngõ đi vào từ bên ngoài, là một nam tử rất lạnh lợi, Bạch Vũ Mộng đã gặp qua hân, chính là Sở tướng ngày ấy cũng đứng ở cửa cung, phụ thân của Sở Ngọc Mẫn.

"Phụ thân!" Sở tướng vừa đi vào, Sở Ngọc Mẫn liền uất ức khóc, ánh mắt lên án nhìn đám người Bạch Vũ Mộng.

"Chiến Vương phi, Mẫn Quý Phi cũng chỉ thật tâm, vì sao người lại không cho nàng ở lại?" Sở tướng mở miệng, ánh mắt hung ác nham hiểm nhìn Bạch Vũ Mộng.

"Sở tướng nói vậy là không đúng rồi, ta luôn đối xử bình đẳng, người xem tất cả mọi người đều đi ra ngoài, nếu để nàng ta ở lại sẽ không tốt, hơn nữa, không phải các đại thần cũng vừa đi ra ngoài rồi sao, Sở tướng và Mẫn Quý Phi không hổ là cha con, ngay cả lòng quan tâm Hoàng thượng cũng đều do thiên địa chứng giám!"

Sở tướng âm ngoan nhìn Bạch Vũ Mộng, rồi lập tức cười: "Bên cạnh Hoàng thượng nên để lại một người để chăm sóc, Mẫn nhi ti mỉ cẩn thận, để nàng ở lại cũng không có gì là không ổn."

"Sở tướng muốn chất vấn quyết định của ta, nếu là Hoàng thượng tỉnh lại thì không sao, nhưng nếu có gì ngoài ý muốn, vậy các người có chết muôn vạn lần cũng khó chối tội, Sở tướng nên suy nghĩ cho rõ ràng đi!" Bạch Vũ Mộng cười đầy thâm ý.

Sở tướng cắn chặt răng, Bạch Vũ Mộng này khó đối phó hơn mình tưởng tượng, hiện tại chỉ có thể chờ đợi trước, nghĩ vậy liền dẫn Sở Ngọc Mẫn rời đi.

Đức phi thấy vậy cũng muốn rời khỏi, nhưng Bạch Vũ Mộng lại gọi nàng lại: "Đức phi nương nương, Hoàng thượng nhờ ngài chăm sóc!" Đức phi kinh ngạc vì thái độ của Bạch Vũ Mộng khác lúc này, tuy rằng trong lòng vui mừng vì nàng để cho mình ở lại, nhưng vẫn có chút bất an.

Vốn định từ chối, nhưng nghĩ đến sau khi Hoàng thượng tỉnh lại thì người đầu tiên nhìn thấy chính là mình thì lại không nghĩ gì nữa mà vui vẻ ngồi xuống.

Bạch Vũ Mộng lắc đầu, đáng tiếc nhìn Đức phi một cái, vốn nghĩ nàng cũng là người có đầu óc nhưng không ngờ lại ngu xuẩn như vậy, thật sự là không thú vị.

"Vũ nhi, hân sẽ không sao chứ?" Mộ Túy Tinh dè dặt cẩn trọng mở miệng, sự lo lắng trong mắt rất rõ ràng, nhưng lại không có chút tình ý nào, có lẽ, nàng chỉ quan tâm hân như bạn bè.

"Chỉ cần hân không muốn để cho người biết bí mật đó thì hân nhất định sẽ không chết, đây là ý chí sống sót duy nhất của hân." Bạch Vũ Mộng nói xong liền trở về, hôm nay nàng quá mệt.

Mộ Túy Tinh vẫn nghi hoặc như cũ, nhưng nàng vẫn không hỏi nữa, nàng biết dù có hỏi thì Vũ nhi cũng sẽ không nói, vậy không bằng để nàng tự đi tìm.

"Ôi, sao người lại không ở lại đó để chăm sóc hân, cẩn thận hân bị nữ nhân khác chiếm đoạt mất!" Duẩn Minh Hi nhàn nhã thông thả bước qua, thờ ơ mở miệng.

"Ai cần người lo!" Mộ Túy Tinh tức giận hét lên một câu, lập tức nghĩ đến cái gì đó: "Nhưng vừa rồi vẫn cảm ơn người!"

"Không cần cảm ơn ta, ta chỉ thấy nhàm chán, hơn nữa cũng thấy khó chịu khi nhìn thấy nữ nhân kia, không phải vì người!" Duẩn Minh Hi đang đưa cây quạt, tùy ý nói.

Mộ Túy Tinh tức đến mức phồng má, trừng mắt nhìn Duẩn Minh Hi, rồi bỏ đi, diện* daffinlle;quys&doOn phía sau Duẩn Minh Hi lại bỗng nhiên cúi đầu

nở nụ cười, nàng làm cho hắn nhớ tới Diễm Diễm, lúc Diễm Diễm tức giận cũng sẽ làm động tác đáng yêu như vậy, nhưng mà nàng là Mộ Túy Tinh không phải là Diễm Diễm.

Duẩn Minh Hi nghĩ vậy thì thở dài, mắt nhìn trắng tròn trên bầu trời, Diễm Diễm, rốt cục muội đang ở đâu, muội mau ra đây đi được không, ca ca thật sự rất nhớ muội.

"Ôi, người than thở cái gì, giống như một ông cụ vậy." Nàng đã đi xa bỗng nhiên xoay người quay lại, nhìn thấy Duẩn Minh Hi như vậy thì không hiểu sao có chút thương cảm.

"Sao người lại quay lại, không phải đã đi rồi sao?" Duẩn Minh Hi kinh ngạc nhìn Mộ Túy Tinh đứng trước mặt, thu hồi lại bộ dáng bất cần đời, thật ra hắn cũng chỉ là một nam nhân bình thường muốn tìm sự ấm áp thôi!

"Nếu ta không quay lại thì sao có thể nhìn thấy bộ dạng này của người, chắc chắn, thật là không ngờ người cũng có một mặt như vậy!" Mộ Túy Tinh gật đầu.

Bạn đang đọc truyện *Ma Y Độc Phi* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 167: Nhận ra nhau

Edit: susubluu

"Nhàm chán!" Duẩn Minh Hi nhìn nàng một cái, xoay người bước đi, bóng lưng sa sút như chạy trốn chết.

"Này, đợi một chút, người chạy làm cái gì, có phải bị ta nhìn thấy bí mật nên thẹn thùng không, đừng chạy nữa, ta sẽ không nói ra đâu!" Mộ Túy Tinh cười đuổi theo.

Thẳng đến khi hai người đều chạy không nổi nữa mới ngừng lại, Duẩn Minh Hi thở phì phò nhìn Mộ Túy Tinh đuổi sức ngồi trên tảng đá, không biết nói gì mở miệng: "Đuổi theo ta làm gì?"

"Chơi thật vui nha! Lâu rồi ta không có chơi đùa như vậy!" Mộ Túy Tinh cảm thán mở miệng.

"Chơi vui sao?" Duẩn Minh Hi đen mặt, "Chỉ vì chơi vui mà người đuổi theo ta lâu như vậy, thật sự không biết đầu óc người làm từ cái gì!" Duẩn Minh Hi nghiêng răng nghiêng lợi mở miệng.

"Ai nha, đừng nóng giận, không phải là mấy ngày nay ta đè nén lâu lắm sao, nên bỗng nhiên không dừng lại được, ai bảo người gây ngốc bị ta đuổi!"

"Không ngờ nó lại là lỗi của ta? Là ta tự làm tự chịu sao?" Duẩn Minh Hi kinh ngạc nhìn nàng nói hươu nói vượn.

"Vậy mà người không phát hiện ra!" Mộ Túy Tinh chớp mắt, nhìn thấy sắc mặt Duẩn Minh Hi càng lúc càng đen thì hắng giọng, "Đứng rồi, hôm nay ánh trăng thật đẹp, muốn đi ngắm trăng không?" Nói xong nàng liền nằm xuống bãi cỏ bên cạnh.

Duẩn Minh Hi há miệng nhìn nữ nhân tùy tiện này, một lúc sau cũng không có kị mà nằm xuống bên cạnh nàng.

"Không biết bao lâu rồi ta không yên tĩnh nằm ngắm trăng như vậy." Có lẽ vì hôm nay nàng đã nghĩ thông suốt rất nhiều việc nên hiện tại tâm trạng rất yên bình.

"Không ngờ nữ nhân thô lỗ như người mà cũng có thú vui này!" Duẩn Minh Hi chột nhứ mày, diện;dafillequysdoon nhìn trăng tròn trên trời, tùy ý nói.

Mộ Túy Tinh lẳng lặng nằm đó, bỗng nhiên liền hưng phấn mở miệng: "Ôi, vừa rồi ta nhìn thấy người than thở, hình như là đau khổ vì tình, a, là nữ tử nhà ai, nói ra đi ta làm quân sư cho người!"

Duẩn Minh Hi trừng mắt nhìn nàng, một lúc lâu sau mới thất bại mở miệng: "Không cần người làm quân sư, người vẫn nên quản cho tốt chuyện của mình đi!"

Nói đến đây hình như nghĩ đến gì đó, hắn lại chậm rãi mở miệng: "Ôi, người thật sự không thích Bách Lí Dật Thanh sao?" Nói xong liền hơi sùng sốt một chút, hắn cũng không biết vì sao mình lại hỏi như vậy.

"Ừ, không thích, nhiều nhất cũng chỉ coi hắn là bằng hữu thôi!" Hiếm khi Mộ Túy Tinh không có ba hoa mà nghiêm túc trả lời câu hỏi này, hình như cũng đang trả lời câu hỏi trong lòng mình.

"Thật ra ta bỗng nhiên cảm thấy Bách Lí Dật Thanh cũng rất tốt, ít nhất hắn có thể liều mình cứu người!" Duẩn Minh Hi lại nói một câu nữa, nhưng lại khiến chính hắn cũng kinh sợ.

"Sao các ngươi lại luôn nói giùm hán vậy, dù sao không thương chính là không thương, sao ngươi còn kỳ lạ hơn cả nữ nhân nữa, ta đã trả lời câu hỏi của ngươi sao ngươi còn không trả lời ta!"

Đuẩn Minh Hi nhìn Mộ Túy Tình lái nhái, bỗng nhiên có chút xúc động, là xúc động muốn hôn nàng một cái, hán bị bản thân dọa nhảy dựng, vội vàng nhắm mắt lại, không muốn nói gì nữa.

"Này, không phải là ngươi đang ngủ chứ, vậy không phải là ta thiết thòi rồi sao, ngươi nhanh ngồi dậy nói cho ta biết đó là ai?" Mộ Túy Tình không cam lòng lung lay Đuẩn Minh Hi.

Đuẩn Minh Hi bỗng nhiên vươn tay ôm lấy nàng, thi triển khinh công bay về phía trước, Mộ Túy Tình vừa muốn hô lên thì Đuẩn Minh Hi đã che kín miệng của nàng: "Muốn để tất cả mọi người biết hai chúng ta cô nam quả nữ ở cùng nhau trong đêm hôm khuya khoắc thì ngươi cứ việc kêu đi!"

Mộ Túy Tình vừa nghe xong thì quả nhiên ngoan ngoãn ngậm miệng, thấy nàng không muốn hét nữa, Đuẩn Minh Hi mới buông tay. "Ngươi muốn mang ta đi đâu?" Mộ Túy Tình có chút tức giận mở miệng.

"Đến nơi ngươi sẽ biết!" Đuẩn Minh Hi luôn suy nghĩ sao hán có thể làm ra chuyện như vậy, chuyện này chỉ có mình Vũ nhi biết sẽ tốt hơn, vì sao hán lại muốn kể chuyện này cho nàng biết chứ?

Khi đến gần chỗ đó, Mộ Túy Tình bỗng nhiên không nói chuyện nữa, mắt dần dần lóe sáng, im lặng không nói một lời.

"Đến rồi!" Đuẩn Minh Hi buông Mộ Túy Tình ra, đây rõ ràng là nơi mà Đuẩn Minh Hi đã dẫn Bạch Vũ Mộng đến, ở đây chứa đầy nỗi nhung nhớ của hán.

"Sao ngươi lại biết chỗ này?" Mộ Túy Tình không dám tin mở miệng, trong lòng đã dần dần đoán được gì đó nhưng vẫn nhịn không được hỏi ra.

"Ngươi cũng biết chỗ này sao?" Đuẩn Minh Hi nhìn nàng đầy ngạc nhiên, sao nàng có thể biết được, đây không phải là...

Mộ Túy Tình miễn cưỡng cười, chúng ta vẫn nên vào trước đi, nói xong nàng liền đi vào trước, Đuẩn Minh Hi khó hiểu nhìn nàng một cái rồi cũng đi theo.

Nhìn thấy bên trong vẫn đầy hoa nở rộ như trước, Mộ Túy Tình nhịn không nổi nữa, diện*dañlle&quysdoon nước mắt rớt cục cũng chảy ra, lâu rồi nàng không đến đây, nhưng chúng nó vẫn nở rộ như trước.

"Ngươi làm sao vậy?" Thấy Mộ Túy Tình chảy nước mắt một cách khó hiểu, Đuẩn Minh Hi nhịn không được nhăn mày lại, nhưng vẫn không dám xác định hỏi lại.

"Không có gì, sao ngươi biết nơi này, hay là..." Mộ Túy Tình không dám hỏi lại, nàng sợ kết quả cuối cùng sẽ làm nàng thất vọng.

"Đợi chút!" Đuẩn Minh Hi lý trí mở miệng, "Có phải trên người của ngươi có một miếng ngọc bội không?" Ánh mắt Đuẩn Minh Hi chờ mong, hán tìm khắp thiên hạ lâu như vậy, thật sự chính là người trước mắt sao?

"Ca ca?" Mộ Túy Tình không dám khẳng định kêu một tiếng, từ lúc hán nói đến miếng ngọc bội thì nàng đã biết hán chính là vị ca ca lúc nhỏ của nàng.

"Điềm Điềm!" Đuẩn Minh Hi cũng rất kinh sợ, rớt cục hán cũng tìm được nàng rồi, nhiều năm như vậy rớt cục lại gặp lại dưới tình huống hán không ngờ tới.

Mộ Túy Tình cũng lấy miếng ngọc bội mình cất bên người ra, Đuẩn Minh Hi vừa thấy liền vui vẻ ôm lấy Mộ Túy Tình, Mộ Túy Tình cũng vui vẻ nở nụ cười, nếu hỏi điều tiếc nuối lớn nhất cả đời này của nàng là gì thì đó chính là phút giây hai người phân ly.

Trong bụi hoa, một đôi nam nữ đang ôm chặt nhau, sự vui sướng tỏa ra từ người bọn họ như đã lây nhiễm những bông hoa xung quanh, vườn hoa trông như càng nở rộ xinh đẹp hơn.

"Điềm Điềm, rớt cục ta cũng tìm được muội rồi! Nhưng mà vì sao muội lại tên là Mộ Túy Tình, còn nữa, mấy năm nay rớt cục muội sống ở đâu?" Đuẩn Minh Hi hỏi liên tục.

"Ta vốn đã được gọi là Mộ Túy Tình, Điềm Điềm chỉ là nữ danh của ta, từ khi huynh bỏ đi thì ngoài phụ hoàng ra, có rất ít người biết ta còn có một nữ danh như vậy."

Về vui mừng trong mắt Đuẩn Minh Hi đột nhiên biến thành âm đạm: "Điềm Điềm, lúc trước ta từng hứa hẹn, chờ ta trưởng thành sẽ đến cưới muội, nhưng hiện tại..."

"Ca ca, huynh không cần nghĩ đến lời hứa hẹn đó nữa, lúc đó cả hai đều là một đứa trẻ, cũng đều không hiểu chuyện, lời hứa đó cũng chỉ là một câu vui đùa mà thôi!" Mộ Túy Tình nói rất nhẹ nhàng, nhưng không có ai biết lời hứa đó chính là động lực sống của nàng.

Bạn đang đọc truyện *Ma Y Độc Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 168: Tạo hóa trêu ngươi

Edit: susubluu

"Sau này không cho gọi ta là ca ca nữa!" Duẩn Minh Hi bỗng nhiên nghiêm túc mở miệng, Mộ Túy Tinh sững sốt, ngây người hỏi một câu: "Vì sao?"

"Làm gì có ca ca nào cưới muội muội, ta mặc kệ muội đã trải qua chuyện gì, nhưng ta nói được thì sẽ làm được, nói sẽ cưới muội thì nhất định sẽ cưới muội!" Duẩn Minh Hi nói rất kiên định.

Mộ Túy Tinh ngây người thật lâu không hoàn hồn lại: "Ta không cần, đó chẳng qua chỉ là vui đùa thôi, ta không cần huynh hy sinh hạnh phúc để thực hiện lời hứa đó."

"Nếu ta cam tâm tình nguyện thì sao?" Duẩn Minh Hi nhìn Mộ Túy Tinh chăm chăm, sợ sẽ bỏ lỡ mất biểu cảm trong mắt nàng.

"Nhưng ta không cam tâm tình nguyện, ta không muốn dùng hạnh phúc cả đời mình để đặt cược, chuyện này chỉ là câu nói vui lúc còn nhỏ, không thể coi là thật được, được rồi, ca ca, đã trễ lắm rồi, trở về đi!" Mộ Túy Tinh nói xong liền xoay người bỏ đi, không có chút lưu luyến.

Nàng không nhìn thấy vẻ cô đơn trên mặt Duẩn Minh Hi: "Ta, thật sự đã muộn rồi sao? Lòng của nàng đã thuộc về nam nhân kia, cho dù hấn phản bội nàng thì nàng cũng không hạ thủ được!" Lời nói nhẹ nhàng bay bổng trong gió đêm rồi biến mất không còn dấu vết.

Hôm nay Bạch Vũ Mộng tiêu hao quá nhiều chân khí, nàng mỗi một trở lại phòng, sắc mặt hơi tái nhợt, có chút vô lực nhếch khóe môi, cực cung, người không sao là tốt rồi, nếu không ta thật sự không thể tha thứ cho bản thân.

Nằm ở trên giường, Bạch Vũ Mộng ôm gối đầu, mắt ngơ ngác nhìn ra ngoài cửa sổ, lẳng lặng nằm đến nửa đêm, một chút buồn ngủ cũng không có, diensdafillequysdoon thật ra hôm nay quá lỗ mãng, nếu thật sự xảy ra chuyện gì...

Đến khi mệt mỏi không chịu nổi nữa, Bạch Vũ Mộng mới nhắm hai mắt lại, khi ngủ nàng ngửi thấy mùi hương dễ chịu trong giấc mộng, khiến cho cơ thể nàng dần thả lỏng, chìm vào giấc ngủ say.

Ngày hôm sau lúc Bạch Vũ Mộng thức dậy thì hơi ngầy người, sao hôm qua nàng có thể ngủ say như chết vậy, đã bao lâu rồi nàng không có cảm giác ngủ ngon giống như vậy, chẳng lẽ thật sự do quá mệt sao?

Lúc ăn sáng thì nhìn thấy biểu cảm phức tạp trên mặt Duẩn Minh Hi, chờ ăn xong điểm tâm mới kéo hấn qua một bên, thấp giọng hỏi.

"Vũ nhi, ngươi nói xem có phải là tạo hóa trêu ngươi không?" Duẩn Minh Hi nhẹ nhàng thở dài, ánh mắt nhìn về phía xa xa, không hề có tiêu cực, lập tức mở miệng nói: "Ta tìm được nàng rồi."

Bạch Vũ Mộng sững sốt một chút, rồi mới hiểu được nàng là ai, nhưng nếu Duẩn Minh Hi tìm được người hấn đau khổ tìm kiếm nhiều năm như vậy thì phải nên vui vẻ mới đúng, sao lại có biểu cảm đau khổ như vậy.

"Xảy ra chuyện gì sao? Nàng là ai?" Bạch Vũ Mộng nhin không được hỏi, ở trong ấn tượng của nàng, rất ít khi Duẩn Minh Hi để lộ vẻ mặt cô đơn như vậy.

Duẩn Minh Hi hít một hơi thật sâu, dùng khí lực rất lớn mới mở miệng nói ra cái tên đó được, cái tên làm cho hấn đau đến mức không thở nổi: "Mộ Túy Tinh!"

Rất cực trên khuôn mặt bình tĩnh không chút sợ hãi của Bạch Vũ Mộng cũng có một tia gọn sóng, không ngờ lại là Mộ Túy Tinh, chuyện này sao có thể biến thành như vậy được, nếu thật sự đúng như vậy thì thật sự quá phiền phức!

"Ngươi chắc không?" Bạch Vũ Mộng có chút hoài nghi mở miệng, giọng nói cũng có chút hy vọng.

"Ừ, chúng ta đã nhận lại nhau, chẳng qua..." Duẩn Minh Hi cúi đầu, không ai thấy rõ sắc mặt của hấn: "Thì ra mọi thứ ta đau khổ theo đuổi, kết quả chỉ là một chuyện cười, một câu nói vui đùa khi còn nhỏ, vận mệnh theo ta không rời lại chỉ là một câu nói vui đùa, ta vốn cho là ta có thể thần nhiên thừa nhận nhưng không hề nghĩ rằng sự chấp nhất nhiều năm nay sao lại có thể dễ dàng buông bỏ như vậy."

Bạch Vũ Mộng đột nhiên không biết nói gì, nàng không biết nên an ủi hấn thế nào, hiện tại Mộ Túy Tinh và Bách Lí Dật Thanh dây dưa không rõ, cho dù nàng nói nàng không thương hấn nhưng chuyện tương lai, ai mà biết được?

"Ngươi, thật sự thích nàng sao?" Bạch Vũ Mộng nhiu mày, chần chờ thật lâu mới hỏi, trong lòng lại có chút chờ mong câu trả lời của hấn là không.

"Từ nhỏ đã bắt đầu thích rồi, có lẽ lúc trước chỉ dừng lại ở mức tình thân nhưng trải qua nhiều năm như vậy, còn có mấy ngày nay ở chung nữa, ta phát hiện tình cảm không phải mình muốn khống chế là có thể khống chế được."

Bạch Vũ Mộng nhăn mày lại, suy nghĩ một hồi mới mở miệng: "Vậy nàng biết không?"

"Nàng nói nàng không muốn dùng hạnh phúc cả đời của mình để đặt cược, nàng nói đây chỉ là một câu vui đùa thôi..." Duẩn Minh Hi không nói nổi nữa, cảm giác chua xót này như đang bao phủ cả người hắn.

Hai người không ai nói thêm gì nữa, Bạch Vũ Mộng bất đắc dĩ về phòng, bây giờ nàng không có cách gì, chuyện tình cảm là của hai người họ, nàng không thể tham gia.

Bạch Vũ Mộng khẽ thở dài một hơi, vuốt cái bụng đã hơi lớn, xoay người lấy ra một xấp thư dưới gối, chữ viết trên mặt giấy phồng khoáng tiêu sái, chính là chữ của Lam Hạo Thần.

Lật xem từng tờ một, nước mắt không nhịn được nữa lại rơi xuống, đây là thứ mà ngày nào nàng cũng xem một lần, đây là thư mà lúc trước Lam Hạo Thần viết cho nàng, bên trong đầy tình yêu thương, bây giờ lại Bạch Vũ Mộng chỉ có đọc lại mấy bức thư này, nhìn vật nhớ người, nhớ lại tình yêu sâu đậm của nam nhân bà đạo dành cho nàng.

Xem một lúc liền ngủ thiếp đi, giấc ngủ này cũng kéo dài rất lâu, khi sắc trời đã tối thì Bạch Vũ Mộng mới tỉnh lại, sờ sờ vùng bụng trống rỗng, ngay cả cơm trưa nàng còn chưa ăn.

Bỗng nhiên nhận ra trên người có thêm một cái chần, Bạch Vũ Mộng sững sốt, rồi lập tức cười, nhất định là bọn họ đến kêu nàng ăn cơm trưa nhưng thấy nàng đang ngủ nên mới không đánh thức, còn giúp nàng đắp chăn nữa.

Bạch Vũ Mộng nhẹ nhàng lắc đầu, mắt nhìn ra ngoài cửa sổ, cứ như bây giờ là tốt rồi, diện*đạo;lle&quýdoon nhưng mà vì sao trong lòng nàng luôn trống trải, tình bạn và tình thân đều không thể lấp vào chỗ trống đó.

Bên ngoài vang lên âm thanh ồn ào, Bạch Vũ Mộng vội vàng đứng dậy đi ra ngoài, hôm nay vì chuyện của Duẩn Minh Hi mà nàng đã quên mất chuyện Bách Lí Dật Thanh bị thương, không biết hiện tại ra sao rồi?

Ngoài phòng là Mẫn Quý Phi mang theo cung nhân, Bạch Vũ Mộng nhíu mày, sao lại là Mẫn Quý Phi, nhưng nàng là kẻ địch của Mộ Túy Tĩnh, cho nên cũng là kẻ địch của mình.

Hơi híp mắt, Bạch Vũ Mộng chậm rãi đi ra ngoài, thấy những người khác cũng đi ra từ trong phòng.

"Không biết Mẫn Quý Phi đến Vũ Thần điện có chuyện gì không?" Mộ Túy Tĩnh không chút khách sáo chế giễu, bây giờ trong lòng nàng rất phiền, không muốn dây dưa với nữ nhân đối trá này.

"Hừ, Mộ Túy Tĩnh, ngươi đừng tưởng rằng Hoàng thượng tỉnh rồi thì liền không sao, chuyện này là do ngươi gây ra, ta xem ngươi chối bỏ trách nhiệm thế nào!" Trên mặt Sở Ngọc Mẫn đầy phần hận.

Bạch Vũ Mộng sững sốt một chút rồi mới bình tĩnh lại, là nàng không đủ quan tâm sao, ngay cả Bách Lí Dật Thanh tỉnh lại mà nàng cũng không biết, may mắn là không có chuyện gì, nếu không đã sớm bỏ lỡ cơ hội cứu giúp rồi.

Bạn đang đọc truyện *Ma Y Độc Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 169: Ta quen nàng trước ngươi

Edit: susublu

"Trốn tránh trách nhiệm, ta có trách nhiệm gì sao, làm phiền Mẫn Quý Phi phân tích cho ta nghe một chút!" Giọng điệu Mộ Túy Tĩnh càng lúc càng không kiên nhẫn, hiện tại tâm trạng của nàng thật sự rất tệ.

"Thái độ của ngươi là sao?" Sở Ngọc Mẫn hung hăng nhăn mày lại: "Đừng tưởng rằng Hoàng thượng đã tỉnh lại thì ngươi có thể muốn làm gì thì làm, ngươi cho là Hoàng thượng che chở ngươi thì ta không có cách nào sao?"

"Ta thật sự cho rằng như vậy!" Mộ Túy Tĩnh cười một tiếng, trên mặt như viết mấy chữ ta ý thế hiếp ngươi, ngươi có thể làm gì ta?

Sở Ngọc Mẫn tức đến mức nói không nên lời, lúc này bên ngoài thông báo Đức phi cũng tới, Bạch Vũ Mộng nhíu mày, rốt cục là thế nào, Bách Lí Dật Thanh đã tỉnh lại, đám người bọn họ không đến chỗ khác mà đến Vũ Thần điện.

"Vũ nhi, Hoàng thượng đã ngủ, ta thấy ở đó cũng không chuyện gì cho nên đến đây ngồi trò chuyện với ngươi." Đức phi tươi cười nhìn Bạch Vũ Mộng, hiển nhiên rất vừa lòng mình là người đầu tiên Bách Lí Dật Thanh nhìn thấy khi vừa tỉnh lại vào sáng nay.

Sở Ngọc Mẫn hận thù trừng mắt nhìn Đức phi, sáng hôm nay đã bị tiện nhân này đoạt mất thời khắc đó, nếu không phải là Bạch Vũ Mộng không cho

nàng ở lại thì nàng cũng sẽ không mất cơ hội như vậy, vì sao Bạch Vũ Mộng lại cho nàng ta ở lại, còn mình thì bị đuổi ra ngoài, đây là nguyên nhân chủ yếu hôm nay nàng tới đây.

"Hai vị vào trong ngồi đi!" Bạch Vũ Mộng cười nhàn nhạt, nghiêng người mời bọn họ vào bên trong.

Sở Ngọc Mẫn hơi nâng cằm lên, lướt qua Đức phi đứng phía trước đi vào trong, lúc đi qua còn hừ một tiếng, Đức phi cắn chặt răng, bình phục lại tâm trạng rồi cũng đi theo.

"Vũ nhi, ta rất mệt, ta có thể về nghỉ trước hay không?" Mộ Túy Tình giữ chặt Bạch Vũ Mộng đang muốn đi vào trong, nhẹ nhàng mở miệng, tránh ánh mắt của Duẩn Minh Hi, Mộ Túy Tình có chút khấn cầu mở miệng.

Bạch Vũ Mộng nhú mày, vừa định trả lời thì bên trong lại vang lên giọng nói của Sở Ngọc Mẫn: "Túy Tình muội muội, sao không đi vào, ta còn muốn tâm sự với người đó!"

Mộ Túy Tình có chút tức giận nắm chặt tay áo, mím môi, sắc mặt tái nhợt, nhưng cũng không muốn đi vào.

Giằng co một hồi, Duẩn Minh Hi đột nhiên đi tới, kéo tay Mộ Túy Tình bước đi, diendaffillleequysdoon cũng không quan tâm ánh mắt kinh ngạc của những người phía sau, không nói một lời phóng khoáng bỏ đi.

Rốt cục trong mắt Bạch Vũ Mộng cũng có ý cười, giật giật khoe miệng, che dấu cảm xúc ở đáy mắt, mặt không biểu cảm đi vào trong.

"Thế nào, Mộ Túy Tình đâu?" Sở Ngọc Mẫn không nhìn thấy Mộ Túy Tình, không che giấu được sự tức giận, mở miệng chế giễu: "Ngay cả quý phi như ta đến chất vấn mà nàng còn không thêm quan tâm sao?"

"Nàng mệt mỏi, trở về nghỉ ngơi rồi, ta nghĩ, nếu hôm nay nàng thật sự xảy ra chuyện gì thì cái vị trí quý phi của người cũng khó giữ!" Bạch Vũ Mộng lười phải cãi nhau với nàng ta, không chút khách sáo mở miệng.

Sở Ngọc Mẫn tức đến mức run cả người, Đức phi thì ung dung ngồi một bên uống trà, xem diễn, Bạch Vũ Mộng cười lạnh một tiếng, không nói gì nữa.

Bên này, Duẩn Minh Hi kéo Mộ Túy Tình đi về sân nhà, Mộ Túy Tình giãy dụa nhưng tay vẫn luôn bị hấn nắm, đến khi Duẩn Minh Hi dừng lại thì mới giựt tay lại được.

"Người làm cái gì?" Mộ Túy Tình tròn mắt nhìn hấn, đột nhiên lại sùng sốt, có phải giọng điệu của nàng quá nặng rồi không, hiện tại bọn họ không còn là oan gia hay dấu vết mờ mờ như trước đây nữa, hấn chính là ca ca của mình...

"Ca ca, thật xin lỗi!" Mộ Túy Tình cúi đầu, mắt cũng bắt đầu bối rối, đúng là vẫn nên gọi theo cách xưng hô mà hấn không đồng ý kia.

"Ta đã nói sau này không cho gọi là ca ca nữa, muội nghe không hiểu sao?" Duẩn Minh Hi nắm chặt lấy bả vai Mộ Túy Tình, khiến Mộ Túy Tình cảm thấy đau.

Nhìn thấy sự đau đớn trên mặt Mộ Túy Tình, Duẩn Minh Hi mới thoáng buông lỏng tay ra, mím môi, một lát sau mới mở miệng: "Về sau không được gọi ta là ca ca!"

"Vì sao, không gọi huynh là ca ca thì ta nên gọi huynh là gì, huynh chính là ca ca của ta, từ nhỏ đã như vậy, ta coi huynh là người thân!" Mộ Túy Tình nhẹ nhàng mở miệng, trong giọng nói có chút cảm xúc khó hiểu mà ngay cả chính nàng cũng không thể xác định.

"Sao muội lại không chịu hiểu, ta thích muội, ta thích muội muội có biết chưa, không phải là vì lời hứa lúc đó mà chỉ đơn giản là vì ta thích muội!" Duẩn Minh Hi như phát điên lên, kiên định mở miệng.

Mộ Túy Tình sững sờ tại chỗ, há miệng thở dốc, nhưng lại không biết nên nói cái gì, hiện tại tâm trạng của nàng rất phức tạp, có kinh ngạc, có sùng sốt, thậm chí còn có một chút vui mừng.

Mộ Túy Tình vừa muốn nói gì đó thì đã nhìn thấy Duẩn Minh Hi đang nhìn ra xa xa, trên người tỏa ra sự lạnh lẽo, Mộ Túy Tình cả kinh, quay đầu nhìn lại thì thấy Bách Lý Dật Thanh khoác áo choàng đứng ở sau một thân cây, nhìn không ra hấn đang nghĩ gì.

Mộ Túy Tình nhanh tay đẩy Duẩn Minh Hi ra, do dự một chút rồi vẫn chạy về phía Bách Lý Dật Thanh: "Sao người lại ra đây, vết thương còn chưa lành, đừng để bị cảm lạnh!"

Duẩn Minh Hi đứng phía sau trong mắt đầy sự đau khổ và cô đơn, mím chặt môi, Duẩn Minh Hi nhìn Mộ Túy Tình đang lo lắng hỏi Bách Lý Dật Thanh, bỗng nhiên không biết rốt cục mình còn có hi vọng không, tất cả ngay từ lúc bắt đầu đã biết trước kết quả rồi không phải sao, vì sao hấn lại còn chờ mong?

Mộ Túy Tình vô ý ngoài đầu nhìn lại thì thấy sắc mặt âm trầm và bi thương của Duẩn Minh Hi, bỗng nhiên có chút ghen ghét, rốt cục nàng nên làm thế nào, vì sao mọi chuyện đều vượt khỏi sự tưởng tượng vậy.

"Ta không sao, chỉ muốn đến thăm nàng." Bách Lý Dật Thanh kéo lại áo choàng, cười suy yếu, nhìn Duẩn Minh Hi với ánh mắt phức tạp.

"Các người... Vừa rồi..." Bách Lý Dật Thanh dừng một lúc rồi rốt cục vẫn nhin không được hỏi ra miệng, Mộ Túy Tình sùng sốt, không biết nên nói cái gì

mới tốt.

"Chúng ta không cần người quản, Bách Lí Dật Thanh, người không biết sao, ta quen nàng sớm hơn người mười mấy năm, người cho rằng người so được với ta sao?" Duẩn Minh Hi đột nhiên mở miệng, bỏ qua sự u buồn vừa rồi, giọng điệu có chút cứng rắn.

Vừa rồi suy nghĩ của hắn xoay chuyển ngàn lần chỉ trong nháy mắt, cho dù Mộ Túy Tinh thích Bách Lí Dật Thanh thì hắn cũng muốn cố gắng, ít nhất cuối cùng sẽ không hối hận, huống hồ hắn không tin Bách Lí Dật Thanh sẽ luôn đối xử tốt với Mộ Túy Tinh, nếu đến cuối cùng hắn phải rời đi thì hắn hi vọng thông qua chuyện này, Bách Lí Dật Thanh sẽ càng quý trọng nàng, diện*dañlle&quys;doñn quý trọng Điềm Điềm của hắn hơn.

Bách Lí Dật Thanh lập tức nheo mắt lại: "Thì sao, nàng cũng không thích người không phải sao?" Bách Lí Dật Thanh không chút yếu thế phản bác, cho dù biết nói như vậy Mộ Túy Tinh sẽ tức giận.

"Hai người các người làm sao thế?" Mộ Túy Tinh ảo não nhăn mày lại, nàng chưa bao giờ nghĩ nàng sẽ trở thành hồng nhan họa thủy, khiến hai nam nhân trợn mắt nhìn nhau như vậy.

"Sao người biết nàng không thích ta, người đừng lừa mình dối người nữa, người cho là nàng vẫn còn thích người sao, hay là người cho rằng người chịu một kiếm còn con này thì có thể xóa bỏ mọi tổn thương trước đây?" Duẩn Minh Hi châm chọc nhếch khóe miệng.

Bạn đang đọc truyện *Ma Y Độc Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 170: Tình thân

Edit: susubblue

"Sao các người lại gây gổ rồi?" Bạch Vũ Mộng vừa tiến bước Đức phi và Mẫn Quý Phi, đi đến bên này thì đã nghe thấy hai người nói chuyện, suy nghĩ một chút thì sẽ biết được là chuyện gì xảy ra.

Hai người thấy Bạch Vũ Mộng đi lại, tuy có chút kinh ngạc nhưng vẫn không kiềm chế được sự tức giận: "Thích ai là chuyện của nàng, ít nhất lúc trước khi nàng thích ta, không có yêu mến bất cứ kẻ nào!" Bách Lí Dật Thanh mở miệng.

"Phải không, sao người biết nàng chưa từng thích người khác, người không hề biết chuyện hồi nhỏ của nàng, người cho là hiện tại người còn có tư cách để yêu nàng sao?" Duẩn Minh Hi nói không chút khách sáo.

"Được rồi, các người còn không im đi, chút chuyện nhỏ này có gì mà ồn ào, thích thì phải giữ lấy, đứng đây ầm ĩ có ích lợi gì!" Bạch Vũ Mộng có chút tức giận mở miệng.

"Nếu có thể ta tình nguyện cái bí mật đó không phải là bí mật!" Bách Lí Dật Thanh nói xong câu đó liền xoay người bỏ đi, thân mình ốm yếu của hắn lung lay trong gió, nhưng không cách nào lay động những lời nói kiên định của hắn vừa rồi.

Bạch Vũ Mộng kinh ngạc nhìn Bách Lí Dật Thanh đi xa, lúc trước thì kiên định nói muốn bí mật này mãi mãi là bí mật, bây giờ thì lại nói vậy, sự uy hiếp của Duẩn Minh Hi đối với hắn thật sự có ảnh hưởng lớn như vậy sao?

Mộ Túy Tinh lại nghe thấy chuyện có liên quan đến bí mật đó, tâm trạng đã gần sụp đổ rốt cục không chống đỡ nổi nữa, đầu óc choáng váng, nhìn khuôn mặt lo lắng của Duẩn Minh Hi và Bạch Vũ Mộng trước mắt không rõ nữa, diện;daññllequys&don rồi ngã xuống.

Sắp xếp chỗ nghỉ cho Mộ Túy Tinh xong, đốt chút hương an thần cho nàng thì Bạch Vũ Mộng và Duẩn Minh Hi mới đi ra khỏi phòng, hai người đi song song với nhau một hồi, rồi mới mở miệng: "Nghĩ thông suốt rồi sao?"

Duẩn Minh Hi mím môi, suy nghĩ một hồi mới mở miệng: "Chắc là vậy, ta cảm thấy kết cục của ta đã được xác định rồi, hiện tại, chẳng qua là giấy dựa trước cái chết thôi!" Nói xong thì nở nụ cười chế giễu, bóng lưng cô đơn biến mất trong gió lạnh.

Khi nào thì một nam nhân tao nhã luôn cầm quạt tươi cười đã quên mất cách cười, sự chấp nhất hắn đau khổ tìm kiếm nhiều năm như vậy!

Bạch Vũ Mộng khề thờ dài, mới một về tới phòng, mở to mắt nằm ở trên giường, suy nghĩ của Bạch Vũ Mộng có chút hỗn loạn, người thấy một mùi hương rất dễ chịu rồi dần dần ngủ thiếp đi.

Buổi sáng tỉnh lại, tinh thần Bạch Vũ Mộng thoải mái dưới người không biết sao mấy ngày nay lại thế này, mỗi ngày đều ngủ rất say, thật thoải mái, cũng thật an tâm, đêm nào cũng đều ngủ thấy mùi hương dễ chịu đó.

Lúc đầu Bạch Vũ Mộng cũng có hoài nghi, sau này lại tưởng Mộ Túy Tinh đã đốt hương an thần cho nàng nên mới được như vậy nên cũng không miệt mài suy nghĩ nữa.

Rửa mặt chải đầu xong, Bạch Vũ Mộng liền đi về phòng của Mộ Túy Tinh, hiện tại giữa ba người kia nàng cũng không biết nên làm cái gì, chỉ có thể đi một bước tính một bước.

"Vũ nhi, sao ngươi lại đến đây?" Mộ Túy Tinh vừa rời giường, nhìn thấy Bạch Vũ Mộng đi vào, có chút kinh ngạc nhưng rồi cũng hiểu mục đích mà nàng tới.

"Nói một chút đi, rốt cục ngươi nghĩ như thế nào?" Bạch Vũ Mộng tùy ý ngồi xuống bên cạnh bàn, rót một ly trà, nhấp một ngụm rồi mở miệng.

Mộ Túy Tinh dừng động tác trên tay, ngơ ngác nhìn Bạch Vũ Mộng, qua một lúc mới hồi phục tinh thần lại: "Ta cũng không biết, hiện tại lòng ra rất loạn, ta thật sự không muốn tổn thương ai trong hai người bọn họ."

"Vậy thì chọn cả hai đi!" Bạch Vũ Mộng nhún mày, giọng điệu như đang trêu tức, thật ra nàng chỉ muốn điều tiết không khí đau thương này một chút.

Mộ Túy Tinh nhẹ nhàng gạt gạt khóe miệng: "Ta chọn ai trong số bọn họ cũng đều khiến người còn lại bị thương, hiện tại điều duy nhất ta có thể làm đó là không chọn ai cả."

"Phải không? Hi vọng đến lúc đó ngươi còn có thể bình tĩnh nói được như vậy." Bạch Vũ Mộng cụp mí mắt, nhàn nhạt nói rồi lại lập tức mở miệng: "Tinh Nhi, nếu cho ngươi lựa chọn giữa việc làm Đầm Đầm lúc còn nhỏ và tướng quân họ Quốc lúc trưởng thành thì ngươi sẽ chọn cái nào? Không phải bởi vì bất cứ ai mà chỉ vì những chuyện đã xảy ra!"

"Phải không, ta cũng không biết, Vũ nhi, ngươi biết không, câu nói lúc nhỏ của ca ca là động lực giúp ta chống đỡ, giúp ta vượt khoảng thời gian khó khăn nhất, nhưng mà..."

"Nhưng mà ngươi chỉ coi hấn là ca ca thôi sao? Tinh Nhi, ngươi không nên lẫn lộn giữa tình thân và tình yêu, hai thứ tình cảm này không giống nhau, ngươi hãy tìm mình một chút đi, đối với Duẩn Minh Hi rốt cục là tình thân hay là tình yêu?"

"Hãy tìm mình một chút sao?" Mộ Túy Tinh lẩm bẩm, vươn tay xoa ngực của chính mình, nơi đó đau quá, đau đến mức nàng không thở nổi.

"Tinh Nhi, ngươi có thể biết trước tương lai, có thể biết kiếp trước kiếp này của một người, nhưng vì sao ngươi lại không thể nhìn thấy rõ bản thân mình, thấy rõ tất cả những người ở bên mình chứ?" Bạch Vũ Mộng có chút cảm thán.

"Đúng vậy, Vũ nhi, ngươi nói xem nếu ta nhìn thử tương lai của Bách Li Dật Thanh hoặc là Duẩn Minh Hi thì chẳng phải sẽ biết được sự lựa chọn của ta sao?" Rốt cục Mộ Túy Tinh cũng có chút hưng phấn.

Bạch Vũ Mộng lắc đầu: "Thế sự khó lường, ai biết được ở một phút trước là như vậy, nhưng ngay sau đó lại xảy ra chuyện khác, chỉ cần có lòng thì bất cứ ai cũng đều có thể làm trái ý trời sửa lại vận mệnh, bây giờ ngươi nhìn tương lai bọn họ thì sẽ càng làm mình mơ hồ thêm thôi."

"Rốt cục ta phải làm sao bây giờ?" Mộ Túy Tinh vô lực cúi thấp đầu, nàng rất lưỡng lự giữa hai người, có đôi khi nàng thật sự cảm thấy bản thân rất hư đốn, diendaffllequysdoon sao có thể hư hỏng như vậy?

"Tinh Nhi, ngươi sờ ngực của mình, không cần nghĩ gì cả, ngươi nói với ta rốt cục ngươi thích ai?" Bạch Vũ Mộng cầm lấy tay Mộ Túy Tinh, mở miệng nói.

Mộ Túy Tinh nhẹ nhàng nhắm hai mắt lại, hít sâu một hơi, Bạch Vũ Mộng thở dài, nhẹ nhàng mở miệng: "Tinh Nhi, hiện tại ngươi nói với ta đi, rốt cục ngươi thích ai?"

"Ta..." Mộ Túy Tinh vẫn còn do dự, Bạch Vũ Mộng thay đổi câu hỏi: "Đối với Duẩn Minh Hi rốt cục là tình thân hay là tình yêu?"

Suýt nữa Mộ Túy Tinh đã muốn thốt ra, nhưng cuối cùng lại dừng lại, nàng nhăn mày lại, hình như là suy nghĩ rất lâu rồi mới mở miệng: "Chắc là tình thân!"

Bạch Vũ Mộng nắm tay nàng một chút, nàng đã biết được đáp án rồi, khóe miệng nở nụ cười nhợt nhạt, đang muốn mở miệng thì thoáng nhìn thấy góc áo biến mất ở ngoài cửa.

Bạch Vũ Mộng hung hăng nhún mày, có phải nàng đã làm sai rồi không, sớm biết vậy thì vừa rồi cứ thôi miên Mộ Túy Tinh để hỏi là được rồi, hiện tại nàng nói như vậy, bản thân có thể hiểu nhưng không có nghĩa là tất cả mọi người đều hiểu, vừa rồi người ở ngoài cửa chắc là Duẩn Minh Hi!

"Vũ nhi, sao vậy?" Mộ Túy Tinh mở to mắt, nhìn thấy Bạch Vũ Mộng ảo não, mở miệng dò hỏi.

"Không có việc gì, được rồi, ngươi vẫn không nên nghĩ nhiều như vậy, tất cả để thuận theo tự nhiên đi, không lần trước mọi người đều muốn đi chơi sao, vậy thì hôm nay đi đi, ngươi thu dọn một chút." Bạch Vũ Mộng nói xong liền bỏ đi.

Mộ Túy Tinh ngơ ngác nhìn hướng Bạch Vũ Mộng rời đi, thật ra nàng biết vừa rồi có người ở cửa, nhưng mà đau dài không bằng đau ngắn, nàng không thể ích kỷ như vậy.

Bạn đang đọc truyện *Ma Y Độc Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 171: Không tham gia thì tại sao phải rời đi

Edit: susubluu

Bạch Vũ Mộng ra ngoài, mới đi được mấy bước thì đã nhìn thấy Duẩn Minh Hi, hắn lại trở lại Duẩn Minh Hi táo bạo, tự kỷ như trước kia, giống như chuyện mấy ngày nay không hề xảy ra, nhưng mà Bạch Vũ Mộng vẫn nhìn thấy sự chua xót trong nụ cười của hắn.

"Biểu ca, hôm nay chúng ta phải ra ngoài, ngươi muốn đi hay không?" Bạch Vũ Mộng cố gắng khiến biểu hiện của mình không quá khó chịu.

"Đương nhiên là đi, ở trong hoàng cung mấy ngày đã buồn muốn chết rồi, ta đã sớm muốn ra ngoài!" Duẩn Minh Hi uất ức bấu môi, miệng lại càng không ngừng oán giận.

"Vậy đi thôi!" Bạch Vũ Mộng che giấu chút cảm xúc phức tạp, Duẩn Minh Hi đã trở lại như trước kia, nhưng mà không biết như vậy là tốt hay xấu nữa?

Sau khi bọn họ chuẩn bị xong thì đến nói với Bách Lí Dật Thanh một tiếng rồi liền chuẩn bị ra ngoài, mà Bách Lí Dật Thanh cũng muốn đi theo bọn họ, nói để nghe là để khảo sát dân tình.

Vì thế đoàn người lại có thêm Bách Lí Dật Thanh, thân thể hắn vốn còn chưa khỏi hẳn, Bạch Vũ Mộng cũng không muốn để cho hắn đi cùng, nhưng hắn lại nói nằm lâu như vậy muốn ra ngoài hoạt động, Bạch Vũ Mộng biết tâm tư của hắn nên cũng tùy ý hắn.

"Tỷ tỷ, ta thấy nơi này vẫn thua Lam Tường quốc!" Duẩn Tuyết Nghiền cầm mỗi tay một cây kẹo hồ lô, miệng đang nhai còn không quên oán giận vài câu với Bạch Vũ Mộng.

"Chắc chắn chắc, ta cũng cảm thấy vậy, ai da, còn không chơi vui bằng Bồng Lai Đảo của chúng ta, không được không được, ta phải nhanh chóng rời khỏi đây, đổi một chỗ khác để dạo chơi!" Duẩn Minh Hi cười hi hi mở miệng.

Bạch Vũ Mộng ngăn ra, có chút kinh ngạc: "Ngươi phải rời khỏi đây?" Bạch Vũ Mộng hỏi hơi do dự, diện;da[nlee*quysdoon nàng không biết Duẩn Minh Hi đang đùa hay là nghiêm túc.

"Tùy tâm đi, khi nào muốn đi thì đi, Vũ nhi, ngươi tuyệt đối không nên giữ ta lại, nếu không đến lúc đó ta sẽ rất bối rối!" Duẩn Minh Hi tỏ vẻ khó xử nhăn mày lại.

"Thật sự muốn đi sao?" Bạch Vũ Mộng biết rõ nguyên nhân, nhưng không có cách nào giữ hắn lại, đây là quyết định của hắn, nàng không thể can thiệp.

"Ca ca, nếu huynh đi rồi thì ta làm sao bây giờ, huynh nhẫn tâm bỏ mặc người muội muội như hoa như ngọc này lại trong hoàng cung ăn thịt người này sao, ta thật là đáng thương muốn chết!" Duẩn Tuyết Nghiền cũng nhìn ra điều gì đó, chảy hai giọt nước mắt, đáng thương mở miệng.

Bên kia Mộ Túy Tình đang trò chuyện với đám Hạ Tử Lăng cũng quay đầu lại, thật ra vừa rồi bọn họ nói chuyện nàng cũng nghe thấy, nhưng mà nàng có tư cách gì giữ hắn lại, nàng đã tổn thương hắn đủ sâu rồi, nàng không thể ích kỷ giữ hắn lại bên người được, hắn có cuộc sống của bản thân, nàng không thể trở thành trở ngại trong tương lai của hắn được.

"Muội có thật sự đáng thương như vậy không?" Duẩn Minh Hi chợt nhíu mày, lập tức khẽ cười một tiếng: "Tình cảm tốt, Vũ nhi, các ngươi nhanh chóng đi đi, để lại một mình nàng ở đây rèn luyện lá gan, đến lúc đó sẽ không cần lo lắng rồi."

Duẩn Tuyết Nghiền lên án trừng mắt nhìn Duẩn Minh Hi, giống như muốn nói ca ca vô tình, Duẩn Minh Hi tùy ý cười: "Vũ nhi, ngươi không giữ được ta đâu!"

"Ta biết!" Bạch Vũ Mộng than nhẹ một tiếng, nhìn Mộ Túy Tình, nếu là nàng thì có thể giữ ngươi lại không? Nhưng mà chắc là không có khả năng!

Sau đó bọn họ không nói gì thêm nữa, nhìn đường phố phồn hoa, bỗng nhiên lại không biết phải nói gì, Bách Lí Dật Thanh luôn đứng lảng lảng bên cạnh nghe, không nói một lời.

Đi được một hồi, Bách Lí Dật Thanh mới mở miệng: "Nếu ngươi vì ta mới rời đi thì không cần, chúng ta có thể cạnh tranh công bằng, ngươi không cần phải rời đi gấp gáp như vậy!"

"Rời đi?" Duẩn Minh Hi cười một tiếng: "Chưa tham gia thì tại sao phải rời đi?"

Thân thể Mộ Túy Tình cứng đờ, tay nắm chặt lại, mắt nhìn chăm chăm Duẩn Minh Hi, sau đó lại làm như không có việc gì nhìn sang chỗ khác, không ai biết giờ phút này trong lòng nàng đang nghĩ cái gì.

Bạch Vũ Mộng cũng nhìn một chút, thấy hai nam nhân này như vậy thì bỗng nhiên cũng không biết nên nói cái gì mới tốt, Bách Lí Dật Thanh lại mở miệng nói: "Không phải ngươi thích nàng sao?"

"Thích sao?" Duẩn Minh Hi vẫn thờ ơ như trước, "Dù có thích sâu đậm đến đâu cũng không chịu nổi nhiều lần sụp đổ, người đối xử với nàng cho tốt vào, ta chúc các người hạnh phúc!" Duẩn Minh Hi nói xong liền nhanh chân rời đi, hần sợ nếu tiếp tục đứng đây nữa sẽ nhìn không được mà tranh cãi thêm lần nữa.

Thân thể Mộ Túy Tinh có chút lay động, nếu không phải nhờ Đường Ước Ảnh nhanh tay lẹ mắt đỡ nàng thì sợ là nàng đã ngã xuống rồi.

"Duẩn Minh Hi, người muốn đi bây giờ sao?" Bạch Vũ Mộng nhíu chặt mày, kêu cả họ tên của Duẩn Minh Hi, nàng không biết hắn đi đâu mà lại thoải mái như vậy.

"Đương nhiên là không rồi, các người không đi sao, không phải nói là đi dạo sao, còn không đi nhanh lên!" Duẩn Minh Hi vẫn cọt nhả như trước, nhưng sau khi xoay người lại thì trên mặt đầy vẻ âm trầm.

Bạch Vũ Mộng thờ dãi một hơi, nhìn thoáng qua bọn họ rồi mới chậm rãi đi theo, Bách Lí Dật Thanh nhìn Duẩn Minh Hi đang đi phía trước, xoay người hỏi Mộ Túy Tinh: "Tinh Nhi, người không sao chứ, sao sắc mặt lại tái nhợt như vậy?"

"Ta không sao, chỉ có chút mệt mỏi, đi thôi!" Nói xong, liền đứng thẳng lên đi về phía trước, bóng lưng quật cường kia làm cho người ta đau lòng.

"Ồi, ta nói này, người thích nàng thì sao không nhanh đuổi theo đi, phải muốn ba người cứ giằng co mãi sao?" Rốt cục Mạc Hàn Trần nhìn không được nữa mới nói một câu.

"Sao ta lại không muốn chứ, nhưng mà thứ nên là của ta thì sẽ là của ta, còn nếu không phải của ta thì có cưỡng cầu cũng không được, sao ta có thể nhìn không ra chứ..." Bách Lí Dật Thanh nói không đầu không đuôi rồi cũng đi về phía trước.

Mạc Hàn Trần nhíu mày, nỉ non một câu: "Trong nhà chưa tỏ, ngoài ngõ đã tường, người ngoài cuộc tỉnh táo còn trong cuộc u mê, không ngờ người là người trong cuộc mà lại có thể thông suốt như vậy, hay là, cho tới bây giờ người không hề đặt mình vào cuộc phân tranh?" Nói xong cười một tiếng rồi đuổi theo người phía trước.

"Ca ca, người thật sự phải đi sao?" Mộ Túy Tinh vẫn nhìn không được nên mở miệng hỏi, sắc mặt dè dặt cẩn trọng, sợ nghe thấy câu trả lời chắc chắn.

"Điêm Điêm, ca ca không thể luôn đứng mãi bên cạnh muội được, sẽ có một người yêu muội, sống với muội đến hết đời, về phần ca ca, chỉ cần lâu lâu muội có thể nhớ tới thì tốt rồi." Duẩn Minh Hi cười nheo nhẽ, tỏa sáng giống như thiếu niên lúc trước.

Duẩn Minh Hi không cảm Mộ Túy Tinh gọi hắn là ca ca nữa, có lẽ thân phận ca ca này là mối quan hệ duy nhất giữa bọn họ, Duẩn Minh Hi tự an ủi bản thân như vậy.

Mộ Túy Tinh há miệng thờ dốc, nhưng lại không nói được một câu nào, lúc trước hắn không cho phép nàng gọi hắn là ca ca, bây giờ hắn đã thừa nhận rồi, dienxdaffillequysdoon thay đổi như vậy, vì sao nàng lại cảm thấy ngực buồn bã hoảng sợ.

"Được rồi, đã ra ngoài chơi thì không nên nói đến chuyện này nữa, nhanh đi dạo đi!" Duẩn Minh Hi thờ ơ cười, xoay người rời đi.

Mộ Túy Tinh như muốn nói gì đó nữa nhưng lại không nói ra miệng được, Bách Lí Dật Thanh đứng phía sau thấy vậy thì mím môi, trên mặt đầy vẻ phức tạp.

Bạn đang đọc truyện *Ma Y Độc Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 172: Không cần ca ca

Edit: susubluu

Mọi người cũng đều không có tâm trạng du ngoạn nên chỉ tùy ý đi dạo vài vòng rồi quay về hoàng cung, Mẫn Quý Phi và đám tần phi đang đồng loạt chờ ngoài cửa hoàng cung.

"Hoàng thượng, rốt cục người đã trở lại!" Mẫn Quý Phi cười duyên đi về phía Bách Lí Dật Thanh, trên người mặc y phục đỏ thắm khiến người khác đau mắt.

"Ta thấy người không biết còn tưởng rằng người là hoàng hậu, nhưng theo ta được biết thì Minh quốc vẫn chưa lập hậu." Duẩn Minh Hi cười một tiếng, chế giễu nhìn Sở Ngọc Mẫn.

Sắc mặt Sở Ngọc Mẫn trắng nhợt, ánh mắt Bách Lí Dật Thanh sắc như chim ưng nhìn chằm chằm Sở Ngọc Mẫn, hiện tại hắn đang rất khó chịu, nữ nhân không biết sống chết này còn muốn đụng vào hòng sủng, vậy thì đừng trách hắn ác độc.

Dù sao hắn cũng không muốn tiếp tục giả bộ nữa, làm hoàng đế uất ức nhiều năm như vậy rồi, hiện tại cũng đã là lúc để hắn lộ mũi nhọn.

"Mẫu Quý Phi, người thật to gan, dám mặc y phục đồ của riêng Hoàng hậu, người cho là người thật sự là Hoàng hậu sao, trăm nói cho người biết, vị trí Hoàng hậu này ai cũng có tư cách, chỉ có người là không xứng!"

Bách Lý Dật Thanh nói xong, sắc mặt Sở Ngọc Mẫn liền trắng bệch, nàng có thể cảm nhận được ánh mắt chế giễu của đám phi tần phía sau, sao Hoàng thượng có thể đối xử với nàng như vậy, mấy năm gần đây những điều nàng làm vì hân còn thiếu sao?

"Hoàng thượng, người không thể đối xử với ta như vậy, vì sao, vì sao ta không có tư cách làm Hoàng hậu, ta không có tư cách thì chẳng lẽ tiện nhân này có tư cách sao?" Sở Ngọc Mẫn tức giận chỉ vào Mộ Túy Tinh.

"Trăm nói ai cũng có tư cách, chỉ có người là không có tư cách, những việc làm trong mấy năm gần đây của người, người cho là trăm không biết sao, trăm có thể nhắm mắt mở một con mắt, nhưng mà người không nên động đến điểm mấu chốt của ta, nếu không ta sẽ cho người nếm thử cảm giác sống không bằng chết." Bách Lý Dật Thanh hung hăng nói rồi bỏ đi.

Sở Ngọc Mẫn súp đỏ nhìn Bách Lý Dật Thanh rời đi, vì sao sau khi Hoàng thượng ra ngoài thì lại thay đổi như vậy, vì sao lại đối xử với nàng như vậy?

"Nhất định là các người, nhất định là các người đã dùng yêu pháp với Hoàng thượng, mau trả Hoàng thượng lại cho ta!" Sở Ngọc Mẫn chỉ vào Mộ Túy Tinh, miệng không ngừng nói lời ác độc.

"Yêu pháp sao? Sở Ngọc Mẫn, nhiều năm qua người có từng thật sự hiểu người bên gối của người không, đừng có hề gặp chuyện gì là chỉ biết có chỉ trích người khác, lúc này người làm cho ta cảm thấy thật ghê tởm!" Duẩn Minh Hi lạnh lùng mở miệng, kéo Mộ Túy Tinh đi vào cung.

Hắn thật sự đã buông tay, nhưng hắn tuyệt đối không cho phép ai ức hiếp Điềm Điềm, diexdaffnlequysdoon mặc kệ là ai nếu dám ức hiếp nàng thì hắn sẽ làm cho kẻ đó sống không bằng chết!

Mộ Túy Tinh chạy chậm theo một lúc, đến khi Duẩn Minh Hi ngừng lại, Mộ Túy Tinh mới thờ phỉ phò nhìn Duẩn Minh Hi, há mồm nhưng lại không biết nên gọi hắn là gì, chung quy vẫn chỉ nói một câu: "Cảm ơn!"

Nàng cho rằng nàng có thể thân nhiên gọi ca ca, nhưng là bây giờ hắn đã thừa nhận là ca ca của nàng thì vì sao nàng lại không gọi nổi hai chữ kia.

"Điềm Điềm, sau khi ta rời đi thì nên tự chăm sóc bản thân, không nên lỗ mãng giống hồi nhỏ!" Duẩn Minh Hi hành xử giống hồi nhỏ, nhẹ nhàng búng trán Mộ Túy Tinh, yêu chiều mở miệng.

"Không thể không đi sao?" Mộ Túy Tinh sững sốt một chút, giống như bị hành động này làm kinh sợ, trong lòng xẹt qua một cảm giác bi thương khó hiểu.

"Điềm Điềm, ta ở lại đây cũng không có chuyện gì, hiện tại hắn sẽ không xảy ra chuyện trọng đại, ta cũng chỉ muốn ra ngoài đi dạo, trước khi Vũ nhi sinh, ta nhất định sẽ trở về!"

"Vì sao, vì sao huynh có thể gấp gấp trở về trước khi Vũ nhi sinh thì sao lại không thể ở lại vì ta?" Mộ Túy Tinh thốt ra lời nói trong lòng, sau khi nói xong thì ngay cả chính nàng cũng sững sờ.

Duẩn Minh Hi ngơ ngác nhìn Mộ Túy Tinh, nhưng vẫn cười chua xót: "Điềm Điềm, muội không thể ý lại vào ca ca như vậy, người muội nên ý lại là người sẽ bảo vệ, ở cùng muội cả đời, ca ca sẽ thường xuyên trở về thăm muội, như vậy không tốt sao?"

"Ta không cần, ta không cần..." Mộ Túy Tinh cúi đầu ní non, nàng không biết bản thân thế nào, nhưng trong lòng có một cảm giác nặng nề đang đè ép tới mức nàng không thở nổi, nàng thật sự không muốn hắn đi.

Duẩn Minh Hi không nhịn nổi nữa vươn tay ôm Mộ Túy Tinh vào lòng, nhẹ nhàng vuốt tóc nàng: "Điềm Điềm, ngoan, Điềm Điềm trưởng thành rồi, không thể lỗ mãng như vậy, nếu không tương phu tương lai của muội sẽ ghen." Duẩn Minh Hi an ủi, trong mắt lại đầy sự bi thương.

"Không cần, huynh không đi có được không, huynh ở lại vì ta có được không?" Mộ Túy Tinh ao ước nhìn hắn, nhưng nàng lại không biết rõ vị trí của mình trong lòng hắn có đủ để khuyên hắn ở lại không.

"Điềm Điềm, muội nói cho ta biết, vì sao nhất định phải kêu ta ở lại?" Duẩn Minh Hi dè dặt cẩn trọng hỏi, biết rõ không có khả năng, nhưng lại vẫn nhịn không được chờ mong.

"Ta không biết, ta không biết... Ta chỉ không muốn để cho huynh đi!" Mộ Túy Tinh có chút hoảng loạn, vươn tay cầm chặt lấy ống tay áo của Duẩn Minh Hi.

"Điềm Điềm, ca ca sẽ về, muội không cần sợ hãi, chờ lần sau ca ca trở về nhất định phải để ta nhìn thấy một Điềm Điềm hạnh phúc vui vẻ!" Duẩn Minh Hi chưa sót nhếch khóe môi, vẫn chỉ là tình thân thôi sao?

"Ta không muốn ca ca, ta không muốn ca ca..." Mộ Túy Tinh đã không biết bản thân đang nói gì nữa, nàng chỉ không muốn hắn đi, nàng không muốn gọi hắn là ca ca, nhưng lại không biết nên nói cái gì.

Duẩn Minh Hi không biết suy nghĩ trong lòng nàng, hắn lại hiểu những lời này nghĩa là sau này Mộ Túy Tinh không muốn người ca ca là hắn nữa, về sau bọn họ gặp mặt chỉ có thể là người xa lạ.

Đẩy Mộ Túy Tình ra, Dẫn Minh Hi giật khóc miệng, tiếp tục khuyên giải: "Điềm Điềm, muội không cần ca ca cũng không sao, dù muội... sau này không nhớ ca ca thì cũng không sao, ca ca thầm nghĩ muốn Điềm Điềm sống tốt, được người khác yêu thương cả đời thì được rồi." Nói xong nhin không nổi sự đau đớn trong lòng nữa, xoay người rời đi.

"Không được, huynh không được đi, không được..." Mộ Túy Tình ngồi khóc trên mặt đất, Dẫn Minh Hi dừng bước chân một chút, cố nén xúc động muốn xoay người lại, mở miệng: "Điềm Điềm, nhất định phải hạnh phúc!"

Dẫn Minh Hi hít một hơi thật sâu, vừa định đi thì phía sau bỗng nhiên yên tĩnh, diện*dafn&llequys*doon vội vàng xoay người thì thấy mặt Mộ Túy Tình tái nhợt nằm trên mặt đất.

Dẫn Minh Hi cấp tốc ôm nàng về phòng, thì ra hần bỏ không được, không bỏ được nàng, không bỏ được mọi thứ liên quan đến nàng.

Giúp Mộ Túy Tình đắp chăn xong, Dẫn Minh Hi xoay người muốn bỏ đi, hiện tại đi rồi sẽ không cần phải chịu đựng nỗi đau thấu tim gan nữa, Điềm Điềm cũng sẽ không đau lòng.

Không ngờ tay áo hần bị Mộ Túy Tình nắm chặt lấy không chịu buông, Dẫn Minh Hi nhú mảy nhìn nàng ngủ không an ổn, rồi vẫn chỉ thờ dài.

Kêu hạ nhân đi mời Bạch Vũ Mộng đến, Bạch Vũ Mộng nhanh chóng đến nơi, nhìn thấy Mộ Túy Tình nắm chặt lấy tay áo hần không buông thì cũng hiểu rõ.

"Nàng sao rồi?" Bạch Vũ Mộng hỏi Dẫn Minh Hi, đồng thời vươn tay bắt mạch cho Mộ Túy Tình.

Bạn đang đọc truyện *Ma Y Độc Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 173: Tình yêu của Đế vương

Edit: susublu

"Vừa rồi bỗng nhiên té xỉu, rốt cục nàng thể nào rồi?" Dẫn Minh Hi khẩn trương nhìn Bạch Vũ Mộng, không muốn bỏ lỡ bất cứ biểu cảm nào trên mặt nàng.

"Không sao, chỉ là quá đau lòng nên bị kích động." Bạch Vũ Mộng nhợt nhạt nở nụ cười, lập tức mở miệng: "Ngươi thật sự phải đi sao?"

"Ừ" Dẫn Minh Hi cụp mí mắt, không biết đang suy nghĩ cái gì.

Bạch Vũ Mộng khẽ thở dài: "Ngay cả nàng cũng giữ được ngươi sao? Vì sao nhất định phải đi, cứ như bây giờ không phải tốt lắm sao? Nàng đau lòng như vậy, bây giờ còn té xỉu, ngươi không thể ở lại vì nàng sao?"

"Vũ nhi, ngươi biết ta thích nàng, nhưng trong lòng nàng đã có chủ, bọn họ lưỡng tình tương duyệt, ta không thể ích kỷ như vậy, ta không thể phá hoại hạnh phúc của nàng!"

Dẫn Minh Hi thở dài rồi tiếp tục mở miệng: "Ta sợ ta ở lại, mỗi ngày đối mặt với bọn họ sẽ sụp đổ mất, ngươi biết không mỗi khi nghe thấy nàng gọi một tiếng ca ca thì ta bị thương đến mức hít thở không thông, nhưng mà ta không thể không làm ca ca của nàng, chỉ có làm ca ca thì giữa chúng ta mới có mỗi ràng buộc, như vậy thì nhiều năm về sau nàng sẽ nhớ là mình từng có một vị ca ca, chỉ cần như vậy là đủ rồi..."

"Vậy sao ngươi biết nàng không thích ngươi, sao ngươi biết ngươi rời đi thì nàng nhất định sẽ hạnh phúc? Ngươi cũng thấy bộ dáng hiện tại của nàng rồi đấy?"

"Có lẽ lúc đầu sẽ có một chút khó chịu, nhưng thời gian lâu dần sẽ không sao nữa, nàng nhất định sẽ có một cuộc sống thật hạnh phúc, Điềm Điềm của ta sao có thể bất hạnh được?"

"Ngươi có nghĩ tới hạnh phúc của nàng chính là ngươi không, ngươi bỏ đi rồi thì làm sao nàng hạnh phúc được?" Bạch Vũ Mộng nghiêm túc mở miệng, diện;dafn;llequys*doon ánh mắt sắc bén nhìn chăm chăm Dẫn Minh Hi.

Hai người bọn họ đều không phát hiện, lúc bọn họ nói chuyện thì đương sự đang nằm trên giường chảy một giọt nước mắt nhưng nó lại nhanh chóng thấm vào gối biến mất không còn dấu vết.

"Không, nàng nhất định sẽ hạnh phúc, sự tồn tại của ta chỉ khiến nàng thêm phiền não, yêu một người cũng không nhất định phải có được, có đôi khi buông tay cũng là một cách để yêu người đó." Dẫn Minh Hi dịu dàng nhìn Mộ Túy Tình, vươn tay vén tóc rơi trên trán nàng lên, nhẹ nhàng hôn một cái.

Hần cười khẽ một tiếng: "Thật sự là ngay cả lúc ngủ cũng không an ổn!" Nhẹ nhàng búng trán Mộ Túy Tình rất nhẹ nhàng, nhẹ đến mức dường như

không có cảm giác.

Bạch Vũ Mộng nhìn Duẩn Minh Hi, lắc đầu, nàng nên nói hán thế nào đây, nói hán ngốc sao, nhưng mà yêu một người vốn đã là hành động ngu xuẩn nhất rồi không phải sao?

"Vũ nhi, ngươi có thể giúp ta giữ bí mật không, chờ sau khi nàng tỉnh lại ngươi hãy nói với nàng, ta đã đi trước, còn nữa, mọi lời ta nói với nàng chỉ là lời nói đùa, ta không hề thích nàng, làm gì có ca ca nào yêu muội muội của mình..."

"Nếu nàng tỉnh lại không nhìn thấy ngươi, nàng sẽ rất đau lòng, ngươi cũng không quan tâm sao?" Bạch Vũ Mộng có chút buồn bực, tại sao Duẩn Minh Hi lại dễ dàng buông tay như vậy.

"Không phải ta không quan tâm mà là ta không thể không đi, ta sợ sau khi nàng tỉnh lại ta sẽ không còn đứng khi để rồi đi, ngươi cho ta đi đi, có lẽ chờ khi nào tốt hơn ta sẽ quay về để xem thử xem nàng sống có tốt không."

"Cứ phải như vậy sao, cứ phải khiến cả hai cùng bị thương thì mới cam tâm sao? Nàng đã chịu tổn thương một lần rồi, rốt cuộc khi nàng suy sụp không dậy nổi thì lại vụt mất thêm một lần nữa, ngươi chắc chắn là ngươi muốn rời khỏi chứ?" Bạch Vũ Mộng hỏi lại.

Duẩn Minh Hi rất kiên định gật đầu: "Vũ nhi, ngươi không cần khuyên ta, ta đã quyết định rồi, không có bất cứ chuyện gì có thể lay động được quyết định của ta."

"Ngươi thật sự chưa hề nghĩ tới người nàng thích thật ra là ngươi sao?" Bạch Vũ Mộng không muốn bỏ cuộc, nàng biết lúc này nếu Duẩn Minh Hi bỏ đi thì đến khi trở về có hối hận cũng đã muộn.

"Vũ nhi, cuộc trò chuyện của các ngươi ta đã nghe thấy rồi, ta cũng đã từng ảo tưởng là nàng sẽ thích ta, nhưng mà chuyện rõ ràng như vậy đã khiến ta thương đau mình, ta không còn sức để tiếp tục kiên trì nữa..."

Quả nhiên là hán sao? Bạch Vũ Mộng bất đắc dĩ cười, nàng biết Duẩn Minh Hi thay đổi lớn như vậy thì ra người đó thật sự là hán, thật sự nghe thấy tất cả sao?

Nữ nhân nằm trên giường khóc càng lúc càng dữ, nhưng mà Duẩn Minh Hi đắm chìm trong suy nghĩ của mình nên không phát hiện ra, trong mắt Bạch Vũ Mộng hiện lên ý cười, trong đầu thì nghĩ đối sách.

"Vậy chấp nhất đau khổ nhiều năm nay của ngươi lại buông bỏ dễ dàng như vậy sao? Lòng tin lúc trước của ngươi cứ để cho nó sụp đổ như vậy sao?" Bạch Vũ Mộng nhíu mày.

"Không phải ta đã tìm được nàng, biết nàng sống tốt rồi sao, như vậy là đủ rồi, ta thật sự không cầu quá nhiều, chỉ muốn nàng một đời an khang thôi."

"Ngươi sai rồi, Tinh Nhi không thích Bách Lí Dật Thanh, nàng đã xác nhận với ta rồi, vì sao ngươi không chịu tin tưởng?"

"Không phải là ta không muốn tin, mà là sự thật bày ở trước mắt, ngày đó khi Bách Lí Dật Thanh xuất hiện, nàng đẩy ta ra để chạy tới quan tâm hán, từ giây phút đó ta đã biết mình thua rồi. Thật ra Bách Lí Dật Thanh nói đúng, cho dù chúng ta quen nhau từ nhỏ, nhưng ta đã bỏ lỡ nàng nhiều năm như vậy, hơn mười năm đủ để thay đổi tất cả, người lúc trước đã sớm không còn ở đó nữa, thứ ta theo đuổi chẳng qua là một phần chấp niệm lúc trước thôi."

"Vũ nhi, trước khi ta đi, ta có thể biết cái bí mật mà các ngươi luôn gạt Diễm Diễm không?" Duẩn Minh Hi đột nhiên lên tiếng hỏi, Bạch Vũ Mộng sùng sốt một chút rồi mới phản ứng lại.

Nhìn thoáng qua Mộ Túy Tinh đang ngủ bình yên, Bạch Vũ Mộng thở dài, rõ ràng đã đồng ý với hán sẽ không nói ra, nhưng bây giờ nếu còn không nói thì sợ là chuyện của ba người này sẽ không kết thúc được, thôi, nàng cứ nói ra, dienddaffillequysdoon dù sao tất cả mặc cho ý trời, nàng cũng không muốn để ý cái hư danh này nữa, đây là cơ hội cuối cùng để Mộ Túy Tinh lựa chọn.

"Chuyện này nói ra thì rất dài, ta nói ngắn gọn thôi, lúc trước Bách Lí Dật Thanh chịu nhục, có lẽ hán quá yêu Tinh Nhi, lúc hán biết có người muốn giết hại Tinh Nhi thì không thể không quyết định làm bộ ở cùng với Sở Ngọc Mẫn, nhẫn tâm đẩy Tinh Nhi ra, giả bộ làm ra chuyện phản bội nàng, chỉ vì bảo vệ Tinh Nhi, bảo vệ nữ nhân hán yêu nhất cả đời."

"Hán làm hôn quân, chịu nhục, chỉ vì muốn đánh lạc hướng bọn họ, muốn đợi đến một ngày, có thể bắt hết đám người đã làm Tinh Nhi bị thương, chỉ vì muốn cho nữ nhân hán yêu có được một đời an khang."

Duẩn Minh Hi im lặng thật lâu không nói gì, một lát sau mới mở miệng: "Thì ra hán yêu nàng như vậy, thế thì ta an tâm rồi, như vậy Diễm Diễm nhất định sẽ hạnh phúc."

Nếu như nói trong lòng không ghen ghét thì là giả, bây giờ Duẩn Minh Hi mới biết, tình cảm của hán dành cho Diễm Diễm kém xa tên nam nhân nguyện ý trả giá vì nàng, xem ra quyết định của hán là chính xác.

Bạch Vũ Mộng còn muốn nói gì đó thì Duẩn Minh Hi đã lắc đầu, ý bảo hán sẽ không thay đổi quyết định của mình, nhẹ rút tay ra khỏi tay Mộ Túy Tinh rồi đứng dậy rời đi.

Bạn đang đọc truyện *Ma Y Độc Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 174: Mộ Túy Tình chết

Edit: susublu

Cánh tay bị hấn đặt vào trong chấn nhanh chóng vuron tay ra, bắt lấy tay Duẩn Minh Hi, Duẩn Minh Hi kinh ngạc quay đầu lại, Bạch Vũ Mộng cười lắc đầu, đóng cửa lại để bọn họ một mình rồi rời đi.

Mộ Túy Tình đắm lệt mơ màng nhìn Duẩn Minh Hi, liềm mạng lắc đầu: "Huynh không được đi, nếu như huynh đi rồi, cả đời này ta sẽ không tha thứ cho huynh!"

Duẩn Minh Hi có chút bất đắc dĩ vuốt đầu Mộ Túy Tình: "Điềm Điềm, muội nghỉ ngơi trước đi, ta không đi, ta ở đây với muội được không?"

"Ừm, huynh nhất định không thể đi, nếu không ta nhất định sẽ hận huynh." Mộ Túy Tình mồi mẹt nhưng vẫn mở to mắt để nhìn Duẩn Minh Hi như cũ, vừa rồi kiên trì lâu như vậy, cho dù hiện tại nàng rất muốn nói rõ ràng với hắn nhưng lại lực bất tòng tâm.

Khi Mộ Túy Tình ngủ say, Duẩn Minh Hi nhìn nàng ngủ an ổn thì nhẹ nhàng mở miệng: "Điềm Điềm, thật xin lỗi, ta phải đi rồi, nếu muội thật sự muốn hận ta thì cũng được, chỉ cần muội không quên ta thì được rồi." Lời nói nhàn nhạt bay bổng trong không khí đến khi phục hồi tinh thần lại thì đã không thấy nam tử tiêu sái kia đâu nữa.

Mộ Túy Tình tỉnh lại đã là ngày hôm sau, nàng chỉ cảm thấy bản thân ngủ rất thoải mái, sau khi tỉnh lại, Mộ Túy Tình mới nhớ tới chuyện ngày hôm qua vẫn còn chưa giải quyết xong, nhìn trái nhìn phải, bên người đã sớm không còn bóng hình của hắn.

"Duẩn Minh Hi, huynh mau ra đây, mau ra đây." Mộ Túy Tình có chút hoảng loạn hô vài tiếng, nhưng nam tử kia lại vẫn không xuất hiện, rốt cục Mộ Túy Tình cũng khóc thành tiếng.

Bạch Vũ Mộng đi vào thì thấy Mộ Túy Tình khóc bi thương như vậy, không có Duẩn Minh Hi trong phòng, Bạch Vũ Mộng ảo não nhăn mày lại, nàng thật không ngờ ngày hôm qua Tình Nhi không khuyên được, chuyện này phải giải thích thế nào đây, sợ là hôm qua bọn họ nói không tới nửa câu, hiện tại có lẽ Duẩn Minh Hi đã thật sự đi rồi.

"Tình Nhi, người không nên gấp gáp, ta sẽ tìm Duẩn Minh Hi trở về!" Bạch Vũ Mộng bắt đắc dĩ an ủi, nàng biết nếu Duẩn Minh Hi muốn tránh thì không ai có thể tìm thấy hắn, diendafinlequysdoon nhưng hiện tại không có cách nào khác, chỉ có thể nói như vậy trước.

"Vũ nhi, hắn thật sự đi rồi, ta còn có chuyện chưa nói với hắn, sao hắn lại bỏ đi rồi, hắn đã đồng ý với ta, hắn nói hắn sẽ không đi." Mộ Túy Tình sụp đổ nói, rốt cục nàng đã biết cái bí mật đó là gì, nhưng mà lúc nàng đưa ra quyết định thì vì sao hắn lại đi rồi?

Lúc này Bách Lí Dật Thanh và những người khác nghe tin cũng cùng đi vào, nghe nàng nói như thế thì bọn họ đều thật cảm thấy khó chịu, đặc biệt là Bách Lí Dật Thanh, khỏe môi nhếch lên đầy chua xót, quả nhiên là thế sao?

"Tình tỷ tỷ, tỷ đừng đau lòng, chắc là ca ca ta chỉ ra ngoài giải sầu thôi, sẽ nhanh chóng trở về mà, nếu hắn không trở lại, ta nhất định giúp tỷ tìm được hắn." Duẩn Tuyết Nghiên lo lắng mở miệng.

Mộ Túy Tình thấy trước mắt có nhiều người quan tâm nàng như vậy, nên nở nụ cười nhưng thật ra còn khó coi hơn khóc, Bách Lí Dật Thanh đau lòng đi lên phía trước: "Tình Nhi, đừng đau lòng, nam nhân như vậy không đáng giá!"

Mộ Túy Tình lại đột nhiên bị kích thích, rứt lui cả người vào trong chấn, tùy ý để nước mắt chảy: "Duẩn Minh Hi, ta hận ngươi, cả đời này ta sẽ không tha thứ cho ngươi!"

Mộ Túy Tình luôn lặp lại những lời này, cũng khiến mọi người cảm thấy đau lòng, đúng thật sự là oan nghiệt, Bách Lí Dật Thanh cũng không muốn nói chuyện, tuy rằng biết mình đã thua, nhưng Mộ Túy Tình hận Duẩn Minh Hi thì coi như cả hai đều ngang tài đi.

"Tình Nhi, người bình tĩnh một chút!" Bạch Vũ Mộng bắt đắc dĩ mở miệng, nhưng lúc này Mộ Túy Tình không nghe lời bất cứ ai, nàng lại bị người ta bỏ rơi, cảnh tượng Duẩn Minh Hi rời đi vẫn còn rõ ràng trong đầu của nàng, Duẩn Minh Hi lại không cần nàng nữa.

Bạch Vũ Mộng bắt đắc dĩ đành phải điểm huyệt ngủ của nàng, để cho nàng bình tĩnh trước, sau khi mọi người ra ngoài thì liền cho người đi tìm Duẩn Minh Hi, thậm chí Bạch Vũ Mộng còn điều động người của Phượng Hoàng lâu, chỉ vì muốn tìm được Duẩn Minh Hi.

Vài ngày trôi qua, vẫn không có một chút tin tức, Bạch Vũ Mộng biết, tìm Duẩn Minh Hi thật sự rất khó, nàng biết hắn nhất định sẽ ở một nơi kín đáo nào đó để quan sát bọn họ, hắn quả nhiên đủ ác độc, ác độc với Mộ Túy Tình, cũng ác độc với chính bản thân hắn.

Bạch Vũ Mộng nhớ tới ngày đó khi hỏi hắn thì hắn nói, đau khổ vài ngày rồi sẽ trôi qua, nhưng hiện tại tinh thần Mộ Túy Tình gần như sụp đổ, đừng nhìn bình thường nàng tùy tiện mà xem thường, lòng của nàng yếu ớt hơn bất cứ ai, lần đầu tiên ca ca bỏ nàng mà đi, lần thứ hai Bách Lí Dật Thanh phản bội nàng, lần thứ ba Duẩn Minh Hi lại rời bỏ nàng mà lại còn sau khi nàng nhận rõ tình cảm của mình nữa, như vậy nói nàng chấp nhận thế nào?

"Vẫn không có tin tức sao?" Bạch Vũ Mộng hỏi Lam Giác Phong ở phía sau, mấy ngày nay tất cả mọi người đều đi tìm, ngay cả Bách Lí Dật Thanh cũng phải thị vệ hoàng cung tìm.

"Không có, tẩu tử, tẩu nói xem rốt cục hắn đang trốn ở đâu, chúng ta gần như đã lật toàn bộ Minh quốc lên rồi, nhưng vẫn tìm không thấy hắn, trong thời gian này, chúng ta phong tỏa Minh quốc, hắn không thể nào ra ngoài được." Lam Giác Phong nghi hoặc mở miệng.

"Nếu hắn muốn chạy thì không ai ngăn được, nhưng ta có thể khẳng định hắn nhất định chưa rời khỏi Minh quốc, hiện tại điều chúng ta cần làm là dẫn dụ hắn."

"Dẫn dụ bằng cách nào?" Mạc Hàn Trần luôn im lặng đột nhiên mở miệng, mấy ngày nay nhìn tình trạng sụp đổ của Mộ Túy Tinh, bọn họ cũng rất khó chịu, họ là người nhà, nhìn nàng khó chịu thì sao bản thân có thể dễ chịu được?

Mấy ngày nay nhiều lúc Mộ Túy Tinh tỉnh lại cũng chỉ ngơ ngác nhìn bầu trời, nếu có sức lực thì sẽ đến cái viện nhỏ chứa đựng ký ức của hai người, có khi tỉnh lại thì cả người đều chìm trong hận thù, không ngừng nói hận Duẫn Minh Hi.

"Hiện tại cách duy nhất có thể khiến Duẫn Minh Hi xuất hiện chính là thông báo với dân chúng Túy Tinh công chúa đã lên thiên đường, cả nước cùng chia buồn." Bạch Vũ Mộng nhắm chặt mắt, nói.

"Ta đã biết, ta sẽ cho người đi làm." Bách Lí Dật Thanh luôn im lặng đứng bên cạnh cũng mở miệng nói, hắn vốn không muốn giúp đỡ đi tìm Duẫn Minh Hi, nhưng mà nhìn Mộ Túy Tinh như vậy thì bản thân hắn vẫn không nhịn được nên mới giúp bọn họ, thôi, đã không phải là của mình thì điều duy nhất hắn có thể làm chính là chúc nàng hạnh phúc!

Thông báo nhanh chóng được dán trên Hoàng bảng, khắp kinh thành như nổi gió bão, không phải lúc trước cũng nói Túy Tinh công chúa đã chết sao, diện*dafile;quý&doOn sau này lại sống lại một cách khó hiểu, bây giờ sao lại chết nữa rồi?

Nhưng mà dù sao cũng là công chúa chết, dân chúng cả nước cũng đều đau buồn cho vị công chúa này, cho dù bọn họ không biết vị công chúa thần bí này là ai, nhưng nàng vẫn là công chúa của bọn họ.

"Ta đã dán thông báo rồi, kế tiếp chúng ta phải làm gì?" Bách Lí Dật Thanh nhìn Bạch Vũ Mộng, lần đầu tiên hắn cảm nhận được nữ tử này sâu không lường được.

"Không cần làm gì cả, bây giờ ngồi chờ Duẫn Minh Hi tự xuất hiện thôi, hắn đã nói hắn phải nhìn thấy Tinh Nhi hạnh phúc, bây giờ Tinh Nhi "chết", hắn nhất định sẽ trở về." Bạch Vũ Mộng chắc chắn nói.

"Ta bỗng nhiên phát hiện người thích hợp làm đế vương hơn cả ta!" Bách Lí Dật Thanh bỗng nhiên nói một câu khó hiểu như vậy, Bạch Vũ Mộng nhẹ nhàng cười, từ chối cho ý kiến.

Bạn đang đọc truyện *Ma Y Độc Phi* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 175: Hòa thuận

Edit: susublu

Quả nhiên khi thông báo được dán lên Hoàng bảng vào chiều nay thì Duẫn Minh Hi đã trở lại, lần này hắn không có tiêu sái như lúc rời đi mà trên mặt đầy vẻ cô đơn.

"Vũ nhi, là thật sao? Điềm Điềm, nàng?" Duẫn Minh Hi bỗng nhiên không biết nên nói gì nữa, hắn không thể nói ra chữ đó.

"Rốt cục ngươi đã trở lại, lúc trước ta đã nói với ngươi, nếu ngươi rời đi thì sẽ cho tạo ra một vết thương rất lớn cho nàng, bây giờ ngươi thấy rồi đó, có biết trước khi chết câu cuối cùng nàng nói là gì không?" Bạch Vũ Mộng giật khóe miệng.

"Cái gì?"

"Nàng nói nàng không bao giờ muốn gặp ngươi nữa, nàng hận ngươi, mãi mãi sẽ không tha thứ cho ngươi..."

Duẫn Minh Hi đau khổ che mặt, sắc mặt lập tức trắng bệch, ngẩng đầu lên: "Vũ nhi, có thể cho ta gặp nàng không." Giọng điệu gần như khẩn cầu khiến Bạch Vũ Mộng thiếu chút nữa đã thốt ra.

Nhưng nàng lại nhin xuống, mím môi, Bạch Vũ Mộng vô tình mở miệng: "Ta nói rồi, nàng nói không bao giờ muốn gặp ngươi nữa, đây là tâm nguyện trước khi chết của nàng, ta sẽ không vi phạm."

Duẩn Minh Hi gần như sụp đổ nhìn Bạch Vũ Mộng: "Vũ nhi, nguoi cho ta gặp nàng một lần thôi, ta sai rồi, ta không nên vội vã bỏ đi như vậy, ta nên chờ nàng tỉnh lại..."

Bạch Vũ Mộng lắc đầu, thở dài: "Nguoi vẫn không hiểu, không phải là chuyện nguoi đi trước hay đi sau mà là nguoi vốn không nên đi."

"Vũ nhi, ta thật sự sai rồi sao, rõ ràng ta không muốn là tổn thương nàng..." Duẩn Minh Hi có chút nghẹn ngào, nhưng không đợi hắn nói xong thì Bách Lí Dật Thanh đã đắm vào mặt Duẩn Minh Hi một quyền.

"Nguoi đúng là thứ nhu nhược, ngay cả chuyện này mà cũng không dám đối mặt, hiện tại ép Tinh Nhi thành như vậy, nguoi vừa lòng chưa?" Hai mắt Bách Lí Dật Thanh bốc hỏa, khó chịu nhìn Duẩn Minh Hi.

Duẩn Minh Hi không đánh trả, tùy ý để Bách Lí Dật Thanh đánh hắn, có lẽ như vậy mới có thể phát tiết hết sự đau khổ trong lòng, chỉ có như vậy hắn mới bớt áy náy.

"A..." Bên trong đột nhiên vang lên một tiếng thét chói tai, Duẩn Minh Hi sửng sốt, sắc mặt kỳ quái nhìn Bạch Vũ Mộng, lập tức không quan tâm vọt vào trong.

Bạch Vũ Mộng lắc đầu, ngăn cản mọi người muốn đi theo: "Đủ rồi, nhìn hắn cũng rất hối hận, nhưng không biết Tinh Nhi có tha thứ cho hắn không."

Duẩn Minh Hi lao nhanh vào phòng, nhìn thấy Mộ Túy Tinh đang co ro run rẩy trong góc giường, diện mạo của nàng thấy người đứng ở cửa thì mất lại đây hận thù.

Bạch Vũ Mộng nhìn thoáng qua, biết hiện tại Mộ Túy Tinh không được tỉnh táo, nhưng mọi chuyện đã như vậy thì vẫn nên để bọn họ tự giải quyết đi! Nghĩ vậy nên dẫn mọi người rời khỏi phòng.

"Điêm Điêm?" Duẩn Minh Hi thử gọi một tiếng, trong mắt đầy sự đau lòng, Điêm Điêm của hắn sao có thể biến thành như vậy, rốt cục hắn đã làm cái gì!

"Nguoi không được đến đây, nguoi tránh ra, ta hận nguoi, không được lại đây, đi ra!" Mộ Túy Tinh điên loạn kêu to, cơ thể càng rụt về phía sau.

"Điêm Điêm, muội đừng như vậy được không?" Duẩn Minh Hi ôm lấy Mộ Túy Tinh, thấp giọng an ủi Mộ Túy Tinh đang không ngừng gầy dựa.

"Nguoi không được đụng vào ta, tránh ra!" Mộ Túy Tinh nhất quyết không tha, trong mắt không còn sự ỷ lại ngày xưa nữa mà chỉ có hận ý và mê mang vô tận.

"Điêm Điêm..." Duẩn Minh Hi cúi đầu gọi một tiếng, vùi đầu vào gáy của nàng, trong giọng nói có chút bất lực, hắn thật sự không biết nên làm gì bây giờ.

Một lát sau, rốt cục ánh mắt Mộ Túy Tinh cũng dần tỉnh táo lại, nhìn thấy Duẩn Minh Hi đang ôm mình thì không dám tin mở to hai mắt, khóe mắt ngân ngấn nước.

"Huynh, sao huynh lại ở đây, không huynh đi rồi sao?" Giọng Mộ Túy Tinh bay bổng, trong giọng nói có chút khiếp sợ và uất ức khiến Duẩn Minh Hi càng đau lòng hơn.

"Điêm Điêm, thật xin lỗi, thật xin lỗi, ta không nên rời khỏi nàng, ta không nên để nàng lại một mình." Duẩn Minh Hi không ngừng xin lỗi, trong giọng nói đầy sự áy náy.

Rốt cục Mộ Túy Tinh cũng từ từ phản ứng lại, bình tĩnh đẩy Duẩn Minh Hi ra, trong lúc Duẩn Minh Hi kinh ngạc thì chậm rãi mở miệng: "Không phải huynh đi rồi sao, quay về làm cái gì, sao ta có thể xảy ra chuyện được, có thêm một ca ca cũng không nhiều, mà thiếu đi một người cũng không sao, ta sẽ sống rất tốt."

"Điêm Điêm..." Duẩn Minh Hi đột nhiên không biết nên mở miệng thế nào, hắn làm nàng bị thương, làm cho nàng sụp đổ lâu như vậy, hiện tại để cho nàng phát tiết lửa giận một chút cũng đúng.

"Điêm Điêm, nàng đánh ta đi!" Duẩn Minh Hi nói xong liền nắm lấy tay Mộ Túy Tinh đánh vào mặt mình, cái nào cũng dùng sức, đánh rất nghiêm túc.

Mộ Túy Tinh há miệng nhìn nhưng không rút tay về mà chỉ nhìn như vậy, đến khi ánh mắt đều đau nhức thì mới nhàn nhạt mở miệng: "Vì sao lại ra đi không lời từ biệt, vì sao không giữ chữ tín?" Mỗi một tiếng đều bình tĩnh chất vấn, đánh Duẩn Minh Hi vào vực sâu không đáy.

"Điêm Điêm, ta cho rằng người nàng thích là... Thật xin lỗi, sau này ta sẽ không bỏ đi không lời từ biệt như vậy nữa, nhất định sẽ không..." Duẩn Minh Hi thì thào nói rồi hứa hẹn với Mộ Túy Tinh, cũng như đã tự hứa với bản thân mình.

"Phải không?" Mộ Túy Tinh cười chế giễu: "Huynh vẫn không tin ta sao, huynh tin rằng người trong lòng ta là Bách Lí Dật Thanh sao?"

"Không... Ta, ta chỉ là..." Duẩn Minh Hi mím môi, mới tiếp tục mở miệng: "Dù sao hắn làm nhiều thứ cho nàng như vậy, hy sinh nhiều như vậy, ta thật sự..."

"Cảm giác bản thân kém hắn ư? Cảm thấy huynh không làm được những thứ đó vì ta nên ta nhất định sẽ thích hắn sao?" Mộ Túy Tinh nhún mày, nhìn chằm chằm Duẩn Minh Hi.

Duẩn Minh Hi không nói, xem như gián tiếp thừa nhận, Mộ Túy Tinh nhìn Duẩn Minh Hi, diệnxxdafillequysdoon nhìn một lúc rồi mới nhào vào trong lòng của hắn, chôn đầu thật sâu trong ngực của hắn, nàng vẫn không nhịn được, lớp ngực trắng này vẫn bị sự mềm lòng đánh vỡ.

Một tiếng "Điềm Điềm" nhẹ nhàng đó đã sớm đánh vỡ tuyến phòng bị cuối cùng của nàng, thật ra nàng không trách hắn, là bản thân nàng không chịu nói rõ ràng mọi chuyện, Mộ Túy Tinh ôm Duẩn Minh Hi, cảm giác thỏa mãn vì mất đi rồi lấy lại được.

"Đồ ngốc!" Mộ Túy Tinh rầu rĩ than một tiếng, rồi không nói chuyện nữa.

Hai người cứ lẳng lặng ôm nhau như vậy đến khi Duẩn Minh Hi thật sự không nhịn được nữa mới thử mở miệng: "Điềm Điềm, tha thứ cho ta được không?"

Mộ Túy Tinh gật đầu, nhìn Duẩn Minh Hi, "Tha thứ cho huynh thì được thôi, vậy huynh cầu xin ta tha thứ đi, yêu cầu của ta rất cao."

Duẩn Minh Hi cười thoải mái: "Được, nàng muốn thế nào thì như thế ấy!" Vươn tay vuốt tóc Mộ Túy Tinh, nhẹ nhàng thờ dài, cuối cùng Điềm Điềm cũng đã tha thứ cho mình, nếu không, hẳn nhất định sẽ sụp đổ.

"Ôi, sao huynh lại không có lòng tin với bản thân vậy?" Mộ Túy Tinh chọc chọc cánh tay Duẩn Minh Hi, kỳ quái hỏi, không biết Mộ Túy Tinh đầy sức sống như xưa đã trở lại từ khi nào.

Bạn đang đọc truyện *Ma Y Độc Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 176: Không thể thừa nhận

Edit: susubblue

"Là nàng thật sự quá tốt đẹp, ta sợ mình nắm giữ không được, Điềm Điềm, gả cho ta được không?" Duẩn Minh Hi nghiêm túc nhìn Mộ Túy Tinh.

Trong mắt Mộ Túy Tinh xẹt qua ý cười, vươn ngón tay ra, lo lắng một chút: "Không có hoa tươi, không có nhẫn kim cương, còn chưa có cầu hôn, ta sẽ không gả."

Tuy rằng Duẩn Minh Hi không hiểu ý của nàng nhưng không sao, hắn có thể đi hỏi Vũ nhi, dù sao chỉ cần Mộ Túy Tinh yêu cầu thì hắn nhất định sẽ hoàn thành.

Hai người ở trong phòng một lúc, Mộ Túy Tinh mới đứng dậy thu dọn rồi hai người cùng đi ra ngoài. Đám người Bạch Vũ Mộng cũng đã ngồi chờ ngoài sảnh.

Nhìn thấy hai người đi vào thì tất cả đều cười mờ ám nhìn bọn họ, Duẩn Minh Hi không nói gì sờ sờ mũi, nhìn mọi người bao gồm cả đế vương đều không ai nói gì.

"Tinh Nhi, bệnh tốt hơn chưa?" Bạch Vũ Mộng trêu tức nhìn Mộ Túy Tinh và Duẩn Minh Hi, cuối cùng hai người này cũng hòa thuận rồi, nàng cũng thấy một giùm bọn họ.

"Vũ nhi, nói đến đây ta còn chưa hỏi nguoi, không phải các nguoi nói Điềm Điềm..." Duẩn Minh Hi nói một nửa liền dừng lại, đau lòng nhìn Mộ Túy Tinh.

"Chúng ta không nói như vậy nguoi sẽ quay về sao, ca ca, không phải ta nói gì huynh nhưng huynh cũng quá tùy hứng, sao lại bỏ đi như vậy chứ, huynh có biết chúng ta tìm huynh vất vả lắm không!" Duẩn Tuyết Nghiên ra vẻ người lớn chỉ trích Duẩn Minh Hi.

Hiếm khi Duẩn Minh Hi không cãi lại mà còn xin lỗi mọi người: "Thật xin lỗi, ta không biết..."

"Không biết cái gì? Biểu ca, các nguoi đã nói rõ ràng rồi, bây giờ thừa dịp mọi người đều ở đây, mau giải thích mọi chuyện đi, đỡ cho đêm dài lắm mộng." Bạch Vũ Mộng đột nhiên nghiêm túc.

Duẩn Minh Hi run nhẹ lông mi, nhìn thoáng qua Mộ Túy Tinh rồi mới chậm rãi mở miệng: "Điềm Điềm đã lựa chọn ta, nguoi buông tay đi!" Duẩn Minh Hi nhìn chằm chằm Bách Lí Dật Thanh, không muốn bỏ sót bất cứ biểu cảm nào của hắn.

Bách Lí Dật Thanh ngẩn ra, sắc mặt khó hiểu, vẻ mặt phức tạp nhìn chằm chằm hai người, há miệng thờ dốc muốn nói gì đó nhưng cuối cùng lại không nói được.

Bạch Vũ Mộng cũng đoán được ý của hắn, nhàn nhạt mở miệng: "Chuyện đó nàng đã biết rồi, đây là quyết định của nàng."

Bách Lí Dật Thanh không dám tin nhìn Bạch Vũ Mộng, thật ra hắn có nghĩ tới việc nói chuyện kia ra, Mộ Túy Tinh biết rồi thì có hồi tâm chuyển ý hay không, diẽnxdafnlllequysdoon nhưng mà cuối cùng lý trí đã chiến thắng cảm xúc, nhưng không ngờ rằng, dù nàng đã biết thì vẫn lựa chọn như vậy.

Mộ Túy Tinh vẫn im lặng đột nhiên mở miệng nói: "Bách Lí Dật Thanh, thật xin lỗi, ta biết ngại vì ta làm nhiều chuyện như vậy, nhưng mà bỏ lỡ chính là bỏ lỡ, có một số việc không có cơ hội để hối hận, giống như giữa chúng ta, hiện tại chỉ thích hợp làm bằng hữu."

Bách Lí Dật Thanh lão đảo một chút, mắt hơi tròn lên, lập tức mở miệng: "Nếu, nếu lúc trước ta không từ bỏ nàng, không ích kỷ quyết định như vậy thì có phải giữa chúng ta còn có thể đứng không?"

Mộ Túy Tinh lắc đầu: "Bách Lí Dật Thanh, đừng nói nếu như nữa, trên đời này không có nếu như, chuyện đã xảy ra thì cứ để thuận theo tự nhiên đi, giữa chúng ta không thể trở lại như lúc trước được."

Mãi mãi đừng nên tổn thương người mình yêu, bởi vì cơ hội người có thể tổn thương nàng chỉ có một, bây giờ hay sau này dù nàng có trở về bên cạnh người thì cũng sẽ không còn yêu người giống như trước kia nữa.

Bách Lí Dật Thanh hơi nhắm chặt mắt lại, có chút mệt mỏi mở miệng: "Quả nhiên ta đã là làm sai rồi sao, rõ ràng ta yêu nàng như vậy, rõ ràng, tất cả những thứ này đều là vì nàng..."

Bạch Vũ Mộng nhú mày, vỗ bả vai Bách Lí Dật Thanh: "Bách Lí Dật Thanh, đừng trở nên điên cuồng, đây là sự lựa chọn của nàng, người nên tôn trọng, lúc trước Duẩn Minh Hi từng nói với ta, yêu một người cũng không nhất định phải có được nàng, chúc nàng hạnh phúc cũng là một cách dễ yêu."

Mắt Bách Lí Dật Thanh dần dần khôi phục về bình tĩnh, mê mẩn nhìn Bạch Vũ Mộng, nhẹ nhàng hỏi: "Thật không?"

Cố gắng không thờ dãi nữa rồi mới tiếp tục mở miệng: "Được rồi, lúc trước người đã có thể vô tình làm như vậy thì bây giờ cũng có thể thân thiện buông tay, đây mới là phong thái của đế vương."

"Nếu có thể, ta tình nguyện không làm đế vương..." Nếu có thể dùng giang sơn để đổi lấy tình yêu của Mộ Túy Tinh. Bách Lí Dật Thanh không nói nữa câu sau, bởi vì nó đã không cần thiết.

Bạch Vũ Mộng hiểu ý của hắn, nhưng cũng chỉ có thể thờ dãi, thế giới này bị làm sao vậy, vì sao có nhiều người tình nguyện vì nữ nhân mà buông bỏ giang sơn vậy? Nhưng mà, người phóng khoáng như vậy mới thật sự là nhân tài, không phải sao?

"Tình Nhi, ta chúc các người hạnh phúc, có lẽ nàng nói rất đúng, hiện tại quan hệ thích hợp nhất giữa chúng ta chính là bằng hữu, ít nhất nàng còn tình nguyện làm bằng hữu với ta." Bách Lí Dật Thanh cười tự giễu, rồi không mở miệng nữa.

Mộ Túy Tinh khó xử, trong lòng chua xót khó nhìn, ở góc độ bằng hữu, nàng không muốn nhìn thấy hắn như vậy, nhưng mà nàng không có tư cách quản nhiều như thế.

"Bách Lí Dật Thanh, cảm ơn người đã trả giá vì ta, ân tình nhiều như vậy ta không biết trả lại cho người thế nào, nếu như sau này người cần ta giúp đỡ thì cứ việc mở miệng."

Tình yêu của hắn quá cực đoan, chưa bao giờ nghĩ đến cảm nhận của nàng, hắn có từng nghĩ tới nếu nói chuyện này ra cho nàng biết thì bọn họ có thể cùng nhau đối mặt mà không đi đến cục diện như hiện tại, nhưng mà Mộ Túy Tinh mệt mỏi, không ngờ mọi chuyện lại thành ra như vậy, nàng thiếu hẳn một nhân tình quá lớn, nàng sẽ không nói dùng kiếp sau để trả, diẽn*dafnllle&quysd0n bởi vì kiếp sau của nàng cũng sẽ là Duẩn Minh Hi, nàng chỉ có thể nói sẽ làm một ít chuyện trong khả năng.

"A, trả lại? Không cần, ta chịu nhọc nhiều năm như vậy, ta chịu bao nhiêu khuất nhục, kiêu ngạo và lòng tự tôn của ta đã bị người ta hung hăng giẫm dưới lòng bàn chân, nhưng cuối cùng các người lại nói với ta mọi thứ ta làm cũng chỉ do một mình ta tự nguyện, chẳng qua là tự rước lấy nhục, dù là ai cũng đều chịu không nổi, ta nghĩ chúng ta vẫn nên duy trì quan hệ người xa lạ đi, bây giờ muốn ta làm bằng hữu với các người ta làm không được." Bách Lí Dật Thanh đột nhiên trở nên lạnh lùng, lạnh nhạt nói xong câu đó thì cất bước rời đi.

Mộ Túy Tinh đau khổ nhắm chặt mắt, tựa đầu vào ngực Duẩn Minh Hi, nàng cũng không muốn nhìn thấy tình huống như vậy, nàng thật sự không muốn để cho quan hệ giữa hai người trở nên căng thẳng thế này.

Duẩn Minh Hi nhẹ nhàng vuốt ve mái tóc Mộ Túy Tinh, nhàn nhạt mở miệng: "Điềm Điểm, không phải lỗi của nàng, nàng đừng tự trách mình, để cho hắn tự suy ngẫm lại đi, có lẽ có một ngày hắn sẽ hiểu ra."

Bạch Vũ Mộng nhìn cảnh tượng này thì nhú chặt mày lại, hi vọng sẽ không xảy ra chuyện lớn gì, chắc Bách Lí Dật Thanh sẽ không hành động theo cảm tính, nếu không sợ là sẽ có một trận đại chiến.

Bạn đang đọc truyện *Ma Y Độc Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 177: Không liên quan gì đến ta

Chương 1 / 1. Không nên quan gì đến ta

Edit: susubblue

Trở lại phòng, Bạch Vũ Mộng mới xoa trán nằm lên giường, hơi từ từ nhắm hai mắt, tỉnh tể suy nghĩ mọi chuyện đã xảy ra, không biết nên làm gì bây giờ.

Bỗng nhiên nhớ đến Lam Hạo Thần, rốt cục hắn thế nào rồi, lâu rồi nàng chưa gặp hắn, không biết ở hiện đại hắn sống có được không?

Nghĩ vậy thì mùi hương nhẹ nhàng thoải mái lại bay tới, Bạch Vũ Mộng hít sâu một hơi muốn thăm dò ngọn nguồn mùi hương này nhưng rồi buồn ngủ, không có chút sức lực để nghĩ nữa.

Ngày hôm sau tỉnh lại, Bạch Vũ Mộng nhẹ nhàng nhăn mày lại, ngày nào mùi hương kia cũng xuất hiện, nàng cũng không rõ mùi hương đó từ đâu ra, trước kia tưởng là do đám người Mộ Túy Tinh châm hương cho nàng, bây giờ Mộ Túy Tinh như vậy thì sao còn có tâm trạng mà đến châm hương cho nàng, gần đây bận quá nên nàng không kịp nghĩ đến chuyện kỳ dị này.

Mùi hương này không có hại với nàng, còn tốt cho giấc ngủ của nàng nữa, nhưng nàng không thể không đề phòng, hiện tại nàng có thai, không thể để chuyện ngoài ý muốn xảy ra.

Bạch Vũ Mộng ngồi một lúc, nghĩ ra sách xong thì liền đứng dậy, quyết định đi xem thử Bách Lí Dật Thanh, hi vọng chuyện nàng suy nghĩ không xảy ra, Bách Lí Dật Thanh là người đáng để kính nể, hắn cũng là một đế vương rất tốt, nhưng mà hi vọng hắn sẽ không vì tư tình mà bỏ mặc giang sơn xã tắc.

Dưới góc độ là người đứng xem Bạch Vũ Mộng luôn nhìn rõ khúc mắc giữa ba người bọn họ, hắn hiểu rõ tình yêu thâm trầm của Bách Lí Dật Thanh đối với Mộ Túy Tinh, nhưng mà tình yêu là chuyện giữa hai người, tình nguyện trả giá, có lẽ chỉ đòi lấy sự tổn thương.

Nếu Bách Lí Dật Thanh vì không chiếm được Mộ Túy Tinh mà làm ra chuyện gì với các nàng thì Bạch Vũ Mộng nghĩ, có lẽ nàng sẽ không để ý tình nghĩa xưa.

Suy nghĩ một lúc thì đã đi đến nơi xử lý triều chính của Bách Lí Dật Thanh, Bạch Vũ Mộng chờ ở cửa, để thái giám đi vào thông báo, Bách Lí Dật Thanh ở bên trong nghe nói Bạch Vũ Mộng đến thì ngẩng đầu lên khỏi đồng tấu chương, hơi nhíu mày rồi mới nói: "Cho nàng vào đi!"

Bạch Vũ Mộng chậm rãi đi vào, đánh giá bốn phía, hoàng cung xa hoa, tới nơi nào cũng giống nhau, nhưng nơi này lại không cho nàng cảm giác như vậy, diện tích rộng rãi ngoại trừ sự xa hoa thì còn có một cảm giác đè nén khó nói.

Bạch Vũ Mộng lẳng lặng đứng đó, không nói gì cả, Bách Lí Dật Thanh nhìn không được mở miệng hỏi: "Người tới tìm trẫm có chuyện gì sao?" Bách Lí Dật Thanh có hết sức duy trì giọng điệu của một đế vương, lạnh nhạt mở miệng.

"Nghĩ thông suốt rồi sao?" Bạch Vũ Mộng nhíu mày, hỏi một câu không đầu không đuôi, Bách Lí Dật Thanh cũng hiểu nàng ám chỉ cái gì, mím môi không nói chuyện.

Sở dĩ hắn ngồi đây xử lý chính sự là vì muốn dùng chính sự nặng nề để tạm thời quên đi những chuyện không thoải mái mà thôi, hắn thừa nhận hắn trốn tránh, nhưng mà, hắn thật sự không thể đổi mặt được.

Bạch Vũ Mộng như hiểu ra điều gì đó, lắc đầu cười nói: "Bách Lí Dật Thanh, thật ra trong lòng ngươi đã sớm hiểu rồi không phải sao, chỉ là ngươi không cam lòng, không cam lòng vì mình trả giá nhiều như vậy mà đến cuối cùng lại không lấy được gì cả."

Bạch Vũ Mộng nói một câu trúng đích, Bách Lí Dật Thanh ngẩng đầu, phức tạp nhìn nàng, hắn đã biết từ sớm, Bạch Vũ Mộng rất thông minh, hiện tại mới thật sự nhìn thấy rõ, nàng không chỉ thông minh mà còn sở hữu ánh mắt nhìn thấu mọi chuyện.

Thấy Bách Lí Dật Thanh không nói gì, Bạch Vũ Mộng cười thấu hiểu: "Bách Lí Dật Thanh, tình yêu nghĩa là trả giá không cần hỏi đáp, đúng vậy, ngươi làm rất nhiều chuyện nhưng những trải nghiệm này cũng giúp ngươi mạnh hơn rất nhiều không phải sao? Lúc trước khi quyết định chuyện đó thì cũng đã sớm biết sẽ có cục diện như bây giờ, lúc trước ngươi có thể thoải mái quyết định thì tại sao bây giờ không bỏ xuống được?"

Bách Lí Dật Thanh ngẩn ra, ngờ ngác nhìn Bạch Vũ Mộng, trong lòng có chút gầy dụa, đúng vậy, lúc trước khi đưa ra quyết định này, hắn chỉ một lòng muốn tốt cho Mộ Túy Tinh, cũng không hề lo lắng nhiều như vậy, nói đến cùng thì thời gian trôi qua quá lâu, đã có thói quen đeo mặt nạ trước mặt người khác, ngay cả bản thân hắn cũng đã quên mất chính mình ra sao.

"A!" Bách Lí Dật Thanh cười tự giễu, mờ mịt nhìn Bạch Vũ Mộng, chậm rãi mở miệng: "Quả thật là ta đã thay đổi, chúng ta đều thay đổi, rốt cuộc không thể níu kéo những gì đã trôi qua, kết quả như bây giờ đã là tốt nhất rồi."

Bạch Vũ Mộng nhẹ nhíu mày, mở miệng: "Bách Lí Dật Thanh, tất cả mọi người đều thay đổi, nhưng ta hi vọng ngươi phải luôn nhớ trách nhiệm của mình, quốc gia ngươi khổ sở giành được thì ngươi phải bảo vệ nó thật tốt!"

"Bảo vệ sao? Ta không biết, bây giờ ta còn lý do gì để bảo vệ nó?" Bách Lí Dật Thanh mơ màng, sâu trong đáy mắt tối tăm không có ánh sáng.

"Ngươi sai rồi, ngươi không phải vì Tình Nhi mà bảo vệ giang sơn này, mà đây là khát vọng của ngươi, trách nhiệm của ngươi, không phải chỉ vì một mình Tình Nhi, mà là vì ngàn vạn dân chúng của Minh quốc, ngươi biết?"

"Dân chúng sao? Ta từng cho rằng sống chết của bọn họ không liên quan gì đến ta, bây giờ ta cũng cho là như vậy, Minh quốc này cũng không phải do ta thật lòng muốn."

Bạch Vũ Mộng lắc đầu, bất đắc dĩ mở miệng: "Người cùng ta ra ngoài xem thử đi, nếu sau khi trở về mà người vẫn kiên trì giữ suy nghĩ của mình thì ta sẽ không ép buộc người."

Bách Lí Dật Thanh cúi đầu, một lúc sau mới ngẩng đầu lên, gạt đầu, dấn dò người canh chừng bên ngoài một tiếng rồi chuẩn bị cải trang ra ngoài.

Bạch Vũ Mộng cũng ngăn thái giám kia lại nhìn về phía Bách Lí Dật Thanh: "Người không cần cải trang ra ngoài, hôm nay người hãy lấy thân phận thiên tử đi ra ngoài, lấy thân phận người bảo vệ quốc gia để ra ngoài."

Bách Lí Dật Thanh do dự một chút nhưng cũng không phản bác, ra lệnh cho thuộc hạ nhanh chóng chuẩn bị rồi đi ra khỏi cung cùng Bạch Vũ Mộng, phía sau có vài thị vệ đi theo.

Trên đường cái đầy tiếng người ồn ào, Bạch Vũ Mộng mỉm cười nhìn mọi thứ, dường như mọi người cũng lập tức phát hiện ra bọn họ, nam tuấn tú nữ xinh đẹp, muốn không bị phát hiện cũng khó.

Không biết là ai hô lên một câu: "Ngự lâm quân? Hắn là Hoàng thượng!" Mọi người lập tức ồn ào, lập tức cung kính quỳ xuống, hô vạn tuế.

Bách Lí Dật Thanh mỉm cười nhìn, một lát sau mới nhàn nhạt mở miệng: "Đứng lên đi!" Dân chúng lập tức đứng dậy, dè dặt cẩn trọng đứng tại chỗ, mắt nhìn mũi, mũi nhìn tim.

"Hôm nay Hoàng thượng ra ngoài quan sát dân tình, mọi người không cần thiết câu nệ, cứ giống như bình thường là được, nên làm gì thì làm cái đó đi." Bạch Vũ Mộng nhàn nhạt mở miệng, dân chúng dè dặt cẩn trọng nhìn thoáng qua Bách Lí Dật Thanh, nhìn hắn không có ý kiến thì mới chậm rãi tản ra, mắt cũng nhìn không được liếc qua bên này.

Tuy rằng tên hoàng đế này ngu ngốc vô năng, nhưng Minh quốc do hắn thống trị cũng không xảy ra chuyện gì trọng đại, thậm chí cuộc sống của dân chúng đều rất giàu có, nguyện vọng lớn nhất của dân chúng chính là có một cuộc sống bình yên, như thế là tốt rồi, bọn họ mặc kệ hoàng đế đáng sợ cỡ nào, chỉ cần có thể cho bọn họ có cơm ăn, đã là rất vẹn toàn rồi.

Cho nên tuy rằng thanh danh của Bách Lí Dật Thanh trong lòng dân chúng không được tốt lắm nhưng mọi người vẫn tôn kính hoàng đế là hắn, ở trong lòng bọn họ, chỉ cần có thể cho bọn họ cuộc sống bình yên thì chính là hoàng đế tốt.

Bạn đang đọc truyện *Ma Y Độc Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 178: Không đáng giá

Edit: susublu

"Thế nào, nhìn thấy gì?" Bạch Vũ Mộng nhíu mày nhìn Bách Lí Dật Thanh, Bách Lí Dật Thanh cau mày nhìn ngã tư đường phồn hoa và người dân rộn ràng nhộn nhạo bên cạnh, nhất thời không biết nên nói cái gì.

Bạch Vũ Mộng cười nhạt, đi trước, Bách Lí Dật Thanh đi theo sau lưng Bạch Vũ Mộng, luôn nhìn người chung quanh, không biết đang suy nghĩ cái gì.

Khi đi đến một trà lâu gần đó thì chung quanh đầy người vây quanh, nghe người chung quanh đàm luận: "Thật đáng thương!" "Đáng tiếc gặp phải một người như vậy sợ là rất thâm hiểm rồi!"

Bạch Vũ Mộng hiểu rõ cười, Bách Lí Dật Thanh cũng chen vào trong đám đông, giữa đám người là một tiểu cô nương cả người bản thủ, nữ hài tử bất lực nhìn đám người chung quanh, tay đang ôm chặt cái gì đó.

Bên cạnh nàng là một đám hung thần sát nhân, giờ phút này đang dấn đá vào người nàng, mặc dù người chung quanh không đành lòng nhưng cũng không dám đắc tội đám người kia nên chỉ đứng xem mà không dám đi lên giúp đỡ.

Rốt cục một vị đại thẩm nhìn không được nữa mới nói: "Các người đừng đánh nữa, đứa nhỏ này sắp bị các người đánh chết rồi, chẳng qua nàng chỉ va chạm vào quý nhân, cũng không có chuyện gì to tát, thả nàng đi đi!"

Một tên nam nhân hung tợn đang dấn đá nữ hài tử hung tợn trừng mắt nhìn bà: "Chỗ này không đến phiên bà già thú vị như người nói, con mẹ nó đừng có xen vào việc của người khác!" Nói xong còn nhổ một ngụm nước bọt.

Mặc dù đại thẩm kia không đành lòng, nhưng cũng không dám mở miệng nữa, dường như lương tâm thì có, nhưng nếu lương tâm xung đột với an toàn của bản thân thì tất cả mọi người đều sẽ chọn an toàn cho mình.

Bách Lí Dật Thanh cười chế giễu, nhìn Bạch Vũ Mộng, lạnh lùng mở miệng: "Đây là dân chúng mà ngươi kêu ta phải bảo vệ sao, ta không nhìn thấy trên người bọn họ có gì đáng giá để ta phải bảo vệ cả."

Bạch Vũ Mộng thở dài, mở miệng nói: "Không, người cũng chia ra tốt xấu, nếu như ngươi đi vào trong đó thì sẽ hiểu, bây giờ nhìn thấy đứa bé đáng thương như vậy, chẳng lẽ ngươi không muốn giúp đỡ một chút sao"

"Giúp đỡ? Giúp một người thì còn có rất nhiều người giống nàng ta, đã như vậy thì cần gì phải giúp, làm vậy chẳng qua là tốn sức lực mà thôi!"

"Có thể giúp người nào thì giúp, giúp họ thoát khỏi cực khổ rất đơn giản, nhưng muốn không làm cho lương tâm bản thân thất vọng thật sự rất khó, làm để vương người không có cách nào giúp đỡ hết người, nhưng người có thể làm chuyện trong khả năng của mình, người thật sự không muốn giúp sao?"

Bách Lí Dật Thanh nghe xong lời này thì cup mắt xuống, lạnh nhạt liếc nhìn cảnh tượng bên kia, rồi vẫn bước ra đi về phía bên đó.

Bạch Vũ Mộng cười thoải mái, cũng may hắn còn nghe hiểu, cho tới bây giờ nàng đều luôn biết Bách Lí Dật Thanh là một người đủ tư cách làm đế vương, một đế vương xứng đáng được dân chúng kính yêu.

Thấy hắn đi ra ngoài, trong đám người xuất hiện trong nháy mắt xôn xao, đám kia hung thần ác sát nhân nhất thời không có phản ứng đi lại, gặp có người che ở trước mặt, đưa tay liền muốn đánh lên đi.

Bách Lí Dật Thanh phất ống tay áo, đánh bọn họ ra rồi ngồi xổm xuống nhìn tiểu cô nương đã hấp hối, trong mắt có chút không đành lòng, chung quy vẫn thở dài một hơi, nhẹ nhàng ôm lấy tiểu cô nương.

Đám người kia thấy có người đến phá hư thì liền tức giận, nghĩ muốn xông đánh cái tên không biết tốt xấu này.

Bạch Vũ Mộng đi ra kịp lúc: "Dừng tay, đây là đương kim Hoàng thượng, ai dám động thủ!" Nàng vừa nói dứt lời thì dân chúng mới nhìn thấy Bách Lí Dật Thanh đều lập tức quý xuống, mấy tên nam nhân đồ con cũng đứng ngây người ra.

Bách Lí Dật Thanh không ghét bỏ tiểu cô nương bẩn thỉu, ôm nàng đến y quán gần đó, dân chúng thấy Bách Lí Dật Thanh như vậy thì trong lòng cảm thán, Hoàng thượng thật sự yêu dân như con, hắn lại có thể dùng thân thể ngàn vàng của mình để ôm một đứa bé bẩn thỉu, Hoàng thượng như vậy thì bọn họ có gì để mà oán trách.

Bạch Vũ Mộng nhìn về mặt dân chúng chung quanh, vừa lòng nở nụ cười, cuối cùng nỗi khổ tâm của nàng không có uổng phí, hi vọng qua lúc này Bách Lí Dật Thanh có thể hiểu rõ.

Tất cả mọi người vây quanh ở ngoài y quán, đám nam nhân tai to mắt lớn vừa rồi cũng bị ngự lâm quân bắt lại, bên trong y quán đại phu nom nớp lo sợ kiểm tra cho tiểu cô nương, sau đó cung kính bẩm báo.

"Hoàng thượng, đứa nhỏ này bị thương rất nghiêm trọng, chỉ còn lại một hơi thở, nhưng mà cũng may đưa tới kịp lúc, nếu điều dưỡng thật tốt thì sau này vẫn có thể khôi phục lại bình thường."

Bách Lí Dật Thanh gật đầu, nhìn thoáng qua đại phu, sắc mặt khó hiểu, sau đó mới mở miệng: "Để nàng ở lại đây tĩnh dưỡng đi, trẫm sẽ phái người đưa bạc tới, chờ nàng tốt hơn rồi nếu muốn ở lại thì để nàng ở lại, còn nếu không thì cho nàng chút chi phí đi đường!"

Đại phu có chút kinh ngạc, nhìn Bách Lí Dật Thanh một cái, hắn cho rằng Hoàng thượng chỉ nhất thời nổi lòng tốt, không ngờ lại còn nghĩ đến cả tương lai đứa bé này, nghĩ vậy mới nhân tiện nói một tiếng tạ ơn: "Thảo dân tạ đại ân của Hoàng thượng thay cho đứa bé này."

Bách Lí Dật Thanh không nói nữa, xoay người đi ra ngoài, lúc này quần áo của hắn có chút bẩn nhưng vẫn không ảnh hưởng đến khí thế vương giả tỏa ra trên người hắn, ngược lại có chút nhân khí hơn.

Bên ngoài dân chúng nhìn thấy Bách Lí Dật Thanh đi ra, liền quý xuống thành một đám, Bách Lí Dật Thanh nhìn về phía đám người bị bắt, dừng một chút rồi mở miệng hỏi: "Các ngươi là người của ai?"

Nếu sau lưng không có chỗ dựa thì tuyệt đối sẽ không dám làm chuyện này dưới chân thiên tử, như vậy thì người phía sau nhất định có quyền có thế, tuy rằng hắn không có lòng làm hoàng đế nhưng tất cả những gì lúc trước cũng đã đến lúc nên trở lại vị trí của nó rồi, coi như hắn làm chuyện cuối cùng cho Minh quốc đi.

Mấy đại hán trắng bệch mặt, nhưng vẫn cắn môi, chết cũng không chịu nói một chữ.

Bách Lí Dật Thanh nhíu mày, khoe miệng nở nụ cười mờ ám: "Không nói sao? Có gan làm mà không có gan nói ra chủ từ sau lưng sao, các ngươi cho rằng như vậy thì ta sẽ không có cách nào ư?"

Đại hán kinh sợ nhìn Bách Lí Dật Thanh, nghe đồn vị hoàng đế này ngu ngốc vô năng, diênxđaffnllleeuqysdoon cả ngày không có chí cầu tiến, chỉ là một con rối, nhưng sao bây giờ lại không giống với lời đồn vậy.

Thấy mấy tên đại hán vẫn không chịu nói, Bách Lí Dật Thanh nhìn về phía dân chúng: "Có ai biết thân phận của bọn họ không?"

Trong dân chúng có một âm thanh nhu nhược vang lên: "Ta biết, hắn là thuộc hạ của đại công tử phủ Thừa tướng!" Nói xong liền trốn đi, hắn chỉ không quen nhìn đám người này hoành hành ngang ngược nên mới mở miệng, hi vọng Hoàng thượng làm chủ cho bọn hắn.

"Đại công tử phủ Thừa tướng sao?" Bách Lí Dật Thanh nhẹ nhàng nở nụ cười, nhưng trong mắt lại không có ý cười, lạnh lùng nhìn bọn họ rồi sau đó dặn dò: "Đi mời Thừa tướng và đại công tử của hấn đến đây."

Một lát sau, Thừa tướng ăn mặc chỉnh tề cùng với nhi tử Sở Tiểu đang mơ màng tới nơi, thấy Bách Lí Dật Thanh ở đây thì vội vàng hành lễ nhưng trong mắt cũng có chút châm chọc.

"Sở Tiểu, đám người này là người của ngươi đúng không?" Bách Lí Dật Thanh lạnh lùng cười, nhìn thấy mọi biểu cảm trong mắt bọn họ, ai là mèo, ai là chuột còn chưa biết đâu!

Bạn đang đọc truyện *Ma Y Độc Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 179: Ca ca là người tốt

Edit: susublu

Sở Tiểu nhìn thoáng qua đám người đang nhìn hấn cầu xin, hung hăng trừng mắt rồi lập tức mở miệng: "Hồi hoàng thượng, đúng là hạ nhân trong phủ."

"Lớn mật!" Bách Lí Dật Thanh đột nhiên hét lớn một tiếng, ngay cả Sở tướng cũng đều run lấy bầy, rồi bình tĩnh lại, trong lòng suy đoán chắc Bách Lí Dật Thanh đang buồn bực chuyện gì đó.

"Sở tướng, người trong phủ ngươi động tay động chân với một tiểu hài tử, hoành hành ngang ngược, ngươi dạy bọn hấn thế nào vậy." Bách Lí Dật Thanh lạnh lùng nhìn Sở tướng.

Sở tướng có chút ác độc trừng mắt nhìn đám nam nhân kia khiến bọn họ run rẩy, biết bản thân không thoát khỏi cái chết, vẻ mặt đều tái nhợt cúi đầu.

"Hoàng thượng anh minh, những người này bình thường ở trong phủ tự tung tự tác quen rồi, là thần quân giáo không nghiêm, xin Hoàng thượng trách phạt!" Sở tướng cung kính bái lạy Bách Lí Dật Thanh, nhưng mà sự cung kính này là thật hay giả thì cũng chỉ có chính hấn mới biết.

"A, sao ta lại nghe nói bình thường đại công tử của Sở tướng ức hiếp người khác, có chuyện này không?" Bách Lí Dật Thanh cười ha ha, ôn hòa nhìn Sở tướng.

Sở tướng ngẩn ra, lập tức hí mắt, cẩn thận mở miệng: "Hoàng thượng đừng nghe miệng lưỡi tiểu nhân, không có chuyện này đâu!"

"Phải không?" Bách Lí Dật Thanh chột nhứ mày, rồi nhìn Sở tướng, Sở tướng run lên, đè nén sự sợ hãi ở đáy lòng, suy nghĩ xem từ khi nào mà Hoàng đế lại có khí thế như vậy.

"Sở tướng, bình thường Sở gia ngươi tác oai tác quái, đừng nghĩ là ta không biết gì hết, ta khuyên ngươi vẫn nên suy ngẫm lại cho kỹ, cẩn thận cuối cùng mất nhiều hơn được!" Bách Lí Dật Thanh không có tâm trạng dây dưa với hấn nữa nên nói trắng ra, mà Sở tướng cũng giật mình, khiếp sợ nhìn tên Hoàng đế hấn vẫn luôn không coi trọng.

Từ khi nào con rồi Hoàng đế yếu đuối vô năng này lại có được mũi nhọn vậy, lông cánh cứng cáp rồi thì liền mơ mộng muốn đá kích hấn sao?

Sở tướng thầm cười nhạo, nhưng lại không biểu hiện ra ngoài mà vẫn cung kính đáp lại: "Hoàng thượng, ta không biết là ai nói nhảm bên tai người, nhưng Sở Thiên ta làm việc ngay thẳng, không thẹn với lương tâm!"

"Hay cho một câu không thẹn với lương tâm, hi vọng Sở tướng sẽ chịu trách nhiệm với lời nói hôm nay của ngươi!" Bách Lí Dật Thanh không thèm để ý cười, trong mắt lại đầy vẻ nguy hiểm, hừ, xem ra tốc độ của hấn phải nhanh hơn, diên xda flllequysdoon hấn cũng không muốn dây dưa mãi với đám người đối trá này nữa.

"Được rồi, Sở tướng vẫn nên trở về quản người nhà mình cho tốt đi!" Bách Lí Dật Thanh thả đám người kia ra, dù sao sau khi trở về bọn họ cũng không sống lâu được.

Sở Tiểu khinh thường nhìn thoáng qua Hoàng đế, ta khinh, còn không phải muốn nhờ cậy vào nhà mình sao, hừ, phụ thân lại còn muốn hấn cẩn thận một chút, hấn không biết tên này có gì đáng sợ.

Bạch Vũ Mộng luôn thờ ơ lạnh nhạt trong trận chiến này, trong mắt cũng dần lộ vẻ tán thưởng, quả nhiên không hổ là đế vương, làm như vậy cũng cho bọn họ một đường lui, nếu như bọn họ kháng kháng một mực thì không thể trách ai được.

Tuy rằng dân chúng hơi thất vọng vì Hoàng thượng buông tha cho bọn họ, nhưng chuyện của triều đình không liên quan đến bọn họ, bọn họ chỉ biết Hoàng đế cao cao tại thượng cũng chỉ là một người bình thường như bọn họ, một người sẵn sàng cứu một đứa bé bản thủ.

Lúc này đại phu đi ra ngoài, tay ôm một đứa trẻ, đó là tiểu cô nương vừa rồi, sau khi tắm rửa sạch sẽ thì thấy rõ khuôn mặt thanh tú, là một đứa bé đáng yêu, lúc này nàng đã tỉnh lại.

Lúc nàng tỉnh lại chợt nghe nói là có người đã cứu mình, lúc này nàng kích động nhìn nam tử và nữ tử mặc bạch y bay bổng như thần tiên bên cạnh hẳn.

"Là các người giúp ta sao?" Giọng nói giòn tan, trong mắt đầy nao núng, nhưng nhiều hơn là cảm kích. Đào mắt nhìn Bạch Vũ Mộng, cười mở miệng: "Thần tiên tỷ tỷ, tỷ đã cứu ta sao?"

Bạch Vũ Mộng cười nhẹ, nàng phát hiện từ sau khi mang thai nàng cười rất nhiều: "Là đại ca ca bên cạnh ta cứu người, người nên cảm tạ hắn đi!"

Nữ hài nhìn về phía Bách Lí Dật Thanh, cũng linh hoạt nói một tiếng cảm tạ, rồi liền nghe thấy giọng Bạch Vũ Mộng vang lên: "Có thể nói cho tỷ tỷ biết vì sao bọn họ đánh người không?"

Nữ hài hoảng loạn nhìn nữ tử xinh đẹp không giống người phạm trước mắt, có chút kinh sợ, trong mắt đầy nước mắt.

Bạch Vũ Mộng cười thấu hiểu, vỗ nhẹ đầu nàng: "Nói cho tỷ tỷ nghe được không, vừa rồi ca ca này đã giúp người đuổi người xấu đi đó!"

Ánh mắt nàng chậm rãi bình tĩnh trở lại, nhưng vẫn còn có chút e ngại, run rẩy nắm tay Bạch Vũ Mộng: "Tỷ tỷ, ta không phải cố ý, ta thật sự không cố ý..."

"Đến đây, nói từ từ, không quan trọng, chúng ta đều sẽ không trách người!" Bạch Vũ Mộng chậm rãi khuyên, diện mạo của Bách Lí Dật Thanh không nói một lời nhìn hai người.

"Ta, mẫu thân ta bị bệnh, ca ca bị người ta nói là kẻ trộm nên đã bị bắt, ta không còn cách nào, ta chỉ đành phải lấy tiền của người đó, nhưng ta sẽ trả lại, chỉ cần ta có tiền sẽ trả lại, nhưng bọn họ thật hung dữ..." Nói xong tiểu cô nương lại khóc lên.

Bạch Vũ Mộng nhẹ nhàng thở dài, vuốt đầu tiểu cô nương: "Không sao, đừng khóc, chúng ta sẽ chăm sóc tốt mẫu thân của người, người nên dưỡng thương trước đi!"

Nữ hài kinh ngạc nhìn Bạch Vũ Mộng, mắt sáng trưng đầy vui sướng khiến Bách Lí Dật Thanh nhìn thấy thì lóa cả mắt, không hiểu sao trong mắt Bách Lí Dật Thanh xuất hiện một chút gì đó nhưng lại biến mất quá nhanh khiến cho người ta không nắm giữ được.

"Cám ơn tỷ tỷ, tỷ tỷ nhất định do thần tiên phái tới giúp ta." Nữ hài vui vẻ nở nụ cười, đụng đến miệng vết thương bị đau nhưng lại như không có cảm giác vẫn cười ngây ngô, còn nhìn thoáng qua Bách Lí Dật Thanh: "Cám ơn ca ca, ca ca là người tốt."

Bách Lí Dật Thanh ngăn ra, người tốt sao? Đã bao lâu rồi không ai nói hắn là người tốt, hắn vẫn cho rằng bản thân không phải người tốt, không ngờ hôm nay lại nghe thấy từ này một lần nữa.

Thật ra người tốt và người xấu cũng chỉ là một quan niệm, trong mắt nàng, chỉ cần đối xử tốt với nàng, giúp đỡ nàng thì sẽ là người tốt.

Dân chúng chung quanh bỗng nhiên quỳ xuống: "Hoàng thượng yêu dân như con, là phúc của chúng ta, trong nhà thảo dân không có gì tốt, mấy thứ này Hoàng thượng cũng không thiếu, nhưng tấm lòng của thảo dân xin Hoàng thượng nhận lấy!" Một dân chúng bùng nổ trống gào quỳ xuống đất hô.

Người bên cạnh cũng đều quỳ xuống, rồi đưa ra đủ mọi thứ, có lẽ mấy thứ này Bách Lí Dật Thanh thật sự xem thường nhưng nó là tấm lòng của dân chúng, là sự thừa nhận của bọn họ đối với vị Hoàng đế này.

Mắt Bách Lí Dật Thanh dần dần sáng tỏ, nhìn Bạch Vũ Mộng rồi nhếch khóe môi: "Rốt cục ta đã biết vì sao lúc trước nói ta nhất định không bỏ rơi bọn họ được!"

Bạn đang đọc truyện *Ma Y Độc Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 180: Nam tử thần bí

Edit: susublu

Đúng vậy, dân chúng như vậy, sao hắn có thể nhẫn tâm, có lẽ cũng có lúc bọn họ ngu muội không hiểu chuyện, nhưng bọn họ chỉ là dân chúng bình thường, bọn họ biết ai đối xử tốt với bọn họ, bọn họ hiểu được cách dùng trái tim để hỏi báo người khác.

Bách Lí Dật Thanh cười nhận lễ vật của dân chúng, dân chúng đều kinh sợ nhìn hắn, dù sao mấy thứ này bọn họ chưa từng hy vọng Bách Lí Dật Thanh sẽ nhận, có lẽ còn có nguy cơ bị chặt đầu bởi vì họ làm mất mặt mũi cái đế vương, nhưng hắn không làm vậy mà ngược lại còn ôn hòa nhận mấy thứ này, cảnh tượng này khiến dân chúng tin tưởng vị đế vương này nhất định có thể cho bọn họ cuộc sống ấm no.

Dân chúng chung quanh tản đi, Bách Lí Dật Thanh cũng nhìn về phía xa xa, thật lâu sau không thu tầm mắt lại, bỗng nhiên mở miệng nói: "Có lẽ người nói rất đúng, đây là trách nhiệm của ta, lúc trước ngay lúc ta ra quyết định đó thì đã không thoát khỏi gánh nặng này, một khi đã như vậy thì ta sẽ cũng chỉ có thể đối mặt." Nói xong mắt chợt lóe lên sự chua xót, nhưng lại nhanh chóng che giấu sự âm u trong mắt.

Bạch Vũ Mộng tùy ý cười: "Người hiểu thì tốt rồi, có một số việc đã xảy ra thì không thể trở về lại nguyên dạng được nữa, điều duy nhất người có thể làm là cố hết sức để kết cục trở nên tốt đẹp nhất."

Bạch Vũ Mộng nói xong liền rời đi, hôm nay ra ngoài lâu quá nên thân thể của nàng chịu không nổi nữa, hiện tại nàng là hai người, không thể không cẩn thận được.

Bách Lí Dật Thanh đứng tại chỗ một hồi, lại nhìn thoáng qua nữ hài tử kia rồi đi, diẽnxdaffinllequysdoon có lẽ qua lúc này hắn sẽ thật sự nhìn thấy rõ được chút gì đó, có vài thứ nên buông tay...

Trở lại tẩm cung, Bạch Vũ Mộng hàn huyên một hồi với Mộ Túy Tinh rồi lại mỗi một đi nghỉ ngơi, thả lỏng đầu óc, không suy nghĩ nhiều nữa.

Đột nhiên trong đầu lại có chút hoài nghi, Bạch Vũ Mộng híp mắt, rồi nằm ngủ như thường ngày, hơi thở đều đều, mùi hương kia lại bay ra, khiến người ngửi cảm thấy rất thoải mái.

Một lúc lâu sau, khi đêm đã khuya, chung quanh đều im ắng thì có một bóng đen nhảy đến trước cửa sổ của Bạch Vũ Mộng, hắn cứ đứng lẳng lẳng như vậy mà không làm gì cả.

Bóng đen đó nhìn không được nữa, xoay người đi vào, đứng ở trước giường nhìn dung nhan ngủ an tĩnh của Bạch Vũ Mộng, khóe miệng chậm rãi nở nụ cười âm ập.

"Hơn nửa đêm các hạ đột nhập vào phòng nữ tử đã kết hôn là muốn làm gì?" Giọng nói nhạt nhẽo của Bạch Vũ Mộng vang lên, còn có chút lười nhác, bởi vì nàng có thể cảm nhận được người trước mặt không có ác ý.

Cơ thể hắn hơi cương cứng lại một chút, nhưng không nói gì mà xoay người muốn nhảy ra khỏi cửa sổ, Bạch Vũ Mộng nhanh tay lẹ mắt ngăn cản hắn.

Hai người đánh qua đánh lại trong một gian phòng nhỏ hẹp, cả hai đều không muốn khiến đối phương bị thương, Bạch Vũ Mộng chỉ muốn tháo khăn che mặt của hắn xuống, nhìn thân hình thì có lẽ là nam tử, nhưng vì hắn xuất hiện trong đêm khuya nên thật sự quá kỳ lạ.

Hắc y nhân cố ý che giấu thực lực thật của bản thân, cho nên Bạch Vũ Mộng đánh rất không thoải mái, hình như hắn đang trốn tránh gì đó, ngay cả Bạch Vũ Mộng cũng cảm nhận được hắn đang vội vàng muốn chạy.

"Đã đến đây mà còn muốn chạy, không dễ như vậy đâu!" Bạch Vũ Mộng nhíu mày, lạnh lùng nhìn nam nhân trước mắt, một cảm giác quen thuộc chợt lóe lên nhưng lại biến mất nhanh chóng không thể nắm bắt được.

Nam tử vẫn không nói gì, chỉ cố gắng muốn rời khỏi đây nên luôn giằng co với Bạch Vũ Mộng, không ai nhường ai.

"Ta cũng không muốn làm khó dễ người, như vậy đi, người gỡ khăn che mặt xuống, ta liền cho người đi." Bạch Vũ Mộng cấp tốc vươn tay, nam tử trước mắt lại lật người qua, né tránh tay Bạch Vũ Mộng.

Bạch Vũ Mộng hơi sững sờ, hình như người này không muốn nàng nhìn thấy khuôn mặt của hắn, tuy rằng như vậy rất bình thường nhưng mà sao nàng lại có cảm giác hơi kỳ lạ.

Bạch Vũ Mộng lâm vào suy nghĩ, đứng không vững nên bước chân hơi lảo đảo rồi ngã về phía sau, Bạch Vũ Mộng xoay người thật nhanh, muốn ổn định cơ thể.

Đồng tử nam tử trước mặt mạnh mẽ co rút, đỡ lấy cơ thể Bạch Vũ Mộng như phản xạ tự nhiên, Bạch Vũ Mộng cũng ngẩng ra, lập tức vươn tay kéo khăn che mặt của hắn xuống.

Nam tử nhanh chóng xoay mặt đi chỗ khác rồi nhanh chân chạy ra ngoài cửa sổ, Bạch Vũ Mộng chỉ thấy một góc mặt, nhưng cũng kích động đến mức hai tay hơi run rẩy.

Trong mắt Bạch Vũ Mộng lập tức hiện vẻ hoài nghi, nhìn cái khăn đen trong tay rồi lâm vào trầm tư, đêm đó không có hương thơm quen thuộc nên Bạch Vũ Mộng trần trọc khó ngủ, bất tri bất giác trời đã sáng tỏ.

Ngày hôm sau mọi người thấy mặt Bạch Vũ Mộng hơi thâm đen thì đều khiếp sợ xem, khó tin khi biết hôm qua Bạch Vũ Mộng mất ngủ, theo như nàng nói mấy ngày nay nàng ngủ rất ngon.

Bạch Vũ Mộng tùy tiện nói đại một lý do, trước khi mọi chuyện còn chưa rõ ràng thì nàng sẽ không tùy tiện phỏng đoán, nàng có cân nhắc của mình, nhưng cũng có rất nhiều do dự.

Tối hôm nay Bạch Vũ Mộng lại tròn mắt nhìn chằm chằm đỉnh giường, mùi hương thơm ngát kia không có đến nữa, Bạch Vũ Mộng nhìn một lúc nhưng lại vẫn không có động tĩnh gì.

Bạch Vũ Mộng thất vọng thở dài, là nàng ép người quá đáng sao? Hay là bởi vì đêm qua nàng giằng co không buông cho nên hắn không đến đây nữa?

Nhưng hoài nghi cứ luôn quanh quẩn trong lòng nàng không chịu tiêu tán, lại không có gì để chứng thực, cảm giác như vậy thật sự làm cho người ta ngột ngạt.

Bạch Vũ Mộng luôn tròn tròn mắt, bất tri bất giác trời lại sáng tỏ, xoa xoa ánh mắt mệt mỏi, dien*dafr;lle&quysdo0n Bạch Vũ Mộng vuốt bụng, đây là chuyện nàng làm mỗi buổi sáng, nhưng mà bây giờ thì lòng lại đầy bất đắc dĩ.

Con à, con nói xem mẫu thân nên làm gì bây giờ, rõ ràng rất muốn biết đáp án nhưng lại không biết phải làm gì, thật xin lỗi, mẫu thân không nghỉ ngơi tốt khiến cho con phải chịu khổ theo rồi.

Sau vài ngày, Bạch Vũ Mộng liền ép buộc mình ngủ một lát vào ban ngày, buổi tối liền nhìn đỉnh giường, chờ mong hương thơm ngát kia xuất hiện, nhưng mà liên tục mấy ngày, Bạch Vũ Mộng đều mất ngủ.

Tối hôm nay, Bạch Vũ Mộng nằm trên giường, trong đầu luôn có chút chờ mong, nhưng rồi nàng lại xua tan đi, thì ra thật sự không phải sao, có lẽ, hấn đã rời đi thì sẽ không bao giờ muốn trở lại nữa, nhưng mà, vì sao...

Mắt Bạch Vũ Mộng đã xanh đen lại, mấy ngày nay nghỉ ngơi ít, người gầy hẩn đi, tất cả mọi người đều lo lắng không thôi, nhưng cũng không có cách nào, nếu không phải ban ngày bắt buộc mình ngủ thì sợ là cơ thể đã sớm không chống đỡ được rồi.

Bạch Vũ Mộng đang suy nghĩ thì mùi thơm quen thuộc kia lại bay vào, Bạch Vũ Mộng kinh ngạc mở to hai mắt, muốn nhìn thấy bóng dáng ngoài cửa sổ nhưng ngoài đó lại không có gì cả...

Bạch Vũ Mộng cau mày thật chặt, trong mắt có chút thất lạc và tức giận, rồi cứ như vậy chìm vào giấc ngủ, qua một hồi lâu sau, ngoài cửa sổ mới lại xuất hiện một người, nhưng hấn chỉ luôn đứng đó mà không làm gì cả, thậm chí cũng không hề cử động.

Bạn đang đọc truyện *Ma Y Độc Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 181: Pha trà

Edit: susublu

Xuyên qua cửa sổ có thể nhìn đến bóng hình nhỏ bé trên giường, gầy, thật sự là thật gầy, nàng sao cũng không biết hảo hảo chiếu cố bản thân?

Trời dần dần sáng, nam nhân đứng ở cửa suốt một đêm cử động cơ thể cứng ngắc, nhìn thoáng qua nàng rồi xoay người rời đi.

Bạch Vũ Mộng tỉnh lại thì đã gần giữa trưa, đám người Mộ Túy Tinh thấy nàng đang ngủ nên cũng biết điều không tới quấy rầy, Bạch Vũ Mộng ngơ ngác vì mình có thể ngủ lâu như vậy.

Xoa xoa trán, Bạch Vũ Mộng mở to hai mắt, nàng nhớ là hôm qua mùi thơm đó lại bay vào cho nên nàng mới có thể ngủ ngon như vậy.

Nhưng mà rõ ràng hôm qua lúc nàng còn thức nhìn ra ngoài thì không hề có bóng người nào, chẳng lẽ hấn không hề đến?

Nghĩ vậy bỗng dưng có chút thất lạc, không biết cảm giác thất lạc này đến từ đâu, dienxdaffillequysdoon nhưng cứ vô duyên vô cớ xuất hiện khiến nàng trở tay không kịp.

Bạch Vũ Mộng vô lực nhắm chặt mắt, vì sao lần nào nàng cũng đều dễ dàng ngủ như vậy, rõ ràng nàng biết mùi hương này tuyệt đối không có vấn đề, nhưng mà vì sao cho tới bây giờ nàng vẫn không thể chống cự, cảm giác như vậy khiến nàng rất bất lực, rõ ràng muốn biết nhưng lại làm không được.

Cảm giác bất lực như vậy khiến Bạch Vũ Mộng rất khó chịu, càng muốn biết lại càng thất vọng, bây giờ nàng đã rất phiền chán, đây là tình huống rất ít khi xảy ra.

Cuối cùng Bạch Vũ Mộng thở dài lắc đầu, ngủ một giấc thì tinh thần đã tốt hơn nhiều, nàng đứng dậy rửa mặt chải đầu rồi đi ra bên ngoài.

Mọi người đang ngồi trong đình nói chuyện phiếm, thấy nàng đi ra, tinh thần cũng tốt hơn nhiều thì nhin không được nhẹ nhàng thở ra, miệng lại chế nhạo: "Vũ nhi, mặt trời đã chiếu đến mông, Nghiên Nhi cũng đã dậy rồi mà sao giờ này người mới dậy hả!" Giọng điệu đáng đánh đòn của Duẩn Minh Hi vang lên, gần đây tình cảm của hấn và Mộ Túy Tinh rất tốt nên tâm trạng cũng tốt hẩn lên.

Bạch Vũ Mộng hơi ngượng ngùng, nhưng lại nhanh chóng mở to hai mắt nhìn Duẩn Minh Hi: "Ta vui, chắc chắn chắc, biểu ca, xem ra người vẫn chưa ốm được mỹ nhân về, phải nỗ lực lên!"

Duẩn Minh Hi nghe ra giọng điệu chế nhạo và uy hiếp của Bạch Vũ Mộng, lập tức ngửa mặt lên trời quát to một tiếng, sau đó ân cần đi lên phía trước: "Vũ nhi, đừng tranh cãi với biểu ca không hiểu biết của người, ta thấy là do miệng rộng!"

Bạch Vũ Mộng mỉm cười nhìn hấn, không nói gì, về mặt Duẩn Minh Hi đau khổ, sao hấn lại ngốc như vậy, còn chưa hỏi Vũ nhi nhân kim cương là gì mà đã đắc tội với nàng.

Xem ra hấn muốn có được Diễm Diễm sẽ phải vượt qua trở ngại rất lớn, ai da, đã ngã một lần mà sao hấn còn không khôn ra vậy, thật đúng là...

"Vũ nhi, thế nào, hôm qua ngủ ngon không?" Mộ Túy Tinh trừng mắt nhìn Duẩn Minh Hi, cười hỏi Bạch Vũ Mộng, mấy ngày gần đây bọn họ đều lo lắng gần chết.

"Ừ, ta không sao, để cho các ngươi lo lắng rồi!" Bạch Vũ Mộng chậm rãi cười, âm áp nhìn bằng hữu và người nhà của mình.

"Không có việc gì thì tốt rồi, tẩu tử, tẩu xem hôm nay tẩu có tinh thần như vậy, có muốn ra ngoài chơi với chúng ta không!" Lam Giác Phong chờ mong nhìn Bạch Vũ Mộng.

"Lần trước còn chưa chơi đã sao?" Bạch Vũ Mộng nhún mày, cười nhìn về phía mọi người đang vui vẻ tán gẫu, nàng cũng quen với hành động tự tại của họ nên cũng không muốn bị trói buộc ở trong hoàng cung này nữa.

"Ai nha, lần trước cũng chỉ tùy tiện đi dạo một chút, nghe nói hôm nay là lễ hội đèn lồng hàng năm của Minh quốc, nếu chúng ta không đi chơi thì chẳng phải rất đáng tiếc sao." Mộ Túy Tinh bĩu môi, đáng yêu mở miệng.

Bạch Vũ Mộng nhẹ nhàng cười: "Nếu muốn đi thì đi, ở mãi trong hoàng cung Minh quốc cũng thật sự hơi nhàm chán!" Nói xong liền nhìn qua bóng người ở một góc khuất.

Bách Lí Dật Thanh vững vàng bước ra: "Tối nay các ngươi muốn ra ngoài sao, một khi đã như vậy thì ta cũng không mời các ngươi nữa, yến hội tối hôm nay các ngươi không cần tham gia."

Bạch Vũ Mộng cười cười, hiện tại Bách Lí Dật Thanh càng có khí chất của đế vương, bây giờ ánh mắt hấn nhìn Mộ Túy Tinh cũng bình tĩnh hơn rất nhiều, thậm chí còn có thể nhân nhạ gật đầu chào hỏi.

Có lẽ muốn quên một người rất khó, nhưng thời gian là thứ vô tình nhất trên đời này, rồi sẽ có một ngày thiên hạ mà hấn không muốn quên nhất sẽ trở nên mơ hồ trong trí nhớ của hấn.

"Đúng vậy, vốn cũng muốn mời ngươi, nhưng đã như vậy thì Hoàng đế như ngươi hãy ứng phó yến hội đó cho tốt đi!" Bạch Vũ Mộng tùy ý nói, giống như bằng hữu lâu ngày không gặp đang tán gẫu vậy.

Bách Lí Dật Thanh ngăn ra, lập tức cười chua xót: "Ta rất hi vọng có thể ra ngoài cùng các ngươi!" Hấn cũng luôn hướng tới sự tự do, nhưng mà bây giờ hấn không có tư cách có được tự do.

Cuộc đời đều rất công bằng, có được thứ này thì nhất định sẽ mất đi thứ khác. Cuộc đời cũng rất tàn khốc, trải qua bao nhiêu thăng trầm mà chỉ đổi lại những ánh mắt lạnh lùng.

"Được rồi, đừng nói mấy chuyện này nữa, hôm nay tâm trạng của ta tốt, ta đi pha một ấm trà cho các ngươi." Bạch Vũ Mộng đột nhiên nói, dưới ánh mắt kinh ngạc của mọi người, dặn hạ nhân chuẩn bị trà cụ.

Cách pha trà của Bạch Vũ Mộng cũng rất tinh thông, trước kia lúc nàng không vui luôn thích pha trà rồi lẳng lặng ngồi thưởng thức, sau đó cảm thấy cả người đều thả lỏng.

Hiện tại đến cổ đại, rõ ràng là nơi thích hợp để pha trà, nhưng lâu rồi không động đến nên không biết thấy ngượng tay không.

Mọi người thấy Bạch Vũ Mộng pha rất quen tay, một chén trà thơm nồng nhanh chóng đặt ở trước mặt bọn họ, khẩn cấp cầm lên thưởng thức, trà vào miệng hơi chất, diễm* Dafille&quy;đôn nhưng lại có vị ngọt đọng lại, thật sự là trà ngon.

"Trà ngon, không ngờ ngươi lại có thể pha được trà ngon như vậy, coi như hôm nay ta có lộc ăn." Bách Lí Dật Thanh không hề bần xỉn khích lệ.

Bạch Vũ Mộng nhẹ nhàng cười, từ chối cho ý kiến, hơi nhấp một ngụm trà, vẫn là hương vị đó nhưng hoàn cảnh lại khác nhau, tâm trạng cũng khác nhau.

Lúc trước chỉ có một mình, một mình ngồi nhắm nháp vị đắng của trà, bây giờ có một đám người cười đùa đàm luận vị ngọt thanh của trà.

Bạch Vũ Mộng nhẹ nhàng lắc đầu, hiện tại quả thật đã khác lúc trước, tất cả đều khác nhau, giống như nàng bây giờ vẫn là nàng nhưng tâm trạng lại khác nhau.

Nàng đã từng hoài nghi không chỉ một lần, rốt cục nàng xuyên không là đúng hay sai, có lẽ là từ rất lâu trước kia đã không hiểu rõ rồi, xuyên không là vì ông trời cho nàng một cơ hội khác, sống lại thành một người khác.

Nhưng mà cơ thể này lại thiếu mất một phần, mà phần thiếu hụt lại là phần quan trọng nhất, khiến cho nàng lung lay sắp sụp đổ, không biết nên dựa vào cái gì, giống như là người mù bỗng nhiên mất gậy dò đường, trở nên lúng túng.

Bạch Vũ Mộng nhẹ nhàng thở dài, cho dù bản thân rất muốn bình tĩnh trở lại, bình tĩnh đối mặt với mọi thứ nhưng nàng chẳng qua chỉ là một tiểu nữ nhân, nàng có thể mạnh mẽ nhưng vẫn hi vọng có thể dựa vào ngực của một nam tử, ngẫu nhiên làm nũng, ngang ngược một chút, như thế sẽ rất tốt.

Bạn đang đọc truyện *Ma Y Độc Phi* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 182: Ai nuôi người

Edit: susublue

Chợ tối cực kỳ náo nhiệt, trên đường treo đầy hoa đăng lớn nhỏ, sắc màu rực rỡ, làm toàn bộ bầu trời đêm sáng như ban ngày.

Người đi tới đi lui đầy đường, đoàn người Bạch Vũ Mộng cũng gian nan chen ở bên trong, mặc dù vậy vẫn hưng phấn nhìn đông nhìn tây, Bạch Vũ Mộng nhếch khóe miệng, có chút chờ mong nhìn về phía chân trời.

"Ai nha, sớm biết vậy thì không đi rồi!" Đường Úc Ảnh khẽ thở dài, có chút lo lắng nhìn Bạch Vũ Mộng.

Bạch Vũ Mộng hiểu ý của nàng, thờ ơ cười: "Không sao, thân thể của ta ta hiểu rõ nhất, ta sẽ bảo vệ tốt bản thân, các người cứ vui chơi thỏa thích đi."

Tuy rằng mọi người vẫn có chút lo lắng nhưng cũng thoáng an hạ tâm, đi ở bên cạnh nàng giúp nàng cản người chung quanh.

Phía trước cách đó không xa có một đám đông tụ tập, Dẫn Tuyết Nghiên hưng phấn kéo mọi người chen vào, Bạch Vũ Mộng cười bắt đầu đi, nhưng cũng kệ nàng, cùng mọi người đi vào.

Nơi này là một cái lô đài đang tiến hành tỷ thí, nội dung tỷ thí là đoán đồ đèn, nếu đoán trúng câu đồ trên đèn thì có thể cầm ngọn đèn đó đi, người có thể khiêu chiến đến cuối cùng thì sẽ nhận được một lễ vật thần bí.

Mọi người cảm thấy hứng thú với lễ vật thần bí này, không ngừng thảo luận xem đó là cái gì, Bạch Vũ Mộng cũng nghe hiểu được một ít từ cuộc thảo luận của bọn họ.

Dù sao cũng vì muốn kích thích lòng hiếu kỳ của mọi người để thu hút nhiều người đến tham dự thôi, cách thức này ở hiện đại chỗ nào cũng có, nhưng ở cổ đại mà có thể nghĩ ra cách này này thì cũng là người thông minh.

Mọi người đã đi lên dự thi, một vòng là mười người, đoán đúng thì liền có đèn ngay, dĩ nhiên đoán sai cũng không cần vội, đôi người tiếp theo tiếp tục đoán, đến khi đoán trúng mới thôi.

"Hội hoa đăng này thật khá, ca ca, huynh nói xem có phải huynh nên thỏa mãn một yêu cầu nho nhỏ của muội muội không không?" Dẫn Tuyết Nghiên khát vọng nhìn Dẫn Minh Hi.

Dẫn Minh Hi vô tội sờ mũi, thuận miệng nói: "Muội phải biết rằng ca ca muội rất ngốc, trình độ cao cấp như vậy ta không đạt tới được, nếu muốn thì tự tham gia bằng thực lực của mình đi!"

"Nếu ta có thể đoán được thì còn nhờ huynh làm gì, quà nhỏ thì rất đơn giản nhưng ta muốn cái lớn kia!" Dẫn Tuyết Nghiên quyết miệng, tha thiết chờ mong nhìn đèn hoa đăng lớn nhất và xinh đẹp nhất.

Trên mỗi một ngọn đèn hoa đăng đều được vẽ những hình khác nhau, chậm rãi chuyển động, dưới ánh nến những hình ảnh đó sống động giống như sinh vật sống vậy.

Bạch Vũ Mộng nhìn thoáng qua, thở dài một tiếng, không trách được Dẫn Tuyết Nghiên lại thích như vậy, thật sự là không giống với những cái chung quanh, nhưng câu đồ bên trên...

"Nghiên Nhi, thật sự thích ngọn đèn hoa đăng kia sao?" Bạch Vũ Mộng nhíu mày, trong mắt đầy ý cười, hỏi một câu.

"Ừ, ừ!" Dẫn Tuyết Nghiên vội vàng gật đầu, chờ mong nhìn Bạch Vũ Mộng, nàng chỉ biết tỷ tỷ tốt nhất, ca ca thôi kia, nàng không thèm để ý đến hấn, vẫn là tỷ tỷ yêu thương nàng nhất.

"Vũ nhi, người đừng chiều nàng, cẩn thận làm cho nàng hư, nếu muốn thì tự dựa vào thực lực của mình để đoạt lấy đi, luôn dựa vào người khác, muội còn muốn để cho người ta nuôi muội cả đời sao?" Dẫn Minh Hi lập tức ngăn lại.

Bạch Vũ Mộng trợn trừng mắt, không nói gì nhìn Dẫn Tuyết Nghiên: "Đây không phải là ta không chịu giúp, là ca ca của muội, biểu ca của ta không đồng ý."

Dẫn Tuyết Nghiên mím môi nhìn Dẫn Minh Hi, trong mắt có chút nước mắt nhưng lại quật cường không cho rơi xuống: "Huynh là ca ca tệ hại nhất trên

đời này, ai muốn huynh nuôi, dù ta có đói chết ở bên ngoài cũng không cần huynh nuôi ta!"

Nói xong Duẩn Tuyết Nghiên muốn bỏ chạy, Bạch Vũ Mộng nhanh tay lẹ mắt giữ nàng lại, thở dài, oán trách trừng mắt nhìn Duẩn Minh Hi rồi mới mở miệng: "Nghiên Nhi, muội không cần dỗi, ca ca muội cũng vì muốn tốt cho muội, hôm nay mọi người ra ngoài chơi, đừng không vui như vậy, tỷ tỷ sẽ giúp muội lấy cái hoa đăng đó được không?"

Duẩn Tuyết Nghiên vẫn im lặng như trước, ánh mắt nhìn chăm chăm mặt đất, giống như bên dưới có bảo bối vậy, không chịu ngẩng đầu lên nhìn mọi người một cái, cũng khiến mọi người không nhìn rõ sắc mặt của nàng.

Bạch Vũ Mộng có chút lo lắng, nhưng lại không có cách nào khác, chỉ có thể nói với Duẩn Minh Hi: "Người muốn dạy nàng thì cũng không thể nóng vội, sao lại không cẩn thận như vậy!"

Sắc mặt Duẩn Minh Hi không rõ, cũng không biết đang suy nghĩ cái gì, mắt phức tạp nhìn thoáng qua Duẩn Tuyết Nghiên nhưng rồi cũng không nói gì cả.

Hai người cứ giằng co như vậy, không ai chịu thỏa hiệp, Mộ Túy Tinh thật sự không nhìn được nữa, đẩy Duẩn Minh Hi một cái, liếc mắt nhìn hắn.

Duẩn Minh Hi bắt đầu đi nhú mào, tiến lên một bước sờ đầu Duẩn Tuyết Nghiên: "Nghiên Nhi, ca ca cũng vì muốn tốt cho muội, vừa rồi ca ca nói quá nặng lời, cho ta xin lỗi, được rồi đừng nóng giận nữa."

Duẩn Tuyết Nghiên vẫn mím môi như trước, không chịu nói gì, thật ra nàng đang nghĩ một việc, nhưng mà rốt cục nàng có nên tức giận hay không, rõ ràng trong lòng biết ca ca nói không sai.

Nhưng mà ca ca quát nàng như vậy nên nàng mới tức giận, không thể không sưng mặt lên, cảm thấy không thoải mái, không biết nên làm thế nào mới tốt.

Duẩn Minh Hi bắt đầu đi nhìn Mộ Túy Tinh một cái, nhún vai nhảy lên đài, chỉ thẳng vào cái hoa đăng xinh đẹp nhất.

Dưới đài mọi người hô lên, đã từng có người thử qua rồi nhưng đề mục trên đó thật sự quá khó khăn, vốn không thể giải được, sao hắn lại chưa từ bỏ ý định muốn lên thách đấu chứ.

Duẩn Minh Hi không để ý đến tiếng ồn ào bên dưới, cẩn thận nhìn câu đố trên đèn hoa đăng, hơi nhíu mày, suy tư một hồi rồi cũng nói đáp án mình suy nghĩ ra.

Đáp án vừa được công bố, mọi người liên kinh ngạc, nhiều người lên đài đều không giải được câu đố này, nam tử diện mạo hiển ngang, dáng vẻ đường hoàng này lại có thể giải được.

Duẩn Minh Hi cầm hoa đăng kia đi thẳng xuống đài, cũng không quan tâm lễ vật thần bí kia là gì, trực tiếp đặt hoa đăng ở trước mặt Duẩn Tuyết Nghiên: "Nghiên Nhi, cái này là ca ca bồi tội với muội, được không?"

Rốt cục Duẩn Tuyết Nghiên cũng ngẩng đầu lên, lúc này mọi người mới nhìn rõ, diện mạo trên mặt của nàng đã sớm chảy đầy nước mắt, Duẩn Minh Hi hối hận nhíu mày, hắn không nên nói nặng như vậy.

Nhẹ nhàng kéo Duẩn Tuyết Nghiên vào trong lòng, Duẩn Minh Hi vỗ lưng của nàng: "Được rồi, Nghiên Nhi, đừng tức giận, hãy coi như vừa rồi ca ca không nói gì cả, hiện tại muội hãy cứ vui vẻ đi chơi nha vừa rồi đi, đừng phá hư không khí của mọi người."

Một lát sau Duẩn Tuyết Nghiên mới ngẩng đầu lên, nhìn thoáng qua đèn hoa đăng, nín khóc mỉm cười, cầm ngọn hoa đăng gạt đầu thật mạnh.

Cuối cùng Duẩn Minh Hi cũng nhẹ nhàng thở ra, hắn thật sự sợ Duẩn Tuyết Nghiên không để ý đến hắn, dù sao cũng là muội muội ruột, hắn không thương nàng thì ai thương nàng chứ?

Bạch Vũ Mộng cười nhìn cảnh tượng này rồi lắc đầu, mắt tùy ý nhìn xung quanh, đột nhiên nhìn thấy gì, hơi híp mắt lại rồi cũng dời tầm mắt đi chỗ khác.

Bạn đang đọc truyện *Ma Y Độc Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 183: Sống chết một đường

Edit: susublu

Người trên đài mỉm cười mở miệng: "Vị công tử này đã lấy được hoa đăng tốt nhất đêm nay, vậy thì món lễ vật thần bí này cũng chính là của người."

Dưới đài hơi huyền ảo, mọi người đều muốn xem thử lễ vật đó là gì nên chờ đợi lễ vật được lấy ra.

Duẩn Minh Hi khinh thường bĩu môi, hần chỉ muốn cái hoa đăng này thôi chứ không hề muốn lấy lễ vật thần bí gì cả, nhưng mà..."Nghiên Nhi, có muốn món lễ vật kia không?" Duẩn Minh Hi nhủu mày hỏi.

Duẩn Tuyết Nghiền nhủu mày suy tư một lúc rồi mới cười trả lời: "Dù sao đã lấy được hoa đăng, nhiều thêm một món cũng không sao, vừa vặn ta cũng muốn xem thử nó thần bí thế nào."

Duẩn Minh Hi bất đắc dĩ cười, xoay người lại lên đài, chỉ thấy có người chuyển một cái thùng lớn ra, bên trên được che bởi vải đỏ, khiến mọi người không thấy rõ.

Duẩn Minh Hi hơi nhủu mày, trong lòng đột nhiên có chút phiền chán, cũng không biết nó đến từ đâu, mắt nhìn chăm chăm cái thùng lớn.

"Vị công tử này, lễ vật hôm nay ở trong đó, mời người tự mình mở ra xem đi!" Người kia lại mở miệng, vẻ mặt đầy ý cười nhìn Duẩn Minh Hi.

Duẩn Minh Hi không chút do dự đi qua, hơi nheo mắt lại, nhìn cái rương sau đó thông thả vươn tay mở cái rương ra.

Còn chưa mở ra hết thì từ trong thùng có rất nhiều ám khí bay ra, bắn ra bốn phía, diênxdafillequysdoon Duẩn Minh Hi phản ứng cực nhanh nghiêng người tránh thoát, phi thân xuống đài bảo vệ bên cạnh Bạch Vũ Mộng.

Lúc cái thùng được mở ra thì ánh mắt của Bạch Vũ Mộng co rút, bởi vì nàng thấy bên trong không chỉ có ám khí mà còn có doi độc, một loài vật khi bị kích thích sẽ điên cuồng tấn công.

Nếu bị nó cắn trúng thì sẽ chết không thể nghi ngờ, không biết là ai muốn mạng của nàng đến mức ngay cả dân chúng nơi này cũng không buông tha.

Bạch Vũ Mộng tránh thoát ba ám khí đầu tiên, thấy mọi người hỗn loạn chen lấn xô đẩy, cấp tốc chạy trốn, không muốn bị ám khí bắn trúng, nhưng cũng có không ít người ngã vào trong vũng máu.

Trong đó có những người bị giẫm chết, trên đường đầy máu tươi, những người sợ hãi chạy trốn không biết đã bị những người khác đẩy ngã, giẫm chết từ khi nào.

Bạch Vũ Mộng không đành lòng nhắm hai mắt lại, dẫn dò mọi người cố gắng bảo vệ một ít người, để tất cả mọi người an toàn rút lui, sau đó nhìn chăm chăm đám doi độc trong thùng sắp tỉnh giấc.

"Mọi người không nên gấp gáp, các người như vậy ngược lại sẽ nhiều người chết hơn, bây giờ im lặng hết cho ta, sau đó theo ta rời đi." Mạc Hàn Trần vận nội lực nói, tuy mọi người đều im lặng lại nhưng vẫn nồn nóng như cũ.

Phát hiện làm như vậy cũng vô dụng nên dân chúng vẫn liều lĩnh chạy về phía trước như cũ, tất cả mọi người đều có chút phiền chán, dân chúng quá nhiều nên vốn không có cách nào trấn an.

Trên đất đã có mấy thi thể nằm đó, nhìn rất ghê người, Bạch Vũ Mộng thở dài, những người này phần lớn không phải do bị ám khí giết chết mà là bị đồng loại vô tình giẫm chết.

Đây là con người, khi đối diện với tính mạng thì luôn ích lợi, luôn coi bản thân là quan trọng nhất, nhưng mà họ cũng chỉ mong muốn sống sót thôi, ai có thể trách bọn họ đây?

Bạch Vũ Mộng híp mắt lại, thấy người lúc này tươi cười trên đài hiện tại đã lộ rõ vẻ mặt dữ tợn nhìn bọn họ, khóe miệng nở nụ cười hung ác nham hiểm.

"Ha ha ha, để ta xem hôm nay các người trốn đi đâu!" Nói xong thả hết đám doi độc đang rục rịch trong rương ra, một đoàn doi độc đen chi chít như ma trận vọt tới.

Mọi người vội vàng lấy vũ khí tùy thân ra đấu với đám doi độc này, đồng thời còn thỉnh thoảng chú ý tới an nguy của Bạch Vũ Mộng, hình như người họ cũng hơi kinh ngạc khi thấy võ công của họ đều tốt như vậy, nhất thời mất thoáng trở nên trầm tư.

Bạch Vũ Mộng hung hăng nhảu mày lại, nhìn dân chúng càng lúc càng hỗn loạn, bọn họ đã bị dân chúng phân tán, hiện tại đứng ở bên cạnh Bạch Vũ Mộng chỉ có Mạc Hàn Trần.

Mạc Hàn Trần luôn che chở Bạch Vũ Mộng, mấy người khác cũng muốn đi qua nhưng lại bị dân chúng ngăn cản nên không thể đi lại được, bọn họ không thể chém giết dân chúng, nên nhất thời cũng không có cách nào.

Bạch Vũ Mộng nhìn tình huống hỗn loạn, nhảu mày càng chặt hơn: "Hàn, người không cần bảo vệ ta, ta có thể tự bảo vệ bản thân, tự người bảo vệ mình cho tốt đi."

Nói xong Bạch Vũ Mộng hít sâu một hơi, dùng chân khí bảo vệ đũa nhỏ, sau đó liền sử dụng võ công để ngăn cản đám doi độc này, đồng thời còn phải đề phòng không làm dân chúng bị thương.

Đã có rất nhiều người chết do bị doi độc cắn, dân chúng càng thêm hoảng loạn, khiến đoàn người Bạch Vũ Mộng càng lo âu hơn, bọn họ như vậy thì nàng không thể sử dụng toàn bộ sức lực.

Bạch Vũ Mộng thấy doi độc càng lúc càng nhiều thì cắn chặt miệng, vừa định ngăn cản đám doi độc phía trước thì ở phía sau cách đó không xa có một

mũi tên bay tới.

Trên mũi tên có một tia sáng yếu ớt, đồng tử Bạch Vũ Mộng co rút lại, vừa nhìn thấy là biết ngay mũi tên có độc, nhưng đám dơi độc ở phía trước cũng rất nguy hiểm, mà bên người nàng còn có một đứa nhỏ đang khóc lóc kéo quần áo của nàng.

Bạch Vũ Mộng nhìn đứa bé, nàng không thể bỏ rơi đứa bé này, một sinh mạng nhỏ như vậy, vừa đến thế giới này không bao lâu đã phải rời khỏi, nàng thật sự không đành lòng.

Nhưng mà phía trước có sói phía sau có hổ, nàng cũng lực bất tòng tâm, vươn tay ôm lấy đứa bé, quăng đến bên cạnh Duẩn Minh Hi đang cố gắng giết dơi độc cách đó không xa.

Duẩn Minh Hi tiếp được đứa nhỏ này, đứa nhỏ trong lòng đã khóc không ra hơi, diệnx;đàn*lle&quysss[doOn sợ hãi nhìn tất cả những thứ này, Bạch Vũ Mộng nhẹ nhàng thở ra, nhưng trong nháy mắt, mũi tên và dơi độc đã bay đến trước mắt.

Không thể chống cự lại, Bạch Vũ Mộng không cam lòng nên điều động nội lực khắp cả người để bảo vệ đứa bé trong bụng, đồng thời cũng che chắn một số huyết vị trên người mình, chỉ hy vọng có thể giảm tổn thương đến mức thấp nhất.

Bỗng nhiên Bạch Vũ Mộng có chút hối hận, nếu vừa rồi không cứu đứa bé kia thì có phải con nàng và nàng sẽ không sao không, có phải nàng cũng nên ích kỷ một lần không?

Nhưng hiện tại đã không còn hối hận kịp nữa rồi, người khác nhìn thấy cảnh tượng mạo hiểm này cũng đều hoảng sợ kêu lên, điên cuồng muốn chạy qua nhưng không còn kịp rồi.

Bạch Vũ Mộng hơi nhắm mắt lại, cùng đợi cảm giác đau đớn truyền đến nhưng lại không cảm thấy gì cả, bên tai có tiếng gió vun vút, trong gió có pha lẫn mùi hương thơm ngát, làm cho người ta thả lỏng tâm trạng một cách khó hiểu.

Bạch Vũ Mộng mở mắt ra thì thấy đúng là nam tử đêm đó, hắc y vẫn mặc y phục màu đen như trước, nhưng lần này lại không đeo khăn mà là một cái mặt nạ nên nàng không nhìn rõ khuôn mặt của hắn.

Bạch Vũ Mộng hơi ngẩn ra rồi lập tức tỉnh táo lại, thì ra vừa rồi nàng không có nhìn lầm, trong lúc vô ý nàng đã nhìn thấy bóng hình hắn.

Nhưng mà vì sao hắn phải cứu nàng, Bạch Vũ Mộng cũng mơ hồ đoán ra được nhưng lại không dám tin, vì vậy cứ ngo ngắc nhìn thiên hạ trước mắt.

Bạn đang đọc truyện *Ma Y Độc Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 184: Suýt nữa vụt mất

Edit: susublu

Hình như nam tử nhận ra ánh mắt của Bạch Vũ Mộng nên cũng bình tĩnh nhìn nàng một cái, nhưng Bạch Vũ Mộng lại thấy được sự tức giận sau vẻ bình tĩnh đó, là nàng nhìn lầm sao?

Bạch Vũ Mộng đẩy nam tử ra, bình tĩnh mở miệng: "Cảm ơn!"

Có vẻ khuôn mặt dưới lớp mặt nạ của nam tử hơi cau lại, chỉ để lộ đôi mắt lạnh lẽo và vô tình, nhìn Bạch Vũ Mộng, không nói gì cả chỉ lắc mình rời đi.

Bạch Vũ Mộng đứng tại chỗ, trái tim siết chặt lại, ánh mắt lạnh lùng vô tình như vậy, sẽ không, sẽ không phải là hắn chứ, cho tới bây giờ khi hắn nhìn nàng, trong mắt chỉ có vẻ dịu dàng yêu chiều.

Bạch Vũ Mộng rơi vào trong suy nghĩ của mình, giống như bất chấp mọi nguy hiểm chung quanh, luôn cau mày nghĩ chuyện của mình.

Đến khi nam tử đã sớm rời đi quay trở lại ôm lấy nàng rời khỏi cái chỗ hỗn loạn đó, diệnxfafilleeqysdoon bên tai truyền đến tiếng gió vun vút thì Bạch Vũ Mộng mới tỉnh táo lại.

"Người là ai, vì sao người lại phải giúp ta?" Bạch Vũ Mộng dè dặt cẩn trọng mở miệng, cho dù trong lòng đã sớm chuẩn bị xong nhưng vẫn sợ kết quả cuối cùng sẽ khiến mình thất vọng.

Nam tử không trả lời Bạch Vũ Mộng mà chỉ lo thi triển khinh công, nhưng cũng rất cẩn thận bảo vệ Bạch Vũ Mộng, không để cho gió lạnh sắc bén làm nàng bị thương.

Bạch Vũ Mộng hơi run lên, rõ ràng đáp án đã rất rõ ràng nhưng vì sao hắn vẫn không thừa nhận, chẳng lẽ thật sự khó khăn như vậy sao?

"Người là Thần, đúng không?" Bạch Vũ Mộng dè dặt cẩn trọng mở miệng, trong giọng nói có chút run rẩy khó nén, giọng điệu run rẩy đó khiến cơ thể nam tử ôm Bạch Vũ Mộng hơi cứng đờ.

Nhưng hắn vẫn không nói gì, khi đến một chỗ trống trái hắn mới ngừng lại, buông Bạch Vũ Mộng ra liền chuẩn bị xoay người rời đi.

Bạch Vũ Mộng cấp tốc kéo lấy tay áo của hắn, trong mắt có chút ao ước: "Người nói cho ta biết rốt cục người có phải hay là không..."

Không đợi Bạch Vũ Mộng nói xong, nam tử cũng nói một câu đầu tiên từ nãy đến giờ: "Không phải!" Giọng nói lạnh lùng vô tình, còn có chút khàn khàn, đúng vậy, không phải là hắn...

Giọng của hắn rất êm tai, mỗi khi gọi nàng đều làm cho nàng cảm thấy thoải mái, không phải giọng khàn khàn như vậy, trừ phi... Bạch Vũ Mộng lao đảo lui hai bước.

Nam tử vẫn không có phản ứng gì, không nhìn ra phản ứng gì của khuôn mặt dưới lớp mặt nạ, hắn cứ đứng đó tùy ý nhìn bộ dáng Bạch Vũ Mộng không thể chấp nhận, ít nhất Bạch Vũ Mộng cho rằng, đó là tùy ý...

"Thật xin lỗi, là ta nhận sai người!" Bạch Vũ Mộng hít một hơi thật sâu, bình phục lại tâm trạng, bình tĩnh mở miệng nói với nam tử.

Nam tử nhìn nàng một cái, không nói gì thêm mà chỉ xoay người rời đi, sau khi hắn rời khỏi thì Bạch Vũ Mộng chịu không nổi nữa, ngồi xồm xuống ôm lấy người, đau lòng khóc lên.

--- --- susublue ~ Diendanlequydon-----

Mọi hi vọng đều tan biến thành tuyệt vọng, thì ra thật sự khó chịu như vậy, rõ ràng chờ mong trong vô hạn, nhưng khi cái người kia lạnh giọng nói "Không phải" thì toàn bộ thế giới của nàng đều sập đổ.

Bụng có chút đau, Bạch Vũ Mộng hít sâu một hơi, tuy rằng dùng chân khí bảo vệ đứa bé, nhưng vừa rồi mạo hiểm như vậy, hiện tại lại quá xúc động, sợ là có ảnh hưởng không tốt với đứa bé.

Bạch Vũ Mộng nỗ lực muốn bình phục lại tâm trạng của bản thân, nhưng bụng lại càng lúc càng đau, Bạch Vũ Mộng đau khổ cau mày, con à, con nhất định phải kiên cường, mẫu thân không thể mất con, không thể...

Bạch Vũ Mộng gắng gượng đứng dậy, người kia đã đưa nàng tới đâu vậy, nàng trở về bằng cách nào đây, hơn nữa hiện tại bụng đau như vậy, bên người lại không có ai, Bạch Vũ Mộng bỗng nhiên có chút hoảng hốt.

Nàng cắn chặt môi, nắm chặt hai tay, không được, nàng không thể bỏ cuộc, nếu không sợ là đứa nhỏ này sẽ không có duyên với mình, dù thế nào thì nàng cũng đều không thể mất nó được.

Nhưng bây giờ thân thể nàng suy yếu, vốn không thể thi triển khinh công, chỉ sợ là ngay cả trở về cũng có chút khó khăn, hiện tại chỉ có thể xem thử xung quanh có nhà nào không, như vậy có thể xin ở nhờ một đêm.

Đang nghĩ tới điều này thì bụng lại co rút đau đớn, trên trán đã Bạch Vũ Mộng đầy mồ hôi, đau đến mức nhìn không được khom người lại.

Ngay khi Bạch Vũ Mộng cho rằng nếu hôm nay mình chết ở đây thì có thể gặp được Lam Hạo Thần thì nam tử kia lại xuất hiện, nhũn mày nhìn Bạch Vũ Mộng đau khổ ngồi trên mặt đất, trong mắt có chút gì đó, Bạch Vũ Mộng không còn hơi sức để suy nghĩ nữa.

Nam tử ôm lấy Bạch Vũ Mộng, cấp tốc lao về phía trước, Bạch Vũ Mộng suy yếu trợn mắt nhìn thoáng qua, lại là mùi hương nhàn nhạt đó, làm cho người ta rất an tâm, nàng cũng không biết mình bị làm sao mà có thể không phòng bị ngủ trong ngực một nam nhân xa lạ.

Đợi đến khi tỉnh lại thì nhìn thấy một bức rèm màu tím nhạt trên đỉnh đầu, Bạch Vũ Mộng mê man chớp mắt rồi lập tức phản ứng lại, tối hôm đó...

Vội vàng vươn tay vuốt bụng, cảm giác được mạch đập thì mới nhẹ nhàng thở ra, may mắn, may mắn không có chuyện gì, nếu không nàng không sẽ tha thứ cho bản thân.

Liếc mắt nhìn thì hơi kinh ngạc khi thấy nam tử kia đang đứng ở bên giường, Bạch Vũ Mộng sững sờ một hồi, mới nói: "Lại là người giúp ta, ta không biết phải cảm tạ người thế nào."

Nam tử mỉm cười, ngay khi Bạch Vũ Mộng cho rằng hắn sẽ không mở miệng thì hắn lại nói một câu: "Ta không cần người báo đáp, nếu như người thật sự muốn báo đáp thì hãy thương tiếc mạng mình một chút, đừng có lúc nào cũng bắt ta phải ra tay cứu người."

Bạch Vũ Mộng sững sờ, mê man mở to mắt nhìn nam tử trước mắt: "Ta muốn biết vì sao, vì sao người lại giúp ta, chúng ta không biết nhau mà không phải sao?"

Nam tử nhàn nhạt liếc sang nơi khác, ánh mắt không hề có tiêu cự, không trả lời câu hỏi của Bạch Vũ Mộng khiến nàng thấy không thú vị bĩu môi.

"Hài tử của ta, không sao chứ?" Bạch Vũ Mộng thử hỏi, tuyệt đối không nên để lại di chứng gì thì mới tốt.

Rốt cục nam tử cũng nhìn nàng một cái, trong mắt hình như còn có chút tức giận: "Bây giờ mới biết nghĩ đến đứa bé sao, vì người không có trách nhiệm

nên thiếu chút nữa đã mất đứa bé này rồi."

Giọng nói của nam tử có chút run rẩy, nhưng mà Bạch Vũ Mộng lại bị ý lạnh trong lời nói của hắn làm phân tâm nên cũng không chú ý tới.

"Người nói cái gì!" Bạch Vũ Mộng rất khiếp sợ, nhưng kết cục cũng trong dự đoán, Bạch Vũ Mộng nhẹ nhàng thở ra, may mắn, không có việc gì, không có việc gì.

Dừng một lúc sau, Bạch Vũ Mộng mới bớt hồi hận, nhìn thoáng qua căn phòng xa lạ, mở miệng hỏi: "Đây là đâu, ta ở trong này bao lâu rồi?"

"Nơi này là biệt viện của ta, người đã hôn mê một ngày một đêm." Nam tử cũng không muốn nhiều lời, diện mạo lạnh lùng khàn khàn giọng nói xong câu đó rồi lại im lặng.

"Cái gì, đã một ngày một đêm, như vậy sẽ không tốt, đám Tinh Nhi nhất định sẽ lo lắng muốn chết!" Bạch Vũ Mộng muốn đứng lên khỏi giường.

Bạn đang đọc truyện *Ma Y Độc Phi* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 185: Mạn Châu Sa Hoa (Hoa Bỉ Ngạn đỏ)

Edit: susublu

Nam tử nhíu mày, sắc bén nhìn Bạch Vũ Mộng: "Nếu người không muốn đứa nhỏ này nữa thì bây giờ người có thể đi, không ai ngăn cản người!"

Câu nói này quả nhiên khiến Bạch Vũ Mộng ngừng lại, bất đắc dĩ nhìn nam tử trước mắt: "Nhưng bằng hữu của ta sẽ lo lắng cho ta, người có thể tìm người đưa ta về không?"

"Không, tốt nhất người nên yên tĩnh ngồi đó đi, ta đã phái người thông báo với bọn họ rồi!" Nói xong hắn liền đi ra ngoài, Bạch Vũ Mộng hơi giật mình, vì sao nàng cảm thấy hắn đang tức giận vậy, nhưng mà vì sao?

Tuy rằng kinh ngạc vì hắn cẩn thận, nhưng Bạch Vũ Mộng cũng chỉ có thể bất đắc dĩ chờ đợi, không muốn nghĩ nhiều nữa.

Một lát sau bên ngoài có một nữ tử dịu dàng mặc váy dài màu lục đi vào, là nữ tử điển hình của Giang Nam, nụ cười trên mặt làm cho người ta thoải mái.

"Phu nhân, nô tì là Y Cần, nếu phu nhân có gì dặn dò thì cứ nói cho nô tì biết." Y Cần cười dịu dàng, nhìn nàng mặc dù mang thai nhưng vẫn xinh đẹp như cũ.

Bạch Vũ Mộng ngẩn ra, vì sao khi nghe thấy chữ "Phu nhân" thì nàng lại sinh ra ảo giác, diện mạo lạnh lùng giống như nàng thật sự là phu nhân của chủ tử nàng ta chứ không phải bởi vì nàng mang thai.

Bạch Vũ Mộng nhanh đáp lại, cười xin lỗi: "Y Cần phải không, ta đã biết, tạm thời không có chuyện gì, người lui xuống trước đi!"

Y Cần nghe vậy thì lui xuống, đi ra ngoài thì lại thấy chủ tử đứng đó: "Chủ tử, có gì cần dặn dò sao?" Y Cần nghi hoặc mở miệng.

Nam tử dừng một lúc rồi mới mở miệng: "Đi nấu một bát thuốc bồi bổ thân thể cho nàng, đợi lát nữa đưa cho nàng uống." Nam tử lạnh lùng mở miệng, giọng điệu bình tĩnh không dao động, giống như là không quan tâm đến ai cả.

Y Cần sợ run một chút, rồi nhanh hồi thần, do dự mở miệng: "Chủ tử, vì sao người không nói sự thật ra?"

Nam tử lạnh lùng liếc Y Cần một cái, Y Cần nhìn thấy thì chảy mồ hôi lạnh, đến khi Y Cần sắp chịu không nổi muốn quỳ xuống thì nam tử mới mở miệng: "Sau này nhớ kỹ đừng hỏi những chuyện không nên hỏi, ở trước mặt nàng cũng đừng có nói huyền thuyên."

Nói xong hắn liền rời đi, Y Cần chờ đợi nhẹ nhõm một hơi, gió lạnh thổi tới, cả người đã sớm ướt đẫm mồ hôi nên hơi run run, nhưng vẫn khó hiểu nhìn bóng lưng hắn rời đi, rõ ràng là rất muốn nói nhưng vì sao lại không nói?

Y Cần làm theo lời căn dặn, nấu vài món thích hợp với phụ nữ có thai cho Bạch Vũ Mộng rồi bê vào trong phòng thì thấy Bạch Vũ Mộng đang ngồi ngẩn người trên giường.

Bạch Vũ Mộng thấy có người đi vào thì bình phục lại tinh thần nhẹ nhàng cười, mở miệng: "Y Cần, có chuyện gì không?"

Y Cần đặt thức ăn ở trên bàn rồi cung kính mở miệng: "Chủ tử dặn dò nấu thuốc bồi bổ cơ thể cho người, phu nhân ăn đi!" Nói xong muốn đỡ Bạch Vũ Mộng dậy.

Bạch Vũ Mộng kinh ngạc nhíu mày, tùy ý để Y Cần nâng nàng dậy rồi lại nghi hoặc hỏi: "Y Cần, người có biết vì sao chủ tử của người phải giúp ta

không?"

Tay Y Cần đỡ Bạch Vũ Mộng run lẩy bẩy, Bạch Vũ Mộng miễn cưỡng phát hiện ra, nhìn chăm chăm vào mắt Y Cần, nhưng Y Cần lại nhanh chóng tỉnh táo lại, lắc đầu: "Suy nghĩ của chủ tử, sao nô tì có thể biết."

"Phải không?" Bạch Vũ Mộng ngồi ở cạnh bàn, nhìn chén thuốc bỏ đầy ắp, lập tức mở miệng nói: "Người nói cho ta nghe thử xem chủ tử nhà người là người thế nào!"

----- susubluu ~ Diendanlequydon -----

Y Cần cúi đầu, trong mắt có chút hoảng loạn và bối rối, cố gắng bình tĩnh mở miệng: "Nếu phu nhân muốn biết gì thì hãy tự hỏi chủ tử đi, nô tì chỉ là hạ nhân, sao có thể tùy tiện tọc mạch chuyện của chủ tử."

Nói xong vẫn không ngẩng đầu lên, nàng sợ Bạch Vũ Mộng nhìn thấy sự bối rối trên mặt mình sẽ biết được manh mối, tuy rằng nàng rất muốn nói cho nàng biết sự thật nhưng chủ tử đã dặn dò thì nàng phải nghe theo.

"Ta cũng không muốn biết chuyện gì quá quan trọng, chỉ muốn biết tính tình chủ tử nhà người thế nào thôi, như vậy cũng không thể nói sao?" Trong mắt Bạch Vũ Mộng có chút hoài nghi.

Y Cần nắm khăn tay thật chặt, rốt cục nàng có nên mở miệng không, nếu trả lời phu nhân thì nàng sợ sẽ nói sai, như vậy coi như nguy rồi.

Nhưng mà được huấn luyện nhiều năm nên nàng cũng bình tĩnh lại rất nhanh, trên mặt vẫn tươi cười dịu dàng như trước, mở miệng nói: "Chủ tử luôn trầm mặc ít nói, chúng ta làm hạ nhân đều đoán không được tâm tư của người, nhưng hẳn là một chủ tử tốt, đối xử với chúng ta cũng không quá khắt khe."

Bạch Vũ Mộng nghe vậy thì nhũn mảy, không ngờ hẳn là người như vậy, Y Cần thấy biểu cảm của Bạch Vũ Mộng thì biết được mình đã tránh được một kiếp, không khỏi nhẹ nhàng thở ra.

Bạch Vũ Mộng chú ý tới động tác nhỏ của nàng, mắt hí lại, không phải nàng hoài nghi bọn họ, dù sao nếu có tâm tư thì sẽ không ba lần bốn lượt cứu nàng như vậy, nhưng bọn họ làm như vậy rốt cục là có mục đích gì, chẳng lẽ chỉ đơn thuần là vì lòng tốt thôi sao?

"Y Cần, người nói với chủ tử người là muốn hỏi hẳn ta có thể gặp bằng hữu của mình không, cho dù hẳn đã phái người thông báo nhưng bọn họ vẫn sẽ lo lắng."

Y Cần có chút kinh ngạc nhìn Bạch Vũ Mộng, rồi lại lập tức cung kính cúi đầu: "Dạ, nô tì sẽ nói lại với chủ tử, phu nhân vẫn nên uống thuốc trước đi."

Bạch Vũ Mộng nghe lời cảm lấy bất, nàng cũng không phải sợ bọn họ hạ độc, nàng vốn là người dùng độc, trên đời này người có thể vượt qua nàng, chỉ sợ là không có ai, đã như vậy thì có gì mà phải sợ.

Sau khi uống xong, Bạch Vũ Mộng vỗ về bụng, cười nhìn thoáng qua Y Cần: "Chúng ta ra ngoài một chút đi!" Nàng phát hiện gần đây nàng càng ngày càng thích cười.

"Dạ!" Y Cần lên tiếng, dặn dò tiểu nha hoàn phía sau dọn dẹp bàn rồi tự mình cẩn thận đỡ Bạch Vũ Mộng đi ra ngoài.

Bên ngoài rất rộng, diện tích rất lớn, dòng suối nhỏ chảy, hoa cỏ mới lạ, giống như đi tới một thảo nguyên bên ngoài vậy, Bạch Vũ Mộng nhíu mày, không ngờ chủ nhân nơi này lại rất biết hưởng thụ.

Tầm mắt bị một bụi hoa màu đỏ hấp dẫn, hoa đua nhau nở trông rất giống lửa nhưng lại làm cho người ta có cảm giác nguy hiểm như hoa anh túc, còn mơ hồ có chút thần bí.

Bạch Vũ Mộng nhìn chăm chăm bụi hoa đó, hoa mang theo hơi thở chết chóc khiến Bạch Vũ Mộng đoán ra gì đó nhưng lại không thể xác định.

"Y Cần, người có biết đây là hoa gì không?" Bạch Vũ Mộng xoay người hỏi Y Cần, nhưng mắt lại vẫn nhìn chăm chăm vào bụi hoa kia.

Y Cần do dự một hồi, đầu óc không ngừng xoay chuyển, chủ tử không cho nàng nói ra chuyện kia, nhưng nói ra tên hoa chắc là không sao đi.

Hướng hồ, dùng cách này để cho mình an tâm hơn cũng tốt, cho dù bị chủ tử trách phạt thì nàng cũng nhận, nghĩ vậy liền nói: "Chủ tử nói đây là Mạn Châu Sa Hoa."

Bạn đang đọc truyện *Ma Y Độc Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 186: Trở về

Edit: susubluu

Bạch Vũ Mộng không dám tin từng lớn mắt, quả nhiên giống như nàng đoán, nhưng mà, bây giờ mới tìm thấy không phải quá muộn rồi sao, Thần mắt rồi thì hoa này sớm đã vô dụng...

Bạch Vũ Mộng lại nhìn không được muốn biết thêm về những bông hoa này: "Không phải hoa này chỉ mọc bên bờ Âm giới thôi sao, sao nó lại có ở đây, chủ tử của ngươi lấy được nó bằng cách nào?"

Bạch Vũ Mộng hỏi liên tiếp khiến Y Cần trở tay không kịp, thật ra nàng cũng chỉ biết cái tên mà thôi, những cái khác thì thật sự không biết, lúc đang không biết nên trả lời thế nào thì nhìn thấy chủ tử đã đi tới.

Nam tử lạnh lùng nhìn lướt qua Y Cần, vô tình mở miệng: "Tự đi lĩnh phạt đi!"

Y Cần hít một hơi thật sâu, sau đó đáp: "Dạ, chủ tử!" Nói xong liền xoay người rồi đi, không hề cảm thấy không cam lòng, giống như đã sớm biết sẽ có kết quả như vậy.

Bạch Vũ Mộng nhú mày nhìn, nhưng vẫn không đành lòng mở miệng: "Là ta hỏi nàng, nàng không có làm sai gì cả, vì sao phải xử phạt nàng?"

Nam tử lạnh lùng liếc mắt nhìn Bạch Vũ Mộng: "Nàng nói chuyện không nên nói thì chính là sai!" Nói xong cũng không mở miệng nữa, chỉ đứng im như vậy.

Bạch Vũ Mộng cũng bủn rủn không nói gì nữa, hai người đứng đó, bầu không khí có chút đè nén, Bạch Vũ Mộng cúi đầu, không biết đang suy nghĩ cái gì.

Đến khi một cái áo choàng phủ lên người mình, cả người được sự ấm áp bao phủ, diensdafillequysdoon xua tan hơi lạnh trên người, Bạch Vũ Mộng kinh ngạc ngẩng đầu nhìn thấy đôi mắt hắc vẫn bình tĩnh như cũ.

"Ta cũng không muốn căn bệnh phong hàn nhỏ làm toàn bộ công sức của ta đều uống phí." Nam tử không muốn nhiều lời, xoay người muốn rời đi.

Bạch Vũ Mộng gọi hắc lại, do dự mở miệng: "Có thể nói cho ta biết hoa này lấy ở đâu không?"

Nam tử dừng bước, nhưng không có quay đầu, đến khi Bạch Vũ Mộng cho rằng hắc sẽ không mở miệng thì hắc lại nói: "Tất nhiên là lấy từ địa ngục!" Nói xong liền nở nụ cười châm chọc rồi rời đi.

Bạch Vũ Mộng không nói gì mà cố chịu đựng, rồi nhìn bóng lưng nam tử biến mất trước mắt nàng, nhìn thoáng qua áo choàng màu trắng có thêu vài sợi tơ màu lam trên người, hắc rất hiểu nàng, ngay cả màu sắc cũng là màu nàng thích.

Bạch Vũ Mộng đứng một hồi, cuối cùng nhìn thoáng qua bụi hoa Mạn Châu Sa Hoa xinh đẹp, rồi hạ quyết định lần sau nhất định phải hỏi xin hắc vài bông, không chừng khi nào đó Thần sẽ về...

Bạch Vũ Mộng nghĩ đến đây thì bỗng nhiên cười thành tiếng, trong mắt có sự nhớ nhung nhưng nhìn về phía chân trời, đây là việc hiện tại ngày nào nàng cũng làm, có lẽ chỉ có như vậy nàng mới có thể nhìn xuyên thấu qua phía chân trời để thấy Thần.

Chờ sau khi Bạch Vũ Mộng rời khỏi đó, có một nam tử đi ra từ góc khuất, hắc chính là người lúc nãy rời đi, nhìn không ra biểu cảm trên khuôn mặt dưới lớp mặt nạ, nhưng vẻ đau khổ đấu tranh trong mắt lại rất rõ ràng.

Đã qua nhiều ngày, cơ thể Bạch Vũ Mộng đã hồi phục không tệ lắm, nghĩ không thể cứ làm phiền người ta như vậy nên liền chuẩn bị rời khỏi đây.

Nhờ Y Cần dẫn đường, Bạch Vũ Mộng đi đến thư phòng của nam tử, mấy ngày nay, Y Cần không còn nói đến chuyện liên quan đến hắc nữa, ngay cả hắc cũng như đã bốc khói khỏi đây vậy.

Hít sâu một hơi, Bạch Vũ Mộng đi lên gõ cửa, bên trong vang lên một giọng nói bình thản: "Vào đi." Sau đó nàng mới dè dặt cẩn trọng đẩy cửa đi vào.

----- susubluu ~ diendanlequydon -----

Thư phòng rất lớn, lại có vẻ yên tĩnh, một người ngồi trong này xử lý công việc thật sự không cảm thấy cô đơn sao?

Bạch Vũ Mộng tùy ý đánh giá một chút, sau đó mới nghi hoặc mở miệng: "Một mình người dùng thư phòng lớn như vậy, chẳng lẽ không cảm thấy trống vắng sao?"

Nam tử dừng một chút, nhưng không có ngẩng đầu mà vẫn vội vã viết gì đó trên giấy, một lúc sau mới buông bút rồi mở miệng: "Người có chuyện gì không?"

Bạch Vũ Mộng suy nghĩ rồi mở miệng nói: "Quấy rầy người nhiều ngày như vậy, cơ thể ta đã tốt hơn rồi, ta nghĩ mình cũng nên quay về."

Bạch Vũ Mộng cảm nhận được dưới lớp mặt nạ nam tử đang nhú chặt mi lại, trong lòng có chút không yên, hắc có ý gì, là không muốn thả nàng về sao?

Qua thật lâu sau, nam tử mới lại cúi đầu, tiếp tục cầm bút viết gì đó, tùy ý mở miệng nói: "Tùy người, nếu muốn rời đi thì nói với Y Cần một tiếng, nàng sẽ"

chuẩn bị tốt cho người."

Bạch Vũ Mộng dừng một chút, lập tức mở miệng: "Người có thể nói cho ta biết tên của người không?" Lập tức nhận thấy câu hỏi của mình quá thẳng thừng nên mới nói tiếp: "Ta chỉ muốn biết để sau này thuận tiện báo ân thôi."

"Không cần, ta nói rồi, không cần người báo đáp, người chỉ cần chăm sóc bản thân cho tốt là được." Nam tử vẫn chỉ nói câu nói đó rồi nhanh chóng che giấu cảm xúc của mình.

Nói xong liền không quan tâm đến Bạch Vũ Mộng nữa, Bạch Vũ Mộng đợi một lúc cảm thấy không có gì muốn nói, tuy có chút thất vọng nhưng vẫn nói nói một tiếng hẹn gặp lại.

Bạch Vũ Mộng vừa đi ra cửa, nam tử lại nhìn không nổi nữa, thân thể run rẩy, đứng lên nhìn ra cửa một lúc thật lâu không động đậy, trên tờ giấy Tuyên Thành trước bàn đã sớm bị quét đầy nét mực đen.

Bạch Vũ Mộng đi ra thì liền kéo Y Cần về phòng thu dọn mọi thứ, bây giờ nàng chỉ muốn rời đi, đã nhiều ngày như vậy không biết bọn họ lo lắng cỡ nào.

Y Cần sắp xếp mọi chuyện xong, trước khi đi thì che kín mắt Bạch Vũ Mộng: "Phu nhân, thật xin lỗi, chủ tử không muốn có người đến quấy rầy hấn cho nên phải bịt kín mặt người lại, uất ức cho người rồi."

Bạch Vũ Mộng thấu hiểu cười, tùy ý để Y Cần bịt kín hai mắt mình, Y Cần muốn nói lại thôi, rồi vẫn chỉ thờ dài, không hề mở miệng, tuy rằng Bạch Vũ Mộng bị bịt kín mắt, nhưng lỗ tai vẫn rất thính, nghe thấy tiếng thờ dài nhàn nhạt nhưng cũng không hỏi nhiều, sau hôm nay nơi này nàng sẽ không bao giờ đến đây nữa, cần gì phải mệt mỏi truy hỏi chứ?

Lên xe ngựa rồi thì cảm thấy xe ngựa rất thoải mái, trên đó có một tấm thảm lông rất dày, xe ngựa chạy rất vững chắc, thiếu chút nữa Bạch Vũ Mộng nghĩ không phải mình đang ngồi trên xe ngựa.

Đến khi nghe thấy được tiếng người thì Y Cần mới cởi khăn che mắt của Bạch Vũ Mộng ra, ánh sáng chói mắt chiếu vào khiến Bạch Vũ Mộng có chút không thoải mái híp mắt.

Đến khi thích ứng được ánh sáng thì Bạch Vũ Mộng mới xốc màn xe lên nhìn ra ngoài, diện;dafn*lle&quysdo0n phát hiện xe ngựa đã chạy trên đường của đô thành Minh quốc.

Tuy rằng Bạch Vũ Mộng bị bịt mắt, nhưng vẫn có cảm giác, nàng chắc chắn vừa rồi không có quá nhiều nhà, nhanh như vậy đã đến đô thành, chẳng lẽ địa bàn của hấn cách nơi này không xa, nhưng không đúng, nếu như là vậy thì sao lại không ai phát hiện?

Bạch Vũ Mộng lắc đầu, xóa sạch suy nghĩ trong đầu, đã rời khỏi đó rồi thì sẽ không suy nghĩ nhiều như vậy nữa, dù sao sau này sẽ không trở lại đó nữa.

Xe ngựa đi đến cửa hoàng cung, Y Cần không có xuống xe mà chỉ ngồi trên xe ngựa nhìn Bạch Vũ Mộng, đợi đến khi Bạch Vũ Mộng vào cung thì mới rời đi.

Bạn đang đọc truyện *Ma Y Độc Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 187: Ta chính là trời

Edit: susubluu

Bạch Vũ Mộng thuận lợi vào đến Hoàng cung, thật sự mấy ngày nay dư luận xôn xao, tuy rằng đám người Bách Lí Dật Thanh biết Bạch Vũ Mộng không sao, nhưng vẫn rất sốt ruột, phái người đi tìm kiếm khắp nơi cho nên lúc này thấy Bạch Vũ Mộng trở về thì thiếu chút nữa thị vệ ở cửa đã bắt Y Cần lại, nếu không phải Bạch Vũ Mộng ngăn cản thì sợ là bọn họ đã coi Y Cần thành người bắt Bạch Vũ Mộng người đi.

Bạch Vũ Mộng lẻ loi một mình đi vào Hoàng cung, rồi cũng nhanh chóng thấy đám người Mộ Túy Tinh chạy lại, trong mắt khó nén sự sốt ruột và kích động.

Bạch Vũ Mộng cười âm áp, nhìn bọn họ khẩn trương lo lắng, cảm giác được người khác quan tâm, được người khác yêu thương làm cho nàng buông lỏng đề phòng.

"Vũ nhi, rốt cục người cũng đã trở lại, mấy ngày nay người đi đâu vậy, chúng ta đều lo lắng muốn chết!" Duẩn Minh Hi lập tức chạy lên đem đánh giá Bạch Vũ Mộng từ trước ra sau, xác định không có bị thương mới nhẹ nhàng thở ra.

Đường Ước Ảnh trầm ổn nhất, thấy Bạch Vũ Mộng không có việc gì cũng nhẹ nhàng thở ra, diện;dan[[lle*quysdo0n sau đó kêu mọi người để Bạch Vũ Mộng vào nghỉ ngơi một chút.

Sau khi vào phòng, Bạch Vũ Mộng cởi áo choàng trên người xuống, nàng mặc nó ra khỏi nơi đó, Y Cần nói là chủ tử đưa cho nàng, dù sao nơi đó cũng không có ai mặc nên cho nàng mang ra ngoài.

Mới vừa rồi không chú ý tới, hiện tại nhìn thấy Bạch Vũ Mộng cởi áo choàng trên người ra thì Bách Lí Dật Thanh rất kinh ngạc: "Chiến Vương phi, mấy ngày nay ngươi ở đâu, nếu ta nhớ không lầm thì ngày đó ngươi không có mặc cái áo choàng này ra ngoài."

Bạch Vũ Mộng nhú mày, nhìn thoáng qua kiện áo choàng, tùy ý nói: "Ta được người khác cứu, áo choàng này là hắn đưa cho ta, thế nào, có vấn đề gì sao?"

Ánh mắt Bách Lí Dật Thanh phức tạp, sau đó mới nói: "Nếu ta không nhìn lầm thì áo choàng này được dệt từ Thiên Tâm ti, Thiên Tâm ti rất lỏng lẻo, ngay cả hoàng cung Minh quốc cũng chỉ có ba bộ, hẳn thật là hào phóng, dám cho người cái áo choàng này."

Bạch Vũ Mộng nghe vậy cũng kinh ngạc nhú mày, sao nàng lại không để ý tới chứ, không ngờ áo choàng này lại giá trị như vậy, mà hắn lại tùy ý đưa cho nàng, hẳn có rất nhiều tiền sao?

"Tỷ tỷ, mấy ngày nay tỷ được ai cứu vậy, sao lại không trở về?" Duẩn Tuyết Nghiên nghe hiểu lời nói của Bách Lí Dật Thanh, cũng rất nghi hoặc mở miệng.

Bạch Vũ Mộng cười bất đắc dĩ: "Ngay cả ta cũng không biết hắn là ai, một người tính tình cổ quái, sau này chắc là không có cơ hội gặp lại đâu."

Bạch Vũ Mộng nói xong liền thờ dài, ngay cả Duẩn Tuyết Nghiên cũng phát hiện sự tức giận trong giọng nói của nàng, Hạ Từ Lăng kỳ quái mở miệng: "Vũ tỷ tỷ, nghe giọng điệu của ngươi thì có vẻ hắn đối xử với ngươi rất tốt."

Bạch Vũ Mộng tức giận liếc mắt nhìn Hạ Từ Lăng một cái, thờ ơ mở miệng: "Ta cũng chỉ gặp hắn ngày đầu tiên và ngày cuối cùng ở đó thôi, những lúc khác ngay cả bóng dáng cũng không thấy, như vậy được chưa."

"Nhưng rõ ràng ta nghe thấy sự tức giận trong giọng của ngươi, có phải không hẳn là một mỹ nam tử không?" Hạ Từ Lăng tiếp tục chế nhạo.

Bạch Vũ Mộng cũng không giận, tùy ý mở miệng: "Mĩ cái gì, hắn luôn đeo mặt nạ, ngay cả mặt hắn ta còn không nhìn thấy, hơn nữa ngươi xem ta là nữ nhân đã có chồng rồi, muốn trèo tường còn phải mang theo bánh bao nhỏ nữa."

----- susubblue ~ diendanlequydon -----

Nàng vừa nói vậy thì tất cả mọi người đều nở nụ cười, không khí u ám quanh quẩn trong hoàng cung mấy ngày nay rốt cục cũng tan đi, mọi người hàn huyên một lúc liền ra ngoài để Bạch Vũ Mộng nghỉ ngơi cho tốt.

Bạch Vũ Mộng nằm ở trên giường nhưng lại vẫn nghĩ đến nam tử kia, vì sao lại đưa cái áo choàng quý giá như vậy cho nàng, rõ ràng là hắn cứu nàng không phải sao, vì sao còn phải làm như vậy, rốt cục hắn có mục đích gì?

Mấy ngày nay đều nghỉ ngơi rất tốt cho nên Bạch Vũ Mộng không hề buồn ngủ mà cứ nằm im trên giường như vậy, suy nghĩ miên man.

Đột nhiên cảm thấy mình bị nhìn chăm chú nên cấp tốc nhìn ra ngoài cửa sổ, không có gì cả, Bạch Vũ Mộng nghi hoặc, chẳng lẽ gần đây nghi thần nghi quỷ quá?

Vẫn không nhìn nổi lòng hiếu kỳ, Bạch Vũ Mộng đỡ giường đứng dậy, đi đến bên cửa sổ nhìn thoáng qua, xác định không có ai mới đóng cửa sổ lại, nhưng lại sắc bén thấy mặt cô bị dẫm nát.

Bạch Vũ Mộng hơi nheo mắt lại, xem ra mình cảm giác không sai, vừa rồi thật sự có người ở bên ngoài, nhưng người đó là ai, là địch hay là bạn?

Sáng sớm hôm sau, Mộ Túy Tĩnh đến kêu Bạch Vũ Mộng rời giường, nói là hôm nay sẽ có trò hay để xem, Bạch Vũ Mộng suy nghĩ một chút liền hiểu, bọn họ đều không sao, nhưng đã có nhiều dân chúng chết như vậy, Bách Lí Dật Thanh sẽ không bỏ hung thủ đứng phía sau.

Chuẩn bị một chút liền ra ngoài với Mộ Túy Tĩnh, lúc này nàng mới phát hiện mọi người đều đã chờ sẵn rồi, Bạch Vũ Mộng theo bọn họ đi đến chỗ thượng triều.

Bạch Vũ Mộng có chút kinh ngạc, Bách Lí Dật Thanh chuẩn bị trở mình sao, không ngờ lại kêu bọn họ đến đây, từ xưa đến nay nữ tử không thể vào triều đình, nhưng hắn lại cho bọn họ vào để cùng quan sát.

Đám người Bạch Vũ Mộng vừa đi vào đã nhận lấy vài tiếng kinh hô, vài vị lão thần nhìn Bách Lí Dật Thanh, trong mắt đều không giấu được sự thất vọng, ngu ngốc thì thôi đi, sao có thể để nữ tử vào triều đình được?

"Hoàng thượng, từ xưa đến nay nữ tử không thể vào triều đình, sao Hoàng thượng có thể phá quy củ của tổ tông!" Lão thần già nua giữa nước mắt nói, trong giọng nói đầy sự thất vọng.

Bách Lí Dật Thanh cười nham hiểm, nhìn phản ứng của mọi người phía dưới, chờ khi yên tĩnh lại thì mới chậm rãi mở miệng: "Nhưng chuyện hôm nay trăm muốn nói có liên quan đến bọn họ, cho nên mới tuyên bọn họ đến, này, có vấn đề gì sao?"

Nhệ nhàng hỏi một câu đã khiến đám người phía dưới căng thẳng, Hoàng thượng này cho tới bây giờ đều không nói chuyện như vậy, sao gần đây lại càng lúc càng khác thường vậy?

Bách Lí Dật Thanh lạnh lùng cười, tiếp tục mở miệng: "Chắc hẳn chư vị đều biết mấy ngày trước đây đoàn người Chiến Vương phi gặp chuyện trên đường..." Bách Lí Dật Thanh nói xong, liền ngừng lại mắt lạnh nhìn phản ứng của bọn họ.

Đại thần phía dưới khe khẽ nói nhỏ, người nhìn ta, ta nhìn người, bọn họ biết chuyện này nhưng lại để trong lòng mà không nói, may mà không ai bị thương, nên cũng cho nó trôi qua như vậy, dù sao toàn bộ thích khách đều đã chết.

Bách Lí Dật Thanh chờ bọn họ chậm rãi an tĩnh lại rồi mới mở miệng nói: "Tuy rằng đoàn người Chiến Vương phi không xảy ra chuyện, nhưng dân chúng lại chết nhiều vô số, cho nên chuyện này phải tra cho rõ ràng, đòi lại công đạo cho dân chúng."

Phía dưới càng tranh luận gay gắt hơn, có vẻ tất cả đều không ngờ người luôn thờ ơ với mọi việc như Bách Lí Dật Thanh lại đột nhiên quan chuyện này, diemxdafile3quysdoon một vài quan viên khôn khéo lập tức đề đặt cần trọng nhìn thoáng qua Sở tướng.

Mọi người ngồi phía trên tất nhiên là nhìn thấy những động tác nhỏ này của họ, Bách Lí Dật Thanh lạnh lùng cười, sau này ta chính là trời, Sở tướng không còn đáng tin cậy nữa.

Bạn đang đọc truyện *Ma Y Độc Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 188: Không có khả năng

Edit: susubluu

"Thế nào, các người thảo luận sao rồi?" Giọng nói thờ ơ của Bách Lí Dật Thanh vang lên, giống như chỉ tùy tiện hỏi nhưng trong giọng nói còn có chút ý cười.

Phía dưới lập tức yên tĩnh trở lại, có một thần tử do dự một lúc rồi đứng dậy: "Hoàng thượng, thích khách đều đã chết hết, chỉ sợ cũng không tra được gì, không bằng cứ an ủi người nhà của dân chúng bị hại, cho bọn họ chút tiền."

"Thần tán thành."

"Thần tán thành."

"..."

Hơn phân nửa đại thần đều đứng dậy ồn ào tỏ vẻ đồng ý, chỉ có mấy người đặc biệt khôn khéo, hiểu được quan sát thần sắc của vua, hoặc là bản thân có mục đích khác nên không có đứng ra.

Đương nhiên, Sở tướng cũng ở trong số đó, hần hơi híp mắt, nhìn Hoàng đế đã thay đổi, không còn bị hần không chế nữa, đột nhiên có chút hoảng loạn, diemxdafile3quysdoon mà điều này lại xảy ra sau khi đám người Bạch Vũ Mộng xuất hiện.

Bách Lí Dật Thanh hơi lạnh mắt xuống nhìn một đám phía dưới chỉ biết nín thở, rốt cuộc không nén được lửa giận: "Các người rất giỏi, thật đúng là rất giỏi!"

Giọng điệu nghiêng răng nghiêng lợi khiến đám đại thần phía dưới rớt cổ, tuy rằng Hoàng đế mặc bọn họ bài trí, nhưng vẫn phải cung kính, dù sao Hoàng đế vẫn có uy nghiêm.

Bách Lí Dật Thanh dừng một chút mới tiếp tục mở miệng: "Các người có phải là thần tử của Minh quốc nữa không, gặp chuyện liền chỉ biết nghĩ cho lợi ích của mình, có từng nghĩ tới làm như thế sẽ mất lòng dân, hay là đám các người muốn biến ta hoàn toàn trở thành một con rối để các người muốn làm gì thì làm!" Bách Lí Dật Thanh tức giận đến mức ngay cả danh xưng 'trẫm' cũng quên mất, trực tiếp dùng "Ta"

Giọng nói chứa đựng ý lạnh, làm đám người phía dưới sững sờ không nói nên lời, đúng thật là như vậy, hần là một con rối Hoàng đế, nhưng điều này mọi người thậm chí là được rồi, hôm nay nói thẳng ra ngoài mà còn do hần tự mình nói, điều này thật sự quá tuyệt vời.

Bách Lí Dật Thanh thấy sắc mặt bọn họ phấn khích, lạnh lùng cười: "Đừng tưởng rằng những việc làm mấy năm nay của các người trẫm không biết gì cả, các người cho rằng bản thân đã ếm nhem mọi thứ chặt chẽ không chệ vào đâu được sao?" Bách Lí Dật Thanh nói lời này khiến đám đại thần phía dưới hoảng hốt, cái gì, đây không phải là Hoàng đế mà bọn họ nhìn trộm, chẳng lẽ là do hần che giấu quá sâu sao?

Sở tướng hung hăng nhăn mày lại, xem ra mấy năm nay hần đã xem nhẹ tiểu tử này, lúc trước có thể chịu nhục mà sống như vậy, bất chấp mọi khó khăn để ngồi lên vị trí này thì không phải là một người đơn giản, là do hần an nhàn quá lâu nên ngay cả chút cảnh giác cũng mất rồi.

Nghĩ vậy Sở tướng thay đổi sắc mặt, nhưng vẫn cẩn thận bước về phía trước một bước: "Hoàng thượng bớt giận, bọn họ không có ý gì đâu, tuyệt đối không hề có ý vượt quyền Hoàng thượng."

Sở tướng vừa nói xong thì phần đông bên dưới đều phụ họa, chỉ có một ít người bất hòa với Sở tướng là khinh thường liếc nhìn.

--- --- susubluẽ ~ diendanlequydon --- ---

Bạch Vũ Mộng nhìn lướt qua, thấy có vài con hạc đứng giữa bầy gà, bọn họ không nhìn nọt giống những thần tử khác, thậm chí cũng không cầu xin tha thứ, từ đầu đến cuối luôn bình tĩnh đứng ở đó.

Bạch Vũ Mộng nhẹ gật đầu một cái, không ngờ trong hoàng cung Minh quốc vẫn còn người thanh cao đơn độc như thế, xem ra nơi này cũng không phải là không còn thuốc chữa.

Chỉ vị trí của bọn họ đều là ở phía sau, xem ra vì không muốn theo phe Sở tướng cho nên mới bị làm hại, nếu triều đình bớt đi đám sâu mọt này thì chính trị Minh quốc sợ là sẽ rất thanh minh.

Bạch Vũ Mộng còn đang suy nghĩ thì Bách Lí Dật Thanh đã mở miệng: "Không có ý gì sao? Sở tướng nói đùa rồi, nhiều người vô tâm như vậy thật khiến trẫm lo lắng cho tương lai Minh quốc, đã vô tâm thì sao có thể đảm nhiệm được vị trí quan trọng, trẫm thấy vẫn nên đổi một nhóm khác đi!" Giọng điệu không chút để ý nhưng lại khiến rất nhiều người đổi sắc mặt.

Những người vừa rồi nói năng hăng say đều kinh sợ quỳ xuống, e sợ đánh mất mũi quan nên không ngừng cầu xin tha thứ, hi vọng Hoàng đế sẽ lưu tình.

Bách Lí Dật Thanh cười lạnh, thật sự không thể đột nhiên thay đổi một số lượng lớn như vậy, nếu không sẽ rung chuyển nền móng quốc gia, nhưng mà giết gà dọa khỉ thì vẫn có thể, còn lại thì cứ từ từ giết từng người một là được.

"Trẫm không có nói muốn trị tội các người, các người làm gì vậy, tuyệt đối không nên để người khác cho rằng trẫm là một bạo quân." Bách Lí Dật Thanh vô tội mở miệng, khiến Duẫn Tuyết Nghiên không khỏi bật cười, Duẫn Minh Hi trừng mắt nhìn nàng một cái, nàng mới che kín miệng nhưng lại vẫn hơi nhếch lên.

Duẫn Minh Hi bắt đầu vỗ tay vỗ đầu nàng một cái, thấy Duẫn Tuyết Nghiên uất ức nhìn hắn thì mới lại vuốt tay xoa đầu cho nàng.

Các đại thần phía dưới đều thầm thở phào nhẹ nhõm một hơi nhưng lại có chút hèn mọn, cũng biết tên Hoàng đế này cũng chỉ có cái danh mà thôi, vẫn không dám động đến bọn họ, dù sao trong số bọn họ vẫn có rất nhiều lão thần.

Bách Lí Dật Thanh không thêm để ý nở nụ cười, tất nhiên hắn thấy được vẻ chế nhạo trong mắt bọn họ, nhưng như vậy thì sao, đợi đi, xem về sau bọn họ còn cười nổi không.

Nghĩ vậy Bách Lí Dật Thanh làm bộ vô tình nhìn thoáng qua Sở tướng: "Sở tướng, sao người lại đứng nhìn không vậy, người cảm thấy trẫm nên xử lý chuyện này thế nào?"

Sở tướng tỏ vẻ như đang suy xét nhưng trong lòng lại nghĩ, có phải mình quá nhạy cảm rồi không, hắn chỉ thay đổi một chút, chung quy vẫn luôn nghe theo bản thân.

Suy nghĩ một hồi, mới cẩn thận mở miệng: "Hồi hoàng thượng, thần cho rằng vừa rồi Lí đại nhân nói không phải không có lý, dù sao hiện tại người chết không thể đổi chứng, đây đã là biện pháp tốt nhất."

"Sao? Phải không?" Bách Lí Dật Thanh nhẹ nhàng nhếch lông mày, mỉm cười nhìn Sở tướng, nhưng cũng đủ để khiến cho hắn đứng ngồi không yên, cả người đều không thoải mái.

"Vậy nếu trẫm nói trẫm đã biết được hung thủ là ai thì sao?" Bách Lí Dật Thanh tiếp tục mở miệng, đồng thời cũng quan sát sắc mặt đại thần sắc.

Có vẻ mọi đại thần đều khiếp sợ, ngay cả những người luôn im lặng không đếm xỉa cũng đều kinh ngạc nhìn hắn, Bách Lí Dật Thanh rất hài lòng với hiệu quả này.

"Không có khả năng!" Sở tướng nói theo bản năng, hắn vừa nói ra khỏi miệng thì liền hối hận, diẽn;dan*leequys!doon thật muốn tát cái mồm rộng của mình một cái, sao lại thốt ra lời này chứ.

Trong mắt Bách Lí Dật Thanh chứa đầy ý cười: "Sở tướng, sao người biết không có khả năng, hay là người biết chút gì đó?"

"Hoàng thượng, thần chỉ có chút kinh ngạc, mọi người đã chết thì sao có thể biết được hung thủ phía sau màn được, bởi vậy cho nên mới hơi ngạc nhiên." Sở tướng có chút run rẩy, hi vọng hắn không phát hiện.

Bạch Vũ Mộng sắc bén nhìn chằm chằm Sở tướng khiến Sở tướng cảm thấy như bị đỉnh núi Thái Sơn đè ép, ép tới mức hắn không thở nổi, thật không ngờ ánh mắt của Chiến Vương phi lại còn đáng sợ hơn cả Bách Lí Dật Thanh.

Bạn đang đọc truyện *Ma Y Độc Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 189: Chứng có

Edit: susubblue

"Sao? Phải không? Sở tướng chắc chắn như vậy ư, một chút chứng có cũng không tìm ra sao?" Bách Lí Dật Thanh cười như không cười nhìn Sở tướng, khiến trong lòng hắn có chút hoài nghi, tuy rằng biết đây là chuyện không có khả năng nhưng nhìn hắn chắc chắn như vậy thì có vẻ như đã xác thực.

"Hoàng thượng, vì thần không dám vọng ngôn, nếu Hoàng thượng có chứng có thì kính xin lấy ra để trả lại công đạo cho dân chúng." Sở tướng đầy cảm phần mở miệng, trên người đầy khí thế chính trực.

Bách Lí Dật Thanh cười một tiếng: "Sở tướng, ta thấy không nên lấy ra sớm như vậy, ngại chắc chắn là không cần cân nhắc một chút, cứ muốn ta lấy chứng có ra bây giờ sao?"

Sở tướng nhủ mảy, không biết Bách Lí Dật Thanh có ý gì, các đại thần khác cũng đều nhìn nhau, không biết tên Hoàng đế bù nhìn này uống lộn thuốc gì.

"Hoàng thượng có ý gì, thần không then với lương tâm, sao có thể không muốn Hoàng thượng lấy chứng có lấy ra chứ." Sở tướng lại mở miệng, nhưng lần này trong giọng nói có chút hoài nghi.

"A!" Bách Lí Dật Thanh nở nụ cười khó hiểu, hơi nhủ mảy, vỗ vỗ tay, ngoài cửa có hai thị vệ đi vào, trên tay đề nặng một người.

Sở tướng thấy hai người kia thì hơi nhăn mày lại, hắn cũng không thừa nhận mình quen họ, xem ra, Hoàng đế này không phải tầm thường, nhưng dù sao cũng chỉ có cái tiếng mà thôi.

Bách Lí Dật Thanh nhìn thấy phản ứng của Sở tướng thì khẽ cười, bảo hai thị vệ buông phạm nhân ra, diẽnxđafilleeqysdoon người kia mặt xám như tro tàn, trên mặt đầy vẻ đau khổ.

"Thế nào, các ngại có ai quen người này không?" Bách Lí Dật Thanh nhìn lướt qua mọi người đang khiếp sợ phía dưới, cười nhạt mở miệng.

Các đại thần khe khẽ nói nhỏ rồi lại lắc đầu, nhìn thấy đối phương thì đều suy đoán xem rốt cục là ai chỉ đạo chuyện này mà lại để cho bị bắt nhục diện, huống hồ không phải là không còn thích khách nào sống sót sao?

Bách Lí Dật Thanh đợi một hồi, mới nhìn thích khách nói: "Nói, là ai sai ngại đi ám sát đoàn người Chiến Vương phi?"

Thích khách rất quật cường, cắn chặt môi, không chịu nói một chữ, Bạch Vũ Mộng hơi nheo mắt lại, nhìn thấy hắn muốn cắn lưỡi tự sát thì phóng ngân châm ra, phong bế huyết đạo, ngăn cản động tác của hắn.

Người phía dưới nhìn thấy Bạch Vũ Mộng ra tay thì đều lắp bắp kinh hãi, kinh sợ nhìn tất cả những thứ này, xem ra hôm nay quả thật sẽ xảy ra chuyện lớn.

"Không nói phải không? Ngươi nói đi rốt cục ngại đang nghĩ cái gì, không phải lúc trước ngại đã khai rồi sao, sao bây giờ lại không nói gì, hay là chủ tử của ngại là một trong những người này à?" Bách Lí Dật Thanh chẳng hề để ý mở miệng.

Người phía dưới cảm thấy bất an, sợ thích khách tùy ý chỉ ra một người thế tội, đến lúc đó bọn họ sẽ không biện minh được.

Thích khách hận thù nhìn mọi người một cái, ánh mắt lại nhìn chỗ nào đó một chút nhưng rồi nhanh chóng dời sang chỗ khác, nhanh đến mức khiến người khác không chú ý tới động tác này.

Bạch Vũ Mộng nhìn thấy động tác này thì cười thấu hiểu, trong lòng sớm đã hiểu hết toàn bộ kế hoạch của Bách Lí Dật Thanh nên cũng nhàn nhả tự tại ngồi xem diễn.

Giờ phút này vẫn không chịu nói, Bách Lí Dật Thanh đã mất kiên nhẫn, kêu người mang khẩu cung hôm qua hắn khai lên, thích khách hung ác nham hiểm nhìn nhưng có vẻ đã dự liệu được trước rồi.

"Còn không nói?" Bách Lí Dật Thanh nhủ mảy, thấy thích khách cứng mềm đều không ăn thì lại nói một câu: "Không nói cũng không sao, hôm qua ngại đã khai toàn bộ, giữ ngại lại cũng không còn tác dụng nữa, chẳng qua là muốn ngại tự miệng thừa nhận, ngại đã không muốn vậy thì ngại ngồi xem cho kỹ, xem ta bắt chủ tử sau lưng ngại thế nào."

--- --- susubblue ~ diendanlequydon --- ---

Bách Lí Dật Thanh nói xong thì nhìn chung quanh một vòng, nhìn thấy mọi người đều hơi hoảng sợ thì vừa lòng cười, lập tức nhìn về phía Sở tướng.

"Sở tướng, nơi này địa vị của ngại cao nhất, hay là ngại xem lời khai của thích khách trước, xem thử có đáng tin hay không?" Giọng Bách Lí Dật Thanh vừa nghiêm túc vừa bồn chồn nhưng lại khiến Sở tướng có chút run rẩy.

Tiếp nhận lời khai thái giám đưa, Sở tướng cẩn thận đọc, nhưng càng đọc lại càng kinh sợ, nhìn chữ trên đó mà không dám tin nhìn thoáng qua thích khách.

Rồi nhanh chóng phản ứng lại, kinh sợ quỳ xuống: "Hoàng thượng, người phải tin tưởng vì thần, chuyện này không phải vì thần làm, nhất định là thích khách muốn tìm người thế tội."

"Phải không? Sao ta lại cảm thấy, lời khai này rất bình thường, hơn nữa độ đáng tin cũng rất cao!" Bách Lí Dật Thanh hơi nhú mày, thấy Sở tướng luôn không ngừng giải thích.

Cái đại thần khác cũng chỉ trở nhìn Sở tướng, muốn phỏng đoán kết quả, trong lòng căng thẳng mơ hồ nghĩ ra người kia là ai, nhưng lại không nói ra.

"Hoàng thượng thứ tội, có cho thần một trăm lá gan thần cũng không dám phái người ám sát, kính xin Hoàng thượng minh xét." Sở tướng chỉ thiếu chút nắm chân Bách Lí Dật Thanh để giải thích thôi.

"Người thật to gan, Sở tướng, người cho là mình làm việc rất chặt chẽ sao, trên đời này không có bức tường nào không bị gió lùa, những chuyện dơ bẩn mấy năm gần đây người làm người thật sự cho rằng không ai biết hết ư?"

Sở tướng hơi kinh ngạc nhìn Bách Lí Dật Thanh, lập tức lại nhanh chóng cúi đầu, khiến người ta không nhìn rõ sắc mặt của hắn.

"Thế nào, nghĩ thông suốt chưa, thừa nhận rồi sao?" Bách Lí Dật Thanh nhú mày nhìn, ánh mắt có vẻ khinh thường, cho tới bây giờ đại thần phía dưới chưa từng nhìn thấy.

Có thể nói ở Minh quốc Sở tướng có quyền lực lớn nhất, nữ nhi là quý phi, tưng sủng hậu cung, chính hắn lại là thừa tướng, Hoàng thượng vô dụng, toàn bộ triều chính đều do hắn nắm giữ.

Hiện tại Hoàng thượng thay đổi tính tình, có năng lực kéo hắn xuống ngựa, không ngờ Sở tướng, người quyền uy nhất Minh quốc lại là người đầu tiên được khai đao.

"Muốn gán tội cho người khác, sợ gì không có lý do, nếu Hoàng thượng nhất quyết tin tưởng lời thích khách xử tội vì thần thì vì thần không còn lời nào để nói." Trên mặt Sở tướng đầy bi thương, giống như bị uất ức rất lớn.

Bách Lí Dật Thanh cười một tiếng, thấy Sở tướng ở phía dưới vẫn diễn trò thì khẽ lắc đầu, cho tới bây giờ hắn chưa từng hy vọng xa vời Sở tướng sẽ tỉnh ngộ trước khi chết.

"Vậy Sở tướng cho rằng như nào mới được cho là chứng cứ, dù hôm nay trăm láy ra thứ người cho là chứng cứ thì người vẫn có thể bịa đặt một câu chuyện để né tránh không phải sao?"

Trên mặt Sở tướng xuất hiện chút hung ác nham hiểm, nhưng lại nhanh chóng biến mất, diện mạo vẫn quý gối như cũ, giống như mình rất chính trực, không hề liếc mắt nhìn thích khách kia một cái.

Bách Lí Dật Thanh thở dài, nhìn thoáng qua thích khách, mở miệng: "Người thấy chưa, người liều chết bảo vệ chủ tử, mà hắn lại đối xử với người như vậy."

Trên khuôn mặt tái nhợt của thích khách xuất hiện một chút chế giễu, lập tức suy yếu mở miệng: "Ta là hạ nhân, chết vì chủ tử là chức trách của ta, ta không có gì oán giận."

Tuy rằng vẫn là những lời này nhưng lại có chút thất vọng, bọn họ thật sự có thể vì chủ tử mà vượt lửa băng sông, nhưng bản thân đã liều chết bảo vệ mà chủ tử lại ruồng bỏ, cảm giác thất vọng tất nhiên vẫn có.

Bạn đang đọc truyện *Ma Y Độc Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 190: Thông đồng với địch phản quốc

Edit: susublu

Bách Lí Dật Thanh cười thấu hiểu, nhìn thích khách đã hơi buông lỏng rồi lại nhìn Sở tướng, quả nhiên thấy được chút hoảng loạn trong mắt hắn.

Sở tướng hung hăng trừng mắt nhìn thích khách mở miệng nói: "Người đừng có nói bậy nói bạ, ta không biết người thì sao có thể sai người đi giết người?" Sở tướng không phát hiện ra trong lời nói của hắn có chút bất an.

Đúng vậy, hắn không biết tên thích khách này nhưng hắn nghĩ tới một khả năng chính là thủ lĩnh quân lý ám vệ, nếu người này là thủ hạ của bọn hắn thì

mọi chuyện đã rõ ràng rồi.

Nếu là như vậy thì coi như nguy, kế hoạch không kẻ hở như vậy mà lại bị phá hủy, diênxdaffillequysdoon còn nguy hiểm đến tính mạng của hắn, từ khi nào mà tên Hoàng đế này lại trở nên lợi hại như vậy. Nghĩ thế, mắt hắn đầy sát ý liếc nhìn thích khách.

Trong mắt thích khách cũng đầy hận ý và cũng đầy bất đắc dĩ, hắn liều chết không chịu nói ra người sau lưng là ai nhưng người đó lại sớm coi hắn là đồ bỏ đi.

Thật ra trong lòng hắn biết bản khẩu cung này đều là giả, hắn không có nói gì cả, nhưng chỉ dựa vào thứ này mà đã có thể khiến Sở tướng nổi sát ý với hắn, rốt cục hắn đang làm việc cho chủ tử gì thế này.

Trước kia hắn chưa từng gặp chủ tử, chỉ nghe thủ lĩnh nói, dù như thế nào thì nhất định phải bảo vệ chủ tử, nghe theo mệnh lệnh chủ tử, ở trong cảm nhận của bọn họ hình tượng chủ tử rất cao lớn, bởi vì chủ tử chưa bao giờ giao nhiệm vụ quá nặng cho hắn cho nên hắn không nhận rõ bộ mặt thật của chủ tử như những ám vệ khác.

Mỗi khi những người khác khuyên hắn không nên ôm hi vọng quá lớn với chủ tử thì hắn luôn tìm lời hợp tình hợp lý để phản bác bọn họ, không ngờ hôm nay thất vọng lớn như vậy, hắn hiểu rõ lúc trước các huynh đệ thất vọng cũng không ít hơn mình.

Sở tướng thấy vẻ thất vọng trong mắt thích khách thì lại nghĩ tới một loại khả năng, neho mắt lại, uy hiếp nhìn thoáng qua thích khách.

Thích khách cười trào phúng nhưng vẫn không chịu mở miệng, dù có thất vọng thì hắn vẫn là chủ tử của mình, chết vì hắn là sứ mạng của bản thân.

Nhìn hắn muốn tự sát, Bạch Vũ Mộng lạnh lùng nói: "Người nên nghĩ cho kỹ, chủ tử như vậy không cần cũng được, người chết thì lại không có gì cả."

Giờ phút này hắn đang do dự, Sở tướng bên cạnh nhanh tay lẹ mắt đánh một chưởng về phía thích khách, thích khách tránh không kịp, chò tai nạn giáng xuống, tuyệt vọng nhắm hai mắt lại.

Nhưng chờ mãi mà không có cảm giác gì, trợn mắt nghi hoặc nhìn thoáng qua thì liền thấy một miếng vải trắng quấn quanh tay Sở tướng, chặn đòn tấn công của hắn, nhìn về phía miếng vải trắng thì thấy được ánh mắt lạnh như băng của Bạch Vũ Mộng, thích khách hơi cảm kích nhìn nàng một cái, dù sao không ai muốn chết cả.

"Sở tướng, người làm cái gì vậy, thế nào, tính ác của bản thân bị bại lộ nên nhịn không được muốn giết người diệt khẩu sao?" Giọng nói Bách Lí Dật Thanh có chút ý cười truyền từ trên đầu.

"Hoàng thượng thứ tội, vì thần chỉ cảm thấy thích khách nói năng bậy bạ, vu hãm cho thần cho nên nhịn không được phần nộ thôi, là thần vượt quá giới hạn." Sở tướng cúi đầu càng thấp.

"Được rồi, Sở tướng, đừng giả bộ nữa, bộ mặt này của người thật sự ghê tởm, nơi này còn có tiểu hài tử, không nên dọa hư đứa nhỏ." Bách Lí Dật Thanh cười trào phúng.

"Hoàng thượng thứ cho thần ngu dốt, nghe không hiểu, thần lòng dạ son sắt, thiên địa chứng giám, sao có thể làm ra chuyện này?" Sở tướng đau lòng mở miệng, giữa mắt cũng có chút sát ý.

----- susubblue ~ diendanlequydon -----

Nếu tên Hoàng đế này không nghe lời nữa thì cũng không nên tồn tại, bản thân cần phải bóp chết hắn trước khi hắn mọc đủ lông cánh.

"Sở tướng, người muốn trầm liệt kê hết những chuyện mấy năm nay người làm ra thì mới bằng lòng nhận tội sao, người cho là trầm làm con rối hoàng đế nhiều năm như vậy thì thật sự chịu người không chê sao?"

Sở tướng kinh ngạc ngẩng đầu nhìn Bách Lí Dật Thanh, giống như không ngờ hắn lại che giấu sâu như vậy, nghe lời nói của hắn thì xem ra hắn đã vì ngày hôm nay mà chuẩn bị từ rất sớm rồi.

Bản thân thật sự đã xem nhẹ hắn, lúc trước hắn nên hiểu người này tuyệt đối là một con ngu say, lúc ngu say thì dịu ngoan nhu thuận, nhưng một khi tỉnh lại thì tuyệt đối không phải người mình có thể khống chế.

Lúc trước nếu không phải Mẫn nhi đau khổ cầu xin thì bản thân cũng sẽ không thể làm cho hắn ngồi lên ngôi vị Hoàng đế, bản thân hoàn toàn có thể tìm một người có thể khống chế.

Đang nghĩ vậy thì Bách Lí Dật Thanh lại nói tiếp: "Người đâu, đi mời Mẫn Quý Phi đến đây, để cho nàng tận mắt nhìn thấy ta làm thế nào để phá hủy Sở tướng mà nàng ta coi trọng."

Phía dưới nhất thời im bật, bọn họ có thể nói cái gì chứ, thì ra tất cả đều là giả, Hoàng đế giả vờ sủng ái Mẫn Quý Phi và coi trọng Sở tướng.

Thì ra Mẫn Quý Phi cũng chỉ là một nữ nhân đáng thương thôi, đau khổ yêu lâu như vậy mà lại phải nhìn người mình tâm tâm niệm niệm nhớ thương hủy diệt gia tộc mình, còn tàn nhẫn bắt mình đứng một bên để xem.

Mẫn Quý Phi đến, trong lòng có chút bất an, đến khi đi vào đại điện, cảm giác được sự tức giận đè nén và phụ thân đang quỳ trên mặt đất thì mới biết

được mọi chuyện nghiêm trọng hơn so với nàng tưởng tượng.

"Tham kiến Hoàng thượng!"

Mẫn Quý Phi hành lễ, sau đó nhìn về phía phụ thân, lại mở miệng: "Không biết Hoàng thượng triệu nô tì đến có chuyện gì, nếu phụ thân làm chuyện gì sai, nô tì nhất định sẽ khuyên ông ấy, kính xin Hoàng thượng không cần tức giận."

Bách Li Dật Thanh nở nụ cười tàn khốc: "Chuyện sai? Nếu là mưu đồ soán vị, thông đồng với Vương gia Vương phi nước khác phản quốc mưu hại quốc gia thì sao, Mẫn Quý Phi, người nói xem nên khuyên thế nào đây?"

"Cái gì, không thể nào, phụ thân sẽ không làm ra chuyện này, không phải là có người hãm hại đó chứ?" Mẫn Quý Phi sợ tới mức mặt đẹp cũng biến sắc, bất chấp điệu bộ đáng vẻ, lớn tiếng chất vấn.

"Thế nào, Mẫn Quý Phi đang chất vấn trăm điều tra sai sao, phụ tử các người đúng là giống nhau, lúc nào cũng cho là mình bị người khác hãm hại, hay là, chuyện này người cũng có tham dự?"

"Hoàng thượng, nô tì không có ý này, xin Hoàng thượng đừng nghe lời tiểu nhân gièm pha, hiểu lầm chúng ta!" Mẫn Quý Phi khóc lóc, khuôn mặt nhỏ nhắn đầm đìa đáng yêu, trừng mắt nhìn tên thích khách bẩn thỉu trên đất, diện;dafn*lle3#quysdo0n thuận tiện nhìn luôn đám người Bạch Vũ Mộng, ý trong mắt không cần nói cũng biết.

"Lớn mật, chuyện đã đến nước này rồi mà còn muốn chối cãi sao, ta sẽ cho các người tâm phục khẩu phục." Nói xong cầm lấy chứng cứ ám vệ đưa, chứng chính là thư mà Sở tướng trao đổi với các quốc gia khác, còn có rất chuyện âm mưu bí mật, toàn bộ đều rành mạch rõ ràng.

Sở tướng nhìn thấy mấy thứ này thì rất kinh ngạc, làm sao có thể?

Tuy rằng mấy năm nay Bách Li Dật Thanh uất ức, nhưng cũng có thể lực ngầm của bản thân, hơn nữa Bạch Vũ Mộng để Phụng Hoàng lâu hổ trợ nên những chứng cứ này lại lấy dễ như trở bàn tay.

Bạn đang đọc truyện *Mã Y Độc Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 191: Chuộc tội

Edit: susubluu

Mất Sở tướng dần dần nổi lên suy nghĩ sâu xa, lập tức chuyển thành tàn nhẫn, đã tránh không khỏi vậy thì không tránh nữa, cùng lắm thì bản thân làm Hoàng đế, sử sách sẽ ghi tên người thắng, chỉ cần hắn là Đế vương thì không ai dám bắt bẻ hắn.

Nghĩ vậy liền chậm rãi đứng lên, Bách Li Dật Thanh nhìn thấy động tác này của hắn thì trong mắt cũng sáng lên, các đại thần khác cũng đầy khiếp sợ, đồng thời cũng cảm thấy trong dự liệu của chính mình.

"Không thể không nói, sự thay đổi của người đã làm người ta rất kinh ngạc!" Nét mặt Sở tướng đầy ý cười lạnh lùng khát máu, nhìn chằm chằm Bách Li Dật Thanh.

"Sở tướng cũng làm người ta mở mang tầm mắt!" Bách Li Dật Thanh không thèm quan tâm, đồng thời cũng đáp lễ hắn một câu.

Mẫn Quý Phi kinh ngạc nhìn phụ thân của mình và trượng phu, mắt chậm rãi hiện lên chút hoảng loạn, nhìn Sở tướng, cầu xin: "Phụ thân, xin đừng như vậy, hai người một là phụ thân ta, một là trượng phu của ta, dù đứng ở bên nào thì ta đều không dễ chịu."

"Mẫn nhi, con không cần che chở tên Hoàng đế này, hắn vốn không đáng giá để con yêu, lúc trước ta đã khuyên con mà con không nghe, bây giờ nhìn thái độ của hắn đối với con đi, chờ phụ thân lấy được ngôi vị Hoàng đế này thì con chính là công chúa tôn quý nhất, nam nhân như vậy, muốn bao nhiêu có bấy nhiêu, cần gì phải tự thất cổ mình bám vào hắn."

Mẫn Quý Phi không dám tin lui lại mấy bước, trong mắt đầy vẻ tuyệt vọng: "Phụ thân, mau thu tay lại đi, hiện tại vẫn còn kịp, ta có thể giúp người cầu tình Hoàng thượng, hắn nhất định sẽ buông tha người."

Trong mắt Sở tướng cũng đầy vẻ đau đớn, nhưng vẫn bướng bỉnh như cũ: "Vô dụng, người cho là bây giờ hắn mới nghĩ tới việc muốn trừ khử ta sao, nhìn bộ dáng hắn là đã dự định trước rồi, nhất định là đã chuẩn bị từ rất lâu, xem ra, chúng ta đều bị hắn lừa, hắn mới là người che giấu sâu nhất."

Mẫn Quý Phi im lặng khóc, một câu cũng không nói được, cho dù nàng đã từng vì có được Hoàng thượng mà không từ thủ đoạn, người chết ở trong tay nàng nhiều không kể xiết, nhưng nàng vẫn chỉ là một tiểu nữ nhân thôi, diệnxdafinllequysdoon đứng giữa trượng phu và phụ thân, nàng vẫn không thể lựa chọn.

"Mẫn Quý Phi, hai phụ tử các ngươi không cần diễn nữa, ta nhìn đã thấy ghê tởm rồi!" Bách Lí Dật Thanh lạnh lùng chế giễu, cũng cứng rắn đập nát sự chờ đợi của Sở Ngọc Mẫn.

Sở Ngọc Mẫn không dám tin nhìn người nam nhân mà nàng bắt chấp mọi thứ để yêu, kết quả thì sao, hắn vô tình nói với nàng, tất cả đều chỉ là vì đợi đến một ngày có thể đẩy phụ tử các nàng vào địa ngục.

"Vì sao, Hoàng thượng, nô tì đã làm sai cái gì, vì sao người lại đối xử với ta như vậy?" Sở Ngọc Mẫn chất vấn, giọng nói có vẻ bất lực.

"Vì sao? Sở Ngọc Mẫn, lúc trước các ngươi liên thủ muốn đối phó Tĩnh Nhi thì nên nghĩ đến sẽ có một ngày như vậy!" Giọng nói của Bách Lí Dật Thanh không có chút độ ấm.

"Mộ Túy Tinh!" Sở Ngọc Mẫn cúi đầu nỉ non, bỗng nhiên nở nụ cười, cười rất thê lương: "Thì ra, thì ra người ngươi yêu luôn luôn là nàng, mà mấy năm nay, ta chẳng qua chỉ là công cụ báo thù của ngươi thôi!"

Bách Lí Dật Thanh không nói gì thêm, đối với người như vậy, bản thân không còn lời gì muốn nói, thật ra nàng ta cũng là một người đáng thương, nếu lúc trước bọn họ không làm mấy việc như vậy thì có lẽ sẽ không có kết cục như vậy.

Gieo nhân nào gặt quả đó, từ trước đến nay thế giới này đều rất công bằng, lúc trước bọn họ làm mọi chuyện thương thiên hại lý, kết quả nhất định sẽ không được chết yên ổn.

Sở tướng nhìn không được mới cảm phẫn nói: "Mẫn nhi, con không cần nói nhiều với hắn, nếu con thật sự thích, chờ ta làm Hoàng thượng, ta có thể bắt hắn làm nam sủng của con."

Các đại thần phía dưới đang thu nhỏ sự tồn tại của mình lại thì đều đồng loạt run lấy bẫy, không ngờ lòng dạ Sở tướng lại ác độc như vậy, ngay cả các đại thần bình thường có quan hệ thân mật với hắn cũng nhìn không được mà tim đập nhanh.

"Ha ha, ý tưởng của Sở tướng thật là tốt đẹp, nhưng cũng không biết có thể thành hiện thực không." Bách Lí Dật Thanh tức đến mức nở nụ cười, lạnh lùng mở miệng.

Sở tướng còn chưa nói gì thì Sở Ngọc Mẫn đã mở miệng, chẳng qua lần này đối tượng là Mộ Túy Tinh: "Sao ngươi lại bám dai như đĩa vậy, lúc trước rõ ràng đã chết rồi, vì sao còn muốn trở về?"

Mộ Túy Tinh nhìn nữ nhân phía dưới đã sụp đổ, đáy lòng lại thờ dài, cho dù lúc trước có tức, có oán hận, nhưng hiện tại đã thành như vậy thì có thể làm thế nào?

----- susubluu ~ diendanlequydon -----

Chuyện đó cũng đã qua rồi, nếu vì chuyện quá khứ mà tổn thương nàng ta lúc này thì tàn nhẫn cỡ nào, nàng tự nhận mình làm không được, cứ như vậy coi như hết, sau này gặp lại cũng chỉ là người xa lạ.

Đuẩn Minh Hi cảm nhận được cảm xúc của Mộ Túy Tinh, nhéo nhéo lòng bàn tay nàng, Mộ Túy Tinh quay đầu cười, ý bảo mình không sao.

Bách Lí Dật Thanh thấy bọn họ hài hòa như vậy, trong mắt vẫn có chút chua xót, nhưng cũng phai nhạt hơn lúc trước rất nhiều rồi nhanh chóng che dấu lại, thay vào đó là sự u ám.

"Ha ha ha, Bách Lí Dật Thanh, ngươi nhìn người ngươi một lòng muốn bảo vệ đã sớm thông đồng với người khác rồi, ha ha, nhìn ngươi xem ngươi thất bại thế nào, bị chúng bạn xa lánh!" Sở tướng thấy một màn như vậy thì âm lãnh nở nụ cười.

"Phải không, Sở tướng, ngươi còn không nhìn rõ thế cục hiện tại sao, ngươi cho là hôm nay ta dám đứng trước mặt mọi người vạch trần bộ mặt thật của ngươi mà không có chuẩn bị sao?" Bách Lí Dật Thanh lạnh lùng nhếch môi.

"Thì sao? Ngươi cho là ngươi có thể đối phó được ta sao?" Sở tướng hung hăng híp mắt, đột nhiên cấp tốc vọt đến bên người Bách Lí Dật Thanh.

Bởi vì tốc độ quá nhanh nên tất cả mọi người đều không kịp phản ứng, đám người Bạch Vũ Mộng muốn ra tay đã quá muộn, tro mắt nhìn Sở tướng đánh một chiêu về phía Bách Lí Dật Thanh, không ai ngờ võ công của hắn lại cao như vậy.

Chuyện tiếp theo lại khiến mọi người không đành lòng nhắm mắt, người khác không chú ý tới nhưng Sở Ngọc Mẫn thân là nữ nhi của ông nên rất hiểu phụ thân mình, đồng thời cũng đứng gần nên tất nhiên đoán được ý Sở tướng, không chút do dự đi lên.

Bách Lí Dật Thanh cũng không có phản ứng gì, khi một bóng người mặc quần áo Quý phi mềm nhũn ngã xuống trước mặt hắn thì hắn mới nhận ra được, nhanh chóng vươn tay ôm lấy nàng.

Cuối cùng khỏe mắt Sở Ngọc Mẫn vẫn còn lưu lại một giọt nước mắt hối hận, nhìn Sở tướng rồi lại suy yếu mở miệng: "Phụ thân, đừng cố chấp nữa, người không thể tổn thương hắn, không thể."

Sở tướng không nói gì, tự tay đánh chết nữ nhi của mình, chuyện này hắn không thể nào chấp nhận, diensexfilleequysdoon chỉ có thể tro mắt đứng nhìn, không thể làm gì.

Sở Ngọc Mẫn lại gian nan quay đầu nhìn Bách Lí Dật Thanh, cười mở miệng: "Hoàng thượng, cả đời này nô tì đều sống trong âm mưu tính toán, không ai thật lòng đối đãi, bây giờ coi như là chuộc tội với những chuyện trước kia đi." Nói xong muốn vươn tay xoa mặt Bách Lí Dật Thanh nhưng lại vô lực rơi xuống.

Bạn đang đọc truyện *Ma Y Độc Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 192: Cổ trùng tái hiện

Edit: susubluu

Bách Lí Dật Thanh mím chặt môi, không nói gì mà cứ ngây người nhìn Sở Ngọc Mẫn vì cứu hần mà chết dưới tay phụ thân nàng, thật ra trên đời này sao lại có người đại gian đại ác được, người ta trước lúc chết đều trở nên lương thiện, Sở Ngọc Mẫn đã tỉnh ngộ vào phút cuối cùng.

Buông Sở Ngọc Mẫn ra, Bách Lí Dật Thanh không còn nhẫn nại dây dưa với Sở tướng nữa: "Thế nào, hại chết nữ nhi của mình, trong lòng ngươi chắc không dễ chịu!"

Sở tướng nắm chặt tay, bỗng nhiên tức giận ngẩng đầu lên: "Đều do ngươi, nếu không phải tại ngươi thì Mẫn nhi cũng sẽ không chết, nếu không phải tại ngươi, ta đã sớm làm hoàng đế Minh quốc."

Bách Lí Dật Thanh lắc đầu, ông ta cố chấp như vậy thì không cần nhiều lời nữa, người như thế cách tốt nhất để giải quyết chính là nhỏ cỏ tận gốc.

"Sở tướng, sắp chết đến nơi rồi mà còn lớn lối, ngươi cho là hiện tại ngươi còn có tư cách kêu gào sao?" Trong mắt Bách Lí Dật Thanh đầy vẻ lạnh lùng vô tình.

"Ha ha ha, ta tự nhận mình một đời anh minh, nhưng lại vẫn nhìn lầm ngươi, không ngờ ngươi ta không coi trọng lại chính là người tôn thương ta sâu nhất, ngươi cho là làm nhiều chuyện như vậy mà ta lại không có chuẩn bị gì sao?" Sở tướng hung ác cười nham hiểm khiến mọi người không khỏi nhán mày lại.

Đột nhiên, Sở tướng đánh một chuông về tên thích khách đang quỳ trên đất, hần chết ngay lập tức, trên người của hần có một đàn sâu bò lên.

Sâu không ngừng xuất hiện, đến khi ăn hết tên thích khách kia sạch sẽ mới thôi, dienxdaflleequysdoon Bạch Vũ Mộng kinh ngạc nhìn, rồi lại nhìn thoáng qua Mộ Túy Tĩnh, vẻ mặt nàng cũng phức tạp.

"Tĩnh Nhi, ngươi có thể nhìn ra đây là cái gì không?" Bạch Vũ Mộng nhủ mảy, bởi vì đã có vài đại thần bị nuốt trọn không còn dấu vết.

Mộ Túy Tĩnh lắc đầu: "Ta cũng không dám xác định, nếu Đạp Vũ ở đây thì tốt rồi, nàng hiểu mấy thứ này hơn ta, xem ra đám sâu này có nguồn gốc từ Nam Cương."

"Nam Cương?" Bạch Vũ Mộng kinh ngạc nhủ mảy, lập tức phản ứng lại, sợ là lúc trước mấy tên trưởng lão kia đã cấu kết với Sở tướng, còn giao cả bí mật cổ trùng Nam Cương ra.

Nhưng mà bọn họ cũng không phát hiện, sau khi đám sâu này xuất hiện thì ngoài đại điện có một bóng người nhanh chóng lặng lẽ rời đi.

"Hôm nay các ngươi trốn không thoát đâu, ta sẽ để tất cả chôn cùng Mẫn nhi, nhiều người tôn quý chôn cùng nàng như vậy, nàng nhất định sẽ rất vui vẻ."

"Ngươi điên rồi sao, ngươi phải biết rằng ngươi cũng sẽ chết ở chỗ này!" Lam Giác Phong cau chặt mày, nhìn hần đã điên cuồng.

"Hừ, ta tự có cách của ta, không cần các ngươi lo lắng, các ngươi cứ hưởng thụ lễ vật ta tặng cho tốt đi!" Sở tướng cười xoay người.

Nhưng lại đột nhiên dừng bước chân lại, cúi đầu nhìn thanh kiếm trên người, không dám tin quay đầu nhìn người cầm kiếm, cả người Bách Lí Dật Thanh đầy hơi thở đế vương.

"Làm sao có thể, sao ngươi có thể vượt qua đám sâu đó để đến đây?" Sở tướng trừng lớn hai mắt, miệng thì thảo, không cam lòng muốn lấy được đáp án.

Bách Lí Dật Thanh hừ một tiếng, rút kiếm ra, đập lên dải lụa trắng bay lại trên đài cao, đôi mắt Sở tướng đỏ ửng, không ngờ bọn họ còn có thể làm hần bị thương, thật sự không dám tin.

"Cho dù ta chết, cũng tuyệt đối không để cho các ngươi sống tốt, tuyệt đối không!" Sở tướng điên cuồng gào to, đám đại thần trốn đông trốn tây bị tiếng la này dọa sợ không dám lộn xộn nữa.

Biết được hần muốn dùng tính mạng mình để thúc giục đám sâu này trở nên điên cuồng, Bạch Vũ Mộng cũng không khoanh tay chờ chết, nàng nâng tay lên phóng một đám ngân châm ra ngoài.

Nhưng mặc kệ thế nào cũng không ngăn được Sở tướng đang điên cuồng, Bạch Vũ Mộng nhăn mày thật sâu, chẳng lẽ phải sử dụng Phượng Múa Cừu Thiên sao, nhưng bây giờ cơ thể nàng vừa mới khôi phục, sao có thể chịu nổi?

Ngay khi Bạch Vũ Mộng còn do dự thì mọi người đã ào ào tấn công Sở tướng, nhưng không có chút tác dụng, trên đất đã phủ kín đầy sâu.

Mất thấy một con sâu bay về phía một đại thần trong góc, Bạch Vũ Mộng phóng lụa trắng ra đưa hắn đến nơi an toàn. Người nọ rất kinh ngạc nhìn Bạch Vũ Mộng rồi lập tức cúi đầu dấm chiêu.

Hiện tại tình thế tuyệt đối không lạc quan, toàn bộ đại diện đều rất hỗn loạn, ngự lâm quân bên ngoài đều đã xông vào, nhưng cũng không làm được gì, chẳng qua là tăng thêm thương vong thôi.

Ngay khi Bạch Vũ Mộng hạ quyết tâm chậm rãi ngưng tụ nội lực thì đột nhiên rơi vào rồi một cái ôm lo lắng lạnh lùng.

Bạch Vũ Mộng kinh ngạc ngẩng đầu, thấy chiếc mặt nạ lạnh như băng kia, nam tử mím chặt môi, cứ ôm Bạch Vũ Mộng như vậy, vận nội lực cường đại đánh về phía Sở tướng.

Nội lực nam tử cao thâm đến mức nào thì không ai biết, nhưng bọn họ thấy hắn chỉ dùng một chiêu đã hủy diệt mọi thứ mà Sở tướng làm lúc này.

Sau đó bốn phía xuất hiện vài hắc y nhân đeo mặt nạ, cầm vài bình chất lỏng đổ xuống trên người đám sâu, lập tức có nhiều âm thanh rên rỉ phát ra rồi đám sâu nhanh chóng bất động, hóa thành một vũng máu loãng.

Bạch Vũ Mộng mở to hai mắt, nhìn chất lỏng trong tay bọn họ, sau đó nhăn mày lại, nếu như không nhìn lầm, đây chính là Hóa Cốt thủy.

Phá giải được nguy hiểm, các đại thần may mắn còn sống sót run sợ đi ra, ngay cả Bách Lý Dật Thanh cũng chưa bình tĩnh lại, ngay giây phút vừa rồi, thiếu chút nữa hắn đã cho rằng hôm nay mọi người đều sẽ vì sự sơ sẩy của hắn mà táng thân ở đây.

Nhưng mọi thứ đã yên ắng trở lại, rốt cục cũng nghĩ tới một chuyện rất nghiêm trọng, rốt cục nam tử vừa rồi là ai, có được võ công cao cường như vậy thì không phải là người bình thường.

Thấy Bạch Vũ Mộng vẫn đứng trong lòng hắn, Duẩn Minh Hi lên tiếng: "Vũ nhi, người này là ai vậy, người quen hắn sao?"

Rốt cục Bạch Vũ Mộng cũng có phản ứng lại, nhìn nam tử một cái, không trả lời câu hỏi của Duẩn Minh Hi, mà lại hỏi nam tử: "Sao ngươi lại ở đây, còn..."

"Chuyện ngươi đồng ý với ta ngươi đã không làm được!" Nam tử nói một câu khó hiểu khiến Bạch Vũ Mộng không biết phải làm sao chỉ có thể chớp mắt.

Trong mắt nam tử như rất tức giận, cuối cùng nhìn Bạch Vũ Mộng một cái, buông nàng ra, diện*đafn\$lle;quydo0n xoay người muốn bỏ đi, nhưng Bạch Vũ Mộng lại kéo hắn lại.

"Ngươi còn chưa nói với ta, sao ngươi lại ở chỗ này?" Vì sao mỗi lần ta gặp nguy hiểm, ngươi đều xuất hiện? Câu cuối cùng Bạch Vũ Mộng lại không hỏi ra miệng.

"Chỉ nhằm chán đi ngang qua, sau đó thấy một kẻ ngu ngốc mơ tưởng muốn đi cứu người khác mà không để ý đến bản thân." Sự tức giận trong giọng nói của nam tử rõ ràng như vậy khiến Bạch Vũ Mộng ngập ngừng.

Bạch Vũ Mộng cúi đầu, rốt cục bây giờ cũng biết ý của hắn là gì rồi, lúc trước hắn nói không cần nàng báo ân, chỉ cần nàng tự chăm sóc bản thân là được, nhưng nàng đã không làm được.

"Thật xin lỗi, ta..." Bạch Vũ Mộng mím môi, muốn giải thích gì đó nhưng nam tử đã mất tính nhẫn nại, thu lại mọi cảm xúc, khôi phục lại vẻ lạnh lùng vô tình.

Bạn đang đọc truyện *Ma Y Độc Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 193: Nhập táng Hoàng lăng

Edit: susublu

"Ta không cần nghe ngươi giải thích, ngươi không là gì của ta cả, chuyện của ngươi không liên quan đến ta, cứu ngươi chỉ vì thấy đồng cảm thôi." Nam tử nói xong liền bỏ đi.

Bạch Vũ Mộng mỉm môi không nói gì, vì sao mỗi lần nàng nhìn không được nghĩ đến đáp án đó thì hấn lại vô tình đập tan mọi ảo tưởng của nàng?

Phía dưới có vài người nghe thấy cuộc đối thoại cũng rất kinh ngạc, mà khi bọn hấn nhìn thấy biểu cảm thất vọng trên mặt Bạch Vũ Mộng thì càng kinh sợ cười toe toét.

"Vũ nhi, người, không sao chứ?" Mộ Túy Tinh dè dặt cẩn thận mở miệng hỏi, vì sao nàng cảm thấy Vũ nhi trở nên là lạ, rốt cục nam tử vừa rồi là ai?

Bạch Vũ Mộng cứng ngắc co giắt khóe miệng: "Ta không sao, các người không cần phải xen vào chuyện của ta, ta có chút mệt mỏi, nơi này các người tự xử lý đi, ta về nghỉ ngơi trước."

Bạch Vũ Mộng lung lay cơ thể rồi đi, người phía sau nhìn thấy vậy thì trong lòng run sợ, nhưng lại không thể mở miệng ngăn cản, Bạch Vũ Mộng không muốn nói chuyện thì không có cách nào để biết.

"Rốt cục người vừa rồi là ai, vì sao ta cảm thấy hấn rất quen thuộc?" Lam Giác Phong lẩm bẩm nói, sự nghi hoặc trong mắt càng lúc càng đậm.

"Không biết, có phải là... Hạo Thần không?" Mạc Hàn Trần đột nhiên nói ra một lời dự đoán lớn mật khiến tất cả mọi người đều kinh ngạc.

"Làm sao có thể, không thể nào?" Hạ Tử Lăng nói, nàng nhìn thế nào cũng thấy không giống, diendafillequysdoon nhưng nếu không phải Lam Hạo Thần thì Vũ nhi sẽ ngoan ngoãn nằm trong lòng hấn?

"Ta cảm thấy rất có khả năng!" Lam Giác Phong đột nhiên mở miệng, mấy người bọn họ không thân thiết với Lam Hạo Thần bằng hấn cho nên chỉ có cảm giác Lam Hạo Thần yêu thương Bạch Vũ Mộng, nhưng còn hấn cùng nhau lớn lên từ nhỏ, cái cảm giác lạnh lẽo này nhất định không sai.

Từ nhỏ Lam Hạo Thần đã im lặng ít nói, trên người lại tỏa ra khí lạnh khiến người ta không rét mà run, chỉ khi Bạch Vũ Mộng xuất hiện thì hấn mới không còn cái cảm giác này nữa, nhưng vẫn còn sự lạnh nhạt không thêm đặt mọi thứ trên đời vào mắt.

"Thật vậy chăng? Như vậy thì quá tốt rồi!" Tuy rằng vừa rồi Duẩn Tuyết Nghiên cũng sợ hãi, nhưng lúc này nghe được tin tức này cũng nhìn không được nở nụ cười.

"Đừng vui mừng quá sớm, ta không thể khẳng định, nếu như hấn là tam ca của ta thì sao có thể vô tình với tam tẩu như vậy được?" Lời nói Lam Giác Phong khiến mọi người lại im lặng.

"Quên đi, đến đâu hay đến đó!" Mạc Hàn Trần thả lỏng khuôn mặt, thật ra hấn cũng đã mơ hồ cảm nhận được một cảm giác quen thuộc, nhưng mà vẫn không thể chắc chắn.

Bách Lí Dật Thanh gạt đầu, nhìn đại diện hỗn loạn và đám đại thần còn sống sót, cười tàn khốc: "Thế nào, rất sợ hãi phải không, đám các người mau chóng tiên phong làm việc cho tốt đi, nếu không, đây chính là kết cục của các người!"

Đám đại thần vội vàng gạt đầu rồi lui xuống, lúc này trong đại diện đầy mùi máu tươi, không phải là nơi để đứng ngây người.

Bách Lí Dật Thanh nhắm chặt mắt, dặn dò người thu dọn chỗ này rồi dẫn đầu đi ra ngoài.

Ngày hôm sau nơi này đã khôi phục lại vẻ sáng sủa, nhưng ký ức đáng sợ hôm đó vẫn còn quanh quẩn trong trí nhớ, chùi mãi mà vẫn không hết, đại thần vào triều cũng giảm đi rất nhiều, đa số đều đã chết vào ngày hôm qua.

Bách Lí Dật Thanh uy nghiêm nhìn đám người phía dưới, lập tức mở miệng: "Mặc dù Mẫn Quý Phi làm nhiều việc ác, nhưng niệm tình có công hộ giá, trước khi chết đã tỉnh ngộ nên chuẩn cho nàng nhập táng Hoàng lăng."

Người phía dưới đều quỳ xuống, ồ ào đồng ý, Bách Lí Dật Thanh hí mắt liếc nhìn bọn họ, nhìn thấy có vài người trong đám bọn họ bị mai một, rốt cục trong mắt cũng có chút ý cười.

Sau đó đề bạt vài người bổ sung vào chỗ trống, những người được đề bạt chính là những người hôm qua không nịnh nọt, đề xuất biện pháp an ủi dân chúng khi không có chứng cứ.

Trong đó có một người ngẩng đầu nhìn thoáng qua Hoàng đế, trong mắt lại đầy sự suy tư, nhưng cũng nhanh chóng chuyển thành sự kiên định, hấn không ngốc, ngược lại còn rất thông minh, hấn biết che giấu thực lực, bây giờ là lúc bản thân cũng nên để lộ mũi nhọn rồi.

Hấn không quên được ánh mắt của Bạch Vũ Mộng khi cứu hấn ngày hôm qua, ánh mắt sắc bén như vậy, giống như có thể nhìn thấu cả người hấn, làm cho hấn không thể che giấu được.

----- susublu ~ diendalequydon -----

Đúng vậy, Bạch Vũ Mộng đã nhìn ra hấn là người che giấu sâu nhất trong đám đại thần, cũng là một người có tài hoa, gặp nguy hiểm không sợ, người như vậy tuyệt đối là người mà lúc này Minh quốc cần.

Cho nên Bạch Vũ Mộng mới cứu hấn, hấn cũng là hiểu được ý của Bạch Vũ Mộng, vào triều làm quan vốn là để tạo phúc cho dân chúng, hiện tại có cơ hội như vậy sao có thể để lỡ mất?

Bên này còn đang lâm triều, bên kia Bạch Vũ Mộng lại không có việc gì để làm, nhàm chán nhìn chăm chăm hoa sen trong ao, Bạch Vũ Mộng lại suy nghĩ mơ màng, ngay cả có người đến cũng không phát hiện.

Nàng luôn có lòng cảnh giác cao độ nên tuyệt đối sẽ không phạm sai lầm, cho dù đó là người nàng tin nhiệm thì nàng vẫn sẽ phát hiện, nhưng hôm nay lại không như vậy.

Đến khi phía sau vang lên một tiếng thờ dài thì Bạch Vũ Mộng mới giật mình xoay người lại mới biết là Mộ Túy Tinh.

"Vũ nhi, có phải ngươi có tâm sự gì không?" Trong giọng nói của Mộ Túy Tinh có chút nghi hoặc, nàng nghĩ nhất định là liên quan đến nam nhân hôm qua.

"Sao ngươi lại hỏi như vậy?" Bạch Vũ Mộng co giật khóe miệng, nở một nụ cười còn khó coi hơn khóc, Mộ Túy Tinh nhìn thấy mà đau lòng.

"Bộ dáng của ngươi, người có mặt đều có thể thấy được, Vũ nhi, ngươi thành thật nói cho ta biết, có phải là bởi vì nam tử cứu ngươi hôm qua không, các người quen nhau sao?"

Bạch Vũ Mộng thở dài, mở miệng: "Ta thể hiện rõ như vậy sao? Người kia chính là người đã cứu ta lần trước."

Mộ Túy Tinh có chút kinh ngạc, nhưng vẫn trong dự đoán của mình, suy nghĩ một chút rồi mới mở miệng: "Vũ nhi, ngươi cảm thấy người kia có phải rất quen không?"

Bạch Vũ Mộng ngẩn ra, rồi cứ ngơ ngác nhìn Mộ Túy Tinh, ngay cả bọn họ cũng nhìn ra sao, nhưng vì sao nàng lại có cảm giác kỳ lạ như vậy, vì sao hần lại vô tình với nàng như vậy?

"Ta chỉ biết ngươi sẽ hiểu hần hơn chúng ta, sao có thể không hoài nghi được, hành động hôm qua của hần quá quái dị, làm cho chúng ta không thể khẳng định được." Trong lời nói của Mộ Túy Tinh có chút bất đắc dĩ.

"Ta không biết, có lẽ là vậy, có lẽ chỉ có chút giống, nếu thật sự là hần thì vì sao hần lại đối xử với ta như vậy, cho nên nhất định không phải là hần, nhất định sẽ không..." Bạch Vũ Mộng nói rất chắc chắn, nhưng trong giọng nói vẫn có chút chò đợi.

Mộ Túy Tinh bất đắc dĩ, nhưng lại không biết nên khuyên thế nào, cho tới bây giờ nàng vẫn không biết nên khuyên Bạch Vũ Mộng đối mặt với sự thật này thế nào, sự tàn khốc này có thể làm nàng suy sụp trong nháy mắt.

Về chuyện ngày hôm qua, sớm đã đồn khắp thiên hạ rồi, nghe thấy câu chuyện đã xảy ra trên đại điện, dân chúng người thì kinh sợ người thì cảm thán, dien;dafnle3*quý@doOn nhưng mà tất cả đều không liên quan đến bọn họ.

Cho dù vương triều thay đổi thì điều bọn họ cầu chính là một cuộc sống yên ổn thôi, ai là Hoàng thượng thì có sao đâu?

Bạn đang đọc truyện *Ma Y Độc Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 194: Túi hương

Edit: susublu

Mấy ngày nay Bạch Vũ Mộng luôn ngây người, không biết mình đang làm gì, mỗi ngày đầu đầu rất đau, nàng đã cố gắng khắc chế không cho mình suy nghĩ đến chuyện đó nữa, nhưng lại vẫn không khống chế được bản thân.

Đến một ngày, Y Cần xuất hiện trong Hoàng cung, Bạch Vũ Mộng nhìn thấy Y Cần thì rất kinh ngạc, không biết tại sao thuộc hạ của hần lại xuất hiện ở đây?

"Phu nhân, chủ tử muốn nô tì đến đưa cho người cái này." Y Cần đưa cho Bạch Vũ Mộng một hộp gỗ đàn hương trước ánh mắt kinh ngạc của mọi người.

"Phu nhân? Ngươi gọi nàng là phu nhân?" Duẩn Minh Hi bất được trọng điểm, kinh ngạc mở miệng, hần vừa mở miệng thì người khác cũng khiếp sợ nhìn Y Cần.

Y Cần hơi co rút đồng tử, rồi lại nhanh chóng khôi phục lại vẻ bình thường, trên mặt nở nụ cười nhu hòa, dịu dàng đáp: "Bởi vì phu nhân có thai, nô tì cũng chỉ đoán như vậy."

Lời giải thích này lại khiến mọi người bán tín bán nghi, một người biến mất vài ngày rồi lại đột nhiên phái thuộc hạ đến đưa đồ, không thấy là rất kỳ quái sao, dienxfafnleequysdoon cho dù người nọ có thể là Lam Hạo Thần.

"Là cái gì vậy?" Bạch Vũ Mộng đau đầu xoa trán, vài ngày nay, nàng cũng không thể ngủ ngon, ngoại trừ buổi tối ngủ được mùi thơm kia ra thì lúc nào trong đầu cũng nghĩ đến chuyện đó nên không thể ngủ được.

"Phu nhân tự mình mở ra xem sẽ tốt hơn." Y Cần cười mở miệng, trong mắt có sự đấu tranh nhưng lại nhanh chóng giấu đi, lập tức mở miệng:

"Phu nhân, chủ tử muốn ta nhắn một câu với người, hẳn hi vọng phu nhân có thể làm được chuyện đã hứa với hắn, không có tự làm hại bản thân thân mình."

Bạch Vũ Mộng kinh ngạc ngẩng đầu, những người khác cũng nghi hoặc nhìn, trong mắt đầy vẻ hoài nghi và phỏng đoán, nhưng vẫn không thể khẳng định, chỉ có thể thờ dài một tiếng, không biết nên làm thế nào.

Bạch Vũ Mộng mím môi, qua một hồi lâu mới mở miệng: "Ta đã biết, người trở về nói với chủ tử của người, cảm ơn hắn nhiều lần cứu giúp, ta sẽ tự chăm sóc tốt bản thân mình."

"Đạ, vậy nô tì cáo lui trước." Y Cần nói xong liền cất bước muốn rời khỏi, nhưng trong đầu lại xuất hiện một ý niệm, bước chân dừng một chút, xoay người nhìn Bạch Vũ Mộng một cái, muốn nói lại thôi.

Bạch Vũ Mộng hỏi một câu: "Sao vậy, còn có chuyện gì sao?"

Y Cần bỗng kiên định lắc đầu: "Không có chuyện gì, phu nhân bảo trọng thân thể." Dừng một chút, lại mở miệng: "Nô tì hi vọng nếu có một ngày chủ tử làm chuyện gì khiến phu nhân tức giận thì xin phu nhân tha thứ cho hắn."

"Làm chuyện khiến ta tức giận, rốt cục là chuyện gì, người muốn nói cái gì?" Bạch Vũ Mộng nheo mắt lại, trong lòng lại bắt đầu phỏng đoán, nhưng vẫn không hỏi ra miệng.

Y Cần lắc đầu: "Phu nhân thứ tội, nô tì không thể nhiều lời, xin phu nhân không nên trách tội." Nói xong liền vội vàng bỏ đi, giống như sợ Bạch Vũ Mộng truy vấn.

---- susubluu ~ diendanlequydon ----

Trở lại trong phủ, tâm trạng Y Cần có chút trầm trọng đi tới thư phòng của chủ tử, trong phòng truyền ra một giọng nói, Y Cần liếc mắt một cái rồi đi vào, cũng thấy người khác đã ở đây.

"Y Cần, người có biết hôm nay người đã làm sai cái gì không?" Giọng nói lạnh lùng của nam tử nhậm truyền đến, làm cho người ta không nghe ra cảm xúc gì.

Y Cần sợ hãi quỳ xuống: "Chủ tử, Y Cần biết sai rồi, nhưng mà, Y Cần không muốn phu nhân lại tiếp tục đau khổ như vậy." Trên mặt Y Cần đầy vẻ quật cường.

"Cho nên người liền nói cho nàng biết, người cũng biết nàng thông minh cỡ nào, nếu để cho nàng biết được gì đó thì người có chết bao nhiêu lần cũng không hết tội!" Giọng nói nam tử gần như vô tình.

"Y Cần cam nguyện chịu phạt." Y Cần vẫn nói những lời này, giống như không hề hối hận vì những chuyện mình đã làm, nếu có thể khiến phu nhân vui vẻ thì cho dù chết ngàn cũng cam nguyện.

"Lui xuống đi!" Giọng nói lạnh nhạt của nam tử vang lên, nhưng những người trong phòng đều biết rõ hắn đang tức giận.

Mọi người vội vàng lui xuống, đi ra bên ngoài mới mở miệng nói: "Y Cần, hôm nay người quá lỗ mãng, sao có thể nói như vậy được, người có biết lúc chủ tử biết đã tức giận đến mức nào không?"

"Ta biết ta làm như vậy chủ tử nhất định sẽ tức giận, nhưng nếu ta không nói như vậy thì người cho là chờ sau khi phu nhân biết được chân tướng sẽ dễ dàng chấp nhận sao?" Y Cần cười chua xót.

"Nhưng chủ tử ghét nhất là người khác can thiệp vào chuyện của hắn, cho dù người làm như vậy là vì tốt cho bọn họ nhưng chuyện chủ tử đã quyết định thì chưa từng có ai có thể thay đổi được."

"Ngay cả phu nhân cũng không được sao?" Y Cần đột nhiên nhậm nhẹo mở miệng, sự mong muốn trong giọng nói làm nam tử bên cạnh không biết nói gì.

"Tóm lại, lần này người thật sự đã khiến chủ tử tức giận, sau này không nên nhiều chuyện như vậy." Nam tử lại bắt đầu dĩ mở miệng.

"Ta đã biết." Y Cần gật đầu, trên mặt lại uyển chuyển nở nụ cười hàm xúc, từng bước một kiên định bước về phía hình đường*. (*Nói chịu phạt)

Nam tử ngồi bên trong thư phòng cũng nghe rõ đoạn đối thoại của bọn họ không sót một câu, bút lông trong tay đã sớm bị bỏ gãy không biết từ lúc nào, mực nhỏ giọt trên giấy Tuyên Thành trắng nõn, hỗn loạn vô trật tự, giống như tâm trạng lúc này của hắn.

Bên này, Bạch Vũ Mộng nghi hoặc nhìn hộp gỗ đàn hương trong tay, không biết bên trong có cái gì, không biết người kia muốn làm sao.

"Vũ nhi, vì sao ta cảm thấy lời nói của nha hoàn vừa rồi có chút kỳ lạ." Đường Ước Ảnh có chút lo lắng mở miệng, mắt nhìn về hướng Y Cần rời đi.

"Đúng vậy, hướng hồ võ công của nàng ta tuyệt đối không thấp, chủ tử phải mạnh đến cỡ nào mới có một nha hoàn võ công cao cường như vậy."

Bạch Vũ Mộng lắc đầu, cũng không giải đáp thắc mắc của bọn họ mà nhìn chiếc hộp gỗ trong tay, nhẹ nhàng mở nó ra, đập vào mắt chính là một cái túi hương.

Bạch Vũ Mộng hơi nhú mồm, cầm lấy cái túi hương kia, nói thật, vừa rồi lời nói của Y Cần cũng làm cho nàng hơi hoài nghi, nhưng nàng lại vẫn như lúc trước không muốn hoài nghi hẳn nữa.

Cầm lấy túi hương đó ngửi một chút, Mạc Hàn Trần muốn kiểm tra trước nhưng Bạch Vũ Mộng lại lắc đầu, cũng không hề có chút hoài nghi.

Ngửi thấy mùi hương bay ra từ đó, Bạch Vũ Mộng nhú mồm, đây không phải là mùi hương mỗi buổi tối nàng đều ngửi thấy sao, còn có hương vị của Mạn Châu Sa Hoa.

Bạch Vũ Mộng mở ra thì quả nhiên bên trong có bỏ thêm một ít Mạn Châu Sa Hoa, Bạch Vũ Mộng cười, diện*dafn;lee^quysdo0n túi hương này hoàn toàn dùng để an thần, mùi hương pha trộn bên trong quả thật làm cho người ta rất thoải mái.

Giống như mùi hương mà tối nào nàng cũng ngửi được, nhàn nhạt, ấm áp như một dòng nước ấm vây quanh cơ thể, làm cho cả thể xác và tinh thần đều thoải mái.

Trên mặt Bạch Vũ Mộng đầy ý cười, đặt túi hương qua một bên, nhìn thấy trong hòm còn có một khối ngọc bội, là ngọc bội tốt nhất, bên trong còn có nước chuyển động, đẹp mộng ảo, ở bên trong hình như còn có khắc chữ, nhưng mà Bạch Vũ Mộng lại không nhìn thấy rõ, không biết phải làm thế nào mới xem được.

Bạn đang đọc truyện *Ma Y Độc Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 195: Máu trong tim

Edít: susublué

Cho dù Bạch Vũ Mộng nghi hoặc nhưng túi hương hắc đưa tới thật sự là hợp ý của nàng, về phần miếng ngọc bội thì cứ để đó sau này rồi nói sau.

Mấy người khác đều nhìn nhau, không thể tin được Bạch Vũ Mộng lại dễ dàng nhận đồ của người khác như vậy, nàng không hoài nghi chút nào sao?

Vài ngày tiếp theo, tất cả đều gió êm sóng lặng, đến một ngày Y Cần lại trở lại, điều này đã khiến lòng nghi ngờ của Bạch Vũ Mộng tăng cao.

Y Cần không biết phải mở miệng thế nào nên luôn im lặng đứng ở bên cạnh, Bạch Vũ Mộng đợi một hồi thấy nàng còn không mở miệng thì hỏi: "Y Cần, ngươi có chuyện gì không?"

Y Cần mím môi, trong mắt đầy sự đấu tranh, rồi rầm một hồi rốt cục vẫn không sợ chết nhắm hai mắt lại, mở miệng: "Phu nhân, nô tì cũng có chuyện muốn hỏi xin người một thứ nhưng xin người đừng hỏi vì sao, được không?"

Bạch Vũ Mộng nhăn mày lại, sao hôm nay Y Cần lại là lạ, rõ ràng lúc này đến rất sốt ruột, nhưng bây giờ lại chậm chạp không chịu nói.

"Vậy ngươi nói trước xem ngươi muốn xin ta cái gì!" Bạch Vũ Mộng suy nghĩ một chút rồi vẫn mở miệng, dù sao Y Cần đã từng chăm sóc nàng rất lâu.

Y Cần lại do dự một chút rồi rốt cục vẫn mở miệng: "Nô tì muốn một chén máu trong tim của phu nhân." Nói xong Y Cần liền áy náy cúi đầu.

Tất cả mọi người đều giật mình nhìn nàng, đồng thời cũng đề phòng, dù sao yêu cầu này quá quái dị, diệnxdafillequysdoon ngay cả Bạch Vũ Mộng cũng không thể không ngời thẳng người, nhìn chăm chăm Y Cần.

Y Cần chịu không nổi những ánh mắt này nên liền quỳ xuống, khẩn cầu nhìn Bạch Vũ Mộng: "Xin phu nhân cho nô tì một chén máu trong tim đi, cho dù muốn nô tì lập tức chết thì cũng không thành vấn đề."

"Y Cần, ngươi đột nhiên đến đây là vì muốn một chén máu trong tim ta, ta không thể không suy nghĩ lý do vì sao." Bạch Vũ Mộng híp mắt nhìn chăm chăm Y Cần.

"Phu nhân, xin người đừng hỏi nô tì vì sao, nô tì thật sự không thể nói." Y Cần không ngừng lắc đầu, ánh mắt bất lực nhưng lại vẫn rất kiên định.

"Y Cần, ta nghĩ ngươi không phải không biết, hiện tại ta đang có thai, nếu ta cho ngươi một chén máu trong tim thì sẽ mang đến cho ta bao nhiêu nguy hiểm ngươi có biết không?"

Y Cần còn muốn nói gì nữa nhưng vẫn chỉ có thể há miệng thở dốc, nàng biết cho nên nàng mới không mở miệng, mãi cho tới hôm nay mới tìm đến đây là vì thật sự không chịu đựng nổi nữa.

Lúc này, từ ngoài cửa lại có một hắc y nhân đi vào, Bạch Vũ Mộng nhú mày, người này là một trong số những người ngày đó đồ Hóa Cốt thủy lên đám sâu, sao hắn lại xuất hiện ở đây?

"Y Cần, ngươi lại cãi mệnh lệnh chủ tử, lần trước còn chưa đủ sao, lần này nếu bị chủ tử biết, ngươi chắc chắn phải chết không thể nghi ngờ." Nam tử nhú chặt mày nhìn Y Cần.

Y Cần lắc đầu: "Cho dù muốn mạng của ta thì sao, chẳng lẽ muốn ta trở mắt nhìn mọi thứ xảy ra sao, ta không làm được."

"Vậy ngươi có nghĩ tới lúc trước chủ tử hạ mệnh lệnh đó đã phải trải qua bao nhiêu lần thất tử nhất sinh không, chủ tử làm mọi chuyện đều có ý của hắn, sao ngươi có thể cứ vi phạm liên tục vậy, mau cùng ta trở về, chủ tử sẽ không biết chuyện này." Nam tử luôn không ngừng khuyên bảo.

----- susubblue ~ diendanlequydon -----

Y Cần do dự nhìn thoáng qua Bạch Vũ Mộng, nắm chặt tay lại, tựa hồ còn muốn nói gì đó nhưng tên nam tử kia đã điểm huyết đạo của nàng, nên nàng chỉ có thể cầu xin nhìn Bạch Vũ Mộng.

"Thật xin lỗi, phu nhân, Y Cần tự tiện làm chủ, quá nhiều phu nhân, thuộc hạ sẽ đưa Y Cần về." Nam tử nói xong liền kéo Y Cần chuẩn bị rời đi.

"Đợi chút." Bạch Vũ Mộng mở miệng, "Đã đến đây thì sao không nói cho rõ ràng rồi hãy đi, ta muốn biết, rốt cục có chuyện gì mà ta không được biết?"

Nam tử mím môi, giống như không thể trả lời, nhìn Y Cần một cái, giải huyết đạo của nàng: "Tự ngươi gây họa nên tự mình giải quyết đi."

Y Cần cũng đã nghĩ thông suốt cái gì đó, nhìn Bạch Vũ Mộng rồi lắc đầu: "Thật xin lỗi phu nhân, là nô tì quá đáng, đã quấy rầy đến phu nhân."

Bạch Vũ Mộng nhìn hai người bọn họ, sự nghi hoặc trong mắt càng lúc càng đậm, nếu vừa rồi nàng không nhìn lầm thì hắc y nhân này nhảy từ nóc nhà xuống, vậy chỉ có thể chứng minh, hắn luôn túc trực ở gần đây.

"Đã đến đây thì sao có thể không nói cho rõ ràng được, ta chỉ muốn biết rốt cục các ngươi muốn máu trong tim ta để làm gì, theo ta được biết máu của ta cũng không có tác dụng với nhiều người lắm."

Trong mắt Y Cần có chút hoảng loạn, vừa định nói gì đó thì bên ngoài lại có một đám ám vệ xông vào, Bách Lí Dật Thanh nhất thời buồn bực, sao bọn họ đi vào Hoàng cung giống như đi vào hoa viên nhà mình vậy, đi lại tự nhiên, đám ngự lâm quân đang chết ở đâu rồi không biết.

Ám vệ nói gì đó với nam tử và Y Cần, sắc mặt nam tử và Y Cần đều lập tức trở nên hoảng loạn, sốt ruột nhìn ra bên ngoài.

Nam tử lấy một đạn tín hiệu trong tay áo ra bắn lên bầu trời, Bạch Vũ Mộng cảm giác được hơi thở chung quanh dao động, hơi kinh ngạc, tự mình biết bên ngoài luôn có người, nhưng không ngờ lại có nhiều như vậy.

Cuối cùng nam tử nhìn thoáng qua Bạch Vũ Mộng, không nói thêm một câu liền rời đi, trong mắt Y Cần đã có nước mắt, sự sốt ruột đã rõ ràng trên mặt, cần môi nhìn Bạch Vũ Mộng, nhưng vẫn không nói một lời bỏ đi.

"Đợi chút, Y Cần, xảy ra chuyện gì sao?" Bạch Vũ Mộng gọi Y Cần lại, cho dù hỏi người khác như vậy thì không lẽ phép, nhưng vừa rồi nhìn thấy ánh mắt của Y Cần thì trong lòng nàng lại có chút hoảng loạn.

Đó là cảm giác chưa từng có, lâu rồi nàng không có hoảng loạn như vậy, giống như mất đi thứ quan trọng nhất vậy, cảm giác này khiến người ta phiền chán.

"Không có gì, phu nhân không cần lo lắng." Y Cần gắng gượng nở nụ cười, làm bộ như không sao, nhưng nước ờ khóe mắt lại không lừa được người khác.

"Y Cần, chuyện đã tới nước này mà ngươi vẫn không muốn nói cho ta biết tác dụng của chén máu trong tim ta sao, ngươi cũng biết nếu chậm trễ thì có lẽ chuyện gì cũng đều có thể xảy ra." Bạch Vũ Mộng nghiêm túc nói, nàng mơ hồ cảm nhận được chén máu của mình có tác dụng rất lớn.

"Phu nhân, thật sự không có chuyện gì, nô tì không thể lấy tính mạng phu nhân ra để mạo hiểm, phu nhân không cần lo lắng." Y Cần vẫn cười như trước nhưng mà nụ cười lại rất miễn cưỡng.

Bạch Vũ Mộng hít sâu một hơi, nhìn ánh mắt Y Cần kiên định, biết nàng không muốn nói, dien;dafille*quys&don nhưng nàng càng như vậy thì bản thân lại càng lo sợ.

"Nếu ta nói ta có cách để lấy máu trong tim mà không làm bản thân bị thương thì sao? Ngươi vẫn không chịu nói sao?" Bạch Vũ Mộng nhìn chằm chằm Y Cần.

Y Cần kinh ngạc nhìn nàng, trong mắt cũng đã có chút do dự, nếu như thật sự như vậy thì quá tốt rồi, nhưng lỡ không phải như thế, nếu hại phu nhân thì cả đời này nàng sẽ không an tâm.

Chương 196: Thì ra là vậy

Edít: susubblue

Bạch Vũ Mộng nhìn thấy ánh mắt của Y Cần nên trong mắt cũng xẹt qua chút suy nghĩ sâu xa: "Y Cần, có phải chủ tử của người xảy ra chuyện gì rồi không?" Nếu không bọn họ sẽ không hoảng loạn như thế, ngay cả toàn bộ ám vệ ẩn dấu đều quay trở về.

Hiển nhiên Y Cần có chút kinh ngạc khi nghe thấy lời của Bạch Vũ Mộng, nhưng nhớ tới lúc trước chủ tử nói phu nhân rất thông minh nên liền bình thường trở lại, diẽnxdafillequysdoon nhưng vẫn còn do dự, không biết có nói nên hay không.

"Y Cần, dù thế nào chủ tử người cũng có ân với ta, ta tinh thông y thuật, nói không chừng, ta có thể giúp hấn, coi như là báo ân."

"Phu nhân, bệnh của chủ tử, cho dù là thần y cũng không trị được, phu nhân không cần uống phí sức lực, nô tì về trước, phu nhân không cần lo lắng." Y Cần vẫn quyết định không nói.

"Y Cần!" Bạch Vũ Mộng đột nhiên nghiêm khắc: "Các người thật sự không có gì gạt ta sao, hay là nói chủ tử của các người có bí mật gì đó không muốn ta biết."

Y Cần kinh sợ, không ngờ Bạch Vũ Mộng lại đoán ra nhanh như vậy, trong lòng cũng đấu tranh mãnh liệt, không biết rốt cục có nên nói hay không.

"Nếu như người không nói, bỏ lỡ thời gian giúp chủ tử người thì không thể cứu được nữa!" Bạch Vũ Mộng lại tiếp tục cho nàng một liều thuốc mạnh.

Rốt cục Y Cần cũng thỏa hiệp, ánh mắt say mê không sợ chết, mờ mịt nói một câu: "Phu nhân đi cùng nô tì đến đó đi."

Lần này Y Cần không bịt mắt Bạch Vũ Mộng, trực tiếp dẫn nàng trở về, đám người Duẩn Minh Hi lo lắng muốn đi theo, Y Cần cũng không ngăn cản.

Đi đến chỗ lần trước ở, Bạch Vũ Mộng có hơi hoài niệm nhìn thoáng qua, lập tức nhìn thấy trong viện nam tử đầy hắc y nhân bao vây, không ai dám đi vào.

Lúc Y Cần dẫn Bạch Vũ Mộng đi qua thì tất cả mọi người đều phớt lờ nhìn nàng, nam tử vừa rồi vẫn trách cứ nhìn Y Cần: "Sao người lại dẫn phu nhân đến đây, người thật sự không muốn sống nữa sao?"

Y Cần cười suy yếu: "Dù sao cũng có hi vọng không phải sao, ta tin tưởng nếu có một ngày phu nhân biết thì sẽ không tha thứ cho chúng ta, cũng sẽ không thể tha thứ cho chính nàng, cần gì phải như vậy, thật ra trong lòng chủ tử cũng luôn rồi bởi không phải sao?"

"Không, người sai rồi, chủ tử luôn rất kiên trì suy nghĩ của mình, người chưa bao giờ lung lay, nhưng người làm vậy thì đã khiến mọi công sức của chủ tử uổng phí."

Y Cần mím môi không nói gì, cúi đầu, nàng biết, nàng biết suy nghĩ của chủ tử, nhưng nàng thật sự không muốn nhìn thấy có một ngày phu nhân biết chân tướng sẽ tuyệt vọng, phu nhân tốt như vậy sao có thể đối xử tàn nhẫn với nàng như vậy.

"Các người nói xong chưa, ta có thể vào chưa?" Bạch Vũ Mộng lạnh lùng mở miệng, nhũn mày có chút phiền chán, trong lòng nàng càng bất an hơn.

Nam tử suy nghĩ một hồi rồi vẫn bất đắc dĩ thở dài, dặn dò người khác tránh ra, nhưng mà đám người Duẩn Minh Hi quả thật không muốn cho nàng đi vào.

"Vũ nhi, ta thấy người vẫn không nên đi vào, ai biết là thật hay giả, nhưng tuyệt đối không nên trúng kế." Duẩn Minh Hi lo lắng nhìn Bạch Vũ Mộng.

"Ta không sao, biểu ca, các người ở chỗ này chờ đi, ta vào xem là được rồi." Bạch Vũ Mộng lắc đầu, an ủi một hồi rồi mới đi theo Y Cần vào trong.

----- susubblue ~ diendanlequydon -----

Vừa đi vào thủ vệ bên trong cũng càng ngày càng nhiều, giống như thật sự đã xảy ra chuyện gì nghiêm trọng, trên mặt ai cũng đầy vẻ sốt ruột và lo lắng.

Tâm trạng Bạch Vũ Mộng dần dần trầm xuống, không biết vì sao càng tới gần lại càng khó chịu, như bị một tảng đá lớn đè ép trong lòng làm cho người ta đau một cách khó hiểu.

Đi vào trong phòng, Y Cần đẩy cửa phòng ra, Bạch Vũ Mộng đi vào bên trong, nam tử đang đứng trong phòng nhìn thấy người đi vào thì có vẻ rất kinh ngạc, vẻ mặt mặt tự nhiên run rẩy một chút.

Nam tử nằm đó vẫn đeo mặt nạ như trước, nhưng sắc mặt tái nhợt, cơ thể gầy yếu không còn cảm giác cường tráng, ngược lại chỉ cần một trận gió thổi qua đã có thể làm hắn ngã.

"Sao người lại đưa phu nhân đến đây?" Nam tử trong phòng cũng rất nghi hoặc hỏi Y Cần như mọi người bên ngoài.

Bạch Vũ Mộng nghi hoặc càng lúc càng nhiều, xem ra tất cả mọi người đều quen nàng, nhưng mà vì sao, lúc trước chẳng qua chỉ ở lại có vài ngày, không thể quen hết tất cả mọi người.

"Hi vọng cuối cùng." Y Cần mím môi, nói một câu rồi không mở miệng nói gì nữa, trong lòng nàng đang chờ đợi, phu nhân tuyệt đối không sao.

"Người thật sự quá hồ nháo, người có biết vừa rồi lúc chủ tử tỉnh lại, câu duy nhất người nói với ta là gì không?" Nam tử chỉ tiếc rèn sắt không thành thép nhìn Y Cần.

Nhìn thấy Y Cần mê man ngẩng đầu, nam tử mới tiếp tục mở miệng: "Chủ tử nói tuyệt đối không được cho phu nhân biết. Người có biết câu này có ý nghĩa gì không?" Nam tử thở hắt ra.

Y Cần khiếp sợ, trong lòng lại nghĩ sao chủ tử lại ngu như vậy, chẳng lẽ hắn không sợ có một ngày phu nhân biết thì sẽ đau lòng muốn chết sao?

"Ta nói này, rốt cục đã có chuyện gì xảy ra, đã thành ra như vậy mà còn muốn gạt ta không nói cho ta biết sao?" Giọng nói của Bạch Vũ Mộng đầy ý lương thiện, câu nói kia khiến lòng nàng đau đớn.

Thấy hai người đều không nói chuyện, Bạch Vũ Mộng dứt khoát đi qua bọn họ, nhìn thoáng qua nam tử vẫn đeo mặt nạ, nàng không chút do dự gỡ xuống.

Khi nhìn thấy khuôn mặt dưới mặt nạ thì Bạch Vũ Mộng nhìn không nổi nữa rơi nước mắt, thì ra nàng đã đoán đúng, thì ra hắn luôn ở bên cạnh nàng.

Khuôn mặt dưới lớp mặt nạ vẫn yêu nghiệt như trước, nhưng mà lúc này đã mất máu trở nên tái nhợt vô lực, yếu ớt giống như một đứa bé mỏng manh dễ vỡ.

"Phu nhân, người đừng quá đau lòng, bảo trọng thân thể." Y Cần đau lòng mở miệng, diện xda fille quys doon vươn tay đỡ Bạch Vũ Mộng đang lung lay sắp ngã.

Bây giờ Bạch Vũ Mộng đã không muốn truy cứu lý do vì sao hắn gạt nàng chuyện này, mà lúc này nàng không muốn trải nghiệm cảm giác mất mát này nữa. "Có cách nào để cứu hắn không?"

Y Cần mím môi, mở miệng: "Chủ tử đã thu thập đủ các loại thuốc, nhưng vẫn còn thiếu một chén thuốc dẫn, đó chính là máu trong tim của phu nhân."

"Vậy còn không mau ra tay cứu hắn." Bạch Vũ Mộng có chút buồn bực, rõ ràng có thể sớm cứu hắn, nhưng lại là cố tình kéo dài đến bây giờ, nếu như hắn có chuyện gì thì nàng phải làm sao bây giờ?

Lam Hạo Thần đang nằm cảm nhận được hơi thở của Bạch Vũ Mộng, cổ sức mở to mắt, quả nhiên nhìn thấy được nữ nhân ngu ngốc kia đang nghĩ cách để cứu hắn, suy yếu mở miệng: "Mộng Nhi, không cần uống phí công sức, bây giờ bảo vệ đứa bé và nàng mới là điều quan trọng nhất, ta không sao, ngủ một giấc thì tốt rồi."

"Đã như vậy rồi mà còn nói không sao, Lam Hạo Thần, sao chàng có thể độc ác như vậy, để ta liên tục nhắm nháp tư vị mất mát này chàng vui vẻ lắm sao?"

Bạn đang đọc truyện *Ma Y Độc Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 197: Không bao giờ nữa tách ra nữa

Edit: susubluu

Lam Hạo Thần mím môi không nói gì, bây giờ hắn là không còn sức để nói chuyện với Bạch Vũ Mộng nữa, nhưng hắn không thể để cho nàng mạo hiểm, tuyệt đối không thể, nhưng mà thật không ngờ cuối cùng vẫn bị nàng biết.

Bạch Vũ Mộng hung hăng lau nước mắt, rồi đứng nhìn Lam Hạo Thần như vậy: "Lam Hạo Thần, ta nói cho chàng biết, nếu chàng dám chết thì chàng cứ chết đi, chờ sau khi chàng chết, ta sẽ xóa sạch đứa bé này, sau đó tái giá với người khác, dù sao cũng không phải không ai muốn ta."

Lam Hạo Thần suy yếu nở nụ cười bất đắc dĩ: "Mộng Nhi, ta thật sự không muốn để cho nàng mạo hiểm." Hắn biết Mộng Nhi của hắn chỉ đang nói dối thôi.

"Đừng nghĩ là ta nói đùa, Lam Hạo Thần, nếu muốn chàng có thể thử sự quật cường của ta!" Trong mắt Bạch Vũ Mộng đầy vẻ ngang ngược và kiên trì khiến trong mắt Lam Hạo Thần có chút hoảng loạn.

"Mộng Nhi, nghe lời, ta thật sự không sao, nài đi ra ngoài trước đi, ta chỉ muốn ngủ một giấc, ngủ một giấc là được rồi." Nói xong còn nhìn mấy người đứng trong phòng, trong mắt đầy ý tứ khó hiểu.

"Phu nhân, chúng ta vẫn nên lui xuống trước, ngài cũng nên đi nghỉ ngơi trước, chờ ngài tỉnh lại thì chủ tử đã không sao." Nam tử đứng trong phòng mở miệng nói.

Bạch Vũ Mộng nhìn chăm chăm Lam Hạo Thần, đừng tưởng rằng nàng sẽ ngốc như vậy, diexdafnlleequysdoon vừa rồi nàng cũng thấy ánh mắt của Lam Hạo Thần, rõ ràng chính là có chuyện nhưng lại không muốn đề cho mình biết.

"Lam Hạo Thần, rốt cục chàng coi ta là cái gì, chàng cứ như vậy không muốn đề cho ta cứu chàng, không muốn nói với ta cái gì hết sao?" Bạch Vũ Mộng vốn ngang ngạnh cũng dần khóc nức nở.

Lam Hạo Thần mím môi không nói gì, suy yếu nhắm mắt lại, trong đầu hắn cũng đang đấu tranh, đây là lần đầu tiên hắn không biết nên lựa chọn thế nào.

Nếu là quá khứ thì một chén máu trong tim không là gì cả, nhiều lần cũng chỉ suy yếu vài ngày, nhưng bây giờ Bạch Vũ Mộng có thai, nếu như lấy một chén máu thì thân thể của nàng sao có thể chịu nổi.

Bạch Vũ Mộng nhìn Lam Hạo Thần một cái, xoay người lại, ngay lúc Lam Hạo Thần đang thờ thẫn, Bạch Vũ Mộng đã nâng bước đi đến cái bàn bên cạnh, cầm lấy cây dao tùy thân ra, không chút do dự đâm vào ngực của mình.

Lúc Lam Hạo Thần muốn ngăn cản đã không còn kịp nữa, chỉ có thể nhìn máu chảy từng giọt xuống dưới, Bạch Vũ Mộng hơi suy yếu cúi người, cuối cùng chóng đờ không được tựa vào trên bàn.

Lam Hạo Thần rất muốn đi đến ôm lấy nàng, không muốn để nàng ngã xuống đất, nhưng bây giờ hắn không làm được, ngay cả động đậy hắn còn thấy khó khăn, sao có thể...

Đến khi máu chảy đầy một chén thì sắc mặt Bạch Vũ Mộng đã tái nhợt, Y Cần khôi phục lại tinh thần trong nỗi khiếp sợ, nhanh chân tiến lên đỡ Bạch Vũ Mộng.

Những người khác vừa thấy được tình huống này cũng nhanh chóng đi đến, lấy hết dược liệu đã sớm chuẩn bị ra, phối thuốc xong thì cho Lam Hạo Thần ăn, đến khi mọi thứ đều đã xong thì Bạch Vũ Mộng mới xoa đôi mắt đau nhức, mỗi một ngụm tiếp đi.

Đợi đến khi Bạch Vũ Mộng tỉnh lại, mở mắt ra thì đập vào mắt chính là khuôn mặt yêu nghiệt kia, cho dù vẫn tái nhợt như cũ nhưng lại tốt hơn trước rất nhiều.

"Thần..." Bạch Vũ Mộng nỉ non một câu, trong mắt lại ngập nước, đã bao lâu rồi, bao nhiêu lần nàng tỉnh lại đều ngơ ngác nhìn đỉnh giường, bên người đều lạnh lẽo như băng.

Lam Hạo Thần đau lòng hôn lên khóe mắt Bạch Vũ Mộng, vươn tay ôm nàng vào lòng, thở dài một tiếng: "Mộng Nhi, nàng thật sự đã dọa ta..."

---- susublu ~ diendanlequydon ----

Bạch Vũ Mộng ngẩn ra, sự sợ hãi trong giọng nói của Lam Hạo Thần làm cho nàng hiểu rõ, lẳng lặng nằm ở trong lòng hắn, mở miệng: "Ta không sao, Thần, chúng ta đều không sao."

"Ừ, không sao, đứa nhỏ cũng tốt lắm, nó rất kiên cường!" Lam Hạo Thần cười xoa tóc Bạch Vũ Mộng, bao lâu rồi không làm động tác này, nhưng lại không thấy ngượng tay chút nào.

"Thần." Bạch Vũ Mộng bỗng nhiên mở miệng, dừng một lúc rồi mới tiếp tục mở miệng: "Vì sao không nói với ta, chàng có biết không, nếu, nếu chàng thật sự có chuyện gì..."

Lam Hạo Thần thở dài: "Mộng Nhi, thật xin lỗi, ta chỉ không muốn đề cho nàng lại cảm nhận cảm giác đau xót thêm lần nữa, có lẽ cứ để nàng nghĩ rằng ta đã chết mới là tốt nhất, ít nhất chỉ có một lần, lúc trước khi ta tỉnh lại thì mới phát hiện đã không áp chế được cổ độc nữa, ta không muốn quấy rầy cuộc sống của nàng, nhưng ta lại nhịn không được mà luôn tiến tới gần nàng từng chút một, ở bên cạnh nàng..."

Bạch Vũ Mộng sớm đã rơi lệ đầy mặt, sự hờn giận còn sót lại trong lòng cũng đã sớm tan thành mây khói, vươn tay ôm lấy Lam Hạo Thần: "Thần, chúng ta không tách ra nữa được không?"

"Ừ, sẽ không bao giờ tách ra nữa, không ai có thể tách chúng ta ra được, ta thật may mắn vì còn có thể nhìn thấy con của chúng ta được sinh ra." Lam Hạo Thần thở dài mở miệng.

Bạch Vũ Mộng lặng im không nói chuyện, một lát sau mới lại mở miệng: "Thần, lúc trước người ở hiện đại cũng là chàng sao?"

Lam Hạo Thần ôn nhuận cười, nhẹ nhàng búng trán Bạch Vũ Mộng một cái rồi mới mở miệng: "Đương nhiên là ta, nhưng mà lúc trước ta từng mất trí nhớ, phút cuối cùng mới nhớ ra nàng, ta thật sự khốn kiếp, sao ta có thể quên nàng được chứ?"

"Cho nên cuối cùng chàng cũng..." Trong giọng nói của Bạch Vũ Mộng khó nén được sự kinh ngạc, không ngừng run rẩy, Thần, sao chàng có thể ngu như vậy?

"Nếu không phải cùng nhảy xuống với nàng thì sao ta có thể tỉnh lại ở đây được, chuyện này, nhắc đến cũng là do ý trời đã định, duyên phận của chúng ta chưa hết, chỉ là có chút huyền ảo thôi."

"Ừ, thật ra ta cũng không nghĩ đến việc này, sao chúng ta có thể tùy ý xuyên qua thời không được, hơn nữa, bộ dạng ở hiện đại lại giống nhau như vậy." Bạch Vũ Mộng nhíu mày mở miệng.

Suy nghĩ một hồi, Bạch Vũ Mộng lại hỏi: "Rõ ràng chàng đã chết không phải sao, vì sao còn có thể sống lại, hơn nữa..."

Lam Hạo Thần cười bất đắc dĩ: "Sư phụ bảo vệ cơ thể của ta, ta không biết tại sao, sau khi rơi xuống vách núi kia trở về liền tỉnh lại, ngay cả sư phụ cũng không biết rõ nguyên nhân."

"Phải không?" Bạch Vũ Mộng nhẹ nhíu mày, vẫn còn hơi nghi hoặc.

Lam Hạo Thần nhẹ nhàng vỗ về lông mày u sầu của nàng, cười yếu ớt mở miệng: "Được rồi, Mộng Nhi, không nghĩ ra thì không cần suy nghĩ nữa, có một ngày mọi chuyện sẽ sáng tỏ, cơ thể của nàng còn rất yếu, vẫn nên nghỉ ngơi cho tốt đi." Nói xong liền yêu chiều vuốt bụng nàng.

"Ừ, Thần, hi vọng bây giờ không phải là mộng..." Bạch Vũ Mộng nhếch khóe môi, diện mạo dần dần ngủ thiếp đi, lúc đang ngủ cũng luôn nở nụ cười.

Trong mắt Lam Hạo Thần đầy sự đau lòng, sao nàng có thể đáng chết như vậy, để Mộng Nhi vì hắn làm như thế, hắn thật sự không xứng đáng làm trượng phu.

"Ngủ đi, Mộng Nhi, ngày mai tỉnh lại nàng sẽ phát hiện ra tất cả những thứ này đều là thật." Lam Hạo Thần khẽ cười, cũng nhắm hai mắt lại.

Trong phòng được bao phủ đầy hơi thở yên tĩnh, bầu không khí như vậy làm người ta say mê, đẹp đến mức khiến cho người khác không nhẫn tâm quấy rầy.

...

Bạn đang đọc truyện *Ma Y Độc Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 198: Hài tử song sinh

Edit: susublu

Nghe nói Lam Hạo Thần đã trở lại nên tất cả mọi người đều rất kinh ngạc, không dám tin là trên đời này thật sự có kỳ tích, nhưng đồng thời cũng vui mừng giúp Bạch Vũ Mộng.

Hôm nay Thu Hằng Duệ nhận được tin tức cũng rời Thanh Hoàng Quốc để tới đó, nhìn thấy Lam Hạo Thần thật sự sống lại, nhìn nụ cười ấm áp đã lâu không thấy trên mặt muội muội thì mới yên lòng.

"Thật sự rất thần kỳ, tỷ tỷ, người nói xem rốt cục đã xảy ra chuyện gì?" Duẩn Tuyết Nghiên nhai đồ ăn vặt đầy miệng, đồng thời nghi hoặc hỏi.

"Ta cũng không biết." Bạch Vũ Mộng bất đắc dĩ lắc đầu, rút người vào trong lòng Lam Hạo Thần, nhìn Duẩn Tuyết Nghiên ăn vui vẻ thì cũng bật cười.

"Quả nhiên có nam nhân liền thay đổi!" Duẩn Minh Hi đứng bên cạnh cười xấu xa mở miệng, nói xong còn nhướn lông mày nhìn hai người dính nhau cả ngày.

Bạch Vũ Mộng chỉ cười cười, không trả lời, đúng vậy, bây giờ nàng rất hạnh phúc, hạnh phúc đến mức nàng cũng hoài nghi, đây có phải là giấc mơ không, nếu là mơ thì hi vọng mãi mãi cũng không tỉnh lại.

Mộ Túy Tình im lặng đứng bên cạnh cũng đột nhiên mở miệng: "Vũ nhi, người có nghĩ tới nếu những người ở nơi đó có thể tùy ý xuyên việt thì chẳng phải sẽ viên mãn sao?"

Bạch Vũ Mộng bỗng nhiên im lặng, đúng vậy, kiếp này, cho dù có tình thân, diện mạo nhưng nàng cũng không thể buông bỏ những thứ kiếp trước của mình được.

"Người có biện pháp nào sao?" Lam Hạo Thần vẫn luôn im lặng nhìn Bạch Vũ Mộng, đột nhiên mở miệng hỏi.

Mộ Túy Tình lắc đầu, bất đắc dĩ nói: "Ta cũng không có cách nào, nhưng mà gần đây luôn có một cảm giác rất mạnh, ta luôn cảm thấy có chuyện gì đó sẽ xảy ra."

"Nàng không cần buồn lo vô có, sẽ không có chuyện gì đâu?" Dẫn Minh Hi xoa tóc Mộ Túy Tình, yêu chiều mở miệng.

"Không đúng, ta có thể biết trước tương lai, cảm giác của ta sẽ không sai, nhất định sẽ có chuyện gì đó xảy ra." Mộ Túy Tình rất chắc chắn.

"Nhưng bây giờ đã xảy ra chuyện gì đâu? Vũ nhi sắp sinh, nhất định không thể xảy ra chuyện gì ngoài ý muốn." Dẫn Minh Hi cũng nhăn mày lại, Điem Điem đã chắc chắn như vậy thì không lẽ thật sự sẽ xảy ra chuyện sao?

"Không được, mặc kệ xảy ra chuyện gì thì đều phải bảo đảm Vũ nhi bình an sinh hạ đứa bé." Mạc Hàn Trần đột nhiên mở miệng, hắn cũng không biết làm gì nên có chút hoảng loạn.

"Ừ, hiện tại đã có chuyện như vậy, sắp tới mọi người đều phải đề cao cảnh giác." Lam Hạo Thần lo lắng nhìn thoáng qua vùng bụng to của Bạch Vũ Mộng, mở miệng nói.

"Các ngươi không cần khẩn trương, không sao đâu, ta cũng sẽ không để đứa bé xảy ra chuyện." Bạch Vũ Mộng vuốt cái bụng lớn hơn người khác rất nhiều, kiên định mở miệng.

Lúc này mọi người mới hơi thả lỏng một chút, rồi cũng thức thời nói sang chuyện khác, Hạ Tử Lăng đi đến trước mặt Bạch Vũ Mộng, nhìn bụng nàng: "Vũ tỷ tỷ, tỷ nói xem đây là cháu trai hay là tiểu chất nữ?"

----- susubluu ~ diendanlequydon -----

"Ta làm sao mà biết, vậy Lăng nhi thích cháu trai hay tiểu chất nữ?" Bạch Vũ Mộng cười ầm ập, nhướn mày nhìn Hạ Tử Lăng đang hứng thú.

"Ta đều thích, nhưng mà ta thích thì có ích lợi gì, đương nhiên Hạo Thần ca ca phải thích mới được." Hạ Tử Lăng nói xong quay đầu nhìn về phía Lam Hạo Thần, hỏi: "Hạo Thần ca ca, huynh thích nam hài hay là nữ hài?"

"Chỉ cần là Mộng Nhi sinh, ta đều thích." Lam Hạo Thần dịu dàng nở nụ cười dịu dàng.

"Ai da, buồn nôn muốn chết, hai người các ngươi muốn ân ái thì hãy về phòng đi." Dẫn Minh Hi xoa người nổi da gà, khó chịu mở miệng.

"Thế nào, mình ăn không được nên không muốn cho người khác ăn ỉm sao, ta nói này, lúc trước ngươi có gan lớn trộm rượu của ta để uống, sao bây giờ chân tay lại lỏng lỏng vậy." Lam Hạo Thần liếc mắt nhìn hắn, không lưu tình đáp trả.

Dẫn Minh Hi vừa định nói gì đó nhưng lại nghẹn ở cổ họng, nhớ tới nỗi khổ trong quá khứ thì lại run lấy bầy, có chút sợ hãi lùi về phía sau.

"Vũ nhi, sau khi đứa nhỏ này của ngươi ra đời nhất định phải nhận ra là mẹ nuôi, các ngươi có ghen tốt như vậy nhất định sẽ sinh ra mỹ nữ, hoặc là mỹ nam tử, tóm lại tuyệt đối sẽ khuynh quốc khuynh thành." Mộ Túy Tình vuốt bụng Bạch Vũ Mộng, vui vẻ mở miệng.

Tuy rằng không hiểu ghen là gì, nhưng Lam Hạo Thần cũng vẫn hiểu được ý của nàng, nhưng như vậy không thể chứng tỏ là hắn sẽ đồng ý: "Muốn thì tự mình sinh đi, đừng đến đây tranh giành với bọn ta."

Mộ Túy Tình tròn tròn mắt tức giận nhìn Lam Hạo Thần, lại bất đắc dĩ cúi thấp đầu xuống, bởi vì nàng phát hiện dù có thế nào thì Vũ nhi vẫn luôn đứng về phía Lam Hạo Thần.

Dẫn Minh Hi đi lại vòng tay ôm Mộ Túy Tình, cười nói: "Nói có đạo lý, Điem Điem thích trẻ con như vậy, chúng ta cũng cùng sinh một đứa đi."

"Ai muốn sinh con với huynh." Mộ Túy Tình trừng mắt nhìn Dẫn Minh Hi một cái, đẩy hắn ra, xoay người chạy qua một bên.

Cảnh tượng này khiến mọi người đều cười, tiếng cười của mọi người hòa quyện lại với nhau, vì giờ phút này có thêm quá nhiều lo lắng nên mọi người cũng không thể trầm luân trong đó được.

Ngày trôi qua rất nhanh, hôm nay, Bạch Vũ Mộng và Lam Hạo Thần đang tản bộ trong hoa viên, Bạch Vũ Mộng đột nhiên ôm bụng, trên trán toát đầy mồ hôi.

Lam Hạo Thần vội vàng khăn trương ôm lấy nàng, gọi bà đỡ đã sớm chuẩn bị từ trước, cho dù bà đỡ không cho Lam Hạo Thần đi vào nhưng Lam Hạo Thần lại cố ý muốn canh giữ Bạch Vũ Mộng.

Đồng thời Lam Hạo Thần cũng cho Mạc Hàn Trần vào, dù sao cũng là thần y, lúc quan trọng có lẽ sẽ giúp đỡ được.

Bạch Vũ Mộng đau khổ cắn môi, nàng không biết sinh con lại đau khổ như vậy, đã từng chịu nhiều vết thương nhưng mà không lần nào nàng kêu rên một tiếng, bây giờ lại phải cắn tay Lam Hạo Thần, đau khổ sinh đứa bé.

Lam Hạo Thần lo lắng, luôn không ngừng an ủi Bạch Vũ Mộng, Bạch Vũ Mộng hoảng loạn đau đớn, suy yếu mở miệng: "Thần, ta sẽ không sao."

Lam Hạo Thần liên tục gật đầu: "Sẽ không sao, sẽ không sao đâu." Không biết là đang an ủi nàng hay là đang an ủi chính hắn, giờ phút này trong lòng hắn rất sốt ruột.

Đến khi một tiếng khóc nỉ non vang lên, Bạch Vũ Mộng và Lam Hạo Thần đồng thời thở dài nhẹ nhõm một hơi, lại nghe thấy bà đỡ hô: "Còn có một đứa nữa, còn một đứa nữa, phu nhân, dùng sức, bên trong vẫn còn."

Bạch Vũ Mộng lại hít vào một hơi, nhận sự đau đớn tận xương cốt, Lam Hạo Thần sốt ruột hôn lên trán Bạch Vũ Mộng, ôm nàng thật chặt, rất sợ sẽ mất nàng.

Rốt cục đứa bé còn lại cũng ra ngoài, Bạch Vũ Mộng buông lỏng cả người, ngất đi, diện;đàn*lle&quysdo0n Lam Hạo Thần bất chấp mọi chuyện, chỉ luôn ôm chặt Bạch Vũ Mộng.

Bà đỡ ôm lấy đứa nhỏ đi tới, lúc này Lam Hạo Thần mới giật mình, nhìn đứa bé nho nhỏ có nhiều nếp nhăn, đôi mắt lại đen nhánh linh động, giờ phút này đang nghi hoặc nhìn hắn.

Bạn đang đọc truyện *Ma Y Độc Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 199: Tuyệt Nhu, Hãn Nguyệt

Edit: susublu

Lam Hạo Thần nở nụ cười, mỗi tay ôm một đứa, cho dù hiện tại bộ dạng rất xấu, nhưng cũng có thể đoán được tương lai sẽ khuynh quốc khuynh thành cỡ nào.

Bạch Vũ Mộng cảm nhận được nên ngẩng đầu lên, Lam Hạo Thần vội vàng đưa đứa nhỏ đang ôm cho nàng, Bạch Vũ Mộng cũng nở nụ cười, tiếng cười khanh khách của hai hài tử tràn ngập toàn bộ căn phòng.

Bà đỡ thấy tình hình này cũng cười mở miệng: "Đây chắc chắn là bé trai, ta đỡ đẻ từng ấy năm, chưa từng thấy đứa bé nào xinh đẹp như vậy, hai vị thật là có phúc lớn."

"Nói đúng lắm, có thưởng." Tâm trạng Lam Hạo Thần cực tốt, bà đỡ cũng rất vui vẻ lui xuống lĩnh thưởng. Bạch Vũ Mộng nhìn Lam Hạo Thần vui vẻ cũng nở nụ cười hạnh phúc.

Lam Hạo Thần ôm hai hài tử ra ngoài, tất cả mọi người lập tức xông tới, nhìn thấy hai đứa bé linh động, diện;đàn&le*quysdo0n đều khen không dứt miệng.

"Sau này chúng ta cũng sẽ sinh ra đứa bé đáng yêu như vậy." Thấy Mộ Túy Tinh rất yêu thích, Duẩn Minh Hi ôm nàng, cực kỳ hưng phấn, chờ mong mở miệng.

Mộ Túy Tinh trừng mắt nhìn hắn, nhìn hai hài tử rồi hỏi Lam Hạo Thần: "Người đặt tên cho bọn chúng chưa?"

Lam Hạo Thần nhẹ nhàng cười: "Bé trai tên Lam Hãn Nguyệt, bé gái tên Lam Tuyệt Nhu." Đây là tên mà bọn họ đã nghĩ từ rất lâu về trước, may mắn là có cả nam lẫn nữ.

"Lam Hãn Nguyệt, Lam Tuyệt Nhu, tên rất dễ nghe." Mộ Túy Tinh nỉ non hai cái tên, vui mừng mở miệng, quả nhiên không hổ là tên mà Lam Hạo Thần và Bạch Vũ Mộng đặt.

Lam Hạo Thần đứng ở bên ngoài một lúc, lúc mọi người còn chưa thỏa mãn thì đã ôm hai cục cưng đi vào trong, Bạch Vũ Mộng nằm bên trong rất suy yếu, đương nhiên hắn muốn ngồi cạnh nàng.

"Mộng Nhi, nàng nghỉ ngơi một chút đi, ta đưa hai đứa nhỏ đi bú sữa trước." Tuy rằng Lam Hạo Thần rất muốn để đứa nhỏ ở cùng Bạch Vũ Mộng, nhưng như vậy chúng sẽ đói.

Bạch Vũ Mộng lắc đầu: "Không cần, sau này ta tự mình cho bú, sữa của ta chắc là đủ, người khác cho bú trong lòng ta không thoải mái."

Lam Hạo Thần cười cười, gật đầu đưa đứa nhỏ cho nàng, nhìn thấy hai tiểu hài tử đang liu lợu bú sữa, bản thân hắn lại như bị lửa thiêu đốt, thật sự là tự làm bậy không thể sống.

Hình như Bạch Vũ Mộng cảm nhận được sự thay đổi của Lam Hạo Thần, mím môi cười mở miệng: "Thần, chàng có muốn đi tắm trước không, ta còn phải ở cử đó."

Lam Hạo Thần bất đắc dĩ gõ nhẹ trán Bạch Vũ Mộng, cười mắng: "Tiểu yêu tinh này, luôn mê hoặc ta." Nhưng hắn cũng không làm ra hành động gì quá

đáng mà chỉ lẳng lặng đứng nhìn mẫu tử như vậy.

Mấy ngày nay, Bạch Vũ Mộng đều ở trên giường, cho dù bản thân nàng cảm thấy mình đã tốt hơn rất nhiều, nhưng Lam Hạo Thần lại vẫn lo lắng như cũ, không chịu cho nàng xuống giường.

Sợ là ngày đó Bạch Vũ Mộng đã thật sự dọa hấn sợ rồi, tối hôm đó, Bạch Vũ Mộng nghe thấy Lam Hạo Thần nói mớ, hình như là gặp ác mộng, mà nội dung của cơn ác mộng chính là nàng chết.

Một nhà bọn họ quần lấy nhau cả ngày, người khác muốn sáp vào cũng không thể, chỉ có thể hâm mộ nhìn bọn họ, sau đó tùy thời đùa giỡn hai bánh bao nhỏ một chút.

"Vũ nhi, người nói xem sao bọn chúng lớn lên lại đẹp như vậy." Mộ Túy Tinh đùa tiểu Nhu nhi, chọc nàng cười khanh khách không ngừng, bản thân nàng cũng nhịn không được nở nụ cười.

Mặt hai bánh bao nhỏ đã không còn nếp nhăn như ban đầu, hiện tại nhìn thấy thật sự là rất đẹp, quả thực chính là họa thủy, vốn không thể thả ra ngoài.

---- susublu ~ diendanlequydon ----

Hải tử sở hữu mọi ưu điểm của Bạch Vũ Mộng và Lam Hạo Thần, đáng yêu đến mức làm cho người ta yêu thích không buông tay, cho nên ngày nào mấy người bọn họ cũng đều tự giác đến báo danh.

Tiểu Nhu nhi hoạt bát hơn một chút, lúc cha nuôi mẹ nuôi, thúc thúc, a di ôm lấy nàng thì đều cười khanh khách, nhưng điều khiến mọi người buồn bực là hình như nàng chỉ biết hôn phụ thân và mẫu thân, người khác lừa gạt thế nào thì nha đầu nhỏ này cũng không chịu.

Mà tiểu Hân nhi thì không thêm để ý đến ai cả, bộ mặt lạnh lùng lãnh khốc, giống y như Lam Hạo Thần lúc trước, chỉ có khi thấy Lam Hạo Thần và Bạch Vũ Mộng thì mới cười một cái, mới muốn tranh đoạt cái ôm của Lam Hạo Thần với muội muội.

Đối với hai đứa nhỏ rõ ràng còn rất nhỏ mà cái gì cũng biết, mọi người rất buồn bực, thật không biết là biến thái đến cỡ nào, còn nhỏ như vậy sao lại tỏ vẻ như biết tất cả mọi chuyện vậy, làm cho người ta bất đắc dĩ.

Hôm nay, đám người Bạch Vũ Mộng chuẩn bị khởi hành về Lam Tường quốc, dù sao phụ hoàng mẫu hậu thật sự rất muốn nhìn tôn tử và tôn nữ, hơn nữa nghe nói Thu Thiếu Diệp đã ở Lam Tường quốc nên họ càng phải trở về.

Tuy rằng sớm đã sớm truyền tin tức nhưng Lam Ngao Thiên và Hạ Thi Lan vẫn không dám tin, Lam Hạo Thần lại có thể sống lại, nếu như bọn họ không tận mắt nhìn thấy thì sẽ không thể an tâm.

Thu Hằng Duệ đã sớm xuất phát trước bọn họ một bước, Bạch Vũ Mộng và Lam Hạo Thần mỗi người ôm một đứa trẻ, đứng ở cửa hoàng cung Minh quốc, nhìn cử hoàng cung đã xảy ra không ít chuyện, Bạch Vũ Mộng thở dài.

Bách Lí Dật Thanh vẫn mặc y bào màu vàng sáng như trước, nhìn thấy bọn họ phải trở về thì lại thở dài mở miệng: "Mấy ngày nay các người đã giúp ta rất nhiều, ta không biết nên nói cái gì đó, chỉ có thể nói, sau này nếu có chuyện gì thì cứ việc mở miệng, chỉ cần ta có thể làm thì nhất định sẽ dốc toàn lực hỗ trợ."

Bạch Vũ Mộng cười, nói một tiếng cảm ơn, nàng biết, một câu hứa hẹn như vậy đối với một Hoàng đế là điều không dễ dàng, chỉ cần hấn có thể làm, hấn không hề nói điều kiện tiên quyết là phải không được tổn hại đến lợi ích quốc gia, nếu một ngày nàng muốn làm Minh quốc đảo điên thì sợ là hấn cũng sẽ không cự tuyệt.

Nhưng mà hấn đã dự định trước là nàng tuyệt đối sẽ không động đến Minh quốc, tuyệt đối sẽ không xuống tay với cố hương của Mộ Túy Tinh, dù cho có chuyện trọng đại xảy ra thì cũng sẽ không.

"Ừ, nếu sau này có rảnh, hoan nghênh người tới Lam Tường quốc, chúng ta là bằng hữu, đúng không?" Bạch Vũ Mộng cười khẽ, lời nói vang lên làm cho người ta cảm thấy như gió xuân thổi qua.

"Đúng, bằng hữu, mấy ngày nay người đã cho ta nhìn thấy mọi thứ ta phải làm, cảm ơn, chúc các người thuận buồm xuôi gió." Bách Lí Dật Thanh cũng nở nụ cười.

Lam Hạo Thần nắm tay Bạch Vũ Mộng thật chặt, bất mãn nhìn Bạch Vũ Mộng cười xinh đẹp như vậy, diexdanfleequysdoon hình như sau khi nàng sinh con xong thì không chỉ không xấu mà còn trở nên quyến rũ hơn.

Bạch Vũ Mộng nghịch ngợm thè lưỡi, bất đắc dĩ nhìn Lam Hạo Thần, đến khi Lam Hạo Thần làm bộ muốn gõ trán nàng thì Bạch Vũ Mộng mới rút đầu, chớp mắt vô tội nhìn hấn.

Lam Hạo Thần mỉm cười, từ sau khi hấn trở về, Bạch Vũ Mộng không còn giống với lúc trước nữa, hình như nàng có sức sống hơn, cũng sẽ làm nũng với hấn giống như một đứa trẻ, thậm chí còn có thể tranh thủ tình cảm với hai hải tử.

Nhưng đây là điều mà Lam Hạo Thần rất muốn nhìn thấy, Bạch Vũ Mộng như vậy làm cho hấn cảm thấy rất hạnh phúc, bởi vì nàng thay đổi vì hấn, hấn thật sự rất vui vẻ.

Bước trên đường trở về, Bạch Vũ Mộng ngồi ở trong xe ngựa, cuối cùng liếc mắt nhìn hoàng cung Minh quốc một cái, nhẹ nhàng nói một tiếng hẹn gặp lại rồi liền quay đầu lại.

Bạn đang đọc truyện *Ma Y Độc Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 200: Đại kiếp nạn ngàn năm

Edit: susublue

Nhưng khi quay đầu thì lại đón nhận một đôi mắt âm u, Lam Hạo Thần cười nhìn nàng, hơi cúi đầu rồi hôn lên đôi môi hồng nhuận căng mọng.

Bạch Vũ Mộng hơi kháng cự, đứa bé còn ở đây, sao hắn có thể gan to như vậy, Lam Hạo Thần dòi miệng đi, nhìn thoáng nhìn hai đứa bé đang tròn mắt nhìn bọn họ, cười nói: "Không được nhìn!" Nói xong còn che mắt hai đứa bé lại rồi tiếp tục chuyện vừa rồi.

Bạch Vũ Mộng dờ khóc dờ cười, nhưng cũng để hắn tùy ý.

Tốc độ đi rất chậm, mọi người đều du sơn ngoạn thủy, không hề nóng nảy trở về, từ sau khi Lam Hạo Thần "chết", mọi người không còn được thả lỏng chơi đùa như vậy.

Chậm rãi tiêu sái đi gần một tháng mới về tới Lam Tường quốc, nhưng lúc sắp vào tới cửa thành Lam Tường quốc thì tiếng kêu đau khổ của Mộ Túy Tinh khiến mọi người giật mình.

Đuẩn Minh Hi lo lắng đỡ Mộ Túy Tinh, không ngừng hỏi có chuyện gì, Mộ Túy Tinh không nói một lời mà chỉ ôm chặt ngực, muốn ngăn chặn sự hoảng loạn.

Một lúc sau, Mộ Túy Tinh mới thở thật sâu, suy yếu nằm trong lòng Đuẩn Minh Hi, bởi vì chuyện này mà mọi người tạm ngồi nghỉ trên cỏ gần bờ sông, diện mạo lúc này tất cả đều lo lắng nhìn Mộ Túy Tinh.

Mộ Túy Tinh suy yếu cười: "Thật xin lỗi, khiến cho các người lo lắng rồi!" Giọng nói của Mộ Túy Tinh nghe rất vô lực, có lẽ còn có chút sợ hãi.

"Tinh Nhi, sao vậy, thân thể của ngươi không khỏe sao?" Bạch Vũ Mộng nghi hoặc hỏi, ánh mắt lo lắng nhìn Mộ Túy Tinh.

Mộ Túy Tinh lắc đầu: "Ta cũng không biết đã xảy ra chuyện gì, nhưng đột nhiên lại cảm thấy hoảng loạn, làm cho người ta không thờ nổi, thật giống như là nỗi sợ trước khi giông bão kéo tới."

"Tại sao có thể như vậy, chẳng lẽ chuyện lần trước ngươi nói đã xảy ra rồi sao?" Bạch Vũ Mộng nhíu mày, mấy ngày nay không có chuyện gì xảy ra cả, tất nhiên mọi người cũng đã thả lỏng cảnh giác.

"Vũ nhi, ngươi còn nhớ rõ ta đã từng nói với ngươi, U Lam, còn ngươi nữa, nhất định sẽ xảy ra chuyện lớn gì đó khiến toàn bộ thế giới đảo điên." Mộ Túy Tinh đột nhiên mở miệng khiến mọi người đều im lặng.

"U Lam? Thật sao, không thể tránh được sao?" Bạch Vũ Mộng lẩm bẩm, mọi mặt dựa vào trong lòng Lam Hạo Thần, nhắm hai mắt lại, không muốn nghĩ nữa.

"Mộng Nhi, không sao đâu, mặc kệ xảy ra chuyện gì ta đều sẽ luôn hầu ở bên cạnh nàng." Lam Hạo Thần ôm chặt Bạch Vũ Mộng, an ủi.

Bạch Vũ Mộng gật đầu, lại nhìn về phía Mộ Túy Tinh: "Chẳng lẽ lần này thật sự sẽ xảy ra một trận đại chiến khó tránh được sao, nhưng như thế sẽ có nhiều người vô tội hy sinh, quan trọng là chúng ta cũng không biết kẻ địch là ai."

"Đúng vậy, chúng ta chỉ có thể mò mịt đi về phía trước, không biết phía trước sẽ có gì, chỉ có thể mò mẫm thôi, nhưng bây giờ chúng ta đang rất nguy hiểm." Mộ Túy Tinh thở dài, mở miệng.

"Xem ra chúng ta nên chuẩn bị cho sớm, ít nhất đến lúc đó sẽ không luống cuống tay chân, cũng nên đưa phụ hoàng mẫu hậu đến chỗ an toàn." Lam Hạo Thần trầm tư một lúc, mở miệng.

"Nhưng có chỗ nào yên tĩnh, không bị chuyện đời quấy nhiễu, có thể bảo vệ bọn họ an toàn được chứ, ít nhất ta thật sự không biết có chỗ nào như vậy." Bạch Vũ Mộng thở dài.

"Có lẽ Thiên Sơn đỉnh có thể, sư phụ ta và sư phụ nàng nhất định sẽ bảo vệ bọn họ cho tốt, đây là nơi duy nhất mà ta nghĩ là nó tương đối an toàn." Lam Hạo Thần mở miệng.

Bạch Vũ Mộng đắm chiêu, cuối cùng vẫn gật đầu, đúng vậy, chỉ có nơi đó mới an toàn, xem ra lần này trở về phải nhanh chóng sắp xếp, không ai được

xảy ra chuyện gì cả.

Nhưng không ngờ vừa về tới hoàng cung, còn chưa kịp nói với đám người Hạ Thi Lan mấy câu thì đã nghe người đến báo là Thiên Sơn Lão Nhân và Thiên Sơn Tuyết Nữ đến đây.

----- susubluẽ ~ diendanlequydon -----

Bạch Vũ Mộng kinh ngạc đi ra ngoài đón, hai người nhìn thấy Bạch Vũ Mộng cũng rất vui vẻ, đùa hai hài tử một hồi, Thiên Sơn Lão Nhân hâm mộ mở miệng: "Hai hài tử này có tuệ căn bẩm sinh, ngày khác sẽ trở thành châu báu."

"Cám ơn sư phụ, còn sư phụ và sư thúc đến đây là vì..." Vừa vặn hai người là sư huynh muội, cho nên Bạch Vũ Mộng cũng gọi Thiên Sơn Tuyết Nữ là sư thúc.

Thiên Sơn Lão Nhân thở dài, liếc mắt nhìn Thiên Sơn Tuyết Nữ nhau một cái, mặt dần dần trở nên ngưng trọng: "Đại kiếp nạn ngàn năm sắp đến rồi, chắc hẳn ngươi cũng cảm nhận được rồi." Nói xong nhìn về phía Mộ Túy Tinh.

Mộ Túy Tinh gật đầu: "Ta thật sự cảm nhận được chút ít, nhưng mà không thể cảm giác lại không được chính xác." Mộ Túy Tinh đắm chiêu mở miệng.

"Ài, thật sự là nghiệp chướng, lúc trước chúng ta cũng đã dự cảm được tai nạn, bây giờ mọi thứ không thể trôi qua yên ắng thì tất nhiên sinh linh sẽ đồ thán."

"Nhưng mà có lẽ các ngươi có thể thay đổi được tai nạn lần này, Hạo Thần, ta hi vọng các ngươi cố hết sức, sẽ cứu được rất nhiều người." Thiên Sơn Tuyết Nữ bổ sung thêm.

"Rốt cục là chuyện gì xảy ra, vì sao lại có nhiều chuyện xảy ra như vậy?" Bạch Vũ Mộng nghi hoặc hỏi ra miệng, trong lòng lại có dự cảm không rõ.

"Dựa theo trận đại chiến từ ngàn năm trước, trận đại chiến đó đã kéo dài mười ngày mười đêm, trời đen kịt, thiếu chút nữa đã phá hủy toàn bộ thế giới, cuối cùng, ba vị thượng tiên dùng toàn bộ công lực để tạo ra một thế trận trấn áp ác ma Phục Sinh, phong ấn ở đáy Nam Hải, nhưng bọn họ cũng chết vì hao hết tâm lực, mọi sức lực của bọn họ đều rót vào trong U Lam, hi vọng nếu sau này có một ngày ác ma Phục Sinh phá tan phong ấn thì sẽ có ai đó phong ấn hẳn lại."

"Cho nên lần này ác ma Phục Sinh kia sắp phá tan phong ấn sao?" Bạch Vũ Mộng nhíu mày, trong lòng cũng cân nhắc.

"Ừ, lúc trước còn không chắc dù sao cũng đã ngàn năm trôi qua, lực phong ấn đã yếu đi nhiều, hiện tại ác ma Phục Sinh đã rục rịch, thuộc hạ của hắn cũng đã bắt đầu tác loạn."

"Xem ra, chuyện này rất nghiêm trọng." Lam Hạo Thần nhăn mày lại, nhìn thấy Thiên Sơn Lão Nhân khá lo lắng, đứng vậy, diexadafilleequyson chuyện này không thể không giải quyết.

"Đúng vậy, cho nên chúng ta đến để giúp các ngươi một tay, không biết là kết quả cuối cùng sẽ ra sao." Thiên Sơn Tuyết Nữ thở dài mở miệng.

"Sư phụ, các ngươi không cần phải đến trợ giúp chúng ta, dù sao các ngươi đi có lẽ cũng không giúp được bao nhiêu, ta chỉ xin các ngươi, trong khoảng thời gian này hãy chăm sóc cho người nhà của ta và Thần." Bạch Vũ Mộng mở miệng.

Thiên Sơn Lão Nhân còn muốn nói gì đó, nhưng nhìn thấy ánh mắt kiên định của Bạch Vũ Mộng thì liền ừ rừ, hẳn biết, bọn họ không thể giúp được gì, hơn nữa còn có khả năng sẽ mất mạng, nhưng ngay cả như vậy bọn họ cũng không thể trơ mắt nhìn Bạch Vũ Mộng Lam Hạo Thần đi mạo hiểm, nếu lúc nguy hiểm có lẽ bọn họ còn có thể hy sinh bản thân để bảo vệ hai người, dù sao núi xanh còn đó thì sợ gì không có củi đốt, nhưng không ngờ tâm tư lại bị bọn họ phát hiện.

Bạn đang đọc truyện *Ma Y Độc Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 201: Trúc Đạp Vũ bị bắt

Edit: susubluẽ

"Được, chúng ta nhất định sẽ dùng cả tánh mạng để bảo vệ bọn họ." Thiên Sơn Lão Nhân trịnh trọng hứa hẹn, trong mắt lóe sáng, nếu có thể thì bọn họ thật sự không muốn để cho hai người trẻ tuổi đi mạo hiểm.

"Ừ, còn nữa, Nhu nhi và Hãn nhi phải làm phiền các ngươi chăm sóc rồi." Bạch Vũ Mộng nhắm chặt mắt, không đành lòng quay đầu đi, mới có vài ngày mà bọn họ đã phải chia lìa.

Lam Hạo Thần ôm chặt Bạch Vũ Mộng, nhẹ nhàng vỗ lưng của nàng, an ủi nàng, nhếch môi, mắt cũng không rõ ràng.

Thiên Sơn Lão Nhân giật khóe miệng, mở miệng: "Ngày mai chúng ta đi, nơi này tìm vài người tạm thời thay thế phụ hoàng mẫu hậu của các ngươi, hôm nay các ngươi cứ ở với nhau đi."

Ngày đó Bạch Vũ Mộng và Lam Hạo Thần hàn huyên với đám người Dẫn Ưc Liểu rất lâu lại rất quyến luyến, nhưng mà chỉ có như vậy mới là tốt nhất cho bọn họ, diendafinlequysdoon như vậy bọn họ mới không cần phải lo trước lo sau.

"Vũ nhi đáng thương của ta, ngươi phải chịu khổ rồi." Dẫn Ưc Liểu ôm Bạch Vũ Mộng, nước mắt không ngừng chảy, nàng bỗng nhiên phát hiện bản thân rất vô dụng, ngay cả nữ nhi cũng không bảo hộ được.

"Nuông, người không cần tự trách, đây là sự lựa chọn của chúng ta, điều các ngươi phải làm chính là ở yên trên Thiên Sơn đỉnh, chăm sóc tốt cho Nhu Nhi và Hãn Nhi." Bạch Vũ Mộng khẽ mỉm cười mở miệng.

Lưu luyến rời khỏi chỗ ở của mẫu thân, Bạch Vũ Mộng và Lam Hạo Thần ôm hai đứa nhỏ vẫn tròn mắt trong ngực, lẳng lặng đi trên đường nhỏ.

Hình như là biết phụ thân và mẫu thân muốn đi nên hai hài tử có vẻ rất yên tĩnh, mọi khi lúc này đã sớm ngủ, nhưng bây giờ lại nhìn hai người không hề chớp mắt.

Bạch Vũ Mộng nhìn không được chảy nước mắt, nhìn về mặt hai hài tử yên tĩnh, nàng thật sự rất luyến tiếc nhưng lại không thể không làm như vậy, nếu không thì nàng sẽ có một nhọc nhằn rất lớn.

Nhìn thấy Bạch Vũ Mộng khóc, Lam Hạo Thần ôm nàng, an ủi nàng, đứa nhỏ trong ngực cũng cảm nhận được mẫu thân bị thương nên cũng khóc.

Lam Hạo Thần bắt đầu đi an ủi hai đứa bé, đến khi hai hài tử khóc mệt ngủ thiếp đi thì Lam Hạo Thần mới mở miệng: "Mộng Nhi, đừng đau lòng, chúng ta sẽ nhanh chóng gặp lại bọn họ." Trong mắt hắn cũng đầy sự lưu luyến.

"Nhưng từ khi sinh ra đến bây giờ, chúng ta chưa từng tách ra, nếu bọn chúng không ở bên người ta thì ta sẽ lo lắng liệu chúng có sống tốt không, có nhớ chúng ta hay không."

"Mộng Nhi, ta tin phụ hoàng và mẫu hậu sẽ chăm sóc hai tiểu gia hỏa này rất tốt, chúng ta sẽ nhanh chóng giải quyết mọi chuyện xong xuôi, sau đó sẽ đi tìm bọn họ, được không?"

"Ừ..." Bạch Vũ Mộng chôn đầu trong lòng Lam Hạo Thần, rầu rĩ lên tiếng, Lam Hạo Thần nhẹ nhàng vỗ lưng nàng, im lặng an ủi nàng.

Đứng là vẫn phải tách ra, dù Bạch Vũ Mộng không nở thì vẫn phải tách ra, ngày hôm qua hai người cứ nhìn hai đứa trẻ một đêm không ngủ, thời gian lại vẫn trôi qua rất nhanh.

Bạch Vũ Mộng và Lam Hạo Thần không nở nhìn Thiên Sơn Lão Nhân và Thiên Sơn Tuyết Nữ lên lút dẫn mọi người ra khỏi cung, đến khi không nhìn thấy nữa mới thu ánh mắt lại, cũng thu lại mọi cảm xúc trên mặt.

Lam Hạo Thần đau lòng ôm lấy nàng, nhìn bằng hữu xung quanh cố ý muốn ở lại thì cười, thì ra bọn họ không cô đơn, còn có rất nhiều bằng hữu kẻ vai chiến đấu.

----- susubblue ~ diendanlequydon -----

Khi đám người Bạch Vũ Mộng khuyên can mãi thì đám người Dẫn Tuyết Nghiên, Đường Ưc Ảnh, Hạ Tử Lăng, Lam Giác Phong mới đi theo Thiên Sơn Lão Nhân, dù sao võ công của bọn họ không được tốt lắm, ở lại cũng không giúp được bao nhiêu, ngược lại sẽ gây ra phiền phức.

Mấy người đều thu liễm lại cảm xúc trên mặt, không ai biết trong vì sao mọi người lại ra khỏi hoàng cung mà chỉ cho rằng bọn họ lại ra ngoài du ngoạn, mà hoàng thượng hoàng hậu thì Lam Hạo Thần đã sắp xếp người đồng giả.

Mọi người đều hít sâu một hơi, kế tiếp thì phải duy trì cảnh giác mọi lúc mọi nơi, cho dù yên tĩnh như không có chuyện gì xảy ra thì vẫn phải đề phòng.

Hôm nay mọi người đều tự lại thương lượng kẻ sách với nhau, quả thật có thị vệ báo lại, nói bên ngoài có người cầu kiến, người tới cả người đều là máu, chỉ còn lại hơi thở cuối cùng.

Bạch Vũ Mộng cảnh giác nheo mắt lại, khi người kia bị dẫn vào thì Bạch Vũ Mộng nhìn kỹ mới phát hiện đó là một thị vệ ở Nam Cương.

Bạch Vũ Mộng dặn dò người nâng hân dậy, tự mình tiến lên trị liệu, nhưng lại chỉ có thể lắc đầu, lực phủ ngũ tạng đều bị tổn hại, sợ là không thể sống được, cho hắn uống một viên Tuyệt Liên Hoàn, hi vọng còn có thể chống đỡ được một lúc.

Một lát sau, người nọ mới tỉnh lại, nhìn thấy nhiều người vây xung quanh thì lập tức cảnh giác, nhưng khi nhìn thấy Bạch Vũ Mộng thì lại kích động mở miệng: "Chiến... Chiến Vương, Chiến Vương phi, Hoàng... Hoàng tử kêu ta tới xin các người giúp đỡ, Thánh nữ nàng, bị người ta bắt... Đi rồi." Nói xong liền nghiêng đầu, nhắm hai mắt lại.

Bạch Vũ Mộng kinh sợ, muốn hỏi thêm vài chuyện nhưng lại không thể hỏi được, bỗng nhiên nhìn thấy một phong thư thị vệ nắm chặt trong tay, Bạch Vũ Mộng dùng lực rất lớn mới lấy ra được, mở ra thì thấy là chữ của Trúc Dạ Hiên.

"Vũ ty ty, ty ty bị một hắc y nhân bắt đi, các trưởng lão đã đuổi theo nhưng đến bây giờ vẫn không có tin tức, lúc trước ty ty có dặn dò ta, nếu như có chuyện gì thì có thể tìm ty xin giúp đỡ, hiện tại Nam Cương đã chết rất nhiều người, lòng dân hoảng sợ, ta không thể áp chế được..."

Chỉ mấy câu ngắn ngủn nhưng cũng thấy được sự hoảng loạn của Trúc Dạ Hiền, bàn tay nắm tờ giấy của Bạch Vũ Mộng trở nên trắng bệch, Đạp Vũ bị ai bắt đi, mà hiện tại Nam Cương...

Dù sao Trúc Dạ Hiền vẫn là tiểu hài tử, cho dù bình thường Trúc Đạp Vũ có dạy dỗ xử lý chính sự nhưng khi gặp đại sự thì cũng sẽ luống cuống tay chân, hiện tại không xảy ra chuyện thì xem như đã rất may mắn rồi.

Mọi người đứng phía sau nhìn thấy phong thư này cũng nhăn mày lại, đặc biệt là Mạc Hàn Trần, hắc ngay người đứng tại chỗ, sau khi hồi thần lại thì điên rồi chạy ra ngoài.

Lam Hạo Thần vội vàng kéo hắc đang giãy dụa lại, Lam Hạo Thần lạnh giọng mở miệng: "Bây giờ ngươi đi thì có ích gì, ngươi có biết nàng ở đâu không, thay vì ra ngoài tìm nàng thì không bằng an tĩnh suy ngẫm đối sách đi."

Mạc Hàn Trần dần bình tĩnh lại, hai tay ôm đầu, đau khổ ngồi trên mặt đất, diensdafilleeqysdoon lúc trước hắc nên đi theo nàng, sao hắc có thể để cho nàng lâm vào hoàn cảnh nguy hiểm như vậy?

"Chúng ta khởi hành đến Nam Cương trước, áp chế nơi đó trước rồi tính, bây giờ Đạp Vũ bị bắt, các vị trưởng lão lại không ở đó, còn có rất nhiều người đã chết, một mình Hiền nhi nhất định không thể ứng phó được, chúng ta phải đến giúp đỡ." Bạch Vũ Mộng mở miệng.

"Ừ, chúng ta vẫn nên nhanh chóng chuẩn bị rồi lập tức xuất phát, không thể chờ đợi được nữa." Lam Hạo Thần mở miệng, lập tức nghĩ đến chuyện gì đó: "Tất cả mọi người cùng đi, nơi này không có gì quan trọng, bây giờ chuyện chúng ta phải làm là mọi người phải ở cùng nhau, không thể phân tán sức mạnh được."

"Ừ!" Mọi người gật đầu rồi vội vàng trở về thu dọn một chút hành lý rồi chuẩn bị xuất phát.

Bạn đang đọc truyện *Ma Y Độc Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 202: Bất lực

Edit: susublu

Tốc độ đi đường cực kỳ nhanh, không ngủ không nghỉ mất vài ngày đã đến được Nam Cương, Bạch Vũ Mộng nhớ lại đường đi lúc trước rồi dẫn mọi người cùng đi vào.

Sau khi bọn họ đi vào thì sau một gốc cây thoáng xuất hiện một bóng người ẩn nấp, hắc mặc y phục đen lam cho người khác không nhìn thấy rõ cảm xúc.

Sau khi đi vào không bao lâu thì liền tới được chỗ lúc trước lần đầu nhìn thấy Trúc Đạp Vũ, Bạch Vũ Mộng dựa theo trí nhớ đi đến thủ đô của Nam Cương.

Đến cửa hoàng cung, Bạch Vũ Mộng thở dài, trên đường đi đều không có dân chúng, mọi người nhìn thấy người lạ tới thì rất sợ hãi trốn vào nhà.

Thị vệ giữ cửa hoàng cung nhìn thấy bọn họ thì rất nghi hoặc, cảnh giác nhìn đến khi nhìn thấy một người trong số đó thì mới hí hóp mắt, không chắc chắn mở miệng: "Các người là Chiến Vương và Chiến Vương phi?" Lần trước hắc đứng nhìn từ xa, dù sao người có diện mạo như vậy rất khó có được người thứ hai.

"Ừ, các người nhanh đi thông báo một tiếng đi." Bạch Vũ Mộng gật đầu, thị vệ kia nhanh chân đi thông báo, chỉ chốc lát sau Trúc Dạ Hiền chạy ra ngoài, bỗng chốc nhào vào trong lòng Bạch Vũ Mộng.

Bạch Vũ Mộng bị hắc nhào tới thì hơi lui về sau một chút rồi cũng liền lọt vào một cái ôm ấm áp, diensdafilleeqysdoon Lam Hạo Thần yêu chiều nhìn hoàn cảnh này, ôm Bạch Vũ Mộng thật chặt.

"Vũ ty ty, ta rất sợ, ty ty bị bắt đi rồi, hiện tại ngày nào những người kia cũng nói ty ty sẽ không về nữa, ta thật sự rất sợ." Trúc Dạ Hiền khóc òa lên.

Bạch Vũ Mộng trấn an hắc, thở dài mở miệng: "Hiền nhi thật dũng cảm, Hiền nhi tuyệt nhất, hiện tại Vũ ty ty còn có Hạo Thần ca ca đã tới rồi, không sao đâu, ty ty đệ sẽ không xảy ra chuyện gì cả."

"Ừ." Trúc Dạ Hiền rầu rĩ lên tiếng, nhưng vẫn không chịu rời khỏi người Bạch Vũ Mộng, cơ thể hắc run nhẹ, chuyện này thật sự khiến hắc sợ hãi.

Khó khăn lắm hắc mới có thể chịu đựng đau khổ lâu như vậy nên hiện tại mới khóc thê thảm, dù sao cũng chỉ là một đứa trẻ, còn chưa trưởng thành, nên

cũng cần phải bảo vệ.

Bạch Vũ Mộng và Lam Hạo Thần vừa vào hoàng cung, người trong hoàng cung cũng biết bọn họ, bọn họ cũng biết nhất định lần này đã xảy ra chuyện, nếu không thì hai vị này sẽ không xuất hiện.

Đi đến nơi Trúc Đạp Vũ bị bắt đi, dựa theo lời của Trúc Dạ Hiên, ngày đó Trúc Đạp Vũ đang dạy hần xem tấu chương, Trúc Dạ Hiên ra ngoài đi vệ sinh, lúc trở về thì thấy tỷ tỷ bị một người bắt đi, Trúc Dạ Hiên trốn sau bụi cỏ nên không bị phát hiện, biết người nọ đã đi xa thì Trúc Dạ Hiên mới chạy đi tìm các trưởng lão giúp đỡ.

Không thể không nói Trúc Dạ Hiên rất thông minh, nếu lúc đó hần ra mặt thì nhất định cũng sẽ bị bắt đi, đến lúc đó chỉ gây thêm phiền phức.

"Hiên nhi, đến bây giờ các vị trưởng lão còn chưa trở về sao?" Bạch Vũ Mộng nhíu mày nhìn chỗ này, cũng không có gì đặc biệt.

"Là Tam trưởng lão đuổi theo trước, nhưng qua một ngày vẫn không trở về, sau đó Nhị trưởng lão cũng đi, cho tới bây giờ đều không ai trở về, ta nói Đại trưởng lão không nên đi cho nên hiện tại Đại trưởng lão vẫn còn ở lại."

"Được, ta đã biết, đệ đi nghỉ ngơi trước, sẽ không có chuyện gì đâu." Bạch Vũ Mộng đau lòng xoa đầu Trúc Dạ Hiên, an ủi vài câu rồi đi tìm Đại trưởng lão.

Đại trưởng lão cũng nghe được tin tức nên tự chạy đến, nhìn thấy đám người Bạch Vũ Mộng thì cũng hiểu rõ, đi lên cung kính hỏi: "Chiến Vương, Chiến Vương phi, tình thế bây giờ nên làm thế nào cho phải đây?"

---- susublu ~ diendanlequydon ----

Bạch Vũ Mộng mím môi, nhìn Lam Hạo Thần một cái, Lam Hạo Thần mở miệng: "Tạm thời án binh bất động, trấn an lòng dân trước, những việc khác chúng ta cần phải nghiên cứu một chút."

Khi Đại trưởng lão rời đi thì Mạc Hàn Trần mới mở miệng: "Ta muốn đi tìm nàng."

Lam Hạo Thần kéo hần lại kịp thời: "Người đi có tác dụng sao, không phải sẽ tăng thêm phiền phức cho chúng ta ư, người vẫn nên ngồi im ở đây giúp Hiên nhi trấn an dân chúng đi, chuyện này chúng ta sẽ xử lý."

Nói xong Lam Hạo Thần liền buông lỏng tay ra, bản thân sẽ không ép buộc hần, điều nên nói cũng đã nói, còn quyết định thì thuộc về hần.

Mạc Hàn Trần suy sụp buông tay, loại cảm giác bất lực này đã tra tấn hần đến mức sắp nổi điên, nhưng cuối cùng vẫn không thể làm gì.

Bạch Vũ Mộng và Lam Hạo Thần đến phòng Trúc Dạ Hiên chuẩn bị cho bọn họ, Bạch Vũ Mộng cau mày mở miệng: "Lâu như vậy mà vẫn không quay lại, ta thấy hai vị trưởng lão lành ít dữ nhiều."

"Mộng Nhi, không biết nàng có cảm nhận được hay không, ta thấy có người nhìn chằm chằm chúng ta, cho dù không chắc chắn lắm nhưng thật sự là có." Lam Hạo Thần bỗng nhiên mở miệng.

"Phải không?" Bạch Vũ Mộng nhíu mày, vừa rồi nàng một lòng một dạ chú ý Trúc Dạ Hiên nên tất nhiên là không chú ý tới, nhưng Lam Hạo Thần luôn đứng sau lưng nàng thì lại nhận ra.

"Ý của chàng là gì?" Bạch Vũ Mộng bỗng nhiên mở miệng, hình như cũng nghĩ tới điều gì đó, trong mắt có chút tàn nhẫn.

"Nhất định là có người đã giám sát hành động của chúng ta, còn nữa, vừa rồi..." Lam Hạo Thần nói một nửa, đột nhiên ngừng lại, ném thẳng chén trà trong tay lên trên đỉnh đầu.

Hình như có người bị đánh trúng, Bạch Vũ Mộng và Lam Hạo Thần thả người nhảy lên, nhưng bên ngoài lại không có một bóng người, trở lại khóa chặt cửa phòng, Bạch Vũ Mộng mở miệng: "Xem ra là đã đi theo chúng ta rất lâu rồi."

"Không đúng." Lam Hạo Thần nhíu mày, cẩn thận suy nghĩ rồi mới mở miệng: "Cảm giác không đúng, người này và người theo dõi chúng ta lúc đến Nam Cương là cùng một người, nhưng người theo dõi chúng ta trước khi tiến vào Nam Cương thì ta không thể chắc chắn được phương hướng của hần."

"Xem ra chuyện đi lần này nguy hiểm tứ phía, đã nhiều người muốn theo dõi chúng ta như vậy thì chúng ta liền để cho bọn họ nhìn đi, xem thử coi đó là ai!" Bạch Vũ Mộng nguy hiểm nheo mắt lại.

"Được rồi, vất vả lâu như vậy rồi, nàng nghỉ ngơi một chút đi." Lam Hạo Thần nhẹ nhàng đỡ nàng, diện;đàn*lle&quysdo0n Bạch Vũ Mộng mỗi một nhắm hai mắt lại, tùy ý để Lam Hạo Thần ôm nàng lên giường.

Cảm giác được Lam Hạo Thần muốn rời khỏi, Bạch Vũ Mộng vươn tay nắm ống tay áo của hần: "Chàng muốn đi đâu?"

Lam Hạo Thần cười, cầm ngược lại đôi bàn tay nhu nhược không xương kia: "Ta bỗng nhiên nhớ ra có một số việc chưa hỏi rõ ràng, nàng nghỉ ngơi trước đi, ta sẽ về nhanh thôi."

Bạch Vũ Mộng tròn mắt nhìn hướng Lam Hạo Thần rời đi, mỉm cười rồi lại nhắm hai mắt lại, hần đã không muốn nói thì nàng cũng sẽ không hỏi nhiều.

Lam Hạo Thần đi đến núi già bên ngoài thì khoanh tay lại, một lát sau mới mở miệng: "Xuất hiện đi, theo dõi lâu như vậy, không thấy phiền sao?"

Bốn phía đều yên tĩnh, một lúc sau mới có một bóng người đi ra khỏi núi già, oán giận mở miệng: "Đã nhận ra thì sao còn ra tay nặng như vậy!"

Bạn đang đọc truyện *Ma Y Độc Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 203: Hai người cuồng theo dõi

Edit: susublu

"Ai bảo ngươi không có việc gì làm lại thích đi theo dõi người khác." Giọng Lam Hạo Thần không vui không buồn, ánh mắt sắc bén nhìn Thượng Quan Diệu Nhiên đau khổ ôm miệng vết thương.

Đúng, chính là Thượng Quan Diệu Nhiên, rất lâu về trước hắn có nghe cô nói qua, tương lai sẽ có một đại kiếp nạn ngàn năm, bây giờ, nghe nói bọn họ ra khỏi Lam Trường quốc thì liền hiểu rõ, đại kiếp nạn đã đến, mà chìa khóa để hóa giải nó chính là Bạch Vũ Mộng.

Hắn lo lắng cho nên mới đi xem thử, không ngờ lại bị phát hiện nhanh như vậy.

Lam Hạo Thần không để ý đến hắn nữa mà nhìn về một hướng khác mở miệng: "Còn chưa muốn xuất hiện sao?" Trong giọng nói có chút ý lạnh, làm cho người ta kinh hãi.

Từ chỗ tối có một người đi ra, Thượng Quan Diệu Nhiên kinh ngạc mở to hai mắt, diện mạo của người này giống hệt người đi theo lâu như vậy mà sao không biết còn có người khác cũng đi theo.

"Doãn Tuyệt Ngân!" Lam Hạo Thần nhẹ nhàng thì thầm, lập tức mở miệng: "Ngươi không phải là nàng ta, nàng ta đã chết rồi, ngươi đến đây để làm gì?"

Doãn Tuyệt Ngân im lặng một lúc, khi Thượng Quan Diệu Nhiên cho rằng hắn sẽ không mở miệng thì hắn lại mở miệng: "Ta biết, nhưng ngươi không thể can thiệp vào linh hồn đã dùng cơ thể của nàng."

Lam Hạo Thần nguy hiểm nheo mắt lại, quả nhiên hắn không nghĩ sai, tuy rằng hắn thích Bạch Vũ Mộng trước kia, nhưng Mộng Nhi của hiện tại, hắn cũng thích.

"Nơi này không cần các ngươi, các ngươi vẫn nên đi đi, nếu không đến lúc đó thiếu mất cánh tay cẳng chân thì đừng trách chúng ta." Giọng nói của Lam Hạo Thần cực kỳ vô tình.

"A, không hổ là Lam Hạo Thần, ngược lại ta thật không ngờ lại bị ngươi phát hiện nhanh như vậy, nhưng như thế thì sao, ta sẽ không rời đi." Doãn Tuyệt Ngân cười chế giễu.

Lam Hạo Thần nheo mắt nhìn hai người, đột nhiên nở nụ cười, tùy ý mở miệng: "Đây là tự các ngươi nói, vừa vặn thiếu vài người giúp đỡ, các ngươi ở lại đi."

Thượng Quan Diệu Nhiên hơi nghi hoặc nhìn Lam Hạo Thần, biết Lam Hạo Thần rời đi nhưng vẫn không có phản ứng gì, vốn cho là phải hao tổn nước miếng để thuyết phục nhưng không ngờ hắn lại đồng ý nhanh như vậy.

Doãn Tuyệt Ngân nhìn hắn một cái, rồi tốt bụng nhắc nhở: "Ngươi cho là hắn sẽ cho phép hai tình địch ở lại bên cạnh sao, ngươi vẫn nên chuẩn bị cho cuộc sống khổ cực sau này đi." Tuy là nói như vậy, nhưng Doãn Tuyệt Ngân lại hề rời đi mà vẫn ở lại như cũ, chỉ vì muốn bảo vệ nàng.

Trở lại trong phòng, Lam Hạo Thần nhẹ nhàng đến bên người Bạch Vũ Mộng, vén tóc trên mặt nàng ra, khẽ thở dài một tiếng, sự ghen tuông trong mắt rất rõ ràng.

Bạch Vũ Mộng mở mắt ra đã nhìn thấy ánh mắt ghen tuông này, nở nụ cười, tựa vào trong lòng Lam Hạo Thần, hỏi: "Sao vậy, Thần?"

Lam Hạo Thần thở dài một tiếng, hắn cũng biết là không thể gạt được nàng: "Thượng Quan Diệu Nhiên và Doãn Tuyệt Ngân đều theo tới, người theo dõi chúng ta chính là bọn họ."

"Doãn Tuyệt Ngân?" Bạch Vũ Mộng có chút kinh ngạc mở miệng, cảm thấy bàn tay bên hông siết chặt thì mới bật cười, chui vào trong lòng Lam Hạo Thần, cười mở miệng: "Thế nào, ghen tị sao? Ta chỉ có chút kinh ngạc mà thôi."

"Ừ, ta biết." Lam Hạo Thần sờ sờ tóc Bạch Vũ Mộng, nhẹ nhàng tựa đầu vào vai nàng, hưởng thụ phút giây yên tĩnh.

---- susublu ~ diendanlequydon ----

"Vậy bọn họ tới làm cái gì?" Bạch Vũ Mộng vươn tay ôm lấy thân hình cường tráng của Lam Hạo Thần, thoải mái thở dài, hơi nhắm hai mắt lại.

Lam Hạo Thần nhéo mũi Bạch Vũ Mộng: "Nàng biết rõ còn gì, nhưng mà ta đã giữ bọn họ lại."

Bạch Vũ Mộng có chút kinh ngạc, nhưng rồi lại nhanh chóng khôi phục lại bình thường, ngẫm lại thì bọn họ ở lại cũng có thể giúp được một tay, hơn nữa, không biết Thần sẽ chinh bọn họ thế nào, ngẫm lại cũng có chút thú vị.

Không muốn tiếp tục đề tài này nữa, Bạch Vũ Mộng lại mở miệng: "Thần, chàng nói xem chúng ta phải làm gì mới tìm được Đạp Vũ, càng kéo dài thì nàng càng nguy hiểm."

"Ừ, nhưng chúng ta giống như mò kim đáy bể vậy, vốn không thể tìm được, ta nghĩ đối phương bắt nàng nhất định là để uy hiếp chúng ta, ta đoán hẳn đã biết được chuyện nàng có U Lam rồi, nếu như đúng là vậy thì tạm thời nàng không gặp nguy hiểm."

"Ta biết, nhưng ta rất lo lắng, thật sự không gặp nguy hiểm, nhưng lỡ bị tra tấn thì sao có thể chịu được?" Bạch Vũ Mộng hơi oán giận.

"Được rồi, không cần lo lắng, ngày mai chúng ta bắt đầu đi tìm ở nơi mà Hiên nhi nói trước, nói không chừng sẽ tìm được dấu vết để lại." Lam Hạo Thần an ủi.

Bạch Vũ Mộng gật đầu, mỗi một nhắm hai mắt lại, suốt cả ngày làm cho nàng cảm thấy mỗi một vô lực, nàng biết buổi tối Thần muốn nàng an tâm ngủ nên luôn bảo vệ nàng đến sáng, cứ tiếp tục như vậy thì sao có thể chịu được.

"Thần, chàng nghĩ với ta đi, hôm nay chắc là sẽ không xảy ra chuyện gì đâu." Bạch Vũ Mộng kéo ống tay áo Lam Hạo Thần, mở miệng nói.

"Được." Lam Hạo Thần yêu chiều cười, cời gậy, chui vào trong chăn, ôm Bạch Vũ Mộng để cho nàng an tâm ngủ, bản thân cũng hơi nhắm mắt lại, nhưng lỗ tai lại luôn chú ý động tĩnh xung quanh.

Bạch Vũ Mộng bắt đầu đi thở dài, vươn tay bịt kín mắt Lam Hạo Thần: "Thần, chàng ngủ cho ngon đi, đã lâu rồi chàng không nghỉ ngơi cho đáng hoàng."

"Ừ, Mộng Nhi, nàng ngủ trước đi, lát nữa ta sẽ ngủ, nàng không cần lo lắng, ta sẽ không để cho mình ngã gục." Giọng nói ấm áp của Lam Hạo Thần khiến Bạch Vũ Mộng dần dần tiến vào mộng đẹp.

Ngày hôm sau, hai người đến chỗ Trúc Dạ Hiên chỉ để tìm kiếm, đương nhiên tất cả mọi người đều đi theo, bởi vì không ai biết bọn họ có gặp phải kẻ địch hay không.

Cho dù vô công những người khác không cao bằng Lam Hạo Thần và Bạch Vũ Mộng, nhưng nếu liên thủ thì cũng không kém là bao, cho nên bọn họ đi theo Lam Hạo Thần và Bạch Vũ Mộng cũng an tâm.

Đương nhiên Thượng Quan Diệu Nhiên và Doãn Tuyết Ngân cũng đi theo, tuy rằng những người khác cảm thấy kỳ quái vì đột nhiên có thêm hai người, nhưng vẫn im lặng không nói gì cả.

Một đường đi tới đó, bọn họ luôn chú ý tình huống chung quanh, phát hiện chung quanh đều rất trống trải, không có gì cả, vốn không có chỗ để ẩn nấp.

"Nơi này làm sao có thể giấu người, có phải Hiên nhi nhìn lầm rồi không?" Duẩn Minh Hi nhíu mày mở miệng, liếc nhìn chung quanh, nhanh chóng nắm chặt tay Mộ Túy Tinh.

Tuy rằng vô công Mộ Túy Tinh cũng không cao, nhưng lại có vu thuật, có lẽ ở lúc mấu chốt có thể giúp được không ít, huống chi nàng còn có thể tiên đoán trước mọi chuyện.

"Không đúng, hẳn là sẽ không nhìn lầm, nếu như nói không sai thì nhất định là ở trong này, dù sao, chuyện gì vô lý thì đều có thể xảy ra." Lam Hạo Thần lạnh nhạt mở miệng.

"Chúng ta sẽ tìm thử, có lẽ thật sự có thể tìm được manh mối gì đó." Mộ Túy Tinh cẩn thận nhìn chung quanh, ý muốn tìm cho ra ít manh mối.

Bạn đang đọc truyện *Ma Y Độc Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 204: Đại chiến ác ma Phục Sinh

Edit: susublu

"Các ngươi nói xem, nếu người bị ác ma Phục Sinh bắt đi, sao có thể chỉ bị nhốt ở chỗ đơn giản như vậy được, nhất định sẽ bị đưa về ỏ." Mạc Hàn Trần

nhúu mày, nhìn từng tấc đất ở xung quanh.

"Chỉ cầu chúng ta nhanh chóng tìm được hắc, chỉ có nhân lúc hắc còn yếu thì mới có thể cho hắc một kích trí mạng được, nếu không thì thật không biết chuyện gì sẽ xảy ra." Bạch Vũ Mộng hít một hơi rồi bỗng nhiên chăm chú nhìn vào một chỗ.

"Ta nghĩ ta biết nên tìm hắc thế nào rồi." Bạch Vũ Mộng cười thần bí, kéo Lam Hạo Thần đi đến chỗ một cánh hoa nhỏ rồi nhìn không chớp mắt.

"Vũ nhi, ngươi có phát hiện gì sao?" Duẩn Minh Hi nhìn cẩn thận, nhưng vẫn không hiểu cái này có gì kỳ lạ, nghi hoặc mở miệng.

"Các ngươi xem, có phải bên trên có một con sâu rất nhỏ không, đây là manh mối Đạp Vũ để lại cho chúng ta, đây là cỏ trùng Nam Cương, nếu đã nhớ kỹ mùi hương của một người thì sẽ tìm thấy người đó rất dễ dàng."

Bạch Vũ Mộng chỉ vào một chỗ không dễ bị phát hiện mở miệng.

"Nói cách khác, chỉ cần chúng ta đi theo con sâu này thì có thể tìm được nàng?" Giọng nói của Mạc Hàn Trần có chút vui mừng, không dám tin mở miệng.

"Ừ, chắc là như vậy, chúng ta thử trước xem." Bạch Vũ Mộng mở miệng, sau đó lay động đóa hoa một chút, dần dần con sâu lập tức phi lên, bay về phía trước.

Mọi người cũng nhanh chóng đuổi theo, đuổi một lúc lâu thì đến được một chỗ khác rộng lớn hơn, nơi này không có một ngọn cỏ, cực kỳ hoang vắng.

"Làm sao có thể, sao Nam Cương lại có nơi như vậy?" Duẩn Minh Hi khẽ nhíu mày, tuy rằng hắc không nắm rõ nhưng cũng biết là không có nơi nào như vậy.

"Xem ra, nơi này không phải hoang vắng từ trước mà là từ có cái gì đến đây khiến nơi này bị lây nhiễm nên mới trở nên như vậy." Lam Hạo Thần nhíu mi nhìn tất cả những thứ này, tay nắm thật chặt.

Ngay khi Lam Hạo Thần vừa dứt lời thì nghe thấy một âm thanh chói tai, tiếp theo đó thì từ bên trong có một làn khói đen bay ra, dần dần hình thành một hình người.

Người này toàn thân đều bị màu đen bao phủ, chỉ để lộ đôi sắc bén như chim ưng, hung ác nham hiểm nhìn chằm chằm người xâm nhập địa bàn của hắc.

"Các ngươi dám can đảm xông vào nơi này, xem ra là không muốn sống để ra ngoài nữa." Yết hầu hắc khẽ động đập rồi phun ra một âm thanh làm cho người ta khó chịu.

"Người chính là ác ma Phục Sinh sao?" Lam Hạo Thần nhìn chằm chằm người luôn bị bóng đen bao phủ, nếu hắc không sai thì trước khi bọn họ vào Nam Cương, chính hắc là người đã theo dõi bọn họ.

"A? Vẫn còn có người biết ta, thật đúng là làm người ta kinh ngạc, chắc chắn, đã như vậy thì ta liền miễn tội chết cho các ngươi." Ác ma Phục Sinh chắc chắn hai tiếng, miệng lại vang lên vài âm thanh làm người ta hoảng sợ nuốt nước miếng.

"A, muốn giết chúng ta, vậy phải xem thử ngươi có bản lĩnh không đã, nếu như ngươi an phận ở dưới đáy Nam Hải thì sẽ bình an vô sự, nhưng ngươi đã muốn ra ngoài thì đừng trách chúng ta không khách sáo." Bạch Vũ Mộng lạnh lùng.

"Sao? Nữ hài tử có giọng điệu thật lớn, các ngươi biết rõ ta như thế, sao nào, chẳng lẽ ngươi chính là hậu nhân của mấy tên thượng tiên đáng chết kia, ha ha, ta thấy ngươi vẫn nên trở về bú sữa mẹ vài năm nữa đi."

"Không tin sao? Hay là không dám?" Bạch Vũ Mộng nhíu mày, thờ ơ nhìn ác ma Phục Sinh, trong lòng âm thầm sốt ruột, phải làm gì mới mới cứu được Đạp Vũ.

"Không dám? Buồn cười, ta thấy ngươi mới là không dám, nhiều người như vậy mà còn chưa đánh thắng được ta, huống hồ chỗ này ta còn giữ ba người khác nữa." Ác ma Phục Sinh âm hiểm nở nụ cười.

"Ti bí." Bạch Vũ Mộng thấp giọng rủa một tiếng, vươn tay giữ chặt Mạc Hàn Trần đang mất kiên nhẫn muốn xông lên, lúc ngẩng đầu lên thì trên mặt đã đầy băng sương.

Nói cũng vô nghĩa, tay chém ra Tuyệt Cầm, đánh thẳng vào tử huyệt của ác ma Phục Sinh, có vẻ hắc cũng không ngờ Bạch Vũ Mộng lại thẳng thắn như vậy, có chút hoảng loạn né tránh.

"Xem ra ta không thể xem nhẹ ngươi!" Ác ma Phục Sinh cười, mắt cũng lập tức trở nên âm u, tay không ngừng đánh ra một luồng khí đen.

Lam Hạo Thần phi thân lên cùng hỗ trợ, những người còn lại thì tản công ở nhiều phía khác nhau, Mộ Túy Tinh lại phụ trách tạo kết giới bảo vệ mọi người.

"Còn có cả vu thuật, hôm nay ta sẽ tóm gọn một lưới hết, sau này thiên hạ là của ta, ha ha ha..." Ác ma Phục Sinh hít một hơi, nở nụ cười.

"Vậy phải xem ngươi có bản lĩnh không đã!" Bạch Vũ Mộng lạnh giọng mở miệng, lập tức nhìn thoáng qua U Lam trong tay, không biết tại sao trong đầu

đột nhiên xuất hiện một ít tâm pháp.

Bạch Vũ Mộng tỉnh tâm, hơi nhắm mắt lại, nhận được tín hiệu, Lam Hạo Thần nhanh chân tiến lên bảo vệ nàng, đến khi Bạch Vũ Mộng bỗng dưng mở mắt ra, trong mắt lại có chút ánh sáng.

Bạch Vũ Mộng thì thào nói nhỏ nhẹ vài câu, U Lam cũng phát ra màu lam chói mắt, chiếu sáng cả một góc trời, người ngoài nhìn thấy thì đều kinh thán, không biết đã xảy ra chuyện gì mà trời lại xuất hiện hiện tượng kỳ lạ.

Có người nói đây là đại cát, biểu thị năm sau nhất định mưa thuận gió hoà, cũng có người nói đây là tin dữ, nhất định đã xảy ra chuyện gì có thể hủy diệt toàn bộ thế giới.

Thiên Sơn Lão Nhân và Thiên Sơn Tuyết Nữ đứng ở trên ở Thiên Sơn đỉnh cách đó xa xôi, nhìn thấy nửa bầu trời ở phía xa xa ngập tràn màu lam sáng rực, trong mắt cũng ẩn chứa đầy sự lo lắng.

"Sao lại nhanh như vậy, không biết bọn họ có thể vượt qua kiếp nạn lần này hay không?"

"Lúc trước ba vị thượng tiên đã phải trả giá rất lớn mới áp chế được hắn, huống chi là bọn họ, có lẽ chúng ta không nên để cho bọn họ đi."

"Nhưng U Lam đã lựa chọn Vũ nhi làm chủ nhân thì nàng không thể trốn thoát được số mệnh, nàng không thể không đối mặt, nàng thông minh như vậy có lẽ kết cục cuối cùng sẽ không giống lúc đó."

"Đúng không? Hi vọng là thế!"

Mộ Dung Nam của Mộ Dung Quốc khoác hoàng bào nhìn về phía chân trời xa xôi, trong lòng cũng có chút nôn nóng, biết rõ chuyện gì đã xảy ra nhưng lại cảm thấy bất lực, thật sự khiến cho người ta khó chịu.

Mà bên này ánh sáng của U Lam không hề yếu đi, tất cả mọi người đều bị chói mắt không mở ra được, ác ma Phục Sinh hơi nhíu mắt, nguy hiểm nhìn U Lam, diendafnlleequysdoon không ngờ ngàn năm trôi qua mà pháp lực của đám thượng tiên kia vẫn còn mạnh mẽ như vậy.

Vốn dĩ thế lực đang ngang nhau nhưng nếu có thêm vài người nữa đến thì hắn không biết sẽ xảy ra chuyện gì, cho nên, phải tốc chiến tốc thắng.

Bạch Vũ Mộng luôn chú ý tới biểu cảm của ác ma Phục Sinh, lúc này nhìn thấy mắt hắn có chút hoảng loạn thì nàng nhếch môi, ánh sáng của U Lam trong tay cũng càng tăng lên.

Nhìn thoáng qua Lam Hạo Thần, Lam Hạo Thần hiểu ý gật đầu, những người khác cũng nhận ra điều gì đó nên đều tự giác lui ra sau, Lam Hạo Thần hơi tăng lực cho thanh kiếm trong tay.

Bạn đang đọc truyện *Ma Y Độc Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 205: Cản gì vương vấn bụi trần

Edit: susublue

Bạch Vũ Mộng xoay tròn người trong không trung, phối hợp với Phượng Múa Cửu Thiên, tấn công về phía ác ma Phục Sinh, Lam Hạo Thần tìm đúng thời cơ, cũng đồng thời sử dụng Kiếm Chi Giang Sơn, hai loại võ công dung hợp vào nhau, sức mạnh phát ra càng lúc càng lớn.

Ác ma Phục Sinh hoảng sợ mở to hai mắt, hắn chưa bao giờ nghĩ rằng hai người trẻ tuổi trước mắt lại có thể bộc phát ra sức mạnh lớn như thế, hơn nữa còn có U Lam, hắn không có chút phần thắng nào, không bằng chạy trốn trước.

Nghĩ vậy liền muốn trốn thoát, Bạch Vũ Mộng phát hiện được mục đích của hắn, lạnh lùng nhếch môi: "Còn muốn chạy, sợ là không dễ như vậy đâu, lúc trước thượng tiên không hoàn toàn đánh bại người nên mới để lại mối họa này, hiện tại ta sẽ không giẫm lên vết xe đổ đó."

Bạch Vũ Mộng nói xong liền ngưng tụ một luồng khí lớn hơn nữa, nhìn Lam Hạo Thần rồi hai người cùng tấn công, đánh thẳng về phía hắn.

Ác ma Phục Sinh tránh không kịp, cường ngạnh sử dụng sức mạnh cả người, diendafn*lle#quysdo0n cùng chống trả lại, nhưng mà cũng chỉ phí công, sức mạnh của ba vị thượng tiên cùng với Bạch Vũ Mộng và Lam Hạo Thần đồng loạt tấn công sao có thể dễ dàng bị đánh tan được.

Dần dần ác ma Phục Sinh trở nên lực bất tòng tâm, Bạch Vũ Mộng nắm đúng thời cơ, gia tăng lực đạo nên hắn bị đánh trúng, cả người bị lửa mạnh đốt cháy nên đau khổ.

"Hôm nay ta lại thua trong tay các ngươi, ta không cam lòng, không cam lòng!" Ác ma Phục sinh ma gào thét một tiếng lớn, chung quy vẫn không trốn thoát mà tan thành mây khói.

Bạch Vũ Mộng vô lực ngã xuống, Lam Hạo Thần vội vàng vươn tay đỡ được: "Mộng Nhi, không sao rồi, tất cả đều đã trôi qua, hiện tại điều duy nhất nàng phải làm chính là dưỡng cơ thể cho tốt."

"Ừ." Bạch Vũ Mộng đáp nhẹ một tiếng, trước mắt đột nhiên xuất hiện nhiều vết màu lốm đốm, ba vị thượng tiên xuất hiện ở trước mặt bọn họ, mỉm cười nhìn bọn họ.

"Các ngươi..." Bạch Vũ Mộng có chút kinh ngạc, nhìn trang phục của họ thì chắc hẳn đây chính là các vị thượng tiên.

"Các ngươi làm rất khá, lúc trước chúng ta hợp lực cũng chỉ có thể trấn áp hắn, không ngờ các ngươi lại có thể diệt được hắn, thật sự là rất cảm tạ các ngươi." Một vị thượng tiên trong đó nói.

Bạch Vũ Mộng lắc đầu, nói: "Chúng ta cũng chỉ muốn bảo vệ người mà mình muốn thôi."

"Năng lực của các ngươi chúng ta không bắt kịp, bây giờ ác ma Phục Sinh đã bị diệt, đại kiếp nạn ngàn năm cũng đã bị giải quyết dễ dàng, ngươi cần phải trở về..."

Cả người Bạch Vũ Mộng run lên, rốt cục điều nàng lo lắng cũng vẫn xảy ra sao? Nếu là như thế thì Thần phải làm sao bây giờ, còn nàng cũng nên làm gì đây?

"Vì sao? Không thể... Ở lại sao?" Bạch Vũ Mộng nhẹ nhàng hỏi, cảm thấy cánh tay ôm mình siết chặt lại, trong lòng Bạch Vũ Mộng có chút chua xót khó nói.

Các vị thượng tiên cũng liếc mắt nhìn nhau nhưng vị thượng tiên kia vẫn mở miệng: "Nếu như ngươi muốn ở lại vậy thì người thân kiếp trước của ngươi thì sao, không quan tâm nữa ư?"

Bạch Vũ Mộng trầm mặc, mọi chuyện đều không thể tốt đẹp hết, nếu có níu kéo bên này thì sẽ làm người bên kia đau khổ, nàng vốn không thể lựa chọn.

"Vì sao người đó lại là ta?" Bạch Vũ Mộng lẩm bẩm nói, Lam Hạo Thần đau lòng ôm chặt nàng, nhưng cũng không biết nên an ủi thế nào.

Vài vị thượng tiên bắt đầu đi, thật ra bọn họ cũng không muốn nhìn thấy kết quả này, nhưng lại không thể đưa ra một lựa chọn khác.

"Các vị thượng tiên, có thể để những người bên kia và bên này cùng nhau lui tới không, như vậy thì không cần lo lắng mấy vấn đề này nữa." Mộ Túy Tinh nhíu mày, thật lâu sau mới mở miệng.

Mấy vị thượng tiên nhìn nàng, một lát sau mới mở miệng: "Ngươi cũng đến từ nơi đó, ngươi cũng không nằm trong dự đoán của chúng ta, nếu đã như thế thì để chúng ta thử một lần."

Nói xong mấy người bọn họ hợp lực, rót sức mạnh vào trong U Lam, một lát sau ánh sáng dần dần phai nhạt đi, các vị thượng tiên suy yếu thờ phỉ phò rồi lại bật cười.

"Không ngờ U Lam đi theo ngươi một thời gian lâu linh khí lại tăng lên không ít, chúng ta ba người hợp lực khai thông vòng xoay thời gian, sau này dựa vào U Lam, tất cả các ngươi có thể tùy ý xuyên việt, nhưng mà phải sử dụng cẩn thận, nếu bị người có lòng xấu lợi dụng thì sợ sẽ tạo nên sự hỗn loạn trong thời không."

"Ừ, ta đã biết." Bạch Vũ Mộng hưng phấn nắm chặt tay Lam Hạo Thần, rốt cục cũng không cần phải tách ra nữa, có lẽ, sau này còn có thể dẫn gia gia và ba mẹ, Thiên Thiên đến cô đại du ngoạn, bọn họ nhất định sẽ rất vui.

"Thân thể các ngươi ở hiện đại đã bị phá hủy, hiện tại người nhà của các ngươi sắp diên lên rồi, mau trở về xem thử đi. Nhiệm vụ của chúng ta đã hoàn thành, cũng nên đi rồi, U Lam sẽ bảo vệ các ngươi." Thượng tiên nói xong liền rời khỏi đó.

"Đợi chút, thượng tiên, ta còn một chuyện không rõ, vì sao ở hiện đại cũng có một Thần?" Bạch Vũ Mộng đột nhiên lên tiếng, nhíu mày hỏi vấn đề khiến nàng phiền lòng.

"Tất cả đều là duyên số, hai người các ngươi hữu duyên, dù là kiếp trước hay kiếp này..." Nói xong thì bóng dáng càng lúc càng mờ nhạt rồi dần dần tan biến.

Bạch Vũ Mộng vui vẻ nở nụ cười, xoay người ôm lấy Lam Hạo Thần: "Thần, rốt cục chúng ta cũng có thể an tâm mà sống."

"Ừ, chúng ta nhất định sẽ hạnh phúc..."

...

Hai người nói một tiếng với mấy người Mộ Túy Tinh, kêu bọn họ đưa Trúc Đạp Vũ về trước, còn bọn họ lại muốn về hiện đại một chuyến, lúc Trúc Đạp Vũ được cứu ra ngoài, ngoại trừ cơ thể có chút suy yếu, trên cơ bản là không có chuyện gì, ngay cả hai trường lão cũng bị thương nhẹ, xem ra ác ma Phục Sinh vốn chỉ muốn bắt bọn họ làm con tin, cho nên mới không có làm họ bị thương.

Hai người dựa vào U Lam trở lại nhà của Bạch Vũ Mộng ở hiện đại, chỉ thấy tất cả mọi người đều ngồi với nhau, ngay cả nhà họ Lam cũng ở đó, Lam Thiên Hề khóc đến sưng đỏ mắt.

Người hai nhà đều đầy bi thương, đột nhiên nhìn thấy hai người xuất hiện đều ngây ngẩn cả người, ngơ ngác nhìn họ.

Bạch Vũ Mộng mím môi cười, hoạt bát mở miệng: "Gia gia, cháu gái người mới đi có vài ngày mà người đã không nhận ra."

Bạch lão gia dụi mắt, vui mừng thấy hai người chết đi sống lại, liên tục hít vài hơi, càng nhìn càng vừa lòng.

Hai người kể lại mọi chuyện cho bọn họ nghe, mọi người cũng đều rất vui vẻ, còn nói nhất định phải đến cổ đại xem thử, bọn họ chưa đến đó bao giờ đâu.

----- susubblue ~ diendanlequydon -----

Bạch Vũ Mộng bắt đầu dẫn dắt một đám người quay lại Lam Tường quốc, mọi người nhận được tin cũng đã sớm rời khỏi Thiên Sơn đình, tụ tập tại Lam Tường quốc, Bạch Vũ Mộng ôm con trai con gái đã lâu không gặp, hốc mắt đỏ ửng lên.

"Mộng Nhi, không sao rồi, sau này chúng ta nhất định sẽ thật hạnh phúc." Lam Hạo Thần ôm lấy Bạch Vũ Mộng, cảm thán nói.

Thu Hằng Duệ cũng chạy đến từ Thanh Hoàng Quốc, chẳng qua còn có thêm một người nữa đi theo, đó là Đường Úc Ảnh, Bạch Vũ Mộng kinh ngạc nhìn hai người nắm tay, chậm rãi nở nụ cười, thật tốt, tất cả mọi người đều đã tìm được hạnh phúc.

Đám người Bạch lão gia và những người cổ đại giống như đã quen nhau từ lâu vậy, vui vẻ trò chuyện, đoàn người Hạ Tử Lăng cũng âm ỉ muốn đến hiện đại xem thử, muốn xem coi chỗ đó có gì tiên tiến hơn nơi này.

Bạch Vũ Mộng và Lam Hạo Thần yên tĩnh ngồi ở một góc, mỗi người ôm một đứa trẻ, có lẽ bọn nhỏ cũng cảm nhận được người nhà vui vẻ nên đều cười rất vui vẻ.

"Phụ thân, mẫu thân..." Bỗng nhiên trong lòng vang lên một giọng nói mơ hồ không rõ, Lam Hạo Thần kinh hãi cúi đầu nhìn lại thì thấy Lam Hân Nguyệt trong ngực mình nhấp nháy miệng, tiếng nói cũng không rõ ràng.

Bên kia Lam Tuyết Nhu không chịu bị xem nhẹ nên cũng kêu lên, Bạch Vũ Mộng quá vui mừng, nhìn Lam Hạo Thần, hưng phấn mở miệng: "Thần, bọn họ gọi chúng ta!"

Lam Hạo Thần yêu chiều gật đầu, cúi đầu nhìn hai đứa bé trong lòng, vẻ dịu dàng yêu chiều trong mắt như muốn tràn ra ngoài, trông rất say lòng người.

Hai hài tử có thiên phú bẩm sinh, cơ trí hơn những đứa trẻ khác, có thể nói là thiên tài, quả nhiên là kết tinh của Lam Hạo Thần và Bạch Vũ Mộng, chúng có ưu điểm của cả hai người.

Lam Tường quốc, mừng chín tháng năm.

Lam Tường Hoàng Lam Ngạo Thiên thoái vị làm Thái Thượng Hoàng, cùng Hoàng Hậu an hưởng tuổi già, tam hoàng tử, Chiến Vương, Lam Hạo Thần kế vị, Bạch Vũ Mộng làm Hậu, ngày đăng cơ Lam Hạo Thần tuyên bố trước mặt mọi người, đời này chỉ cưới một Hậu, Hoàng hậu cũng ngang hàng với Hoàng thượng.

Mặt khác, phong trưởng tử Lam Hân Nguyệt làm thái tử, trưởng nữ Lam Tuyết Nhu làm Nhu Nghiên công chúa. Hai tiểu hài tử non nớt nhận được sự yêu thích và kính yêu của mọi người.

Năm sau, nhà mẹ đẻ Hoàng hậu, Thanh Hoàng Quốc tuyên bố sáp nhập vào Lam Tường quốc, Mộ Dung Quốc, Phong Quốc, Nam Cương đồng thời ban phát chiếu lệnh, cùng sáp nhập vào Lam Tường quốc, hoàng đế Minh Quốc Bách Li Dật Thanh tự mình đến Lam Tường Quốc, đàm phán sáp nhập luôn Minh Quốc.

Từ đây toàn bộ Phong Lăng đại lục đều thống nhất, tình yêu của Đế Hậu được truyền tụng ngàn đời, được người dân trò chuyện say sưa...

Hoàng cung, Lam Hạo Thần ôm Bạch Vũ Mộng trong lòng, thờ dài mở miệng: "Sao bọn họ lại đồng loạt buông tay mặc kệ, quăng cục diện rối rắm cho ta vậy?"

"Chàng cũng đừng oán giận, lúc trước ta cũng từng khuyên, nhưng Bách Li Dật Thanh đáp lại là hấn thích hợp làm đế vương hơn ta." Bạch Vũ Mộng xoa xoa khuôn mặt nhăn nhó của Lam Hạo Thần, cười một tiếng.

"Nàng còn chê cười ta, ta mới không muốn sống một đời như vậy, bọn họ khen ngược để bản thân được thoải mái thì có, không được, chúng ta đều không có thời gian ở cùng nhau, ta quyết định, ngày mai sẽ ban chiếu chỉ cho thái tử đảm nhiệm, còn chúng ta đi du sơn ngoạn thủy."

"Thần, chàng cũng quá không phúc hậu, Hân nhi còn nhỏ như vậy, sao chàng lại hấn tâm?" Bạch Vũ Mộng nói ngoài miệng như vậy, nhưng trong mắt vẫn đầy ý cười chờ mong.

"Nó thì sao? Còn nhỏ tuổi đã khôn khéo lão làng không giống một tiểu hài tử, việc này giao cho nó không thành vấn đề, hơn nữa, không phải còn có bọn họ giúp đỡ sao!"

Lam Hạo Thần vừa mới dứt lời, thì bên ngoài đã có đứa nhỏ non nớt chạy vào, diệnxdafillequysdoon một đứa trẻ trong đó bất mãn oán giận: "Phụ thân xấu nhất, việc này mà lại giao cho ta, ta vẫn còn là một đứa trẻ."

Mặc dù nói như thế nhưng vẫn còn nhào vào lòng Lam Hạo Thần, Lam Hạo Thần cười đỡ hấn, mở miệng: "Ta chỉ muốn con sớm thích ứng."

"Hừ, ca ca đáng ghét, lại muốn tranh phụ thân với ta, Nhu nhi không thích huynh." Một tiểu cô nương mặc váy hồng nhạt bất mãn nhìn Lam Hạo Thần nằm trong lòng phụ thân không chịu lui ra.

"Ồi, các con ý lại vào phụ thân như vậy, mẫu thân sẽ ghen nha." Bạch Vũ Mộng hơi ghen tuông trừng mắt nhìn Lam Hạo Thần, hai đứa bé này, sao lại kè càn Thần như vậy, không phải chúng do mình sinh ra sao!

"Mẫu thân đừng tức giận, Nhu nhi thích mẫu thân nhất, không để ý ca ca hư và phụ thân." Lam Tuyết Nhu hừ một tiếng, ôm cánh tay Bạch Vũ Mộng làm nũng.

"Được rồi, các con đừng cãi nhau, ngày mai ta dẫn các con đi chơi được không?" Lam Hạo Thần cười mở miệng, quả nhiên nhìn thấy trong mắt ba mẹ con đầy sự vui vẻ.

Ngày hôm sau, quả nhiên Lam Hạo Thần giữ đúng chữ tín dẫn bọn họ đi chơi, chơi mệt rồi lại nằm trên cỏ, hai lớn hai nhỏ nằm dưới ánh nắng, ánh nắng vàng chiếu xuống người, sự hạnh phúc, ngọt ngào phảng phất xung quanh....

...

TOÀN VĂN HOÀN

Bạn đang đọc truyện *Ma Y Độc Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.